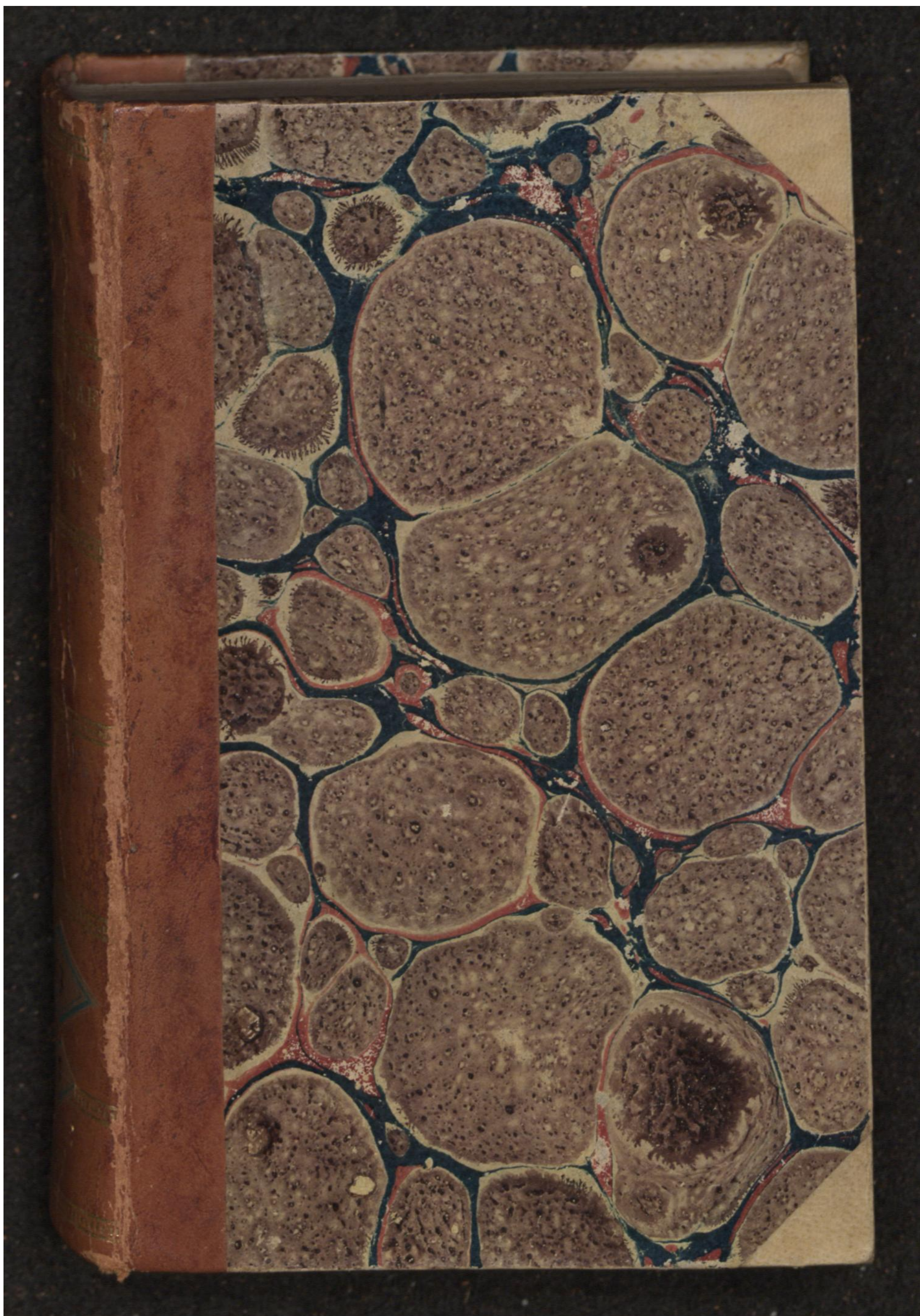
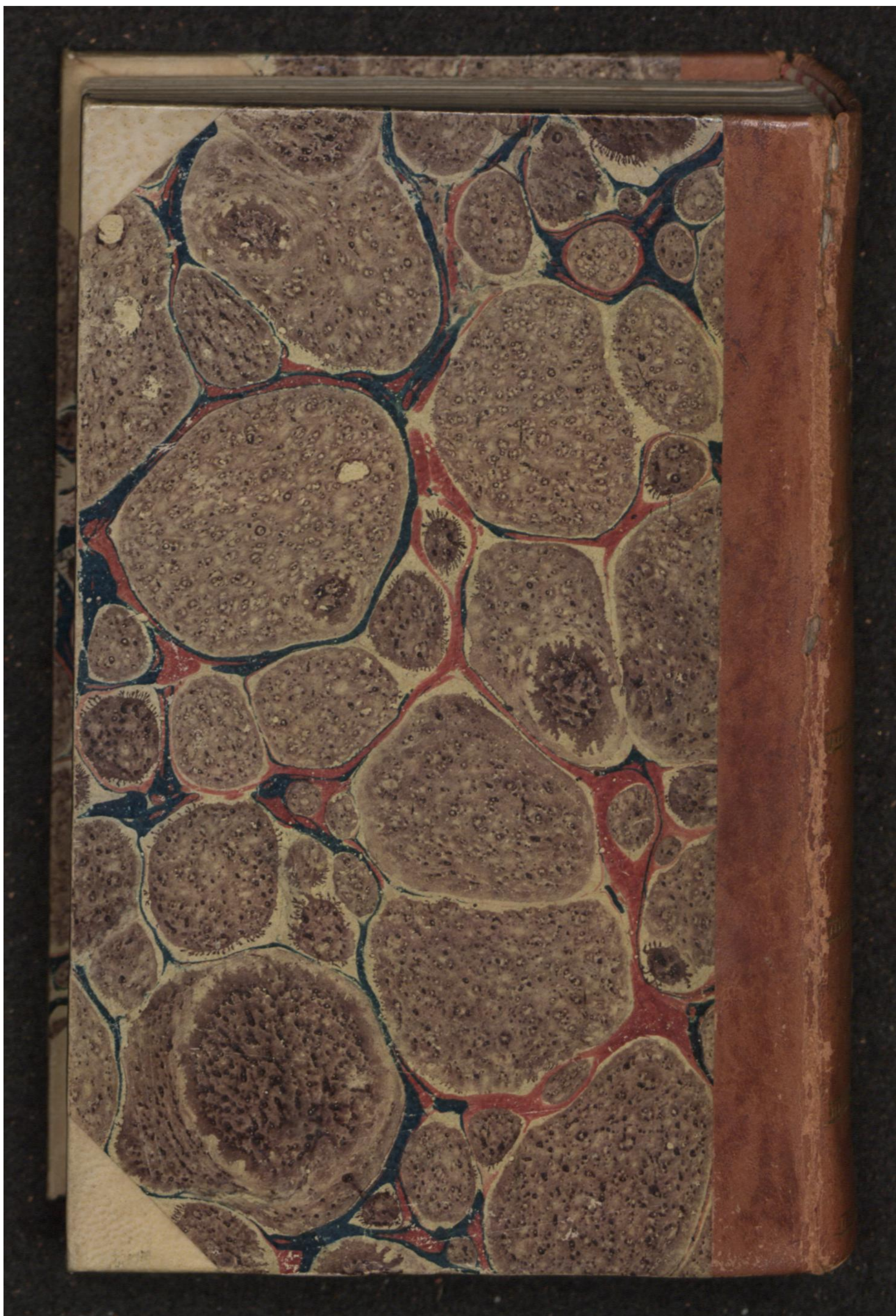

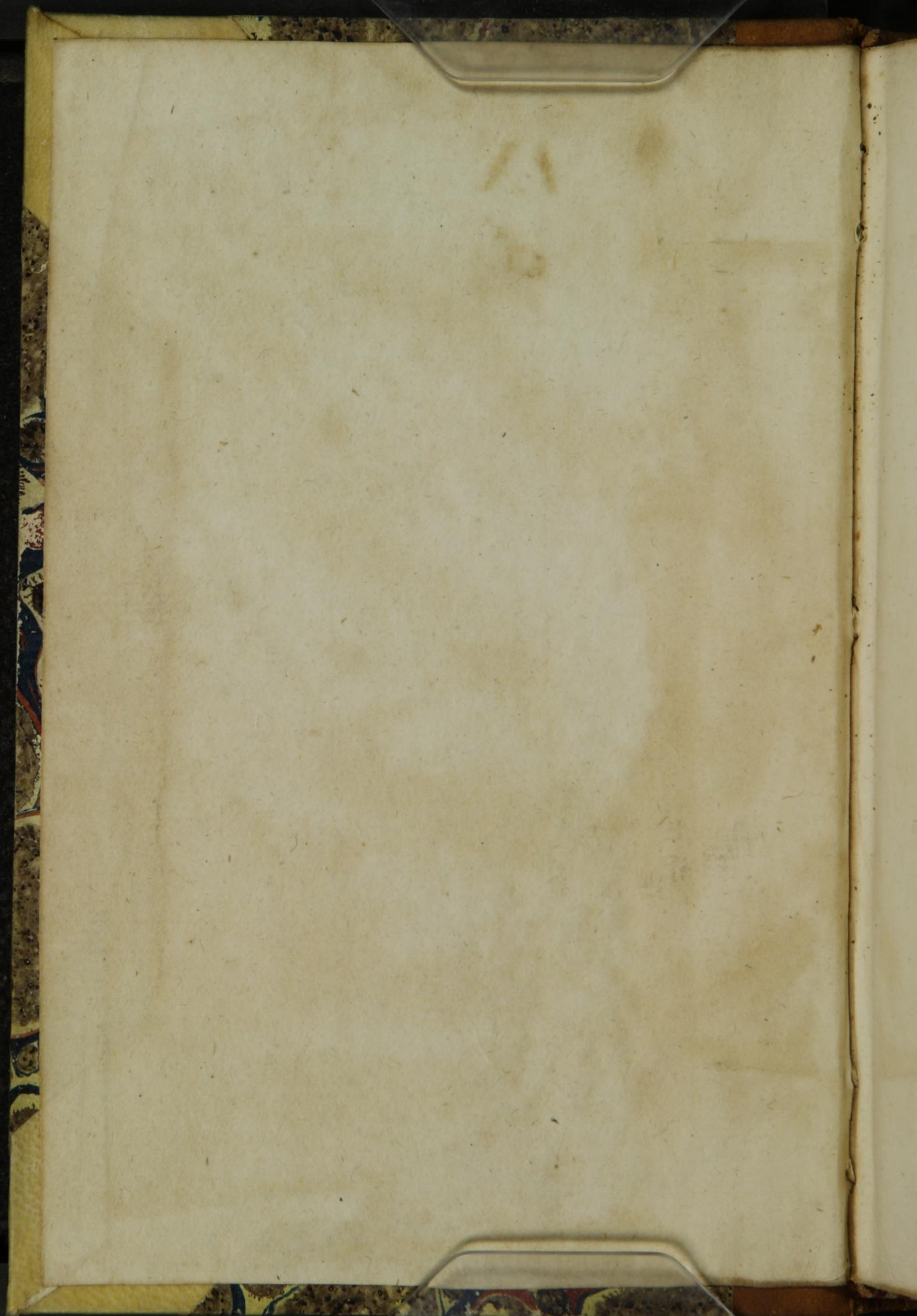

VIII
CATHARINAE
SENENSIS
DIALOGUS
&c.
5
K7
5
BRXIAE
1496

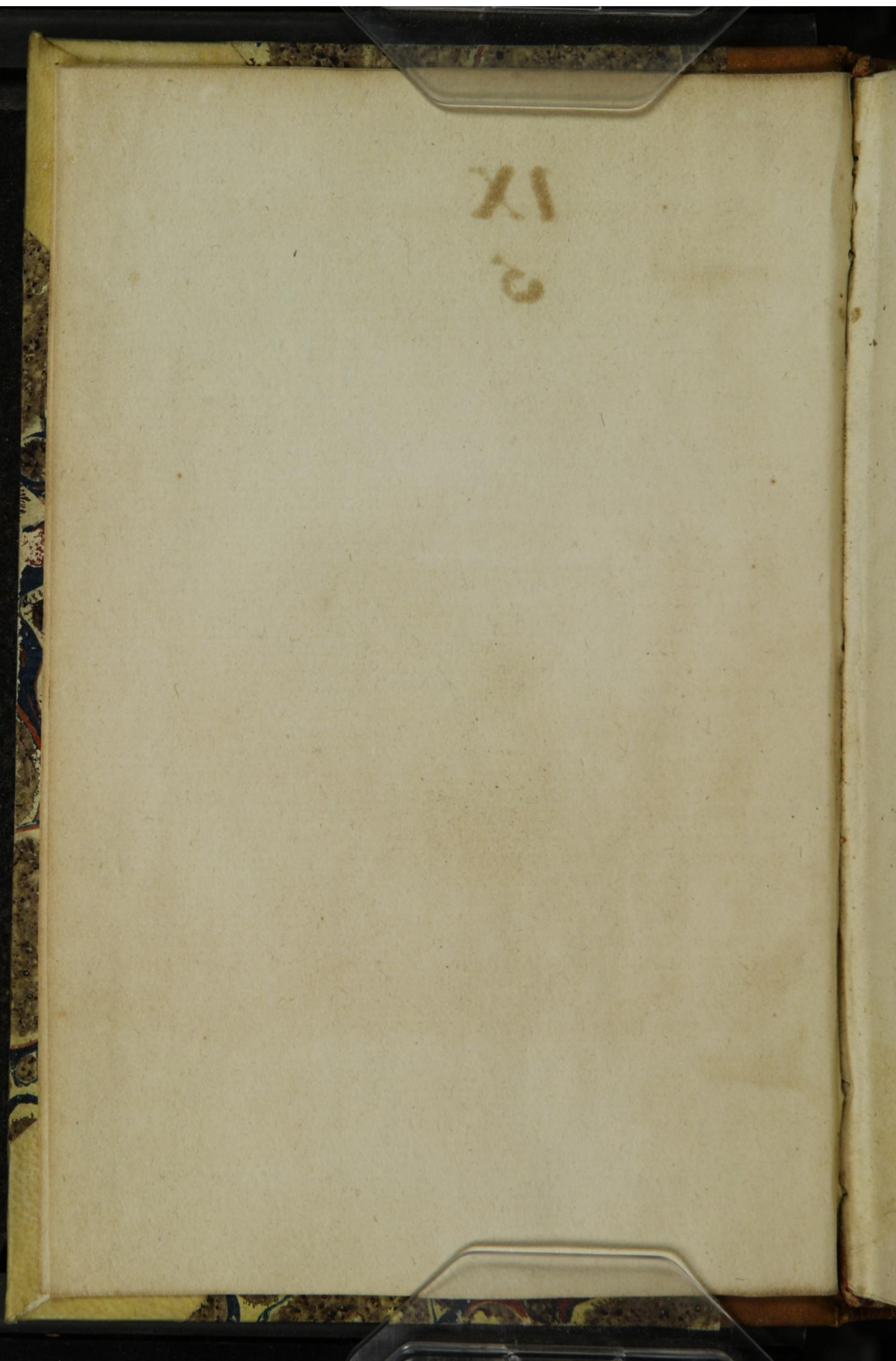

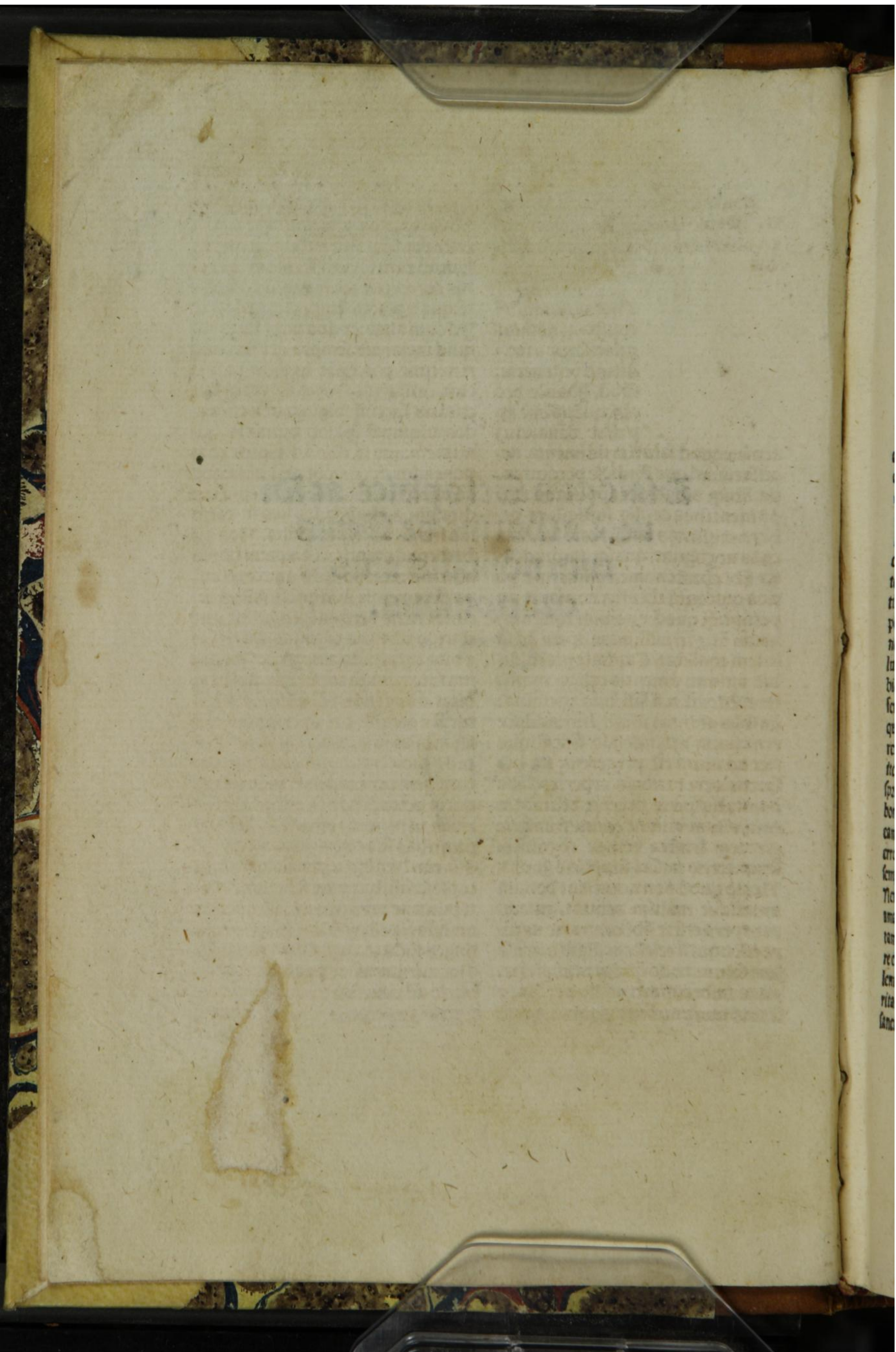

Dialogus Seraphice ac Di
ue Catharine de Senis
cum nōnullis aliis
orationibus.

Marcus Ciuilis Brixian⁹ Fra
tri Paulo sancheo Aragonensi sa/
cri obseruantis predicatorum ordi/
nis .S.P.D.

Inter vitia: quib⁹
christiani nominis
professores a suo i
stituto degenerāt:
illud Paule deo
obsequētissime ap
prime dānanduz
censeo: quod saluti erudimenta ne/
cessaria: ad que studiose perquiren/
da: sibiq; diligenter applicanda in/
cōniuentibus oculis inuigilare de/
berent: alienas tanq; res: et superua
cuas negligunt: quasq; impruden/
ter sibi christi nomen assiuerint: po
tius quicquid christuz non sapit ap
petunt: q; quod et nomini consenta/
neum sit: et firmissimam opem ad sa
lutem conferat. Capitale proculdu
bio vitium: et mentis caligo morti/
fera. Sicuti .n. si salubria documēta:
quibus animus illustratur: addisce
rent: suum attendendo finem qua
iter ad illum est pergerent: ita his
spretis vere rationis expertes falsa
bonitatis specie decepti delirantes
eam vitam viuunt: cuius transacte
errorem frustra deinde cognitum
sempiterno miseri supplicio luunt.
Nemo quod non nouit: aut bonum
amat: aut malum deuitat. quis .n.
tam peruerse: et sibi contrarie natu/
re esset: qui si celestem illam hierusa
lem solummodo q̄tum diuina cha/
ritas imbecillitati nostre per sua: et
sanctorum patefecit eloquia agno/
sceret: rursusq;: q̄ ab illa futuris eru
libus mala parata sint exprecto: et
iuste pensiculāt: animo metiretur
non ad eam laxis affectuum habe/
nis curreret: et contraria veluti mor
tē: qua et peiora sunt: reformidaret:
Id cum alias: ex quo mihi lucis ali
quid inclaruit: semper existimaue/
rim: tunc precipue liquido patuit
cum catharine Senensis raruz san
ctitatis specim̄ dialogos lectitan/
dos assumpsi. Proh diuinam bo/
nitatem: que in illis ad mores com
ponendos documēta proposita: que
ad affect⁹ castigandos precepta tra
dita: que ad habendos nos in ratio
nis frenis descripta cōsilia. Non ali
bi iocundius ad dei amorem homo
allicitur: non horridi⁹ a peccati cul
pa deterretur: non profundius se/
cluso errore veritas intimatur: aut
clarius virtutis dignitas aperitur:
et vitij turpitudo detegitur. Ibi nor
ma integritatis conseruande: ibi p
bitatis augende disciplina colligi/
tur: ibi occulta dei aperiuntur con
silia: ibi diuine gubernationis alti/
tudo monstratur: ibi cecis per cu/
rationem lux redditur: videntibus
noxia defendendo seruatur: ibi cu/
riosis vi rationis ostensa satisfit: sa/
pientibus sua cognitione dignā red
duntur. Deniq; in his dialogis tam
copiose: salubriter: ac sancte calligā/
ti humane peregrinationi prouisuz
omnifaria est: vt saluti ipsius consu
li: meo iudicio: consultius nequeat.
Nec mirum: nā vt sepissime: et ex ar
bitrio ad deuz spiritu rapiebatur: eos
p extasiz et ǝcipe: et dictar̄ solebat. vñ

ij a

5

haud verebor hoc affirmare neminē
peruerse adeo: z obstinate iniquita/
tis esse: qui si illos ruminabunda: z
non deuoranti lectione tractarit: si
non verba tantū auribus: sed z sen
sus mente perceperit: si ab illucescē
te vsquequaq veritatis lumine ocu
los prorsus nō auerterit: generosus
transfuga non appareat. Quem. n.
illud non maxime moueat: z valde
mirabundum reddat: tenere etatis
virgunculam: cum que in feminino
sexu pares viris eruditione extite/
rint singulari miraculo sint: tā pro
fundas sententias: tam alte ex ipsa
diuinitate depromptas scripti con
didisse: vt vix plerunq percipi sapi
entissimis queant. Ut illius glorio/
sa: z inclita sanctitas preceptis suis
non conciliet auctoritatem: nōne ip
sa sibi per se certissimo testimonio
sunt: quacunq fluxerint fistula: di/
uino proculdubio fonte promanas/
se: nec aliunde traxisse originem: q̄
quo lectorem ducere studiose contē
dant. Non potest solis splendor nisi
a sole proficisci: nec lucis claritatem
preter lucem afferre quid potest: ce/
litus celestia proueniunt: z que dei
sunt ipse solus nouit. Eia igitur om
nes: liceat queso mihi deuotissime
christo paule tecum: z alios alloqui
eia inq̄ omnes z qui celestia nō cre
dentes malo vestro contemnitis: z
qui fallacibus seculi huius illecti il
lecebris detinemini: quiq ꝓprie sa/
lutis amantes mortali exuto corpo
re immortalem consequi beatitudi
nem cupitis: eia iterum: atq iterū
omnis generis homines omnes vo
bis ex huius libri fonte aquam ple
nis pectoribus haurite: ipsam sitite
in ipsam vosipsos ingurgitate. Qui
captus est oculis: lucē recipiet: qui
tristis: consolationē: qui fessus: quie
tem: qui tardus: alacritatem: qui d
bilis: vires: qui rudis: eruditionem
Rursus: cui lux ꝑspicua: mens tran
quilla: indefessi nerui: prompta ve/
locitas: constans fortitudo. Doctri/
ne lumen: hoc se fluuēto omnifaria
virtute predito immerset z non solū
sui ornamenti conseruandi presidia
inueniet: Sed z augēdi fomenta cō
cipiet. Si cui maiora fide videor ꝓ
mittere: z que minime constatura
sint: is in rem presentem veniens id
est opus ipsum pertractans quid il
lud sit: z quid dixerim conferat: tūc
si non contra senserit: videlicet me
longe miora: q̄ꝓ pro re debuerim spo
pondisse. vt hominem loquacem:
vanū: z nullius fidei me digito mō
stret. Nec quenquam terreat: aut fa
stidio amoueat infimus: z vulgari
propior: q̄ꝓ latino orationis stilus: li
buit. n. olim spirituali Catherine
prī q̄ ipsa vernacula locutiōe edide
rat: in tale genus dicendi transferre
rerum eloquentia illinc: non verbo
rum petenda est: nec propter sermo
nis infantiam rationis elegantia cō
temni debet. Liber hic non ad au/
res mulcendas: nec linguam polien
dam: Sed ad animam: z sensus in/
struendos paratus est: nec recte di/
cendi: Sed recte viuendi precepta
continet. Satis: superq facit: qui
quod profitetur: id precesse: graphi/
ce: z perfecta ex arte edocet: celestia

polliceturː pꝛeſtat abunde: verita/
tem pꝛomittit:dilucide pꝛofert. Ac
ſi:vt ex durioꝛis coꝛticis fructibus
coꝛpoꝛi guſtulum conqueramus: ⁊
dentes cõcutimus: ⁊ palatum mul
totiens amaritudine offendere ſuſti
nemus:multo magis: vt ſalutaria:
ac ſua anime cibaria comparemus
vt diuina illi miniſtremus edulia:
animi ſimul:⁊ auriũ mollicieṁ de
bemus compꝛimere.Delicati nimis
⁊ luxuriantis eſſet putaminũm fa/
ſtidio talem nucleum perdere:⁊ reꝫ
ſaluti adeo vtilem:vt etiam neceſſa
ria ſit:quia ſecum baldimenta non
afferat ſpernere.Poetas ſepiſſime:
qui paruꝫ ſapiant:⁊ minimo ſale cõ
diti ſint ſola rhitimi modulatiõe de
tenti percurrimus:⁊ nõ enim apud
nos valebit ſententiarum dignitas
rationis pondus:lux ſapientie:vita
lis vtilitas: vt hec quia verboꝛum
fucus non compſerit:faſtidiamus?
Si ſapimus vel ob hoc grata nobis
fuerit oꝛationis ſimplicitas: quod
nuda ratio oculis pñſentatur: quod
nulla perſona:nullo lenocinio:nul/
la extrinſecus petita ſpecie eſtiman
tis iuditio ſubtrahitur.Generoſuꝫ
mercatoꝛem dicimus ſuiſꝗ fidentẽ
merci bus:qui res non mangoniza
tas:ſed vtut ſunt venditioni expo/
nit:placetꝗ ille ingenuus inſtitoꝛ:
qui nulla verboꝛum calliditate fal/
lat emptoꝛem:hec cum ita habeant
nemo ſit:hoꝛtoꝛ:⁊ conſulo:qui tanta
ſe capi ſocoꝛdia:ac ſtoliditate patia
tur:vt ex hac vite arboꝛe: qm̃ decuſ
ſa ſint folia:fructus non velit decer
pere: ⁊ huius pluſquam nectarei ꝓ
culdubio fontis: quia non per arti/
ficioſos tubos:ſꝫ naturales tophos
perfluat potatoꝛ eẽ recuſet.Sed mo
leſta quedam turba: que dente liui
do huic pulcherrimo Catherine li/
lio honeſtamentum querit detrahe
re: mihi ſtomachum mouet ait. n.
Chꝛiſti ſtigmatum oꝛnamenta non
aſſecutam:quaſiꝗ immerito in nu/
merum ſanctarum redacta ſit obij/
cit pontificẽ:qui eam vulgari vtar
verbo.Canonizarit:ſuum fuiſſe con
ciuem.Caue tibi inuida turba: ne:
quos tu fruſtra ad feriendum den/
tes acuis:patraris ipa gregis ſui cu
ſtos chꝛiſtꝰ Jeſus:cui ſue care ſunt
oues:lupos inſequi ſolet. Uelit:no/
litue quiſquis aduerſanti incaſſum
animo obſiſtit: hũc ſanctiſſime vir/
gini redemptoꝛ noſter cicatricũ ſua
rum ſtigmata impꝛeſſit: verum eſt
quod pꝛofunda adeo ipſius humili
tas fuit:tãtum vel honeſtiſſimi ſplẽ
doꝛis in hoc ſeculo contemptus: vt
coꝛum manifeſtationem depꝛecata
ſit:⁊ tam illuſtribus ſtellis velamẽ/
tum pꝛecibus impetrarit:eodemꝗ
momẽto pariter ⁊ patibuli illius
vindicis vite moꝛtalium monumẽ/
ta in coꝛpoꝛe:⁊ humillimi animi al
tam in celo gloꝛiaꝫ pꝛomeruerit.Et
qd mirꝫ cũ his longe maioꝛa aſſecu
ta ſit:illeꝗ omniparens Deus: qui
infirma mundi eligit:quibus foꝛtiſ
ſima queꝗ confundat: pꝛo ſua in/
enarrabili bonitate ⁊ diuinioꝛibus
illã honeſtamẽtis illuſtrarit? Per
legatur eius vita a beato raimon/
do deſcripte fideliter: perlegatur
epiſtola diui ſtephãi ſacerdotis car

tuſiēſis: vt aſſumpto vtar cognomi
ne: in eiuſdem ſanctitatis teſtimoni
um edita. Diui inꝗ ſtephani qui cū
ſecundis huius ſeculi rebus: delici
iſq; vinctus detineretur mirifice ab
ea ſolutus: ac familiaris illi factus
dialogorum plerumq; dictata cala
mo ſuſcipiebat. Perlegātur ⁊ que
de eadem a Pio ſecundo Ponti
fice carthis condita ſunt. Item alia
non pauca: que omnia recenſere lon
gum eſſet. Conſtabit preter ſtigma
ta plurima miranda: ac ſingularia
huic ardenti caritate lampadi at
tuliſſe fulgorem: vt chriſtum ip
ſam ſibi ī ſponſam o ſuſcepiſſe: vt po
ſtliminio ad vitam redditus: celeſti
um archanorum reuelatio: ꝓprij cor
dis chriſti manu facta mutatio alie
ni inſpectio: diutina vita nullo: pre
terꝗ ſpirituali cibo refecta: ⁊ alia
multa: que nūc referre non attinet:
vt nulla nos admiratio mouere de
beat: cui tot diuiniora attributa
ſint: eandem ⁊ ſtigmatum gloria fu
iſſe donatam. quantum vero ad ſan
ctitatis nomen attinet potius me il
lorum miſeret: qui id iniquo patien
tes animo impie oppugnant: ꝗ q
propulſatorem: defenſoremue deſi
derare rem cenſeam. Uita etenim:
meo iudicio: grauius teſtimonium
ſanctitati affert: ꝗ mortalium quis.
quanꝗ: ſi ciuitatis vinculum ſidem
ſuſpectam faceret: multo ſuſpectio
rem facere deberet eiuſdem inſtitu
ti profeſſio eademq; religio. Arctio
ris nanq; neceſſitatis coniunctio eſt
correligioſos: vt ita dixerim eſſe ꝗ
conciues: ⁊ tamen Pontifices nō
nulli eos in ſanctorum numerū re
tulere: non de monachis quorum
in hoc genere infinita exempla ſunt
ſed de alijs loquor: cū quibus vnū
eundemq; colendi. Dei ordinem ſe
ctati fuerant: neminemq; detractan
te: nec immerito recepti ſunt. Non
eſt tam longe repetenda ſuſpitio: vt
communis parens ciuitas fidem in
firmet. Uis omnis: ac facultas teſtā
di tolleretur ſi reijcienda conciuiū
teſtimonia forent. Id quod quoni
am per ſe adeo patet: vt: qui aduer
ſentur: potius ridiculi fiant: ꝗ ali
qua ex parte ſui īſani compotes vo
ti: non in hac ero aſſeueratione pro
lixior: ne improborum fatuitas me
in id vitij trahat: vt ſuperuacanea
veritatis aſſertione proborum ſalē
offendam. Nos tantum mordaces:
ſi quis apud ipſos precibus locus ē:
oratos vehementer volo: ne adeo ſi
bi in hac falſa opinione concepta in
dulgeant: vt opera ſimul cum auto
ris ſanctitate reſpuant. Tantiſper
a proprio obſequio temperēt: dū
angelice huius virginis dialogos
perlegendo cognoſcant. Id cum ef
fecerint ſuo liberum relinquemus
arbitrio ⁊ de ipſa ſentire quid libe
at: ⁊ nobis etiam quid de eadem ſen
tiamus ex ſua voluntate preſcribe
re. Nunc vero te Paule: quoniam
cum ſat prata biberint: riuuli clau
dendi ſunt: per chriſtum: quem vt
par eſt: vnice: ac ſūme colis: rogo: ⁊
ſi ſinis oro: vt catharinam: cui te exi
mia deuotione deditiſſimum ſcio:
quottidianis ſollicitare nō deſinas
precibus: vt ſua interceſſione: que

nos in hac miseriarum periclitabū
da valle familiaritas conciliauit:
ea in montis syon trāquillitate per/
petua securius: letiusqꝫ perfrui me/
reamur. Uale.

Epistola diui Stephani Car
thusiensis.

Uenerando re/
ligioso sibiqꝫ
pamabili cor
de sincero fra
tri Thome
Antonij de se
nis ordinis p̄
dicatorum: in
conuentu san
ctorum Joannis ⁊ Pauli Uene/
tijs immoranti. Frater Stefanus
de Senis prior: licet indignus do/
mus sancte Marie ꝺ gratia carthu
siensis ordinis prope Papiam salu
tem in eo qui est vera salus. litteras
vestras affectuose recepi: ⁊ attente
perlegi. per quas me valde requiri/
tis atqꝫ rogatis: vt veridicam in/
formationem vestre caritati dirri/
gere debeam etiam in publice for/
ma de gestis moribus virtutibus:
atque doctrina famose sanctitatis
virginis beate catherine de senis.
Cuius conuersationem aliquando
merui dum ageret in humanis: vt
asseritis. Et presertim occasione cu/
iusdam querele facte Uenetijs in
episcopali pallatio circa celebratio
nem festi siue commemorationem
eiusdem virginis: quia multi cre/
dere nolunt veras esse virtutes que
de ipsa veridice predicantur. Ut ve
rum aperte fatear facies ipsius vir
ginis cum omni genere suo mihi: ⁊
omni genere meo penitus ignota
fuit: licet in eadem ciuitate Sena/
rum oriundi fuerimus: vsque ad an
nū domini. M.ccc.lxxvi. vel circa.
Nec etiam illo tempore velut im/
mersus in fluctibus vite presentis
eius habere noticiam exoptabam:
nisi qꝫ eterna bonitas que neminē:
vult perire: per hanc virginem ani
mam meam a faucibus inferni li/
berare disposuit. Accidit igitur illo
tempore sine culpa nostra: nos icur
rere quandam guerram cum valde
potentioribus nobis. In qua cum
plurimi magni ciues aliquando fu
issent occupati: atque fatigati nul/
lam omnino speꝫ alicuius bone vo
luntatis: vel pacis ab illis aduersa/
rijs nostris habere potuerunt. Tūc
virgo prefata valde florebat in vni
uersa tuscia: ⁊ magnis virtutuꝫ pre
conijs a quamplurimis extolleba/
batur Et opera valde miranda re/
ferrebantur. Unde mihi suggestuꝫ
extitit: quia si rogareꝫ illam de tali
negotio: sine dubio pacem habereꝫ:
quia multa similia fecerat. Quare
consilium habui cuꝫ vicino viro no
bili qui longo tempore portauerat
odiū: ⁊ postea pacem fecerat: eiusqꝫ
sacre virginis conuersationē hēbat.

Qui vt mortuum meum audiuit
illico respondit. Indubitatum ha/
beas: quia nullam in ista ciuitate
personā inuenies que sit aptior ipsa
pro tali pace. Subiungens vltra
non differas: ꝛ ego te sociabo: visita
uimus igitur eam: que me recepit:
non vt verecunda virgo sicut exi/
stimabam. Sed affectuosissima cari
tate veluti si germanum a remotis
partibus redeuntem gratiose susce/
pisset de quo fui miratus. Et atten/
dens efficaciam sanctorum verbo/
rum quibus me non solum īduxit
verum etiam compulit ad confessio
nem: ꝛ ad virtuose viuendum dixi.
Digitus dei est hic. Et audita cau/
sa mee visitationis absolute respon/
dit vade fili carissime confidens in
domino quia libentissime laborabo
donec habebis optimam pacem. Et
huiusmodi pondus omnino super
caput istud habere me sinas. Et ita
postea rei probauit euentus: quia
miraculose postmodum ipsa medi/
ante pacem habuimus: ꝛ etiam con
tra voluntatem ipsorum aduersa/
riorum nostrorum. Et h̄ omitto cau
sa breuitatis. Interim ego sollicita
re desiderans huiusmodi pacem vi
sitaui pluries eam. Et quottidie ꝓ
pter efficacissima verba sua ꝛ exem
pla perfectissima sentiebam interio
rem hominē in melius conscientia
compellente reformari: me rogauit
hoc interuallo temporis: vt aliquas
epistolas quas ore virgineo mirabi
li modo dictabat ego scriberem. Et
hoc vtiq; valde libenter acceptaui
quottidie sentiens in me per nouū
feruorem ad celestia cor accendi vil
lipendendo seculum: ꝛ omnia sua
cum tanta displicentia vite pristi/
ne: vt vix me tollerare valerem. Et
talem ac tantam in me sensi muta/
tionem: vt etiam ab extra tempera
ri non posset. Ita vt fere tota ciui/
tas miraretur. Et quanto plus at/
tendebam vitam exempla: mores ꝛ
verba prefate sancte virginis: tan/
to maius augmentum in me perci/
piebam aperte diuini amoris: atq;
seculi contemptus. Post modicum
vero temporis prefata sacratissima
virgo dixit in secreto. Noueris dul
cissime fili: quia cito complebitur
maius desiderium quod habeas.
quo percepto fui suspensus in men
te ꝙ aliter: quoniam in me nescie/
bam inuenire quid in mundo vel/
lē habere: imo potius oīa sua recu/
sabam. Ideo dixi. O bsecro carissi/
ma mater: quod est illud maius de
siderium quod habeam. Et ipsa que
ras inquit in corde tuo. Ad quam
ego: vere mater amantissima: nescio
maius in me desiderium inuenire:
quam esse iugiter iuxta vos. Et illa
subito respondit. Et hoc erit. Ego
vero nesciebam intelligere modū
qualiter honeste siue cōmode pos/
set ita fieri propter dissimiles con/
ditiones ꝛ vtriusq; statum. Ille ve/
ro cui nihil est impossibile per mo/
dum admirabilem ordinauit ipsā
ad ciuitatem Auinioñ. videlicet ad
dominum gregorium Papam vn
decimum dirrigere: gressus. Et ita
licet indignus acceptatus fui co/
mes tam sancte societatis: partipē/

dens:atq; derelinquēs vtrunq; pa/
rentes germanos:sorores:ꝛ alios cō
sanguineos me beatum esse repu/
tans ex virginea presentia. Post h
ipse summus pontifex venit ad vrbez
Romanaz ipsa virgine sanctissima
solummodo confortante: tamen ex
diuino precepto prout apertissime
mihi constat ꝛc. Et pro factis eccle/
sie sancte misit eam florentiam. que
tali tempore rebellis erat ecclesie:
vbi multa mirabilia deus operatus
est per eam: vt aliqualiter in sua le/
genda panditur. Et ibi secū adhuc
esse merui. Tandem etiam in Ro/
ma fui secum: vbi post multos: ꝛ, vt
ita dixerim intollerabiles labores
infatigabiliter ad honorem dei por
tatos: ꝛ illarissime tolleratos felicis/
simo cursu diem clausit extremum
in presentia mea. quam etiam pro/
priis manibus ad mineruam: vide
licet fratrum predicatorum eccle/
siam detuli tumulandam: immo ve
rius in capsa cipressina ꝛ honora/
bili sepulcro marmoreo conseruan
dam. Dum vero laboraret in extre
mis ordinauit cum aliquibus quid
agere deberent post eius transitus:
postea faciem virgineaz ad me ver
tens aut etiam protendendo digi/
tum: tibi autem ait in virtute san/
cte obedientie precipio ex parte dei
vt omnino vadas ad ordinem car/
tusiensem: quoniam ad illum ordi/
nem ipse te vocauit ꝛ ellegit. Et vi/
dēdo nos iuxta se plorantes ait. Fi/
lii carissimi nullo modo plorare de/
betis: immo potius in domino leta
ri ꝛ agere festiuum diem: quia car/
cerem egredior hodie: vadens ad
amantissimum sponsuz anime mee.
Vobis autem indubitantissime p
mitto: quia magis incomparabili/
ter vos adiuuabo posteaq̄ nunquā
adiuuare potuerim dum fui sic in/
carcerata. Et vt ore promisit: ꝛ ver/
bo sic oper̄ perfectissime compleuit:
ꝛ implere quottidie nō cessat. Et vt
h aliquali pateat exemplo: proferaz
vnum ad honorem dei ꝛ ipsius vir/
ginis quamuis ad verecundiaz me
am accedat: quia quando mihi pre
cepit ex obedientia dei: vt irem ad
ordinem cartusiensez: ego non opta
bam illum: vel etiam alium ordi/
nem. Sed ex quo migrauit ad ethe
reas mansiones in corde meo tale
desiderium iussa perficiendi succē/
sum extitit: vt si totus mundus mi/
hi contradicere voluisset. Ego nulla
tenus acquiescere potuissez vt expe
rientia docuit. Ubi quantum vel
quid operata iam fuerit: ꝛ etiā ope/
retur cum filio suo licet inutili ꝛ in
digno. Nō est huius temporis enar
rare: hoc autem in tactum omnino
preterire non patiar. quia post de/
um atq; beatissimam virginez Ma
riam: ego magis obligatum existi/
mo me prefate sancte virgini Cate/
rine: q̄ alicui creature mundi. Et si
quid alicuius virtutis esset ī me to/
tum attribuo sibi post deum ꝛc. Er/
go per suprascripta comprehēdi po
test aliquibus annis habuisse me su
pra q̄ plurimos etiam familiarissi/
mam conuersationem eius: litteras
atq; secreta sua ꝛ partē sui libri scri
bendo: ꝛ ab ore virgineo percipien

do:quia ſupra merita me nimis af/
fectuoſe materna caritate dilexit.
Ita vt multi filiorū ⁊ in christo fra
trum meorum egre portarent ⁊ emu
lationem haberent. Ego tamen at/
tente cum diligentia magna conſi/
derabam verba mores ⁊ actus eius
in omnibus ⁊ per ſingula. Et ī pau/
cis volendo multa concludere ſu/
per cōſcientia mea coram deo: ⁊ vni
uerſa eccleſia militante veridice ſi/
bi prebeo teſtimonium iſtud: quia
licet ego me peccatorem intelligam:
tamen habui elapſis iam annis ſexa
ginta ⁊ vltra conuerſationem mul
torum: ⁊ valde famoſorum ſeruorū
dei: ⁊ nunq̄ vidi: vel etiam audiui
a multis elapſis temporibꝰ aliquem
dei ſeruum: qui eſſet in omni virtu/
te in tam perfectiſſimo: atq; ſuppre
mo gradu quare merito reputaba/
tur ab omnibus virtutum ſimula/
crum: atq; ſpeculum ſeruorum dei lu
cidiſſimum. Non habeo memorie tā
to tempore conuerſando ſecum: vnq̄
ab ore ſuo virgineo verbum aliqd̄
occioſum audiuiſſe. Sed verba no/
ſtra nunq̄ ſic erant inepte prolata.
Quin ipſa ſtatim ad aliquem ſpiri/
tualem profectum adduceret. Sem
per infatigabili corde loquebatur
de deo: vel ad ipſum inducentibus
Nūq̄ extimo dormiuiſſet: vel come
diſſet. Si auditores iugiter habuiſ
ſet: vt expiebamur ī ipſa quottidie.
Si quando vero compellebatur au
dire facta ſeculi: vel ad ſalutem in/
utilia: ſubito rapiebatur in extaſim
⁊ corpus ibi remanebat abſq; ſenſu
quocunq;. velut in oratione ꝯſiſtēs
illo modo quottidie rapiebatur: vt
ipſi vidimus: non dico centum vel
mille vicibus: imo valde pluries.
Omnia membra ſua rigida rema/
nebant ⁊ inflexibilia. Ita vt prius
oſſa frangi potuiſſent q̄ flecti mem
bra valuiſſent. Et pro veritate iſtiꝰ
paſſus apertiſſime demonſtranda
ne forte quis extimare vellet ipſam
ita ſimulatorie feciſſe vnū volo nar
rare geſtum in p̄ſentia noſtra. Quā
do fuimus in auinione. papa Gre
gorius antedictus aſſignari nobis
ordinauit vnam pulcram domum:
cum ornatiſſima capella. Soror ipſi
us domini pape veluti deuotiſſima
domina poſtq̄ aliquando locuta fu
it cum ſupraſcripta virgine. Magnā
affectionem atq; deuotionem cōce/
pit ad eam. Et inter cetera dixit in
ſecreto magiſtro Raimundo confeſ
ſori ſuo q̄ valde poptabat adeſſe qñ
ſacra virgo cōicaret: q ꝓmiſit ei q̄
die domica futura ſibi notificaret.
Qua die veniēte hora tertiarum: ſupdi
ctā capellā ītrauit abſq; ſotularibꝰ
tm̄mō cū pedulibus: ⁊ more ſuo ra/
pta fuit ī extaſim cōicare deſiderans
⁊ expectās: vocauit ergo me magr̄
Raimundus ⁊ ait. Uadas ad tale
pallatium vbi moratur veneranda
ſoror pape. Dicesq; ſibi quia Cathe/
rina communicabit iſto mane. que
domina miſſam audiebat. Sed ſi/
cut intraui quandam aulam val/
de magnam ipſa me conſiderauit:
⁊ agnouit eſſe de familia Catherine
vnde ſubito perſonaliter ad me ve/
nit ⁊ ait. Fili quid queris tu? Cui
reſpondi que mihi fuerāt iniuncta.

Ipſa vero ſubito feſtinauit ⁊ venit
domum noſtram. Cum honorabili
ſocietate ſerus vtriuſq;. Inter alios
autem adduxit vxorem nepotis pa
pe. Qui vocabatur dominus Rai/
mundus de turena. Iuuencula qui
dem erat vanitate plena: nihil ha/
bens de deo. Soror pape valde de/
uote ſe geſſit. Illa vero miſera ſicut
extimo cogitauit: ꝙ virgo ſimula/
ret. Ideo poſt miſſaȝ oſtendit ex de
uotione faciem ſuam ſuperponere
pedibus virginis: ⁊ eam pluribus
vicibus in pedibus acerrime perfo
rauit: virgo vero ſtetit immobilis
quemadmodum ita ſtetiſſet: etiam
ſi pedes abſcidiſſet. Poſtq̄ autem
omnes abſceſſerant: ⁊ virgo reſtitu/
ta fuit corporeis ſenſibus valde ce/
pit dolere pedem. Ita ꝙ vix ambu
lare poterat. At ille ſocie ſue conſi/
derātes vib dolebat: viderunt emor
tuum ſanguinem ex puncturis: ⁊ in
tellexerunt aperte maliciam ⁊ inſi
delitatem illius miſere De multis
exemplis ad propoſitum hoc vnuȝ
eſtimo ſufficere poſſe viro fideli. Cir
ca quem extaticum ſtatū eius vnū
valde mirabile eſt nullatenus ōmit
tendum. Sed cum debita venera/
tione recollendum: quia precipue
quando pro quibuſdaȝ arduis eius
anima feruentius in oratiōe ſemet/
ipſam exercitabat: ⁊ cum ipetu ma
iori ſatagebat aſcendere: grauedi/
neȝ quoq; corporis poſt ſe trahebat
⁊ a terra ſubleuabat: vnde multoci
ens a q̄pluribus in oratione poſita
viſa fuit a terra ſuſpenſa ⁊ eleuata.
Quorum ego ſuȝ vnus. De quo val
de mirabar ⁊ obſtupebam. Quali/
ter autem ita fieri poſſit aperte ſcri
bitur in libro queȝ ipſa virgo ſacra
compoſuit. Queȝ ego pro parte ſcri
pſi dum illum ore virgineo valde
mirabili modo dictabat. Sup qua
materia valde notandum eſt: quia
diuina maieſtas iſti fideliſſime ſpō
ſe ſue tantam auctoritatem: atque
familiaritatem ſecum exhibuerat:
vt frequenter in oratione ſua con/
fidentiſſime loqueretur dicendo.
Ego nolo ſic. Et quando tali modo
ſponſo ſuo loquebatur: videbatur
eſſe neceſſarium ꝙ ill. co ſuum effe/
ctum haberet: vt in multis poſſe/
mus veridicum exhibere teſtimoni
um Sed hoc vnum quod in me per
cepi tacere non debeo. Cum de aui/
nione rediremus fuimus in ciuita/
te Ianue per menſem: ⁊ vltra in do
mo cuiuſdam nobilis ⁊ venerande
domine que vocabatur dn̄a Oric/
ta ſcotta: vbi fere tota ſocietas no/
ſtra fuit infirmata. Illa vero domi
na ſollicitam de omnibus curam
habebat. Adducendo quottidie du
os medicos valentes viros. Cum
quibus habui laborem valde ma/
gnum volendo ſatiſfacere ſingulis i
firmis. Donec ab omnibus quaſi de
domo mihi prediceretur ꝙ etiaȝ in
firmarer. Et infra paucos dies ita
ſubſecutum eſt. In lectum ergo ceci
di acutiſſima febre correptus vna
cū exceſſiuo dolore capitis ⁊ vomi/
tu laborioſo. Cūq; ſacra virgo pce/
piſſet h ad me perſonaliter acceſſit:
vna cum ꝯfeſſoribus atq; ſociabus
eius. Et a me petijt in quo eram ita

granatus. Ego vero letatus ex eius latissima presentia solaciose respondi. Aliqui mihi dicunt ꝙ ego patior: ignoro quid. Tunc ipsa caritate materna mota: mihi frontem virgi nea manu tetigit: ⁊ caput suum aliqualiter agitans ait. Audiatis istū filium qui dicit. Aliqui mihi dicūt ꝙ ego patior ignoro quid. Cum ipse patiatur accutissimaʒ febrem. Et illico subiecit. Ego proculdubio nō permittam te facere: prout agunt infirmi ceteri. Sed in virtute sancte obediētie tibi precipio: vt vlterius hanc egritudinē non patiaris. Nam omnino volo te sanuʒ esse. Ac vt alios adiuues vti solebas. Et his dictis iuxta morem suum incipit loqui de deo. Mirabile dictu: sed valde mirabilius in facto ipso. Tunc adhuc ea loquente: fui plenissime liberatus. Et interrumpendo verba sua me liberatum esse clamaui cunctis qui aderant admirantibus. Et annis multis postea cum perfectissima sanitate pseueraui. Simili modo prefata virgo videlicet: ex precepto potestatiuo venerabilem viruʒ dominum Joannem monacū professum ⁊ habitantem in cellis vallis vmbrose liberauit. qui sicut mihi firmiter asseruit: hora tali laborabat in extremis in abbatia passignani prope senas. Preceptum autem ab ore virgini audiui: quod in absentia dicti domini Joannis factum extitit. videlicet in psona duorum discipulorum eiusdem quos ipsi virgini dixerat precipiens illi per eos ne amplius infirmaretur. Sed indilate veniret ad eam. Et absqꝫ mora sic opere compleuit. Super quo facto admiratione multa digno. Ipse postea pulcherrimā epistolam luculenti stilo dictauit. Ad memoriam tanti miraculi. quam in cella nostra deuote conseruaui. Tū adhuc valde plenius viua voce mihi suprascripta seriose narrauit. Voce publica virginem extollendo. Et ad eius deuotionem omnes audiē tes inuitando: que de porta mortis extraxerat eum potius precipiendo ꝓ orando. Multuʒ adorans laudabat altissimum qui talem: atque tantam auctoritatem isti sponse sue concesserat. Et ꝑuis vniuersa vita suprascripte virginis tam secunduʒ hominem interiorem ꝓ exteriorem extiterit: vt ita dixerim inaudita ⁊ valde miraculosa: tamen aliqui serui dei magis excellentes alti⁹ vnū in ea considerabant in homine maiore valde stupendum ⁊ insolitum: q2 quicquid ageret diceret: vel audiret inseparabiliter sua sancta mens in deo semper erat immersa. Sibiqꝫ actualiter vnita. Et quando ex habundantia cordis os loquitur nunꝓ nisi de deo loquebatur: vel ad deum inducentibus. Semper ⁊ vbiqꝫ deum querebat inueniebat ⁊ possidebat per actualem affectuʒ ⁊ amoris vnionem. Recolo ꝙ quando videbat in prato flores in quibus virgo florigera valde complacentiam habebat. Cum sancta leticia nos inuitabat dicens. Nōne videtis ꝙ omnia deum honorant atqꝫ clamant. Isti rubei flores rubicūdas iesu xpi

plagas apperte nobis intimant. qñ
videbat multitudinem formicaruꝫ
dicebat. Ita sunt egresse de sancta
mente dei: sicut ⁊ ego. qui tantuꝫ la
borauit ad creandum angelos q̃ꝫtũ
istos arboꝝ flores. Et in effectu sem
per omnes ⁊ in omnibus eramus ĩ
sua presentia consolati ⁊ tãtuꝫ edi
ficati: ꝙ vt ita dixerim absqꝫ corpo
rali cibo stetissemus iugiter ad au/
diendum eam: quantũcunqꝫ fuisse/
mus aliunde tribulati vel infirmi/
tate grauati. Etiam suspendendi si/
ue decollandi quos accersita quan/
doqꝫ visitabat in carcere videban/
tur omnes obliuioni tradere pro ta
li tempore penas ⁊ afflictiones suas
vndecunqꝫ venirent. In eius aspe/
ctu mirabili modo tẽptationes dia
bolice videbant̃ omnino cessare ve/
luti quando sol in virtute sua lucet
⁊ vndiqꝫ tenebre fugantur: nec au/
dent apparere. Recolo multociens
ad eã iuisse cũ ꝓposito narrãdi plu
ra de statu meo: ⁊ postea sibi dicebã
ꝙ obliuioni tradiderã: vñ solebam
ab ea petere qualiter mihi esset q̃ ꝓ
culdubio melius exponebat: ⁊ in ne
cessitatibus occurrebat q̃ꝫ ipse sciuis
sem exponere: siue postulare. Et ne
quis admiretur de tali modo loquẽ
di nouerint oẽs. quod ista sanctis/
sima virgo quasi cognoscebat ani/
maꝝ dispositionẽ veluti nos agno/
scimus dispositionẽ facieꝝ ꝓut ex/
perientia multociens aptissime de/
monstrauit: vnde non poteramꝰ eã
aliquo modo later̃: sed nobis oĩa se
crete ꝓpalabat. Quare quandoqꝫ
sibi solaciose dixi: vere mater ẽ ma/
ius periculuꝫ esse iuxta vos q̃ꝫ ambu
lare per mare pro eo ꝙ ita videtis
oĩa nostra: ⁊ ipsa mihi subintulit in
secreto. Noueris carissime fili ꝙ in
mentibus coꝝ ꝑcipue sup quas am
plius inuigilare studeo nulla ma/
cula siue nubes alicuius defectus
ita cito posita ẽ q̃ꝫ illã subito videã
dño demonstrante. Et ad maiorem
euidentiã istius veritatis aptissime
mihi ꝯstat ꝙ pp efficacissimas exor
tationes eius ipsa ꝯfiteri fecit: ẽt in
presentia mea vtriusqꝫ sexus ingen
tem multitudinẽ: q: nullus poterat
ei resistere: vñ pp tm̃ fructum aiaꝝ
quẽ ipsa faciebat in huiusmodi. pa/
pa Gregorius. xi. ei gratiose ꝯcessit
iugiter hẽre secum tres ꝯfessores cũ
auctoritate valde magna ⁊c. Quñqꝫ
tñ occurrebãt peccatores aliqui tã
tenaciter alligati. quod oĩno resiste
bant ei dicentes: vere dña si mihi di
xeretis ꝙ romã irẽ: vel ad sanctum
Jacobũ infalanter adimplerẽ: sup
h autẽ articulo ꝯfessiõis obsecro pca
tis mihi q: non possum. Tandẽ qñ
p aliũ modũ ipsa ꝑualere non pote
rat ĩ secreto peccatori dicebat. Si di
xero tibi cãm ob q̃ꝫ tu renuis cõfite
ri: nũquid postea confiteberis. Ille
ꝓo tanq̃ attonitꝰ atqꝫ ꝑuẽtus ita fa
cere ꝓmittebat. Et ipsa dulcissime
frater oculos hoĩuꝫ aliqñ later̃: pos
sumꝰ oculos ꝓo dei nunq̃ꝫ. Ideo ta
le peccatũ qd ĩ tali tpe: ⁊ in tali loco
fecisti. est illud vñ diabolꝰ tali mõ
mentẽ tuã ita ꝯfundit ꝙ te ꝯfiteri
nõ sinit. At ille vidẽs ita se dephen
sum ad pedes eiꝰ humilẽ se ꝓsterne
bat cũ abundãtia lachrimaꝝ veniã

exposcēs ⁊ indīflate cōfitebatur. Ap
tissime mihi cōstat ꝙ plurics ⁊ cum
pluribus hoc actū ē. Quorum vnꝰ
per totā italiā valde famosus ⁊ ma
gni status mihi dixit. Solus deus
⁊ ego sciebamus illud qđ ista virgo
mihi dixit. Vñ ꝓculdubio vide ꝙ
ipsa maior est in cōspectu dei q̄ꝫ cre
datur ⁊c̄. Per hūc ergo modū vir-
go ꝓudētissima peccatoꝝ aīas de
manu diabolica liberabat. Et ista
pro pn̄ti de mirabili vita sua secun
dū hominē interiorē dicta sufficiāt:
lꝫ amplissima sit huiusmodi mate-
ria. Secūdū exteriorē hominem ad
huc erat ipsius ita mirabilis: immo
miraculosa: q: sicut in legenda sua
multo tēpore substentabat̄ aliquan
do virgineū corpusculū absqꝫ cibo
quocūqꝫ materiali ēt abstinendo a
a gutta frigide aque: qđ impossibi-
le indicarē nisi vidissem oculis me-
is in roma qñqꝫ sumēdo solūmodo
venerabile sacramentum. Cōīs tñ
modus viuēdi quē tpe multo serua
uit: vt ego pluribꝰ annis vidi ē iste:
carnes: vinū: cōfectiones ⁊ oua mul-
tū abhorrebat. Ille socie sue ꝑpara-
bant ei cōiter herbas crudas quas
insalaticiū vocamꝰ qñ poterāt ha-
bere: vel aliqñ ferculū olerū cū oleo
de anguilla comedebat solūmō ca-
put ⁊ caudā. Casēū vero nō comede
bat nisi qñ bene putridus erat ⁊ si-
militer vuuas ⁊ huiusmodi Neqꝫ
tñ ista comedebat: sed aliquando cū
pane: aliquando sine pane dentibꝰ
cōterrebat: ⁊ omnē bolum quo ad
materiā grossam expuendo: ⁊ aquā
purā ⁊ frigidam frequētissime bibē
do imo sorbillando. Et quasi tanto
tempore differebat ita facere: quan
to socie comedendo stabant in men
sa. Postea surgebat dicens. Vada
mus ad iustitiam istius misere pec
catricis. Et cum vno virgulto feni-
culi vel altero qđ ad stomachū im-
mittebat violenter per eandem vi-
am illum sucum ⁊ aquā potataꝫ ad
extra reuocabat: ⁊ aliquando tantā
violentiam in hoc actu substinebat
ꝙ ex ore sanguis viuus exibat. con-
funditur igitur hinc opinio immo
detractio quorūdaꝫ incredulorum
qui falsissime detrahebant ei dicen
tes. Quāuis ipsa nō cōmedat apte
cū aliīs: ipsa postea cōmedit ī secre-
to. Simplicissima veritas est ista q̄ꝫ
aptissime vidimus ⁊ cognouimus
multo tpe. Qđ dū in stomacho suo
erāt aliqua substātia cuiuscūqꝫ suci
siue liquoris: vel aque: siue rei alte-
riꝰ ēt ad istar vniꝰ auellane: corpus
eius efficiebat̄ īfirmū: atqꝫ totaliter
īutile. Aliqñ veniebāt ad eā aliqui
magni viri tpe quo debuisset agere
iustitiam illam: vt vtar vocabulo
suo. Et sic vt eis illico satisfaceret op
portebat eā differre talē actū. Sed
ipsa subito sincopizabat: ⁊ efficieba
tur quasi mortua: donec illā euacua
tionem ope ꝑfecisset Hoc aūt vidi
mus: vt ita dixerim infinitis vicibꝰ
Quod ego diligēter attēdēs valde
confidenter aliqñ dixi sibi. Mater
amantissima considero ꝙ refrigeri-
um eiꝰ quod isto modo sumitis: ita
modico tpe tenetis in stomacho: ꝙ
nat ra nullū: vel modicuꝫ inde pōt
habere subsidiū: ꝓcipue q: statim a

stomacho renocatis ita difficulter ⁊
afflictiua pena. Quare melius vide
tur esse ꝙ abstineatis oio a tali sum
ptione. Que tanq̄ virgo discretissi/
ma mihi rn̄dit: dilectissime fili plu
res habeo bones respectus in ista
sumptiōe mea: vnus ē q2 rogaui de/
um vt in pn̄ti vita ꝓ peccato gule
me puniret. Itaq3 libenter accepto
disciplinā istā adeo mihi gratiose cō
cessam. Deinde q2 conor isto modo
satisfacere q̄ pluribus qui vidētur
in me scandalizari: qn̄ non comede
bam. Dicebant enim q2 malatasca
me decipiebat ⁊c. Itaq3 comedo si/
cuti mihi cōcedit. Alius ēt pōt esse
respectus: q2 per istā corporalem pe
nam mens aliqualiter ad corpora/
les potentias reuertit. Alias enim
forte corpus insensibile remaneret
pro eo q2 mens taliter esset absorta:
his auditis tacui non habens ad ei
replicandum. Preter h autem ha/
bebat ista sacratissima virgo tanta3
sapientiam anime sue diuinitus in/
fusam. Quod omnes eam audiētes
in stuporem vertebantur. Omnem
sacram paginam ita lucidissime de
clarabat: ⁊ interpretabatur: vt om/
nes quantumcunq3 docti siue ma/
gistri velut attoniti mirarentur. Et
quod etiam apparebat valde mira
bile humana scientia i eius ꝯspectu
ita difficere videbat veluti nix: vel
glacies: in aspectu solis ardētissimi
liquefieri solet: pluries fecit effica/
cissimos ⁊ admirando stilo sermo/
nes in presentia prius domini Gre
goriū pape. xi. Postea domini vr/
bani sexti. Atq3 dominorū cardina/
lium dicentium vnanimiter admi/
ratiōe multa suspēsi. Nunq̄ sic locu
tus ē hō: ⁊ absq3 dubio ista nō mulier
est q̄ loquit: imo spūsscūs: vt aptissi
me cōprobat. Et q2 materia se ꝓbet
ad ꝓpositū vnū volo succinte recita
re: cui fui pn̄s. In auiniōe cū papa
Gregorius. xi. isti scte virgini mul
tā audiētiā exhiberet: atq3 reueren
tiā hūet ei tres magni ꝓlati videāt
ipsi quo spū sup ipsa fuerit ei locuti
dicentes: pr̄ beatissime nūquid ista
catherina de senis ē tāte sanctitatis
q̄te dr̄. Qui rn̄dit: nos credimus eā
eē sanctā virginē. Et ipsi visitabim9
eā si vr̄e scti placet. Et ait ipse: credi
m9 ꝙ eritis edificati: veneret ergo
domū nr̄am idilate post nonā i esta
te: pulsantib9 illis ad hostiū: ego cu
curri ad eos. Qui dixerūt: dicas ca
therine: ꝙ volum9 ei loqui. Quo ꝑ
cepto sacra vgo subito descendit ad
eos vna cū magistro. Joāne ꝯfesso/
re suo: ⁊ quibusdā aliis religiosis: ⁊ i
apto loco fecerūt eā i medio sedere:
ipsoꝝ aūt exordiū a magna supbia
cepit ipsa3 irritādo valde mordaci
b9 vbis: inter cetera dicētes. ex ꝑte
dn̄i nr̄i pape venim9 ⁊ audire cupi/
m9 a te vtrū florentini te mittāt: vti
fama publica ꝑtulit: ⁊ si veꝝ ē. Nū
qd n̄ hn̄t aliquē valentē viꝝ quē ꝓ
tāto negotio dirrigere valeāt ad talē
dn̄m. Si vo te nō trāsmiserūt valde
miramur cū tu sis vilis muliercula
q2 ꝓsumis de tāta materia loqui cū
dn̄o nr̄o papa ⁊c. S3 ipa vgo prudē
tissima velut imobilis colūna ꝑseue
rabat humilis ⁊ efficacissimas exhi
bendo responsiones: ita vt illi val/

de mirarent̄. Et cũ de tali misericor
dia plenissime satisfecisset eis. ¶ Pro
posuerũt ei valde magnas ⁊ q̃ plu/
rimas questiones: ⁊ ꝑcipue de istis
abstractib⁹ ei⁹: atqꝫ mõ singularissi
mo viuẽdi. Et cũ apostolus dicat ꝙ
angelus sathañe se trãsfigurat ĩ an/
geluꝫ lucis. Ad quid ipsa cognoscit
vtrũ a diabolo nõ sit illusa. Et alia
multa dixerũt atqꝫ ꝓposuerũt. Et ĩ
effectu disputatio ꝓtracta fuit vsqꝫ
ad noctẽ. Aliqñ magister Joãnes ꝓ
ea rñdere volebat. Et lꝫ esset ĩ sacra
theologia magister. Illi tñ erãt ita
valẽtissimi: ꝙ ĩ paucis v̄bis cũ con
fundebãt dicẽtes: vos erubescer̄ de
beretis ĩ ꝯspectũ nr̃o talia ꝓferre: per
mittatis eã rñdere: qꝛ valde magis
ipsa satisfacit nobis q̃ vos. Inter il
los v̄o tres erat vn⁹ archiep̃s ordis
minoꝝ qui pharisaico supcilio ꝓce/
dẽs: vt apꝑebat v̄ba sacre virginis
aliqñ nõ videbat̄ acceptare. Sꝫ alq̃
duo tãdẽ ĩsurrexerũt ꝯtra eũ dicen
tes. Quid vltra q̃ritis ab ista v̄gĩe.
Sine dubio materias istas explana
uit aptius ⁊ vberius: q̃ vnq̃ ĩuene
rimus ab aliquo doctore. Et multo
plura signa verissima luculenter ex
pressit. Et ita scisma fuit inter eos.
¶ Postremo recesserũt oẽs hedifica/
ti ꝑiter ⁊ ꝯsolati. Referẽtes dño pa
pe ꝙ nunq̃ ĩuenerũt aĩam ita hu/
milẽ: neqꝫ sic illuminatã. Qui tñ pa
pa qñ ꝑcepit eos ita virginẽ irritas
se displicẽtiã habuit: ⁊ apud eam ef
ficaciter excusauit. Afferens vltra
voluntatẽ suam eos ita fecisse. Sub
dens ꝙ si venirent vlterius ad eaꝫ:
faceret ostium in suis pectoribus ac
cludi ⁊c. Die vero sequẽti magister
Franciscus noster de Senis medi
cus pape mihi dixit. Cognoscis tu
prelatos illos qui venerunt heri do
mum nostram. Cui respondi ꝙ non
Tunc ille. Noueris ꝙ si scia illoruꝫ
trium poneretur in vna bilance: ⁊ ĩ
alia poneretur scientia omniuꝫ qui
sunt in curia Romana. Scientia il/
lorum trium valde preponderaret.
Et scio tibi dicere: ꝙ si non inuenis/
sent istam virginem Catherinaꝫ ha
bere solidum fundamentuꝫ: ipsa nũ
quam egisset ita pessimum iter. De/
inde valde cõmendauit eã affectuo
sissimis verbis: que gratia breuita/
tis omitto. ¶ Postremo quis enarra
re sufficiat intrinsecas virtutes hu/
ius alme virginis cum illaꝝ actua
li experimento. Sicut humilitatem
suam profundissimam patientiam
inuictissimam. Ita ꝙ nunquaꝫ visa
fuerit in facie: vel semel alterata: si/
ne ꝙ vnum verbum cum impacien
tia: vel iracundia quantumcunque
leui protulerit: quod est vtiqꝫ maxi
me perfectionis indicium. Quis
eius ardentissimam caritatem ex/
primere posset. Qua non solummo
do bona temporalia cum erat in do
mo paterna in honorem dei ⁊ conso
lationem proximorum: imo semetip
sam infatigabiliter exhibebat: vn/
de multa miracula deus ostẽdit ali
quando multiplicando paneꝫ in ca
psa: vel augmentando vinum in ve
gete. quandoqꝫ tribuit pauperi tu/
nicam suam propriam. ¶ Postea sal
uator ei monstrauit in suo dorso lu/
cidissimis gemmis ornatam: prout

est actus iste Rome iuxta sepulchrū eius. Alia vice cum confessori bus atq; sociabus eius ibat ad quē dam locū & habuit obuiam paupe rem vt apparuit valde procacem: qui petiuit elemosinā ab ea. Ipsa vero rñdit ve Caterine frater ego nullam habeo pecuniā. Et ille vos potestis mihi dare mātellum quē habetis. Et ipsa verum est ait: & illi co sibi dedit. Confessores ꝟo sequē tes eam vix ēt cū bono precio po tuerunt ab illo pauperē redimere. Que cum argueretur ab eis. Qua re sine sui ordinis habitu decreue rat incedere rñdit. Ego volo potiꝰ inueniri sine habitu. q̄ absq; cari tate. Qui nesciuerūt ei rñdere: p fectionem eius admirātes. Nūc ꝟo quadā in dispōne corporali suadē te: imo verius cōpellente simul cum occurrētibus occupationibꝰ. Quo niā mer hac amplissima materia multi libri confici possent. volens verbis meis in compositis impone re finem. Exhortor in dño deuotos hoīes qui delectantur audire vir tutes reales imittabiles saluberri mas & exemplares istius alme vir ginis. Et vt ita dixerim in auditā familiaritatem quā ēt dum esset i mortali corpore iugiter habebat cum domino nostro iesu christo at q; beatissima virgine Maria simi liter & cum scis aliis non dico dor miendo siue somniando: imo corpo raliter vigilando: legant vitā atq; legendam ipsius virginis editam & ordinatam a Reuerēdissimo pře magistro Raymondo de capua sa cre pagine professore. Qui lōgo tē pore cōfessor eius extitit & post eius felicissimum obitū fuit factus ge neralis magister ordinis. v; predi catorum: vbi multum vtilia simul & pulcherrima reperiēt: Et q̄uis aliqui fastidiosi lectores & ab oī fru ctu deuotionis alieni dicant q; val de prolixe scripsit. Hoc apertissime nouerint vniuersi: q̄ in cōparatiōe gestoꝝ ipse nimis abreuiauit vitā ipsius in qualicūq; modo descriptā. Et ea que scripsit īdubitāter existi mo: quia spiritu sancto dictam te scripserit: hoc verbum hic apposui cōfidenter quia longam conuersa tionem immeritus habui secum. Et non ignoro cōmendabilem vitā eius atq; dotes odoriferas: Videli cet virginitatē nobilitatis ēt corpo ree sciētie magne & aliarum virtu tum quibus a domino fuerat in si gnitus: hoc vnum in fine tacere nō potero quia sicut optime noui bea tissime virgini Marie deuotissimꝰ extitit. Ut ēt apparet omnibus illū pulcherrimū atq; deuotum tracta tum quem ipse super magnificat edidit attente legentibus. Et quia sicut ego pie credo iā trāsiuit ad vi tam. Unum secretum hactenus in p̄senti propalabo. Ut apud me cer tum habeo: quia per annos pluri mos anteq̄ cognosceret almā vir ginem suprascriptam vel ecōuerso beatissima virgo Maria corporali ter apparens ipsi sacre virgini Ca terine promisit ei dare vnum fide lissimum deuotum suum in patrē & cōfessorem qui daret ei valde ma

lorem cōsolationē q̄ʒ hactenus ha
buit a ceteris suis ꝯfessoribus. vt a
pte. postea rei probauit euentus.
Hec ergo pauca nunc occurrūt
in testimoniū vite sancte virginis
chaterie ꝺ senis vestre caritati trās
mittenda. vt a me cū instātia postu
lastis que simplici stilo descripsi. ⁊
lʒ egritudine corpali generatus ⁊
in q̄pluribꝰ occupatus corde sim/
pliciore dictaui. Et q̄m ī lr̄is ve/
stris attēdi. vocabulū vʒ. q̄ ꝩidicā
īformatōnē vestre caritati dirigerē
h̄ itactū oīo p̄teritū nō patiar: Ab
sit ab estimatione cuiuscūq̄ʒ p̄cipue
sapiētis absit ēt a sinceritate sere
nitate atq̄ʒ puritate cōscie mee vt
ego sciēter. ⁊ h̄ conscium aliqꝺ alie/
nū a simplici veritate pmiscere vel
lem in quibuscūq̄ʒ sermonibus me
is. Quia noui qꝺ os qꝺ mentit̄ occi
dit aīam. neq̄ʒ deus īdiget hīc mē/
datia nr̄a: neq̄ʒ fienda sunt aliqua
mala vt inde ꝓueniant bona: Cer/
tissimū igit̄ hēatꝫ q̄ʒ merā veritatē
ꝓtuli suprascripta narrādo. vel ve
ritate asserere putaui. Pro qua nō
tm̄ expono iuramētū iuxta petitio
nē nr̄am ⁊ patū offero me sub qua/
cūq̄ʒ forma fuerit exped iēs effica/
cissime iurare: imo q̄ valde pl us ē.
vt ita dixerim ꝓ tali veritate ꝯfir/
māda ⁊ ad honorē dei: ⁊ edificatio
nē: ꝯsolationē atq̄ʒ salutē ꝓximoꝝ.
Sum patus ēt in ignē ponere ma/
nus: vt ille nouit aptissime qui ni/
hil ignorat. Cui ē laus honor ⁊ glo
ria p īfinita secula seculoꝝ. Amen.
Data in domo nr̄a suprascripta
die. xxvi. mēsis octobr. M.cccc.xi.

sub manu publica duoꝝ notarioꝝ
ī pn̄tia q̄ʒ plurimū testiū ⁊ cum ap
pensione nostri magni sigilli conuē
tualis in testimoniū veritatis. ⁊ vt
nostre petitioni satisfacerem.

Incipit liber diuine doctrine da
te per personam eterni patris intel
lectui loquentꝫ admirabilis ⁊ alme
virginis chaterie de senis yh̄u xp̄i
sponse fidelissime sibi. sub habitu
beati dominici famulantis conscri
ptus dictante ipsa vulgari ser/
mone dum esset in extasi sine raptu
⁊ actualiter audiente quid in ea lo/
queretur ipse dn̄s ⁊ corā pluribus
refferrēte. primū ergo capitulū ī se
ꝯtinet q̄uo p oīonē vnio sit ī deo ⁊
qualiter h̄ aīa de qua loquitur hic
quatuor petitiones dn̄o porrigat.

e

xurgens aīa q̄dam
versus honorem dei
⁊ aīaꝝ salutē anxia
desiderio maximo p
alicuius tp̄is spaciū
ī habituata virtute
semetipsam exercēdo solicite ī cella
cognitionis ꝓprie fragilitatis stetit
ut bonitatē dei melius in se cogno
sceret: q̄ʒ pōst huiusmodi cognitōnē
illico sequit̄ amor atq̄ʒ diligēdo se/
qui conat̄ ⁊ se induere veritatē. Sʒ
nullo mō tm̄ gustat nec est ab ipsa
veritate tm̄ illustrata q̄ʒtū oratiōe
mediāte ꝯtinua deuota ⁊ humili ī
sui atq̄ʒ dei cognitiōe fundata. Nā
oratio talis vnit aīaʒ cū deo sequē
do yh̄u xp̄i crucifixi vestigia. Et sic
ex affectuoso desiderio ⁊ vniōe amo

ris efficit alium semetipsum. Hoc
xpm dixisse videt cum ait. Siquis
Io. 14 diligit me sermone meum seruabit.
Et iter. Qui diligit me diligetur a
patre meo ⁊ ego diligā cū ⁊ manife
stabo ei meipm ⁊ erit vnū mecū ⁊
ego cū illo. Et in plerisqȝ scripture
locis verba similia repimus p q̄ co
gnoscer manifeste possumus q aia
p affectuȝ amoris efficit alter ipse.
Et vt hoc aptius videre possimus
sciendū q a quadam memini serua
dei audisse qd dū orōni vacaret cū
ingenti mentis eleuatione pius deus
in mensam affectionem quaȝ seruis
suis habebat oculo itellectus eius
aperte patefaciebat dicens. Aperi
oculum intellectus ⁊ aspice in me ⁊
videbis dignitatem atqȝ pulchri/
tudinem rationalis creature mee
⁊ in pulchritudine quaȝ aie tribui
creādo illā ad imaginē ⁊ similitudi
nē meā istos aspice qui sunt idumē
to nuptiali vestiti caritate vȝ. mul
tis varijs ornati virtutib⁹ qui sunt
ex dilectione continue mihi cōiun/
cti. Et ideo si peteres a me qui sunt
isti tibi rnderes afferebat amabilis
⁊ oipotens deus ipsi sunt alter ego:
q2 sponte pdiderunt ⁊ abnegaue/
runt eoꝝ ppriam voluntatem fa/
cti mee volūtati conformes ⁊ vniti
sunt in oibus eā induti. Ergo bene
veꝝ ē q aia deo se vnit ex dilectio/
nis affectu. Itaqȝ aia pdicta vo/
lendo lucidius veritatē agnoscere
ac agnoscendo sequi magno deside/
rio q̄tuor humiliter ab eterno pie
postulabat. Primū p se ipsa cōsi/
derans aiam in veritate non posse
doctrie vel orōnis ⁊ exēpli proximis
vtilitatē afferre: nisi pmo sibi pfe/
ctū virtuose fecerit: vȝ acquirēdo ⁊
in se possidēdo culmina virtutum.
Scda petitio fuit p reformatione
sancte matris ecclesie. Tertia ge
neraliter p salutifera pace toci⁹ or
bis ⁊ pcipue xpianoꝝ qui tam ele
uata ceruice cū execrabili psecutōe
sunt ecclesie sancte rebelles. Quar
ta vero petiero ptinebat q in cōi ⁊
in pticulari cuidā obscuro ⁊ i oppi
nato casui diuina misericordia pro
uideret.

Quomodo huic anime desideri/
um excreuit dum ei mundi necessi
tas a dño demonstraret. Capi. ij.

HOc vero desiderium erat igēs
atqȝ continuum qd amplius ⁊
feruentius illi creuit ⁊ augmenta/
tum est ex quo sibi demonstrata fu
it ab vniuersi opifice necessitas ma
xima miserrimi mundi in quāto pe
riculoso turbine atqȝ dei offensa cō
tinua mundus ipse iacebat. In
tellexerat etiam ex quodam tenore
litterarum quas ab patre. anime
sue receperat in quibus ipse demō/
strabat habere penam immensam
atqȝ doloris intollerabilis aculeuȝ
offensarum dei ⁊ animarum perdi/
tionis ⁊ persecutionis ecclesie san/
cte dei. Hec autem omnia ignem
ei sancti desiderij succendebant cū
offensarum amaritudine. Et cum
sācto gaudio cuiusdā viue spei psto
labat altissimi bonitatē ⁊ misericor
diā tantis malis atqȝ piculis qfose

prouideri.Et quoniam in pceptõe
sanctissimi sacramenti aĩa deo dul
cius inheret atq₃ veritatẽ eius me/
lius agnoscit:q₂ tunc aĩa est in deo
⁊ deus in illa queadmodum pisces
in mari morant̃ ⁊ mare in piscib⁹.
Ideo desideriũ habuit ardens ad
mane sequentis diei pueníre:⁊ mis
saȝ audire valeretur:que dies erat
dulcissime mr̃is iesu christi. Quo
mane missam audiens hora ᵓgrua
cum ingenti desiderio ⁊ agnitione
sue fragilitatis ac imperfectionis
erubescendo multum quia sibi vi/
debatur eẽ cã principalis oĩuȝ ma
lorum que fiebant in mũdo. vnde
concipiebat in se quoddam odiuȝ
cum displicentia magna sui ⁊ qua
dam iusticia sancta:ex quibus pu/
rificabat oẽs maculas q̃ sibi vide/
bantur ⁊ erant in aĩa sua ait Cle/
mentissime pater eterne coram te
facio querimoniam de me vt ĩ isto
finito tpe punias oĩa peccata mea
Et q₂ penarũ quas proxim⁹ me⁹
tollerare dȝ ego pp delicta mea suȝ
cã potissima:iõ maiestatem tuaȝ ex
oro suppliciẽ vt sup me ĩfligas eas.

Qualiter opera finita nõ suffi/
ciunt ad puniendum vel ad remu
nerandum absq₃ caritatis affectu.
Capi.iij.

Tunc veritas eterna desideriuȝ
suũ acceptando rapiens atq₃
vehemẽtius ad se trahens agebat
vt in veteri testamento.Quia dñ
accepta sacrificia deo fiebãt ignis
de celo descendens ad se tale sacri/
ficium attrahebat.Sic illi aĩe dul
cissima veritas faciebat q₂ mitte/
bat sanctispiritus ignem ⁊ sacrifi/
ciuȝ sui succensi desiderij rapiebat
qđ ei de semetipsa faciebat. Et ait
ei.An ignoras filia ꝙ oẽs pene q̃s
aĩa sustinet vel sustinere põt ĩ pñti
seculo:nullo mõ condigne sunt ad
culpam ẽt minimã puniendã.Qm̃
offensa que mihi fit qui sum bonũ
infinitum proculdubio satisfatio/
nem exigit infinitam.Et ideo te no
sce volo ꝙ nõ omnes pene que dan
tur in isto seculo satisfactorie sunt:
sed correctiue ⁊ pro corrigẽdo filio
cum offendit. Sed est verum ꝙ ex
anime feruenti desiderio satisfit vȝ
ex contritione vera ⁊ peccatorum
displicentia:vera contritio:tã cul/
pe q̃₃ pene satisfaciat:non quidẽ ex
pena finita qua puniatur.sed ex ĩ/
finito desiderio. Quia deus qui ẽ
infinitus amoreȝ pariter ⁊ dolorẽ
expetit infinitum.Duobus quippe
modis infinitum dolorem exigit:
vnuȝ quidẽ ex offensa propria quã
cõmissit contra creatorem suum.⁊
alium ex offensa quam videt a suo
proximo perpetrari. Taliũ haben
tium infinitum desiderium qm̃ ex
dilectiõis affectu mihi copulant̃ ⁊
valde dolent cum offendunt vel of
fendere queq₃ vidẽt oĩs pena quã
sustinent spiritualem vel corpora/
lem ex quacunq₃ parte processerit
habet infinita merita vnde culpe
satisfacit que penam infinitam ha
bere merebatur q̃₃uis opera fuerit
in se finita ⁊ finito tempore perpe
trata.Sȝ q₂ virtus perpetrata fuit
cum infinito desiderio:⁊ pena fini

li modo tollerata fuit cum contri/
tione atqꝫ diſplicentia defectuum
cōmiſſorum infinita ideo plenarie
ſatiſfecit. Ita beat⁹ apoſtolus pau
lus oſtendit eſſe duꝫ ait. Si linguis
hominum loquar ⁊ angelorum ⁊ ſi
habuero pro phiam: ⁊ ſi diſtribue/
ro in cibos pauperuꝫ omnes facul
tates meas: ⁊ ſi tradidero corpus
meum. ita vt ardeam: caritatē aūt
ñ habuero nihil mihi prodeſt. O ñ/
dit itaqꝫ beatus apoſtolus opera fi
nita non habere ſufficientiā ad pu
niendum ſiue premia tribuendum
abſqꝫ condimento ⁊ pinguedine ca
ritatis affectuoſe.

Quomodo ſanctum deſideriuꝫ
⁊ contritio cordis culpe ſatiſfacit
atqꝫ pene in ſe ⁊ in alio: ⁊ quomo/
do culpe ſatiſfacit aliquando ſed
non pene. Capi. iiij.

OStēdi tibi filia cariſſima quo
modo culpa in iſto tempore
finito non punitur ex aliqua ſim/
plici ⁊ mera pena que tolleretur:
ſꝫ punitur ex pena que cum ingen/
ti dilectione deſiderio ⁊ contritio/
ne cordis ab aliquo ſuſtinetur ⁊ nō
virtute ſiue merito pene. immo
virtute deſiderij ferventis anime.
ſicuti deſideriuꝫ ⁊ alie virtutes ha
bent in ſe vitam propter ieſum vni
genitum meum crucifixum inquā
tum anima dilectioneꝫ extraxit ab
illo: ⁊ virtutib⁹ veſtigia eius ſequi
tur: ⁊ per hunc ⁊ non per modum
alium valent. Et ita plene ſatiſfa/
ciunt culpe cum intima dilectione
acquiſita in agnitiōe mee dulciſſi
me bonitatis ⁊ in dolore cordis ⁊ a
maritudine ſemetipſum atqꝫ defe
ctus proprios agnoſcendo. Que co
gnitio parit odium ⁊ diſplicentiaꝫ
peccatorum ⁊ proprie ſenſualitatꝭ
quare ſe fructu iudicant indignuꝫ
⁊ penaꝝ valde dignū. Itaqꝫ dice/
bat illa dulciſſima ꝟitas: vides ꝙ
ex contritione cordis cū amore ꝟe
humilitatis atqꝫ pacientie ſe repu
tant hoīes penarum dignos ⁊ indi
gnos fructu. Et ideo per humilita
tem oīa pacientiſſime tollerant ⁊
iſto modo ſatiſfit vt iam dictū eſt.
Tu poſtulas a me penas vt ſatiſfi/
at offenſionibus mihi factis a crea
turis meis ⁊ queris me qui ſuꝫ ſum
ma veritas ⁊ oīuꝫ vita cognoſcere
ꝑiter ⁊ amare. Si vis ergo ad ꝑfe/
ctam de me cognitionem venire ⁊
me deguſtare veritatem eternaꝫ h̄
eſt via ſaluberrima vꝫ vt nunqꝫ a
tui cognitione exies vel diſcedas.
Et ex quo profundata fueris ī val
le humilitatis in te bonitateꝫ meā
agnoſcere ſtudeas ex qua notitia
poteris agiliter haurire cuncta ti/
bi neceſſaria. Nulla nāqꝫ virtus in
ſe poteſt habere vitaꝫ niſi caritate
miniſtrante. humilitas aūt ē pre/
cipua nutrix ⁊ baiula caritatꝭ. In
agnitiōe vero tui humiliaberis te
conſiderando ꝑ te nō eſſe ſed a mea
gratioſa bonitate tuū eſſe recogno
ſces. Nā anteqꝫ ipi naſceremini vos
dilexi. Et ex ineffabili caritate quā
ad vos habui volendo vos ad gra
tiam recreare laui vos in precioſo
ſanguine ieſu xp̄i filij mei qui fuit
habundanter effuſus cū inextima/

bili dilectiōis ardore. Que sanguini
nis effusio facit illum agnoscere ve
ritatem: qui remouit a se nubē amo
ris proprij: nam aliter agnoscere n̄
valeret. Tunc in cognitione mee
bonitatis in se succenditur anima
cum ingenti dilectiōe propter quā
in iugi pena cōmoratur: non quidē
in pena que cruciet animam vel ex
ficcet imo pinguefacit ipsam. Sed
q2 veritatem meam agnouit ꝛ cul/
pam suam atq3 cecitatem ꝛ in gra/
titudinem proximi sui penā intol
lerabilem habet. Et ideo q2 me dili
git conturbatur ꝛ dolet: nam si me
non diligeret non doleret. Statim
ergo ꝙ tu ꝛ alij serui mei noueritis
modo predicto meā veritatē opor
tebit vos iniurias ꝙ̄plurimas tri/
bulationes ꝛ improperia verbis ꝛ ope
ribus vsq3 ad mortem ꝑꝑ gloriam ꝛ
laudem nominis mei multipharie
sustinere. Tu ergo ꝛ alij serui mei tol
lerate cum patiētia ꝛ doloribus of/
fensarum ac amore virtutum propter
meam gloriam ꝛ honorē. Sic.n. agē
do satisfiet culpis vestris in tantū
ꝙ pene quas ita tollerabatis vere ca
ritatis virtute sufficient in vobis ꝛ
in alijs ad satisfaciendum atq3 pre/
miandum. In vobis quippe fru/
ctum habebitis vitalem extinctis
vestrarum ignorantijs macularū
ꝛ ego tradam obliuioni cuncta deli
cta vestra. In alijs vero satisfaciam
propter vestre caritatis affectum ꝛ
illis donabo libere ſm dispositionē
quam in se recipient ꝛ acceptabūt.
Spāliter illis culpam pariter ꝛ pe/
nam gratiose relaxabo qui seruorū
meorum doctrinam recipere cū re
uerentia ꝛ humilitate se disponūt.
Quomodo? Quī ex hoc venient ad
veram huiusmodi noticiam displi/
centiam atq3 contritionem suorum
omnium peccatorum. Itaq3 me/
diantibus orationibus atq3 feruen
ti desiderio seruorum meorum hu/
militer acceptantes ꝛ benigne reci
pientes in se gratie singularis fru/
ctum habebūt in maiori siue mino
ri gradu prout voluerint gratiam
cum virtutibus exercere. In ge/
nerali vero dico ꝙ ꝓpter vestra de
sideria sancta remissionem ꝛ dona/
tionem solummodo recipient cōmis
sorum nisi iam ipsorum tanta foret
obstinatio ꝙ a me voluerint ex de/
speratione reprobari sanguinem fi
lij mei cōtemnendo qui eos cū sum/
ma dulcedine redemit. Quem er/
go fructum habebunt? hic ē ille fru
ctus quem accipient: ꝙ a seruorum
meorum inductus ꝛ artatus oratio
nibus eos expecto lumē ipsis exhi/
bens: conscientie canem excitando
eos degustare faciens virtutis odo/
rem: ꝛ delectari salubri conuersatio
ne seruorum meorum. Aliquando
permitto ꝙ iste mundus ostendat
eis miseriam suam: in quo sentiunt
ꝛ vident varias passiones atq3 suā
instabilitatē vt cor ꝛ sua desideria
sursum eleuent ꝛ supernam patriā
eterne vite perquirant. Et ita pre/
dictis ꝛ alijs quāpluribus modis ꝛ
vijs quarum varietatem oculis vi/
dere non sufficit: neq3 cor cogitare:
neq3 lingua loqui preualet ex sola
dilectione perambulo vt ad statū

gratie reducantur ꝛ ĩ eis mea veri/
tas impleatur. Ad ista cõpellor ab
inestimabili caritate mea que me
coegit ad creanduꝫ eos ꝛ etiam ser
uorum meorum orationibus ꝛ an/
xijs desiderijs ꝛ offensarum ingenti
dolore quia lachrimas atqꝫ sudores
ꝛ ipsorum orationes humiles valde
gratanter accepto. Nam ego sum
ille qui suos proximos amare facio
ac etiam de animarum detrimen/
to viscerose dolere. Sed huiusmodi
generalibus non exhibetur pene sa
tisfacio: sed solummodo culpe: quo/
niam ex ipsorum parte cum amore
perfecto dilectionem meaꝫ atqꝫ ser
uorum meorum apprehendere mi
nime se disponunt: nec etiam dolo/
rem ipsorum cum amara contritio
ne ꝛ perfecta peccatorum suorum sꝫ
cum imperfectione contritionis ꝛ
amoris. Et ideo non habent neqꝫ re
cipiunt vt alij pene satisfactionem
sed culpe. Nam ex vtraqꝫ parte dã
tis videlicet. atqꝫ recipientis dispo
sitio congrua requiritur. Et quoni/
am ambulant imperfecto modo im
perfecte recipiunt perfectioneꝫ de/
sideriorum illorum qui cum penis
offerunt pro eis illa coram me. Et
quia tibi dixi ꝙ satisfactionem reci/
piebant ꝛ etiaꝫ eis donabatur. Ita
recte veritas est eo modo quo su/
perius dictum est. Nam ex lumine
conscientie ac alijs supradictis eis
remittitur culpa quia dum de se co
gnitionem incipiunt habere fecem
putridam peccatorum suorum vo/
munt ꝛ a se reijciunt vnde recipi/
unt a me donum gratie singulare.

Hij sunt in communi caritate cõ/
morantes qui si loco correctiõis hu
militer acceptant ea que tollerant
ꝛ si sancti spiritus clementie mini/
me resistunt exeuntes a mortali cul
pa vitam proculdubio gratie reci/
piunt. Si vero tanqꝫ ignorantes ꝛ
ingrati circa me ac indefessos seruo
rum meorum labores in sua mise/
ria pseuerant: illico quod eis a mea
misericordia donabatur: accedit eis
in preiudicium ꝛ in ruinam. Non
vtiqꝫ misericordie defectu: nec illi/
us qui pro ingrato misericordiam
impetrabat sed soluꝫ ex duricia cor
dis eius qui liberi arbitrij manu
lapidem adamantinum cordi suo
super imposuit qui nisi sanguie frã
gatur: alio modo frangi non valet.
verumtamen etiam dico tibi ꝙ ei⁹
non obstante duricia donec est in tẽ
pore quo potest vti libero arbitrio
sanguinem postulando dilectissimi
filij mei ꝛ illum imponens eadem
manu super duritia cordis eius in/
dubitãter illud infringet: atqꝫ sa n/
guinis dulcem fructum inde reci/
piet qui pro ipso tam habundanter
effusus est. Nulluꝫ vero decetero re
medium ei restat vltra tempus dif
ferrendo quia non rettulit mihi. do
tem quam ei tribui. Nam vt bene/
fitiorum meorum quottidie recor/
daretur ei tribui memoriam ꝛ intel
lectum vt agnosceret veritatẽ ac ẽt
affectum vt me veritatem eternam
amaret quam intellectus agnouit.
Ista dos est illa quã ex gratia sola
vobis exhibui que debet ad me pa
trẽ redeundo psentari: sꝫ ille vẽdẽs

illam demonio tradidit et cum ipso recedens vadit portando illa secum que lucratus est in vita presenti me moriam vz implendo delitiis atque reminiscentia peccatorum. superbia .s. avaritia amore proprio sui: odio pariter et displicentia proximorum existens cum perfidia persecutor servorum meorum. In huiusmodi miseriis obfuscatur intellectus: et ita cum sordibus eorum incidunt in baratrum eterne damnationis absque fine quia neglexerunt culpe satisfactionem cum contritione cordis atque displicentia peccatorum: habes ergo quomodo non ex penis finitis tantummodo sed ex contritione cordis perfecta pena satisfacere culpe potest. et non solummodo culpe: sed etiam pene que sequitur post culpam his qui habent huiusmodi perfectionem. Generalibus vero satisfit culpe solummodo ut iam dictum est: quia donum gratie recipiunt privati fecibus mortalium peccatorum qui contritionem atque dilectionem non habendo condignas ad satisfaciendum ad purgatorii penas adducuntur. Itaque conspice quod ex anime desiderio copulato et unito in me qui sum bonum excessive summum huiusmodi pene satisfit modicum atque satis iuxta metam perfecte dilectionis orationes et desideria sancta largientis atque percipientis. Eademque ipsa mensura que mihi prebetur et in se ab illo recipitur a mea clementia remetitur. Igitur ignem affectuosi desiderii tui iugiter augumentare stude neque permittas attomum huius tibi concessi temporis inaniter pertransire quin humili voce coram me pro eis dem et oratione continua clames Ita tibi et anime tue patri dico quem dedi tibi super terram ut viriliter tolleretis ea que conceduntur vobis omni voluntate propria sensitiva perempta.

Quomodo valde placet altissimo desiderium velle pro ipso pati Capi. v.

Valde mihi gratum est pro animarum salute iugiter usque ad mortis horam labores et penas undecunque provenient vehemens desiderium tollerandi quia quanto sustinetur amplius tanto magis dilectionis mee signum ostenditur. Et ita diligendo plus de mea veritate comprehenditur: et quanto plus agnoscit plus de meis offensionibus dolet atque penam intollerabilem sentit. Tu quippe super te puniendos alienos defectus humiliter a me postulabas et tu non advertebas quia dilectionem et lumen et notitiam veritatis habere desiderabas quia tibi iam dixi quod quanto maior erat amor tanto magis augetur amaritudo simul et dolor. Ergo dico vobis petite et accipietis quia nunquam denegabo in veritate petanti. Cogita filia quod amor divine caritatis qui viget in anima copulatur et unitur adeo cum perfecta patientia quod unum non valet ab alio segregari. Quare dum aia cum diligit atque disponit amare me. similiter eligere statim amore mei tollerare penas undecunque pro

nenian: vel qualitercũqȝ sibi ꝯcces/
sero:q꞉ patientia solũmodo probat
i penis. Et vt ex pmissis aperte cõ/
prehendit indiuisibiliter est vni/
ta patiẽtia caritati. Ergo virili cor
de portate. nam aliter filij fideles
atqȝ sponsi mee veritatis nõ essetis
nec honoris mei ⁊ animaruȝ salutis
in veritate videremini gustatores.

Qualiter ois virtus ⁊ ois defe/
ctus fit proximo mediante.

Capi. vi.

Vnum te volo nõ ignorare. s.
ꝙ ois virtus ⁊ ois defectus
mediante proximo ppetratur. Ille
qui cõmoratur in odio mei dãnifi
cat proximuȝ atqȝ semetipsum qui
est proximus principalis. In gene
re illi atqȝ particulariter detrimẽ/
tum infert. In genere q꞉ tenemini
diligere proximum vestruȝ velut
vos metipsos. Illum diligendo spi
ritualiter orationibus ⁊ verbis ei
consulendo ⁊ eũ spũaliter adiuuã/
do atqȝ tpaliter ei debetis in suis
necessitatibus subuenire saltem bo
na voluntate si nequaꝗ̃ haberetis
aliud: q꞉ qui me non diligit etiam
proculdubio proximuȝ non diligit
⁊ qui non diligit eũ ipi non subue
nit. primitus ergo semetipsum of/
fendit q꞉ sibi gratiã abstulit: dein/
de proximum suũ ei subsidiũ suffe
rendo: qm̃ orationes ei minime lar
gitur atqȝ scã desideria que coram
me pro illo tenet effundere. Queli
bet. n. subuentio dȝ oriri ex dilectio
ne quã ei gerit intuitu mei sci nois
Et ecõuerso quicunqȝ defectus pro
ximo mediãte ppetratur: q꞉ vȝ me
nõ diligẽs ẽt proximi caritate pri/
uatur: vnde cuncta mala procedũt
cũ aia nõ ẽ i caritate mei atqȝ pri/
mi. Qui nãqȝ bonũ ñ opat ex ꝯñti
malũ agit. qui ṽo malũ agit ꝯ͂ quẽ
agit atqȝ demõstrat. prius ꝯ͂ seipm
deinde ꝯtra proximũ suũ. Nõ ꝯtra
me qm̃ in nullo me dãnificare põt
nisi pro quãto qꝺ illi fit ego repu/
to mihi fcm̃. Semetipȝ ergo culpe
detrimẽto dãnificat que priuat eũ
gr̃a mea: ⁊ ita nihil ei deterius ac/
cidere põt: proximum quoqȝ dãni/
ficat ⁊ offendit ei non exhibẽdo de
bitum amoris atqȝ fraterne dile/
ctionis ex quibus ei subuenire te/
netur vȝ or̃one scisq ȝ desiderijs ob
latis añ me pro illo. Ista subuẽtio
generalis est que dȝ oibus ipẽdi.
Particularis aũt ẽ vtilitas illa q̃
fit his qui magis vr̃is oculis ap/
propinquãt: qm̃ adinuicem subue/
nire tenemini verbo ⁊ exẽplo bo/
noꝝ opeꝝ: ⁊ in oibus alijs oportu/
nis fideliter ei ꝯsulẽdo tãꝗ̃ aie sue
fine respectu proprie passionis vel
vtilitatis. Hec ṽo nõ agit ille qui
iaȝ priuatus est caritate fraterna.
Itaqȝ vides ꝙ ita nõ agens itulit
illi pticulare dãnum. Et nõ solum
dãnificat illũ bonũ qꝺ poterat ñ i
pẽdendo veꝝ ẽt iugi detrimento
vȝ isto mõ. Peccatũ actualiter at/
qȝ mẽtaliter ab hoie ppetrat. Mẽ
taliter. n. iam constat eẽ cõmissum
qñ ꝯcipit ex peccato ꝯplacentiã. ⁊
odiũ virtutis ex amor̃ proprio sen
sitiuo qui priuauit eũ affectu cari
tatis queȝ hĩc dȝ ad me piter ⁊ ad

proximum suũ. Et exquo concepit
parit vnũ post aliud super verticeꝫ
proximi modis varijs vt eius volũ/
tati peruerse placet. Nam aliquã/
do ꝯcernimus spiritualem atqꝫ cor/
poralẽ quandã crudelitatẽ parere.
Spiritualis est in mortis atqꝫ dam/
natiõis periculo videre se ceterasqꝫ
creaturas ex priuatiõne gratie: ⁊ ẽ
adeo crudelis ꝙ amore virtutuꝫ ⁊
odio vitiorum sibi ⁊ alijs subueñi/
re non curat: imo veluti crudelita/
tis amator suam crudelitatẽ vlte/
rius extendere studet: vꝫ qꝛ non so/
lum virtutum exemplo minime re/
fulget: sed veluti neqꝫ homo demo/
niorum assumẽs officiũ subtrahit a
virtutibꝰ ⁊ ad vitia iuxta posse cre/
aturas adducit. Ista crudelitas ẽ
aduersus animam quoniam dete/
stabile se fecit instrumentũ ad aufe/
rendũ ei vitam gratie sibi procurã/
do mortem eternam. Crudelitate
vero corporali fruitur ex iniqua cu/
piditate qꝛ non solũmodo de substã/
tia sua proximo subuenire negligit
verũ etiã aliena rapere iuxta pos/
se conatur personas paupculas ex/
poliando. Aliquãdo pretextu do/
minationis: ⁊ aliquãdo studio dolo/
se fraudis redimi faciẽdo bona pro/
ximorum: ⁊ quod etiã est valde cru/
delius etiam proximorum perso/
nas proprias. O miseranda crude/
litas que mea miseratione priuabe/
ris: nisi cum illo reddeas ad beniuo/
lentiam atqꝫ pietatem. Et aliquan/
do parit iniuriosa verba post que
quandoqꝫ sequitur homicidium.
Quandoqꝫ parit inhonestatem in
persona proximi propter quam effi/
citur animal omnino brutuꝫ omni
putrediñe plenum. Nec vnum vel
duos tantũmodo veneñat: sed vni/
uersi qui sibi dilectiõe siue conuer/
satione coherent ab ipso proculdu/
bio toxicantur. In quẽ parit ⁊ exer/
cet elationem atqꝫ superbiam: solũ/
modo in proximum ex propria re/
putatione sui ⁊ inani iactantia: vn/
de cum displicentia contẽpnit ali/
os existimando se maiorem: ⁊ iniu/
riam infert illis. Si dominij statuꝫ
habet iniustitiam atqꝫ crudelitatẽ
exercendo fraudator ⁊ vorator ho/
minum est effectus. O carissima fi/
lia super offensione mea cõdoleas ⁊
super hos mortuos amarissime plo/
ra vt oratione pia resurgant ab hu/
iusmodi morte pestifera: vides eniꝫ
vbiqꝫ ab omnibus contra proximũ
⁊ illo mediante peccata quãpluri/
ma perpetrari. Alias peccatum oc/
cultum siue manifestum omnino
abesset. Occultum enim est dum il/
lud in quo tenetur illi non impen/
dit: manifestum vero quando vitia
parit vt iam dixi. verum est ergo ꝙ
omnis offensio mihi facta median/
te proximo perpetratur.

Quomodo virtutes mediante pro/
ximo perpetrant̃ ⁊ quare virtutes
ipse tãtũ in creaturis posite sunt
differentes.

Capitulum.vij.

NArrani tibi quõd cũcti defe/
ctus mediante proxio pera/
gunt quãtũ ad illos qui priuati sũt
caritatis affectu:que virtutes oẽs
viuificat roborat ꝛ confirmat. Et
sic amor ꝓprius qui caritatẽ aufert
proximorũ est ꝓculdubio maloruꝫ
omniũ execrabile fundamentum.
Oĩa scandala crudelitates ꝛ odia
ꝛ inconuenientia multa procedũt
ab ista venenosa radice:hic execra
bilis,atqꝫ detestabilis amor vniuer
sum orbẽ letaliter vulnerauit ꝛ inse/
cit egritudinẽ inferẽdo corpori mi/
stico sancte matris ecclesie: necnon
ꝛ vniuersali corpori xpiane religio
nis:qꝛ iã tibi dixi ꝙ vniuerse virtu
tes in proximi caritate fundant:ac
etiã ꝙ oĩbus virtutibus ipsa cari/
tas vitã administrat. Et vere sic est
qꝛ nulla virtus acquiri põt absqꝫ
caritate.i. ꝙ ex pura mei dilectio/
ne virtutis meritũ acqrat. Postꝙꝫ
eni aĩa semetipsam agnouit vt iam
dixi reperit humilitatẽ ꝛ odiũ pro/
prie passiõis atqꝫ sensualitatis per
uersam legẽ agnoscẽs in mẽbris su
is annexã que cõtra spũm iugiter
pugnat. Et iõ cũ sancto zelo surre/
xit cũ odio atqꝫ displicẽtia prefate
sensualitatis illã conculcando soli/
citudine maxima sub iugo rõnis.
In se ꝟo reperit ex perceptiõe mul
torum beneficiorum affluentiã bo/
nitatis atqꝫ caritatis mee que cun
cta ruminat in semetipsa ꝛ particu
lariter ea recõpensat. Notitia vero
de semetipsa reperta ex humilitate
mihi totum attribuit cognoscendo
manifeste ꝙ ex gratia singulari de
tenebris eã abstraxi ꝛ ad lumẽ ve
re cognitionis eã adduxi. Mea de/
niqꝫ cognita bõitatẽ feruent amat
illam absqꝫ medio pariter ꝛ᷒cũ me/
dio:absqꝫ medio.s.sui vel vtilitatis
proprie ipsam virtute mediante:di
ligendo ꝙꝫ ex mea dilectione conce/
pit qꝛ cernit aperte ꝙ nisi concipe/
ret odium ex peccato ꝛ ex virtute
dilectionem mihi non esset accepta
siue grata. Postꝙꝫ autem ita conce
pit ex affectu sincere dilectionis il/
lico parit illam in proximo siue su/
per proximũ qꝛ nõn esset aliter ve/
ra virtus illa quã in se concepisset.
Nã ꝓut in veritate me diligit sic
vtilitatẽ proximo suo facit. Aliter
eni esse non,põt qꝛ meus amor atqꝫ
ꝓximi vnũ sunt. Et quãto plus me
diligit aĩa tanto magis proximum
eius amat:nam amor proximi ab
amore meo procedit ꝛ oritur. Hoc
est vtiqꝫ mediũ illud vobis a mea
bonitate positum vt in vobis vir/
tutes experiamini:ꝛ vtilitateꝫ quã
mihi facere non valetis exerceatis
eaꝫ in proximo vestro. Et hoc aper
te manifestat ꝙ me per gratiaꝫ ha/
beatis in animabus vestris fructũ
in illum exercentes cum orationi/
bꝰ deuotis ꝛ affectuosa caritate me
um honorem exquirendo atqꝫ salu
tem animarum. Nunꝙꝫ anima phi
locapta ꝛ inflamata de veritate

mea vniuerso mundo iuxta posse ꝓ
ficere negligit gn̄aliter atq; parti/
culariter modicum vel satis iuxta
dispositionem recipienti͛. ⁊ prout in
gens desiderium intercedenti͛ a me
postulat ⁊ exigit vt superius est ex/
pressum vbi declaraui ꝙ ad culpā
detergendam absq; desiderio vehe
menti solūmodo pena minime suffi
ciebat. Postq̄ autem vtilitatez at/
tulerit propter vnionē amoris quā
fecit in me vnde procedit amor ꝓ
ximi eius affectu dilatato circa sa/
lutem orbis vniuersi: subueniendo
iuxta posse necessitatibus omnium
ex quo primitus sibiipsi profecit ex
habituali cōceptu virtutum a qui/
bus gratie vitam extraxit illico po
nere conatur oculum in particula/
ri circa necessitates proximorum.
Cum igitur primum in genere fece
rit omni creature rationali ex cari
tati͛ affectu sicut iam dixi. deniq; ꝓ
pinquis affectuose subuenire cona/
tur iuxta numerum ⁊ qualitatem
diuersarum gratiarum quas ei con
cessi ministrandas ⁊ cum proximo
participandas. Nam alicui conce/
do virtutem doctrine verbo consu/
lendo recte sine respectu sue cōmo/
ditati͛. Alicui vero exēplū virtuose
vite: ad qđ oēs obligamini: vz hedi
ficationem exhibere proximo suo
sancte ⁊ honeste vite. Iste sunt vir/
tutes ⁊ alie plurime quas enumera
re longum esset quas operat̄ ⁊ pit
amō atq; sincera dilectio proximo
rum. Et eas distribui valde differē
ter q̄m omnes vni soli concedere no
lui presertim vt quasi compel am/
ni violenter virtutem ⁊ actum cari
tati͛ in alterutrum exercere. Nam
vni concessi virtutem istam: alteri
vero q̄dam aliam q̄uis vna perfe
cte sine ceteris hēri non valeat q̄m
omnes virtutes adinuicem ligate
sunt ⁊ ānexe. Sed aliquas dono sin
gulares veluti principales ⁊ ꝓ ca/
pite ceterarum. Alicui nāq; conce/
do principaliter caritatem affabilē
Alicui iusticiam: alteri humilitatē:
Alicui fidem viuam: Alteri prudē
tiam: temperantiam: patientiā. Al
teri fortitudinem indefessam. ⁊ im
perterritam. Istas ⁊ alias q̄plurī/
mas concedo differenter non vni so
lūmodo sed multi͛. Quāuis anima
possideat vnam pro pricipali obie
cto cum qua magis auide cōuersat̄
⁊ exercetur q̄ cum aliis tamen ex il
lius affectu ceteras virtutes ad se
trahit. Nam vt iam dixi virtutes
omnes inuicem ānexe sunt in affe/
ctu caritatis. Et ita q̄plurima dōa
⁊ virtutum gratie spiritualiter at/
q; corporaliter sunt a bonitate mea
distributa differenter. Corporaliter
dico pro rebus hominis vite neces
sariis in tanta differentia sum om/
nia largitus: omnia non exhibens
vni: vt ex necessitate causam ha/
beat virtutem ⁊ actam caritatis ī
alterutrum exercere. Mihi nāq; fa
cillimum erat homines quoscunq;
bene dotare ſm corpus ⁊ ſm ani/
mam omnibus oportunis. Ego ve/
ro potius volui ꝙ vnus alterius in
digeret vt eēnt mei boni dispēsato
res ad cōtribuendum gratias ⁊ do
na que receperunt a bonitate mea

q2 velit nollit homo cõpellitur vti cum proximo suo caritatꝭ actu. Si tamen actus huiusmodi non fit in/tuitu mei: q̃tum ad gratiam nihil ei prodest. Itaqꝫ vides q̃m vt mu/tue caritatis vterent̃ virtute meos ministros eos ↄstitui ꝛ in diuersis gradibus atqꝫ statibus varijs col/locaui hoc vtiqꝫ apte demõstrat ꝙ in domo mea multe sunt mansiões Nã ego nihil aliud a vobis q̃ amo rem exigo q̃m in amore meo dile/ctio primi ↄsumatur ꝛ qui primũ diligit vtiqꝫ legẽ ĩpleuit. vñ quicũ qꝫ dilectionẽ hũerit oẽm vtilitatẽ quam primo suo põt afferre iuxta posse libentissime facit ꝛ operatur.

Quomodo probantur virtutes ꝛ fortificantur in hominibus ex cõ trarijs ipsarum. Capl. viij.

Hec usqꝫ dixi tibi qualiter ĩ ca ritate ↄstitutus vtilitatẽ agit ꝛ operatur iuxta posse primo suo. Et in hoc actu manifeste panditur amor quẽ erga me gerit. Nũc vero dico tibi ꝙ ipso primo mediãte ꝓ bat in se virtutes vꝫ patientiã in/iuriaꝝ tpe quas ab eo recepit. Et expitur humilitatẽ in supbo: atqꝫ fidem in ĩfideli spẽ: verã in eo qui dspat sine diffidit. Et insticiã ĩ iniu sto ꝛ pietatẽ in crudeli: ꝛ benignita tẽ atqꝫ mansuetudinẽ in iracundo. Oẽs ergo virtutes in primo pro/bant̃ prout iniqui ꝑ oppositum oẽ vitiũ. Et in primo pariunt atqꝫ de/monstrãt. Si bñ consideras humili tas in supbia cõprobatur. Nã hu/militas extinguit ꝛ vincit supbiã: q2 supbus humili dãpnũ inferre ñ põt: nec infidelitas hoĩs iniqui me nõ amantꝭ nec in me spantꝭ ei nocer̃ põt qui mihi fidelis est vel eius in aliquo fidẽ minuere neqꝫ spẽ illius qui vere ↄcepit eã in semetipso ex dilectione mea imo fortificat illã ꝛ expitur in sincera dilectione pri/mi sui. Cũ. n. ipm videat infidelẽ, ꝛ sine spe quacũqꝫ tã in se q̃ ĩ me: fide lis tñ seruus meus nõ cessat ex hoc quin illũ sincere amet: ideo sp cum viua spe quã in me ↄcepit ipsius ꝓ ximi sui salutẽ ĩquirit. Ille qui me nõ amat nõ põt in me fidẽ vel ali/quã habere spẽ q2 collocauit illã in ꝓpria sensualitate sua quã diligit. Itaqꝫ vides ꝙ in infidelitate taliũ ꝛ in defectu spei virtus fidei com/probatur. In his igit̃ ꝛ alijs in qui bus fuerit expediens illã cõproba/re in se piter ꝛ in primo suo homo salubriter eã expitur. Et similiter iusticia non minuitur vel decrescit ꝑꝑ Iniusti iniusticias: imo virtute patiẽ patẽtꝭ ostendit̃ hoĩem esse iu/stum sicuti mãsuetudo benigna cũ patia virtuosa manifestatur iracũ dic tpe Inuidia quoqꝫ displicẽtia ꝛ odiũ primi supãtur ex affectu sin cere dilectõnis cũ ãxio desiderio at/qꝫ fame salutꝭ aĩarũ. immo noueris ꝙ nõ solũmodo virtus hꝫ experien tiam verissimã in his qui bonũ pro malo reddere sattagũt verumetiaꝫ frequentissime carbones igne cari tatis accensos in capite primi col/locabit qui cordis hoĩs iracũdi ran corẽ ꝛ odiũ effectualiter anihilat.

⁊ ex odio ſepe reducuntur homines ⁊ veniũt ad beniuolentiam. Et hoc a virtute caritatis atqʒ perfecte patiẽtie procedit que iuget in illo qui ſuſtinet iniquorum iram ſupportãdo defectus in omnibus eorũdem. Si diligenter attendas: virtus fortitudinis atqʒ perſeuerantie precipue conſiſtit ⁊ comprobatur in tollerantia tribulationum ⁊ moleſtiarum: vʒ virtuoſe portando verborꝝ iniurias atqʒ perſecutiões ⁊ detractiones hominum qui ſepe ſeruum meum abſtrahere ⁊ impedire conantur ne viam veritatis ⁊ doctrine ſequatur: aliquando cõtumelijs ⁊ aliquando blanditijs. Si vero virtus iſta fortitudinis eſt intra ſe vere concepta totum cum forti perſeuerantia patiẽtiſſime tollerat ⁊ illã in proximo demonſtrat ⁊ experitur vt iam dictum eſt. Et ſi tpe neceſſitatis huius extollerantia cõtrariorũ in patientia deficeret aperte videretur ꝙ virtus non eſſet in veritate fundata.

Hic incipit diſcretionis tractatꝰ ⁊ primo quomodo affectus poni nõ debet in penitentia principaliter ſʒ in virtutibus: ⁊ quomodo diſcretio vitam ab humilitate recipit ⁊ quõ debitũ ſuũ vnicuiqʒ reddit. Ca. ix.

Iſte ſunt operationes dulces atqʒ ſancte quas a ſeruis meis expoſco vʒ virtutes anime probate ⁊ intrinſece vt iam dixi. vʒ non ſolũ modo virtutes q̃ peragũtur actuali corporis inſtrumẽto exteriori cũ diuerſis ⁊ varijs abſtinentijs atqʒ penitentijs que ſunt inſtrumenta virtutum ſed in ſe minime ſunt virtutes. q2 ſi ſolum h̄ eſſet abſqʒ virtutibus iam ſupra nominatis valde modicum acceptabile mihi eſſet. Imo ſepe ſiquis penitentiam ſuam diſcrete non ageret ponendo vʒ affectũ ſuũ in ĩchoata pnĩa ſua perfectio penitus ĩpediret. Ergo ꝓncipale fundamẽtũ eẽ dʒ ĩ affectu caritatis cũ odio ſancto ſui cũ humilitate vera ⁊ patiã ꝑfecta ⁊ ĩ alijs virtutibus ĩtrinſecis aĩe cũ deſiderio mei honoris ⁊ ſaluꝫ aĩaruʒ. Que virtutes apte demonſtrãt voluntatẽ eſſe mortuã ⁊ iugiter occidit quo ad ꝓpriã ſenſualitatẽ ex affcũ dilectiõis virtutũ. Cum hac ergo prudẽti diſcretiõe debet ꝑ agere pniam vʒ ponẽdo ꝓncipaliter affectũ ĩ virtutibus ĩtrinſecis potius q̃ʒ ĩ exteriori pnĩa. Penitẽtiã ꝟo: vʒ vt ĩſtrumẽtũ exercere ꝓ incremẽto virtutũ ꝓut viderit expediẽs ⁊ opari poterit iuxta ſue potẽtie metã. Si vero ſuper huiuſmodi pnĩa fundamẽtũ agere vellet ĩdubitanter ĩpediret ſua ꝑfectio: q2 mĩme fieret cũ lumine ꝟtuoſe diſcretiõis: vʒ nõ amando qd̓ ego plus amo nec hẽret odio qd̓ ego plꝰ odi. Q2 diſcretio nihil ẽ aliđ q̃ʒ ꝟa cognitio quã de ſe ſimul ⁊ me q̃libʒ aĩa dʒ hẽre. In hac vtiqʒ cognitione fũdat. Ipſa quidẽ ẽ veluti filiꝰ vnꝰ ĩſertꝰ ⁊ vnitꝰ ipſi caritaturi. Tñ eſt veruʒ ꝙ multos filios hʒ velud arbor q̃ plurimos ramos hẽat. Sʒ illud qd̓ arborẽ iſtã atqʒ ramos viuere facit ẽ ꝓculdubio radix dũ tñ in

hũilitatꝭ terra plãtata fuerit q̃ nu/
trix ẽ atq; baiula caritatꝭ vbi consi
stit īsertꝰ ille filiꝰ ⁊ arbor discretõis.
Nã aliter virtꝰ discretõis appellari
ñ posset neq; fructꝰ vite ꝑduceret
si plãtaret alibi q̃z ĩ hũilitatꝭ virtu/
te. Ex ꝓa nãq; cognitiõe quã hz aĩa
de se ꝓcedit hũilitas. Et iã ego dixi
tibi q2 radix huiusmodi discretiõis
erat vera sui ⁊ mee bõitatꝭ agnitio:
q̃re discretissime qđ suũ ẽ vnicuiq;
sine dilatione reddit. Pricipaliter
ꝓo mihi gloriã atq; laudez nomini
meo reddẽs attribuit mihi cũ grã/
rũ actiõe multa munera q̃ recogno
scit a mea bonitate gratiose recepis/
se. Sibimet autez attribuit ea q̃ me
ruisse iudicat: ⁊ se ꝑ se ñ eẽ cognoscẽs
suũ esse cũ gratijs super eẽ fundatꝭ
ñ a se sz a me ꝑ grãm singularez hu
militer ⁊ apte ꝓcessisse fatet̃. Et vi/
det̃ ei fuisse nimis ingratã ad huius
modi bñfitia tp̃s ẽt valde negligẽ/
ter exercuisse quare penis ĩfinitꝭ in
dicat se esse dignã. Tũc vero ꝯcipit
odiũ atq; displicẽtiã ꝯtra semetip/
sam ex defectibus suis. Et hoc opat̃
vera discretõis virtꝰ ĩ sui cognitiõe
cũ humilitate fundata: q2 si h̃ hũili
tas ĩ aĩa ñ eẽt ĩdubitãter esset ĩdi/
screta ⁊ ñ discreta. Que quidẽ ĩdi/
scretio eẽt ĩ sup̃bia fundata sicut in
humilitate discretio. Et ideo tanq̃z
latro meũ honorẽ ĩdiscrete furaret̃
illũ tribuendo sibi ex ꝓpria reputa
tiõe: qđ ꝓo suũ ẽ attribueret ĩdiscre
te mihi q̃relas atq; murmuratiões
iniustas agẽdo circa misteria mea
q̃ facerẽ erga se vel alios. In oĩbus
iniuste scãdalizaret̃ ĩ me ꝑiter ⁊ in

ꝓprimo suo. Cõtrariũ aũt opant̃ illi
qui virtute discretionis vtunt̃. Ex
quo nãq; mihi ⁊ sibi sicut iam dixi
debitũ reddiderũt illico proximo
suo retribuũt p̃ncipale debitũ affe/
ctuose caritatꝭ cũ oĩone deuota: ꝯti
nua ⁊ hũili. qđ vtiq; debetꝭ ĩ alter/
utrũ opari ẽt ei reddẽdo debitum
exẽplaris ⁊ honeste vite: ĩsup ẽt do
ctrine salutifere ꝯsulẽdo sibi fideli/
ter ⁊ auxilium exhibendo ꝓut vi/
derit expedire sue saluti. In quocũ
q; statu fuerit homo dñs vel p̃latꝰ
vel subditus si sic opat̃ ⁊ ꝓximo suo
ꝯtribuit vtiq; discrete procedit ⁊
cũ ingenti caritatis affectu. Nam
in simul ãnexe sunt discretio ⁊ cari/
tas ⁊ in humilitatꝭ humo plãtate q̃
quidẽ egredit̃ ex vera cognitõe sui.

Similitudo quomõ caritas hu/
militas atq; discretio sunt insimul
vnite cui similitudini debet ani/
ma conformari. Capi. x.

NUnquid audisti siue nosti q̃/
modo tres iste ꝟtutes cõmo/
rant̃: velut hẽres rotũdũ vnũ cir/
culũ ĩ terra collocatũ ⁊ ĩ medio cir/
culi arbor vna ꝓgrederet̃ cuz vno
filio penes illam. Tũc arbor ĩ terra
nutrit̃ q̃ latitudinem continet cir/
cularem: quia si esset extra terrã ar
bor illico moreretur ⁊ nullũ oĩo fru
ctum ex se ꝓduceret donec iterato
plãtaret̃ ĩ terra. Simili mõ cogita
ꝙ aĩa est quedam arbor ex amore
plãtata siue creata quare solum ex
amore viuere siue nutriri potest ⁊
non aliter. Si vero non habet in se

diuinū amorem vere caritatis: vi/
te fructū nullo mō ꝓducit sed mor
tis: oportet ergo ꝙ radix huius ar
boris vz affect⁹ aīe moreatur ꝛ egre
diaṫ de circulo vere cognitōis ꝓpe
fragilitatis q̄ cognitio sui vnita cō
sistit in me non habente principiū
neqz finē vt in circulo rotūdo pa/
tet exēplū: in quo neqz principium
neqz finis inueniṫ. huiusmodi noti
ciam sui atqz mei recipit in se funda
tam in terra dulcis humilitatis q̄
tanta est quāta circuli latitudo vel
amplitudo. i. noticia sui: recepta ꝛ ī
me vnita sicut iam dixi. Nā aliter il
le circulus proculdubio nō esset abs/
qz p̄ncipio ꝛ absqz fine. Immo prin
cipium haberet dū se tm̄ incepisset
agnoscere: deniqz finireṫ in ꝯfusio/
ne si noticia talis in me nō esset vni
ta. Tunc arbor ista caritatis in hu
militate nutritur iuxta se pullulās
vere discretionis filiū vt ex p̄dictis
apte colligiṫ. Arboris vero medul/
la vz affectus vere caritatis existen
tis in aīa est inuicta patiā: q̄ signū ē
euidens hac aptissime demonstrās
aīam in me ꝯsistere piter ꝛ in ea me
p gratiā esse. nec arbor amēiter ita
plantata flores virtutū odoriferos
varijs multisqz saporibus in se ger
minat ꝛ ꝓducit gratie fructus aīe
reddens: primo vero fructus vtili
tatis iuxta metā fructuose solicitu/
dinis volentiū pcipe fructus amico/
rū atqz seruoꝝ meoꝝ. Mihi vero
iugiter odorē glorie tribuit ꝛ nomi
ni meo laudē. Et ita facit illd ad qd
eū ex ineffabili caritate mea creaui
vnde puenit ad felicē terminū suū
s. ad me qui sum vita durabilis qui
sibi non possum quoquo mō aufer/
ri nisi voluerit ipse. Omnes ḡ fru/
ctus ab hac arbore ꝓcedētes adin
uicē vniti sunt atqz prudenti discre
tione conditi.

Quomodo penitētia ꝛ alia exer
citia corporalia ꝓ instrumento dn̄t
assumi pueniendi ad virtutes ꝛ nō
ꝓ principali affectu: ꝛ de lumine di
scretionis in diuersis alijs modis ꝛ
operationibus. Capi. xi.

Isti sunt illi fructus quos ab
. anima requiro vz experientiā
realiū virtutū oportuno tpe. Ideo
si bene recordaris iam diu dixi tibi
qn̄ desiderabas amoṝ mei faceṝ ma
gnā pniam. Ego sū ille qui delector
in paucis verbis ꝛ multis opatōni
bus: apte tibi demonstrās ꝙ ille mo
dicū ē mihi gratus ꝛ acceptus qui
tm̄modo me sonitu verboꝝ vocaue
rit dicens. dn̄e dn̄e ꝓ te vellem ali/
quid agere. Similiter ꝛ ille qui pro
me corpus mortificare disponit cū
varijs penitentijs volūtate ꝓpria
viua remanēte. Sed ego multa cu/
piebā opa p̄cipue sustinendo viril
ter cū virtuosa patiētia cū alijs vir
tutibus intrinsecis aīe de quibus
tibi dixi q̄ sunt opantes in aīa fru
ctus grē. Alias aūt opatiōes q̄ sūt
in alio principio fundate quoddaz
vocare solūmodo verbo reputo qr
sunt opa finita. Ego vero qui sum
infinitus a vobis infinitas opatio/
nes exigo: vz cū infinito desiderio
ꝛ amoris affectu factas. ergo volo

ꝙ opera penitentie aliorumq; cor/
poralium exercitiorum assumātur
veluti instrumēta perueniendi ad
virtutes ⁊ nō pro affectu principa/
li. Quia si affectus poneret ibi prin
cipalis exhiberetur mihi finitum
opus ⁊ esset velud verbuz quod ex
quo ꝓcessit abore nihil apparet vl/
terius. Nisi forte verbum cum ani
me progreditur affectu qui virtu/
tes in inueritate concipit ⁊ parit:
hoc est quod si finitum opus quod
verbum vocaui foret vnitum ⁊ ad
iunctum affectui caritatꝭ valde mi
hi gratum esset tunc ⁊ acceptabile
qm̄ operatio sola non esset: imo lau
dabiliter assotiata cum vera discre
tione sumendo corporales operatio
nes veluti instrumentū ⁊ non: ꝓ ꝑn
cipali fundamento. Multum esset i
conueniens ꝙ principium siue fun
damentum in exteriori penitentia
vel alio exercitio corporali ponere/
tur. Jam. n. tibi dixi ꝙ erant opera
finita ⁊ proculdubio finita sunt ꝓ
eo ꝙ facta sunt tempore finito. Ac
etiam qr compellitur homo multo/
ciens illa dimittere vel ex obedien
tia: vel ex infirmitate: vel alia sup/
ueniente causa: precipue si sui prela
ti obedientia cōtradiceret: si vellet
huiusmodi penitentiam suam exe/
qui non solum illam nō acceptarez
imo grauiter offenderet. Jtaq; vi/
des ꝙ operationes huiusmodi fini/
te sunt illas ergo dz assumere tanq̄z
exercitium ⁊ nō pro principali fun
damento. Quia si nō faceret ita qn̄
compelleretur eas obmittere vt di/
ctum est anima eius vacua remane

ret. Et hoc ostēdit aperte gloriosus
preco meus apostolꝰ in epistola sua
dicēs ꝙ mortificaretꝭ corpus vz mē
bra vestra que sunt super terraz: vo
luntas vero propria dz occidi. i. re/
frenando corpus dum vellet cōtra
spiritum pugnare per immūditi/
am: libidinem atq; concupiscentiā
inordinataz ⁊c̄. Volūtas vero ꝓꝑa
sicut iam dixi dz occidi suffocata ⁊
subdita voluntati mee per omnia.
Que quidē propria voluntas occi/
ditur eo debito de quo tibi dixi qd̄
virtus discretiōs anime reddebat
vz odium atq; displicentiam offen/
sarum ⁊ proprie sensualitatis quod
odium acquisiuit in sui noticia. hic
est ille gladius acutissimus qui pre
cidit ⁊ occidit omnem amorem pro
prium vz in propria voluntate fun
datum. Hy sunt illi qui non solum
modo verba sed opera multa mihi
quottidie reddunt: in quibus vtiq;
delector. Sed ideo tibi dixi ꝙ vole/
bam habere a vobis multas opera
tiones ⁊ pauca verba. dicendo mul
tas ibi non ānotaui numerum qm̄
affectus anime caritatis igne succē
se que virtutibus omnibus vitam
exhibet in infinitum attingere de/
bet. Non tamen absolute verba re/
nuo siue contempno: sed dixi pauca
verba velle denotans omnem ope/
rationem actualem esse finitam: iō
dixi pauca. Jlla tamē accepto si po
nantur pro virtutꝭ adiumento siue
instrumento ⁊ non ꝓ principali fun
damento: vnde cauendum est iudi
care queq; in maiori ꝑfectione con
sistere licet amplius in maiori peni

tentia.corpus affligat illo qui minorem penitentiam agat. Nam vt iaz viri virtus vel meritum ipsorum i hoc actu minime consistit q2 male succederet eis qui nequeunt ex causa legitima facere penitentiã actualem sed solummodo in caritas virtute consistunt condita lumine verˉ discretionis naz aliter non valeret. Hunc autem amorez ista discretio mihi sine modo z absqz fine contribuit q2 sũma sum z eterna bonitas. Ideo legem siue terminum amori meo non vult imponere: sed amori proximi bene modum imponit ex ordinata caritate vz nullo modo sibi faciendo detrimentum culpe ꝑpter aliquam vtilitatem ipsi proximo conferendam. Quia si solũ vnũ peccatuz ex consensu cõmitteret vt mundum vniuersum erueret ab inferno aut aliqua virtus q̃tumcũqz maxima nasceretur inde nullo modo licet virtutem aliquam vel vtilitatem proximo facere cum veneno peccati. Discretio vero sancta taliter ordinat ꝙ anima potẽtias ei9 vniuersas cum omni sancta sollicitudine dirigit atqz dispõit vt mihi viriliter z fidelissime seruiatur. proximum quoqz diligit affectu dilectionis ordinate ponendo vz vitaz corporis in salutem animarum etiam si possibile foret nullies tolerãdo q̃cunqz tormenta vt anima proximi vitam gratie reperire valeat Substantiam vero temporalem exponit in vtilitatem atqz subuentionẽ corporis ipsius ꝓximi sui. hoc agit virtus huiusmodi discretionis in lumine suo qđ a vera caritate ꝓgredit. Itaqz vides ꝙ oĩs aĩa que vult iueñire gratiã discrete dz ipendere mihi dilectionẽ ĩfinitã z absqz mõ. Proximũ vero tñ ĩfinita dilectiõe mea diligere cũ mõ z ordinata caritate nõ ĩferendo sibimetipsi peccati culpã pp aliq̃ vtilitatẽ ꝓximi. Super quo beatus paulus vos admonuit dicẽs. Oĩs ordinata caritas ĩcipit a se. Nã aliter alicui nõ esset z nõ fieret vtilitas aliqua perfecta. Qm̃ aĩa pfectiõe carẽs oĩa q̃cũqz facit ĩpfecta sunt in se pariter z ĩ aliis Multũ esset ĩconueniẽs vt ꝓ salute creaturaꝝ q̃ sunt finite z a me create: offenderer ego qui sũmum sum z eternum z infinitum boñuz. Maior.n.esset atqz detestabilior ista culpa q̃z esse posset ĩcomparabiliter aliquis fructus inde proueniẽs. Ita qz nunq̃z vllo modo debes acquiescere siue consentire culpe cuiuscũqz peccati. Sincera caritas hoc apte cognoscit eo q2 secum hz lumẽ nature discretionis. Ipsa lumẽ est qđ illico dissoluit omnes tenebras z aufert oẽm ignorantiã z oĩbus virtutibus atqz ĩstrumento virtuali impendit vtile ꝯdimẽtũ. Ipsa prudẽs est ita ꝙ ab aliquo decipi non põt: ita fortis ꝙ ab aliquo vinci nõ valet. Ipsa pseuerantiã hz ingentẽ vz vsqz ad finẽ hoc ẽ a celo vsqz ad aridam in eo ꝙ a noticia mei descẽdit ad sui noticiã: z a caritate mei vsqz ad caritatẽ ꝓximi. Cuz humilitate prudenti z vera ptransit z euadit oẽs demonum z aliaꝝ creaturaruz laqueos. Cum inhermi manu vz.

aduersa patientissime tollerando:
carnem ⁊ aduersariuꝫ victoriose de
bellauit isto gloriose lumine mediā
te. Quia nouit aperte fragilitatem
propriam: qua cognita sibi debituꝫ
odiū sancti feruenter intulit. Mun/
dum vniuersum vilipendendo sup
peditauit ⁊ ipsum contemnendo fa
ctus ē dominus eius. Omnes mū/
di peruersi persecutores nō valent
ei virtuteꝫ anime tollere sed omnes
eorum persecutiones experientiam
virtutum operantur: ⁊ ipsarum au
gumentum que prius ex affectu di/
lectionis mee concepte fuerunt: po/
stea vero probantur in proximo ⁊ ī
ipso parturiuntur vt iam tibi dixi.
Qꝛ si virtus illa nō appareret opor
tuno tempore neqꝫ lumen īpēderet
ante creaturas: proculdubio virtus
ī veritate ꝯcepta nō videt̄. Nā ostē
di tibi iam ꝙ virtus esse pfecta non
pōt atqꝫ fructuosa nisi mediāte pro
ximo. Sicut ē de mulier̄ que ꝯcepit
ī vtero filiū. Nā anteꝙ̄ illū piat at/
qꝫ pueniat ad lucē añ creaturaruꝫ
oculos non existimat sponsus hīc se
filiū. Similiter ego qui vere spōsus
sum aīe: qꝛ nisi piat virtutꝫ filiū ī p
ximi caritate demonstrādo patēter
vt expedire cognouerit opere sub/
ueniendo sibi particulariter vel in
cōi ꝫm exigentiam illius tpis non
iudico virtutem verā in se ꝯcepisse.
De vitio quoqꝫ similiter accidit qꝛ
mediante proximo perpetratur.

Repetitio quorundam ⁊ quomo/
do deus promittit assertiue seruis
eius ecclesie reformationē. Cap. xij.

NUnc autem videre potuisti
prout ego sūma bonitas oñ/
di tibi veritatem atqꝫ doctrinam p
quam venire potes ad statum excel
lentissime perfectiōis ⁊ in ipsa te cō
serues. Similiter aperte declaraui
qualiter penis atqꝫ culpis in te pa
riter ⁊ in proximo satisfieri debeat ī
vita presenti. Referando tibi qꝛ pe/
na sola nullo modo sufficit ad satis/
faciendum culpe simul ⁊ pene nisi
sit vnita cuꝫ affectu sincere caritatꝫ
⁊ cum vera contritione cordis at/
qꝫ displicentia peccatorum. Cū ve/
ro pena caritati connectitur ⁊ vni/
tur isto modo satisfacit ñ virtute cu
iuscūqꝫ pene que sustineatur actua
liter imo virtute caritatis atqꝫ con
tritionis culpe cōmisse quam carita
tem acquisiuit anima cum intelle/
ctuali lumie corde sincero ⁊ libera/
li attendens in me suum obiectum
qui sum ipsa caritas. Hoc vero tibi
demonstrare volui quia velle pati
pro me penas humiliter ⁊ instanter
a me postulasti vt tu ⁊ aliꝗ serui mei
noueritis qualiter ⁊ quomodo sacri
fitium de vobis mihi facere debetꝫ.
Dico sacrifitium actuale pariter ⁊
mentale simul vnitum prout vnitū
est vas cum aqua quod alicui domi
no presentatur. Nam aqua sine va/
se presentari non posset. vas quoqꝫ
vacuum domino presentatum non
eēt acceptū. Ita dico vobis qꝛ mihi
debetꝫ offerre vas istud vꝫ labores
plurimos actuales ⁊ alia corpora/
lia exercitia sancta quocūqꝫ mō mi
hi ꝯcedere placuerit vobis. Nec eli
ger̄ debetis vr̄a volūtate tp̄s neqꝫ

locum sine labores vt vobis gratũ est sed vt mihi pcedere placet. Sed istud vas omnino dꝫ esse plenuꝫ vꝫ omnia tollerando cum amoris affectu atqꝫ patientia vera defectus vestri proximi cũ odio tamen ⁊ displicentia peccatorum. Tunc isti labores quos tibi nomine vasis appellaui reperiũtur aqua gratie mee pleni que cõfert anime vitaꝫ. Ego vero tunc accepto valde gratãter hoc enseniũm a dilectissimis sponsis meis vꝫ a qualibet anima que fidelissime mihi seruit. Ab eis inqꝫ accepto anxia desideria ⁊ ignita suspiria ipsorum cum continuis ⁊ humilibꝰ orationibus que sunt veluti mediũ vnuꝫ acceptabile mihi. Quia ex ipsoruꝫ amore placatꝰ iracundia mea quam contra se prouocauerant homines iniqui ⁊ impij qui me tantũ iugiter offendũt. Itaqꝫ tollerate viriliter vsqꝫ ad mortem ⁊ hoc erit aptissime signum ꝙ me diligitis. Neqꝫ formidare debetis siue retrocedere cuiuscunqꝫ tribulationis vel alicuius creature timore sed in tribulationibus exultate. Mundus iste letatur in iniurijs meis: vos autem in ipso tristamini propter iniurias quas mihi fieri conspicitꝭ vnde etiam vos offendunt. Et dum vos offendunt me quoqꝫ similiter offendunt qꝛ vobiscum vnũ caritate paterna sum factus. Aperte nanqꝫ cognoscere potes qꝛ cum ad ymaginẽ atqꝫ similitudinem meam vos gratiose creasseꝫ: ⁊ occasione peccati vestri puati gratia fuissetꝭ ego perop tius vos iam amissam gratiam salubriter inuenire diuinam naturã meam in vobis vnire decreui velãs illam humanitate vestra. Itaqꝫ cũ sitꝭ ymagine mea realiter insigniti: vestram humanitatẽ diuine nature mee copulare volui: vnde suꝫ vobis paterna caritate coniunctus ⁊ vnitus nisi forsitan anima discesserit a me per mortale peccatum. Sꝫ qui me diligit in me manet ⁊ ego i illo. Et ideo mundus eum ita persequitur eo ꝙ ipse mũdus nullam habet conformitatem mecum. Et idcirco persecutus est vnigenitum filium meum vsqꝫ ad mortem crucis ita crudelissimam ⁊ obprobriosam ⁊ ita persequitur etiam vos atqꝫ similĩ modo psequetur vsqꝫ ad mortem qꝛ me non amat. Nam si mundus ipse me dilexisset ⁊ vos vtiqꝫ diligeret. Sꝫ exultate qꝛ gaudiũ vestrum in celo plenissimum erit In super addam ad consolationem tuam qꝛ quanto nunc habundant in corpore mistico ecclesie mee tribulationes ⁊ angustie tanto plus habundabit in ea salubris ⁊ consolatiua dulcedo. Et erit ista sua dulcedo qꝛ reformabĩ in bonis atqꝫ sanctis pastoribus qui sunt veluti flores odoriferi ⁊ gloriosi qꝛ laudem ⁊ gloriam nomini meo iugiter exhibent ⁊ procurant: exalantes ⁊ adolentes in conspectu meo virtutum odorem fundataruꝫ in veritate. Et hec est optabilis ⁊ odorifera reformatio ministrorum atqꝫ pastorum ecclesie mee: Non ꝙ fructus huius ecclesie mee reformari simpliciter egeat qꝛ non obfuscatur neqꝫ mi/

nuitur vnq̃ ex cuiuscunq; defectu ministri. Itaq; letare tu simul & pater anime tue ceteriq; serui mei cõsistentes in amaritudine presenti. Quĩ ego veritas eterna promitto vobis refrigerium exhibere. Atq; post amaritudinem istam vos in veritate consolabor ex quo pro tali reformatione multa sustinueritis.

Quomodo h̓ anima simul creuit atq; defecit in amaritudine pro responsiõe diuina. Et quomodo facit orationem pro ecclesia sancta & vniuerso populo. Capi.xiiij.

TUnc anima succensa & anxia desiderio ignito ingenti dilectione concepta in maxima bonitate dei sue latitudinez affectuose caritatis aperte cognoscens que cum tanta dulcedine petitiõi sue satisfacere dignata erat etiam prebendo sibi spem de salubri remedio super amaritudine quam habebat in corde propter offensas deo factas: atq; detrimentum ecclesie sancte necnõ & miseriam propriam quam ex vera noticia sui pcepit sui cordis mitigabat aliquantulum amaritudinem licet aliunde cresceret amaritudo. Nam ab eterno patre sibi perfectionis itinere demõstratio nõ iã offensam propriaz apertius vna cũ animaruz detrimento patefaciebat ei prout infra clarius intelligi poterit. Et etiam q2 melius anima cognoscit in se bonitatez dei prius habita noticia sue proprie fragilitatis Et in lucidissimo dei speculo perfecte dignitas & indignitas propria cognoscitur dignitatem vz attendẽdo q2 ad ymaginem dei solũ ex gratia singulari & non ex debito creata sit Inquo diuino speculo cognoscit etiam in dignitatem propriam in qua ex culpa sua deuenit. Q2 sicut materiale speculum attendẽdo macula que fuerit in facie deprehenditur: sic anima que cuz vera noticia sui consurgit ingenti desiderio cuz oculo sui cordis & intellectus ad cõsiderandam faciem propriam idul ci speculo dei ibi propter eius clarissimam puritatem aperte cognoscit indilate maculas faciei sue. Et sic q2 lumen erat augumentatuz i hac anima modo predicto: quedam ex creuerat in ea dulcis amaritudo licet aliunde fuerit iminuta. Nam iminuta fuerat in eo qd sũma veritas exhibuerat ei spem ita gratam. Et vt ignis excrescit quanto plus ei materia datur: ita creuit ignis i hac anima intm̃ & taliter q2 impossibile fuisset humão corpori posse tollerare ne mors ide secuta fuisset. vnde nisi q2 fuit illico circundata noua fortitudine ab eo qui est omniũ vera fortitudo nunq̃ erat euadendi possibilitas. Postq̃ ergo fuerat h̓ anima purificata diuine caritatis igne quam inuenit in sui noticia & igne quam inuenit in sui noticia & diuine bonitatis in se cum vna saluberrima fame atq; spe viua salutis totius orbis & ecclesie sancte reformatione: postq̃ adeo fuerat docta de lepra vitiorum in ecclesia regnãtium: atq; de mundi miseria cũ sancta & humili fiducia coram diuina

maiestate stabat ⁊ quasi cum moi/
se dicebat. Domine mi dulcissime mi
sericordes oculos tuos ad populū
istum gratiose cōuerte pariter ⁊ ad
corpus ecclesie tue misticum: qꝛ glo
ria maior nomini tuo sancto subse/
quetur parcendo tante multitudi/
ni creaturarum tuarum eis īfundē
do lumen in animarum salutem q̄
laudarent omnes ineffabilem boni
tatem tuam: se cōsiderantes a tene/
bris mortalium peccatorū ⁊ ab eter
na damnatione solū ex paterna ca
ritate tua gratiose liberatos q̄z solū
de me miserabili que tm̄ offendi ma
iestatem tuam: ⁊ vt estimo sum cau
sa potissima omnium malorum que
perpetrātur. Et ideo te deprecor eter
na bonitas vt vindictam de me sū
mas ⁊ populo tuo pcas. Nunq̄.n. a
desiderabili presentia tua discedaz
vsq̄z quo videro q̄ eis gratiose mi/
serearis. Ego quomodo cōsolari pos
sem videndo me vita perfrui si po/
pulus tuus esset in morte: Et vidē/
do tenebras peccatorū in perama
bili sponsa tua ex meis defectibus ⁊
aliarum creaturarum tuarum vo/
lo igitur ⁊ pro singulari gratia pe/
to q̄ illa caritas inextimabilis que
te ad creandum hominem ad yma
ginem ⁊ similitudinem excitauit di
cendo faciamus hominem ad yma
ginem ⁊ similitudinem nostram. Et
hoc egisti trinitas eterna volens ho
minem tocius trinitatis esse parti/
cipem. vnde tribuisti ei memoriam
vt in ea tua beneficia retineret: ⁊ ī
ea tui patris eterni potentiam p/
ticiparet. Intellectū quoq̄z tribui
sti sibi vt videndo cognosceret boni
tatem tuam ⁊ p rticeps esset vnige
niti tui sapientie. Insuper ⁊ volun/
tatem ei dedisti vt amare posset il/
lud qd intellectus vidit ⁊ agnouit ī
tua veritate participādo de clemē/
tia spirit⁹ sancti. Quid siue quis ob
secro fuit in causa vt hominem ī tā
ta dignitate locares: Certe solus
amor inextimabilis quo creaturam
tuam ī temetipso respexisti de qua
fuisti philocaptus. Et ideo solum il
lam ex affectuosa dilectione creasti
sibi tribuens eē vt eterno bono tuo
gaudēdo frueretur. Sed aperte co/
gnosco qꝛ propter peccati culpam
iuste dignitatem amisit ī qua loca/
ueras eā ⁊ ex rebellione tibi facta
guerram ⁊ odium contra se cū tua
clemētia prouocauit vnde facti su/
mus inimici tui. Tu autem eodem
excitatus amore volendo tibi gen⁹
humanum gratiose reconciliare do
nasti nobis verbum vnigeniti filij
tui qui vere fuit īter nos ⁊ te seque/
ster atq̄z mediator ⁊ iusticia nostra
qui puniuit ⁊ in se portauit omnes
iniustitias ⁊ iniquitates nostras ex
obedientia quam tu pater eternus
iniūxisti sibi cum humanitatem no
stram ipsum assumere decreuisti. O
inextimabilis caritatis abissus qd
est illud cor ita durum qd ī sua pos/
sit integritate conseruari ⁊ minime
scindatur attendēdo tantum subli/
mitatem ad tantam profunditatē
atq̄z deiectionem descendisse quan
ta ⁊ qualis est humanitas nostra.
Nos ymago tua sumus ⁊ tu yma/
go nostra propter vnionem quam ī

homine fecisti vellando deitatem eternam cum miserabili nube ac in fecta massa carnis ade. vnde procesit hoc. Solum ineffeabilis amor tuus est in causa. deus quippe factus est homo z homo factus est deus. Per hunc igitur amorem inesti mabilem humiliter exoro maiesta tem tuam omnibus viribus anime mee vt miserabilibus creaturis tuis gratiose misericordiam ipendas.

Quomodo deus conqueritur de populo suo christiano z precipue de suis ministris: aliquid de venerabili sacramento corporis yesu christi tangendo. Et de benefitio incarnationis.

Capi. xiiij.

Pijssimus ergo deus vertes ad causa oculuz sue misericordie compelli se permittens ab humilibus lachrimis eius z humano modo loquendi: sancti desiderij sui funibus alligari respondendo coquerebat z ait dulcissima filia mea lachrime tue me compellunt ex eo qꝫ excellētissime caritati mee sunt vnite z amore mei sunt effuse: necnon z anxia desideria tua me ligant. Sed aspice per amabilem sponsam meam in facie coinquinatam z immundam veluti leprosam ex amore proprio: atqꝫ tumefactam ex auaritia pariter z superbia illoꝝ quos vbera sua lactant qui sunt vniuersale corpus christiane religionis. Ac etiam corpus ecclesie mee misticum: precipue loquor de ministris ipsius ecclesie qui suggentes eius vbera suo dulcissimo lacte nutriuntur. Nec ipsi solummodo pascuntur z aluntur ab ea: verum ad huiusmodi mamillas eius: tenere debent z ex his alere corpus vniuersale christiane religionis ac etiam infideles qui tenebris infidelitatis in veritate derelictis vellent vbi vtile membrum ligare se corpori mistico ecclesie sancte. Considera cum quanta ingratitudine tenebrosa z ignorantia dampnabili manibus immundis lac huiusmodi dulcissimum ipsius electe sponse mee pariter z vnigeniti mei sanguis ministratur ab eis: z cum quanta presumptione z irreuerentia recipitur ab aliqꝫs. vnde illud qđ in se veraciter est vita z vitam digne sumentibꝰ exhibet: ipsis q ministrant indigne z indigne: sumentibus in inditium est atqꝫ mortem. Preciosus iste sanguis filij mei vnigeniti: mortez atqꝫ tenebrosum mēdatium abstulit z confudit donando lucem z veritatem. Omnia circa salutem z perfectionem hominis necessaria ꝑtiosus iste sanguis operatus est dumtamen indispositio recipientis non impediat. Quia sicut vitam exhibet z animam omni gratia docat z ornat modicum vel habundanter iuxta dispositionem z affectuz illius qui recipit ita mortem infert illi qui viuit iniqꝫ. Nō ex defectu sanguinis nec ex defectu ministri si forsitan esset in eodem peccato siue maiori sed ex defectu ꝓprio. Quia nullus minister

defectus contaminare poteſt nec in
quinare ſiue minuere gratiaꝫ ⁊ vir
tutem ipſius pretioſi ſanguinis Jō
nullo modo nocet illi cui tribuitur
ſed ſibimet miniſtranti valde nocet
vꝫ detrimento culpe poſtquā ama/
riſſima pena ſequitur niſi culpaꝫ ip
ſam vera contritiōe cordis atqꝫ di/
ſplicētia ſui peccati delere ſtudeat.
Hoc ergo venerabile ſacramentū
valde nocet illi ſicut diri qui reci/
pit indigne non ex defectu ſangui/
nis vel miniſtri ſed ex defectu ſue
male diſpoſitiōnis q꞉ cum magna
miſeria mentis ⁊ corporis ⁊ immun/
ditia atqꝫ crudelitate contra ſe pa/
riter ⁊ proximum ita proceſſit. Si/
bi crudelis extitit cum abſtulit a ſe
gratiam ſub pedibus affectus huiꝰ
pretioſi ſanguinis conculcando fru
ctum quem a ſacro baptiſmo traxe
rat q꞉ tūc ablata fuerat virtute ſan
guinis huiꝰ originalis peccati ma/
cula quam incurrit cum a ſuis pa/
rentibus eſt conceptus. Et ideo ver
bum vnigeniti filij mei donaui vo/
bis q꞉ tota maſſa generatiōnis hu/
mane corrupta fuit in trāſgreſſiōe
primi parentis veſtri ade. Et ideo
vos omnes veluti vaſa formata de
tali corrupta maſſa corrupti fuiſtis
⁊ ad vitam eternam inhabiles ⁊ in
epti. vnde propter hoc altitudineꝫ
ſuppremam iungi ⁊ vniri volui cū
veſtre vilitatis humanitate: vt re/
medium adhiberem humane gene
rationis mortifere corruptōni ⁊ ita
recuperaret gratiam quam ex cul/
pa ſui peccati perdiderat. Cum er/
go in me pena cadere non poſſit ⁊
de culpa diuina mea iuſticia penā
omnino requireret: neqꝫ purꝰ homo
per ſe ſatiſfacere quoquo modo ſuf
ficiens vel idoneus erat eo q꞉ illa
culpa perpetrata fuerat in me qui
ſum infinita bonitas: ⁊ homo debi/
lis pauper ⁊ imbecillis: ex ſoluere p
ſe nequibat vt iam diri paterna ca
ritate coactus: verbuꝫ mihi coeter/
num veſtitum eiuſdem veſtre natu
re veſtimento miſi vobis vt in ipſa
maſſa corrupta. primi parentis ve
ſtri qui peccauerat exſolueret illa
pena quam exigebat iuſticia diui/
na. Et ita tollerando ſupra dorſum
eiꝰ penas acutiſſimas vſqꝫ ad mor/
tem crucis obprobrioſam ſatiſfactū
extitit iuſticie diuine pariter ⁊ affe
ctuoſe caritati paterne que cum in
eſtimabili miſericordia ſatiſfacere
voluit pro culpa cōmiſſa hominem
gratioſe diſponendo ad felicitatem
illam eternam ad quaꝫ ego creaue/
ram eum. Jtaqꝫ humana veſtra na
tura diuine nature cōiuncta ⁊ vni/
ta ſufficientiſſime ſatiſfecit pro to/
to mundo ⁊ vniuerſa humana ge/
neratione. Non tamen ex pena tol/
lerata ſoluꝫ in veſtra natura finita
⁊ incorrupta maſſa ſupradic a ſed
virtute deitatis eterne que fuit ⁊ ē
infinite potentie. Hac ergo vnione
contracta vtriuſqꝫ nature ſacrifici
uꝫ ſanguinis vnigeniti filij mei gra
tanter acceptaui coniuncti ⁊ vniti
eterne deitati ⁊ igne diuine carita/
tis exuſti que vere fuit vinculum
illud quod in cruce detinuit eum i
cruce ſuſpēſum ⁊ affixum. er hūc
ergo modum ⁊ non aliter humana

natura veſtra ſatiſfacere potuit huiuſmodi culpe vꝫ virtute diuine nature. Et ita ſanies abluta ⁊ ablata fuit illius tranſgreſſionis atqꝫ culpe prima veſtri parentis ade remanente ſolummodo ſigno ſiue ſomite vꝫ inclinatione naturali ad peccandum cum alijs defectibus qui ſuſtinentur in corpore veluti cicatrix que remanet ex vulneribus homini liberato. Ita culpa trangreſſionis ade que letalem ſordem atqꝫ miſeriam ⁊ inclinationem humano generi produxit in vobis eſt operata ſed magno ſuperueniente medico vꝫ vnigēito filio meo perfecte curatus eſt egrotus amaram abſorbē do medicinam quam homo per ſe bibere nõ poterat qꝛ nimis erat ĩbecillis effectus atqꝫ debilitatus ⁊ infirmus directe fecit vti ſolet agere nutrix quãdo paruulus infirmatur que pro ipſo medicinam abſorbet amarã pro eo ꝙ ē fortis ⁊ adulta: puer vero nec ſumere neqꝫ tollerare poſſet amaritudinẽ huiuſmodi medicine. vnde tulit ipſe tanꝗ̃ baiula ſiue nutrix: operante fortitudine atqꝫ magnitudīe deitatis: nature veſtre medicinam amariſſimã crucis ⁊ penoſe mortis vt vos veluti puerulos imbecilles ⁊ ex culpa ꝺbilitatos ⁊ infirmos ſanaret ⁊ haberetis vitam ⁊ integram incolumitatem. Remãſit ergo ſolũmodo ſignũ originalis peccati qꝺ a pentibus veſtris in conceptu ꝯtraxiſtis. Quod vtiqꝫ ſignum etiam ab anima tollitur quãuis non ex toto vꝫ in ſacro baptiſmo qui virtutẽ habet: ⁊ gratie vitam exhibet in efficatia glorioſi atqꝫ ꝓtioſi ſanguinis huius. Qñ n. anima recipit ab eccleſia ſancta baptiſmum: aufertur ab ea peccatũ originale infunditurqꝫ ſibi gratia: ⁊ fomes peccati vꝫ ĩclinatio ad peccandum ab originali peccato ꝓcedens: atqꝫ remanens veluti cicatrix ex vulnere ſicut iam dixi debilitatur ita ꝙ ſi anima voluerit poteſt optime refrenare. Tunc huiuſmodi vas anime diſpoſitum eſt ad recipiendam ⁊ augumentandaꝫ in ſe gratiam habundanter ⁊ modicũ vt ei placet exercere ſiue diſponere ſemetipſam cum affectuoſo deſiderio ſeruiendi mihi pariter ⁊ amandi me. Simili quoque mõ ſe diſponere poteſt ad malum ſicut ad bonum non obſtante ꝙ in ſancto baptiſmo gratie receperit infuſioneꝫ vnde tempore diſcretionis adueniente ꝓpter arbitrij libertatem qua dotat̃ eſt a me gratioſe quilibet poteſt operari bonum ſiue malum vt a ſua mera proceſſerit volũtate. Et eſt talis tãtaqꝫ libertas iſta qua dotatꝰ eſt homo ⁊ ita factus eſt fortis virtute ſanguinis huiꝰ precioſi ꝙ omnes alie creature quecunqꝫ non valẽt eum etiam ad minimaꝫ culpam alicuius peccati compellerẽ niſi ſponte conſentire voluerit. Ablata nanqꝫ fuit ab eo ſeruitus atqꝫ libertati donatus in ſacratiſſima paſſione dilectiſſimi filij mei vt prope ſenſualitati dominaretur. ⁊ eternaꝫ felicitatem obtineret ad quam cuꝫ ita gratioſe creaui. O miſer atqꝫ miſerabilis hõ qui ꝺlectaris ĩ peccato

rum fetenti luto morari tanq̄ ani/
mal immundum ⁊ velud ingratus
agnoscere negligis vel non vis tan/
ta: benefitia que tibi gratiose con/
cessi. Ultra recipere non poteras o
misera creatura mea circundata dā/
nabili atq; tenebrosa ignorantia.

Quomodo culpa punitur acri/
us post yhesu christi passionem q̄
ante. Et quomodo deus permittit
mundo facere misericordiam ac eti
am ecclesie sancte mediante oratio/
ne atq; tollerant ia laborum seruo
rum suorum. Capi. xv.

VOlo te nosce filia mea ꝙ pro/
pter gratiam hominibus a.
me factam non solummodo pro pri
ma creatione sed quoniam eos i san
guine filij mei recreaui ⁊ reforma/
ui restaurando eos ad gratiam ex
peccato iam deo deperditam non
volentes eam a me gratiose humi/
liter ⁊ recognoscere sed iugiter am/
bulando peruerse de malo in peius
⁊ de culpa in culpam me cum iniu
rijs offendentes ita gratias meas
vilipendendo de quibus nō solum
erga me sunt igrati verum aliquā/
do reputant a me recepisse cōtume
liam quemadmodum si aliud eis
optarem q̄ sanctificationem ipso/
rum. Incomparabiliter punientur
acrius ⁊ maiori pena cruciabuntur
ex quo redempti sunt glorioso san/
guine filij mei q̄ ante redemptio/
nem. Quia proculdubio valde cō/
ueniens est vt ille qui plus accepit
amplius obligetur ei a quo recepit

homo quippe multum mihi obliga
batur ex eo ꝙ cum nō esset eū crea/
ui ita nobiliter vz ad ymaginem ⁊
similitudinem meam vnde mihi te
nebatur exhibere laudem ⁊ hono/
rem. Sed eam abstulit a me quan/
tum in eo fuit ⁊ sibimet impendere
voluit propter quod obedientiam i
iunctam a me damnabiliter est trās
gressus ⁊ inimicus mihi factus est.
Ego vero cum humilitate destruxi
⁊ vici superbiam eius diuinam vi
humiliando naturam ⁊ illam vni/
ui humanitati vestre ⁊ a seruitutē
diabolica liberatas restitui eos in
potestate libera. Et non solū mō li/
berū hoiem esse feci: s; si bñ ꝯsideras
hō fcūs ē de⁹ atq; deus fcūs ē hō ex
vnione diuine nature cū humana.
Hoc ē vtiq; donū vnum valde sin
gulari excedēs alia dona q̄ acce/
perūt hoīes: thesauꝝ dico sanguis i
quo sunt ad grām recreati. Itaq;
vide q̄to magis obligant̄ post redē
ptionem q̄ añ. Obligant̄. n. afferre
mihi gloriā ⁊ honorē sequēdo vesti
gia icarnati ꝟbi filij mei dilectissi/
mi. Et tūc i dilectiōe vera mei atq;
ꝓximi debitū valde gratum ⁊ acce
ptabile ꝯtribuūt vt supius ē exp̄s/
su;. Si ꝟo ñ agūt ita q̄ multū obli
gāt̄: maiori pūitiōe digni sunt. In/
dubitāter ergo diuina iusticia mea
pūiet eos eterna dāñatiōe. Quare
maiori pena cruciat̄ vnus xpianus
iniquus q̄ vnus paganus ifidelis
⁊ ignis ifernalis amplius cum cru
rit ⁊ vt ita dixerim absq; consum/
ptione consumit exigente diuina
iusticia. Nam exterius ignis affli/

git ⁊ vrit ⁊ interius vermis ↄ̄ſcie ta/
beſcere facit eos. Neqꝫ cōſumpti de/
ficiunt eo ꝙ illi qui ſunt in tali dā/
natione ꝓpter aliqua tormenta mi/
nime perdūt eſſe ita ꝙ omnino def/
ficiant. Unde noueris ꝙ ipſi mortē
inuenire poptāt: ⁊ illam habere ne/
queunt q꞉ deficere nō poſſunt quā/
tum ad eſſe ſimpliciter licet ex cul/
pa ſua perdiderunt eſſe quātum ad
gratiam. Itaqꝫ procul dubio culpa
punitur amplius atqꝫ grauius ex
quo redemptio veſtra facta fuit ꝑ
effuſionē hulus precioſi ſanguinis
filij mei ꝗ̄ ante q꞉ plus valde rece/
perunt. Neqꝫ videtur ꝙ velut iſen
ſati perpendant tantam miſeriam
ſuam q꞉ nimis inſipienter. mihi fa/
cti ſunt inimici cum ego gratioſe re
conciliaſſem eos in ſanguine dile/
ctiſſimi filij mei. Unum tamen aſſu/
mendum ego te docebo remedium
quo diuine iuſticie placabitur ira.
vꝫ mediantibus amicis meis iquā/
tum ipſi me compellant ⁊ inducāt
cum deuotis ⁊ lachrimoſis oratio/
nibus ⁊ eorum ignito deſiderio li/
gare conentur diuinē iuſticie ma/
nꝰ. Tu cernis aperte ꝙ iſto ligami/
ne me ligaſti nunc quod vtiqꝫ liga/
mē ipſe tibi tribui quia vere cupio
mundo facere miſericordiam. Et iō
mentibus amicorum meorum in/
fundo famem ingentem ⁊ ignita de/
ſideria circa meum honorem atqꝫ
ſalutem animarum vt inclinatus.
Immo compulſus ab eorum deuo/
tas orationibus temperare ſtudeā
iram iuſticie mee diuine. Aſſumas
ergo lachrimas vna cū ſudore tuo
ſimiliter ⁊ alij ſerui mei faciāt ⁊ hau/
riātꝫ eas a mari mee diuine carita/
tis ⁊ cum eis abluite faciem valde
maculatam amabilis ſponſe mee.
Quia tibi promitto ꝙ iſto reme/
dio cooperāte ſibi pulchritudo pri/
ſtina reſtituetur cum pace deſide/
rabili: vꝫ orationibus continuis ⁊
deuotis ſudoribus atqꝫ lachrimis
amicorum meorum effuſis ignito ⁊
anxio deſiderio. Et non in gladio ſi/
ue cū vera nec hoſtili crudelitate ꝓ/
cedendo. Et ita deſiderio veſtro ſa/
tiſfaciam vꝫ aduerſa plurima tol/
lerando ⁊ cum lumine vere patiē/
tie tenebras illuminabitꝫ iniquorū
hominum. vos vero nullo modo ti/
meatis eorum perſecutiones iniu/
ſtas: ego nāqꝫ pugnabo pro vobis
nec vnꝗ̄ in aliquo deficiet indigen/
tijs veſtris mea diuina ꝓuidētia.

Qualiter hec anime plus de di/
uina bonitate cognoſcendo nō erat
contenta ſolummodo pro chriſtia/
no proprio rogare ac eccleſia ſan/
cta ſed orabat etiam humili me ꝓ
vniuerſo mundo.

Capi. xvi.

Tunc anima cum agnitione
maiori conſurgens ⁊ ingenti
gaudio letabunda diuine maieſta/
ti aſtabat valde confortata ſuper
diuina ſpe quam aſſumpſerat in di/
uina miſericordia tum etiam pro/
pter amorem ineffabilem quem in/
telligendo guſtabat attendens ꝙ
ex affectuoſo deſiderio atqꝫ pͥ̄na ca/
ritate motꝰ deꝰ oio decreuerat hoibꝰ

gratiose facere misericordiam non obstante q inimici sui facti fuissent Et ideo modum suis amicis impendebat et viaz ostendebat quomodo possunt ei facere sanctam violentiam et iracundiaz iusticie diuine placare. valde letabatur etiaz omni timore perdito ex quibuscunqz mundi persecutionibus attendēdo dñiū esse secum et pro se pugnaturum. vnde multum augumētabatur ignis desiderij sancti intantum q animo quieto minime remanebat: imo cū sancta fiducia pro toto mundo misericordiam instanter et humiliter a domino postulabat. Et quāuis in secūda petitione sua contineretur salubre bonum et vtilitas christianorum et infidelium in reformatione sancte matris ecclesie nihilominus veluti famelica et sitibunda dilatabat orationem ad vniuersum orbē vt ipsemet de9 cā expetere faciebat vnde vehementer exclamando dicebat. O deus eterne pijssimos oculos tuos ad ouiculas tuas tanq̄ pastor vere bonus misericorditer aperi. Obsecro non differas vltra mūdo facere misericordiam qr iam videtur ex toto deficere priuat9 vnione tue caritatis et proximi sui. Non n. alterutrum inter se diligunt amore realiter fundato in te.

Quomodo deus conquerebatur de populo suo, p̄cipue propter amorem proprium qui regnat in eis cōfortans ipsam animam ad orationem et lachrimas.

Capi. xvij.

t Unc erga salutem animarū velut ebrius pijssimus dominus ampliorem amorem atqz dolorem in hac anima succendebat: aperte monstrando cuz quanto dilectionis affectu' creauerat hominem p/ut iam supra aliqualiter habetur. Et iterum ait. vide filia q̄z iniustissime quilibet me percutit offensionibus iniquis cuz ego creauerim eos cuz estimabili dilectione et eos gratiose dotauerim infinitis donis nō ex aliquo debito sed ex gratia mea solūmodo paterna et liberali. Considera nunc īnumera peccata et vitia quibus me iugiter offendunt et precipue cum abhominabili atqz detestabili amore proprio vnde procedunt omnia mala. Cum hoc amore peruerso totum orbē venenauerūt. Quia sicut amor erga me cunctas virtutes in se continet illas per effectum operis effundendo in proximo vt ostendi tibi sic amor proprius in se continet omnia mala qr fūdat' est in superbia sicut amor erga me fundat' in humili caritate. hoc vero malum creatura mediante perpetratur' qr separati sunt a vera proximi caritate: qr me non dilexerūt neqz proximum diligunt. due nāqz dilectiones iste cōnexe sunt adinuicem et vnite. Ideo dixi tibi q omne bonum et omne maluz proximo mediante patrabatur. Multifarie valde cōqueri possum de creaturis meis. Nam a me non habuerunt nisi bonum et ipse mihi retribuunt odium' operando multa mala Tñ iam dixi tibi q propter lachrimas ami/

corum meorum atqꝫ deuotas hu/militer effusas orationes iracūdia diuina placaretur ⁊ idem assertiue confirmo. Tu igit̃ ⁊ alij serui mei sitis obuiare soliciti cum orationibꝰ assiduis atqꝫ desiderijs igniferis amarissime dolentes de culpis ⁊ offensis contra me factis ⁊ de animarum damnatione vt illi possint euadere iuditium eterni supplicij.

Quomodo nullus manꝰ dei euadere potest vbi sumus vel per misericordiam vel per iustitiam.
Capi.xviij.

Noueris igitur indubitanter qꝫ nemo potest euadere manus meas. Nā ego sum ille qui sum vos vero non estis a vobisipsis nisi quātum a me recepistis esse vestrū qui sum creator omnium que sunt excepto peccato qđ omnino nihil ē ⁊ ideo nullo modo processit a me: quare non est amari dignū. Ex hoc igitur excecata creatura mea miserabiliter offendit qꝛ diligit qđ amare non dꝫ: vꝫ peccatum ⁊ me sūme bonum odit a quo recepit esse suuꝫ cum alijs infinitis gratijs in hoc cē fundatis a me sibi paterna caritate gratiose concessis. Si ipsi nequeunt vllatenus effuger̃ manus meas qꝛ vel a iusticia puniētur vel a misericordia saluabunt̃. Igit̃ aperi oculum intellectus ⁊ vide manum meam ⁊ aperte cognosces huiusmodi rei veritatem. Tunc ex obedientia sūmi patris eleuans oculum in manu sua videbat vniuersum orbem inclusum. Et ait illi dominus. Optime nūc vides qꝛ nemo potest a me quomodolibet auferri ⁊ sicut iaꝫ dixi vel in manu mea sunt per iusticiam vel per misericordiam. Ame nā qꝛ creati sunt vniuersi ⁊ ea que feci nō odi sed affectuose diligo. Et ideo non obstantibus ipsorum iniquitatibus ego dispono eis misericordiā ipendere gratiosaꝫ humilibus amicorum meorum orationibus intercedentibus. Et ita petitionem tuaꝫ effectualiter adimplebo que cum tanta cordis amaritudine pariter ⁊ amore rogasti me.

Qualiter hꝫ anima dſiderio igni to succensa cupiebat a se sudorem sanguineum emanare ⁊ se redarguens orationem pro patre suo faciebat. Capi.xix.

Tunc anima p affectuꝫ amoris ebria: quasi non esset in se igni sancti sui desiderij crescente stabat veluti beata pariter ⁊ dolorosa. Beata quidem erat ex vnione perfecta qnam in deo fecerat gustādo sue bonitatis amulitudinem ⁊ quasi suffocabatur in ipsius ineffabili misericordia. Dolorosa vero cōsiderando diuinam bonitatem ita damnabiliter offendi. Cui gratias vberes agebat aduertens ei manifestata fuisse peccata delinquentiū hominum vt affectuosa caritate cōpulsa cum maiori solicitudine sanctum desiderium augumentaretꝫ in defesse. Percepit igitur in eterna deitate sensum anime sue mirabili

modo renouari. Et ea tãtuz ex cre/
uit sanctus ⁊ amorosus ignis ꝙ que
sudorem abundanter effusuz a cor
pore propter uiolentiam ab anima
sibi factam que tota succẽdebatur
amore diuino ipsa contẽpnebat ex
vehemẽti desiderio qd habebat vt
illi⁹ loco sudor viui sanguinis ema
neret Perfectior enim erat vnio
quam tunc anima fecerat in deo ꝙ̃
sit vnio corporis ⁊ anime. Ideo cor/
pus laboriose multum affligeba/
tur. Anima non semetipsam argue
bat dicens. O anima mea missella
totam vitam tuam cum tempore ti
bi gratiose concesso multum inuti
liter expendisti; immo potius per/
didisti. Et ideo tot ⁊ tanta dãpna
⁊ innumerabilia mala non soluz in
ecclesia sancta: verũ etiam per vni
uersum orbem occurrerunt cõmu/
niter ac etiam in particulari. Un/
de volo te cum sudore sanguineo in
presenti remedium adhibere. Uera
citer hic anima' bene mandauerat
memorie doctrinam optimam quã
ei veritas eterna: tradiderat vz vt
semetipsam agnosceret atqꝫ diuinã
in se bonitatem nec non ⁊ oportuna
remedia pro repatione totius orbis
ad placandam iracundiam iustitie
diuine vz cum humilibus continu/
is atqꝫ sanctis hominibus. ꝓ/
pter quod hic anima vehementi
compulsa desiderio valentius in sur
gebat ⁊ apperiens intellectus ocu/
lum attente speculabatur in carita
te diuina: vbi lucide cognoscebat
atqꝫ degustabat ꝙ̃tũ obligabamur
amore indefesse procurando glori/
am ⁊ laudẽ diuini nominis in salu/
tem animarum. Et ad hoc videbat
⁊ intelligebat vocatos esse dei ser/
uos. E precipue veritas eterna vo/
cabat ⁊ elugebat anime sue patrez
quez offerebat in conspectu diuine
maiestatis ipsam instãtissime depre
cans vt ei lumen gratie singularis
infundere dignaret ad perficiẽdã
in omnibus in veritate voluntatez
ipsius eterni vestris.

Quomodo sine tribulationibus
eum patiẽtia portatis nemo potest
deo placere. Cap. xx.

Pijssim⁹ ergo deus tercie sue
petitioni respõdendo: vz de
siderio salutis patiẽs anime sue ait
ei. Filia carissima patrẽ anime tue
volo cum omni sancta solicitudine
salutem animarum indefesse ꝑquí
rere in quo proculdubio mihi val/
de complacebit: hoc autez ipse sine
tu vel alius' quicũqꝫ perficere non
valeret absqꝫ persecutione ⁊ tribu
lationibus ꝙ̃plurimis: vt iam tibi
dixi prout mihi cõcedere placebit
⁊ expedire cognouero. Sicut enim
optatis: honorem videre meum in
ecclesia sancta sic in corde uestro cõ
cipere debetis affectum amore mei
tollerandi cum uera pãcientia que
cũqꝫ concessero. Et in hac experien/
tia videbitur vtrum honorem me/
um in veritate perquiratis: ⁊ ipse
tunc erit amabilis filius meus. Et
vna cũ alijs amicis meis ipe quoqꝫ
requiescet supra pectus vnigeniti fi
lij mei de quo vobis põtem feci vt

incolumes peruenire: valeatis ad gloriosum finem atq; terminū ad quē vos ego gratiose creaui: vbi recipietis fructum omnium laborū quos amore mei cum patientia portaueritis. Itaq; tollerate viriliter quia non sunt condigne passiones huius breuissimi temporis ad futuram et eternam gloriam: ad quam vos introducam.

Quomodo fracta via per quam ad celū ascēdere debeamus ex obediētiā ade deus potestatem de filio suo fecit per quē trāsire possunt cō incolumitate fideles. Ca. xxi.

Et q2 ibi dixi q ex vnigenito filio meo humano generi potestatē feceram nolo vos ignorare filij mei ellecti q via per quam ascendere debeatis in celū ex iobediētiā et propter transgressionē ade fracta fuit et interrupta per modum q nemo transire poterat et advitā pertingere durabilem. Itaq; genus humanum mihi gloriam et honorem non reprendebat vt obligabatur: non habendo finem illum ad quē ipsam gratiose creaturam et ita veritas mea minime cōplebatur: hoc est autem veritas mea quoniam hominem ad imagiem et similitudinē meam et magna dignitate creauerā vt ad vitam eternam veniret: ibiq; participando gustaret ineffabilē dulcedinem atq; bonitatem meam Peccatum igit impediebat ne pertingeret ad istum fellicissimum terminum et ita veritas ista non impediebatur. Huiusmodi nāq; peccati culpa celum omnino clauserat atq; nunc ianuam. Predicta culpa spinas angustiarum tribulationem atq; molestiarum homini germinauit. Sicut enim homo mihi rebellis extitit in semetipso subito rebellionē inuenit. Caro contra spiritū illico rebellauit et impugnauit. Et innocentie statum amittendo effectus est veluti animal immundum et etiā alie creature facte sunt ei rebelles vbi plene fuissent eius obediētie subdite si se conseruasset in dignitate qua creaueram et collocaueram eum. Sed quia se cōseruare noluit meam obedientiā offendendo mortem eternam corporis et anime proculdubio meruit Unde post hic illico fluuius quidā inquietus imo tempestate plenus valde periculose profluxit qui suis vndis iugiter allidit eum cum varijs afflictionibus atq; molestijs a semetipso v; ab aduersario pariter et a mondo procedentibus. Omnes in isto fluuio mergebamini quia nullus ex quacunq; iusticia sua poterat ad eternam vitam ascendere. Quamobrē ego pie more paterno cupiens vestris multiplicibus obuiare periculis ordiamini potestatem omnino saluarem donando vobis vnigenitū filiū meū vt trāsitu flumis huius euadē possitis oē piculū. piculosus itaq; fluuius ē ista mūdi pcelosa pariter et tenebrosa vita. Nūquid aduertis q̄tum obligatur amare me genus humanum et cum q̄ta procedit ignorantia periculosa volendo

potius in flumine ſe ſuffocare ꝗꝫ aſ/
ſũmere ſalubꝛe remedium quod ei
gratioſe conceſſi.

Deus ĩducit hanc animam ad cõ/
ſiderandam dicti põtꝭ magnitudi/
nem que tenet a terra vſqꝫ ad ce/
lum. Capi.xxij.

D Irit etiam huic anime domi/
nus. Aperi oculum intellect⁹
⁊ videbis excecatos ⁊ ignoꝛantes.
videbis inſuper imperfectos atqꝫ
perfectos qui me viriliter ⁊ in veri
tate ſecuntur vt de perditione mi/
ſeroꝛum ⁊ ignoꝛantium caritatiue
condolens: ⁊ de felicitate ſeruoꝛum
⁊ electoꝛum meoꝛum affectuoſe cõ/
gaudeas. Item aperte videbis qua
liter incedũt euntes in lumine nec
non ⁊ euntes in tenebꝛis. Sed ãtea
volo te conſiderare pontem iſtũ de
quo dixi. Nam a ſũmo celo vſqꝫ ad
aridam extendit ⁊ occupat altitu/
dine ſua hoc eſt qm̃ altitudini diui
nitatꝭ terra veſtre humanitatis vni
tur. Et ideo dixi ꝙ a ſũmo pertin/
git ad infima: vꝫ ex vnione vtriuſ/
qꝫ nature. hoc omnino neceſſarium
extitit: volendo reficere dirruptum
iter vt ad vitam eternam pertinge
re valeretꝭ: amaritudine periculoſa
vite preſentꝭ cum incolumitate trãſ
uadata. Iſte vero pons de terra ſo/
lummodo conſtrui non poterat al/
titudinis que ſufficeret ad tranſitũ
huiuſmodi fluminis vt habere poſ/
ſetꝭ vitam. Quia vꝫ terra veſtre hu
manitatis ad ſatiſfaciendum offen
ſe contra me perpetrate nullo mo/
do ſufficiebat nec abluere poterat
illius culpe putredinem que qu dẽ
vniuerſum genus humanum ⁊ coꝛ
rupit ⁊ infecit vt iaꝫ dixi. Opoꝛtu/
it ergo naturam veſtram vniri no/
ſtre diuine vt ſatiſfacere poſſet pꝛo
vniuerſo genere humano: dum hu/
mana veſtra natura tollerando pe
nam in dilectiſſimo filio meo mihi
pꝛo vobis oblato acceptaretur ĩ ſuf
ficientiſſimo ſacrificio virtute natu
re diuine ſecum vnite. Et ita moꝛs
a vobis auferetur ⁊ vita gratie do
naretur. In hunc ergo modum al/
titudo diuinitatis humiliata fuit
humo veſtre moꝛtalitatis. Et ex ta
li vnione perfectiſſima conſtructus
eſt iſte ſacratiſſimus pons ⁊ via ſa/
lutifera reparata. Quare ſe fecit vi
am? Ut per eam tranſeundo veni/
retis ad eternum gaudium vna cũ
angelica natura. Sed vobis mini/
me ſufficeret ad obtinendam vitaꝫ
licet vnigenitus meus de ſe ponteꝫ
fecerit niſi per ipſum tranſiretis.

Quomodo ſumus omnes labo/
ratoꝛes adeo miſſi ad laboꝛandum
vineam eccleſie ſancte Capi.xxiij.

I N ſupꝛadicta ſententia veri/
tas eterna demonſtrabãt ꝙ
nos creauerat abſqꝫ nobis ſed ſal/
uare nos abſqꝫ nobis omnino non
vult. Opoꝛtet ergo ꝙ appõnam⁹
in ſalutꝭ noſtre negotio bonam vo/
luntatem cum arbitrio libero tem
pus in veris virtutibus excercẽdo.
Ideo ſubiunxit illico dicens. Om/
nes trãſire debetis per põtẽ iſtuꝫ ꝑ

quirentes indeſeſſe gloriam ⁊ lau/
dem nomini meo in animarum ſa/
lute cum pena tollerando labores.
ꝙ plurimos amore ſincero dulcis ⁊
amoroſi ꝓbi ſeq̄ndo veſtigia. Vos
eſtis cultores atq; coloni mei q̊s ego
cōduxi vt vineam ſancte matris ec
cleſie laborarētis. Vos vtiq; labora/
tis in vniuerſali corpore chriſtiane
religionis a me conducti per grati/
am exhibendo vobis lumen bapti/
ſmi ſalutaris quem habuiſtis in cor
pore miſtico ſancte matris eccleſie
per manus miniſtrorum quos ad
laborandum conduxi ſicut ⁊ vos.
Vos eſtis in vniuerſali corpore.
Ipſi vero ſunt in corpore miſtico
ad paſcendum animas veſtras ele/
cti: miniſtrando vobis in ſacramen
tis vnigeniti mei ſanguinem extir/
pando ſpinas mortalium peccato/
rum atq; plantādo virtutem ⁊ gra
tiam in vinea veſtrarum animarū
alligata vinee ſancte matris eccle/
ſie. Quilibet homo vineam habet i
ſemetipſo: vz animam ſuam cuius
colonus ⁊ cultor eſt voluntas vna
cum arbitrio libero dū viuit in iſto
breui tempore. Tranſacto vero tē/
pore nullum opus in ea facere po/
teſt neq; bonum neq; malum. dum
autem eſt in tempore poteſt īmo de
bet viriliter in vinea ſua laborare
ad quā eum introduxi. Et a me gra
tioſe recepit iſte colonus tam vali/
dam fortitudinem ꝙ omnino nul/
la creatura poteſt auferre ſibi nec
eū violentare niſi ſpōte voluerit ac i
quieſcere nam i ſancto baptiſmo ſu
it ita fortificatus. Tūc accepit vnū
gladium bicipitem vz amorem vir
tutis ⁊ odium peccati que duo repe
rit in ſanguine. Quē amore veſtre
ſalutis ⁊ odio peccati mortuus ē vni
genitus filius meus effundēdo pre
tioſam ſanguinem habundanter: i
quo ſanguine vitā habuiſtis in ſan
cto baptiſmo. vnde gladium habe/
tis quo debetis vti manu liberi ar/
bitrij dum eſtis in tempore ad eue
lendas peccatorum ſpinas pungen
tes atq; mortiferas i anima veſtra
plantando virtutes. Aliter. n. fru/
ctum ſanguinis non haberetis ab
ipſis colonis quos in eccleſia ſancta
collocaui de quibus iam dixi tibi ꝙ
a vinea noſtrarum animarum au/
ferebant ſpinas peccatorum ⁊ iſun
debant gratiam in ſacramentis ec/
cleſie miniſtrando ſanguinem. Eſt
ergo neceſſarium ꝙ prius humili cō
tritione cordis atq; diſplicentia pec
catorum aſſurgatis ⁊ amore virtutū
⁊ ita ſanguinis huius pretioſi ſalu/
tiferum fructum habebitis. Aliter
n. minime poſſetis habere niſi etiam
ex parte veſtra virtuoſam diſpoſitio
nem faceretis veluti palmites vni/
ti vere viti videlicet yeſu chriſto fi/
lio meo qui ait. Ego ſum vitis vera:
pater vero meus agricola eſt ⁊ vos
palmites. Et ita verum eſt. verus. n.
agricola ſum a quo ſunt egreſſa que/
cunq; ſunt in eſſe creata. Potentia
nanq; mea penitus inextimabilis
ē. Ipſa quottidie gubernat atq; re/
git vniuerſum orbem ⁊ abſq; me ni
hil omnino factum eſt. Itaq; ſum

Ille verus agricola qui filium meum vnigenitum in terra vestre humanitatis plantaui tanquam vitez vt vos veluti palmites vniti per fidem ⁊ opera de vite fructum afferatis. Ideo quicunqꝫ salutiferum fructum videlicet: bonorum operum afferre neglexerit ab ipsa vite vera precidetur ⁊ arescet ⁊ in ignem mittetur eternum quoniam ita precisus illico vite gratiā amisit: ⁊ veluti palmes a vite pcisus ⁊ are factus infructuosus ē oino ⁊ solūmō fuat ad ignē. similit̄ isti peccatis corꝫ exigentibus ita precisi morientes in culpa mortali mittentur a diuina iusticia veluti inutiles in ignem eternum. Isti colere noluerunt vineam suaz imo potius exterminauerunt propriam ⁊ alienam. Nec in ea solum obmiserunt aliquam virtutis plantam immittere imo quod videtur esse deterius inde semen gratie qđ in lumine baptismali perceperant abiecerūt atqꝫ modo miserabili cōculcauerunt. Iñ quo lumine participabant vnigeniti filij mei sanguini qui suauissimum vinum extitit quod vobis vitis ista vera produxit. Ipsi autem abstulerūt a vinea sua semen istud ⁊ in cibum exhibuerunt animalium aliquorum: videlicet iniquitatum diuersarum: illud vilissime subpeditantes per inordinatum affectum cum quo me satis offenderunt ⁊ semetipsos valde miserabili modo damnificauerunt atqꝫ proximum. vos vero serui mei fideles inserti esse debetis vere viti: quia tunc afferetis habundantissime fructum participantes huius vere vitis humorem. Vobis autem in filio meo dilectissimo permanentibus in me stat. Nam ego sum vnuz cum eo ⁊ ipse mecum. Si stabitis cuz eo sequemini proculdubio vestigia eius ⁊ doctrinam ⁊ ita substantie: eius participabitis videlicet eterne deitatis vnite vestre humanitati dum inde trahitis amorez ineffabilem atqꝫ diuinum vbi fidelis anima inebriatur. Et ideo dixi qꝛ participabitis de substantia salutifere vitis huius.

Qualiter deus palmites predicte viti vnitos videlicet seruos suos putat ⁊ quomodo nullus potest colere vel destruere vineam suam. quin colat vel destruat illā proximi

Capl. xxiiij.

Item ait dominus. Scis filia mea quem modum ego teneo postqꝫ serui mei sic vniti libēter animo prompto desiderant yesu christi filij mei sequi doctrinam atqꝫ vestigia? Ego puto illos amouendo superflua vt ampliorem fructum producant ⁊ fructus eorum sit acceptabilis ⁊ electus ⁊ non efficiatur inanis atqꝫ siluester sicuti palmes viti cōiunctus putatur a cultore vt meliorem fructum atqꝫ plus afferat. Quod vero siluestrem viderit ad ignem ponit. Similiter ego verus cultor ago. Seruos meos in me per amoris affectum inmorantes ego puto: multis varijsqꝫ tribulationi-

bus vt meliorem atq₃ maiorem fru
ctum afferant ⁊ eorum probata vir
tus elucescat. Steriles vero preci/
duntur a gratia ⁊ igni comburen/
tur. Tales.n. veri sunt cultores val
de bene colentes animas eorum ex
tirpantes ab eis omnem amorem
proprium in me terraz vertentes af
fectus animarum eorum nutriunt
⁊ iugiter augmentant in se gratie
semen quod in sancto baptismo re
ceperunt. Et ita bene vineam pro/
priam excolentes: etiam illam pro/
ximi sui bene colunt quia non bene
potest coli vna sine reliqua. Jam.n.
tibi dixi q̄ omnia bona similiter ⁊
omnia mala mediāte proximo per/
petrant. Itaq₃ vos estis coloni mei
ame progressi ⁊ electi qui sum opti
mus laborator: vos vniens ⁊ inse/
rens vere viti propter vnionem cū
humanitate vestra factam. Diligē/
ter attende q̄ omnes homines ha/
bent vineam propriam que sine me
dio iungitur ⁊ vnitur vinee proxi/
mi sui. Et in tantuz vniuntur q̄ ne
mo potest proficere siue nocere sibi
q̄ idem etiam proximo non opere/
tur. Ex omnib⁹ vobis videlicet ex
tota religione christiana vniuersa/
lis vinea cōstituta est eo q̄ estis vni
ti pariter in corpore mistico sancte
matris ecclesie vnde vite gratiam
habetis. In qua vinea plantaui vi
tem hanc veram vnigeniti filij mei
cui vos inserti esse debetis pariter
⁊ vniti. Si vero non eent in eo ta/
liter inserti rebelles essetis indubi/
tanter ecclesie sancte ac essetis ve/
luti membra putrida q̄ precisa sunt
a corpore verumtamen dum estis
in tempore potestis a peccati putre
dine consurgere habendo recursuz
ad ministros meos qui sunt coloni
tenētes claues vini saluberrimi vi
delicet pretiosi sanguinis ab ipsa vi
te vera producti ⁊ egressi. Qui tan
te virtutis atq₃ perfectionis est q̄
ex nullo defectu ministri contami/
nari potest vel inquinari neq₃ po/
test a vobis auferri fructus ipsius
immaculati sanguinis. Vinculum
vero caritatis est illud cum quo li/
gantur cū humanitate vera ⁊ noti/
tia salubri mei ⁊ sui. Itaq₃ vides ap
te q̄ omnes vos veluti colonos ad
laborandum adduxi. Et nunc eti/
am inuito vos denuo quia mūdus
in se defecit ⁊ in tantum vepres in
eo multiplicate sunt q̄ omne semen
omnino suffocatur. ita q̄ nulluz fru
ctum boni operis vel gratie facere
volunt. Igitur volo vos esse culto/
res veros atq₃ fideles. qui cum so/
licitudine sancta ⁊ indefessa in cor/
pore mistico sancte matris eccle/
sie pro salute fidelium quottidie
laboretis. Precipue ad h̄ vos eligo
q₂ decreui mundo miserabili facere
misericordiam pro quo tu tam hu/
militer ⁊ instantissime rogasti me.

Qualiter h̄ anima post aliquas
dei laudes humiliter exposcit ei de
monstrari per pontem ambulātes:
⁊ alios qui per ipsum ambulare vo
lunt. Capi.xxv.

HEc anima tunc amore diuino
valde succensa dicebat excla/
mans. O dulcissima caritas inexti
mabilis ⁊ ignifera quis ex tāta dul
cedine non accendatur ⁊ uratur:
Quod est cor ita durum quod se de
fendere valeat vt non deficiat. Tu
abissus eterne caritatis: ita philoca
ptus es de tuis inutilibus creatu/
ris ꝙ vt ita dicam videris insanire
quemadmodum si viuere non pos/
ses absq₃ illis cū tu sis omnipotens
deus noster qui nostri nullatenus i
diges: ⁊ ideo de quocunq₃ nostro cō
modo nihil additur magnitudini
tue. Et q² tu es imobilis de quocun
q₃ nostro detrimento nihil omnino
demitur eterne bonitati tue. vnde
prouocaris obsecro ad tantam atq₃
talem misericordiam exhibendam:
Solūmodo tua caritas ineffabilis
hoc agit. Non quidem ex debito si/
ue ꝙ egeas adiutorio q² sumus ve/
re neq₃ ⁊ infidelissimi debitores. Si
bene consideiro sūma ⁊ eterna bo/
nitas: ego latro sum: tu vero ꝓ me
suspēderis atq₃ torqueris q² video
filium tuum vnigenitum in cru/
ce pro me suspēsum atq₃ elauatum:
de quo fecisti pōtē humano generi
sicut mihi miserrime serue tue pro/
palaꝝ dignatus es. vnde cor meum
ex vehementi desiderio atq₃ fame
tui honoris in presenti scinditur ⁊
tamen vt opto scindi non valet. In
super habeo memorie q² mihi osten
dere volebas qui sunt illi qui ꝑ pon
tem incedunt ⁊ alios qui per illum
ire nolunt. Et ideo si maiestati tue
placet ego libenter viderem atq₃ te
docente libenter audirem.

Quomodo pons iste tres gradꝰ
habet ꝑ quos aperte notantur tres
anime status ⁊ qualiter itelligitur
verbum christi. Si exaltatus a ter/
ra fuero ⁊c̄. Capi. xxvi.

ETernus vero deus vt animā
illam circa salutem animarū
amplius philocaperet atq₃ feruen
tius animaret ait. Anteq₃ pandam
tibi ea que tibi monstrare dispono
⁊ id quod a me petis: volo te nosce
qualiter iste pons est vtilime dispo/
siti dixi tibi ꝙ a celo vsq₃ ad aridaꝫ
extenditur v₃ ex vnione quam ī hu
manitate vestra fieri volui. Naꝫ de
limo terre primū hominem ego for
maui. Iste pons v₃ filius meus vni
genitus tres gradus in se continet
quorum duo fabricati fuerunt in li
gno sanctissime crucis. In tercio q̊
q₃ persensit amaritudinem valde
molestam: v₃ quando potatus ī cru
ce fuit aceto felle permixto. In his
ergo tribꝰ gradibꝰ itelligeꝝ poteris
tres anime status vt apertius tibi
subiungaꝝ primus gradus in pedi/
bus intelligitur: q² sicut pedes por/
tant corpus sic affectus animaꝫ. Af
sixi pedes tibi faciunt vnum gra/
dū vt ad vulnus lateris attingere
valeas. Secundus tibi cordis aper
te manifestat archana postq₃ homo
super affectum pedum ascenderit i
cipit: iam gustare cordis affectum
diligentissime considerans intelle/

ctus oculo cor apertum vnigeniti fi/
lij mei vbi reperire potest ineffabi/
lem atqꝫ perfectissimum amorem
vere consumatum. Consumatum i
q̄ꝫ q: vos non amat ex aliqua vtili/
tate propria. Nam vtilitatem ei fa/
cere non valetis q̄m vnum est me/
cum. Tunc anima repletur amore
considerādo se tā ineffabiliter ama
ri. Postq̄ꝫ ergo gradum s̄m ascen/
dit peruenit ad tertiūꝫ vꝫ ad os om
ni suauitate repletum vbi reperit
pacem quietissimam ex amarissima
guerra quam prius incurrerat pro
pter offensiones eius. Igitur in pri/
mo gradu leuando pedes affectus
a terra respuit vicia. In secundo re
pleuit animam virtutibus. Sed in
gradu tertio' gustat pacem. Itaqꝫ
pons iste tres habet gradus vt ascē
dentes primum atqꝫ secundum per
uenire possi̇̄t ad tercium. Est etiam
iste pons eleuatus in altum quem
aqua decurrens ledere nō valet eo
ꝙ in ipso glorioso ponte non fuit vn
q̄ꝫ aliq̄ peccati macula Et licet ipse
pons in altum extiterit eleuatus: ta
men a terra fuit nullo modo separa
tus Scis filia carissima quando le
uatus fuit in altum. Quando affi/
xus fuit in ligno salutifere crucis.
Non tamē separata fuit aliquo mo
do a terra nostre humanitatis alti
tudo nature diuinitatis. Et ideo di
xi ꝙ licet in altum esset eleuatus a
terra: tamen non erat separatus ex
vnione deitatis ꝛ humane nature.
Nemo quippe poterat incedere su/
pra pontem istum vsqꝫquo nō exti/
tit in altum eleuatus. Et ideo dixit
ipse. Si exaltatus fuero a terra om/
nia traham ad me ipsum. Ego ve/
ro considerans ꝙ alio modo melio/
ri trahi non poteratis: a mea pater/
na caritate solūmodo motus vobis
eum transmisi super ligno salutife/
re crucis eleuandum ꝛ exaltanduꝫ
faciendo de corpore suo quandam
incudem ī qua fabricaretur huma/
ni generis filius auferēdo sibi mor/
tem ꝛ ei vita gratie restitueretur.
Et isto modo trahit ad semetipsum
omnia dilectionem inextimabilem
ostēdēdo vobis: q: cor hominis agi
lius trahitur amore q̄ꝫ alio modo: ꝛ
ipse vobis maiorem amorem osten/
dere non poterat q̄ꝫ vitam pro vo/
bis exponere. violēter igitur homo
trahit̄ ab amore nisi forte propter
ignorantiam ꝛ ingratitudinem ei⁹
omnino renuerit atqꝫ resistentiam
damnabilem adhibuerit dixit er/
go ꝙ si exaltat⁹ esset a terra omnia
traheret ad se: ꝛ ita verum est: hoc
autem intelligi potest dupliciter.
vno modo ꝙ hominis attracto cor/
de per affectum amoris vt iam di/
ctum est: etiam anime potentie ce/
tere sunt atracte: vꝫ memoria in/
tellectus atqꝫ voluntas. Congrega
tis igitur ꝛ vnitis his tribus anime
potentijs in nomine meo tunc om/
nia que facit actualiter atqꝫ menta
liter attrahuntur ꝛ vniuntur in me
per affectum amoris. Ideo sunt mi
hi valde grata pariter ꝛ accepta q:
sunt in altum erecta sequendo dile/
ctionem igniferam vnigeniti filij

mei. Itaqꝫ verũ eſt quod ait: ſi exal
tatus fuero a terra omnia traham
ad me quia videlicet attracto cor/
de cum anime potentijs. opera cun
cta ſimiliter attrahuntur. Secun/
do modo poteſt intelligi quoniam
omnia creata ſunt in obſequium ho
minis ⁊ non homo ꝓpter alias crea
turas: imo propter me ſolummodo
videlicet vt mihi ſeruiat ⁊ affectuo
ſe me diligat ex toto corde ſuo. At/
tendas ergo ꝙ homine ſicut dictuꝫ
eſt attracto cetera ſunt attracta dũ
omnia creata ſunt propter ipſuꝫ fu
it igitur expediens ꝙ iſte pons in
altum erigeretur ⁊ ꝙ haberet eti/
am in ſe ſcalas vt agilius ad ipſum
aſcẽndere valeretis.

Quibus lapidibus iſte pons eſt
muratus: vnde qui per pontem trã
ſit omnino ſaluus eſt qui vero tran
ſit per fluuium vadit ad mortem.
Capi. xxvij.

Iste pons conſtructus eſt ex la
pidibus vt venientibus im/
bribus viatores nullo modo prepe/
diantur. Noſti qui ſunt iſti lapides
proculdubio ſunt reales ⁊ vere vir/
tutes. Qui lapides ante paſſionem
vnigeniti filij mei murati non erãt.
Ideo viatores ĩpediebantur in tan
tum ꝙ nemo peruenire poterat ad
terminum ad quem ego creaueraꝫ
eos quantumcunqꝫ per viam virtu
tum ambulare conarentur. Celum
adhuc omnino clauſuꝫ erat: clauis
n. ſanguinis precioſi filij mei dilectiſ
ſimi mũdum illud apperuerat. plu
uia quoqꝫ diuine iuſticie nõ admit/
tebat aliquem pertranſire. Sed ex
quo lapides iſti ſupra corpus ipſiꝰ
vnigeniti filij mei de quo tibi dixi
me feciſſe pontem dolati fuerunt at
qꝫ contuſi. poſtmodum ipſe mura/
uit ⁊ fabricauit calcem ad muran/
dum conſpergendo ſuo pretioſo ſan
guine: que calx excocta cum igne di
lectionis immenſe: fortitudineꝫ ha/
buit inextimabilem vigore diuini/
tatis eterne. Cum potentia mea la/
pides virtutum murati atqꝫ con/
ſtructi ſunt ſuper eum: quia nulla
virtus eſt que non extiterit in eo ꝓ
bata: ⁊ ab eo virtutes omnes habẽt
vitam ⁊ efficatiaꝫ. Et ideo nemo po
teſt habere virtutem aliquam que
vite gratiaꝫ exhibeat niſi ſolum ab
eo videlicet ſuam ſequendo doctri/
nam atqꝫ veſtigia. Ipſe murauit at
qꝫ plantauit virtutes tanqꝫ viuos
lapides ĩ edificio: firmauit ⁊ cõſtru
xit proprio ſanguine ſuo vt omnes
fideles expedite trãſire valeant abſ
qꝫ timore ſeruili cuiuſcunqꝫ pluuie
diuine iuſtitie quia miſericordia pre
uenit. Que miſericordia de celo de
ſcendit in incarnatione dilectiſſimi
filij mei. Cum qua claue celum fuit
apertum. Solummodo cum claue
ſui precioſi ſanguinis. Itaqꝫ videre
potes hunc ſalutiferum pontem eẽ
conſtructum atqꝫ muratum ac eti/
am coopertum ineffabili miſericor/
dia. Super quo viridarium eccleſie
ſancte velut apotecha conſiſtit in
qua panis vite miniſtratur eſuriẽ/

tibus ⁊ sanguine precioso sicientes habundantissime potantur ne viatores atqꝫ peregrini veluti fessi deficiant in via. Et ex hoc ordinauit affectuosa mea paterna caritas vt vobis corpus atqꝫ sanguis vnigeniti filij mei quottidie ministretur qui verus deus ⁊ verus est homo. Cum vero pertransieritis pontem peruenietis ad ianuaȝ que tamen ianua idem est ⁊ pons per quā omnes vos indubitāter oportet ingredi. vnde dixit in euangelio. Ego sum via veritas ⁊ vita: qui vadit ꝑ me non ambulat in tenebris: sed habebit lumē vite. Et alibi dixit: idem. Nemo venit ad patrem nisi per me. Et ita se veritas habet. Nam est via veritas ⁊ vita. Et si bene meministi iaȝ tibi mōstraui q̄ ē via sub forma pontis. Et q2 mecum est vnum qui suȝ eterna veritas etiam ideȝ est voȝ eterna veritas: q2 qui sequitur eum in veritate perambulat. Est insuper vera vita q2 qui sequit̄ veritatem istā vitam gratie recipit: neqꝫ fame perire potest q2 veritas se vobis exhibuit in cibum: neqꝫ potest in tenebris ire qm̄ ipse vera lux est omneȝ hominem illuminans omni mendatio priuatus: imo cum veritate sue lucis irritauit ⁊ ad nichilauit omnino mendatium aduersarij cuȝ quo deceperat euā. Quod vtiqꝫ diaboli mendatium iter ad celum vobis irrupit veritas vero reparauit: illud vt iam dixi fabricando precioso sanguine suo. Igitur omnes qui viam istam in veritate secūtur vtiqꝫ sunt veritatis alumni q2 veritatem imitantur ⁊ per portam veritatis intrantes ad me mare pacificum vnitum cum hac eterna veritate porta pariter ⁊ via felicissime perueniunt. Qui vero declinat ⁊ omnino tenuit hanc viam saluberrimam ambulare: vadit infra per fluminis alueum. vbi non est via constructa lapidibus: sed aqua procellosa decurrens. Et quia nullum est ibi sustentaculum siue subsidiū nullus inde transire pōt quin ab aqua submergatur atqꝫ suffocetur. Tales proculdubio sunt huius mundi delicie: status ⁊ oblectamenta sue vanitatis eo ꝙ affectus hominis super viuo ⁊ angulari lapide non est collocatus: imo verius in creaturis ⁊ alijs vanitatibus est extra me positus illas inordinate amando atqꝫ possidendo: similitudinem habent cum aqua quottidie decurrenti. Similiter ⁊ homo vna currit cuȝ illis singulis diebus infallibiliter vnam dictam agit ad mortis terminum properando. vellet vtiqꝫ semetipm̄ conseruare ne curreret ita vna cum rebus quas diligit. hoc autem est eis penitus impossibile: quia neqꝫ se: neqꝫ sua multo tempore conseruare pōt. Statutum est.n. hominibus indubitantissime semel mori: etiam ea que possidet necessarium est omnino relinquere. Quia vel ipse per mortem auferretur eis: vel illa per ordinationem siue permissionem meam auferētur ei. Isti mēdacium imitantur: ideo merito filij

diaboli nominari dñt qui mendax est ⁊ mendacij pater. Et qꝛ transeũt per mendacij portam eternam inci dunt iustissime damnationez. Nũc autem ostendi tibi veritatem atqz mendatium vz viam meam que ve ritas est: ⁊ viam diaboli que men/dacium in se continet.

Quomodo per viam dei vz per pontem istum ac etiam per viã con trariam vz per flumen cum labore transitur. Capi.xxviij.

ISte sunt due vie: sed per vtrã qz cum difficultate transitur. Attende diligenter hominis igno/rantiam ⁊ affectatam eius cecitatẽ qui viam habens expeditam atqz salubrem: vult ambulare per flumẽ ad interitum. Via vero mea tante consolationis est electis meis ambu lantibus in ea ꝙ omnis amaritudo efficit eis valde dulcis ⁊ omnia põ dera leuissima. Qui licet adhuc ha bitent in corpore tenebroso lumen inueniunt: atqz mortales existẽtes vitam inueniunt imortalem degu/stando per amoris affectum cum lu mine fidei veritatem eternam: qꝛ ꝑ mitto refrigerium inextimabile cũ ctis qui fideliter amorẽ mei laborãt valde nanqz sum liberalis ⁊ gratus atqz iustus vnicuiqz retribuens iu xta merita sua. Quare nullum ma lum est impunitum nec aliquod bo num aliquando remanet irremu/neratum. Jocunditatem vero quã habet ambulans in veritate: per vi am istam lingua tua narrare nõ va let: nec auris audire: nec oculus videre pro eo ꝙ etiam in vita pre/senti participando gustat illud inef fabile bonum quod ei preparatur i vita durabili. Ergo vere stultus est ille qui bonum huiusmodi recusat: ⁊ potius eligit in hac vita miserabi liter aram inferni gustando recipe re tendẽdo per viã fluminis in qua cum angustioso laborẽ perambulat absqz refrigerio vel aliquo bono: qꝛ propter eius culpam ⁊ iniquitatẽ ẽ omnino priuatus me qui sum eter num atqz sũmum bonum. Ergo ra/tionabiliter vos electi mei statis in amaro dolore cordis propter offen/sas quas iugiter ab homine recipio ⁊ ex compassiõe sue dãnabilis igno/rantie cum qua me grauiter offen/dit in detrimentum imo damnatio nem anime sue. hoc. n. a vobis acce/pto gratanter ⁊ ita volo vos agere. Nunc vero vidisti atqz comprehẽ/dere potuisti qualitatem ⁊ dispoſi/tionem huiusmodi salutiferi põtis ad declarationez eius quod tibi di xeram qꝛ pontem humano generi feceram ex vnigenito filio meo. Et ista veritas est apertẽ tibi patefa/cta vt iam dictum est.

Quomodo iste pons cum ascen/disset ad celum die ascensionis non tamen se a terra separauit. Capi.xxix.

POstq̃ꝫ autem vnigenitus fili us meus ad me rediit quadra

geſſimo die poſt eius glorioſam re/
ſurrectionem iſte pons eleuatus eſt
a terra: vz a conuerſatione corpora
li mortalium ⁊ aſcendit ī celum vir
tute diuina ſedens ad dexterā mei
patris eius eterni prout angelus ip
ſa die aſcenſionis eius diſcipulis ait
qui mente ſuſpenſi ſtabant ex eo ꝙ
eorum corda in celum aſcenderant
vna cum ipſo filio meo dicēs. Non
expedit vt hic vltra moremini qm̄
iſte dominus yħs aſcendit in celuz
⁊ ſedet ad dexteram eterni patris.
Cum aſcendēs in altum ad me cor
pore ſuo rediſſet: qr nunq̄z ex diuini
tate diſceſſit: ego miſi magiſtrū opti
mum humano generi: vz ſpiritum
ſanctum qui venit cū potētia mea
⁊ cum ſapientia verbi mei pariter ⁊
cum clementia ſuamet: vz eiuſdem
ſpiritus ſancti. Qui ſpiritus vnum
ē mecum ⁊ cum vnigenito meo. vn
de confirmauit viam atqz doctri/
nam quam ipſa mea veritas in mū
do reliquerat ⁊ aperte docuerat. Et
ideo licet humana conuerſatione di
ſceſſerit a mundo: remanſit ibi ſalu
berrima doctrina ſua pariter ⁊ ve/
re virtutes que ſunt velut viui la/
pides fundati ⁊ conſtructi ſuper ip
ſa doctrina ſua que vobis eſt certiſ
ſima via facta pro ſalute mundi ab
iſto ponte glorioſo. prius ipſe cepe/
rit viam iſtam inchoare coruſcanti
bus virtutibus dādo vobis doctri/
nam iſtam exemplo ⁊ opere magis
ꝗ̄ verbo imo plus incepit opere fa
cere q̄z verbo docere. Doctrinaz hu
iuſmodi clemētia ſancti ſpiritus va
lide confirmauit: mentes diſcipulo

rum virtuoſe roborando vt ānun/
tiarent atqz conſtantiſſime fateren
tur in vniuerſo mundo veritatem
⁊ viam iſtam doctrinā: vz yħu chri
ſti filij mei publice mundum argu
endo ꝺ ſuis iniuſticijs atqz falſis iu
dicijs de quibus alias apertius ti/
bi pādam. Iſta vero volui tibi nar
rare ne forſitan in mētibus aliquo/
rum error valeat exoriri dicentiū.
Apte fatemur qr de yħu chriſti cor
pore factus eſt humano generi pōs
ex vnione nature diuie cum huma
na: ſed iſte pons aſcēdit in celum di/
ſcedens a vobis. Ipſe vobis erat ap
tiſſima via ſalutis efficaciſſime vos
docendo veritatem ⁊ omnes virtu/
tes verbo pariter ⁊ exemplo. Nunc
autem vbi poſſumus exemplum ī
tueri vel viam inuenire? Reſpōdeo
talibus. lucidiſſima doctrina ſua cō
firmata fuit a ſpiritu ſancto ꝑ apo
ſtolos: in ſanguine declarata marti
rum innumerabilium: lumine ſan/
ctorum doctorum illuminata: quā
apertiſſime declarant ⁊ publice cō/
fitentur. Ex hac etiam euangeliſte
ſpiritu ſancto repleti vobis fidē ple
niſſime faciunt etiam per publicuz
inſtrumentum. Omnes apertiſſi/
muz ⁊ acceptabile teſtimoniū exhi/
bent in corpore miſtico ſancte mr̄is
eccleſie chriſtiane veritati veluti lu
cerna clariſſima ſuper candelabro
poſita vt viam veritatis oſtendant
que vere conducit ad vitam. Et illā
non ſolum verbo docuerunt imo ꝑ
experientiam in ſemetipſis apertiſ/
ſime demonſtrant. Itaqz quicunqz
voluerit vti ratiōe ſalubriter de ta

li veritate potest informari nisi vo/
luerit ab amore proprio damnabi
liter excecari. Indubitanter ergo
noueris q veriſſima ſua doctria re
manſit in mundo veluti nauis tu/
tiſſima vt animas eruat a procelo/
ſo mari z incolumes adducat ad fe
liciſſimum portum eterne ſalutis.
Itaq prius humano generi feci põ
tem ex vnigenito filio meo actuali/
ter in mundo conuerſando cum ho
minibus. poſtea vero ab actuali cõ
uerſatione ſublato remanſit in mũ
do loco pontis via ſaluberrime do/
ctrine ſue que doctrina condita eſt
a potentia mea cum ſapientia dile/
ctiſſimi filij mei z cum clemẽtia ſan
cti ſpiritus. Potentia dat virtutem
omnibus imitantibus huiuſmodi
viam: ſapientia vero eis lumen in/
fundit ad agnoſcendam veritatem
z amor infunditur a ſpiritu ſancto
qui penitus aufert ab anima pro/
prium amorem ſenſitiuum z ſolum
modo remanet amor virtutũ. Quo
libet ergo modo ſiue per actualem
in mundo conuerſationem vel per
doctrinam veraciter ipſe via veri/
tas eſt z vita. Que via eſt ille pons
qui vos adducit ad celeſtem altitu
dinez. Et hoc exprimere voluit vbi
dixit. Exiui a patre z veni in mun/
dum: iterum relinquo mundum z
vado ad patrem z veniam ad vos
zc. Quaſi di at pater meus me mi
ſit ad vos faciendo me pontem ve/
ſtrum vt incolumes euadatis a flu
mine damnationis z peruenire poſ
ſitis ad viã eterne ſalutis. poſtea ſub
iecit. Non vos relinquã orphanos
vado z veniam ad vos z mittaz vo
bis paraclitum. Quaſi dicat. Ego
vadam ad patrem z ad vos veniaz
qz vz ſpiritus ſanctus adueniens qui
paraclitus dicitur apte vobis oſtẽ
dit me viam veritatis in vobis cõ/
firmando verba ſalutaria q docui
vos. promittendo ſe rediturum ve/
rum dixit qz ſpiritus. ſ. venit cuz po
tentia mea cum ſapientia filij mei
z cum clementia eiuſdem ſpiritus
ſancti: vides ergo qz redijt non qui/
dem actualiter ſed ex virtute: ſicut
iam dixi fortificando z illuminan/
do viam doctrine ſue. Que via de
ficere non poteſt neq violenter au/
ferri volentibus eam imitari z per
eam ambulare: qz ſtabilis atq fir/
miſſima procedens a me qui ſum i
mobilis z non mutor. viriliter er/
go debetis per iſtam viam ita ſalu
berrimam ambulare ſine quacun/
q tenebroſa nube ſed cũ lumine fi/
dei que pro principali veſtimẽto vo
bis exhibetur in ſancto baptiſmo.
Nũc oſtendi tibi plene declarãdo
pontem actualem atq doctrinam
que vnum ẽ cuz ipſo ponte. Et igno
rãtibus oñdi quis viã huius pate/
fecit in veritate z vbi morant illi qui
docẽt eam narrãdo q erãt apoſtoli
euãgeliſte: martires: confeſſores atq
ſci doctores i corpore miſtico ſancte
mris eccleſie: veluti lucerna ſplẽdi/
da collocati. Itẽ oñdit qñ veniẽs
ad me redijt ad vos ñ corporali pñ
tia ſz virtute ſpũali vz adueniente
ſpũ ſcõ ſup apoſtolos z alios fideles
diſcipulos. Qz cũ pñtia ſue maieſta
tis ñ veniet vltra: niſi cũ i vltia die

iudiciū veniet ī maiestate sua ⁊ diui
na potestate mea iudicaturꝰ orbē:
vt electos ī aīa cū suo corpore ꝓ la
boribus coꝝ eterna mercede remu
neret. Reprobos ꝟo qui male viue
re decreuerūt ī mūdo cū demonibꝰ
in īferno ꝑpetuo cruciandos igne
ꝯdēnet. Nunc ego veritas eterna ti
bi mōstrare volo qđ antea tibi ꝓmi
si vȝ illos qui ābulant īꝑfecte ⁊ eos
qui vadūt ꝑfecte: alios ēt qui sunt ī
ꝑfectiōe magna ⁊ qualiter āmbulant
Insuꝑ ⁊ iniquos hoīes qui cuȝ suis
iniquitatibus eligūt voluntarie se
metipsos ī flumine suffocare inde ꝑ
uenientes ad eterna supplicia. Ex
hortor ergo vos electos atq̧ filios
meos carissimos vt vadatis ad pō
tem q̄ñ illa ē via veritatis atq̧ sa
lutis ⁊ non īfra per fluuiū q̄ñ illa ē
via ꝑditionis ⁊ mēdatij ꝑ quā am
bulant iniqui peccatores de quibꝰ
ī p̄nti narrarī tibi dispono. Isti sunt
illi peccatores ꝓ quibus ego vos af
fectuose depꝯcor vt assidue me roge
tis ꝓ salute quoꝝ a vobis erigo su
dores atq̧ lachrimosas oratiōes vt
eis impendam vt opto misericordi
am gratiosam.

Qualiter anima stupefacta mi
sericordia dei multa dōa narrat hu
mano generi ꝯcessa. Capi. xxx.

Tunc h anīma diuia caritate
multū inflamata quasi tanq̄ȝ
ebria ñ videbat ꝙ semetipsaȝ ī se cō
tinerī possȝ. ꝗ stabat ī ꝯspectu dei ve
lut attōita ⁊ absorta dicēs: o diuina
misericordia ⁊ eterna bonitas q̄ dis
simulas ita libēter ⁊ opis iniquita
tes creaturaꝝ tuaꝝ: ego ñ admiror
si de ꝯuersis peccatoribus ad te re
deūtibꝰ dicis. Ego nō ero memor ī
iuriaꝝ quas mihi fecistis. o stupen
da misericordia penitus īextīmabi
lis ego ñ valde sum admirata ꝙ ita
dicas illis qui peccata declinant ⁊
abhorrent ad te redeūtes hūili cor
de q̄ñ loquēs ita de illis qui sic ere
cta ceruice te suis iniquitatibꝰ quot
tidie ꝑsecunī. Ego dicis volo ꝙ me
pro illis affectuose rogetꝭ vt ego eis
mīam impēdā vt opto. o misericor
dia īcōprehēsibilis q̄ de sinu eterne
deitatꝭ egredirī: q̄ potētia tua guber
nas vniuersuȝ orbē: ī tua misericor
dia creati sumꝰ: in tua misericordia
recreati sumus ī sanguine yħu xp̄i
dn̄i nr̄i: tua misericordia nos ī quo
libet ope bono grōse ꝯseruat. Mise
ricordia tua fecit ⁊ ordiauit vnige
nitū ī ire duellū ī ligno scissime cru
cis cum morte. Tūc vita pugnauit
acerrime cū morte ⁊ ecōuerso mors
aduersus vitā. Sȝ vita gloriose triū
fauit de morte peccatoꝝ nr̄oꝝ ⁊ ibi
mors huiusmōi ꝑēpta fuit ī tali cō
flictu. Mors ꝟo culpe nr̄e corpora
lem vitā abstulit agno totalirī. īma
culato. Quis ergo fuit in tali bello
victꝰ: ꝑculdubio mors. Et hoc vñ ꝓ
cessit: Solū a mīa tua. Misericordia
tua vitā ꝟaȝ exhibet atq̧ lumē val
de salutiferū q̄ mediāte clemētia tua
cognoscirī ī oībꝰ creaturis vȝ ī iustꝭ
⁊ ī peccatoribꝰ. In celi sublimitate
mīa tua resplēdet vȝ in scis tuis. Si
ꝯsidero terrā misericordia tua suꝑ
habundat. Etiam in tenebris infer

nalibus habitat ipsa misericordia tua non inferendo reprobis tantaꝫ penā quantam habere meruerunt. Cum ineffabili misericordia tua mitigas gratiose rigorem diuine iusticie. Ex pura mīa loti sumus a sorde peccatorum in sanguine filiꝫ tui pretioso. Quod etiam ex ipsa misericordia voluisti cum tuis creaturis licet in mundis cōuersari super terram. Tuus etiam vnigenitus infatuatꝫ ex ingenti dilectione videtur. Non ei.n.suffecit incarnari sed etiam ex imenso desiderio nostre salutis vtilissima morte mori decreuit. Nec etiam hoc apparuit ei sufficisse sed etiam descendit in libum inde liberando patres antiquos qui tibi virtute seruierunt vt in eis tua veritas misericorditer impleretur: eo ꝙ eterna tua bonitas eternū premiuꝫ valde gratiose promittit omnibus tibi seruientibus in veritate. Ideo descendit in limbum vt eos a tenebroso carceꝛ liberaret ⁊ eis fructum laborum suorum habundantissime largiretur. Iterum attente cōsidero qꝛ misericordia tua coegit humano generi etiam ampliora concedere nobis in cibum exhibendo corpus ⁊ i potum sanguinē vnigeniti filiꝫ tui ne nos infirmi deficeremus in via ⁊ veluti imemores ⁊ ignorantes obliuioni daremus excellentiam benefitiorum tuorum. Ideo singulis diebus in altari nobis offertur atqꝫ presentatur iugiter in corpore mistico sancte matris ecclesie. Quis obsecro te coegit ⁊ induxit ad hoc: solummodo tua benigna misericordia. o misericordia ineffabilis in tui consideratiōe deficio ⁊ in ea cor meum omnino suffocatur. vndecūqꝫ nanqꝫ me verto n̄ inuenio nisi misericordiam. O pater eterne digneris obsecro gratiose parcere paupertati ⁊ ignorantie mee qꝛ loqui presumpsi coram altissima maiestate tua. Sed amor hui⁹ āplissime tue misericordie me reddat excusatam in conspectu tue paterne benignitatis.

De indignitate transeuntium ꝑ flumen vꝫ sub ponte quorum anima vocatur a domino mortꝫ arbor que radices habet in quattuor vitiꝫs. Capi.xxxi.

Postꝗ̄ h anima cor suum aliquantulum in dei misericordia verbo suo dilatauerat humiliter expectabat atqꝫ petebat vt promissio sibi facta effectualiter impleretur. Unde resumendo verba sua dominus ait. Carissima filia: quedā an̄ me narrasti d̄ misericordia mea qꝛ gustandam illā exhibui tibi presertim in verbo qd̄ ego tibi protuli dicens: isti sunt illi peccatores. pro quibus vos affectuose deprecor vt me quottidie rogetꝫ. Sed indubitātissime noueris ꝙ absqꝫ comparatione valde maior est erga vos misericordia mea ꝗ̄ tu videꝛ possis qꝛ videre tuum est imperfectum atqꝫ finitum sed misericordia mea perfecta est ⁊ infinita. Itaqꝫ de finito ad īfinitum nulla proportio siue comparatio datur. Uolui ꝙ misericor-

diam iſtam aliquantulum intelli/
gendo guſtares vna cum hominis
dignitate de qua tibi dixi vt aper/
tius agnoſcas ⁊ intelligas iniquo/
rum hominum in dignitatem atq̧
crudelitatem qui potius ire volunt
infra per flumen eterne damnatio/
nis q̄ per pontem exoptāde ſaluti.
Igitur aperi tui oculum intellectꝰ
⁊ videbis iſtos qui voluntarie ſuffo
cant in flumine ſemetipſos ⁊ conſi/
dera diligenter inquātam indigni
tatē atq̧ miſeriam ex culpa ꝓpria
deuenerunt. Ipſi principaliter effe
cti ſunt imbecilles ⁊ egroti. Et hoc
accidit eis ex quo mortale peccatū
in corde conceperunt ⁊ poſtmoduȝ
opere perficiūt vnde gratie vitam
amittunt. Et accidit eis veluti ho/
mini mortuo qui nullo mēbro ſuo
poteſt vti neq̧ per ſemetipſum ali/
quo modo mouere niſi quātum ab
aliquo mouetur. Sic iſti qui ſunt in
flumie ſubmerſi mortui ſūt ad gra/
tiam atq̧ ſuffocati ſub aquis amo/
ris inordinati delitiarum vite pre/
ſentis. Et q2 mortui ſunt vt dixi me
moria minime retinet in ſe benefi/
tia mea q̄ ſibi gratioſe cōceſſi. O cu
lus intellectus videre nequit veri/
tatem meam ex eo q2 ſenſus eiꝰ om
nino mortuus eſt vȝ intellectus ni/
hil vltra ſibi propoſuit ī obiectum
niſi ſe cum amore proprio ſue ſenſua
litatis. Et ideo etiam volūtas mor/
tua permanet quo ad voluntatem
meam q2 nō amat niſi que mortua
ſunt. Extictis igitur his tribus ani
me potentiīs omnes operatiōes eiꝰ
actuales ⁊ mentales proculdubio
mortue ſunt quo ad gratiam nec vl
lo modo ſe tueri poteſt homo per ſe
metipſum ab inimicis eius q2 niſi
per me fuerit gratioſe adiuṫ adiu/
uare ſe nullatenus valet. verum ē
nihilominus ꝙ dum iſte mortuus ē
in tempore viuens in corpore mor/
tali qui ſolūmodo liberuȝ habet ar
bitrium: a me ſubſidium in verita/
te poſtulando ipſum adiuuare pro
mitto ſed vt dixi per ſemetipſuȝ ad
iuuare ſe non valeret. Ipſe factus ē
ſibimet ipſi moleſtus ⁊ importabi/
lis. Et exoptans iſti mundo cū am/
bitione dominari ſubiugatur a do/
minio peccati quod omnio nihil ē.
peccatuȝ eſt ſolūmodo priuatio gra
tie. Sicut ergo cecitas nihil eſt niſi
priuatio luminis ita peccatum om
nino nihil eſt. Et ipſi ſunt effecti ſer/
ui atq̧ mancipia peccati. Ego crea
ueraȝ eos veluti arbores amoris cū
vita gratie quā obtinuerunt in ſan
cto baptiſmo ⁊ ipſi ſemetipſos fece/
runt arbores eterne mortis q2 mor/
tui ſunt ad gratiam. Nūquid agno
ſcis vbi radices iſta deteſtabilis ar/
bor habet? In elatiōe ſuperbie quā
amor proprius valde periculoſe fo/
uet atq̧ pernitioſe nutrit. Medul/
lum eius eſt impatientia: ſed filius
eſt indiſcretio. Iſta ſunt quatuor vi
tia principalia q̄ penitus occidunt
animaȝ eius de quo tibi dixi ꝙ erat
arbor mortis qui in ſe vitam gratie
non habuit. Inſuper infra dictam
arborem oritur atq̧ nutritur vnus
vermis conſcientie qui dum homo
viuit in peccato mortali cecatus ē
ab amore proprio ⁊ ideo modicum

lum aduertit. Fructus autem hu/ius arboris omnino mortiferi sunt ex eo q2 venenatum humorez attra/xerunt a radice superbie. vnde mi/serabilis anima repletur ingratitu/dine: postmodū inde succedunt om/nia mala sibi. Quia si grata fuisset agnosceret i numerabilia benefitia mea ⁊ ita me dilligeret. Agnosceret etiam semetipsam atqꝫ fragilitatez propriam ⁊ in hoc humiliaretur: ⁊ in dilectione mea consisteret. Sed ipsa velut ab ignorantia cecata co/nat applicare se fluuio decurrenti: nec aduertit q aqua festinat in suo cursu nec eum expectat.

Quomodo fructus huius arbo/ris varij sunt veluti peccata varia sunt. Capi. xxxij.

NOuerisq2 tm̄ varij sunt hu/ius arboris fructus qui mor/tem inferunt quantum existunt va/ria genera peccatorum. Aliquos vi/dere potes esse cibos animaliuz im/mundorum prout illi sunt qui stare delectantur in fetore luti tanqꝫ im/mundissime sues que se circumuol/uunt in luto carnalitatis animam cum corpore dānabiliter inquinan/tes. O anima miserabilis ⁊ ignomi/nosa vbi nobilitatem atqꝫ dignita/tem qua te gratiose dotaui coloca/sti: Creaueram .n. te sororem ange/lorum: ex tua vero miseria nunc es velud animal imundum ita fetidū ⁊ abhominabile q non solū ego qui sum excelentissima puritas verum etiam aduersarij demones quorum te fecisti seruam hanc imunditiam abhorrent. Nulla trāsgressio est in cōspectu meo ita detestabilis ⁊ que tm̄ aufferat homini lumen intelle/ctus vt est ista precipue contra na/turam. hoc etiam infideles philoso/phi cognouerunt nō ex lumine gra/tie q carebant: imo solū ex instinctu naturali ⁊ ne suus intellectus obfu/scaretur. Ab hac imunditia conti/nenter viuebant vbi in suo studio magis essent illuminati. Insuper a se diuitias eiciebant vt illarum ex cogitatio sollicita corda sua non oc/cuparet ⁊ a studio retardaret. Non agit ita christianus igratus ⁊ igno/rans qui voluntarie gratiam am/misit ex culpa sua.

Quomodo fructus aliquorum est auaritia ⁊ de malis que proce/dunt ab illa. Capi. xxxiij.

FRuctus aliorum quorundaz ē ex terra. Isti sunt auari cu/pidi ⁊ vsurarij. Tales directe faci/unt veluti talpa que quottidie de terra nutritur vsqꝫ ad mortem: po/stea vero nullum omnino remediū inuenire possunt. Isti cum auaritia sua meam gratiosam liberalitatem ⁊ temporis diuitias contemnunt q2 tempus a me libere concessum pro/ximo suo cum sua cupiditate ven/dūt. Ita faciūt vsurarij: veluti cru/delissimi suos proximos iuxta se co/nantur expoliare ex eo q obliuioni tradiderūt opera misericordie mee Quia si memores essent proculdu/bio non essent ita crudeles anime p/prie neqꝫ proximo suo imo pie mi/

sericordia virtuose viuendo fruere
tur atq3 proximo suo caritatiue sub
uenirent. O quot ⁊ quāta mala in/
giter ab ista nequitia procedunt.
Oriuntur.n.homicidia:furta:rapi
ne:proditiões:illicita lucra: cordis
impietas ⁊ iniusticia contra proxi/
mum. Cum his ⁊ aliis iniquitatib9
corum occidunt animam suam faci
entes ipsam diuitiaru3 atq3 māmo/
ne serua3: vnde vilipendunt vtilia
precepta mea. Tales nullum omni
no diligunt nisi propter vtilitatem
propriam. hoc vitium a superbia p
culdubio procedit atq3 superbiam
nutrit ⁊ fouet. vnum ab altero pro/
cedit q2 secum habet reputationem
propriam ⁊ illico peruenit in aliud
vitium. Et ita de malo procedit in
deterius ex detestabili superbia q̄
semper elata reputatione sui proce
dit: hinc et̄ qdā valde pestifer ignis
oritur obscurum ex se fumum vani
tatis cordis ⁊ inanis glorie mendose
producens. vnde cum falsitate fre/
quentissime gloriātur in illis a qui/
bus alieni sunt. hec est vna radix q̄
ramos aliques in se continet quo/
rum principalis est propria reputa
tio: vnde libido dominandi proxi/
mo suo procedit ⁊ in omnibus illo
maior apparere desiderat. Ideo nō
habet in corde simplicitatem: sed cū
duplicitate ficte cum omnibus am
bulat: vnum verbo demonstrando:
⁊ oppositu3 corde retinendo. Ex vti
litate propria non veretur occulta/
re veritatem impudentissime profe
rendo mendatium. hinc etiam ori/
tur inuidia queda3 parturiens ver
mem vnu3 a quo iugiter anima sua
consumitur neq3 permittit eum ali
quo bono suo vel allico leto corde
gaudere. Istis miserrimi tot ini/
quitatibus inuoluti quomodo pau
peri proximo suo subuenient exhi/
bendo ei de substantia propria quā
do rape non desinunt a linea? Quo
modo purgabunt immundam ani
mam ab immundītia sua: quando
mundam animam in fetibus im/
munditie submergunt. Nam ali/
quando sunt ita bestiales q filiis at
q3 filiabus vel aliis attinētibus in
quocunq3 gradu non defferunt sed
etiam cum illis immunde multas
iniquitates operantur. Nihilomi/
nus a misericordia mea clementer
expectātur ⁊ non iubeo terre vt vi/
uentes eos absorbeat ⁊ huiusmodi
culpas emendent. Quia non opto
mortem peccatoris: imo potius vt
conuertatur ⁊ viuat. Sed isti mise/
ri quomodo vitam corporalem in
salutem animarum exponēt quan/
do renuunt etiam vilem tempora/
lem substantiam expendere? Quo/
modo proximo suo dilectionem af/
fectuosam impendent quando pro
ximum ipsum ex inuidia lacerant?
O vitia detestabilia que celu3 ani/
me vilissime prosternunt. Celu3 ip/
sam voco quia feceram ipsam tan/
q̄3 celum vbi per gratiam habitarē
delectabar celando me infra eā ibi
mansionem eligendo per affectum
amoris. Nunc autem heu tanqua3
adultera talis anima discessit a me
creaturas amando plusquam me:
immo de se quem fecit idolum:

⁊ deſi: me vero perſequitur cum varijs iniquitatibus eius atq̨ multis generib⁹ peccatorum: ħ autem omnia facit q̄ velut ĩgratiſſima beneficium effuſi ſanguinis yħu chriſti filij mei cum extimabili caritate renuit ex cogitare.

Qualiter aliquorum qui ſtatū terrene dominationis occupant iniuſticie fructus eſt. Capi.xxxiiij.

Alij quoq̨ ſunt qui pretextu terrene dominationis ingenti ſuperbia caput erigūt in quo ſtatu verilum iniuſticie geſtant erga me deum ſuum contra proximum atq̨ ſemetipſos iniuſticiam exercētes. Erga ſe nāq̨ procedunt iniuſte quiſibimet virtutꝭ debitum nō impendunt mihi vero ſubtrahunt honoris ⁊ glorie debitum quod nomini meo iugiter offerre dn̄t vt obligantur imo veluti fures auferunt a me quod eſt proprie meum ⁊ ancille ſue ſenſualitatꝭ attribuunt. Ita q̨ cōmittunt iniuſticiam erga me pariter ⁊ erga ſe tanq̄ ignorantes ⁊ excecati ab amore proprio nō agnoſcendo me in ſemetipſis. prout accidit illis iudeis atq̨ phariſeis qui ꝑpter inuidiam ⁊ amorem proprium excecauerunt ſemetipſos ⁊ ideo nō agnouerunt veritatem v̨ vnigenitum filium meum. Ideo debitum ſuum nullo modo reddiderūt ignorantes vitam eternam que tunc inter eos erat vt ipſa veritas mea dixit eis. Regnum dei eſt. inter vos. Ipſi vero q̄ lumine rationis carebant qđ vtiq̨ perdiderant voluntarie quātum in eis erat mihi ſimiliter ⁊ ei qui mecum eſt vnum debitum abſtulerunt v̨ honoris ⁊ glorie. Quare veluti ceci tam execrabilem iniuſticiam cōmiſſerunt ipſum obprobrioſe perſequēdo crudeliter vſq̨ ad mortem ignominioſe crucis. Similiter etiā iſti valde culpabiliter. ⁊ iniuſte procedunt erga me ⁊ proximum atq̨ cōtra ſemetipſos abſq̨ miſericordia ſine diſcretione quacunq̨.

Quomodo per ħ ⁊ alia plurima quis incurrit iniudicium falſum. Capi.xxxv.

Ex hoc ergo ⁊ alijs defectibus in falſum iudiciũ incidunt vt in antea tibi clarius aperiā. Ipſi quottidie ſcandalizantur in omnibus operib⁹ meis que ſunt omnia iuſta ⁊ ĩ veritate facta ſolum ex paterna caritate procedentia. Etiam hoc iniquo iudicio cum veneno ſuperbie pariter ⁊ inuidie calumnioſe redarguebātur ab impijs opera ſancta dilectiſſimi filij mei. Falſiſſime nanq̨ dicebant. hic in virtute belzebub eicit demonia. Sic huiuſmodi peruerſi ⁊ iniqui fundati ſuper amore proprio imunditia polluti: ſuperbia inflati: auaritia ⁊ inuidia putridi atq̨ corrupti ſibimet ipſis per impatientiam importabiles: per cecitatem ⁊ ignorantiam indiſcreti cum alijs iniquitatibus q̄s ipſi frequentiſſime cōmittunt quottidie ſcandalizantur in me pariter

⁊ in ſeruis meis mendoſe iudicādo ꝙ ipſi ficte virtuoſe viuant. Et hoc accidit eis eo qꝛ coꝛ eoꝛum omnino putridum eſt vnde,procedit ꝙ etiam guſtus eſt infectus ⁊ alteratus. Quare dulcia iudicant velut amara ⁊ econuerſo. Similiter opera bona iudicant eſſe mala ⁊ econtrario propter vitam eoꝛum inoꝛdinatam opera mala iudicant eſſe bona. O cecitas humana cur attendere negligis dignitatem tuam? Ab altitudine nanqȝ digniſſima deſcendiſti ꝓpter iniquitatem tuam ad ſtatum infimum atqȝ deteſtabilem. dominum ego te feceram honoꝛabilem: tu vero te feciſti ſeruum valde miſerabilem: eligendo ſuper te dominium vilioꝛis domini qđ eligere potueris vȝ peccati cuius te feciſti ſeruum. Et ita factus es talis qualis ē illa res cui ſeruis. Et qꝛ peccatuȝ nihil eſt ergo tu nihil es effectus quātum ad gratiam. Abſtuliſti tibi vitam ⁊ elegiſti moꝛtē. huiuſmodi dominium ⁊ vitam habuiſtis omnes ab vnigenito filio meo de quo ſalutiferum ⁊ gloꝛioſum pontem ego feci vniuerſo generi humano. Cuȝ.n. eſſetꝭ ſerui diaboli vos omnino liberauit ab ipſa ſeruitute ſua. Ipſum vnigenitum meum oꝛdinaui fieri ſeruum vt vos a ſeruitute peſſima liberaret. Impoſui ſibi obedientiaȝ vt anihilaretur inobedientia perpetrata per adam. Semetipſum humilitauit vſqȝ ad moꝛtē obpꝛobꝛioſe crucis vt omnino ſuperbia confunderetur. Omnia vitia ſua ſacratiſſima moꝛte deſtruxit ita ꝙ nullꝰ in veritate dicere poteſt ꝓ aliquo delicto non eſſe ſatiſfactum neqȝ id eſſe ipunitū. imo omnia fuerunt fabꝛicata pūita ⁊ anihilata ſuper coꝛpoꝛe ſuo de quo tibi dixi qꝛ feceraȝ ego quaſi vnam incudem vbi talia fabꝛicarētur. hominibus omnia remedia pꝛouidi vt ſi voluerit euadere poſſint valde faciliter eternaȝ dānationem. Ipſi vero ſanguineȝ iſtū ita pꝛetioſum vilipendunt ipſum conculcando pedibus affectus īoꝛdinati. Et hoc eſt iniuſtitia ⁊ iuditium iniquum ⁊ falſum de quibus arguūtur: ⁊ etiam in die iuditij mundus arguetur. vt exprimere videbatur veritas mea dicens. paraclitus autem quem mittet pater ī nomine meo ille mundum arguet de iniuſtitia ⁊ de falſo iuditio. Tunc vero repꝛehenſus extitit quādo ſpiritum ſanctuȝ ſup̱ apoſtoles effudi.

De tribus repꝛehēſionibus quarum vna ē continua. Capi.xxxvi.

Noueris cariſſima filia tres eſſe repꝛehenſiones quarum vna fuit in aduentu ſancti ſpiritus in diſcipulos vt iam dixi. Qui foꝛtificati a potentia mea ⁊ illuminati a ſapientia dilectiſſimi filij mei plene fuerunt edocti cum eiuſdem ſancti ſpiritus plenitudine qui ē vnuȝ mecum ⁊ cum filio meo ⁊ per os illoꝛum apertiſſime mundus ē argutus cum doctrina mee veritatis. ipſi ceteriqȝ ſequaces eoꝛum agnoſcentes veritatem quottidie mundum arguunt. hec ē illa quottidiana re-

prehensio qua mundum arguo: vz cuz efficacia sacre pagine seruis meis illum arguentibus. Nam a spiritu sancto lingue eorum erudite fiunt atqz diserte ad annunciandu; veritatem meam: prout aduersari⁹ inimicus istruit atqz disertas facit in malum seruorum suorũ linguas: vz eorum qui per fluuium vadunt ad mortem Hanc ergo reprehẽsionem dulcem z acceptabilez ordinaui mundo cuz affectu magne paterne dilectionis in animarum salutẽ. Itaqz nemo potest excusare dicẽs. Ego non habui docentem vel arguentem qz iam eis ostendi veritatem aperte cognoscentibus virtutem z vitium atqz demonstraui premiuz virtutum z execrabile detrimentũ vitiorum vt habeant in se timorem z amorem sanctum cum displicẽtia vitiorum z amore virtutum. Insuper ista saluberrima veritas nõ expttit ostensa vobis per angelum aliquem solummodo ne quis inaniter excusarẽ se velit dicẽs. Angel⁹ equidem impassibilis est atqz beatus z offendere non valet neqz sentire potest molestias huius corporis prout z nos. hoc ablatum est nec aliquis opponere potest qz monstrata fuit ab vnigenito filio meo qui vere fuit indutus vestra mortali carne. Sz etiam vtriusqz serus innumeri qui virtuose secuti sunt huiusmodi veritatem: qui siue quales vel vnde fuerunt: Proculdubio creature mortales z passibiles: vt estis vos cum impugnatione carnis aduersus spiritum a qua non fuit exceptus etiã apostolus precipuus z electus preco meus z alij plurimi sancti qui diuersis modis impugnati fuerũt ad augumentum virtutum z corone. Tamen ita nati fuerunt in peccato sicut z vos eodem educati cibo. Et idem deus in presenti tempore sum sicut eram tunc. Neqz mea manus infirmatur z infirmari non potest aliquo modo quin omnia que volo possim. Itaqz subuenire: z possum: scio: volo: paterna caritate omnibus a me subueniri postulantib⁹. Tunc ꝓo demonstrat aliquis a me velle subueñiri quando fluuiũ egreditur z vadit per pontem viam atqz doctrinam imittando dilectissimi mi filij mei. Et ideo nullam excusationem habent quoniam via demõstratur eis z iugiter arguuntur: vnde nisi se correxerint dum tempus adest in secunda reprehensione condemnabuntur que fiet in vltima extremitate: vz in morte vbi iustitia mea clamat dicens. Surgite mortui vẽite ad iuditiuz: vz tu qui mortuus es ad gratiam atqz morti corporali propinquas exurgens veni coram iudice summo cum iniustitia z falso iuditio tuo: cum extincto lumine fidei quod vtiqz succensum z ardens extraxeras a sacro baptismate: tu autem extinxisti cum vento superbie pariter z vanitate cordis. Ex his ordinasti tibi quodã modo velum vnum: illud exponẽs ventis valde contrarijs tue saluti. Ventum. n. proprie reputationis augebas z nutriebas cum velo peruersi amoris proprij. Quare velo/

ciſſime curebas per fluuiuȝ delicia/
rum atqȝ mundane perſperitatis vo
luntarie ſequendo deſideria carnis
atqȝ temptationes diabolicas. Ip/
ſe nanqȝ diabolus cum velo tue vo
luntatis inordinate nauigare te ſc/
cit per decurentem ꝛ mortiferum
fluuium ꝛ ſic vna ſecum ad eterna
tartara merito perueniſti.

De ſecunda reprehēſione in qua
reprehenditur de falſo iuditio ꝛ in/
iuſtitia. Ca.xxxvij.

Iſta ſecunda reprehenſio filia
cariſſima iaȝ eſt in facto quia
deuenit ad ſue mortis extremitatē
vbi non valet vltra remedium in/
uenire. Tunc.n. vermis conſcientie
d quo tibi dixi q erat excecat9 amo
re proprio icipit aperte videre. Nā
iſte in extremitate tali clare cogno/
ſcit euadere nō poſſe manus meas.
vnde valde rodendo ſemetipſuȝ ar
guit attendens ex defectu ſuo ſolū/
modo ſe deductū ad huiuſmodi mi
ſeriam intollerabileȝ. Si tamen eti/
am tunc anima lumen haberet cul
pam agnoſcendo propriam ꝛ in ve/
ritate peniteret atqȝ doleret: non
quippe propter penam quam ſe vi/
det incurrere: ſed intuitu mei queȝ
offendit qui ſumma ſuȝ ꝛ eterna bo
nitas adhuc inueniret in conſpectu
meo miſericordiam. Si vero mors i
uaſerit cum abſqȝ tali lumine: vel
abſqȝ ſpe ſanguinis vnigeniti filij
mei: ſed tantummodo cum verme
conſcientie ſiue propria paſſione do
lendo magis de peña ſua q̄ d meis
o ffenſionibus indubitanter eterna
damnatione puuietur. Tunc.n.
irremediabiliter a mea iuſtitia cor/
ripietur tam de iniuſtitia q̄ȝ de fal/
ſo iuditio ſuo. Et non ſolum in gene
rali prout eſt vſus in omnibus ope/
ribus ſuis in mundo viuens impie:
ſed etiam arguetur in particulari d
iniuſtitia ꝛ de iuditio falſo quibus
eſt vſus in hac extremitate ſua: vȝ
iudicando falſiſſime: ponēdo ꝛ exti/
mando maiorem iniquitatem ſuaȝ
ineffabili miſericordia mea. Hoc eſt
illud irremiſſibile peccatum cui nō
parcitur in preſenti ſeculo nec in fu
turo quia deteſtabili modo contem
pnere decreuit inextimabilem mi/
ſericordiam meam. Nam amplius
ego deteſtor ꝛ abhominor hanc vlti
mam ei9 iniquitatem q̄ȝ omnia pec
cata ſua que prius in vita cōmiſſe/
rat. vnde noueris abſqȝ dubitatio/
ne q illa deſperatio perfidiſſimi in
de diſplicuit amplius mihi ſimul ꝛ
vnigenito filio meo q̄ illa crudeliſ/
ſima proditio ſua. Itaqȝ tales acri/
ter arguuntur de falſo iuditio ſuo
pro eo q extimauerunt eſſe maio/
rem iniquitateȝ ſuā q̄ȝ ſit diuina mi
ſericordia mea. Ex quo poſtea cum
demonibus irremediabiliter eter/
na punitione cruciantur. Inſuper
arguuntur de iniuſtitia ꝑ eo qꝛ ma
gis de ſuo detrimēto dolēt q̄ȝ de ſu
is offenſis ꝯ me ſcis. Tūc.n. iniuſtiſ
ſime ꝓcedūt ꝛ iudicant ñ exhibēdo
mihi qd meū ē neqȝ ſibi qd ſuum ē.
Mihi nāqȝ reddere debēt affectuoſuȝ
amorē ꝛ amaritudinē atqȝ cōdis ve
rā ꝯtritōnē efferēdo mihi ꝑꝑ offēſas

contra me factas ⁊ ipsi faciunt op/
positum exhibendo sibimet amorē
carnalis compassionis atq̧ dolorē
amarissime pene quam ex culpa cō
missa prestolātur. Igitur aperte pa
tet eos iniustissime iudicare. vn̄de
merito de vtroq̧ puniuntur vz de
falso iuditio pariter ⁊ in̄iustitia. Et
q2 misericordiam meam ita contē/
pserunt exigente iusticia crucian/
dos eos ordinaui vna cuz serua cru
delissima sensualitatis eorum: ⁊ im
pio demone cuius tirānidi se spon/
te submiserunt vt sicut insimul of/
fenderunt ita puniantur ⁊ excruti
entur insimul a ministris meis de/
monibus quos ordinauit iusticia
mea lictores ad puniendos omnes
iniquos.

De quattuor principalibus tor/
mentis damnatoruz que cetera sub
secuntur. Capi. xxxviij.

Filia carissima nulla creata
lingua penas in felici uz ista/
rum animarum enarrare sufficit.
Et prout ista tria sunt vitia princi/
palia: vz amor proprius vnde pro/
greditur vana reputatio sue virtu
tis ⁊ inde subsequitur elata supbia
cum iusticia falsa ⁊ alijs impijs ⁊ i
mundis iniquitatibus que postea
secuntur: ita tibi dico ꝙ quatuor in
inferno principalia tormenta reci/
piunt que cetera subsecuntur. Pri/
mum ē ꝙ ipsi benefica visione mea
se priuatos esse conspitiunt ex cul/
pa sua. Et in hoc inextimabili pena
cruciantur ⁊ affliguntur intantuz
ꝙ si possibile foret ipsi potius elige/
rent igne comburi videndo me ꝙ̄
omni cruciatu carere non videndo
me. Ista grauissima pena eis inno/
uat aliam vz q2 vermis conscientie
rodit animam incessanter attente
ꝯsiderādo se priuatos visione mea:
pariter ⁊ angelica conuersatione so
lum ex defectu suo quem volunta/
rie contra me cōmiserunt vnde se
fecerunt demonum conuersatione
dignos ⁊ eorum horribili visione.
Quorum aspectus omnem eis cru
ciatum mirabiliter augumentat at
q̧ duplicat. Et hec ē pena tertia. vn
de sicut in visiōe mei sancti semper
exultant ⁊ cum inextimabili gau/
dio renouatur in ipsorū anima fru
ctus laborum quos in vita sua per/
tulerunt amore mei atq̧ displicen/
tia sui contemnendo semetipsos: sic
econuerso damnati miseri ⁊ infeli/
ces iugiter innouantur in peccatis
atq̧ cruciatibus in aspectu demo/
num. Nam illoruz visione se cogno
scunt amplius ⁊ apertius q2 cogno
scūt ꝙ solummodo propter iordina
tam propriam voluntatē se dignos
huiusmodi visibili conuersatiōe fe/
cerunt. Et ideo vermis conscientie
validius ardendo atq̧ cruciādo ro
dit nec vnq̄ aliquo tempore morik
siue rodere desinit. Augetur etiam
eis amarissima pena q2 demōes vi/
dent i propria figura que tm̄ ē hor/
ribilis ꝙ nullus hominum excogi/
tare posset. Et bene recolis quando
semel cum in forma sua tibi mon/
straui quasi per ictum oculi: postq̄
ad sensus corporeos restituta fuisti

tu potius eligebas ire per vnam viam igneam vſqꝫ ad diem iuditij duraturam q̄ꝫ amplius cum intueri. Nihilominus licet eum ita videris in breuiſſimo ſpatio temporis adhuc ignorans quantū ē horribilis. Quoniaꝫ operante diuiña iuſticia horribilius videtur ab anima tartaro deputata: plus vel minus prout exigunt infelicium animarum exceſſus. Quartum vero tormentū ē ignis qui iugiter ardet conſumere tamen nullo modo poteſt. Nam anima non ē materialis que conſumi poſſit ſed ē incorporea ideo non defficit in eſſe ſuo. Sed exigente diuina iuſticia ſic ordinaui ꝙ igne dānatorum anime comburantur affli ctiue ſed non conſumantur: tamen inextimabili pena ſemper affligun tur atqꝫ cruciātur plus vel minus: vt eorum demerita requirūt diuerſimode iuxta diuerſitatem iniquitatum eorum. Iſta quattuor princi palia tormenta plurima ſubſecuntur cuꝫ intollerabili calore ⁊ inextimabili frigore atqꝫ lamentabili dētiuꝫ inaudito ſtridore. Sic igitur irremediabiliter eterna damnatione reprobi cruciantur qui poſt reprehenſionem eis in vita ſua factaꝫ de falſo iuditio ⁊ iniuſticia corrigere ſe noluerunt vt iam dixi: nec etiam in ſecunda reprehenſione: vꝫ in morte ſperare voluerunt in me pariter ⁊ in ſanguine filij mei dilectiſſimi ñ volentes de culpa contra me cōmiſſa quanuis de ſua pena quam ſubſequi culpam agnouerunt.

De tertia reprehenſione que fiet in die iuditij. Capi. xxxiiij.

Nunc vero de tertia reprehēſione que fiet in iuditij dicēdum eſt vt aperte cognoſcas quantum excecatus ⁊ ignorans homo ſe decipit ego declarabo te de reprehēſiōe tertia: vꝫ de generali ⁊ vltimo iuditio in quo animabus infelicibus augebitur ⁊ innouabitur amariſſima pena propter vnionem quā cum ſuis corporibus habebunt cuꝫ intollerabili reprehenſione que generabit eis verecundiam confuſibilem atqꝫ ruborem inextimabilem. Noueris ergo ꝙ ī nouiſſimo die iuditij quando veniet vnigenitus filius meus in excelſa maieſtate ſua: vt orbem arguat ⁊ iudicet in potentia diuina: non veniet velut pauperculus prout eo tempore quo natus ex virgine fuit ⁊ in ſtabulo reclinatus inter animalia: poſtea moriendo ſuper ligno crucis: vt malefactor īter duos latrones. Tūc.n. abſcondi potentiam meam in eo permittendo ipſum velut hominem penas ⁊ obprobria tollerarī. Natura tamen diuina ſeparata non erat ab humana natura: ſꝫ ego permiſi ꝙ ipſe penas illas tolleraret vt verus homo vt ordinate ſatiſfieret iuſtitie diuine ꝑ culpis veſtris. In hoc autem vltimo iuditio non ita veniet: īmo cum potentia magna perſonaliter arguet ⁊ iudicabit vniuerſum orbem in equitate ita ꝙ in conſpectu ſuo omnis creatura contremiſcet. Ipſe vero iuſte retribuet vnicuiqꝫ prout ī

vita sua operando promeruit. Reprobi miserabiles ⁊ infelices ex aspectu iudicis huius tantum timorem atq; terrorem habebunt ꝙ lingua carnis exprimere non valet. Iusti vero timorem habebunt non quippe seruilem sed filialem cum reuerentia ⁊ inextimabili gaudio. Non ꝙ in se facies immutetur immutabilis.n.est nam est vnum mecum secundum naturam diuinam ac etiam sm naturam humanam ex quo gloriose resurrexit a mortuis ipsius facies est immutabilis:sed oculo reprobi talis apparebit videbit.n.eū cum oculo terribili:⁊ obscuro prout habet in semetipso. Sicut oculus infirmus de luce solis non videt nisi tenebras:oculus vero sanus videt lucem valde gratam atq; delectabilem. Hoc vero non accidit ex deffectu siue varietate solis:imo solu; ex deffectu infirmantis oculi. Simili modo damnati videbunt in odio ⁊ confusione tenebrosa non ex deffectu diuine maiestatis cum qua veniet iudicaturus orbem: imo procedet ex eorum iniquitate perfida.

Quomodo damnati nō possunt velle bonum aliquod vel optare. Capi.xl.

Tantum est odium quod habent isti miseri damnati ꝙ ipsi non possunt velle siue desiderare bonum aliquod me quottidie blasfemantes. Causa vero propter quā ipsi nequeunt bonu; aliquod appetere patens est quia videlicet ī morte ligatur arbitrium liberum: vnde postea nemo potest aliquod opus meritorium operari. Ergo quicunq; moritur in odio cu; graui culpa peccati mortalis exigēte diuina iustitia semper in odio perseuerat obstinatus in illis iniquitatibus ī quibus cum hora mortis inuenit quotidie corrodendo semetipsum ⁊ augendo sibi penam. Et precipue propter penas alicuius creature de cuius damnatione fuit in causa: prout aperte cognoscere potes exemplo diuitis epulōis ī euāgelio noīati qui petebat ex gratia lazarum suis fratribus in mundo dirrigi vt eis annunciaret amarissimas penas eius vt illas euadere possent. Hoc aute; ex caritate non dicebat:vel ex compassione fratrū quia priuatus erat omni caritate neq; poterat optare bonum in honorem meum:vel illorum salutem eo ꝙ ipsius vita finita fuit in odio mei pariter ⁊ virtutu;. Sed ideo dicebat quia maior atq; pricipalior extiterat inter eos ⁊ eos vitiose nutrierat in suis iniquitatibus. Cu; igitur ipse cognosceret eis exhibuisse materiam ⁊ occasionem eterne damnationis videbat augumentu; sue pene si deuenissent illuc vbi quottidie se rodunt cum odio quandocunq; vita finitur in odio.

De gloria beatorum. Capi.xli.

Sic anima iusti crescere quidē in virtute nō valet licet in affectu caritatis vita finita fuerit:sed cum ea dilectione cu; qua venit ad

me semper amare potest ⁊ cum ea
mensura remetitur ei. Quottidiē
me cupiens habere: iugiter haben/
do me possidet atq̄ȝ fruitur. Ipsius
ergo desiderium nunq̄ȝ est vacuuȝ:
imo continuo plenum: quia dū ani
de famescit habundantissime satu/
ratur: saturata vero famescit: pro/
cul tamen est a saturitate fastidiuȝ
⁊ omnis anxietas est a fame remo/
ta. Semper vero gaudet in eterna
mei visione participando in se bo/
num illud ineffabile quod est ī me.
Quilibet habet in semetipso iuxta
mensuram eius hoc est q̄ cuȝ ea mē
sura caritatis cuȝ qua venit ad me
cum eadem ei remetitur eo q̄ vniti
fuerunt in caritate mea pariter ⁊
proximi sui. Unde quottidie gau/
dent omnes ⁊ exultāt in me. Quili/
bet ē in se particeps cuiuscūq̄ȝ gau/
dij proximi sui cum affectu sinceris/
sime caritatis vltra bonum vniuer
sale quo generaliter omnes exultāt.
Etiam cum angelica natura: beato
rum anime singulare festum iugi/
ter habent precipue cum angelis il
lis cuȝ quibus iuxta merita sua col
locate sunt ꝑȝ varias virtutes quas
in mundo principaliter habuerūt.
Et licet omnes vinculo perfecte ca/
ritatis indissolubiliter vniti sint ha
bent nihilominus iocundaȝ atq̄ȝ fa
miliarem participationem cū quo/
dam singulari gaudio cū his quos
amore singulari dilexerunt in mū/
do: ⁊ amore suo sancto crescebant in
gratia semper augumentando vir/
tuteȝ: ⁊ vnus erat occasio salutis al/
teri⁹: vnde nomini meo resultabat
honorifica laus ⁊ gloria. Itaq̄ȝ post
modū ī vita durabili sanctus amor
eorum non est imminutus: imo cuȝ
habundantia maiori felicius inter
se participant vltra gaudium atq̄ȝ
bonum vniuersale ceteris a bonita
te mea concessum. Nec tamen existi
mes q̄ illud gaudium particulare
de quo dixi solum ipsi possideant: i/
mo participatur ab omnibus ele/
ctis atq̄ȝ ciuibus superne ciuitatis
⁊ etiam ab omnibus angelis. Cum
n. anima sancta peruenit ad vnam
eternam omnes beati participant
illius anime felici beatitudine simi
liter ⁊ ipsa participat diuȝ felici⁹ bo
no. Nō tn̄ itelligas q̄ illorum vasa:
vel illi⁹ aīe crescerē possint vltra: si/
ue q̄ egeāt āplius ipleri q: plēa sūt
⁊ āpliari n̄ valēt: sȝ hn̄t vnā iocūdaȝ
exultationē q̄ recētat ⁊ renouat in
es cū gaudioso iubilo ex agnitione
felicitatꝭ illi⁹ aīe. Nā atētē ꝯsiderāt
ipsaȝ a ꝯuersatiōe terrena sublatā a
misericordia mea cū plēitudie grē.
Sic igit exultāt ī me ꝑꝑ illi⁹ aīe bo
nū qđ a mea bēignitate recepit. Et
ecōuerso simili aīa letat ⁊ exultat ī
me vidēs atq̄ȝ degustās pulchritu
dinē atq̄ȝ dulcedinē eterne mee carita
tis ī aīab⁹ atq̄ȝ spīb⁹ āgelicis. Quo
rū affectuosa desideria corā maiestate
mea quottidie clamāt ꝓ salute poti
orbis: pro eo eoꝝ vita finita fuit in
caritate ꝓximi quā ꝓculdubio nō
āmiserunt: imo cū illa trāsierunt ꝑ
ianuam vnigeniti filij mei vt in/
fra tibi pandam. Itaq̄ȝ potes aper
te ꝯcernere q̄ cum eodem gradu
siue nexu dilectionis in quo finiuit

illorum vita permanent in eternū.
Ipsi sunt omnes ita voluntati mee
cōformes ꝙ optare vel velle neque
unt nisi quod ego volo quoniam ip
sorum arbitrium est ita ligatum vī
culo caritatis ꝙ hominis vita deffi
ciente in statu gratie non potest vl/
tra peccare. Et in tantum voluntas
eius est voluntati mee conformis ⁊
vnita ꝙ quamuis in inferno paren/
tes vnigenitum suū aspiciant ipsi
nulla compassione mouentur: imo
valde contentantur illum videre
puniri siue cruciari tanꝙ̄ inimicū
meum. Et a me nunꝙ̄ in aliquo di/
screpantes habent eorum desideria
plenā. desideria beatorum appetūt
in vobis viatoribus atqꝫ peregri/
nis qui quottidie curritis ad mortꝭ
terminum videre meum honorem
⁊ in honoris mei desiderio salutem
vestram affectuose peroptāt ⁊ ideo
quottidie maiestatem meā pro vo
bis exorant. hoc autem ipsorum de/
siderium ex parte mea semper im/
pletur inquantum vos ignorantes
⁊ ingrati misericordiam meam ac/
ceptare velletis ⁊ ei cū v̄ris iniqui
tatibus non obuiaretis. Beati quo
qꝫ desiderant habere dotem corpo/
rum suorum: sed huiusmodi deside/
rium eos nullatenus affligit quam
uis ipsa corpora non habeant imo
gaudent ⁊ exultant in me quia cer
tissime sciunt huiusmodi desideriū
adimplendum. Et nō affliguntur ī
terim quoniam beatitudo eis non
defficit: vnde nullam omnino penā
inde recipiunt. Neqꝫ tamen existi/
mare debes ꝙ post resurrectionem
glorificatio corporis ampliorē bea
titudinem afferat anime q: si hoc es
set vtiqꝫ sequeretur ꝙ beati donec
haberent corpora: suam beatitudi/
nem haberent imperfectam quod
esse nullo modo potest. nam eis nul
la perfectio defficit. Itaqꝫ corpus n̄
afferet vel augebit anime beatitu/
dinē: imo corpori dabit anima bea
titudinem ex habundantia sua cū
in vltimo die iuditij vestietur īdu/
mento proprie carnis quam habu/
it in mundo viuēs. Sicut. n. anima
creata est immortalis in me stabili
ta: sic in vnione tali corpus efficie/
tur immortale perditaqꝫ sua corru
ptibili grauedine tenue sine cor/
ruptōne fiet atqꝫ leue. vnde corpus
glorificatum per impenetrabilem
murum transire potest nec vnꝙ̄ of
fenditur ab aqua vel igne: nō quip
pe virtute propria sed anime virtu
te quam ei gratiose concessi ex inef/
fabili dilectione mea cum qua illā
ad ymaginem ⁊ similitudinem me
am creaui. O oculus intellectus tui
videre non sufficit: nec auris audi/
re: neqꝫ lingua narrare: neqꝫ cor ex
cogitare quāta beatitudo sit electo
rum. O quale gaudium est videre
contemplari ⁊ frui me qui sum eter
num atqꝫ summum bonum. O quā
tam iocunditatem habebunt vna
cum corpore glorificato. qua tamē
vsqꝫ ad diem iuditij carendo nō ha
bent inde penam aliquam quoniā
anima beatitudine perfecta reple/
ta est: quam vtiqꝫ beatitudinem eti
am corpori postea participabit vt
iam dictum est. Nunc volo tibi di/

cere breue quid appiendo super in/
effabili gaudio quod habebit cor/
pus beatorum in humanitate glo/
rificata dilectissimi filij mei que cer
titudinem vobis impendit vestre
future resurrectionis. Unde iugi/
ter exultant in aspectu sacratissimo
rum vulnerum eius quorum cica/
trices in corpore sancto suo recētes
apparent ꝛ ita conseruantur que
quottidie pro vobis in ꝯspectu mee
diuine maiestatis misericordiam ac
clamant ꝛ instantissime postulant.
Oēs vna cum eo ineffabiliter exul
tabunt ꝛ omnimodam conformita/
tem habebunt. Oculus cum oculo
manus cum manu atꝙ totum cor/
pus cum ipsius filij mei corpore. Cō
morantes in me stabitis in illo quo
niam vnum est mecum. Oculus ta
men vestri corporis in humanitate
dilectissimi filij mei delectabitur. Et
accidit hoc pro eo ꝙ ipsorum vita
finita est in dilectiōe mee caritatis:
ꝛ ideo durabit in eternum Non ꝙ
ipsi possint vltra bonum aliquod
operari meritorium q2 solummodo
dum in mundo viuitur meritu3 a/
cquiritur siue peccatur vt volunta
ti cuiuscunꝙ placet cum arbitrio li
bero. Sed in eo beatoꝝ anime ga u
dent bono quod ex operibus coru3
factis in mundo secum attulerunt.
Isti non expectant cum timore ser/
uili diuinum iuditium: sed cum ala
cri gaudio. Neꝙ dilectissimi filij
mei facies terribilis apparebit: vel
odio plena quoniam ipsorum vita
finita ē in dilectione mea ꝛ in beni/
uolentia proximi. Itaꝙ certum est
ꝙ mutatio faciei non erit in eo quo
niam veniet in maiestate mea iudi
caturus orbem vniuersum: sed ī his
qui iudicabuntur ab'co. Quia dā/
natꝭ apparebit cum odio ꝛ iustitia:
saluatꝭ ꝟo cū misericordia ꝛ amore.

Quomodo post iuditium gene/
rale damnatis augebitur pena.
Capi. xlij.

Aliqua tibi narraui de digni/
tate iustorū vt amplius agno
scas miseriam impiorum atꝙ dam
natorum. Hec ē. n. alia pena repro
bis videre beatitudinem iustorum
que quidem visio generat eis augu
mentum penaru3: ꝛ iustis: ꝛ electis
meis visio damnatorum ē in augu/
mentum exultationis ꝛ īmensi gau
dij mee bonitatis intuitu quia con/
traria iuxta se posita magis luce/
scūt: vt aperte videtur in albo ꝛ ni/
gro ī tenebris ꝛ luce. Pena erit igi
tur eis aspectus electoru3 ꝛ cū ama
rissima pena die3 vltimi iuditij pre
stolantur eo ꝙ aperte cognoscunt
penarum suarum futurum augu/
mentum. Et ita firmiter erit: quoni
am ī illa terribili voce. surgite mor
tui venite ad iuditiu3 anima reuer
tetur ad propriu3 corpus. In iustis
quidem erit glorificatum: in repro/
bis autem erit eternaliter in infer/
no crutiatum: ꝛ intollerabilem ve/
recundiam ꝛ improperium habe/
bunt in conspectu tremendi iudi/
cis ꝛ omnium beatorum. Uermis
vero conscientie crudeliter arboris
interiora corrodet v3 animā ac etiā

exteriorem corticem: vꝫ corpus. Au
dent improperium effuſi ſangui/
nis precioſi pro ſua redemptione
per ſoluti ⁊ opera mee miſericor/
die que ipſis vnigenito meo medi
ante feci tam temporalia quam ſpi/
ritualia. Et id quod obligabantur
in proximo facere neqꝫ fecerunt vt
in euan̄gelio continetur. Etiaꝫ val/
de terribiliter arguentur de crude
litate quam erga proximum exer/
cuerunt cum ego magnam eis miſe
ricordiam impenderim. Item de ſu
perbia cordis corūꝫ: amore proprio
⁊ immunditia pariter ⁊ auaritia. In
morte ſua ſolum coruꝫ anima repre
henſa fuit: in iuditio vero generali
ſimul anima cuꝫ corpore redargue
tur quia corpus aſſociauit animaꝫ
⁊ ipſo mediante fecit anima bonum
vel malum ſicut voluntati proprie
placuit: Omnis operatio bona ſiue
mala mediante corpore perpetrat̄.
Et ideo cariſſima filia valde ꝯgrue
remun̄erātur electi mei gloria ⁊ in/
finito bon̄o cum corpore glorificato
ſimul ⁊ anima prout inſimul amo/
re mei laborauerunt. Et ita redde/
tur iniquis eterna pena vt ī anima
cruciētur vn̄a cum corpore quo me
diante peccata perpetrauerūt. Ip/
ſis ergo renouabit̄ amariſſima pe/
na reaſſumpto corpore ī aſpectu di
lectiſſimi filij. Miſera quoqꝫ ſenſua
litas eorum cum immunditia ſua
confuſibiliter arguetur attendēdo
naturam humanam in yeſu chriſti
corpore diuine nature conformatā
⁊ vnitaꝫ in puritate maxima ſuper
choros omn̄ium angelorum exalta
tam. Et iniqui ſe vident ex eorum
ſolummodo deffectu in ꝓfundo tar
tari ſic immenſos. Inmenſam vero
dei miſericordiam cōſiderant in ele
ctis ⁊ iuſtis habundan̄tiſſime ſuper
fluere qui recipiunt agni ſanguinis
effuſi fructum ⁊ apertiſſime vident
penas omnes quas illi⁹ amore por/
tauerunt in corpore glorificato ſta/
re velut ornamen̄tum: vel auri friſi
um in panno ſeu veſtimento n̄ō qui
dem virtute corporis: imo ſolum ex
anime plenitudine que corpori fru
ctum laborum ſuorum repreſentat
quoniam eam aſſociauit in operib⁹
virtuoſis. Itaqꝫ fructus huiuſmodi
laborum ab extra demonſtratur vt
in ſpeculo facies hominis apparet
modo predicto. Dum igitur atten/
dunt iſti miſeri tenebroſi tam excel
lentem dign̄itateꝫ qua priuati ſunt
ipſi propter iniquitates eorum au/
getur eis amariſſima pena ⁊ intolle
randa confuſio quoniam in corpori
bus eorum aperte ſigna demonſtrā
tur iniquitatum ſuarum quas in ſe
culo cōmiſſerunt. Unde quottidie
cruciantur. In illo nanqꝫ terribili
verbo quod audient ite maledicti ī
ignem eternum: ibit anima cuꝫ cor
pore ſimul ad conuerſationem atqꝫ
ſocietatem demonium abſqꝫ reme/
dio cuiuſcun̄qꝫ ſpei ⁊ ſic circumuo/
luti cum omni putredine totius or
bis vnuſquiſqꝫ per ſe diuerſimode ſe
cundum varias iniquitates eoruꝫ.
Auarus. n. inuoluet̄ in̄ auaritie pu
tredine quam inordin̄ate dilexit ⁊
igni comburetur vna cuꝫ vana mū
di ſubſtantia. Crudelis vero cum

sua crudelitate: ⁊ immundus cum immunditia putride cõscientie sue valde fetentis. Iniustus cuz impiissima iniustitia sua: inuidus cum inuidia qui proximum oderunt cum odio suo. Qui semetipsos amore ꝓprio ⁊ inordinato dilexerunt: vnde processerunt alia mala quoniam ē velut origo atqꝫ principium aliarũ iniquitatum elata superbia sociante: perpetuo cruciabuntur igne cuz atrocissima pena. Itaqꝫ omnes in gradu suo punientur indubitanter in anima simul ⁊ in corpore. Sic ergo miseri peccatores ambulantes ꝑ inferiorem viam fluminis: qui noluerunt de suis iniquitatibus in veritate penitere neqz misericordiam meam acceptare quaz ego libenter eis impẽdissem perueniũt ad mẽdatiorum ianuaz eo ꝙ imitati sunt diaboli doctrinam qui est pater omnis iniquitatis atqz mendatij. Unde per eum tanqꝫ per ianuam suaz omnes iniqui transeunt per quam transeũtes ad eterna supplicia perducuntur sicut iam dixi. Sic econuerso filij ⁊ electi mei per superiorem viam videlicet per pontez ambulantes imitati sunt viam veritatis ideo veritas est ipsorum vera ianua. Et iccirco veritas ipsa mea dixit. Nemo potest venire ad patrem nisi per me. Ipse quidez est via ⁊ ianua per quam ambulare atqz pertransire debẽt omnes electi vt quiescere valeant in me mari pacifico. Sed illi reprobi miseri transire voluntarie decreuerunt econtrario ꝑ viam obscuri mendatij vbi mortuam aquam inuenerunt. Et ad illaz ipse demon eos inuitat quasi dicat. Quicunqꝫ sitit ⁊ aquam mortuam haberẽ desiderat veniat ad me: quia sibi dabo satis ⁊ bibat iuxta libitũ. Et ipsi veluti stulti ⁊ omnino ceci: quia fidei lumen ammiserunt volũtarie sequuntur illum ⁊ non aduertunt neqꝫ considerant horribile precipitium suum.

De vtilitate temptationũ ⁊ qualiter anima in mortis extremitate gustat ⁊ intelligit locum ei deputatum, etiam anteqꝫ a corpore separetur. Capi. xliij.

Etiam intelligere debes ꝙ ipse diabolus est veluti lictor atqꝫ minister a mea diuina iustitia cõstitutus ⁊ ordinatus ad crutiãdos omnes iniquos qui me miserabiliter offenderunt. Sed in mundo permittendo cõcedo vt hominibus frequentissime temptationes atqꝫ molestias inferat non quidem vt homines in tali bello succumbant: sed vt in bello vincant ⁊ postmodum a me recipe coronã glorie ꝓ victoria mereanẽ ⁊ iteri virt⁹ exꝑimẽto ꝓbeẽ Nõ. n. coronabiẽ nisi qui legitĩe certauerit. Unñ nẽo dz expauescere ꝓꝑ qꝫcũqꝫ tẽptationẽ diabolicã: vel aliam tribulationẽ siue bellũ vndecũqꝫ ꝓcedat qm̃ oẽs ego roboro ingiẽ atqz voluntatẽ hoĩs ĩ sanguine dilectissimi filij mei fortificaui q̃ vici ñ valet a quocunqꝫ demone vel alia creatura nisi spõte consentiat qm̃ ẽ vr̃a vobis a me ɔcessa cum arbitrij

libertate. Cū hac ergo libertate potestis voluntatem ipsam inclinare seu refrenare iuxta libitum vestrū. Et ista gratiose cōcessi vobis velut inexpugnabilem armaturaʒ. Quādo vero sponte peccatum acceptatis armaturam vestrā in manu diaboli ponitis: ⁊ iste gladius ē cū quo vos percutit ⁊ occidit. Si vero gladius iste voluntatis in manu diaboli nō exhibetur: voluntarie vʒ acceptando temptationes atq̄ molestias eius: homo nunq̄ offendetur ab aliqua peccati mortalis occasione cuiuscunq̄ temptationis vel molestie prouenienti vndecunq̄: imo fortificabitur inde si oculuʒ intellectus apperuerit ad videndam ⁊ intelligendam caritatem meam vere paternam que permittit huiusmodi temptationes soluʒ vt homines in se virtutes acquirant ⁊ in eis experiantur. Ad virtutes vero non ꝑuenitur nisi mediante cognitione ꝓprie fragilitatis atq̄ mee bonitatis ⁊ ista cognitio perfectius acquiritur tempore temptationis q̄ tempore consolationis ⁊ quietis: qꝛ tunc aperte cognoscit se per se non esse: qꝛ se liberare non valet ab illis molestiis quas vtiq̄ vitare vellet ⁊ illis omnino carere: me vero cognoscit in voluntate sua que fortificatur a bonitate mea quare non acquiescit illis molestiis atq̄ temptationibus: ⁊ qꝛ prudenter aduertit q̄ ego concedo sibi propter vtilitatem eius ex caritate mea: diabolus. n. infirmus ē ⁊ omnino nihil agere potest nisi quātum ego sibi concedo. hoc autem ei concedo non ex odio vestri: sed ex caritate paterna sicut iaʒ dixi: non vt in bello huiusmodi succumbatis: sʒ vt in bello tali triumphuʒ obtineatis ⁊ vt ex inde veniatis ad veram cognitionem vestri atq̄ mee bonitatis ⁊ vt virtus experientia probetur que proculdubio non probatur nisi per oppositum eius. Ergo diligenter attende qꝛ demones esse constitui ⁊ ordinaui ministros meos vt impios atq̄ reprobos in inferno crucient ⁊ in mundo temptationibus atq̄ molestiis electos exerceant: vt virtutes in anima probentur: q̄uis intentio diaboli non sit: vt virtus ī vobis augeatur siue probetur: quia caritate priuatus est: imo iuxta posse laborat vt omni virtute priuemini: hoc autem agere nullo modo potest nisi velitis ei consentire. Nunc videre potes hominis amentiā qui vult esse debilis: vbi factus ē a mea bonitate fortis atq̄ robustus: ⁊ ipsemet voluntarie se ponit in manibus inimici sui crudelissimi qui quotidie querit anime sue mortem eternam. Unde volo te nosce q̄ ex quo sponte reprobi se demoniace seruituti subiecerunt in vita: postmodū in extremitate mortis existentes ipsi sub huiusmodi crudeli dominio nō expectant aliud iuditium a me: sed ipsimet sui iudices existunt a conscientia compellente. Quare veluti desperati festināt ad eterna supplitia. Et anteq̄ ingrediantur infernum ī extremitate mortis illum amplectuntur cum odio cuiuslibet virtutis ⁊ cum demonibus quos in domi

nos elegerunt pro pretio suorū operum habent infernum: sicut econuerso iusti ꝛ electi mei postq̄ī imperfecta virtute vixerunt ad mortis extremitatē aducti: vera caritate succensi cum oculo perfecte fidei: cum firma spe fructiferi sanguinis agni: vȝ vnigeniti filij mei vident illud eternum premium eis a me preparatum ꝛ cum vere dilectionis brachijs amplectunt̄ astringētes amoris amplexibus me summuȝ ꝛ eternum bonum in hac extremitate: sic q̄ꝫ vitam eternam affectuose degustant anteq̄ꝫ egrediantur a corpore mortali. Alij vero qui vitaȝ in quadam durerunt caritate cōmuni ꝛ ñ in tanta perfectione venientes ad vltimum vite misericordiam meaȝ amplectuntur cum eodem lumine fidei atq̄ꝫ spei prout habuerunt illi perfecti sed imperfecte. Qui licet īperfecti fuerint astrinxerunt: tamē affectuose misericordiam meam existimantes ꝛ intelligentes valde maiorem esse diuinam misericordiam omnibus offensionibus coruȝ. Peccatores autem iniqui faciunt oppositum q꞉ cum in remediabili desperatione ꝛ odio crudeli vident ꝛ amplectuntur locum sue damnationis vt iam diri. Itaq̄ꝫ nec electi: neq̄ꝫ reprobi ꝑstolant̄ iudicari sed in egre s sua corpore quilibet videt ꝛ intelligit ꝛ quasi possidet ei locum assignatum etiam anteq̄ꝫ a corpore fuerit anima separata. Nam anime damnatorum egrediuntur cum odio atq̄ꝫ desperatione. perfectorū vero cū amore ꝛ lumine fidei ꝛ cuȝ vera spe sanguinis agni: imperfectorum autem cum misericordia ꝛ cum cadeȝ fide perueniunt ad purgatorium.

Quomodo diabolus homines decipit sub alicuius boni colore. Capi. xliiij.

Dixi tibi diabolum ad aquaȝ mortuam homines inuitare vȝ ad illam quaȝ ipse pro se possidet illos excecando cū delitijs atq̄ꝫ mūdi statibus: ꝛ cum decipula vel hamo terrene delectationis eos incautissime capit sub colore boni. Nam aliter eos capere non posset nisi viderent: vel iudicarent inuenire bonum aliquod proprium vel aliquaȝ delectationem procul dubio se capi nullo modo permitterent. Naturaliter. n. anima quottidie bonum habere desiderat. Sed anima propter amorem proprium excecata non intelligit nec agnoscit vbi sit quod ē verum ꝛ appetibile bonum quod anime profit ꝛ corpori. Et ideo diabolus astutus ꝛ iniquus attendēs animam excecatam ab amore proprio sensitiuo sibi proponit varias delectationes cum aliqua bonitate vel vtilitate coloratas vnicuiq̄ꝫ ſm gradum eius ꝛ secundum vitia principalia in quibus viderit aliquem irretitum vel inclinatum. Aliud. n. anteponit vni seculari ꝛ aliud vni religioso. Aliud in prelatura positis ꝛ aliud in sublimitate secularis dominij collocatis ꝛ ita d ceteris. Ista ti bi narraui: q꞉ tibi dicā de his qui per fluuium ambulātes in eo se sub

mergunt. Imprudentissime proce/ dunt nullum omnino respectuȝ ha bentes nisi solum ad semetipsos cuȝ iniquo amore ꝓprio meas offensio/ nes vilipendendo quorum exitum in parte narraui. Nunc auteȝ aper te tibi monstrare volo quomodo se/ metipsos in veritate decipiunt: q2 volentes effugere penas incidunt i penas: q2 videtur eis ꝙ labor exces siuus esset eis i seruitio meo: vȝ am/ bulando per pontem a dilectissimo filio meo fabricatum ꝛ ideo se sub/ trahũt a parua spina territi: hoc ac cidit eis: q2 sunt excecati penitus: ꝛ ideo nõ vident veritatem nec agno scunt illam. Sicut in principio vite tue monstraui tibi quando me ro/ gabas vt ego misericordiam orbi fa cerem homines extrahendo de tene brosis peccatis eorum. Nosti ꝙ ostẽ di me tibi sub figura cuiusdaȝ arbo ris cuius non videbas principium: neqȝ finem nisi ꝙ videbas radicem terre vnitam: ꝛ hoc innuebat vnio/ nem nature diuine cuȝ humana ve stra natura. Juxta stipitem arboris videbas aliquas vepres paruas q̃/ rum horrore siue terrore cuncti pro prie sensualitatis amatores elonga/ bantur atqȝ recusabant arbori pro/ pinquare currentes ad quendam monticulum corticis frumenti siue quisquiliaruȝ. In quo declaraui te ꝙ omnia mũdi delectamenta signi ficabantur. Ille frumenti cortices apparebant esse frumentuȝ ꝛ tamẽ non erant. Quare videbas animas illuc euntes ibi fame perire. Mul/ te vero cognoscentes mũdi fraudes atqȝ defectuȝ indilate redibant ad arborẽ transeundo spinas ꝛ vepres illas: vȝ deliberationem volũtatis. Que deliberatio priusqȝ fiat vide/ tur esse vna spina pungens in sequẽ do viaȝ veritatis ꝛ salutis: quia pu gna quedam exercetur inter consci entiam atqȝ sensualitatem. Sȝ quã/ do cũ odio sancto ꝛ displicentia sue sensualitatis virili corde deliberat dicens. ego volo sequi yesuȝ christũ crucifixum: vepres siue spinas illi/ co calcat illesus ꝛ inuenit admirabi lem indilate dulcedinem prout illo tempore tibi monstraui tamen am/ plius vel minus iuxta dispositionẽ atqȝ solicitudineȝ ipsorum. Et vt iã dixi tibi ego sum deus vester immo bilis neqȝ mutor nec ab aliquo qui velit ad me venire me subtraho sed omnibus ostendi veritatem: natu/ ram diuinam inuisibilem ordinan/ do visibilem. Etiam eis ostẽdi quid est aliquid amare sine me. Sed ipsi velut excecati penitus a nube amo ris proprij inordinati neqȝ me neqȝ se cognoscunt. Uides aperte quan/ tum se decipiunt: quia potius vo/ lunt fame perire qȝ paucas vepres pertransire. Nemo quippe potest absqȝ pena in presenti vita stare ne mo sine cruce pertransit exceptis il lis qui per viam superiorẽ vadunt. Non tamen euadunt omnem pe/ nam: sed huiusmodi penã existimãt sibi fore refrigerium. Et quia pro/ pter peccatum ade mundus huma no generi spinas atqȝ tribulos ger/ minauit ꝛ iste procelosus fluuius ve/ luti quoddam inquietum mare pe/

riculose fluxit ideo vobis ordinaui pontem de quo tibi dixi ne perire/tis in ipso flumine. Nunc videre potuisti qualiter ipsi se decipiunt cum inordinato timore: ⁊ quia sum deus vester qui non mutor neq; sum personarum acceptor: imo virtutis atq; sancti desiderij. Hoc autem vidisti presertim in illius arboris ⁊ cõgrua figura.

Ostenditur qui sunt illi quibus minime nocēt spine quas mundus per peccatū germinauit. Capi. xlv.

NUnc vero tibi monstrare decreui qui sunt illi quibus vepres ⁊ spine quas propter peccatū iste mundus germinauit inferunt damnum ⁊ quibus non. Et q̄ iam tibi monstraui damnationem ipsorum vna cum bonitate mea ⁊ etiā vidisti qualiter ipsi decipiuntur a propria sensualitate sua nūc attēde diligenter ꝙ ipsi solum offendūtur ab huiusmodi spinis. Nemo viuens in mundo pertransire pōt absq; pena corporali siue mentali. Laborem quippe corporalem etiā electi mei tollerant eorum vero mens est omnino libera: quia non habet afflictionem de labore siue quacunq; pena pro eo ꝙ eorum voluntas ī omnibus est conformis ⁊ vnita voluntati mee que voluntas ē illa res vnde ꝓcedit afflictio siue pena. hic n. affligitur homo vel habendo qđ habere nollet: vel non habendo qđ haberẽ vellet. Ablata vero voluntate propria pacifice quiescit. Igitur isti discordes a voluntate mea sunt illi qui corporaliter atq; mentaliter affliguntur. Nā ⁊ ī mūdo viuētes arram īferni degustāt sicut econuerso serui mei gustāt arrā eterne vite. Unde noueris ꝙ valde singulare bonū beatorꝫ ē hr̄e volūtatē plenā oīuꝫ q̄ desiderāt. Ipsi cupiūt hr̄e me: cupiētes ꝓ me gustāt fruunt̄ atq; possidēt absq; rebellione quacūq;: quia deposuerunt in morte corporis grauedinem atq; molestiam: vnde sentiebāt impugnationem atq; bellū contra spiritum. Corpus. n. erat eis obstaculū ne perfecte cognoscerēt veritatem ⁊ impediebat eos ne me facie ad faciē videre possent. Postq̄ aūt anima deposuit onus corporis voluntas ē omnino plena: q̄ desiderantes videre me quottidie me vidēt in qua visione felicissima beatitudo vestra ꝯsistit. Uidētes agnoscunt ⁊ agnoscētes amāt ⁊ amantes gustāt me sūmū ⁊ eternū bonum ī quo gustu satiant̄ cū plena reffectiōe volūtas corꝫ. i. desideriū qđ hn̄t vidēdi ⁊ agnoscēdi me: q̄ desiderātes hn̄t ⁊ hn̄do desiderāt. Et vt iā dixi ꝓcul ē ab oī pena tale desideriū ⁊ oē fastidiū a tali sacietate remotū. Ita q; serui mei ꝑncipaliter btītudīe gloriosa ꝑfruunt̄ vidēdo: cognoscendo ⁊ amādo me: q̄ quidē visio replet eorū voluntatē habēdo quicquid exoptat ⁊ ita satiata quottidie reperitur. Et ideo tibi dixi q̄ vitam eternam gustare precipue cōsistit ī hoc vt voluntas habeat oē quod optat Noueris tamen ꝙ ipsa solummodo videndo cognoscendo ⁊ amādo

me ſatiatur vt iam dixi. Etiam igi/
tur in hac vita preſenti guſtat araꝫ
eterne vite guſtādo illud de quo po
ſtea ſatiatur. Guſtatur autem h̄ ar
ra vite durabilis in preſenti tempo
re bonitatem meam in ſe videndo ⁊
in agnoſcendo veritatem meā. Iſtā
vero noticiam habet intellectus il/
luminatus in me qui eſt oculus ani
me. Hic autem oculus pupillaꝫ ha
bet alme chriſtiane fidei: ⁊ lumen̄
huiuſmodi fidei facit agnoſcere pa
riter ⁊ imitari viam atq̃ꝫ doctrinaꝫ
veritatis: vꝫ īcarnati verbi dilectiſ
ſimi filij mei. Nullus.n.abſq̃ꝫ pupil
la fidei chriſtiane videre poteſt niſi
ſicut homo qui formam habet oculi
ſed pupillam que videre facit homi
nem habet vno paniculo coopertā.
Sic oculus intellectus loco pupille
fidem habere debet: ſuper qua ſi pā
nus infidelitatis ortum habens ab
amore proprio ſuperponatur recte
videre non poteſt. Formam habet
oculi ſed minime lumen q2 ſemetip
ſum illo priuauit. Itaq̃ꝫ vides ꝙ ſer
ui mei videndo cognoſcun̄t ⁊ agno
ſcendo diligunt ⁊ amando perdunt
voluntatem omnem propriam ⁊ ab
negant. Priuati vero voluntate ꝓ/
pria ſubito voluntatem meam idu
unt que non querit ⁊ optat niſi ſan/
ctificationem veſtram. Et indilate
retrocedunt ab inferiori via pontē
aſcen̄dētes vepreſq̃ꝫ virili corde cal
cantes illeſi pertran̄ſeunt abſqꝫ no/
cumento quocunqꝫ q2 pedes affect9
eorum voluntate mea calciati ſunt
⁊ valde mun̄iti. Et ideo dixi tibi ꝙ
ipſi penam habebant corporaliter:
ſed non̄ mentaliter q2 ſenſitiua vo/
luntas in eis omnino mortua fue/
rat que penam infert atqꝫ mentem
hominis affligit. Ablata voluntate
propria ſubito pena fugatur ab ho
mine. quare tollerant omnia cum
affectuoſa reuerentia reputātes ad
gratiam ſingularem amore mei cru
ciari nec optant aliquid niſi quod
ego volo. Unde ſi eos vexari ꝑmit/
to multis ⁊ varijs diabolicis tem/
ptationibus vt in virtute proben/
tur: ipſi cum voluntate firma reſi/
ſtunt quam in me fortificatam ha/
bent ⁊ cum humilitate profunda ſe
reputant indignos omni quiete: ſꝫ
afflictione dignos. Et ita cuꝫ ſancto
gaudio pertran̄ſeunt ⁊ cuꝫ vera co
gnitione ſui vitando penam omnē
afflictiuam. Si vero permitto ꝙ ho
mines eos perſequantur: vel eis vo
lo concedere corporalem egritudi/
nem vel inopiam temporalium: vel
vt a ſtatu ſuo deijciantur in mundo
vel eis auffero filios vel alias crea/
turas quas affectuoſe diligun̄t. que
quidem omnia ſpine videntur ⁊ ve
pres q̄uas poſt peccatum ade terra
germinauit: omnia cum lumine ra/
tionis atqꝫ fidei ſancte patientiſſi/
me tollerant: attendentes q2 ſum/
ma ſum bonitas: neqꝫ velle poſſum
niſi quod bonum eſt ⁊ intuitu boni
concedo totum amore paterno mo/
tus ⁊ non ex odio. Poſtq̃ꝫ autem in
me perfectum amorem agnouerūt
ad ſemetipſos oculum vertunt de/
fectus proprios vere cognoſcentes.
Et cuꝫ lumine fidei cognoſcunt ap
te ꝙ nullum bonum erit abſqꝫ pre/

mis et omnis culpa sine dubio puniatur. Diligenter etiam attendunt quod omnis culpa quantumcunque levis appareat esset infinita pena digna: quoniam est contra me perpetrata qui sum bonum infinitum. Et acceptant a me pro singulari gratia quod in vita presenti eis velim iniungere penitentiam atque disciplinam eo quod tempus est finitum et breue. Igitur isto modo et contritione cordis pro suo peccato satisfaciunt et cum perfecta patientia meritum acquirunt: eorum vero labores a me postea remunerantur eterno premio. Etiam aperte cognoscunt quod omnis labor vite presentis est valde breuis ex breuitate temporis. Tempus vero quod habetis est vnus punctus: videlicet presens instans quia preterito caretis nec futurum habetis Ergo defficiente vobis tempore pariter et omni pena caretis et ita quelibet pena in vita presenti breuis est. Ipsi tollerant omnia patientissime calcantes huiusmodi spinas illesi: quia non offenduntur neque tanguntur ab eis eo quod ipsorum cor alienum est ab eis amore sensitiuo contempto et vnitum est in me per affectum vere caritatis. Ergo manifeste patet quod isti gustant arram eterne vite dum etiam in mortali corpore viuunt. Stantes in aqua non madefiunt nec aliquo modo balneantur per vepres atque spinas acutissimas illesi pertranseunt nullum aculeum inde sentientes: quia nouerunt me summum bonum ibi perquirentes vbi reperire potuerunt: videlicet in vnigenito filio meo.

De malis procedentibus ex cecitate intellectualis oculi et quod bona facta in peccato mortali non valent ad vitam eternam. Capi. xlvi.

Hoc vtique tibi declarandum duxi vt apertius agnoscas qualiter isti gustant arram inferni quorum audisti deceptionem erroneam. Modo vero subiungam: vnde procedit hec erronea deceptio et qualiter arram inferni gustant. Hoc autem accidit eis quoniam oculum intellectus habent excecatum cum infidelitate quam ab amore proprio traxerunt: quia sicut omnis veritas acquiritur ab homine cum lumine vere fidei: sic econuerso mendatium atque deceptio cum infidelitate conquiruntur: de illorum infidelitate loquendo qui sanctum baptisma receperunt in quo pupilla fidei fuit oculo intellectus immissa. Qui tempore discretionis adueniente si se postmodum in virtutibus exercecant ipsum fidei lumen in anima sua conseruant et exinde virtutes viuas atque reales operantur in proximo fructifere pariendo. Sicut accidit in muliere que parit infantem viuum quem ita viuentem iocundo corde sponso representat: ita faciunt isti qui virtutes viuas mihi representant qui sum anime sponsus. Cuius oppositum isti miseri faciunt. Adueniente nanque tempore discretionis vbi deberent exercere lumen vere fidei virtutes cum vita gratie pariendo et ipsi pariunt eas omnino mortuas. Mortue quippe sunt eo quod ipsorum opera facta sunt in pec-

cato mortali:qꝛ priuati ſunt ipſo lu
mine ſidei. Habent vtiqꝫ ſancti ba
ptiſmi formam:ſed minime lumen
quo priuati ſunt:qꝛ nubes peccato/
rum amore proprio patratorū ocu
li' pupillam:vnde virtuoſe videbāt
operuit. His qui fidē abſqꝫ virtuo
ſis operibus habent apertiſſime di/
citur:qꝛ fides eorū eſt omnino mor
tua. Unde ſicut ille qui mortuus ē
videre nequit ita nec oculus habēs
pupillam opertam non videt neqꝫ
cognoſcit ſemetipſum:neqꝫ ſuos de
fectus:neqꝫ bonitatem meam a qua
ſuum habuit eſſe ⁊ omnem gratiā
fūdatam ſuper eſſe. Et:qꝛ non agño
ſcit me:neqꝫ ſe non odit in ſe propri/
am ſenſualitatem:ſed inordinate di
ligit eam querēdo quottidie ſuo ap
petitui ſatiſfacere:ſicqꝫ pariter om/
nes filios mortuos:vꝫ multa pecca
ta mortalia cōmittendo. Me quoqꝫ
non amat: ⁊ ita me non amando:
nec etiā illud quod ego diligo dili/
git:vꝫ proximū eius. Neqꝫ delecta
tur operari que mihi grata ſunt ⁊
accepta:vꝫ veras atqꝫ reales virtu/
tutes de quibus habeo complacen/
tiam illas in vobis videndo non ex
vtilitate mea: qꝛ mihi nullo modo
prodeſſe poteſtis:qꝛ ſū deus veſter
⁊ non indigeo bonorum veſtrorum
Omnia nanqꝫ creata ſunt a me ſo/
lum excepto peccato: qꝛ nihil ē. Et
animam gratia priuando ſe reppe/
rit quoqꝫ eſſe me priuatam qui ſum
omne bonum. Itaqꝫ propter vtilita
tem veſtram virtutes mihi placent
in vobis:vt inueniā:vnde vos eter
no pmio remunerare valeam in me
vita durabili. Uides ergo fidē iſto/
rum eſſe mortuam: qꝛ non habent
opera:nam opera que faciunt: licet
in ſe bona ſint non tamen eis valēt
ad vitam eternā:qꝛ vita gratie pri
uata ſunt. Nihilominus operari bo
num etiam abſqꝫ gratia nunq̄ iter
mitti debet qm̄ omne bonū a me re
munerabitur:vt etiam omnis cul/
pa tempore ſuo puñietur. Bonum
qđ homines operantur in ſtatu gra
tie:vꝫ abſqꝫ peccato mortali valet
ad vitam eternam acquirendam:il
lud vero quod operantur in culpa
mortali proculdubio non valet ad
vitam eternam tamen a me diuerſi
mode remuñeratur. Nam aliquan
do preſtolor eos gratioſe tempus cō
modando:vt emēdare valeant: vel
eos in corde aliquorū ſeruoꝝ meo/
rum imprimo vt pro illis humiles
atqꝫ continuas orationes in conſpe
ctu meo fundant quibus interueni
entibus a me gratiā obtineant: vt
a ſuis iniquitatibus egrediantur.
Quando vero non acceptant grati
am huiuſmodi cōmodati temporis
nec etiam fructum illarum oratio/
num:aliquando remuñero tales in
habundantia rerum temporalium
Et his accidit ſicut vitulo ſiue por/
co qui ſatis impiguatur:vt ad ma/
cellum poſtea congruentius addu/
catur. Ita continget iſtis qui quot/
tidie recalcitrauerūt volūtati mee:
tamen aliqua bona faciunt non in
ſtatu gratie:ſed in peccato mortali
nec acceptare voluerunt gratiā cō
ceſſi temporis:nec oratiōes pro eis
effuſas:nec alios modos quib' eos

gratioſe vocaui multotiens: vt ope
ra ſua bona facerent in ſtatu gratie
veluti repꝛobi niſi ſe coꝛꝛexerint vl/
timo punientur eterno ſupplicio.
Interim vero mea bonitas ꝓ par/
uis illis bonis que fecerunt in tali
ſtatu remunerat eos ĩ tali minima
compenſatione: vꝫ diuitiarum hu/
iuſmodi tempoꝛalium. Itaqꝫ valde
decepti ſunt. Quis eos decepit: Ip
ſimet qꝛ ſponte lumine viue fidei ſe
pꝛiuauerũt. Et veluti excecati pal/
pantes inherent ſolum his que tan
gunt. Et ideo nihil vident niſi ocu/
lo tenebꝛoſo. qꝛ poſuerunt affectum
ſuum ſolum in his trãſitoꝛijs ⁊ ideo
decepti ſunt. Ipſi dirrecte faciunt
veluti ſtulti qui reſpiciunt ⁊ vident
aurum ſolummodo: ſed minime ve
nenum quod ibi latet ⁊ occidit ĩcau
tos. Unde noueris ꝙ iſta mũdana
cuꝫ oblectamentꝭ eoꝛum quantum/
cunqꝫ grata videãtur abſqꝫ me poſ
ſeſſa vel acquiſita: ſed cum amoꝛe ꝓ
pꝛio ⁊ inoꝛdinato dirrecte poꝛtant
⁊ habent in ſe ſcoꝛpionum effigiem
⁊ figuram vt in pꝛĩcipio vite tue pꝰ
illam arboꝛis figuram: ego tibi mõ
ſtraui dicens ꝙ ante ſe poꝛtabãt au
rum poſt tergum autem venenum.
Neqꝫ venenum erat abſqꝫ auro ne/
qꝫ aurum abſqꝫ veneno. Aurum ta
men erat in aſpectu pꝛimo: nec ali/
quis homo ſe tueri poterat a vene/
no: niſi tantum illi qui erant illumi
nati lumine vere fidei.

¶ Quomodo pꝛecepta ſeruari non
poſſunt niſi ſeruentur etiam cõſilia
equaliter in omni ſtatu deus acce/
ptat bonam hominis voluntatem.
Capi. xlvij.

IAm tibi dixi ꝙ iſti ſic illumi/
nati cuꝫ gladio bicipiti: vꝫ cũ
odio vitioꝛum ⁊ amoꝛe virtutum ĩ
tuitu mee dilectionis a ſe pꝛecide/
bãt venenuꝫ pꝛopꝛie ſenſualitatis
⁊ voluntatis. Et cum lumine ratio
nis acquirebant: poſſidebant atqꝫ
tenebant aurum in his tempoꝛali/
bus. ſ. qui retinere ea volebãt. Qui
vero magna volebant vti perfectio
ne mẽtaliter ⁊ actualiter omnia cõ
temnebant. Iſti ſunt omnes illi qui
conſilium perfectionis a mea veri/
tate traditum actualiter obſeruãt.
Alij vero qui poſſident hec exterio/
ra ſunt illi qui pꝛecepta quidem ob
ſeruant actualiter conſilia vero mẽ
taliter: ſed non actualiter obſeruãt.
Et quia conſilia ligata ſunt ⁊ conne
xa cum pꝛeceptis ideo nemo poteſt
obſeruare pꝛecepta quin etiam con
ſilia ſeruet: non actualiter: ſed men/
taliter. vꝫ huiuſmodi poſſidendo di
uitias cum humilitate ñon cuꝫ ela/
ta ſuperbia poſſidendo non tanqꝫ ꝓ
pꝛias: imo tanqꝫ a mea bonitate ſi/
bi cõmodatas ad vſum vt in verita
te ſic eſt. Unde tantum habetis qꝫ/
tum ego vobis impendo ⁊ etiam tã
to tempoꝛe relinquo vobis quan/
tum video veſtre ſaluti conuenire.
Et iſto modo vos vti debetis: ⁊ ita
quiſquis mãdatũ obſeruat: vꝫ amã
do me ſuper omnia ⁊ pꝛoximum tã
qꝫ ſemetipſum: viuit cum liberta/
te coꝛdis ⁊ eas ex affectu contem/
nit ⁊ vilipendit: ac licet actualiter

eas possideat tñ volũtati mee nullo modo contradicit. Obseruant quoqȝ consilium ex affectu mentis. quẽ a se preciderunt venenum amoris inordinati. Tales in cõmuni caritate moranť. Illi vero qui seruãt actualiter atqȝ mentaliter precepta pariter ꝛ consilia sunt in statu perfecte caritatis. Et cum vera simplicitate seruant veritatis mee: vȝ yesu christi consilium exhibitum iuueni petenti quid agere deberet: vt vitam eternaȝ obtinere posset. qui audiuit obserua mandata. Quo respondente: ita iam feci ei veritas ait. Si vis esse perfectus vende quecunqȝ possides ꝛ da pauperibus. Iuuẽis vero contristatus est. qꝛ diuitias adhuc amore nimio possidebat: ideo cõtristatus est. Sed isti perfecti consilia realiter obseruant: mundum ꝛ omnes diuitias ei⁹ affectuose relinquẽtes: macerando corpus cum abstinẽtia: vigilia ꝛ oratione continua. Illi vero qui viuunt in caritate cõmuni non relinquendo diuitias eorum actualiter non priuanť ex hoc eterna vita: qꝛ non obliganť ad hoc ex precepto: sed si volunt eas habẽdo possidere faciant: vt iam dixi. Nec offendunt illo modo tenendo: quoniã omnia bona sunt a me creata qui sum eterna ꝛ summa bonitas in obsequium creaturarum mearũ que rationem habent ꝛ non vt ipse delicijs mundi seruiant. Et si placet illas habendo possidere non optantes ascendere huiusmodi gradum perfectionis habeant atqȝ teneant nõ tanqȝ domini sȝ tanqȝ serui mei desiderium eorum mihi debent offerre cetera vero possidendo tenere nõ tanqȝ propria sed velud a me cõmodata. Ego vero non accepto personas vel personarum statum: imo sancta desideria. In omni statu quẽ homines eligere volunt hẽndo sanctam voluntatem accepto gratãter ꝛ in eis habeo complacentiaȝ. Omnes ergo qui venenum amoris inordinati preciderunt a vitijs cũ odio sancto proprie sensualitatis ꝛ amore virtutis ordiate possunt illas habere. Insuper ablato veneno voluntatis inordinate postqȝ illaȝ ordinauerit cum vera dilectione atqȝ sancto timore mei potest eligere quilibet cum sancta fidutia statum amplius ei gratum ꝛ vbiqȝ lucrari potest vitam eternam fauente gratia mea: quanuis indubitanter est maioris perfectionis atqȝ mihi magis acceptum amore mei mentaliter ꝛ actualiter omnia mundana relinquere. Qui vero nequit hanc attingere perfectionem fragilitate propria contradicente potest vnusquisqȝ stare iuxta gradum suum in predicta caritate cõmuni. Et hoc ordinauit affectuosa caritas mea paterna vt nullus in quocunqȝ statu fuerit excusare se legitime propter peccatum valeat vllo modo. Quia vere nullam excusationem homo potest inuenire legitimam: vel etiam apparentem. Valde nanqȝ gratiose condescẽdi fragilitati ꝛ imbecilitati sue taliter ꝙ ille qui vult in seculo viuere possit in statu salutis esse etiam possidẽdo diuitias: tenere do

minū statum: vxorem: ducere: filios procreare: laborando victum acquirere. Postremo quilibet eē potest in illo statu quem eligere voluerit: dum tamen vere precidere studeat a se venenum proprie sensualitatis ⁊ voluntatis que conducit indubitanter ad mortem eternaꝫ. Et vere venenum est: q: sicut venenum inficit hominem in corpore: tandem inferendo sibi mortem nisi vomer se stinet siue salubrem aliquam assumpserit medicinam: ita venenum huiusmodi scorpionis deliciarum mūdi venenat ⁊ inficit animam inferēdo sibi postea mortem nisi per confessionem sanctam euomat illud extrahendo virtuose cordialem affectū. Et hec est vna saluberrima medicina que liberat hominem a veneno peccati: licet amara videatur misere proprie sensualitati. Pestiferum atq; mortiferū venenum attendere debes non consistere in rebus creatis quoniā in se bone sunt ⁊ vt iam dixi create sunt a me qui sum eterna bonitas: sed intelligo de peruersitate voluntatis hominis q̄ bonis gratiose concessis in mortem propriā abutitur. Uideas ergo quo modo sūt huiusmodi miserabili modo decepti: quia possunt habere me per gratiam vitando tristitiam omnem ⁊ habere sanctum gaudium atq; consolationeꝫ ⁊ ipsi potius eligūt habere malum sub colore boni. Cupiunt ⁊ habent aurum insatiabiliter amore nimis inordinato. Et quia sunt excecati cum infidelitate sua: non vident neq; agnoscunt venenum. Se venenatos esse conspiciūt ⁊ ex infideli cecitate sua negligunt aliquod assumere remedium: Ipsi profecto cruceꝫ diaboli portant arā inferni in presenti vita gustantes.

Quomodo serui mundi quāuis multa possideant ipsi tamen saturari nequeunt. Et de pena quam peruersa voluntas eis exhibet.

Capi. xlviij.

Dixi iam tibi q: sola volūtas hominem affligebat ⁊ q̄ serui mei quia voluntate propria priuati sunt illam abnegando ⁊ induerunt voluntatem meam ideo non habent neq; sentiunt aliquam penam afflictiuam: imo quottidie cōsolati me per gratiaꝫ habent in animabus eorū. Qui vero gratia mea priuati sunt non possunt in aliquo satiari siue consolari licet vniuerso mūdo dominarentur pro eo q̄ omnia que sunt in mūdo minora sunt homine: q: creata sunt propter homineꝫ ⁊ non homo propter illa ⁊ idcirco non possunt ab illis habere sacietatem. Solus ergo ego deus eternus cum ineffabili sacietate quietare possum. Unde miserabiles isti sic excecati quottidie laborādo fatigātur ⁊ nunq̄ habere sacietatem vllo modo valent optantes ea que non inueniunt vnq̄: q: non exposcūt a me qui plenissime possuꝫ adimplere desideria sua. Uis audire qualiter affliguntur. Tu nosti q̄ amor affligit homines. quando perdunt ea cum quibus erant affectuose cōformati.

Isti conformati sunt in terra diuer
simode per inordinatum amorem ⁊
ideo terra sunt effecti sunt terreni.
Aliqui se conformant cum diuitijs
Quidam cum temporali statu siue
cum filijs. Aliqui me pdunt vt obe
diant alicui creature: alij faciũt: vt
animalia irrationabilia corpora sua
fedantes in immunditia detestabi/
li. Et ita diuersimode se miserabili/
ter de terra nutriũt. Vellent ista fo
re mansura cuius oppositum expe/
rientia quottidie docet: qꝛ vel his q̃
diligunt auferuntur ipsi morte me
diante: vel ex mea dispensatiõe res
auferuntur ab eis ⁊ ipsis omnino
priuantur. Unde iugiter affligun/
tur intollerabili pena ⁊ illa cum tã
to dolore perdunt cum quãto amo
re inordinato possidebant. Si posse
dissent ea tãq̃ a mea bonitate cõ/
modata ⁊ non tãq̃ propria nõ ha
buissent in tali priuatione penam.
Affliguntur igitur iuste: qꝛ non ob
tinent ea que desiderant a mũdo
a quo proculdubio satiari nullo mo
do possunt: vnde penam habent ve
luti vacui atqꝫ famelici. Quot pe/
nas habent iniqꝫ viuentes a stimu
lo conscientie? Qualiter affligitur
ille qui vindictam appetit. Quotti
die nanqꝫ tabescit ⁊ afflictione con/
sumitur ⁊ ante semetipsum occidit:
vꝫ animam q̃ꝫ inimico nocuerit: vel
in minimo: gladius autem odij su/
am iam occidit animam Quantuꝫ
affligitur auarus qui sibi subtrahit
ex auaritia que sũt vite sue necessa/
ria. Quantum affligitur inuidus
cuiꝰ anima semper amaricatur ex
omni felicitate pximi sui. Tales ex
omnibus que sic inordinate dili/
gunt extra me semper habent affli/
ctionem atqꝫ miseriam. Et ita cruce
diabolica quottidie tormentantur
⁊ etiaꝫ in vita presenti gustant ⁊ ha
bent arram inferni. Corpus etiam
ipsorum ex hoc aliquando grauiter
infirmatur ⁊ nisi se corrigant incur
runt hominis vtriusqꝫ mortem eter
nam. Igitur isti sunt quos vepres
atqꝫ spine multarum angustiarum
offendunt. Ipsi nanqꝫ semetipsos af
fligunt cuꝫ detestabili ⁊ inordinata
voluntate propria. Ipsi merito cru
ciantur intus ⁊ extra. vꝫ in anima
simul ⁊ corpore cum penoso tormen
to viuentes absqꝫ merito quocũqꝫ:
quoniam in tribulatiõe sua fuerũt
impatientes: auruꝫ atqꝫ delitias vi
te presentis inordinate diligentes
gratia mea priuati atqꝫ caritatis af
fectu mortis arbores effecti sunt: ⁊
ideo ipsoꝝ opera mortua sunt ama
ritudine plena. Sponte vadunt per
fluuium in quo suffocantur ⁊ ita ꝑ/
ueniunt ad aquam mortuam cum
odio transeuntes per ianuaꝫ demo/
nij ⁊ sic eterna damnatione merito
puniuntur. Nunc ergo vidisti quo/
modo semetipsos isti miseri decipi/
unt ⁊ cum quanta pena lucrantur
infernum: qꝛ sponte se fecerunt mar
tires diaboli. Vidisti quoqꝫ quid ẽ
illud quod eos excecat: vꝫ obscura
nubes amoris proprij super pupil/
la luminis vere fidei collocata. Iteꝫ
attendere potuisti q̃liter amici mei
corporaliter a mundi tribulationi/
bus atqꝫ persecutionibus offendun

tur: sed non mentaliter: q2 sunt con formati voluntati mee: quia valde contentātur amore mei penas quas q3 sustinere: cōsiderantes illas a me concessas qui salutem ipsorum affe/ctuose desidero. Serui vero mundi multipliciter affligūtur intus 7 ex/tra. Singulariter autem intus a ti/more perdendi que possident ac eti am ab amore proprio 7 inordinato desiderādo que nullo modo possunt obtinerē. Alios vero labores afflicti uos qui post hos duos principales tis occurrendo subsequunt̄ lingua tua non est enarrare sufficiens. Ita/q3 cernis aperte q etiam in mundo valde melius est iustis amicis meis q̄3 iniustis atq3 reprobis quorum vi tam atq3 terminum occultata fide vidisti.

Quomodo timor seruilis non suf ficit ad eternam vitam obtinendā: sed cu3 exercitio timoris huius per uenietur ad amorem virtutum.

Capitulum. xlviij.

Etiam volo te nosce q aliqui sunt stimulati frequēter a mū di tribulationibus quas: ego con/cedo: vt anima cognoscat aperte fi/nem suum in vita presenti non esse sed omnia temporalia transitoria: sunt atq3 solummodo me diligat 7 optet habere qui sum optabilis fi/nis hominum: 7 ita debet intelligē/do cognoscere. Tales igitur incipi/ūnt amouere nubem ab oculo fidei propter huiusmodi penas a quib9 opprimuntur 7 etiam pp illā quam post culpam attendunt esse futurā. Et cum isto timore seruili egredi in cipiunt a via fluminis ita procelosi venenum extra vomendo quod in caute susceperāt a scorpione sub au/ri figura: 7 inordinate sine modo ab eode3 acceptauerant. Hoc vero po stea cognoscentes ab eo purgantur 7 ad ipsius fluuij ripam dirrigere gressus incipiunt vt ad pontem va leant applicare. Sed attende: quia nullo modo sufficit ambularē solum modo cum seruili timore: q2 purga re domum a spurcitia peccati mor/talis non implendo virtutibus ca3 in amore fundatis 7 nō tm̄ in timo/re non sufficit ad vitā eternā. Opor tet ergo q hos duos pedes appōat in primo gradu pontis: v3 culpe di/splicentiam cum pene timore 7 vir/tutis amorem atq3 desiderium. Hi sunt duo pedes qui baiulāt anima3 in affectum mee veritatis: v3 vnige niti filij mei de quo vobis feci pon/tem. Iste primus est gradus quem ascendere debetis quamuis iste qua si generalis modus est quem obser/uant hoīes a seculo recedētes: q2 pri mo formidine pene mouenē q̄3 amo re virtutis atq3 iustitie: q2 vexatio/nes 7 tribulationes quas a mundo sustinēt aliqñ faciunt hoīes ex quo/dam angustioso tedio sibimetipsis importabiles: vnde sumunt valde displicentiam. Si autem exercebūt huiusmodi timorem virtuose cu3 lu mine fidei peruenient ad amorem virtutum. Sed aliqui sunt qui cu3 tanto tēpore procedunt q in eo se/pe recidiuāt. Nam ex quo peruene/

runt ad fluuiꝗ ripam attēdentes at
q; sentientes ventos eis contrarios
illiduntur ab vndis huius proccello
si maris vite presentis. Si occurrat
eis ventus prosperitatis anteq̄ꝫ ex
negligentia sua gradu; primū ascē
derint: v; cum affectu suo ⁊ cū amo
re virtutis ipsi retrocedunt iterum
ad mundi delicias cum amore sicut
prius inordinato se conuertentes.
Et si tali ventus aduersitatis occur
rat ipse retrocedit ex impatientia:
q2 nō odit culpam suam ex offensa
mihi facta: sed ex timore proprie pe
ne qua se considerat ex culpa sua fo
re puniendum. Cum isto nanq; ti/
more seruili cum vomitu peccato/
ru; inceperat a vita sua pristina re
surgerē: sed omnis virtus vult habe
re perseuerantiam. Quisquis vero
virtuose viuendo perseuerare non
curat peruenire non potest ad effe/
ctum sui desiderij: nec ad illum finē
propter quem incepit. Expedit er/
go perseuerare si peruenire deside/
rat. Dixi tibi ꝙ isti retrocedūt a bo
no proposito prout eis aliqui cōtra
rij motus occurrunt: vnde molesti/
am habeant: vel a semetipsis: vel a
sensualitate propria contra spiritu;
impugnante: vel ex parte creatura
rum: v; cum eas inordinate diligit
extra me siue cum impatienter por
tat iniuriam ab aliquo sibi factam
vel ex parte demonum cum eū va/
rijs temptationibus infestant. Eti/
am aliquando facta sua contemnē/
re videntur vt ad confusionem ad/
ducant homini dicentes. Ista bona
que facere cepisti nihil omnino tibi
prosunt propter innumera peccata
tua. Et hec aduersari⁹ ait vt homo
retrocedat ⁊ omittat agere bonum
illud exercitiu; quod inchoauerat.
Et aliquando temptat homine; ad
interitum adducere cum presum/
ptiōe misericordie mee dicēs. Qua
re vis tantum in hoc exercitio labo
rare. Gaudeas in vita presenti cu;
iocunditate postmodum in fine vi/
te tuc poteris humiliter adeo mise/
ricordiam exposcere ⁊ indubitāter
obtinebis. Et isto modo diabol⁹ iu/
xta posse conatur: vt ipsi perdant il
lum timorem cum quo ceperāt. His
igitur ⁊ alijs q̄ꝫpluribus aduersan/
tibus ⁊ occurrentibus eis agilime
retrocedunt eo ꝙ nō sunt in sancto
proposito constantes neq; perseue/
rantes. Et hoc accidit eis eo ꝙ radix
amoris proprij non est ab eis anul/
sa prout expedit. Ideo non perseue
rant: imo valde presumūt vltra q̄ꝫ
debeāt de spe misericordie mee mul
tum inordinate non sicut oportet:
sed velut ignorantes atq; presum/
ptuosi sperant in misericordia mea
quam iugiter offendunt. Ego non
offerro misericordiam hominibus
vt ipsi cum ea me semper offendāt.
sed vt cum ea ipsi se tueri valeant a
malitia diaboli ⁊ ab inordinata cō
fusione mentis. Ipsi vero frequen/
tissime faciunt oppositum: q2 cum
brachio misericordie mee grauiter
offendunt. Et hoc eis accidit eo ꝙ
mutationem primam virtuose non
exercuerunt: sed cum timore solum
modo pene necnon ⁊ a spina multa
rum angustiarum atq; tribulatio/

nū impulsi surrexere a miseria mor
talium offensarum. Unde se non ali
ter emendantes ⁊ exercentes non ꝑ
ueniunt ad amorem virtutū ⁊ ideo
in perseuerantia defecerūt. Anima
quippe stare non valet immobilis
vz in vno statu. vnde necessarium ē
ipsaz procedere siue retrocedere ve
luti nauicula que ducitur ꝯtra cur
sum fluuij decurrentis. Ita ꝙ isti ñ
procedendo virtuose relinquentes
imperfectionez huiusmodi timoris
nec ad amorez festinantes opportet
ꝙ omnino retrocedant.

Qualiter h anima multuz ama
ricata fuit ex illorum cecitate qui ī
flumine mergebantur. Capi. l.

TUnc hec aīma cum ingenti
desiderio anxia suaz ⁊ aliquo
rum attendeñs imperfectionem af
flictione magna cruciabatur in cor
de videndo pariter ⁊ audiendo tan
tam in homine cecitatem: attendē/
do precipue ꝙ diuina bonitas ob/
stacula cuncta que possent impedi/
re salutem eius ab eo remouerat: ⁊ ī
quocunqꝫ statu persistere vellet: in/
uenire gratiam dei poterat qua me
diante cuncta redundabant in bo/
num ⁊ ad exercitium: experimentū
ac augumentum virtutis. Et nihil/
ominus his non obstantibus ipsa
plurimos aspiciebat ex amore pro/
prio ⁊ inordinato affectu volunta/
rie transire per flumen. Et qꝛ se nō
emendabant videbat eos in ignem
aperte p̄cipitari. Aliqui tamē erāt
ibi qui retrocedere festinabant ex
causa quam audierat a dulcissima
bonitate dei qui dignatꝰ fuerat: ita
gratiose manifestare seipm̄ ei. Erat
igitur ex his amaro corde. Firma/
uit insuper oculum intellectus ī pa
trem eternum ⁊ ait. O amor ineffa
bilis ⁊ inextimabilis cuz grandi ce
citate creature tue se decipiunt. Sz
obsecro si bonitati tue placet ꝙ ap/
tius exponere mihi digneris illos
tres gradus in corpore dilectissimi
filij tui significatos. Et qui modus
est habendus ad exeundum ex toto
de flumine ac etiaz qui sunt illi qui
scalam ascendunt.

Quomodo tres gradus in pon/
te figurati: vz, in filio dei significāt
tres potentias anime. Capi. li.

DIuina vero bōitas oculo mi
sericordie sue respiciens illiꝰ
anime desiderium ita famelicū ait.
Amabilis atqꝫ carissima filia nun/
q̄ꝫ ego contemno: imo gratanter ac
cepto scā desideria: q̄re tibi dclarar̄
decreui: hec q̄ petisti. Tibi declara
ri poscis de figura trium graduum
⁊ ꝙ etiam tibi dicam qui modus te
neri debet: vt exeūtes a flumine pō
tem ascendere possitis. Et quamuis
ego supra narrando tibi cecitatem
hominum ⁊ vnde procedebat eorū
vitanda deceptio ⁊ quomodo velu
ti martires demonum: in vita pre/
senti arram inferni gustabant: post
modum vero percipiebant eternā
damnationem in fructum opera/
tionum iniquarum. Illo tunc exp̄s
si tibi modum quem ipsi tenere de/

debant: nunc autem apertius ostendam tuo desiderio satisfaciendo. Tu nosti ꝙ omnia mala fundata sunt ĩ amore proprio ⁊ inordinato ⁊ inde trahunt originem qui amor est velut vna obscura nubes que priuat hominem lumine rationis: que ratio ꝯtinet in se lumen vere fidei: nec vnum ãmittitur absq; reliquo. Animam ego creaui ad imaginem ⁊ similitudinem meam exhibendo sibi memoriam intellectum ⁊ voluntatem. Intellectus vero nobilior pars est anime. Intellectus ipe mouetur ab affectu: ĩtellectus vero nutrit affectum. Manus autem amoris: vz affectus implet memoriam beneficiorum a me gratiose sibi concessorum: ita vt iugiter in me delectetur. Quorum affectuosa memoria facit eum sollicitum atq; gratum ⁊ omnino vitare facit hominem esse negligentem ⁊ ĩgratum. Per hunc ergo modum vna potentia contribuit alteri: ⁊ ita nutritur anima semper in vita gratie. Nõ.n.potest anima viuere sine amore: sꝫ semꝑ optat aliquid amare q̄m ex amore condita fuit. Nam ipsam ex amore purissimo creaui ⁊ ideo tibi dixi superiꝰ intellectum ab affectu moueri quasi dicens. Ego diligere volo q2 cibus ex quo nutrior est amor. Tunc intellectus ab affectu se percipiens excitari surgit quasi dicens. Ego dabo tibi si vis amare quid amare salubrius valeas. Et illico consurgens attẽte considerat anime dignitatem in qua creata fuit: ac indignitatem in quaz ex culpa sua deuenit. Indignitate quidẽ essentie sue gustat inextimabilem bonitatem atq; caritatez increatam qua fuit a me creata: suam vero miseriam attendendo gustat ineffabilem misericordiam meam q̄m ex paterna misericordia prestiti sibi tempus ad penitentiam atq; de tenebris eã extrari. Tunc affectus amore pascitur ⁊ nutritur ⁊ apiẽs os desiderij sancti comedit odium atq; displicentiam proprie sensualitatis humilitate profunda peruncta cuz vera patientia quam ab odio sancto traxit. Virtutibꝰ vero conceptis ĩperfecte ꝑiuntur atq; ꝑfecte ſm qđ anima ꝑfectionem exercet in semetipsa sicut inferius aperte tibi pandam. Sic econuerso si sensitiuus affectus mouetur ad amandum solũmodo sensibilia tunc oculus ĩtellectus ad illa mouetur atq; tm̄modo transitoria cum amore ꝓprio sibi proponit in obiectum cuz displicentia virtutuz ⁊ amore vitiorum: vnde superbiam ⁊ ĩpatientiaz attrahit. Memoria vero non ĩplet nisi tm̄ eoꝝ que sibi porrexit affectꝰ. Hic amor pessimus obscurauit oculuz qui non videt neq; discernit aliquid apte nisi cũ quadaz obfuscata claritate. Que claritas obfuscata consistit in eo ꝙ quecunq; videt intellectus: ⁊ affectus amat cũ quadã claritate siue specie boni siue delectationis: q2 si non esset hec apparẽtia boni homo nõ offenderet: q2 naturaliter homo non appetit nisi bonum. Itaq; vitium amore atq; colore boni proprij coloratur: ⁊ ideo culpa cõmittitur. Q̄m igiẽ oculus ex

obfuscatione sua minime discernit
neqꝫ veritatē agnoscit ex hoc errat
querendo bonum atqꝫ delitias vbi
non sunt. Jam.n. patefeci tibi ꝙ de
licie mūdi sunt absqꝫ me: spine pun
gentes atqꝫ venenose ita ꝙ intelle/
ctus in sua visione fallitur ⁊ volun
tas in diligendo: qꝛ diligit ea que nō
debet amare. Similiter etiam in re
tinendo memoria fallitur. Jntelle/
ctus.n. agit veluti latro agere solet
aliena rapiendo. Et ita memoria re
cordatur eorum que sunt extra me.
hoc ergo modo ꝓuatur anima gra/
tia. Tanta est vnitas: vel vnio triū
istarum anime potentiarꝫ ꝙ vna
me non offendit absqꝫ reliquis qm̄
vna porrigit alteri bonum siue ma
lum: vt arbitrio libero placet sicut
ex precedentibus aperte colligere
potuisti. Liberum hoc arbitrium ē
affectui colligatum ⁊ ideo mouet il
lum: vt ei placet aliquando cum lu
mine rationis aliquādo sine tali lu
mine. Vos habetis in me rationeꝫ
alligatam inquantum amor inor/
dinatus arbitrio libero mediante
non diuidat atqꝫ precidat. Et in vo
bis habetis legem peruersam que
quottidie cōtra spiritum īpugnat.
Jn vobis ergo due partes existunt
vꝫ sensualitas atqꝫ ratio. Sensuali/
tas omnino seruire debet anime ic/
circo vobis est a mea bonitate con/
cessa vt ipso corpore mediante pro/
betis ⁊ ī vobis virtutes exerceatis.
Anima vobis libera est: nam a cul/
pa liberata fuit in sanguine dilectis
simi filij mei neqꝫ potest in seruitu/
tem redigi nisi sponte consenserit.
Voluntas auteꝫ est libero arbitrio
colligata ⁊ ipsum liberum arbitriū
voluntati semper vnitur: ⁊ cum ea
concordat. Jnmedio nāqꝫ consistit
inter sensualitatem atqꝫ rationem:
⁊ ad vtranqꝫ partem: vt ei placue/
rit vertere se libere potest: vel incli/
nare. Verum quando vult anima
manu liberij arbitrij suas potenti/
as in nomine meo congregare sicut
iam dixi: tūc opera cuncta spiritua
lia: vꝫ atqꝫ temporalia que creatu/
ra facit ordinata sunt: ⁊ aggregata
⁊ illo tunc liberum arbitrium a ꝓ
pria sensualitate soluitur ⁊ virtuo/
se rationi connectitur. Et ego ꝑ gra
tiam in corū medio consisto. Et hoc
est quod veritas incarnata voluit
exprimere dicens. Vbi duo siue tres
congregati fuerint in nomine meo
ego ero in medio eorum. Et ita ve/
rum est. Ego iam dixi tibi ꝙ nemo
poterat ad me venire vbi per eum.
Jdeo fact⁹ ē humano generi pons
cum tribus gradibus. Qui gradus
tres anime status apertissime figu/
rant: vt infra patebit.

Quō si antedicte tres aīe potētie
nō sunt vnite nō pōt hr̄i pseueran/
tia sine qua nullus ad suum termi/
num peruenire poterit. Capi.lij.

TRium graduum figuram in
gener tibi significare dixi tres
aīe potētias q̄ similitudinarie tres
apparēt esse scale. Nec aliquis ascē
dere pōt vnam absqꝫ reliquis volen
do transire per pontem atqꝫ doctri/
nam vnigeniti filij mei. Nec anima
potest habere perseuerātiā nisi tres

has potentias vnitas habuerit in se: de qua perseuerantia tibi supra/ dixi quod absque illa nemo poterat ad suum terminum peruenire. duo nam que termini sunt et vterque perseuerantiam erigit: vz virtus et vitium. Qui vult ad vitam attingere per/ seuerare debet in virtute. Si quis vero vellet eternaliter igne crucia ri perseuerare potest in vitio. Itaque cum sancta perseuerantia perueni tur ad me qui sum eterna vita. Et econuerso cuz perseuerantia perue nitur ad aquam mortuam cum de/ monio gustandam.

Expositio illius verbi yesu chri/ sti. Si quis sitit veniat ad me et bi/ bat. Capi.liiii.

Vos oēs estis a veritate mea particulariter atque generali ter inuitati cuz anxio desiderio cla mabat i teplo filius meus dicēs. Siquis si tit veniat ad me et bibat: quia suz fons aque viuentis. Non.n. dixit vadat ad patrem et bibat: sed ait veniat ad me. Quare dixit ita. Quoniam in me patre nulla potest eē sine cadere pe na: sed in dilectissimo filio meo sic. Uos vero dum estis in vita morta li viatores atque peregrini non po/ testis absque pena transire: quia ter/ ra propter inobedientiam ade spi/ nas humano generi germinauit vt iam dictum est. Sed quare dixit ve niat ad me et bibat. Quia sectantes doctrinam eius et vestigia: siue per viaz cōmunis caritatis: vz obseruā do mandata eius actualiter et cōsi/ lia mētaliter vel ābulādo per viā pfecte caritatis: vz actualiter obseruādo mā data pie et cōsilia quecumque mō perueneri/ tis ad ipz inuenietis habūdātissime quid potare possitis: inuenietes at/ que gustantes fructum pretiosi san/ guinis eius ex vnione nature diui/ ne in humana natura vnite. Cum autem estis in eo repperitis vos et ī me cōsistere qui mare sum valde pa cificum quoniam ipse mecuz et ego secum vnum sumus. Indubitanter igitur estis inuitati sicut dictum ē: ad fontem aque viuētis diuine gra tie. Sed vos oz omnino per ipsum habere transitum veluti per saluti/ ferum pontem vestrum cum sancta perseuerātia: ita quod occasione spine cuiuscunque tribulationis: vel aduer sitatis siue prosperitatis a sancto pro posito nullo modo retrocedatis vn que quousque perueniatis ad me qui do fidelibus meis aquam viuam quā vobis habundantissime dare pro/ mitto dulcissimo verbo filio meo glo rioso mediāte. Sz quare dixit. Ego sum fons aque viue. Quoniaz ipse fuit et est ille fons qui me cōtinebat qui viuam aquam exhibeo cunctis amicis meis. Sed ideo dixit veniat ad me, et bibat quoniam in me nul/ lo modo pena cadere pōt et vos abs que pena nullatenus pertransire po/ testis. Ideo vobis pōtem ex ipso cō strui vt per eum solum ad me ve/ nire positis illesi. Et ita dixit ipsa ve ritas in euangelio. Nemo venit ad patrem nisi per me quod vtique ve/ rissimum est. Jam ergo vidisti viaz per quam vos oz ambulare vna cū modo quem tenere debetis: vz cum iugi perseuerantia. Nam alio mo

do bibere non possetis: nec ad aquã viuam perueniretis: q2 sola perseuerantia corona gloriose victorie coronabit a me qui sum omne bonũ.

Quem moduz tenere debent homines vt exit de pelago possint illesi z transire per pontem. Capi. liiij.

In presenti resũmo narranduz de tribus gradibus quos vos oz ascendere si cupitis in fluuio nõ imergi z ad aquam viuam illesi peruenire ad quam ita dulciter inuitamini: z vt ego quottidie sim in medio vestri. Quia tunc in itinere vestro sum immedio quiescendo: vz p gratiam in animabus vestris. Oz igitur hanc viam ambulare cupiẽtes habere sitim: q2 solummodo sitientes inuitant cuz dicitur. Si quis sitit veniat ad me z bibat. Qui vero minime sitit in itinere non perseuerat: sed ambulare desistit: aut occasione laboris: vel occasiõe delectationis alicuius. Et obmittit vas habere secuz in quo possit haurire: nec est ei cure societatem habere cuz, tamen solus ambulare nequeat. Et iõ retrocedit quando sentit aliquaruz angustiarum siue tribulationuz aculeos: illas. n. abhorret. Timet etiam quando solus est. si. n. associatus esset proculdubio non timeret. Insuper si tres illos gradus ascendisset verissime securus esset eo q associatus esset. Oz ergo vos habere sitim z congregatos esse. Quare veritas incarnata dixit. Ubi duo fuerint: vel tres: vel etiam plures i nomine meo congregati zc. Sed propter quid dixit. Ubi fuerint duo: vel tres? Quia duo minime sũt absq tribus neq tres absq duob9: neq tres sine duo absq plurib9. Un9 est exclusus: q2 non suz in medio sui pro eo q aliquem socium secum habere noluit vt in medio stare posset z ideo reducitur ad nihilum. Nam ille qui consistit i amore proprio sui solus ẽ atq separatus a gratia mea priuatus etiam sui proximi caritate. Cuz igitur ex culpa sua exclusus sit a me merito gratia mea priuat9 redigitur in nihilum: q2 solus ego sum ille qui sum. Igit vnus ille qui priuatus caritate fraterna solus in amore propo consistit non est auctoritate mea computatus: neq mihi acceptus. Ait ergo. Ubi fuerit duo siue tres vel plures in nomine meo congregati in medio eorum sum. dixi tibi q duo non erant absq trib9 neq tres absq duobus z ita verum est. Tu nosti q precepta legis i duobus tantummodo pẽdent sine quibus nullum aliud obseruari potest vz vt homo super omnia deuz ex toto corde diligat z proximum tanq seipsum. Hic omnino consistit omnium mandatoruz diuine legis pncipiuz: medium atq finis. Ita duo non possunt in nomine meo congregari sine tribus: vz absq trium anime potentiarum aggregatione que sunt memoria intellectus z voluntas. vz vt memoria iugiter in se retineat habundantiam beneficiorum meorum z inextimabilem bonitatẽ meam in se. Intellectus vero diligẽ

ter attẽdat amorez ineffabilẽ quẽ
humano generi porto atqꝫ demon/
straui mediante dilectissimo filio
meo quem in obiectum intellectus
oculo collocaui vt in eo consideret
ignem diuine caritatis. Voluntas
etiam insimul aggregetur: vt me di
ligat ⁊ affectuoso dsiderio peroptet
qui sum omne bonum: ⁊ omnium fi
nis optabilis. His ergo tribus ani
me potẽtijs insimul aggregatis. ego
sum per gratiam in medio. Et quia
tunc homo se repletuz inuenit vera
caritate mea: pariter ⁊ proximi sui
subito societatem inuenit verarũ
virtutum. Tunc ad sitiendum ap/
petitus anime se disponit sitiendo:
vz virtutes veras: ⁊ honorem meũ
atqꝫ salutem animarum extincta si
ti quorumcunqꝫ corporalium atqꝫ
temporalium. Et ita primum gra/
dum ascendens valde secure gradi
tur absqꝫ timore quocunqꝫ seruili.
Postqꝫ affectum suum expoliauit
amore ꝓprio supra semetipsum ascẽ
dit ⁊ super vniuersa transitoria. mũ
di res ⁊ diuitias amando atqꝫ possi
dẽdo si sibi retinere placet iuxta be
neplacitum voluntatis mee nõ abs
qꝫ me: vz cum sancto timore pariter
⁊ amore virtutuz. Tunc vero se rep
perit ascendisse gradum secunduz:
vz ad lumen intellectus quo diligẽ
tissime speculatur: ⁊ attendit amo/
rem excessiuum atqꝫ cordialem quẽ
vobis apertissime demonstraui dile
ctissimo filio meo yesu christo medi
ante. In hoc autem gradu secundo
quietem atqꝫ pacẽ inuenit eo ꝙ me
moria non est vacua: sed plena cari
tate mea. Tu nosti ꝙ vas vacuum
quando percutitur ab aliquo reso/
nat. Simili modo quando memo/
ria cuz lumine intellectus repletur
amore vero licet exagitetur a tribu
lationibus vndecunqꝫ perueniant:
non resonat per impatientiam: vel
si delicijs vite presentis alliciatur ĩ
ordinato gaudio nullo modo dissol
uitur qm̃ aĩa me ꝑ gratiã hz qui suz
esse bonum ⁊ cã felicissime repleui.
Postqꝫ aũt ascendit hos gradus ĩ
congregatiõe sancta se repperit: qꝛ
si ratio possideat hos tres gradꝰ tri
um potentiarum anime cõgregate
sunt in noĩe meo. Congregatis illis
duobus qui sunt amor mei: ⁊ ꝓximi
⁊ ꝯgregata memoria vt me retineat
⁊ intellectu vt videat: ⁊ voluntate
vt amet anima se reppit optime so/
ciatam: qꝛ sum vbiqꝫ secum: exhibẽ
do sibi fortitudinem atqꝫ securita/
tem. Et ita repperit societatem vir/
tutum: ⁊ isto modo securissime pro/
cedit: qꝛ sum in medio tunc illaruz.
Post h̃ illico mouetur anxio desi/
derio sitiendo viam veritatis per
quam inuenit inuentis aque fontẽ
habundantissimum. Propter hu/
iusmodi sitim quã hz honoris mei: ⁊
salutis anime sue ⁊ proximi sui viã
inuenire ⁊ perambulare desiderat:
qꝛ sine via peruenir̃ nequiret. Ideo
solicite vadit: ⁊ ambulando secum
affert vas cordis vacuum omni af/
fectu ⁊ amore quolibet inordinato
vite presentis. Et illico quia vacuũ
est impletur: quia non est dare va/
cuum. Unde siquid aliqua re mate
riali vacuum est impletur aere. Si/

mihi modo cor est vnum vas qd nullo modo vacuum esse potest: sed extractis inde rebus transitorijs per amorem inordinatum illico replet aere: vz amore celestiu atqz diuino cum quo peruenit ad aquaz gratie. Postq aut attigerit p ianua yesu christi crucifixi ptransit in me mare pacificum vbi repperit aquam viuam qua iugiter habundantissime sitiendo potatur.

Repetitio sumatim aliquorum iam dictorum.

Capi.lv.

Nunc aperte tibi monstraui modum que generaliter omnis homo tenere dz ad exeundu de pelago ne suffocetur in eo vnde postea perueniat ad eterna supplicia. Ostendi quoqz tibi tres gradus in generali qui sunt tres anime potentie quoz homo no valet vnu ascendere sine reliquis. Ite verbu incarte veritatis explaui cu ait. vbi fuerint duo siue tres ggregat' rc. qualiter ista congregatio est anime triu potentiarum atqz trium graduum predictorum vna cu concordia duorum principalium preceptoz legis vz dilectionis dei atqz primi. Post q vero homo huiusmodi scala ascederit in nomine meo facta congregatione salubri prout iam supra dixi subito sitit aquam viuam: vnde sollicite transit per pontem: vz viam atqz doctrinam incarnate veritatis.i.yesu christi filij mei de quo feci pontem humano generi. Tunc illesi securissime curitis post vocem eius vos inuitantis cum in templo clamabat. Si quis sitit veniat ad me r bibat: quia sum fons aque viue. Patefeci tibi quid ipse dicere volebat atqz sicut intelligi debet vt apertius agnoscentes habundantiam excellentissime caritatis mee r confusibilem cecitatem illorum qui videntur auiditate magna currentes ambulare per viam demonum cos ad aquam mortuam atqz mortiferam inuitantium. Nunc audisti r ordinate vidisti declarationes eorum de quibus a me petisti: videlicet de modo tenendo ne quis in flumine submergatur: hoc e ascedendo per pontem per supradictos gradus vt supra seriose dictum est. Et iste modus est ille quem omnes in quocunqz statu fueritis in vita vestra tenere debetis. Unde nemo se potest excusare dicens. Ista facere nequeo: quia status in quo sum omnino mihi contradicit siue propter vxorem siue propter filios: aut huius mundi prospera vel aduersa nemo legittimam inuenire potest excusationem: quia iam tibi dixi q in omni statu quicunqz seruat bonam in se voluntatem valde mihi placet r acceptus est in conspectu meo. Quonia omnia facta sunt a me qui sum eterna bonitas neqz sunt vobis a me concessa: vt inde mortem incuratis: imo potius: vt vitam vobis inueniatis. Quod

n.a vobis exigo leuiſſimum eſt. Ni/
hil.n.eſt agilius neqꝫ tante dulcedi
nis atqꝫ conſolationis vt eſt amor: ⁊
ego ſolum a vobis amorem exquiro
vꝫ vt me pariter ⁊ proximum affe/
ctuoſe diligatis. Hoc itaqꝫ fieri po
teſt omni tempore: in omni loco ⁊ i
quocunqꝫ ſtatu quiſqꝫ fuerit etiam
amando quecunqꝫ poſſidet atqꝫ te/
nere voluerit ad laudem ⁊ gloriam
nominis mei voluntate ſancta ⁊ or/
dinata. Recordar̄ me tibi dixiſſe ꝙ
illi qui ſine lumine vadunt amorē
proprium induentes iſta creata poſ
ſidendo ſine me ſe damnabiliter eſſe
fundatos inueniunt: ⁊ ſibimetipſis
importabiles cruciati cuꝫ multo la
bore in vita preſenti pertranſeunt.
Et niſi ſe corrigant vt iam dictum ē
ad eterna ſupplicia deducuntur.
Aperte nunc expoſui tibi generali/
ter qui modus a quolibet homine
tenendus eſt.

Quomodo deus oſtēdit huic ani
me ꝙ tres gradus pontis in parti/
culari ſignantur per tres anime ſta
tus. Capi. lvi.

Quia ſupradixi qualiter am/
bulare debent illi qui morā/
tur in caritate cōmuni: vꝫ obſeruā/
tes actualiter precepta: conſilia ve/
ro mentaliter nunc pandere tibi ꝓ
poſui de his qui ſcalas aſcēdere ce
perunt ⁊ ambulare deſiderant viaꝫ
vere perfectionis: vꝫ actualiter ob/
ſeruando precepta pariter ⁊ omnia
conſilia. Inſuper aperiam in parti/
culari tres gradus atqꝫ ſtatus ani
me cuꝫ tribus illis gradibus de qui
bus in genere tibi dixi pro trib⁹ ani
me potentiis intelligendis quorum
vnus eſt imperfectus alter eſt per/
fectus alius vero ꝑfectiſſimus. Vn⁹
eſt mihi ſeruus mercenarius: alius
eſt mihi ſeruus fidelis: alius eſt mi/
hi filius: q̄ me diligit in veritate ſi
ne reſpectu ſui. Iſti ſunt tres anime
ſtatus qui poſſunt in ꝙpluribus eē
etiam in eadem perſona. In eadem
perſona poſſunt eſſe quando cum ꝑ
fecta ſolicitudine currit per viam
ſuuꝫ exercendo tempus ita ꝙ a ſer/
uili ſtatu perueniat ad liberalem ⁊
a liberali ad filialem. Super temet
ipſam igitur exurgens aperi oculū
intellectus ⁊ attende peregrinos at
qꝫ viatores iſtos quomodo tranſeūt
aliqui cum imperfectione: aliqui ve
ro cum perfectione ſeruantes in vi/
ta ſua precepta: quidam alii perfe/
ctiſſime ſeruando precepta pariter
⁊ cōſilia. Tunc.n. aperte cognoſces
vnde procedit imperfectio: ⁊ vnde
perfectio: ⁊ quantam fraudem ani/
ma recipit in ſemetipſa: quia radix
amoris proprii non eſt adhuc euul
ſa. Neceſſarium eſt.n. in quocunqꝫ
ſtatu quē tenuerit homo vt occidat
in ſe penitus hunc amorem propri/
um ita peſtiferum.

Quomodo h̄ anima deuota reſpi
ciens in diuino ſpeculo creaturas
videbat variis ambulare modis.
Capi. lvii.

Tunc h̄ anima ſucceṅſo deſide
rio multum anxia ſe ſpeculās

i dulcissimo speculo diuio creaturas varijs vijs atqꝫ modis ambularẽ vi/debat atqꝫ diuersis respectibus: vt ad ipsarum finem peruenire vale/rent. Quosdam aspiciebat incipiẽ/tes ascendere quodam timore serui/li eos impugnante: vꝫ penam pro/priam abhorrentes atqꝫ formidan/tes. Multos etiaꝫ videbat vocatio/nem primam exercentes virtuose: vnde perueniebant ad perfectionẽ. ¶Paucissimos vero cõsiderabat ad maximam venire perfectionem.

Quod timor seruilis sine dilectõ/ne virtutum non sufficit vitaꝫ eter/nam impendere. Et ꝙ lex antiqua timoris ⁊ noua lex amoris insimul sunt vnite.

Caapi. lviij.

Tunc eterna dei bonitas vo/lens huius anime desiderio sa/tisfacere dixit. Attende diligenter istos qui cum seruili timore derel/iquerunt mortaliuꝫ peccatorum ab/hominationes nisi surgant atqꝫ pro/cedant cum amore virtutuꝫ: iste ser/uilis timor ad vitam eternam exhi/bendam nullo modo sufficit. Amor vero cum sancto timore bene suffici/ens ẽ. Lex. n. fundatur in amore pa/riter ⁊ ĩ sancto timore. Lex. n. timo/ris erat antiqua lex quam exhibui moisi. Hec in timore solũmodo fun/data fuit eo ꝙ illico cõmissa culpa pũitio sequebatur. Lex vero noua per vnigenitum meum verbum in/carnatuꝫ exhibita in amore funda/tur. Tamen attẽde q2 per huiusmo/di nouam legem minime soluitur: vel irritatur antiqua: sed impletur. Ita dixit ipsa veritas incarnata: q2 non venerat iñ mundum soluere le/gem: sed adimplere. Uniuit ergo le/gem amoris cum lege timoris. Ab/stulit antiqꝫ legi pene timoris imp/fectionem solummodo remanente timore sancto: vꝫ a peccatis ⁊ offen/sionibus abstinendo non ex conside/ratione pene que sequatur: ĩmo so/lum amore mei ne sim offensus qui sum eterna bonitas. Itaqꝫ vetꝰ lex imperfecta habuit a noua lege per/fectionem amoris ex quo venit vni/genitus filius meus qui venit ve/lut igneus currus ignee mee carita/tis vniuersum orbeꝫ accendere. Igi/tur ex habundantia diuine miseri/cordie fuit ablata siue dilata pena culparum que frequentissime per/petrantur: q2 vꝫ non indilate puñi/untur ipso facto quo cõmittuntur: vt iñ ãtiqua lege moisi fuerat ordi/natum. Non expedit ergo vobis ha/bere timorem huiusmodi seruilem. Neqꝫ tamen õmittitur qui iuste cul/pa puniatur: q2 reseruatur in futu/ra vita punienda cum anima sepa/ta fuerit a corpore nisi quis in pre/senti satisfaciat cum sancta confes/sione: cõtritione cordis atqꝫ debita satisfactione. Dum homo viuit ha/bet habundantissime nunc tempus ipso vero mortuo erit ei tempus iu/stitie. Quilibet ergo virtuose debet ab isto timore seruili consurgere ⁊ ad amoreꝫ attingere cum sancto ti

more mei. Alias absq3 remedio pre/cipitaretur in flumẽ aduenientib⁹ vndis aduersitatum siue spinis tpalium consolationu3 que recte spine vocari dñt eo q animā eius excruciando pungunt qui possidet eas z amat inordinate.

Qualiter cristens in gradu timoris primo peruenire potest ad gradum amoris qui secundus est.
Capi.lviiij.

Ibi iam diri q nemo poterat exire de flumine procelloso: z ambulare per ponte3 nisi tres illos gradus ascendat: z ita veru3 e quos aliqui ascendunt imperfecte aliqui perfecte: quida3 vero perfectissime. Isti qui mouentur a timore seruili ascenderũt quidẽ z aggregati sunt imperfecte. Nam anima considerā/do penam que sequitur post culpa3 aggregat in se memoriam: vt ab ea reminiscentiam vitioru3 extrahat. Et intellectum vt videat penam ex culpa sua debitam: z ideo voluntas mouetur ad odium aduersus eam. Et quamuis iste sit primus atq3 cō/munis assensus z cōgregatio: tamẽ oportet exercere virtuose cum lumine intellectus z illuminata pupilla sanctissime fidei considerando non solummodo penam suam: imo fru/ctum virtutum z amorem affectuo sum quem ad homines habeo: vt cū amore filiali procedant: z ascendāt pedibus affect⁹ anime timorem ser/uilem exuendo. Si facient ista mihi serui fideles efficientur: z non infi/deles mihi seruientes ex amore sin/cero: z non ex timore seruili. Si ve/ro cū odio sancto conabuntur euel/lere amorem propriu3 ab anima ra/dicitus: si fuerint virtuose pruden/tes constantes z perseuerantes vere poterunt illuc attingere. Plurimi vero sunt quorum assensus atq3 pri/cipium est cum tanta z tali ñeglig/tia tepore mentis z ignorantia q illico deficiunt. Quilibet ventus quantumcunq3 paruus ad velū ire compellit z eos ab icepta via retro/cedere facit. quonia3 imperfecte pri/mum gradum ascenderũt yesu chri/sti crucifixi. Et ideo non attingunt ad gradum secundum: v3 ad cor.

De imperfectione seruientiū deo siue diligentium ex vtilitate siue cō/solatione propria.
Capi.lx.

Alij qui vero sunt effecti serui fideles: quia videlicet mihi fidelissime seruiunt absq3 timore seruili nō seruientes timore pene: sed amore iustitie. Amor iste quando respe/ctu proprie consolationis: vel vtili/tatis oriretur esset ipfectus. Vis ap/te cognoscere: q amor huiusmodi p/sonarum est imperfectus. Quando priuate sunt ipsarum consolatione quam in me repperiebant amor il/le minime perseuerat: imo tepescit: z aliquando deficit. Et hoc etiam i pfecto amore proximum suum di/ligit. Erga me tepescit amor ille qn/

do volens aliquando seruum meum
in virtutibus exercere propter vti/
litatem ipsius vt ab iperfectione re
surgat: ego subtraho consolationem
quam habere solebat in me permit
tens ei molestias atq; diuersa bella
prout expedire cognosco ⁊ est de vo
lūtate mea. Et hec ita permitto: vt
ad sui notitiaz veniat ⁊ aperte se re
cognoscat omnino nihil a semetipsa
posse ac vt i tpe tēpestat; atq; bello
rū huiusmodi recursum habeat ad
me cum humilitate me querens at
q; recognoscens me esse benefactorē
⁊ adiutorem eius. Et ad hoc ego tri
buo siue retraho consolationem: sed
non gratiam meam. Tales autem
isto tempore tepescunt in amore re/
trocedentes cum in patientia men/
tis. Quandoq; multis modis exer/
citia sancta que solebant agere di/
mittunt: etiam aliquando sub colo/
re virtutis i corde suo dicētes. Hec
operatio tibi nullius est valoris ex
quo nullam inde recipis vtilitatem
siue ꝯsolationem in mente tua. Qui
cunq; dicit ita facit velut imperfe/
ctus qui pānum amoris proprij spi
ritualis a pupilla oculi sanctissime
fidei nō ammouit adhuc: quia si pā
num illum ammouisset aperte vide
ret ꝙ hec omnia procedunt a me: i/
mo neq; folium arboris absq; proui
dentia mea cadit. Et omnia quecū/
q; cōcedo siue permitto seruis ⁊ ami
cis meis do propter eorum sanctifi/
cationem: vt vz habeant illum finē
ad quem eos creaui. Hoc. n. aperte
dn̄t intelligendo cognoscere ꝙ opto
bonum atq; salutem ipsorum in san
guine dilectissimi filij mei vbi loti
sunt ab omnibus iniquitatibus co/
rum. In quo sanguine manifeste co
gnoscere possunt veritatem meam.
Nam vt haberent vitam eternam
eos ad ymaginem meam valde gra
tiose creaui postmodum autem ip/
sos filios adoptiuos ad gratiam in
sanguine filij mei vnigeniti recrea/
ui. Sed quoniam ipsi sunt imperfe/
cti seruiunt ex vtilitate propria: ⁊ i
caritate proximi tepesiunt. Primi
retrocedunt atq; deficiunt ex timo
re volentes effugere penam. Isti ve
ro secundi tepesiunt in amore pro/
ximi subtrahentes vtilitatem quaz
ci facere solebant si se priuatos vide
rint vtilitate siue consolatione quā
recipere solebāt. Et eis accidit quo
niam amor eorum non erat verus:
neq; purus: sed imperfectus. Nam
cum imperfectione qua me diligūt
etiam amant proximum: videlicet
ex vtilitate propria. Et nisi recogno
scant imperfectionem propriam cū
auiditate perfectionis impossibile
videtur ꝙ ipsi nō retrocedant. Igi/
tur expedit omnino volentibus ha
bere vitam eternam: vt absq; vtili/
tatis proprie respectu diligant. Nō
ergo sufficit vitare peccatum formi
dine pene: vel amplecti virtutes in
tuitu proprie vtilitatis ad vitam
eternam acquirendam: sed expedit
vitare peccata: q2 mihi displicent: ⁊
amar virtutes ituitu ⁊ amore mei.
verum est ꝙ quasi generalis est ista
prima vocatio peccatorum ad perfi

tentiam eo q anima prius est imp/
fecta q perfecta. Et ab imperfectio
ne procedere vz ad perfectioné: vel
in vita dum ei tempus adest: vz vir
tuose viuendo corde sincero atq li/
berali diligédo me sine respectu sue
vtilitatis: vel in morte saltem agno
scendo suam imperfectionem cum
proposito q si superuixerit mihi ser
uiet absq sui respectu. Hac imper/
fecta dilectione amabat petrus ye/
sum vnigenitum meum valde sin/
cere sentiendo dulcedinem conuer/
sationis ipsius. Sed adueniente té/
pore tribulationis omnino deffecit
et non solummodo tunc vitaz pro ip
so: vt asseruit nó exposuit verum eti
am ad tantum inconueniens dedu
ctus est q ex formidine pene túc cú
etiam iuramento negauit asserens
eum nullatenus agnouisse. Anima
que scalas istas ascédit solummodo
cum timore seruili et amore merce/
nario proculdubio deducitur ad in
conuenientia multa: vz ergo surge/
re ab his imperfectionibus suis et tã
q verus fili⁹ seruire mihi fideliter
absq respectu sui. Ego vero remu/
nerator: omnium exercitiorum que
fiunt ex amore mei retribuo vnicui
q iuste fm gradum ac exercitium
suum. Et si tales exercitium oratio/
nis et aliorum bonoruz operum vir
tuose prosequãtur iugiter augumé
tando virtutes in se peruenient ad
filialem amorem et ego diligam eos
amore paterno: qm ego diligentes
me diligo illo amore quo diligor ab
eis: vz si diligor ab aliquo sicut ser/
uus dominum suum diligit: et ego
tanq dominus ei retribuo prout in
ste promeruit: sed meipsum tali nó
manifesto: qr secreta solum amico fi
deli panduntr qui factus est ex amo
re cordiali vnuz cú amico suo. Quã
q iste seruus amorem et virtutem su
am erga dominum suum augumé
tare pót ita q amicus efficietur val
de precipuus: ita cótingit huiusmo
di seruis meis. Dú. n. in amore mer
cenario cómorantur: ego meipsum
eis non manifesto: si vero cuz displi
centia imperfectionis eoruz et amo/
re virtutum cum odio sancto radi/
cem amoris proprij spiritualis per/
uersi atq venenati realiter euulse/
rint ab animo et ascendédo super có
scientie sedem sibimet iustitiaz ege/
rint: ita q motus i corde seruilis ti/
moris et amoris mercenarij sine cor
rectione non transeant: et illos cum
lumine sanctissime fidei puniãt: ita
faciendo mihi valde placebút et ex/
inde peruenient ad amorem amici.
Et ita manifestabo meipsum eis p
ut veritas incarnata dixit. Qui di
ligit me diligetr a patre meo et ego
diligam eum: et ei manifestabo me/
ipsum et faciemus mansionem insi/
mul h est conditio amicorum qui se
inuicem in veritate diligunt: quia
sunt duo corpora: sed anima vna p
affectuz amoris atq sincere dilectio
nis. Naz amor vnit atq se transfor
mat in creaturã siue rem que diligi
tur. Si é igitur vna tm anima duo/
bus amicis nullum in vno potest eé
secretum quod alterum aliquo mo/

do lateat. Et ideo dixit veritas icarnata. Ueniemus ad eum ⁊ mansionem apud eum faciemus: ⁊ ita verum est.

Quomodo deus manifestat seipsum anime diligenti eum: Et quare christus non dixit manifestabo patrem: sed meipsum. Capi.lxi.

SCis tu qualiter in anima que me diligit in veritate manifesto meipsum quando virtuose doctrinaȝ incarnati verbi dilectissimi filij mei sequit. Multis modis virtutem meaȝ anime patefacio put eius desideriuȝ exquirit. Precipue tamē tres in ea manifestationes facio. Prima quidem est ꝙ ei patefacio mee sincerissime caritatis affectuȝ vnigenito filio meo dilectissimo mediante: qui caritatis affect⁹ apertissime manifestatur in preciosō sanguine suo qui fuit effusus i cruce cum inextimabili caritatis ardoꝛ. Ista quippe caritas duplici mō manifestatur. Unus ē generalis ⁊ omnibus cōmunis: vȝ eis qui morantur in caritate cōmuni. Eis itaqȝ manifestatur attendendo ⁊ probando caritatem meam i multis ⁊ varijs gratijs quas a me recipiunt. Alius modus est particularis illis tantummodo qui sunt iam effecti amici vltra manifestationeȝ antedicte cōmunis caritatis quā agnoscunt: gustant ⁊ experiuntur per sensum in animabus eorum. Secunda manifestatio caritatis est etiam in eisdem quibus me patefacio per gustum ⁊ affectum amoris: non ꝙ i me sit acceptio personarum: imo sancta desideria libenter accepto: sed i anima meipsum manifesto in ea perfectione cum qua me querit. Nam ali quando manifesto me sibi prebēdo spiritum prophetie monstrando sibi futura diuersis atqȝ varijs modis prout ego nouero vel anime ꝓprie vel creaturis alijs expedire. Tertia vero manifestatio fit aliquando formando presentiam incarnate veritatis: vȝ vnigeniti filij mei multis modis in anima prout eius desiderium appetit. Nā aliquando me querit in oratione volens agnoscere potentiam meam: ⁊ ego sibi satisfactio ita ꝙ virtutem meam in se gustat ⁊ experitur. Aliquando me querit in sapientia filij mei: ⁊ ego sibi satisfactio: illum ponendo per obiectum oculo intellectus eius. Quandoqȝ me querit in clementia spiritussancti: tunc vero bonitas mea facit eaȝ gustare ignem ardentissime caritatis diuine vbi concipit virtutes varias atqȝ reales in caritate purissima proximi sui fundatas.

Quare christus nō dixit ego manifestatio patrem: sed dixit me ipsum. Capi.lxij.

UIdes igitur vnigenitum dilectissimum filium meuȝ veritatem dixisse cum ait. Si quis me dilexerit erit vnum mecuȝ: quia doctrinam eius in veritate sectantes estis vniti secum ex amoris affectu: ⁊ ita per consequens estis etiaȝ vni

ti mecum: nam vnum sumus ego ⁊ ipse. Et ita manifestabo me vobis: quia sumus vnum: vnde manifestan do se: me quoq; manifestabit ⁊ econ uerso. Sed quare non ait: ego mani festabo patrem meū vobis. Ita qui dez ait in euāgelio triplici respectu. Unus quidem est: quia propalare voluit ꝙ inter me ⁊ ipsum nulla se paratio esse potest. Unde beato phi lippo dicenti: ostende nobis patrez: ⁊ sufficit nobis ait. Qui me videt ēt patrem videt ⁊ econuerso. Hoc ita dixit qm̄ est vnum mecum: ⁊ id qđ habet indubitanter habet a me nō ego ab ipso. Jō dixit iudeis. doctri na mea ñ ē mea: sȝ ē patris mei qui me misit: qꝛ filius ipse genitus est a me non ego ab ipso: sed vnum mecū est ⁊ ego secum. Jdcirco non ait ego manifestabo patrem: imo dixit ego manifestabo me: qꝛ vȝ vnum suȝ cū patre. Secundus vero respectus est qꝛ manifestando se vobis non aliud ostēdebat ꝙ̄ id quod a me patre suo receperat quasi dicens. Pater ma nifestauit aperte se mihi: qꝛ secum vnum suȝ: ⁊ ego manifestabo me pa riter ⁊ ipsuȝ vobis mediante me ip so. Tertius quoq; respectus est qm̄ ego sum inuisibilis ⁊ a vobis visibi libus videri non valeo nisi postq̄ȝ a corpore separati fueritis. Tunc vi dere me poteritis facie ad faciez at q; verbum. i. filium meum vnigeni tum intellectualiter: vsq; ad tempꝰ vestre resurrectionis cum humani tas vestra conformabitur atq; dele ctabitur in humanitate ipsius ver bi sicut iam tibi dixi. Non ergo me nūc videre potestis in essentia mea. Quare velaui diuinam naturā ve lamine vestre mortalis humanita tis: vt illam videre possetis: exhibē do vobis verbum: vȝ filium meum ita velatum cum qua me vobis ipse manifestat. Ergo non ait: ego mani festabo patrem: sed ait ego manife stabo me vobis. Quasi dicat. Ut ac cepi a patre meo mātfestabo me vo bis. Itaq; vides ꝙ in ista manifesta tione manifestando se me quoq; ma manifestat. Insup audisti quare nō ait ego manifestabo patrem vobis: vȝ qꝛ nullo modo potestis in corpo re mortali meam essentiam intueri sicut dictum est ⁊ quoniam ipse me cum est vnum.

Qualiter anima post assensuȝ pri mi gradus ipsius pōtis studet ascē dere ad ƀm. Capi. lxiiij.

Nunc aperte comprehendere potuisti excellētiā illius qui iam ad amorē amici ꝑuenit. Iste iā ascendit pedes affectus ⁊ ad cordis occulta ꝑuenit: vȝ ad gradū ƀm tri um graduū qui figurati sunt in cor pore filij mei. Dixi prius illos esse fi guratos in tribus aīe potētijs: nūc vero pono significare tres aīe statꝰ. Sȝ anteq̄ȝ ad tertiū gradū explanā dū accedā volo monstrare qualiter attigit: vt amicus efficeret: ⁊ cū fue rit amicus effectus: effectus ē filius vȝ ad amorē filialem attingēdo. Et quid agit amicus effectus ⁊ q̄uo co gnoscit apte ꝙ amicus sit effectus. Primo tibi dicā q̄uo ꝑuenit: vt ā

ſet amicus. Ipſe nāq₃ prius īꝑfectꝰ
erat in timore ſeruili ꝯſiſtēs. Exercē
do ṽo ſe virtuoſe cū ꝑſeuerātia ſan/
cta ꝑuenit ad amorē quēdā ſue dele
ctationis ſiue ꝓprie vtilitatis quā i
me reppit. Hec ē via ꝑ quā ille trā/
ſit qui ꝑuenire deſiderat ad amorē
ꝑfectū: vȝ amici atq₃ filialē. Noue/
ris amorē filialē eſſe ꝑfectū: nam in
amore filiali recipit hereditatem a
me ſūmo ⁊ eterno pr̄e. Et qm̄ amor
filij nō ē abſq₃ dilectione amici tibi
dixi ꝙ ex amico ſcūs ē filiꝰ. Sȝ quē
habuit in ſe modū: vt illuc attinge/
ret. Dico tibi. Ois virtus ⁊ oīs ꝑfe/
ctio ꝓcedit ex caritate: caritas aūt
ab humilitate nutrit̄: ⁊ humilitas a
notitia ⁊ odio ſancto ſui: vȝ ꝓp̄e ſen
ſualitatis. Huc attingentē oportet
oio ꝑſeueranter in cella notitie ſui
cōmorari. In qua ſui notitia cogno
ſcet in ſanguine dilectiſſimi filij mei
miſericordiā meā attrahēdo cū affe
ctu ſuo diuinā caritatē meā ad ſe in
giter extirpādo quālibet voluntatē
ꝓpriā ⁊ ꝑuerſam ſpūalem atq₃ tꝑa/
lem a corde ſuo. Et hītare cū humi/
litate ſtudeat i domo notitie ſui ꝑ/
ut egit apoſtolus petrus qui poſtq₃
yeſum filiū meū abnegauerat lati/
tando fleuit amare: ſȝ illo tꝑe plan/
ctus eius erat īꝑfectus ⁊ quottidie
fuit īꝑfectꝰ vſq₃ ad pēthecoſtē. Poſt/
q₃.n. vnigenitus filius meus ad me
rediijt ſm̄ humanitatē aſſumptam
apoſtoli cum alijs amicis meis i do
mo ſe clauſerūt aduētū ſancti ſpiri/
tus expectātes iuſta ꝓmiſſa verita
tis icarnate. Clauſi quidē erāt ex ti
more: qꝛ donec aia ad amorem verꝫ
attingat quottidie timet. Illi ṽo ꝑ
ſeuerātes i humili ⁊ ꝯtinua oratiōe
poſt modū habūdātiā hūerūt ſp̄us
ſci. Vn̄ timore quocūq₃ ſublato pu/
blice p̄dicauerūt ꝑfecte ſequētes ve
ſtigia yhu xp̄i crucifixi Similit̄ aīa
q̄ ꝑuenire deſiderat ad ꝑfectionem
ex quo poſt culpā ab iniquitate ſua
ſurrexit illa re cognita formidie pe
ne cuȝ amaro corde deplorat. Po/
ſtea ṽo ꝯſurgit attēdēdo miſericor/
diā meā. Sȝ vt illā attiger̄ faciā ad
ꝑfectionē iterpollatim ab ea me ſb/
traho nō ꝑ gr̄am: ſȝ ꝑ ſenſū: qꝛ me n̄
ſentit ī ſe. Hoc ṽitas icarnata pate
ſcē vobis qn̄ diſcipulis ait. Ego ibo
⁊ ad vos iterꝫ veniā. O ia q̄ dicebat
illis i ꝑticulari ēt ab oībꝰ p̄ntibꝰ at
q₃ futuris itelligi dn̄t. Dixit igitur:
ego ibo: ⁊ ad vos iterꝫ veniā: ⁊ ita fu
it. Cū ſp̄u ſcō ſuꝑ diſcipulos veniē/
te ipſe quoq₃ vēit. Iā.n. ego dixi ſu/
pra qꝛ ſp̄us paclitꝰ nō vēit ſolꝰ: imo
vēit cū potētia mea: ⁊ cū ſapiētia di
lectiſſimi filij mei qui mecū ē vnū: ⁊
cū clemētia eiuſdē ſp̄us ſci a me ꝓce
dent̄ ⁊ ab ipſo filio meo. Simili mō
dico tibi: ꝙ vt aia ſurgat ab imper
fectione ſua me ſubtraho: qꝛ non hȝ
ne.q₃ ſentit in ſe priſtinā ꝯſolationē.
Qn̄ iacebat i culpa peccati morta/
lis ipſa diſceſſit a me: tūc ego gr̄am
ſubtrari ab ea ꝑꝑ eius culpā qꝛ ſan
cti deſiderij clauſerat ianuam: vnde
ſole gratie priuata fuit non ex defe
ctu ſolis: ſȝ ex dfectu peccatoris qui
ianuam deſiderij ꝯtra ſolē clauſerat
Recognoſcendo vero ſemetipſuȝ at
q₃ tenebras ſuas appiendo feneſtrā
euomendo putredinem peccatoꝝ i

sancta ⁊ humili confessione: tunc ad animam indilate cū gratia redeo. Sed aliquando ab ea me subtraho non per gratiam: sed solummodo p̄ sensum vt iam dixi. Hoc autem ita facio vt humilietur ⁊ vt exercitiū sanctum assumat in veritate querēdo me: ⁊ vt probetur ī lumine fidei ⁊ perueniat ad prudentiam. Tunc vero si diligit absq; respectu sui ⁊ cū fide viua ⁊ cum odio sancto sui letatur ⁊ exultat in tempore laborū se reputans indignam habere pacem atq; mentis quietem. Et h̄ est secunda res ex tribus de quibus tibi dixi vz ostendere qualiter ad perfectionem attingat ⁊ quid agit postq̄ attigerit. Hoc est enim quod agit: q2 q̄uis anima sentiat ꝙ ab ea me subtraxerim: non tamen vllo modo retrocedit: imo quottidie perseuerat humiliter in exercitio sancto suo reclusa persistens in domo noticie sue proprie vbi cum fide viua prestolatur aduentū sancti spiritus: vz me qui sum ignis ardentissime caritat̄. Ibiq; non expectat occiose: sed in vigilia ⁊ oratione sancta ⁊ continua: ⁊ non solum cum vigilia corporali: sz etiam intellectuali. Quia vz ocul⁹ intellectus iugiter est apertus: quia cū lumine fidei vigilat ad extirpādum a corde cogitationes inutiles: attendēdo diligenter mee caritatis affectū vbi cognoscet aperte: quia nihil aliud volo ex eo nisi sanctificationem eius. Et hoc indubitantissime: p3 in sanguine dilectissimi filij mei. Cum igitur oculus vigilat in cogitatōne sui atq; mei semper orat oratione bone atq; sancte voluntatis ⁊ h̄ est oratio continua. Orat etiam actualiter: vz in ordinato tempore per sanctam ecclesiam ordinato ⁊ constituto. Et hoc est quod agit anima que discessit ab imperfectione. Et vt ad illā attingeret. ideo me subtrari non per gratiam: sed p̄ sentimentum. Etiam ab ea me subtraxi: vt humiliter suum deffectū agnosceret: q2 videndo se priuatam consolatione mea: si sentit in se penā afflictiuam atq; debilem: neq; virtuosa stabilitate perseuerare posse reperit immediate post hec in se radicem spiritualis amoris proprij: vnde materiam habet agnoscendi suam imperfectionē. Et exurgere debet illico supra semetipsam atq; supra sedem conscientie sue: sedendo corripere debet huiusmodi sentimētum nec illud impune pertransire permittat: sed cum improperio euellat a corde radicem amoris proprij cum gladio bicipiti: vz ipsius amoris odio ⁊ amore virtutum.

Quomodo deum imperfecte diligens etiam proximum imperfecte diligit ⁊ de signis huius imprrfecti amoris. Capi.lxiiij.

Item volo te nosce ꝙ omnis i perfectio siue imperfectio manifestatur ⁊ acquiritur ī me. Similiq; modo manifestatur: ⁊ acquirit̄ proximo mediante. Simplices hoc experiuntur: q2 frequenter amant aliquos amore spirituali. Unde si mei dilectiouem pure sine respectu

sui recipiunt & habent etiam amo-
rem proximi pure bibunt. Sicut ac
cidit vasculo quod impletur in fon
te si foras extrahitur: & ita foris ex
eo bibitur indubitater euacuatur.
si vero bibitur in fonte non euacua
tur: imo quottidie plenũ ẽ: sic amor
proximi spiritualis & temporalis de
bet in me bibi sine respectu proprie
cõmoditatꝭ. A vobis. n. exigo ꝙ me
diligatis ea dilectione que vos: ego
diligo. Hoc verõ mihi reddere non
valetis: qr vos amaui non amatus
a vobis. Ois amor vester erga me
non est ex gratia: sed ex debito. Naꝫ
estis obligati me diligere. Ego vero
diligo vos ex gratia non ex debito.
Ergo mihi redderẽ non valetis hũc
amorem quem a vobis exigo ideo
vobis assignaui proximum vestruꝫ
vt ei faciatis ea que mihi facere nõ
potestis: vꝫ vt eum gratiose diliga-
tis absqꝫ respectu proprie vtilitatis
sine cõmoditatis. Et ego reputo mi
hi facta quecunqꝫ facitis illi. Hoc
aperte veritas incarnata demõstra
uit cuꝫ paulo psequenti dixit. Sau-
le. Saule quid me persequeris: hoc
ita dixit imputando sibi factam p
secutionem quaꝫ irrogabat discipu
lis suis. Itaqꝫ talis amor omnio dꝫ
esse purus. Et cũ eodem amore quo
me diligitis etiam proximum ama
re debetis. Nunquid filia mea no-
sti propter quid noscitur illum im-
perfectum esse qui diligit hoc amo-
re spirituali: Si sentit in se penam
afflictiuã quando sibi videtur crea
turam quam ita diligit amori non
satisfacere indicando se nõ diligi ꝙ̃
tum videtur ei diligere: sine quan-
d privatur conuersatione sine con
solatione sua sine quando videt ali
um diligi plusqꝫ se. Adhoc & ad alia
plurima ppendi potest ꝙ hic amor
tam in me ꝙ̃ in proximo suo imper
fectus adhuc esse manifeste cõpro-
batur & ꝙ vasculum huius amoris
bibitur extra fontem quamuis amo
rem a me prius attraxit. Sed quo-
niam imperfecte me diligebat etiaꝫ
imperfectum amorem ostendit illi
quem hoc amore spirituali diligit.
Et hoc absqꝫ dubio ꝓcedit eo qu ia
radix amoris propriȷ̃ spiritualis a
corde non erat in totum euulsa. Et
ideo permitto frequẽter: vt aliquis
hoc amore diligat aliquam creatu-
ram: vt hoc ipso semetipsum agno-
scat atqꝫ suam imperfectionem. In-
terdum insuper ab anima me sub-
traho non per gratiam: sed per sen-
sum: vt se reducat in domo notitie
sui: vbi perfectionem omnium vir-
tutum acquiret. Ego vero postea re
deo cum maiori lumine atqꝫ notitia
mee veritatis intantuꝫ ꝙ posse tru
cidare propriam voluntatem amo
re mei ad gratiam singularem im-
putat. Iugiter etiam putare studet
vineam anime sue spinas inutiliuꝫ
cogitationuꝫ euellendo lapides vir
tutum hedificando fundatos i san-
guine yesu christi crucifixi quos in-
uenit eundo per pontem ipsius ye-
su christi dilectissimi filiȷ̃ mei prout
iaꝫ tibi dixi si meministi ꝙ sup pon
te: vꝫ super doctrina mee veritatis
lapides erant in sanguinis virtute
fundati. Naꝫ exhibent virtutes vo

bis: vitam in virtute pretiosi sanguinis eius.

De modo quem anima tenere debet: vt ad amorem purum atq̄ liberalem perueniat. Et incipit orationis tractatus. Capi.lxv.

POstq̄ introiuerit anima transeundo per doctrinā yesu christi crucifixi cum amore vero virtutum: ⁊ odio viciorum cum sancta ꝑseuerantia deueniens ad domuz noticie sue vilitatis atq̄ fragilitatis inclusa permanet in vigilia: ⁊ oratione cōtinua penitus ab omni seculari conuersatione separata: q̄r se clausit ex timore cognoscēs imperfectionem suam: ⁊ ex desiderio perueniendi ad amorem purum atq̄ liberalē. Et quia prudenter agnoscit ꝙ alio modo liberari non valet ideo prestolatur viua fide meum aduentum ꝑ augumentum in se gratie mee. Sed in quo viua fides agnoscitur? In ꝑseuerantia virtutum: nullo tempore retrocedendo ꝑ occurrentia quomodocunq̄: vel vndecunq̄ prouenient: nec etiam orationē sanctaz ommittere debet aliqua causa statuto tempore nisi propter obedientiam: vel caritatem expressam. Aliter ab oratione discedere nō debet. Quia frequenter orationis ordinato tempore diabolus amplius animam infestare conatur cum suis varijs fantasijs atq̄ molestijs q̄z extra temp⁹ orationis. Hoc autem agit: vt oratio sancta oranti tedium generet interduz in mente sua dicens. hec oratio nihil omnino tibi prodest: q̄r nō debes alia cogitare: nec aliud attēdere q̄z ad ea que dicis. Hoc aduersarius oranti persuadet: vt perueniat ad tedium ⁊ ad mentis confusionē ⁊ ōmittat orationis exercitium qđ est veluti armatura fortissima cum qua se viriliter anima deffendit ab omnibus aduersarijs eius: quando tenetur cum amoris affectuosi manu ⁊ cuz brachio liberi arbitrij: tūc virtuose pugnat in armatura predicta cum lumine sancte fidei.

Qualiter anima peruenire debet ab oratione vocali ad mentalē. Recitatur etiaz vna visio per hanc animam habita. Capi.lxvi.

FIlia carissima noueris ꝙ in oratione humili continua ⁊ fideli cum vera perseuerātia lucratur anima perfectionem ⁊ oēm virtutē. Et ideo dz in ea ꝑseuerare: ⁊ nūq̄ illā ōmittere ꝑꝑ aduersantia q̄cūq̄ siue ꝓcedāt ab illusiōe: vel a fragilitate ꝓpria: vz ex cogitationibus imūdis: vel a carnali motu corporis iordinato: vel ꝑꝑ inutilia vba cuiuscūq̄ creature. Diabolus.n. aliqñ icitat ⁊ sollicitat aliquē ad loquendū: vt orātē ipediat. Hec oīa postergare dz cū sancta ꝑseuerātia. O q̄ztū ē aīe dulcis atq̄ ꝓficua mihiq̄ grata talis oīo q̄ fit i domo notitie proprie humilitatis atq̄ vilitatis ⁊ in agnitiōe mee bonitatis oculū itellectus apiendo cū lumine scissime fidei ⁊ cū affectu mee caritatis habūdātie. Que caritas vobis scā ē visi-

bilis ī vnigenito viſibili filio meo dilectiſſimo quam vobis aptiſſime demonſtrauit ī p̄tioſo ſanguine ſuo. Qui ſanguis aīam iebriat ⁊ induit eā igne diuine caritatis ei p̄bēdo cibū venerādi ſacramēti qđ ego ī apotecha miſtici corporis ſācte matris eccleſie collocaui: v3 corpus ⁊ ſanguinē vnigeniti filij mei qui ē vere de⁹ ⁊ homo. Qđ ordinaui miniſtrādū p manus vicarū mei qui claues h3 huius p̄tioſi ſanguinis. Hec eſt apotheca đ qua tibi ſupra dixi quā ſup pōtē ꝯſtruxerā ⁊ collocauerā ex qua cibū aſſumerēt atq̃ ꝯfortarentur viatores ⁊ pegrini tranſeūtes p doctrinā veritatis īcarnate ne pp ībecillitatē ī via deſſiciāt. Iſte cibus ꝯfortat modicū atq̃ ſatis iuxta deſiderium aſſumētis quocūq̃ mō ſumat: vel virtualiter: vel ſacramētaliter. Sumit̄. n. ſacramentaliter qñ cōicādo quis actualiter accipit hoſtiā ꝯſecratā a ſacerdote. Virtualit̄ aūt ītelligit̄ qñ quis ſolūmō ex deſiderio ſācto cōicat ex auiditate cōionis: ac ēt ex ꝯſideratōe piter ⁊ deuotione ſanguinis yhu xp̄i crucifixi vbi reppit affectū exceſſiue caritatꝭ eius quā deguſtauit: ⁊ agnouit ī ſanguine quē attēdit effuſum cū ineſtimabili caritate diuina. Et ideo ſuccenditur ibi cum ſancto deſiderio ⁊ inebriatur atq̃ ſatiatur aīam inueniendo plenā3 caritate mea diuina pariter ⁊ proximi ſui. Hec aūt vbi acquiſiuit. In domo notitie ſui cum oratione ſancta vbi perdidit īperfectionem ſicut apoſtolus petr⁹ ⁊ alij diſcipuli recluſi ſtantes in domo cū vigilia ⁊ oratione perdiderunt imperfectionē ⁊ ibi perfectionem adepti ſunt: v3 cum perſeuerantia condita cum lumine ſanctiſſime fidei. Sed exiſtimare noli q̄ tantu3 ardorem atq̃ nutrimentum ab hac oratiōe recipiat ille qui ſolummodo cū oratione vocali procedit prout anime multe faciunt quaru3 oratio potius ē in verbis q̄3 in affectu cordis que non videtur ad aliud attender̄ niſi vt expleant numerum aliquoꝝ pſalmorum: vel orationum aliaru3 ⁊ expleto numero quem in corde p poſuerunt vltra cogitare non videtur. Euidēter apparet ipſos affectū ⁊ intentionem ad orationem ſolummodo vocalem appoſuiſſe. Sed ita procedere non oportet: q2 niſi faciāt aliud vltra modicum fructum ex hoc haberent mihi quoq̃ modicum eſſet acceptum. Si vero petas: vtrū hec oratio vocalis ōmitti debeat: q2 non videtur omnes eſſe tractos ad orationem mentalem: Non ſed prudenter ⁊ ordinato modo procedēdū eſt. Na3 optime noui q̄ ſicut anima prius eſt imperfecta q̄3 perfecta: ſic eſt etiam oratio ſua. Debet ergo ne tranſeat occioſe cum adhuc eſt imperfecta cum oratione vocali proceder̄ vel inchoare: tamen addendo mentale3 orōnē iuſta poſſe: v3 dū verba ore proffert mentem eius in affectū excellentiſſime caritatis mee dirrigere conetur: ⁊ eleuare cum conſideratione generali: peccatorum ſuorum atq̃ ſanguinis vnigeniti filij mei: vbi repperiet habundantiam mee caritatis ineſtimabilis atque

remissionem omnium peccatorum
eius. Hoc autem ideo facere debet
vt in sui notitia ⁊ suorum defectuū
consideratione faciat eam intellige
re bonitatem meam in se ⁊ cum ve/
ra humilitate faciat animam ipsaꝫ
in suo sancto exercicio perseuerare.
Nolo tamen ipsos deffectus in par/
ticulari ab orante cōsiderari: sed in
generali: ne mens inquinetur siue
contaminetur in recordatione par/
ticularium atqꝫ turpium peccato/
rum. Insuper admoneo ꝙ homines
nō acceptent siue retineant in se cō
siderationem solummodo peccato/
rum siue in generali: vel in particu
ri sine cōsideratione atqꝫ memoria
sanguinis: ⁊ magnitudinis diuine
misericordie: vt inde non veniant ī
confusionem. Quia si notitia sui ⁊
consideratio peccatorum non cōdi
retur cum memoria sanguinis atqꝫ
misericordie permanerēt homines
in confusione sua. Et cuꝫ ipsa simul:
⁊ aduersario demone qui sub colore
contritionis: ⁊ displicentie pecca/
torum. eos adduxit in eam vltimo
pertingerent ad eternaꝫ damnatio/
nem non solummodo propter hoc:
sed quoniam inde venirent ad de/
sperationem nisi cum lumine fidei
misericordie mee brachium assume
rent. Et aduerte: ꝙ ista ē valde sub/
tilis: ⁊ magna fraus cuꝫ qua diabo
lus etiam seruos meos irretire siue
decipere conatur. Et ideo propter
vtilitatem vestrā atqꝫ diaboli frau
dem euitandam: ⁊ vt in conspectu
meo sitis accepti oportet ꝙ iugiter
affectum ⁊ animam vestram ampli
ando dilatetis ad considerandam:
⁊ amplectendam ineffabilem mise
ricordiam meam cum vera humili
tate. Nosti nanqꝫ ꝙ superbia diabo
li sustinere nullo modo potest hu/
militatem anime: neqꝫ sua confusio
mee bonitatis amplitudinem ī mē
sam atqꝫ caritatem inquantum ani
ma speret in me. Unde si meministi
quando diabolus te prosternere si/
ue decipere volebat ex cōfusione vo
lens ostendere tibi ꝙ vita tua frau/
dulenta fuisset ⁊ non in veritate ne
qꝫ te ꝺm voluntatem meam ambu/
lasse: tu fecisti quod vtiqꝫ facere de/
buisti: ⁊ vt bonitas mea te docuit q̄
quippe bonitas alicui vere petenti
non denegatur: vꝫ humiliter eleuā
do mentem ad misericordiam meā
dicens. Ego confiteor aperte creato
ri meo ꝙ vita mea quottidie fuit in
tenebris: tamen ego latitabo fideli/
ter in plagis yesu christi crucifixi: ⁊
in sanguie suo pretioso maculas om
nium iniquitatum mearum abluā
⁊ cum sancto desiderio gaudebo iu/
giter in creatore meo. Nosti ꝙ indi
late diabolus auffugit. Postea ve
ro cum alia vice rediret volendo te
per superbiam in altum eleuare di
cens: Tu es perfecta deo valde pla
cens: vnde non expedit: vt vlterius
affligendo te peccata tua: quia sunt
abluta deplores. Tu vidisti viam
per quā ambulare debebas: vt ego
te docui: vꝫ humiliando te respondi
sti temptatori demonio dicens. Io/
annes baptista nunqꝫ offendit ⁊ in
vētre matris a deo sanctificatus esti
tit ⁊ nihilominus tantam peniten/

tiam egit:ego vero miserabilis plena tot iniquitatibus adhuc incipere negleri:vel paruam agere penitentiam:vel ipsum agnoscere creatorez atq3 dominum meum in gemitu: ꝛ contritione cordis:attente considerando quis est deus qui a me sic fuit offensus:ꝛ qualis ego sum iugiter ipsum offendens. Tunc ipse diabolus humilitatem anime tue sustinere non valens: neq3 spem in bonitate mea conceptaz tibi dixit. Tu sis a deo maledicta:qꝛ modum in te reperire nequeo. Si te per confusionē in infimis de primo:ꝛ tu per misericordie diuine spē in altum erigeris: ꝛ si te ponere conor in altum:ꝛ tu te metipsam ad infima de ptimis: descendens etiam in infernum ex humilitate:insuper etiā in inferno me persequeris. Ulterius igitur ad te non veniam eo qꝛ dure me percutis valido bacculo caritatis. Ergo debet anima notitiam excellentissime bonitatis mee condire cum sui notitia:ꝛ econuerso notitiam fragilitatis ꝛ vilitatis sue cum notitia mee bonitatis. Et isto modo vocalis oratio vtilis erit anime sic orāti mihi quoq3 valde placebit. Et ab hac vocali oratione imperfecta cum exercitio sancto perseuerando perueniet ad mentalem orationem perfectaz. Sz si voluerit ita simpliciter omnino pficere numerum suum in mente sua dispositum:vel si propter orationez vocalem ōmitteret orationem mentalem:a via perueniendi nimis errat. Occurrit aliquando ꝙ anima cuz tanta procedit ignorantia. ꝙ ex quo concepit in mente sua quosdaz psalmos:vel al' quotiens orationez dominicaz voce reppetere visitabo gratiose mentem eius modo p vnā viam modo per aliam. Quandoq3 cum vno lumine vere notitie sui cū inusitata contriti ne peccatorum suorum quandoq3 cum amplitudine diuine caritatis immense: quandoq3 ponendo menti sue diuersimode prout mihi placet: vel ipsa desiderat vnigeniti filij mei presentiaz in obiectum. Ipsa tamen ignorans anima visitationem meam quaz in se percipit omnino derelinquit: vt numerum quem in corde disposuit explere possit quasi faciendo sibi cō scientiam imperfectum numerum illum ōmittere quem ceperat. Non debet igitur ita facere: qꝛ patenter a demonio fraudaretur ꝛ illuderet ita faciēdo. Sed illico sentiendo mētem ex visitatione mea dispositam: orationem vocalem ōmittere debet postea ꝓ trāsacta mentali si ei vacat ea que sibi proposuerat perficere poterit. Si vero cōmode non valet: ad tedium siue mentis confusionez adduci nullo modo debet:ꝛ sic ordinate procedet. Excepto diuino officio ad quod omnes clerici atq3 religiosi ex debito sunt obligati vsq3 ad mortez:qꝛ si non persoluerent illud indubitanter offenderent. Et si tempore quo persoluere debēt illud eleuari:vel attrahi mentem ex desiderio sentirent sibi prouidere dn̄t:horam preueniendo:vel saltem postea subsequendo ita ꝙ officium debitū nullatenus ōmittatur. De singulis

aliq̄s orationib⁹ anima debet ichoa
re vocaliter: vt attingere possit ad
orationem mentalē: quam orationē
vocalem ōmittere debet quando ꝑ
cipit a me visitari sicut iā dixi. Hec
vocalis oratio facta sicut ē exp̄ssuꝫ
attinget ⁊ adducet ad perfectionē.
Et ideo nō debet oratio vocalis om
mitti quocunqꝫ modo facta fuerit:
sed ordinate quisqꝫ dꝫ ꝓcedere sicut
iam dixi. Et ita perseuerranter agen
do sanctum exercitium: orationem
in veritate gustabit ⁊ cibum sangui
nis vnigeniti filij mei. Et ideo dixi
tibi ꝙ aliquis virtualiter cōmuni
cabat: licet non sacramentaliter: vꝫ
affectuoso desiderio gustando cari
tatem ineffabilem yesu christi quaꝫ
in sanguine suo p̄tioso cognouit ora
tione mediante modicum ⁊ habun
dantius iuxta desideriumꝰ orantis.
Si quis cum modica prudentia ꝓ
cedit: ⁊ absqꝫ modo: modicum inue
nit: qui vero cum magna multum ī
uenit: qꝛ quanto magis aīa conatur
ab his infimis affectum suum elon
gando soluere: ⁊ in me ligare cuꝫ lu
mine intellectus tanto plus agno
scit. Et quāto plus agnoscit plus di
ligit: ⁊ quanto plus amat tāto plus
anima gustat. Igitur attēde ꝙ ora
tio perfecta non acquiritur in mul
titudine verborum: imo cum affe
ctuoso desiderio in me consurgente
cum notitia sui pariter ⁊ mee boni
tatis in se: nec vnū absqꝫ reliquo fit:
⁊ ita pariter habebit oīonē vocaleꝫ
atqꝫ mentaleꝫ: qꝛ optime ꝯueniunt
vt actiua vita cū cōtēplatiua: ꝗuis
oratio vocalis: vel mētalis appella
ri multipliciter valeat. Qꝛ dixi tibi
ꝙ sanctum desideriuꝫ anime: vꝫ vo
luntas bona continua: vocatur ora
tio: que voluntas actualiter ordina
to tempore cōsurgit ⁊ eleuatur ī me
vltra prefatam orationem continu
am sancte voluntatis. Et h̄ vocalis
oratio cuꝫ huiusmodi sancto deside
rio quandoqꝫ fit ordinato tempore:
aliqn̄ vero preter ordinatū tp̄s: vel
vltra tale tp̄s idesinenter: vt expo
stulat vera caritas in salutē ꝓximo
rum: vel aliter expediens erit iuxta
gradum in quo positus est orans.
Quilibet operari tenetur in salutē
animarum ſm statū eius iuxta san
cte voluntatis exordiuꝫ. Et ita quic
quid opatur vocaliter: vel actualitē
in salutē aīaꝝ ē vnum orare virtua
liter: ꝗuis actualiter: ēt orat in tpe
debito ⁊ in loco deputato. Etiā pre
ter hanc orationē debitā oīa ꝗcūqꝫ
facit ī caritate dei ⁊ proximi ꝯstitu
tus ēt ad exercitiū eius actuale: to
tum vocari potest oratio continua:
qꝛ non cessat orare qui non cessat be
nefacere. Et ideo dixi tibi ꝙ oratio
multis modis fiebat si fuerit voca
lis vnita mentali. Quoniam actua
lis oratio vocis facta modo p̄dicto
procedit ab affectu sincere caritatis
qui caritatis affectus ꝓ ꝯtinua ora
tione reputatur. Nunc audisti qua
liter ad orationem mentalem attin
gitur: vꝫ cum exercitio sancto atqꝫ
perseuerātia: ⁊ ꝙ ōmittatur oratio
vocalis pp mentalem cum aīam vi
sito. Insup audisti q̄ fit oratio cōis ⁊
vocalis cōiter extra tp̄s ordinatū ⁊
oīo bone atqꝫ sancte voluntatis eti

am de quibuslibet exercitijs i se: vel
in primo factis cũ bona voluntate
extra tp̃s orõni deputatuʒ ꝛ ordina
tum. Igitur aĩa dʒ semetipsam vir/
tuose calcaribus vrgere sancte solici
tudinis cũ hac oratione sancta que
parit veluti fructifera mater in aĩa
virtutes oẽs ꝛ iugiter eas alit ꝛ ad
perfectioneʒ adducit. Hoc est ergo
qđ agit anima que recluditur i do/
mo notitie proprie sui ꝛ que perue/
nit ad amorem amici pariter ꝛ filia
lem. Quod nisi teneat per viam su/
perius expssam quottidie remane/
bit in tepiditate ꝛ in sua ĩperfectio
ne. Et amaret tantum quantũ in se
pcipere videret vtilitatẽ: vel ꝯsola/
cionẽ a me: vel a proximo suo.

De fraude quã homines ĩcidũt
qui deum diligunt ꝛ ei seruiunt ex
propria vtilitate. Capi. lxvij.

DE qua quidẽ ipfecta dilectio
ne volo tibi pandere fraudẽ
vnã quaʒ hoĩes in ea recipe possunt
qñ me diligunt delectatione ppria.
Unde volo te nosce ꝙ ille seru⁹ me/
us qui me diligit imperfecte poti⁹
exquirit ꝛ amat consolationem pro
pter quaʒ me diligit q̃ȝ me. Et i hoc
aperte perpendere potest: qꝛ deffici
ente consolatione siue spirituali: vʒ
i anima quo ad religiosos viros at/
qȝ spirituales: siue consolatione tem
porali quo ad seculares qui viuunt
cum quibusdam actibus virtuosis
illico turbantur ipso facto cum agi
tãtur: vel ab aliqua leui tribulatio
ne quam indubitanter eis concedo

propter vtilitatem eoruʒ. Et si quis
ab eis interrogaret: quare turbami
ni: responderent qꝛ recepi tribula/
tionem: ꝛ illud bonũ qđ agere sole/
baʒ in prospitate nunc iuditio meo
quasi perdo qꝛ non opoꝛ illud aĩo le
to ꝛ puro corde sicut hactenus. Et
hoc accidit pp huiusmodi tribula/
tionem qꝛ prius valde melius ope/
rabar. ꝛ cum maiori tranquillitate
cordis q̃ȝ in presenti faciam. Qui di
cit ita: deceptus ẽ a propria delecta
tione. Non. n. veꝝ est ꝙ illa tribula
tio sit in cã: nec etiam ꝙ ipse minus
amet neqȝ minus valeant ea q̃ nũc
operatur. Operatio nanqȝ facta tẽ/
pore tribulationis in se tantum va
let quantum valuit ante: vʒ in tem
pore consolationis: imo plus valere
posset inquantum haberet in se pa/
tientiam. Sed hoc accidit ei qm̃ in
prosperitate delectabatur vbi cum
actu modico virtutis alicuius ama
bat me ibiqȝ mentem eius aliquali
pace fouebat operatione tantilla.
Cum ergo priuatur illo vbi requi/
em aliquam habere videbatur iu/
dicat esse priuatuʒ in quolibet ope
re suo quiete salutari. Sed non ẽ ita
proculdubio. hominibus aũt huius
modi ꝯtingit velut homini qui mo
raꝛ in pulcro viridario qui p eo ꝙ
ibi delectatur in sua operatiõe quie
scit ꝛ videtur ei haberꝛ requiẽ i opa
tione sua: sed ipse requiescit in dele/
ctatione quã hʒ ex viridario. Et ap
te cognoscit esse verum ꝙ amplius
in viridario q̃ȝ in operatione dele/
ctatur quoniam ablato sibi virida/
rio se percepit illico delectatione

priuatum. Sed si principalem affe/
ctum atq3 delectationem in ope suo
posuisset non amisisset: imo secū ha
beret: qm exercitium operandi bo/
num amitti non potest vltra volū/
tatem hominis q̄uis ei fuerit abla
ta delectatio p̄speritatis velut isti
viridarium. Igitur isti falluntur i
coꝝ opibus a propria passione. Un
de tales dicere consueuerunt. Mi/
hi constat q̄ melius operabar z am
pliorem consolationem habebam:
ante tribulationem istam q̄3 nunc
z valde magis optabam agere mul
ta bona: nunc vero nullatenus: z i a
facer̄ delector huiusmodi sermones
eorum veritatem offendunt: quia si
prio delectati fuissent in bono amo
re boni z virtutis: nullo modo per/
didissent affectum illum: neq3 deff/
cisset in eis: imo potius augumen/
tatus esset. Sed qm illorum opera
virtuosa erant in proprio bono fun
data: v3 in respectu proprie consola
tiōis z delectatōis ideo deffecit. hec
est illa fraus qua decipiūtur cōmu
niter homines in quibusdam coru3
bonis operibus. Hi proculdubio
falluntur a semetipsis: v3 a propria
delectatione sensuali.

De fraude qua decipiuntur eti/
am serui dei qui deum amant hac i
perfecta dilectione: iam dicta.
Capi. lxviij.

Erui quoq3 mei qui adhuc in
amore sunt imperfecto querē
tes z amantes me respectu consola/
tionis vel vtilitatis proprie quam
in me repperiunt aliquando decipi
untur. Nam q2 sum omnium bono
rum que fiunt indubitantissime re
munerator amplius: vel minus iu/
sta mensuram amoris opantis exhi
beo mentales consolationes oratio/
nis tempore quandoq3 per vnū mo
dum z aliquando per alium. Hec
aūt ego non ago: vt ignoranter ani
ma potius acceptet z attendat en/
senium siue donu3 consolationis qđ
exhibetur a me q̄3 attendat ad me
largitorem: sed vt attendat princi/
paliter mee caritatis affectum cu3
qua largior z idignitatem eius qui
recipit q̄3 delectationem proprie cō
solationis. Si vero velut ignorans
z ingrata voluerit attēdere magis
ad consolationem propria3 q̄3 ad af
fectū mee caritatis erga ipsam val
de damnificatur atq3 decipitur: vt
ego tibi dicam. Nam a propria con
solatione decepta querit eā z ibi de
lectatur in tantu3 q̄ aliquando cō
solationem seu visitationem meam
in se percipiendo prosequi conabi/
tur viam quam alias tenuit quan/
do eam repperit: vt eādem inuenire va
leat. Ego vero non vniformiter ani
me cōcedo: imo valde diuersimode
prout expedire video atq3 bonita/
ti mee placet: vt ex hoc agnoscer̄ pos
sint omnes q̄ habeo multa dōaria
quibus amicos meos habundantis
sime ditare valeo. Si cum ignoran/
tia sua procedere decreuerit ipsam
omnino queret habere per eundem
modum quemadmodum si spiritui
sancto legem imponere vellet. Sed
non ita facere debet: imo virili cor/
de transire d3 per pontem doctrine

yesu christi crucifixi ꝛ ibi recipere
cum humilitate cordis: eo modo: eo
loco: ꝛ eo tēpore prout bonitati mee
tribuere placet. Et si ei non tribuo
quicq̄: illud etiam non tribuere nō
ex odio: sed ex amore⁹ procedit: vt vꝫ
anima me querat in veritate: neq̄
me solum ex propria delectatione
sua diligat: sed humiliter acceptet
affectum mee caritatis amplius q̄
illam delectationem quaꝫ inuenit.
Quia si quereret ipsam delectatio/
nem iuxta voluntatem suam ꝛ non
iuxtā meam inueniet proculdubio
penam atq̄ confusionem intollera/
bilem quando se priuatam inueni/
et illa delectatione sua quaꝫ anime
sue posuerat in obiectum. Hi sunt
illi qui consolationem eligere volūt
iuxta beneplacituꝫ eorum. Inueni
entes. n. in mentibus eorum aliquo
tiens de me consolationem volunt i
illa persistere iugiter. Et incurrunt
aliquando in tantam ignorantiam
q̄ eos visitando per alium modum
mihi faciunt imprudentissime resi/
stentiam: nec acceptabunt nisi visi/
tentur illo modo quo fuerant ima/
ginati. Iste deffectus a propria pas/
sione procedit: ac ab illa delectatio/
ne spirituali quam in me repperit:
Hec anima decipitur eo q̄ esset im
possibile continuo vno modo perse/
uerare: q2 sicut anima fixa stare nō
valet oꝫ. n. ipsam in virtute profice
ret vel a virtute deficere: ita mens
in vno statu iugiter i me solummo/
do cuꝫ vna gratia stare non potest:
imo largior varias atq̄ differentes.
Nam aliquando concedo mentale
gaudium valde solatiosum aliquā/
do magnam contritionem cum tan
ta displicentia sui q̄ videbitur in se
mentem habere turbatam. Quan/
doq̄ moror i anima neq̄ me sentit.
Quandoq̄ formabo veritatem in/
carnatam ante oculum intellectus
varijs modis: tamen nō apparebit
anime: tantam iocunditateꝫ atq̄ ca
lorem in se percipere: vt huiusmodi
visioni videretur debere sequi. Ali/
quando vero nō videbit ꝛ habebit
valde magnam delectationeꝫ. Hec
omnia facio paterna caritate mot⁹
vt anima conseruetur ꝛ in virtute
proficiat humilitatis atq̄ perseue/
rantie: vt etiam instruatur ne mihi
legem imponere velit: neq̄ fineꝫ su/
um in consolatione propria sensiti/
ua: sed solū in virtutibus in me fun
datis. Et cum humilitate suscipiat:
vtrunq̄ tempus: ꝛ cum affectu sin/
cere caritatis accipiat affectum me
um cum quo sibi tribuo: cuꝫ fide vi
na credens q̄ ea que sibi ꝯcedo sunt
vel pro necessitate sue salutis: vel vt
ad perfectionem attingat. Igitur i
humilitate consistere debet facien/
do principiuꝫ atq̄ finem in affectu
paterne mee caritatis: ꝛ in ipsa cari
tate percipere delectationem ꝛ dele
ctationem iuxta voluntatem meaꝫ
ꝛ non iuxta suaꝫ. Iste modus est ad
vitandum fraudem inimici siue de
ceptionem: a me cuncta recipiendo
per affectuosum amorē qui sum om
niū finis felix ꝛ optabilis. Ideo fun
dari cuncta dn̄t in mea voluntate.

De his qui ne perdant ꝯsolationē

propiam negligunt proximũ in sua necessitate. Capi.lxix.

DIxi tibi de fraude qua decipiuntur illi qui suo modo gustare me volunt ĩmentibus eorum. Modo fraudem aliam exprimere tibi volo qua decipiũtur illi qui solicite quottidie procurãt habere cõsolationem propriam in mentibus eorum intantum ꝙ aliquando videbunt proximum suum in magna necessitate spirituali siue tẽporali: nec ei subuenient sub colore virtutis ⁊ dicent. Ex hoc ego perdo consolationem atqꝫ pacem anime mee: nec horas congruo tempore persoluo. Unde qꝛ non habent: vt asserũt in se cõsolationem iudicant offendisse siue perdidisse me. Ipsi vero decepti sunt a propria delectatiõe spirituali mẽtis eorum. Et valde magis offendũt me non subueniendo necessitate ꝓximi sui q̃ꝫ si dimitterent omnes cõsolationes eorum: quoniam exercitia quecunqꝫ tam vocalia q̃ꝫ mentalia sũt a me disposita: ⁊ ordinata vt homo perueniat ad perfectam caritatem mei atqꝫ proximi ⁊ vt in ipsa caritate virtuose conseruetur. Itaqꝫ grauius me offendit õmittendo caritatem proximi ꝓpter suuꝫ exercitium actuale siue quietem mẽtis q̃ꝫ si dimitteret exercitium amore ꝓximi. Nam in caritate proximi me reperiunt: in delectatione vero propria vbi me querunt essent omnino me priuati: quia non subueniendo proximo quando necessarium ẽ: ipso facto sunt ipsius proximi caritate priuati: ⁊ ĩminuta caritate proximi etiam affectus meus imminuitur erga ipsos. Affectu vero diminuto pariter ⁊ consolatio diminuitur. Itaqꝫ lucrari putantes valde perdunt ⁊ volentes perdere lucrantur. qꝛ si volunt in salute proximi ꝓprias õmittere consolationes lucrãtur in anima sua me per gratiam ⁊ etiam proximum ei caritatiue subueniendo in suis opportunitatibus ⁊ ita gustarent omni tempore dulcedinem affectuose caritatis mee. Cũ autem hoc õmittunt iugiter ĩ pena cõmorantur. Nam oportet aliquando ꝙ ipsi proximo suo subueniant: vel obedientia compellẽte: vel ex caritate: vel ex infirmitate corporali siue spirituali. Tunc ei subueniẽdo sentit in se penam atqꝫ mentis tedium ⁊ efficitur incõportabilis omnibus cum quibus assidue conuersatur. imo etiaꝫ sibimetipsi. Siquis vero peteret ab eo quare sentis istã penam: Illico respõderet. Quia mihi videtur amisisse pacem atqꝫ mentis mee quietem: ⁊ multa bona que facere solebam õmisi: vnde reputo deum offendere. Sed nõ est ita. Iuditiuꝫ.n. eius in propria delectatione collocatum est. Ideo nescit agnoscere siue discernere vbi cõsistat offensio sua: qꝛ si bene videret intelligeret offensam in carendo sua consolatione mentali: vel õmittendo sanctum exercitium oratiõis: tempore necessitatis proximi sui: non existet imo consistet carentia caritatis proximi sui cui seruire debet atqꝫ cum caritate subuenire iuxta posse suuꝫ

amore mei. Itaq3 vides ꝙ fallitur ex amore proprio spirituali circa se metipsum.

De deceptione qua falluntur illi qui suum affectum posuerunt in cōsolationibus atq3 mentalibus visionibus. Capi.lxx.

ET aliquando cōtingit ex hoc amore spirituali ꝓprio ꝙ anima maius damnum incurrit: q2 si suum affectu3 solummodo collocat in querendo mentales consolatiōes atq3 visiōes quas ego frequētissime largior amicis meis: quando se privatam illis videret incidit in amaritudinem atq3 mentis intollerabile tedium: q2 se iudicat gratia eē privatam cu3 ab ea me quandoq3 subtraho non per gratia sed per sentimentum a mente sua sicut iam tibi dixi: vt ita perveniat ad perfectionem. Ipsa vero cadit in amaritudinem ⁊ ei videtur arram inferni gustare percipiendo se consolatiōe privatam ⁊ molestiis multarum temptationum agitari. Nullo modo debet in tantam ignorantiam incidere: nec ita ꝑmittere se decipi ab hoc amore proprio spirituali ꝙ non intelligat veritatē: sed in se cognoscat fore me qui sum illud eternum bonū qđ ei conservo bonam voluntatē in tꝑe belli q̄ non sequitur cū ꝯsensu tēptationes illas a quibus i mēte molestat᷑. Dz igit᷑ humiliare se reputando se: pace sine quiete mētis idignā. Et ideo frequēter ab anima me subtraho: vt in humilitate persistat: ⁊ vt veritatem meam in se cognoscat qua3 in bona voluntate reꝑit quā ego sibi conserve tempore bellorum ⁊ vt ipsa non assuescat accipere vel optare solummodo lactis dulcedinem: v3 huiusmodi consolationes: imo se viriliter applicet ad pect⁹ veritatis incarnate: vt vna cum lacte carnem etiam assūmat: v3 attrahendo dulcedinem affectuose caritatis mee mediāte carne yesu christi crucifixi. Hoc itelligo de doctrina sua salubri de qua vobis feci pōte3 vt per illu3 ad me venire possitis. Ad hunc ergo finem ab animabus aliquando me subtraho. Si prudenter incedunt ego postea redeo ad ipsas cum lumine maiori: dulcedine: fortitudine: atq3 caritatis ardore. Si vero quando me subtraho recipiunt cum tedio tristitia ⁊ confusiōe mentis modicum inde lucrantur ⁊ i sua tepiditate perdurant.

Quomodo prefati qui delectantur in mentalibus visionibus aliqn̄ decipiuntur a diabolo qui se transfigurare potest in angelum lucis. Et de signis quib⁹ potest agnosci: quādo visio procedit a deo: vel a demonio. Capi.lxxi.

POst hec aīe tales aliqn̄ recipiūt a demonio fraudē alia3 trāsformādo se in angelū lucis. Qm̄ i eo qđ itelligit aīam optare seu recipe dispositā: tēptationis laqueum invenire conatur: vn̄de q2 mentē videt inclinatam ⁊ allectam ad dulcedinem proprie delectationis: ⁊ in huiusmodi visionibus mentalibus

ex deſiderio cōmorari:ipſe diabolus
in illa mēte ſe transformat in diuer
ſis modis. Aliquādo ſub forma mee
veritatis:vz yeſu chriſti:aliquando
ſub angelica forma ſe demonſtrat:
vel aliquorum ſanctorum meorum
ſicut intellexerit animam libentius
acceptare. Hec autem facit vt eam
illaqueare poſſit hamo proprie dele/
ctationis ſpiritualis ad quam aui/
ditate tanta deſideriuz inclinatur.
Et niſi ſollicite conſurgat anima cū
humilitate profunda contemnēdo
realiter viſiones atq̧ conſolationes
iſtas:hec hamo capta remanet ī ma
nu diaboli. Sed anima prudens in
illis non apponit affectum ſuum: i/
mo quantum eſt in ſe reſpuit:ex hu/
militate ſe reputans illis indignaz:
ꝛ cum affectuoſo deſiderio ſolūmo/
do virtutes amplectitur ꝛ affectuz
meum qui largitor ſum attendit: ꝛ
non ad huiuſmodi donum ſiue dele
ctationem propriam. Et ita diaboli
manus euadit illeſa:q̄ ſuperbia ſua
humilitatē aīe tollerare nullo mo/
do poteſt. Si vero petas quomodo
cognoſcitur viſio vera ſiue viſio fal
ſa ꝛ diabolica:reſpondeo tibi prebē
do ſignuz verum: q̄ quando diabo
lus animam viſitat in forma lucis:
illico ſentit in aduentu ſuo gaudiū:
vel alacritatem quandam:ſed quā/
to moratur amplius tanto magis ī
ſe defficit atq̧ tenebre remanent cū
quodaz tedio ꝛ obfuſcatione ſtimu/
late mentis. Cum autem anima in
veritate viſitatur a me qui ſuz eter
na veritas in aſpectu primo recipit
anima timorem ſanctum ꝛ cuz ipſo
timore gaudium ꝛ ſecuritatem cuz
vna dulci prudentia:q̄ dubitando
non dubitat:ſed pro ſui notitia ſe re
putans indignam humilime dicet.
Ego non ſum digna tuam viſitatio/
nem habere. Cuz ergo ſim indigna
quomodo poteſt hoc eſſe. Tunc ve/
ro ſe conuertit ad latitudinem cari/
tatis ineffabilis mee:videns ꝛ aper
te cognoſcens quia mihi poſſibile ē
omnia quecunq̧ volo dare. nec aſpi
tio ad alicuius indignitatez:imo di
gnitatem meam attendo qui dignā
illam facio:vt me recipiat in ſe per
gratiam atq̧ ſenſum: q̄ non contē/
no deſiderium quo me vocat ad ſe.
Ideo me recipit humili corde dicēs
Ecce ancilla tua fiat in me tua ſan/
cta volūtas. Tunc egreditur ab iti
nere viſitationis mee pariter ꝛ ora
tionis eius cuz allacritate:ꝛ magno
gaudio mētis cum humilitate ſe re
putans indignam ꝛ cum caritate:
q̄ recognoſcit a me. Hoc eſt ergo ſi/
gnum cū anima viſitatur a me: vel
a demonio:q̄ quando viſitatur a me
repperit in aſpectu primo timorem
ſanctum:in medio autem ꝛ in fine
gaudium cum fame virtutum. Eco
uerſo viſitatio demonis in aſpectu.
primo quandam allacritatem exhi
bet:poſtea vero dimittit in fine mē
tem cum confuſione tenebroſaz. Er
go prouidi vobis exhibendo ſignuz
vt anima ſi vult humiliter ambula
re cum prudentia decipi non vale/
at. Quam fraudem incideret ani/
ma que procedere vellet ſolummo
do cum amore imperfecto circa pro
prias conſolationes ꝛ viſiones affe/

ctum meum attendere negligendo
vt iam dictum est.

Qualiter anima q̄ se ipsam agno
scit prudenter euadit prefatas frau
des. Capi.lxxij.

NOlui tibi tacere filia charis/
sima fraudem quam incur/
runt cōmuniter homines mundani
in amore sensitiuo permanentes cū
paruitate bone operationis. In tē/
pore.s.quo cū modica virtute ope
rantes magis delectantur ipsa tem
porali consolatione quam operan/
do recipiunt:q̄ꝫ virtute. Nec tibi ta
cere volui quomodo decipiātur ser
ui mei:cū cōsolationibus spiritua
libus delectantur amore proprio d
cepti qui nō sinit eos cognoscere ve
ritatem affectus mei:nec videt̄ vbi
culpa consistat. Et dixi tibi fraudē
qua vtitur demon eos decipiendo
culpa sua cum ipsi non seruant mo/
dum quem dixi tibi hac ratione:vt
tu:ꝛ alij serui mei virtutes sequami
ni amore mei:ꝛ non affectu alterius
rei. In hec omnia pericula incidert̄
possunt:imo sepe incidunt illi qui ī
imperfecto amoī mei positi potius
propter donum meum me diligunt
q̄ꝫ propter me donatorem. Uerum
anima que domum proprie cogni/
tionis vere est ingressa orando per/
fecte ꝛ abijciendo imperfectionem
amoris ꝛ orationis eo modo quem
tibi in tractatu oratōis exposui me
ipsum recipit amoris affectu querē
do ad se trahere lac mee dulcedinis
a pectore doctrine xp̄i crucifixi ter
tium iam statum adepta amoris.s.
filialis ꝛ amici. Non habet hec ani/
ma mercenarium amorem:sed me/
cum agit:vt solent inuicē amici ca
rissimi quorum si alteri fuerit ab al
tero munus oblatuꝫ qui accipit nō
tantum munus respicit verum p̄n
cipaliter amici cor:ꝛ donantis affe/
ctum. Sic igitur anima que ad ter
tium statum peruenit amoris per/
fecti cū a me recipit munera:ꝛ gra
tias non respicit solūmodo donum
meum:sed oculo intellectus intue/
tur mee caritatis affectum qua sibi
munus contuli. Atq̄ꝫ vt ipsa nō pos
sit se excusare:q̄ id agere nequeat.s.
meum affectum intueri munus cū
donatore coniunxi cum diuinā na/
turam humane nature copulaui:ꝛ
verbum vnigenitum.s. filium meū
qui mecum vnum est:ꝛ ego secū vo
bis donaui hac itaq̄ꝫ ratione donū
respicere non valetis nisi ꝛ me dona
torem respiciatis: Uides ergo quo
amoris affectu debetis diligere ꝛ c
siderare donū ꝛ donatorem. Quod
si facietis nō in mercenario:sed pu/
ro ꝛ sincero amore eritis ꝛ hoc faci/
unt illi qui clausi manent in domo
cognitionis proprie vilitatis.

Quomō anima recedit ab amore
imperfecto ꝛ peruenit ad amorem
perfectum. Capi.lxxiij.

HUcusq̄ꝫ multimode tibi mon/
straui sicut aīa resurgit ab im
perfectione sua:ꝛ ad amorem perfe
ctum attingere potest ꝛ quid agit
ex quo peruenerit ad amorem filia

lem τ amici. Tibi nãq₃ dixi q̃ illuc
valet attingere cum sancta perseue
rantia claudendo semetipsam in do
mo notitie sue fragilitatis. Que no
titia sui debet esse condita cũ agni-
tione mee bonitatis vt ad confusio-
nem non veniat. Nã in notitia sui
ꝓprie sensitiue passiõis odiũ acqui-
rit atq₃ delectationis proprie conso
lationis. Et ab hoc odio sancto ĩ hu-
militate fundato patientiam vera₃
acquirit in qua fortis efficitur con-
tra bella diaboli τ cõtra persecutio
nes hominum. Erit etiam valde pa
tiens quando pro salubri bono suo
me subtrahere velim per sensum ab
ea: omnia libentissime tollerabit cũ
ista reali virtute. Et si ꝓpria sensua
litas vellet ex aliqua difficultate re
bellare quandoq₃ contra rationem
iudex conscientie d₃ ascẽdere super
se cum odio sancto faciendo iustiti-
am: neq₃ permittendo motus tran-
sire inordinate sine correptiõe. Quã
uis anima que consistit in odio san-
cto sui quottidie se corrigit τ arguit
oĩ tempore: non solum eos qui sunt
contra rationem: imo frequenter il
los etiam motus corripit qui proce
dunt a me. Hoc innuere voluit ille d
notus seruus meus beatus gregori
us cum ait. Bonarum mentium est
ibi culpam agnoscere vbi culpa nõ
est. Igitur ita d₃ anima facere τ fa-
cit que vult surgere ab imperfectio
ne: v₃ expectare perseueranter ĩ do-
mo notitie sui prouidentiam meam
cum lumine fidei: sicut egerunt illi
sancti discipuli qui patienter expe-
ctauerũt in domo: nec inde discesse-
runt: imo perseuerauerũt in vigilia
cum humili oratione continua vsq₃
ad aduẽtum sancti spiritus. Et hoc
est illud quod agit anima sicut iam
dixi postq̃ ab imperfectione surre-
xit τ in domo se reclusit vt ad perse
ctionem attingat. Ipsa stat iugiter
in vigilia: oculum intellectus ad do
ctrinam veritatis mee dirrigendo:
τ q̃r se cognouit: humiliata consistit
in oratione cõtinua: v₃ desiderĳ ve
re sancti quoniã in se cognouit mee
caritatis affectum.

De signis quib⁹ cognoscitur ani-
mam attigisse ad amore₃ perfectũ.
Capi.lxxiiij.

Nunc vero tibi dicendum est
in quo demonstratur animã
ad amorem perfectum attigisse. No
ueris ergo verum esse signum illud
qd habuerũt illi sancti discipuli p⁹
aduentum sancti spiritus. A domo
nanq₃ fuerunt egressi τ amisso timo
re: verbum meu₃ ãnunciabant pre-
dicantes doctrinam vnigeniti filĳ
mei virili corde contemnendo pe-
nas: imo gloriabantur in penis: ne-
q₃ metuebant ãnunciare veritate₃
in conspectu tirãnorum atq₃ princi
pu₃ huius mundi ad nominis mei
laudem τ gloriam. Sic anima₃ que
in cognitione sui perseueranter ex-
pectauit: ego postmodum in reditu
meo visito cum igne mee caritatis:
cum qua caritate dum stetit in do-
mo cum perseuerantia concepit vir
tutes per amoris affectum partici-
pando de potentia mea. Cum qua

virtuosa potentia vicit ⁊ subiugauit propriam passionem sensitiuaȝ. Et cum ipsa caritate participaui cū ea sapientiam vnigeniti filij mei in qua sapientia vidit ⁊ agnouit oculo intellectus veritatem meam atqȝ fraudes amoris proprij spiritualis: vȝ amoris imperfecti proprie cōsolationis vt iam dixi. Cognouit etiam fraudem atqȝ malitiam diaboli qua decipit animam que ligata fuerit in illo amore imperfecto. Et ideo surrexit cuȝ odio ipsius imperfectionis ⁊ amore perfectionis in dicta caritate que ipse spiritus sanctꝰ est: participaui vȝ in voluntate sua ipsam fortificando: vt quancunqȝ penam pro nomine meo substinere vellet ⁊ egrediendo domum virtutes in proximo suo pareret. Nō quidem egreditur a domo notitie sui: sed egrediūtur a domo cordis ⁊ anime virtutes cōcepte per amoris affectum. Et eas parturit in tempore necessitatis proximi sui multifarie multisqȝ modis: quia timor ille perditus est qui detinebat eam ne manifestaret ex timore perdendi consolationes proprias vt iam supra dixi. Postq̄ aūtȝ homo peruenit ad amorem perfectum ⁊ liberaleȝ egreditur extra modo dicto semetipsuȝ deserendo. Et hoc venit homines cuȝ quarto statu: videlicet quādo a tertio statu consurgens qui perfectus est: in quo tertio statu gustat ⁊ parit in proximo suo caritatem recipit vnum statum vltimum pfecte vnionis in me. Qui duo status insimul vniti sunt: nec ē vnus absqȝ reliquo pront caritas mea sine caritate proximi: neqȝ caritas proximi sine caritate mea potest esse. Non. n. est vna separata ab altera. Sic est de duobꝰ statibus istis: vt in sequentibus aptius audire poteris.

Qualiter imperfecti sequi cupiunt solummodo patrem: sed perfecti sequuntur filium. Et de quadaȝ visione pulchra. Capi. lxxv.

Dixi tibi q̄ egrediūtur extra ⁊ quod est signum q̄ ab imperfectione discesserunt ⁊ ad perfectionem attigerunt. Aperi oculum intellectus ⁊ illos per pontem festinare cōsidera doctrine: vȝ yesu christi crucifixi qui fuit ⁊ est via regula ⁊ doctrina vestra: ⁊ nunc q̄ coram oculis intellectus eoꝝ non habent obiectum nisi yesum christuȝ crucifixū. Non. n. assumunt in obiectuȝ patrē sicut ille facit qui stat adhuc ī amore imperfecto qui nullam vult omnino penam habere quoniam ī me patre pena cadere nō pōt. Ergo solūmō sequi cōcupiscit meam delectationē quā ī me reperit. Isti vero nō ita faciūt: imo tāqȝ ebrij ⁊ ignito amore succēsi cōgregauerūt ⁊ ascenderūt tres gradus generales quos in tribus aīe potentijs figuraui tibi: atqȝ tres gradus actuales quos actualiter tibi figuraui ī corpe yħu xp̄i crucifixi vnigeniti filij mei. Unde ex quo pedes attigerūt ⁊ ascēderunt cū pedibus affectus aīe peruenerunt ad latus siue costatū vbi secreta cordis agnouerūt ⁊ aque baptis

nu**m** inuenerunt qui virtutem ha
bet i sanguine vbi repperit anima
gratiam in sancto baptismo ⁊ ibi di
sponitur ⁊ parat anime vas ad gra
tiam vnitam atq̄ concretaȝ sangui
ne recipiendam. Sed vbi cognouit
anima huiusmodi dignitatem: vt es
set vnita siue composita in sanguine
agni recipiendo sacrum baptismū
virtute sanguinis: In eo statu: siue
lateris vulnere: vbi cognouit igneȝ
ardentissime caritatis. Et ita si be/
ne meministi veritas incarnata ti/
bi manifestauit cum interrogasti di
cens. Agne dulcis ⁊ immaculate tu
am vitam in cruce finieras quan/
do latus lancea tibi fuit apertum:
quare decreuisti tali modo percuti
atq̄ lancea cor tuum ita crudeliter
aperiri: Ipse vero tibi respōdit hoc
euenisse multiplici respectu quorū
aliquem illico tibi patefecit. Nā vȝ
ei⁹ desiderium erga salutem huma
ni generis erat ĩfinitum: ⁊ operatio
penarum illarum atq̄ tormentorū
erat in se finita ⁊ per aliquam rem
finitum ostendere nō valebat amo
rem eius infinitum. Et ideo voluit
aperiri cor eius vt apertissime secre
ta cordis agnosceretis: q: proculdu
bio magis ⁊ ardentius diligebat q̄ȝ
ostendere poterat ex aliqua pena fi
nita. Et ideo sanguinem ⁊ aquam ĩ
de voluit effundere sic habundāter
vt in aqua denotaretur atq̄ sancti/
ficaretur ille baptismus aque quo
genus humanum vniuersum a suis
iniquitatibus lauari atq̄ mundari
posset qui virtutem habet in effica/
cia preciosi sanguinis effusi cum tā
ardenti ⁊ amoroso desiderio. Et in
hoc actu voluit ostendere dupliceȝ
alium baptismum sanguinis vnus
est in his qui baptizati sunt in san/
guine suo quem amore mei fuderūt
⁊ aque baptismum habere nequiue
runt. Qui sanguis habet efficaciaȝ
propter yesu christi dilectissimi filij
mei sanguinem. Alius autem ē ba/
ptismus ignis: vȝ eorum qui bapti/
smum affectuose desiderant ⁊ habe
re nequeunt. Nec est baptism⁹ ignis
absq̄ sanguine: q: sanguinis est ve/
re conspersus ⁊ immixtus igni diui
ne caritatis eo q̄ ingenti fuit amo/
re effusus. Insuper aliter anima re/
cipit huiusmodi sanguinis bapti/
smum figuratiue loquendo: nam q:
noui fragilitatem ⁊ infirmitatē ho/
minum: vnde frequenter offendūt
cōmittendo grauia peccata ex quo
rum culpa gratiam āmittunt quaȝ
acquisierūt in sacro baptismate vir
tute sanguinis. Ad quam tamē cul/
pam cōmittendam homines inuiti
non impellūtur ab infirmitate: nec
ab aliqua creatura: nisi sponte con/
sentire velint vt iam dixi tibi. Ideo
vt ipsi possint ipsam gratiam perdi
tam anime sue recuperare ac in ipsa
quottidie perseuerare sincerissima di
uina caritas mea gratiose prouidit
vt iugiter homines baptismum san
guinis haberent quem vtiq̄ recipi
unt ex contritione cordis in sancta
confessione: vȝ confitendo peccata
sua ministris meis quibus ego cō/
misi clauem huiusmodi sanguinis.
Quem vtiq̄ sanguinem in absolu/
tione peccatorum effundunt in sacr

es animarū quo loꝛe restituuntur
ad gratiaʒ. Et si forte nequirent ha
bere confessoꝛem: vt in omnibus ca
sibus creaturis meis occurrat pro/
uidentia mea sufficit habere contri
tionem in coꝛde cum pꝛoposito con
fitendi si poterit. Tunc ergo man⁹
exoptande clementie mee fructum
sanguinis huius pꝛetiosi largitur.
Qui vero potest habere confesso/
rem omnino volo atq̄ pꝛecipio ꝙ
actualiter ipsi ministro meo confi/
teatur. Si quis autem habere pote
rit ⁊ acceptare noluerit omnino pꝛi
uatus erit fructu salutiferi sangui/
nis. Tamen etiam si in extremis tā
dem cōfiteri coꝛdialiter ⁊ inuerita/
te voluerit ⁊ non potuerit etiaʒ ad
gratiam acceptabitur. Sed consu/
lo ne quis ita stulte pꝛocedat in vi/
ta sua ꝙ ad hanc extremitatem ad/
ducatur: qꝛ magno periculo semet/
ipsum exponit. Nō est.n.aliquo mo
do tutus ꝙ non pꝛopter obstinatio
nem suaʒ diuina iustitia mea dicat
ei. Tu mei non fuisti memoꝛ in vita
quādo potuisti: ⁊ ego tui obliuiscar
in moꝛte. Itaq̄ nemo debet ianiter
āmittere salubꝛe tempus differen/
do remedia sue salutis. Si tamen ex
negligentia sua distulit vsq̄ dum vi
uit ōmittere nullo modo debet i spe
sanguinis huius pꝛetiosi semetipm
isto modo baptizare. Itaq̄ vides in
salutem animarum vestrarum hu/
iusmodi baptismum humano gene
ri continuū esse gratiose concessum.
In hoc ergo baptismo cognoscerpo
tes operationem filij mei: vʒ penaʒ
crucis fuisse finitam: fructus vero
pene, quem per eum recepistis est in
finitus. Et hoc accidit virtute diui/
ne nature que infinita est vnita cuʒ
natura vestra humana que finita ē
Que natura humana substinuit pe
nam in verbo meo vestra humani/
tate vestito. Sed quoniam est inser/
ta ⁊ vnita vna natura cū altera tra
xit ad se penam eterna deitas quaʒ
in cruce sustinuit inestimabili cari
tate. Ideo pena talis ⁊ operatio di/
ci pōt infinita non ꝙ in se pena fue
rit infinita: nec actualis in coꝛpoꝛe:
nec etiam in anime desiderio quod
habebat implendi redemptionem
humani generis: qꝛ terminata fuit ī
cruce cū anima discessit ⁊ fuit a coꝛ
poꝛe seperata. Sed fructus qui pꝛo
cessit a pena ⁊ desiderium vestre sa/
lutis extēditur in infinitum ⁊ ideo
infinito modo recepistis: qꝛ si fruct⁹
non esse infinitus non fuisset in gra
tia restitutum vniuersuʒ genus hu
manum: vʒ pꝛeteriti pꝛesentes ⁊ fu/
turi. Nec etiam homines qui iugi/
ter offendūt post offensam: ab ea re/
leuari possent si tale baptisma san/
guinis in vobis: infinito fructu ca/
reret. Hoc ipse filius me⁹ vobis ap
te patefecit i sui sacratissimi lateris
apertura vbi secreta coꝛdis inueni/
re potes: ostendendo ꝙ magis vos
atq̄ salutem vestram amat ⁊ optat
q̄ cum aliqua pena finita demon/
strare potuerit. Ostendi tibi fructū
istum infinitum. Cum quo. Cuʒ ba/
ptismate sanguinis iuncto cuʒ igne
diuine caritatis: qꝛ cum inextimabi
li amoꝛe fuit effusus ⁊ ī generali ba
ptismo chꝛistianis exhibito. Et oib⁹

qui volunt aqua baptizari que pro culdubio vnit ignito sanguini vbi anima se purgat ꝛ cōponitur vt panis aqua. Et vt hec aperte cognoscerentur voluit ipse filius meus vt a later suo sacratissimo sanguis effluceret vna cum aqua.

Quomodo voluntas propria in anima mortua signuȝ verum est ꝙ ipsa peruenerit ad os: vȝ ad tertiuȝ gradū suprascripti pōtꝭ. Cap. lxxvi.

OMnia que narraui tibi nūc prius audisti ab vnigenito filio meo: sed i persona sua volui tibi replicare vt apertius videres excellentiam vbi est anima que iam ascēdit istum secundum graduȝ vbi cognoscit ꝛ acquirit ineffabilem amoris ignem quo succensa subito currit ad tertium graduȝ: videlicet ad os. Et ibi manifeste demonstrat ad statum peruenisse perfectum. Unde pertransiuit per medium cordis vȝ cum memoria sanguinis in quo baptizata fuit amorem imperfectū deserendo. ex illa notitia quam attraxit ab amore cordiali gustando videndo ꝛ intelligendo ignem intē se mee caritatis. Tales vere peruenerunt ad os. Ideo demonstrant: oris officium exercentes. Loquitur n. os cum lingua quam infra se continet. Gustus vero gustat. Os inse retinet atqꝫ stomaco porrigit: dētes quoqꝫ conterunt cibum quoniā aliter īgeri: neqꝫ digeri posset: Sic anima primo loquitur mihi cū lingua que consistit in ore sancti desiderij: vȝ lingua deuote atqꝫ continue orationis. Ista lingua loquitur actualiter atqꝫ mentaliter. Loquiꝛ actualiter ānunciando mee veritatis euāgelicam doctrinam: vȝ monendo: consulendo ꝛ absqꝫ timore quocunqꝫ confitendo: contemnendo penam quancunqꝫ mundus ei minaretur siue posset inferre: sed audatia sancta confitetur coram omnibus varijs modis vt vnicuiqꝫ viderit expedire. Mentaliter vero loquitur offerendo mihi dulcia ꝛ amorosa desideria in salutem animarum. Insuper animarum cibum accipit atqꝫ comedit super mensa sanctissime crucis ad honorem mei quoniaȝ aliter: vel in alia mensa non posset illū in veritate perfecte comedere. Dixi ꝙ huiusmodi cibum dentibus conterit: aliter. n. illum ingerere siue digerere non valeret dētibus: vȝ odiū ꝛ amoris. Que duo sunt ordines in ore sancti desiderij dentium vbi detinetur iste cibus conterendo cum odio sui ꝛ amore virtutum in se pariter ꝛ in proximo suo: conterit vilipendendo qualibet iniuriam ꝛ omnes contumelias: derisiones: improperia: ꝛ persecutiones vndecunqꝫ ꝑuenjant: virtuose tollerando famē: sitim: calores: ꝛ frigora cum penis ꝛ anxijs desiderijs lachrimis atqꝫ sudoribus in salutem animaruȝ. Hec omnia ꝛ alia plurima conterit atqꝫ deglutit amore mei subportando caritatiue proximum suum. Postꝙ̄ autem ita contriuit: gustus auide gustat saporans fructum laborum dulcium ꝛ amenitatem cibi anima

rum: illum in sincera z ignifera caritate mei z proximorum suorum affectuose gustando. Et ita cibus iste peruenit ad stomachum qui ex desiderio salutis animaruz valde famescebat z huiusmodi cibum optabat vz qꝫ stomachus amorosi cordis cuz amẽitate atqꝫ sincerissima caritate proximi sui ruminare delectatur. In tantuz qꝫ omnino perdit proprie vite corporalis teneritudinem z affectionem: vt ipsum cibum i mẽsa crucis atqꝫ doctrine yesu christi sumptũ ingerere pariter z virtuose digererẽ valeat. Tunc impinguatur anima in veris atqꝫ realibus virtutibus z ex habundantia cibi repletur in tãtum qꝫ vestimentum exterius proprie sensualitatis: i dest corpꝰ quod animam contegit crepando scinditur quantum ad sensitiuum appetitum. Qui vero crepat omnino moritur. Ita sensitiua voluntas illico mortua remanet. Et hoc ẽ ex eo quoniam anime voluntas ordinata viuit in me voluntatem meam in omnibus induta z ex hoc illa sensitiua mortua fuit. Hoc igitur est verum signum qꝫ anima peruenit ad gradum tertium oris: qꝛ vz occidit i veritate ꝓpriã voluntatem qñ gustauit mee caritatis affectũ z ideo reperit in operẽ paceꝫ z quietem anime sue. Nosti qꝫ in ore pax exhibetẽ. Sic in isto tertio statu paceꝫ inuenit: ita z taliter vt nemo eam turbare valeat ꝓ eo qꝫ perdidit z abnegauit voluntatem propriam que prebet vitiqꝫ pacem z quietem anime que noluit illam occidere. Tales virtutes pariunt absqꝫ pena super proximũ suuz: non qꝫ pene non sint eis pene: sed voluntas que mortua ẽ non estimat eas ad penaz: quia voluntarie tollerat amore mei cum iocunditate quadã. Isti sine quacunqꝫ negligentia currunt per viam saluberrime doctrine yesu christi crucifixi: nec ex iniuria sibi facta siue persecutione quacunqꝫ siue quibusdam mundi delicijs iter suuz aliquo modo retardant: sed omnia tollerant cum ꝑseueranti fortitudine. Et succensi caritatis affectu gustant cibum salutis ãimarum cum vera patientia: que patientia signum est in veritate demonstratiuum: qꝫ anima perfecte diligat absqꝫ respectu proprie cõmoditatis: qꝛ si me diligeret z proximum ex vtilitate propria esset ipatiens ambulãdo remisse cum negligentia. Sed qꝛ tales me diligunt ꝓpter me quia summa suz bonitas z amari dignus z se propter me diligunt: z proximum sum simili modo propter me vt exhibeant laudem z gloriam nomini meo: ideo fortes atqꝫ perseuerantes existunt ad omñia tollerandacum vera pacientia.

De operibus anime postqꝫ tertiũ gradum ascendit. Capi. lxxvij.

Hec sunt ille tres gloriose virtutes i ꝟa caritate fundate q̃ cõsistunt in summitate arboris ipsius affectuose caritatis: vz patiẽtia fortitudo: atqꝫ ꝑseuerantia q̃ cũ lumie sanctissime fidei coronanẽ. Cuz quo lumie sine tenebris ambulãt valde

velociter per veritatis viam ⁊ in al
tum extollitur ex deſiderio ſancto.
Et ideo nemo poteſt eam offendere
neqꝫ demones cum ſuis temptatio/
nibus:qꝛ timent animam igne cari
tatis accenſam:nec hominum iniu/
rie ſiue detractiones:imo ꝙuis iſte
mundus eos iniuſte perſequatur ta
men eos valde metuit.Ita mea bo/
nitas operatur ⁊ vult:vt in conſpe/
ctu meo magnificentur ac etiam in
mundo fortificentur:qm̄ ex humili
tate ſe paruulos effecerūt:⁊ ego ma
gnificaui eos ī me vita durabili ac
etiam in corpore miſtico ſancte ma/
tris eccleſie vbi fit quottidie vene/
randa memoria de ipſis:qꝛ nomina
eorum in me libro vite ſcripta repe
riuntur.Itaqꝫ mundus eos habet ī
reuerentiam eo ꝙ ipſum vilipendē
do cōtempſerunt.Iſti non ex timo/
re:ſed ex humilitate virtutez abſcō/
dunt.Et ſi fuerit opus in aliquo ꝓ
ximo ſuo ſubueniendo ſeruire nō ſe
ſubtrahūt ex timore laboris:vel ali
cuius pene ſine dubitando perdere
conſolationem propriam:imo virili
ter atqꝫ fideliter ei ſeruiunt de ſe n̄
curantes:imo ſe valde contemnen/
tes:vt ipſi proximo ſuo ſeruire vale
ant.Qualitercunqꝫ tempus ⁊ vitā
ſuam exerceant in honorem meum
exultant ⁊ habent in mēte ſua quot
tidie quietem atqꝫ tranquillam pa
cem.Et hoc vnde procedit.Qꝛ non
eligunt mihi ſeruire modo ſuo:imo
ſicut placet mihi.Et ideo tātum ap̄
tiant tempus conſolationis ꝙꝫ tri/
bulationis:tantum proſperitatem
quantum aduerſitatem:tantum cu
rant de vna quantum de altera:qm̄
vbiqꝫ ⁊ in omnibus his talis inue/
nit ſanctam voluntatem meaz ⁊ ip/
ſe nil aliud optat niſi vt cum ea con
formitatem habeat vbicunqꝫ reppe
riat eam.In qua voluntate cogno/
uit:qꝛ nihil abſqꝫ me factum eſt ⁊ cū
miſterio ⁊ cum mea diuīa prouidē/
tia niſi peccatuz quod nihil eſt.Vn
de ſolummodo peccatum odiunt ce
tera vero cū reuerentia ſuſcipiunt.
Et ideo ſunt ita ſtabiles ⁊ firmi per
viam veritatis ambulantes:neqꝫ te
peſcunt in ſeruitio proximorum:i/
mo fideliſſime ſeruiunt omnibus iu
xta poſſe:nec attendunt ignorantiā
vel ingratitudinem aliquorū.Nec
etiam quamuis aliquando peruer/
ſus vel vitioſus homo ſibi dicat in/
iuriam redarguēdo opera ſua:ōmit
tunt effundere preces pro eo corā me
magis affligendo ſe propter offen/
ſam meam atqꝫ detrimētum anime
proximi ꝙꝫ de iniuria propria.Iſti
dicūt cuz glorioſo precone meo pau
lo.Mundus maledicit ⁊ nos bene/
dicimus:ipſe nos perſequitur ⁊ nos
cum patientia ⁊ gratiarum actiōe
ſubſtinemꝰ blaſſemamur ⁊ obſecra
mus tanqꝫ purgamenta mundi hu
ius facti ſumꝰ.Itaqꝫ vides dilectiſ/
ſima filia iſta ſigna:ſed precipue ſu/
pra cetera virtutem patiētie ꝑ quā
apertius anima demonſtrat in ve/
ritate profeciſſe ab imperfectiōe ad
amorem perfectum ſequendo dulcē
⁊ īmaculatum agnum vnigenitum
filium meum qui dum eſſet in cru/
ce,clauis ibidez affixus amoris nul
lo modo ſe retraxit ob inſultū ⁊ im/

properium indecorum ei dicentium.
Descende nūc de cruce credemusqꝫ
tibi. Nec etiam propter ingratitu/
dinem aliorum quin iugiter in obe
dientia quam imposueram ei perse
ueraret cum tanta patientia ꝙ vox
alicuius murmuris non fuit ab ore
suo audita. Similiter isti dilectissi/
mi filij mei sequuntur doctrinaꝫ at
qꝫ vestigia mee veritatis. Et quan/
uis iste mundus ipsos retrahere ve
lit a recto tramite blanditijs vel mi
nis ipsi tamen in hoc itinere suo nō
retardant: vel ab ipso retrocedunt:
imo solummodo respiciunt in mee
veritatis obiectuꝫ. Isti nolunt a cā
po belli retrocedere neqꝫ redire do/
mum vllatenus volūt ad tunicam
iam ōmissam proprie complacentie
repetendam: qr vꝫ amplius timere
solebant creaturas q̄ꝫ me creatoreꝫ:
imo delectabiliter valde consistunt
iugiter in prelio repleti ⁊ ebrij san/
guine yesu christi crucifixi: quē san
guinem anteposuit vobis affectuo/
sa mea caritas in apotecha mistici
corporis ecclesie sancte: vt animētur
illi qui cupiunt esse veri milites ad
pugnandum contra propriam sen/
sualitatem carnalem ⁊ fragilem: at
qꝫ contra mundum ⁊ aduersantem
diabolum cuꝫ gladio ⁊ ense odij pre
fatorum vitiorum suorum ⁊ amore
virtutum. Qui amor velut arma/
tura valida reparat atqꝫ deffendit
eos ab ictibus ⁊ vulnerib9 vulner/
sis ita ꝙ minime nocere possunt nisi
deponant armaturam ipsam pari/
ter ⁊ gladium ⁊ in manibus inimi/
corum suorum exponant: vꝫ manu
liberij arbitrij succumbendo volun
tarie suis inimicis Non ita faciunt
isti qui sanguine sunt ebrij: sed vsqꝫ
ad mortem virtuose perseuerāt vbi
recipiunt omnes inimici sui confli/
ctum. O gloriosa virtus quantum
es mihi quottidie grata resplendēs
in mundo in oculis tenebrosis igno
rantium hominum qui declinar̄ ne
queunt quin amabilē ducem parti/
cipent amicorum meorum. Nam ī
eorum odio clementia relucet qua
serui mei diligunt atqꝫ procurant ī
defesse salutem eorum. In eorum in
uidia relucet affectuosa caritas ⁊ ī
crudelitate pietas. In iniuria quo/
qꝫ relucet vera patientia que glorio
se dominatur: atqꝫ dominium ī ma/
nu pacifice tenet omnium virtutū:
quoniam ē vtiqꝫ medula caritatis.
Ipsa nāqꝫ demonstrat aperte si vir
tutes in anima sunt in me vere fun
date. Ipsa quottidie triumphat ex
omnibus nullo tempore succūbēs.
Nam iugiter est associata fortitudi
ni simul ⁊ perseuerantie sicut dictū
est. Ipsa domum omni tempore cū
glorioso triumpho redit ⁊ egredi/
ens a campo preliorum in cōspectu
meo se representat. Et qr sum omni/
um laborum amicorū meorum val/
de gratiosus remunerator recipiūt
a me coronam glorie.

De quarto statu qui tamen non
est a tertio separatus ⁊ de operibus
aīe q̄ ad ipm pu̇enit. Capi. lxxviij.

Hactenusqꝫ tibi dixi quomodo de/
monstrant hoies se pfectioneꝫ

amoris amici atqꝫ filialis attigisse:
nunc autem volo tibi narrare bre/
uiter in quanta consolatione me gu
stant existentes adhuc in suo morta
li corpore. Cum. n. attigerunt statū
illum tertium: vt iam viri tibi ac/
quirunt ibi quartum qui tamen a
tertio non est diuisus vel separatus
sed est vnitus et: nec vnus est absqꝫ
reliquo prout est mea caritas cum
caritate proximi. Sed est vnus fru/
ctus egrediens ab isto tertio statu:
cuiusdam vnionis valde perfecte
quam anima facit in me vbi forti/
tudinem: vltra fortitudinem acqui
rit: ita vt non solummodo cum pa/
tientia tolleret aduersa queqꝫ:
verumetiaꝫ anxie desiderat ad lau/
dem: ⁊ gloriam mei nominis omnia
sustinere. Isti gloriantur in obpro/
brijs vnigeniti filij mei: vt ait apo/
stol us paulus gloriosus preco meꝰ.
Libenter gloriabor in infirmitati/
bus meis: vt inhabitet in me virtꝰ
christi. Et alio loco. Mihi autem ab
sit gloriari nisi in cruce domini mei
yesu christi. Ego nanqꝫ stigmata do
mini mei yesu christi ī corpore meo
porto. Similiter isti tanqꝫ de hono/
re meo philocapti ⁊ veluti famelici
animarum cibum exurientes velo/
cissime currunt ad mensam sanctis/
sime crucis exoptantes affectuoso
desiderio penas quascunqꝫ tollera/
re: proximo vtilitatem afferre: vir/
tutes acquirere atqꝫ conseruare: sti
gmata yesu christi portando iugi/
ter in corporibus eorum: videlicet
quia cruciatus amor quem in cor/
de gestant etiam in corpore relucet
Uilipendendo semetipsos ⁊ p magna
gna delectatione sua gloriantes in
penis: obprobrijs atqꝫ molestijs: vn
decunqꝫ prouenciant siue qualiter/
cunqꝫ mihi placet eis concedere hu
iusmodi carissimis amicis meis pe/
na est vtiqꝫ cōsolatio: delectatio ve
ro labor est eis. Et consolationem
omnem siue delectationem quam
mundus eis exhibere vellet ipsi cō
temnunt: nec acceptare dignantur.
Neqꝫ solummodo cōsolationes mū
di: nam ego interdum concedo q
serui mundi eos habeant in reuerē/
tiam atqꝫ subueniant opportunita
tibus eorum: sed etiam consolatio/
nes quas ego pater eternus anima
bus eorum in fundo ex humilitate
⁊ odio sancto sui contemnunt. Non
quidem contemnunt consolationeꝫ
atqꝫ gratiam meam: sed delectatio/
nem quam anime desiderium inue
nit in ipsa consolatione. Hoc. n. ac/
cidit ex virtute vere humilitatis
quam acquisierunt in odio sancto
que quidem humilitas est baiula ⁊
vera nutrix caritatis acquisita ī ve
ra cognitione sui pariter ⁊ mei. Ita
que vides virtutem atqꝫ stigmata
yesu christi fulgere in corporibus
atque mentibus eorum. Talibus
ego concedo me nunqꝫ separari per
sensum ab eis prout ab alijs: ego di/
xi tibi q ibam: ⁊ redibam ad eos

discedendo non per gratiaȝ:sed per
sentimentum. Non igitur ita facio
cum perfectissimis istis qui perue/
nerunt ad magnam perfectionem
qui virtuose mortui suut ad omneȝ
voluntatem propriam: sed iugiter
in animabus eorum requiesco per
gratiam atqꝫ sentimentum. Hoc ẽ
ꝙ quandocunqꝫ mens eorum vniri
vult in me per affectuȝ amoris agil
lime possunt quia desiderium eorũ
est mihi vnitum ita perfecta vnio/
ne ꝙ nullo modo separari potest.
Sed eis omnis locus est locus ⁊ om
ne tempus est eis tempus oratõnis
quia conuersatio eorum eleuatur a
terra ⁊ ascendit in celũ: quia vȝ om
nis terrenus affectus: ⁊ amor pro/
prius sensitiuus eorum ablatus est
ab eis. Ascenderunt super se in alti/
tudiñem celi cum scala virtutum ⁊
ascẽderunt illos tres gradus quos
figuraui fore in corpore vnigeniti
filij mei. Nam expoliauerunt in pri
mo gradu affectum pedum ab amo
re vitiorum. In secundo vero gusta
uerunt secretum ⁊ affectum cordis:
vnde conceperunt amorem in vir/
tutibꝰ. In tertio vero pacis ⁊ quie/
tis in mente probauerunt in se vir/
tutem ⁊ õmittentes amorem imper
fectum attigerunt ad magnam per
fectionem ⁊ ibi receperunt quietem
in doctrina mee veritatis. Inuene/
runt vtiqꝫ mensam cibum atqꝫ ser/
uitorem. Quem cibuȝ in mente gu
stant mediante doctrina yesu chri/
sti crucifixi vnigeniti filij mei. Ego
sum eis lectus atqꝫ mensa: verbum
vero dulce omni suauitate plenum
est eis cibus: tum quia cibum ani/
marum gustant in isto glorioso ver
bo: tum quia vobis a me datus est
in cibum dum vȝ in altari recipitis
in venerabili sacramento carnem ⁊
sanguinem eius in quo deus ⁊ ho/
mo verissime continetur. Iste cibus
optabilis a mea bonitate datus est
vobis dum estis viatores atqꝫ pere
grini: vt ex imbecillitate non defi/
ciatis in via ⁊ ne memoriam huius
pretiosi sanguinis pro vobis effusi
cum excellentissima caritate trada
tis obliuioni: sed iugiter in me con/
fortemini ⁊ in itinere vestro quotti/
die cum delectatione refocillemini
atqꝫ conualescatis. Sanctus vero
spiritꝰ affectuosa caritate seruit eis
in qua dona pariter ⁊ gratie mini/
strantur. Iste seruitor gratus ⁊ val
de dulcis portat iugiter ⁊ adducit.
Adducit ⁊ offert amorosa: penosa: ⁊
dulcia desideria ⁊ illis affert fructũ
diuine caritatis: fructum labo/
rum suorum in animabus ipsorum
quottidie gustant semetipsos nu/
triendo de dulcedine mee diui/
ne caritatis. Item vides ꝙ ego
mensa sum illis: filius vero me/
us vere est cibus spiritus quoque
sanctus a me procedens ⁊ a filio
meo seruit eisdem. Ergo per senti/

mentum quottidie me poſſident in
mente ſua. Et quāto magis delecta/
tionem habere contempſerunt eli/
gentes ⁊ optantes propter me penā
habere magis priuati ſunt omni pe
na, ⁊ delectationem ſuauiſſimam in
uenerunt. Et hoc accidit: q: ſunt in
mee caritatis ardore ſucceñſi ⁊ igni
ti vbi voluntas eorum eſt omnino
conſumpta: quare diabolus valde
metuit bacculum caritatis ipſorū.
Ideo ſagittas ſuas iactat a remotꝭ
nec audet eis adherere. Mundꝰ ve
ro percutit exteriorem corticem cor
poris eorum putans eos offendere
ſed ipſe ab eis offenditur: q: ſagitta
que non inuenit vbi poſſit intrare
illico redit ad ſagittātem. Ita mun
dus operatur cum ſagittis iniuria/
rum perſecutionum atq; murmura
tionum ſuarū ſagittare volens iſtos
perfectiſſimos ſeruos meos: ſed eis
nocere nō valet. Nam ortus anima
rum eorum eſt valde clauſus ⁊ non
inuenit vbi poſſit intrare. Ideo ſa/
gitta redit ad eum qui ſagittauit
veneno culpe venenata: ſeruos au/
tem ⁊ amicos meos nullo modo le/
dere poteſt. Et ſi forte modicum in
corpore ledat animam vero vel in
minimo ledere non poteſt. imo bea/
ta ſimul ⁊ doloroſa conſiſtit. Beata
quidem eſt propter vnionem ⁊ affe/
ctum caritatis quam habet in ſe: do
loroſa vero propter offenſam proxi
mi ſui. Iſti ſequuntur agnum ima/
culatum vnigenitum filium meū
qui cum eſſet i cruce beatus erat at
q; doloroſus. Beatus erat q: natu/
ra diuina vnita cum humana natu

ra penam in nullo ſubſtinere pote/
rat ⁊ ſemper animam eius beatam
efficiebat abſq; velamine ſe demon/
ſtrando ſibi. Doloroſus autem erat
eo q: crucem in corpore ſuo porta/
bat penam amariſſimam tolleran/
do atq; deſiderij crucem: vt pro cul/
pa ſatiſfacere humane generatio/
nis. Ideo beatus erat atq; doloro/
ſus eo q: caro penam habebat dei/
tas vero penam habere nequibat:
nec etiam anima quantum ad ſupe
riorem partem intellectus. Sic iſti
dilectiſſimi filij mei poſtq̄ ad terti/
um ⁊ quartum gradum attigerunt
doloroſi ſunt crucē tollerātes actua
lem atq; mentalem: vz actualiter i
corpore ſuo tollerando penas: vt eis
ego permitto ſimul ⁊ crucem deſide
rij doloris: vz ⁊ amaritudinis ex of/
fenſione mea ⁊ animarum detrimē
to. Beati quoq; ſunt eo q illa dele/
ctatio ⁊ dilectio caritatis ab eis au
ferri nullo modo poteſt que procul
dubio illos beatificat: vnde recipi/
unt in ſe gaudium ⁊ beatitudinem.
Et ideo dolor iſte non eſt affligitiuꝰ
qui deficet. vel affligat animam: ſed
impinguatiuus qui vz facit animā
impinguare in affectu caritatis: q:
pene virtutem augent atq; fortifi/
cant ⁊ virtutum operantur experi/
entiam. Itaq; pena talibus eſt im/
pinguans ⁊ non affligens eo q: nul
la pena ſiue dolor animaꝫ huiuſmo
di ab igne caritatis amouere poteſt
vt apparet in titione qui totus eſt
ignitus ⁊ in fornace conſumptus
quem nemo poteſt manu continge
re pro extinguendo: q: totus factus

eſt ignis. Sic iſtas animas in forna/
ce mee caritatis ignitas eo ꝙ ex eis
nihil extra me remanet: vꝫ nulla ꝓ
pria voluntas: ſed omnino totaliter
in me ſuccenſe ſunt ⁊ ignite: nullus
caper̄ poteſt: nec illas a gratia mea
diuellere qꝛ facte ſunt vnite mecum
⁊ ego cum eis. Nec vnq̄ȝ ab eis ego
me ſubtraho per ſenſum: imo quot/
tidie mens eorum in ſe me poſſidet
atq̄ȝ ſentit. Non. n. accidit eis prout
aliꝗs de quibus iam tibi dixi ꝙ ibaȝ
⁊ redibam diſcedens ⁊ ſubtrahens
me ab eis non per gratiam: ſed per
ſentimētum. Et hoc agebam vt ipſi
pertingerent ad perfectionē. Poſt
q̄ȝ autem ſtatum perfectionis atti/
gerunt ab eis auffero ludum amo/
ris: vꝫ eundi ⁊ redeundi qui vocat̄
amoris ludus. Nam ex amore diſce
do ſiue me ſubtraho ⁊ ex amore po/
ſtea redeo. Non ego proprie: quoni/
am ego ſum deus veſter immobilis
qui non mutor: ſed ille ſenſus quem
in anima mea caritas exhibet ē ille
qui vadit ⁊ redit.

Quomodo deus ab his perfectiſ
ſimis nunq̄ȝ diſcedit per gratiā: nec
per ſenſum. Capi lxxix.

Et ſequitur glo. Ray. confeſſoris. ſ.
Nota ꝙ iſte ſtatus ē ille in quo erat
iſta benedicta virgo caterina de ſe/
nis: vt oculi nr̄i viderūt aptiſſime.

Dixi ꝙ ab his perfectiſſimis
nunq̄ȝ per ſenſum me ſubtra
ho tamen aliquo modo me ſubtra/
ho quoniam anima que adhuc eſt ī
corpore ligata ſufficere nullo modo
poteſt in ſe recipere iugiter vnionē
illam quam in anima facio. Et ideo
qꝛ non ſufficit aliquando me ſubtra
ho non per gratiam neq̄ȝ per ſenſuȝ
ſed per vnionem. Nam exurgentes
huiuſmodi anime cum anxio deſide
rio velociſſime currentes virtuoſe ꝑ
pontem doctrine yeſu chriſti cruci/
fixi peruenerunt ad ianuaȝ mentis
earū in me leuantes madefacte ſan
guine: pariter ⁊ ebrie: igne caritatis
ex vſte guſtant in me deitatem eter
nam. Hoc eſt. n. illis vnuȝ mare pa
cificum vbi fecit anima tantā vnio
nem ꝙ illa mens omnino nullū mo
tum habet niſi ſolum in me. Et exi/
ſtens in ſtatu mortalium in verita/
te guſtat bonum im mortalium. Et
exiſtēs in corpore ponderoſo habet
agilitatem ſiue leuitatem ſpiritus:
vnde frequentiſſime corpus eleuat̄
a terra propter vnionem perfectaȝ
quam anima fecit in me: quaſi gra/
uedo corporis iam haberet in ſe do
tem agilitatis quaȝ in vita durabi
li ſancti poſſident. Tamen huiuſmo
di corpus non caret grauedine ſiue
ponderoſitate ſua: ſed vnio quā ani
ma fec t i me ꝑfectior eſt q̄ȝ ſit vnio
que cōſiſtit inter animā ⁊ huiuſmo/
di corpus. Et ideo propter violenti
am ſpiritus aſcendentis ⁊ in me ta/
liter vniti eleuat̄ a terra grauedo
corporis. Corpus vero manet ī ſen/
ſibile ſine viribus ex toto quaſi lace
ratum ab affectu ſpiritus in tantuȝ
ꝙ ſicut ipſa vere percepiſti nō eſſet
in vita corporali poſſibile viuere ni
ſi mea bonitas noua fortitudine cir
cularet. Quare volo te noſce ꝙ val

de maius miraculuȝ est in hac vnio
ne ꝙ anima non separatur a corpo/
re suo ꝙ̃ videre suscitari plura cor/
pora mortuoruȝ. Et ideo quandoqȝ
me subtraho per vnionem faciens
animam ad vasculū sui corporis ab
hac vnione redire: vȝ vt sensus cor/
poris qui totus alienatus erat per
affectum anime redeat ad propriuȝ
sensum siue sentimentū. Non ꝙ ani
ma totaliter a corpore sepetur: quo
niam hoc in morte solummodo fit.
sed anime potentie discedunt ꝓpter
amoreȝ vnitum in me: vnde memo
ria solummodo de me se repletam ī
uenit. Intellectus eleuatur solūmo
do speculando mee veritatis obie/
ctum. Affectus vero qui sequitur ī
tellectum amat illud quod intelle/
ctus vidit: ⁊ vnitur cum illo. Con/
gregatis igitur: ⁊ vnitis īsimul his
tribus anime potentiꝭ ⁊ in me sub
mersis atqȝ suffocatis corpus illico
perdit sensuȝ suum. Nam oculus vi
dendo non videt. Auris audiendo
non audit. Manus tangendo non
tangit. Lingua loquendo nō loqui
tur: nisi prout ex habundantia cor/
dis aliquando permitto lingue mē/
bruȝ eloqui: pro ꝙ̃ tali respiratione
vel exalatione cordis ⁊ ad laudem
⁊ gloriaȝ mei nominis. Itaqȝ loquē
do non loquitur. Pedes ambulan
do non ambulant. Omnia mēbra
sunt occupata pariter ⁊ ligata cum
ligamine atqȝ sensu dilectōis ⁊ amo
ris. Unde sunt ita subdita rationi ⁊
vnita cuȝ affectu anime ꝙ quasi cō
tra naturam suaȝ viua voce clamāt
ad me patrem eternuȝ ⁊ optant ab

anima separari similiter ⁊ a corpo/
re separari desiderat anima. Et ideo
iugiter ante me cuȝ apostolo Pau
lo clamāt. O infelix homo quis me
liberabit a corpore mortis hu9. Ui
deo aliam legem in membris meis
contradicentē legi mentis mee. Nō
tantummodo paulus ita dicebat d
impugnatione carnis contra spiri/
tum: nam iā verbo meo certificat9
fuerat cum audiuit. Paule sufficit
tibi gratia mea. Sed ideo dicebat:
qr se videbat in vasculo corporis eē
ligatumqꝫ ad tempus cuȝ impedie
bat a visione mea: vȝ vsqȝ ad horam
mortis. Oculus erat ligatus ⁊ im/
peditus vt me trinitatem eternam
videre non posset visione beatorum
immortalium qui me quottidie lau
dant: atqȝ glorificant meo nomini
benedicentes: imo se reppericbat in
ter mortales qui me iugiter offēdūt
priuatus visione mea beatifica: vȝ ī
essentia mea. Non ꝙ ipse ⁊ alij serui
⁊ amici mei non videant atqȝ degu
stent me non quideȝ in essentia: sed
in affectu caritatis diuersis ⁊ varijs
modis vt bōitati mee placet eis me
manifestare. Sed omnis visio quaȝ
habet anima de me dum est imorta
li corpore nimis est valde tenebro/
sa respectu eius quam habet a cor/
pore separata. Itaqȝ paulo videba/
tur ꝙ visio corporalis: ⁊ exterior im
pediret ⁊ impugnaret visionem ite
riorem atqȝ spiritualem. Uoluntas
ei videbatur ligata: quia nequibat
amare quantuȝ amare peroptabat
quoniam omnis amor in vita p̄sen/
ti est imperfectus: vsqȝ quo perue/

nerit ad suam perfectionem. Nõ q̄ amor pauli: ꝛ aliorum seruorũ meorum imperfectus extiterit ad gratiam: ꝛ ad perfectionem vere caritatis: q̄r proculdubio perfectus erat: sed in hoc erat imperfectus eo q̄ in amore suo sacietate carebat quare penam inde sentiebat. Si.n. eius desiderium plenum extitisset eius q̄d amabat nullam inde penã habuisset. Quoniam igitur amor in corpore mortali non habet perfecte quod amat ex hoc affligitur. Cum autem anima separata fuerit a corpore desiderium impletur. ideo diligit absq̄ pena. Et licet plenissime sacietur valde: tamen est omne fastidium a sacietate remotuꝫ. Saciata famescit sed pena quelibet est a fame remota. Nam anima cum a corpore separata fuerit vas eius habet vtiq̄ plenum in me sũma felicitate: ꝛ firmatum atq̄ stabilituꝫ: ita q̄ ipsa nihil optare potest quam illico non habeat. Desiderans videre me quottidie me videt ad libitum desiderans videre gloriam atq̄ laudem nominis in sanctis meis ipsa videt eaꝫ vltra q̄ verbo possit exprimi tum in angelica natura: tum in humana.

Quomodo mundani deo gratias reddũt velint nolint.
Capi.lxxx.

Et anime beate tanta est visio perfecta q̄ ne dum in ciuib⁹ existentibus in vita durabili: sed etiam i creaturis vite mortalis videt laudem atq̄ gloriam nominis mei: quia velit nolit iste mundus infim⁹ mihi gloriam exhibet verum est q̄ illam non exhibet eo modo quo debet ꝛ obligatur: amando me super omnia. Sed ex parte mea recipio ꝛ extraho gloriam atq̄ laudem nomini meo. Nam in hominibus relucet habundantia caritatis atq̄ misericordie mee dum eos ad penitentiaꝫ expecto tempus eis accommodando. Neq̄ precipio vt pro eorum iniquitatibus infernus: vel terra vi uos eos absorbeat. Sed econuerso terre precipio: vt eis de fructibus eius habundanter exhibeat atq̄ soli precipio: vt eos calore suo calefaciat ꝛ illuminet. Celo quoq̄ precipio vt ad eorum vtilitatem atq̄ conseruationem indesinenti motu circundet orbeꝫ. Et in omnibus creaturis quas ego pro eis creaui misericordiam meam valde caritatiue diffundo: nec illas ab eis volo subtrahere non obstantibus iniquitatibus eorum. Immo concedo ita peccatoribus sicut iustis: ꝛ etiam peccatoribus aliquando habundãtius q̄ iusto pro eo q̄ iustus aptus est humiliter: ꝛ cum patiẽtia tollerare. Ideo frequenter cuꝫ volo priuare temporalibus bonis: vt habundantius ei retribuam bona celestia. Itaq̄ caritatiua misericordia mea resplendet in eis. Etiam aliquando in persecutionibus quas amici mei sustinent a seruis mundi, dum in eis experitur virtus caritatis ꝛ patientie dum amici mei pro eis offerunt ĩ conspectu meo cõtinuas ꝛ humiles oratiões mihi resultat laus atq̄ glo

ria: q̃ꝫq̃ꝫ persecutores ipsi respectum habeant in oppositum: vz in dedecus atqꝫ meum vituperium. Ego tamen velint nolint inde mihi gloriam attraho.

Qualiter etiam demonia gloriã deo reddunt atqꝫ laudem licet inuiti. Capi.lxxxi.

Isti persecutores amicorum meorũ in vita presenti permanẽt ad augumentandam ⁊ exercendaz virtutem ipsorum prout in inferno demonia faciũt veluti mei lictores iustitiam meam contra damnatos exercendos. In vita quoqꝫ presenti vitam augent viatoribus ⁊ peregrinis qui desiderant ad me peruenire felicem ipsorum terminum. Ipsi demones in causa sunt in illis augendi virtutem dum eos exercent cum multis molestijs atqꝫ temptationibus varijs modis: aliquando cõmouendo vnum contra alium iniuriose verbis ⁊ aliquando factis. Etiam arripiendo bona temporalia non ꝑpter ista temporalia: sed sol͂i vt anime fraterna caritate priuentur. Sz dum aduersarius ipse putat ⁊ optat eos caritate ꝓuare fraterna ipse fortificat eos si ipsis experientia probando virtutem patientie: fortitudinis atqꝫ perseuerantie. Hoc ergo modo reddunt gloriam atqꝫ laudẽ nomini meo. Et ita mea veritas in eis impletur quos ego creaueram ĩ gloriam ⁊ laudem sancti mei nominis: ⁊ vt ipsi participẽt ineffabili bonitate mei patris eterni. Sed qꝛ ꝑpter eorum demonum superbiam aduersum me rebelles extiterunt a sua dignitate ceciderunt in abissuz visione mea priuati nõ exhibent mihi gloriam in dilectione caritatis. Ego vero veritas eterna posui eos veluti ministros ad exercendum in virtute seruos meos ⁊ veluti lictores eorum qui propter defectus eorum vadũt ad eternam damnationem ac etiam eorum qui deducuntur ad penas purgatorij. Itaqꝫ vides veritatem meam in eis impletam: qꝛ vz mihi gloriam exhibent: non tamẽ: vt eterne vite ciues qua priuati sunt propter iniquitates eorum: sed veluti lictores ⁊ iustitiarij mei patefaciendo per eos iustitiam meam super inimicos meos in inferno damnatos. Ac etiam super illos qui purgatorij pẽis adiudicati sũt.

Qualiter anima corpore soluta plene videt gloriam ⁊ laudem dei ĩ qualibet creatura. Et qualiter in ea finita est pena desiderij: sed non desiderium. Capi.lxxxij.

Postq̃ anima nudata fuerit a corpore ⁊ ad me finem suum aduenerit aperte videt ⁊ gustat gloriam ⁊ laudem nominis mei semp ĩ omnibus creaturis que rationẽ habent in se: ac etiam in demonibus ⁊ in alijs quibuscunqꝫ creaturis. Ita pure videt ⁊ in suo visu veritatem agnoscit videndo me patrem eternum amplius amat: ⁊ amando saciat aũt veritatem agnoscit. Agnoscendo veritatem voluntas eius in

veritate mea firmata consistit. Et ē
ita ligata ⁊ firmitate tanta stabili/
ta ꝙ in nullo discordare potest neq;
penam aliquam habere quoniā ha/
bet omnia quecunq; desiderabat.
Me nanq; videre peroptabat ⁊ glo
riam atq; laudem nominis mei. hec
omnia videt apertissime ac in veri/
tate possidendo cognoscit: vz in san
ctis meis ⁊ in beatis spiritibus an/
gelicis ⁊ i omnibus alijs creaturis
⁊ etiam in demonibus vt dictum ē.
Et quamuis offensas peccatorum vi
deat de quibꝰ prius amare dolebat:
nunc vero nullum inde: vel aliūde
quoquomodo dolorem habere po/
test: sed cōpassionem absq; pena: pec
catores ipsos amādo ⁊ affectuosa ca
ritate me iugiter exorando: vt ego
mundo gratiose misericordiam im/
pendam. In eis quidez est pena ter
minata ⁊ finita: sed minime caritas
put accidit vnigenito filio meo: qm̄
i amarissima morte super cruce: pe
na cruciati desiderij quod ab initio
cum ipsum in mundum transmissi:
vsq; ad finem vite portauerat pro
salute vestra finita fuit atq; termi/
nata: sed non fuit finitum vestre sa/
lutis desiderium. Quia si mee cari/
tatis affectus quem vobis ipso me/
diante demōstraui fuisset in vobis
finitus atq; terminatus proculdu/
bio non essetis: qm̄ ex amore creati
fuistis. Itaq; certissime noueris ꝙ
si ex amore non conseruarem vos in
esse subito redirectis in nihilum. Sz
ex amorē creaui vos ⁊ idē amor vos
in esse conseruat. Ego sum vnum cū
vnigenito filio meo ⁊ ipse mecum:
ideo finita est pena desiderij ⁊ non
amor d̄siderij. Vides ergo ꝙ omnes
beati qui sunt in vita durabili salu/
tem animarum exoptant absq; pe/
na: q2 pena terminata est in morte
ipsorum: sed non affectus vere cari/
tatis: imo tanq; inebriati sanguine
agni filij mei vestiti caritate frater
na transierunt per artam ianuam
yesu christi sanguine madefacti ⁊ ꝑ
uenerunt ad me mare pacificuz ab
imperfectione segregati: vz ab in sa
cietate peruenerunt ad perfectionē
omnium bonorum plene saciati.

Qualiter illi qui perueniunt ad
tertium ⁊ quartum gradum: vt ha/
betur supra cupiunt a corpore dis/
solui: vt etiā apostolus paulus opta
bat. Capi. lxxxiij.

Quoniam igitur apostolus ⁊
preco meus paulus ista vide
rat atq; gustauerat cum ipsum ad
tertium celum attraxi: vz ad altitu
dinem trinitatis agnoscens atq; de
gustans veritatem meaz vbi plene
recepit sancti spiritus habundan/
tiam atq; didicit incarnati verbi mei
doctrinam ⁊ tunc induit anima eiꝰ
me patrem eternuz ꝑ sensum ⁊ vnio
nez veluti beati vite durabilis: hoc
excepto ꝙ anima non erat a corpo/
re separata: ideo clamabat optādo
separationem istam dicens. O infe/
lix homo ego qs me liberabit a cor/
pore mortis huius. Sed q2 bonitati
mee placuit eum facere vas electio
nis in abisso mee trinitatis exui cū
de me q2 non potest cadere in me pe

na: ⁊ ego decreueram cū multa portare debere ⁊ posui yesum christum crucifixum in obiectum oculi sui intellectus cum induendo vestimento sue doctrine ligato ⁊ connexo cū clemētia sancti spiritus qui ē ignis vere caritatis. Ipse vero tanq̄ȝ vas aptum a mea bonitate reformatuȝ qꝛ nullam omnino resistentiaȝ egit quando percussus extitit: imo subito dixit. Domīe quid vis me facere. Tūc ego cū docui qñ corā oculis ei⁹ posui yhm xp̄m crucifixū cū induendo perfecte mee veritatis alma doctrina cū lumine vere ꝯtritionis cū qua defectū suū extinxit in caritate mea fundate. Itaqꝫ doctrinā īduit yhu xp̄i crucifixi ⁊ ipsam aīe sue taliter astrinxit ꝙ vt ipse tibi ꝓpalauit nunq̄ȝ exuit: vel ab ea separi potuit aliq̄ tēptatiōe diabolica siue stimulo carnis quo sepius īpugnabaṫ mea bonitate pmittēte: vt ī merito cresceret ⁊ ī grā: ⁊ vt ī humilitate cōseruareṫ eo qꝛ gustauerat altitudinē diuinitatis atqꝫ trinitatis. Ipse tñ huiusmodi vestimētū nunq̄ȝ vllo tp̄e: vel in modico dimisit siue deposuit: vel laxauit ex aliqua ꝑsecutiōe siue molestia: siue tribulatione sibi occurrente: vȝ perseuerantiam ī doctria yesu christi crucifixi: īmo sibi stricti⁹ incorporabat in tm̄ ꝙ ex hoc vitam exposuit corporalem ⁊ cū eodem indumento rediit ad me patrē eternuȝ. Paulus ergo gustauerat quid erat gustare me sine corporali grauedine. Sibi nanqꝫ concessi gustare per sensum vnionis: sed nō per separationem a corpore. Cum vero postea rediit ad se vestitus indumēto yesu christi crucifixi sibi videbatur amor eius imperfectus in comparatione perfectionis amoris quā in me gustauerat: ⁊ quaȝ videat habeṙ beatos a corpore sep̄atos. Ideo videbatur ei ꝙ grauedo corporis ei rebellaret: qꝛ vȝ impediebat ei perfectionem illam facietatis desiderii quam habet anima post mortē. Memoria sibi videbatur imperfecta ⁊ ībecillis: vt est propter quam imbecillitatem ⁊ imperfectionem impediebaṫ esse capax atqꝫ retinere posse: recipere pariter ⁊ gustare me cuȝ illa perfectione quam habent in vita durabili: beati qui sunt a corpore separati. Et ideo videbatur ei ꝙ omnia dum erat in corpore mortali sibi forent veluti lex vna peruersa que contra spiritum impugnaret: ñ tamen impugnatione peccati: quia sicut iam dixi ꝙ ego certificaueraȝ eum dicens. Paule sufficit tibi gratia mea: sed impugnatione cuiusdā impedimenti perfectionis spiritus: vȝ ne me videre posset in essentia mea que visio per legem: ⁊ grauedinem corporis impediebatur: ⁊ ideo clamabat. O infelix homo ego quis me liberabit a corpore mortis huius. Nam habeo aliam legem in mēbris meis que repugnat legi mētis mee. Et ita se veritas habȝ: quia memoria iugiter ab imperfectione corporali repugnatur. Et intellect⁹ īpeditus atqꝫ ligatus est ab ista mole corporis ne me videat: vt ego suȝ in essentia mea. Insuper ⁊ volūtas est alligata: quia vȝ attingere non

potest ex grauedine corporis ad me sine pena gustandum deum eternū modo superi⁹ enarrato. Itaqꝫ paulus veritatem asserebat dicens. habeo aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis mee. Similiter isti serui mei de quibus ego tibi dicebam ꝙ iā peruenerant ad tertium ⁊ quartum statū vnionis perfecte quam in me faciunt exclamant cum illo cupientes a vinculo corporali separari atqꝫ dissolui.

Quib⁹ causis anima cupit a corpore separari. Capi.lxxxiiij.

Et ad apertiorem intelligentiam istius puncti notari debet illud qđ habetur supra Capi.lxxix.

Isti serui mei fideles asperitatem siue difficultatem huius corporalis dissolutionis ⁊ mortis in se minime sentiunt: imo desiderant illam: ⁊ cū odio sancto fecerunt asperam guerram cum suis corporibus Unde perdiderunt illam teneritudinem que naturaliter est inter corpus ⁊ animam ⁊ superato atqꝫ prostrato naturali amore cum odio vite sui corporis: ⁊ amore mei mortē exoptant ⁊ aiunt. Quis me liberabit a corpore mortis huius. Cupio dissolui: ⁊ esse cum christo. Unde tales cuꝫ eodē apostolo dicunt. Mors est mihi in desiderio: sed vita in patientia. Quoniam anima cum est eleuata in hac vnione perfecta toto desiderio me videt̄ peroptat atqꝫ mihi gloriam ⁊ laudem videre ab omnibus exhiberi. Quando vero postea redit ad sēsus corporeos qui sensus oēs erāt in me tracti ⁊ absorti per affectum amoris: magnā habet impatientiā in viuendo dū se cōsiderat ablatā ⁊ auulsam ab vniōe quā in me fecerat: ⁊ ab īmortalium optabili ꝯuersatione qui quottidie mihi gloriā exhibent ⁊ inuenit se fore in ꝯuersatione mortaliū a quib⁹ me videt frequētissime miserabilit̄ offendi. Sup quo tales serui valde affligunt̄ grauiter: vñ tam ex isto qꝫ ex amoroso ⁊ anxio desiderio vidēdi me ipsoꝝ vita est eis īportabilis. Nihilominus qꝛ voluntas coꝝ nō ē sua ꝓpria: sed est vnita cū voluntate mea ꝑ amorē: neqꝫ velle possunt: ant optar̄ nisi qđ ego volo. Per optantes ad me venire contenti sunt: ⁊ in corpore manere si mihi placet: etiam cum quacunqꝫ pena pro maiori gloria: ⁊ laude mei nōis ⁊ animarum salute: ita ꝙ in nullo penitus vnqꝫ a mea volūtate discordāt: sꝫ anxio desiderio currūt īdutī yhꝫ christū crucifixū. Et ambulantes ꝑ pontē sue saluberrime doctrine gloriant̄ ī suis obprobrijs atqꝫ penis: ⁊ tāto magis gloriant̄ qꝫto grauiora se tollerare viderint: īmo substinendo multas tribulationes vndecūqꝫ ꝓueniāt ipsi ꝑcipiunt inde refrigeriū in desiderio mortis. Et aliqñ ex desiderio ⁊ affectu sustinendi penas aliquo mō mitigat̄ illa pena desiderij quā habent a corpore solui. Isti non solūmodo cum patientia tollerant aduersa sicut in tertio statu: sꝫ ipsi gloriantur in multis tribulationibus quas pro nomine ac amore

mod portant. Tollerando penas habent inde consolationem: quādo vero non habent aliquam penam ad tollerandum habent amaritudinē: dubitātes atq; timentes ne forte ꝓ bono quod operantur velim in presenti vita premiare: vel ꝙ eorum operatio mihi nō sit accepta. Sed eos permittendo: tribulari: valde letantur: se vestiri considerantes de penis ꝛ obprobriis yesu christi crucifixi. Unde si possibile foret eis: haberē virtutem absq; laboriosa pena non acceptarent. Potius.n. eligunt in cruce cum yesu christo delectari ꝛ cum pena virtutem acquirere quā alio modo vitam eternam habere. Quia sunt in sanguine suffocati: ꝛ imersi vbi reperiunt ignitam caritatem meam: que caritas est veluti succensus ignis a me procedens qui rapit mentem eorum acceptando sacrificium desideriorum ipsorum. Unde consurgit oculus intellectus eorū in mea deitate speculando vbi nutritur affect⁹ ꝛ vnitur qui sequit̄ intellectum. Hoc est vnum videre super naturale per infusam gratiam animē concessam a me que me diligit ꝛ in veritate mihi seruit.

Quomodo melius est ire pro cōsilio salutis anime ad vnum humilem cum conscientia sancta ꝙ̄ ad litteratum superbum. Capi. lxxxv.

Isto lumine quod in oculo intellectus est a me positum viderunt vtiq; me Jeronimus. Augustinus atq; Thomas de aquino ꝛ alii doctores ecclesie: vnde magnam scientiam acquisierunt. Similiter ꝛ alii sancti ꝛ amici mei qui fuerunt illuminati cognoscentes ꝛ intelligētes in tenebris apertam veritatem q2 vz sanctam scripturam exposuerunt: ꝛ illuminauerunt que videbatur esse tenebrosa: q2 n n intelligebatur non quidē ex defectu scripture: sed ex ignorantia non intelligentium. Ideo misi lucernas istas vt illuminarent intellectus excecatos ꝛ ignorantes. Ipsi vero leuabant oculum intellectus ad me: vt ī tenebris agnoscerent veritatem vt iam dixi. Et ego velud ignis acceptabam ꝛ rapiebam huiusmodi sacrificium eorum: eis exhibendo lumen supernaturale: ꝛ ita recipiebant in tenebris lumen veritatis. Unde scriptura q̄ tunc videbatur esse tenebrosa ꝛ obscura: nunc apparet omnibus lucida ꝛ aperta. Quilibet in ea recipit iuxta capacitatem suam: ꝛ prout ipse disponit animam suam ad amandum ꝛ cognoscendum me quia nullius ego contemno dispositionem bonam. Itaq; vides ꝙ oculus intellectus a me recipit ex gratia supernaturale lumen in quo sancti doctores ꝛ alii serui mei agnouerunt lucem ī tenebris: atq; d tenebris facta ē lux. Nam intellectus: ante fuit ꝙ̄ ab aliquo scriptura formaretur. Unde scientia processit ab intellectu: q2 vidēdo discreuit. Isto modo ꝓphete cum aliis sanctis patribus cognouerūt: ꝛ intellexerunt prophetantes d aduentu: ꝛ morte dilectissimi filii mei. Hoc habuerunt apostoli: post aduē-

tum sancti spiritus. Isto lumine il/
luminati fuerunt euāgeliste: docto/
res: cōfessores: martires: ⁊ virgines.
Omnes habuerunt hoc lumen in
diuersis modis: vt expedire cogno/
ui saluti suarum animarum: vel eti
am aliorum: aut ad declarationem
sacre scripture prout actum est a do
ctoribus explanando sanctifice do/
ctrinā vnigeniti filij mei: ⁊ aposto
lorum: ac euangelistarum. Marti/
res vero cum sanguine proprio de/
clarauerunt sanctissime fidei lumē:
atq͡ fructum ⁊ thesaurū sanguinis
agni. Virgines cum affectu purita/
tis ⁊ caritatis: in religiosis obedien
tibus cōmendatur obedientia filij
mei in quo maxime relucet eo ꝙ ex
obedientia quam imposui sibi festi
nauit ad mortem crucis obprobrio
sam. Omne lumen istud aperte pro
palatur in veteri ⁊ in nouo testamē
to. In veteri: vz quo ad prophetas.
In nouo quo ad legem euangelicā
agnitum extitit ab oculo intellect⁹
cum lumine per gratiam infuso su/
per naturale lumen. Et qꝛ noua lex
ab eodē lumine processit a quo an
tiqua lex: ideo noua non euacuauit
vel irritauit antiquā: imo sunt vni
te simul. Sed ista noua lex abstulit
imperfectionem antique: qꝛ funda
ta erat in timore solūmodo. Veniē
te igitur verbo meo cum lege amo/
ris adimpleuit illā auferendo sibi
timorem pene ac etiam fundauit ī
amore cum timore sancto. Ideo di/
xit ipsa veritas: vz vnigenitus me/
us. Ego non veni soluere legem: sed
ad implerē. Quasi diceret. Antiqua
lex est imperfecta nunc: sed in san/
guine meo dabo ei perfectionem: ⁊
ita eam adimplebo pro suo defectu
remouendo timore pene: ⁊ eam fun
dabo ī amore atq͡ timore scō. Quis
hanc veritatem aperte declarauit.
lumen huiusmodi ex gratia conces/
sū a me super naturale lumen. Ita
q͡ omne lumē a sacra scriptura pro
grediens egreditur ab isto lumine.
Et ideo superbi scientifici ⁊ ignorā
tes excecantur in lumine: qꝛ super/
bia cum amoris proprij nube coope
ruit ⁊ abstulit omnino huiusmodi
lucem. Et ex hoc plus intelligunt sa
cram paginā litteraliter ⁊ iuxta cor
ticem exteriorem q̄ȝ fm intellectum
interiorē. Et ideo gustant inde ma
gis littere sonum hinc inde multos
vertentes libros: ⁊ nō attingunt: ne
q͡ gustant sacre scripture medulam
qm̄ abstulerunt sibi lumen cū quo
scriptura formata: ⁊ declarata fuit.
Unde tales admirari solent ⁊ aliqñ
murmurare videndo multos idio/
tas atq͡ sacram paginam ignoran/
tes: ⁊ nihilominus in cognoscendo
veritatem ita illuminatos quemad
modum si longo tēpore studuissent
in ea. Neq͡ tamen ex hoc aliquis ad
mirari debet eo ꝙ habent in se cau/
sam principalem luminis: vnde scia
processit. Ipsi vero superbi: qꝛ lumē
āmiserunt nō vidēt: nec intelligūt
bonitatem meam neq͡ lumen infu/
se gratie super amicos meos. Qua/
re noueris valde melius esse pro cō
silio salutis animarum ad vnū hu
milem virum accedere qui cum san
cta rectaq͡ conscientia viuat: q̄ȝ ad

vnum superbum scientificuz qui so/
lummodo conscientiam ⁊ animam
impler̃ currat inani vento scientie.
Naz alia porrigere nescit alteri nisi
que reperit in se: Unde propter vi/
tam tenebrosam accidit aliquando
ꝙ lumen sacre scripture porriget ⁊
conuertet in tenebras Et huius op
positum est in amicis meis: qr lumē
in eis existens animo caritatiuo li/
bentissime ministrant aliq̃s cum sa/
melico desiderio salutis eorum. Her
go tibi diri dulcissima filia: vt hui⁹
vnitiui status perfectionem agno/
sceres vbi rapitur oculus ītellectus
ab ignifera caritate mea in qua su/
pernaturale lumen amici mei reci/
piunt: ⁊ cuz ipso lumine me diligūt
quoniam ipsa dilectio sequitur ītel
lectum. Et quanto plus intelligit: ⁊
agnoscit tanto plus amat: ⁊ quanto
plus amat amplius intelligit: ⁊ sic
vnum ab altero nutritur. Cuz hoc
ergo lumine perueniunt ad meam
eternam visionem vbi me gustant:
⁊ in veritate vident cum anima fue
rit a corpore segregata ꝓut: ego nar
raui tibi superius exprimendo bea
titudinē quam anima recipit ī me.
Hic est ille status excellentissimus
in quo dum amici mei sunt in vita
mortali gustant inter immortales.
Unde frequenter ad tantam vnio/
nez attingunt: vt vix intelligere va
leant: vtrum in corpore fuerint an
extra corpus: ⁊ ita gustant arrā eter
ne vite: tum ex vnione quam in me
fecerunt ac etiaz: qr voluntas est in
se mortua: propter quam vtiq3 mor
tem in me fecit vnionē. Nam aliter
in me poterant vniri ꝑfecte. Gu/
stant igitur arram eterne vite: quia
priuati sunt inferno proprie volun/
tatis que quandam arram inferni
tribuit homini viuenti iuxta sensiti
uam voluntatem.

Utilis repetitio quorundam ⁊ ī
ducitur h aīa ad orandū pro oībus
hoib⁹ ⁊ ꝓ ecclesia scā. Capi. lxxxvi.

NUnc vidisti oculo ītellectus:
⁊ aur̃ tui sensus audisti a me
qui sum eterna ẜitas qui mod⁹ ha/
bēdus ē ad faciēdū vtilitatē ꝓrio
piter ⁊ tibi doctrine ⁊ agnitōis mee
ẜitatis. Ut in ꝑncipio tibi dixi. ꝙ
ad cognitionez ẜitatis peruenit̃ ex
agnitiōe tui: nō absolute pura ⁊ sim
plici: sz vnita ⁊ cōdita cū agnitione
mei ī te vbi repisti humilitatē: odiū
atq3 displicētiā tui. Et ignē caritatꝭ
mee pp agnitionē quā de me ī te re
peristi. Uñ venisti ad amorē atq3 di
lectionē ꝓrimi tui vtilitatē ei faciē
do doctrie: necnō ⁊ exēplaris ac ho/
neste vite. Insup oñdi tibi disposi/
tionē ⁊ q̃litatē pōtis: vt ē ac ēt tres
gradus generales positos atq3 figu
ratos ꝓ tribus aīe potētijs. Et qūo
nullus hīc pōt vitā gr̃e si nō ascēde/
rit oēs: vz vt sint ī noīe meo ꝯgrega
ti. Ipsos ēt tibi patefeci ꝑticulariē
ꝓ trib⁹ aīe statib⁹ ī corpore filij mei
figuratis. de quo tibi dixi ꝙ fecerat
ī corpore suo scalas: apte demōstrās
hoc ī affixis pedib⁹: ī aptura lateris
⁊ ī ore vbi gustat aīa pacē verā: vt
dictuz ē. Ondi quoq3 tibi supius ī/
ꝑfectionē seruilis timoris ⁊ ipfectio

nē me diligētis ex dulcedine ꝯsola
tionis quā iuenit i me atqꝫ pfectio/
nē tertiū stat⁹:vꝫ eoꝝ qui puenerūt
ad pacē oꝛis ex quo ꝑ pontem yhu
xpi crucifixi anxio desiderio cucur
rerūt ascēdētes tres illos generales
gradus:vꝫ ꝯgregādo tres aīe potē
tias. Ubi ꝯgregat oēs opationes su
as i noīe meo:ꝓut ego supius apte
tibi demōstraui. Atqꝫ de trib⁹ gra/
dib⁹ pticularibus quos ascēderunt
ab iperfecto statu trāseūtes ad pfe/
ctū:ꝛ sic eos i vitate currer̄ vidisti.
Feciqꝫ te degustar̄ pfectionē aīe cū
oꝛnatu virtutū. Etiā oñdi tibi frau
des quas aīa recipit anqꝫ ad suā p/
fectionē attigat:nisi pꝛudenter tps
exerceat i cognitōe sui atqꝫ mei. Itē
oñdi tibi miseriā illoꝝ qui sponte se
metipsos i flumīe submergūt renu/
entes ābulare p pontē:sequendo vꝫ
doctrinā mei dilectissimi filij quem
vobis ego ꝯrose ꝯcessi:ne suffocare/
mini:sꝫ ipsi veluti stulti poti⁹ elege
rūt i miserijs atqꝫ putredine mūdi
submergi. Hec oīa tibi declaraui:
vt i te crescere facerē ignē desiderij
sancti atqꝫ cōpassionē piter ꝛ amari
tudīnē sup aīaꝝ interitu:vt ipsa cō
pellaris iducere ac astrigere me cū
lachꝛimis:sudoꝛib⁹ ꝯtinuis ꝛ humi
lib⁹ oīonib⁹ oblatis: an̄ me cū igni
fero desiderio ad faciēdū piclitanti
mūdo misericoꝛdiā. Ista vo ñ solū a
te sine ꝓ te regro:sed ꝓ multis alijs
creaturis ꝛ amicis meis qui pcipi/
ent:h a mea caritate cōpellent vna
tecuꝫ exoꝛare me:vt ipsi mūdo atqꝫ
coꝛpoꝛi mistico sancte matris eccle/
sie pꝛo qua tu iaꝫ assidue me rogas
ego misericoꝛdiam exhibeaꝫ. Quia
iaꝫ tibi dixi si bene recolis ꝙ ad im
plerem vestra sancta desideria pꝛe/
bendo refrigerium vobis in vestris
laboꝛibus: ꝛ oꝛdinabo reformatio/
nem ecclesie sancte sicut penosa de/
sideria vestra pꝛestolantur in veros
ꝛ virtuosos pastoꝛes: non cum gla/
dio sine crudelitate guerre: sed cuꝫ
pacifica quiete:atqꝫ lachꝛimis ꝛ su/
doꝛibus amicoꝛum meoꝛum quos:
ego veluti colonos oꝛdinaui vestra
rum animarum atqꝫ pꝛoximoꝛum:
ꝛ i coꝛpoꝛe mistico sancte matris ec/
clesie. In vobis operando virtuteꝫ
in pꝛoximis autem ꝛ in ecclesia san
cta doctrinam ꝛ exemplum: offerrē
do mihi ꝯtinuā oīonē in salutē om/
nium hoīum:virtutes i ꝓximo ptu
riendo. Q2 iā dixi tibi ꝙ oīs virtus
sine defectus mediāte ꝓximo patra
bat̄:vel augumētabat̄. Et ideo volo
ꝙ vtilitatem ꝓximo vr̄o faciatis:ꝛ
ita mihi dabitis acceptabilē fructū
vineaꝝ vr̄aꝝ. Nō ōmittatis vllo tē
poꝛe odoꝛiferꝝ īcensum humiliū oīo
num in ꝯspectu meo in salutē aīaꝝ
adolere:q2 dispono mūdo facere mi
sericoꝛdiam. Et cum ipsis orationi/
bus:lachꝛimis atqꝫ sudoꝛib⁹ ablue/
re faciē sponse mee:vꝫ ecclesie sancte
q̄ aliquando tibi monstrata fuit in
forma domicelle cuiusdam inquina
tam atqꝫ deturpatam veluti lepꝛo/
sam faciem habentis. Hoc autem
acciderat ex defectu ministroꝛum
atqꝫ toti⁹ chꝛistiane religionis qui
se nutriunt ad huius sponse pectus
de quoꝛuꝫ defectibus alibi tibi nar
rare dispono.

Qualiter hec anima petit a deo scire de statibus lachrimarum. Capi.lxxxvij.

Tunc anima prefata cõsurgens ingẽti ꝛ ignifero dsiderio velut ebria: tum ex vnione quam i deo fecerat: ac etiam ex his que perceperat ex oꝛe sũme veritatis: tum adhuc anxiata doloꝛe propter ignorantiam hominuʒ qui non agnoscunt suum benefactoꝛem nec affectum excellentissime caritatis eius: licet haberet in se quandaʒ viuam spem sancto gaudio plenam ex promissione sibi a domino facta: ꝛ qꝛ modum eam ꝛ alios amicos suos aperte docuerat ad inclinanduʒ eum: vt mundo gratiose misericoꝛdiam faceret: leuauit oculum intellectus in dulcem veritateʒ altissimi vbi stabat vnita volens aliqua percipere de statibus anime de quibus audierat adeo: ad quos anima trãsit ipsis lachrimis operatiue mediãtibus. Ideo cupiebat audire differentiam ipsarum lachrimaꝝ: ꝛ quales erant: ꝛ vnde procedebant: ꝛ qui fructus in fine sequebatur post huiusmodi lachrymas. Et qꝛ veritas itelligi: vel agnosci nullo modo potest nisi ab ipsa veritate conçedatur ideo petebat a veritate dclarari. Et in veritate nihil intelligit: vel agnoscitur quod cũ intellectus oculo nõ videatur. Expedit igitur volenti cognoscere ꝙ auiditate surgat atqꝫ desiderio cognoscendi cum lumine fidei oculum intellectus aperiẽdo cũ fidei pupilla in obiectuʒ veritatis. Postq̃ igitur hoc agnouit anima: quoniam oblita non erat doctrine quam ei veritas.i.deus exhibuerat attendens alia via scire non posse q̃ de statu atqꝫ fructu lachrimarum optabat ingẽti desiderio se supra se leuabat vltra modum assuetum: ꝛ cũ lumine viue fidei aperiebat oculum intellectus in eterna veritate. In qua vidit ꝛ agnouit veritatem eoꝛum que petebat. Deus.n.ineffabili benignitate sua condescendens ignifero desiderio suo petitionem eius exaudiebat.

De differentia lachrimarũ discurrendo per predictos anime status. Capi.lxxxviij.

Dulcis autẽ veritas ait. Amabilis atqꝫ carissima filia tu petis a me declarari de speciebus ꝛ fructibus lachrimarum: ꝛ ego desiderium huiusmodi tuum acceptando complebo. Aperias igitur oculũ intellectus: ꝛ ostendaʒ ex iam supradictis tribus anime statibus lachrimas iperfectas in timoꝛe fundatas Prius vero dicaʒ de lachrimis iniquoꝛum hominum. Iste sunt vtiqꝫ lachrime damnationis. Secũde vero sunt lachrime timoꝛis: eoꝛum vꝫ qui consurgunt ex timoꝛe pene peccatoꝛum: ꝛ ex timoꝛe ploꝛant. Tertie sunt illoꝛum qui derelicto peccato me gustare incipiunt: vnde cum quadam dulcedine ploꝛãt ꝛ incipiunt ex amoꝛe mihi seruire. Sed quoniam amoꝛ ipsoꝛum est adhuc imp

fectus etiam est planctus cordis im perfectus: vt aptius exponā. Quarte lachrime sunt illorum qui ad perfectionem in caritate proximi peruenerunt in veritate me diligentes absq3 respectu sui: ꝛ istorum planctus est omnino perfectus. Quinte quoq3 lachrime sunt vnite quasi cū precedentibus que cum magna dulcedine suauissime funduntur: vt īfra tibi narrabo. Postea subiungam ꝺ lachrimis igneis absq3 lachrimis oculorum: vt ego satisfaciam illis qui plangere desiderant: ꝛ nullo modo possunt. Et volo te noscere ꝙ omnes isti diuersi status possunt esse successiue: sed exercitium virtutis in eadē anima: quando primo timore deserto: ac amore imperfecto feruēter attingit ad caritatem perfectam atq3 statum vnitiuum.

Quomodo quinq3 sunt maneries lachrimarum. Capi. lxxxix.

Per hunc ergo modū in forma bo te de lachrimis antedictis. Et primo noueris omnem lachrimā a corde procedere. Nullum .n. est in homine membrū quod ita cordi satisfaciat atq3 correspondeat: vt oculus: q2 si dolorem habet oculus illico māifestat. Et si dolor carnalis atq3 sensitiuus effundit lachrimas carnales que mortem anime generant quoniā a corde ꝓcedunt ꝛ ab amore multum inordinato: me grauiter offendendo. Ideo mortalem ide dolorem habet: ꝛ similes lachrimas effundit. Verū est ꝙ culpe grauedo ꝛ plāctus est magis: vel minus grauis iuxta mensuram amoris inordinati: qui sic lachrimant sunt illi primi qui lachrimas mortis habent de quibus tibi supradixi ꝛ infra dicā. Nunc videndum est de lachrimis q̄ vitam exhibent: vz illorum qui culpas proprias agnoscentes ex timore pene deplorant. Iste sunt lachrime cordiales atq3 sensitiue: q2 vz nō habentes adhuc odium perfectum contra cōmissam culpam: ex offensa mihi facta procedunt cum quadā amaritudine cordiali propter penā que sequit ex peccato cōmisso. Ideo plorat oculus: quia satisfacere dolori cordis affectat. Et si virtuose sanctū desiderium anima sumpserit huius modi timorem ōmittet: atq3 derelinquet: q2 cognoscet aperte ꝙ timor solummodo non sufficit exhibere sibi vitam eternam: prout iā tibi supra narraui. Et ideo cum amore surgit ad semetipsam agnoscendam: ꝛ in se bonitatem meā. Et incipit assumere spē viuam in misericordia mea ī qua cor alacritatē habet. Et ita culpe dolorem immiscēdo cum gaudio spei diuine misericordie mee: tūc oculus pias effundit extra lachrimas q̄ lachrime proculdubio de fonte cordis egrediuntur. Sed q2 nō sunt adhuc in statu perfectionis: aliqnādo sunt iste lachrime sensuales. Et si tu petis a me quare siue quomodo. dico tibi: q2 radix amoris ꝓprij non est a se totaliter euulsa. Non dico ꝺ amore sensitiuo siue corporali: quia iam conculcauit illum: sed est vnus amor proprius atq3 spiritualis cū

anima vult habere cōsolationes spi ritualles: vel mentales a me: vel ali qua creatura mediante quam amo re spirituali diligit. Et quando pri uatur consolatione sua intus: vel ex tra: vz intus consolatione mea: vel extra mediante creatura siue super ueniente diabolica temptatiōe: vel hominum persecutiōe: cor ide penā hz. O cul⁹ vero qui sentit amaritu dinē atqz dolorē cordis effundit illi co lachrimas ex quodā tenero gēi tu quo sibimetipsi cōpatit amore ꝓ prio atqz spūali qꝛ volutnas ꝓpria totaliter abnegata ꝛ ꝯculcata nō ē. Et ita lachrime sensuales effundun tur: vz ex passione spūali: quaꝝ tibi narraui supra plenius ipsectionez. Sz aīa virtuose crescēdo semetipaz exercens i lumine notitie sui ꝯcipit odium sanctum atqz displicentiam contra se: vnde trahit vnām veram noticiam mee bonitatis in se cum quadam ignifera caritate: propter quod incipit vnire se voluntatez su az ꝯformādo cū mea: vñ gaudiū hz atqz cōpassionē. Gaudiū i se pp gu stū amoris atqz cōpassionē primo ꝓ ut i tertio statu tibi narraui. O cu ius vero qui cordi satisfacere cupit illico gemit ex caritate mea: ꝛ pri mi sui: ꝛ cuz amore cordiali solūmō dolet ex offēsa mihi fcā ꝛ primi sui detrimēto ꝛ nō de pena siue dāno ꝓ prio. Qꝛ de se cogitare postponit: sz solūmō cogitare studet qūo nomini meo possit laudē atqz gloriā exhibe re. Et cū anxio desiderio cibum assu mere delectatur in mensa sanctissi me crucis habendo ꝯformitatē cuz humili ꝛ imaculato agno vnigeni to filio meo de quo feci pontem hu mano generi sicut iaz dixi. Postqz ita dulciter anima transiuit per hu iusmodi pontem sequendo mee ve ritatis doctrinam tollerando pati enter vna cū dilectissimo filio meo penam quancunqz siue molestiam: vt ego pro salute sua permissi ꝛ ip sa viriliter omnia portat non solum modo patienter: imo libenter ꝛ ala criter ac extstimans ad quandam gloriam aduersa quecunqz pro no mine meo pati non quippe suo: sed modo meo. Tunc inuenit vnam cō solationem atqz tantaz mentis quie tem ꝛ tranquillitatem: ꝙ nulla lin gua corruptibilis exprimer sufficit. Ipsa nanqz firmauit oculum intel lectus in me veritatē dulcem: ꝛ eter nam quam visam agnoscit: ꝛ agno scendo diligit: nam affectus vtiqz se quitur intellectum: ideo gustat eter nam deitatem meam. Et agnoscen do videt ipsam naturam diuinam vnitam humanitati vestre: ꝛ tunc i memari pacifico dulciter atqz sua uissime requiescit. Cor. n. est vnituz in me reali ex affectu sincer dilectio nis. Et sic oculus effundit extra la chrimas valde magne dulcedinis q̄ dirrecte veluti lac in vera patiētia nutriunt animā. Iste lachrime sunt velut vnguentuz odore suauissimo repletum; qui pretiosus odor etiam a remotis auiditate multa percipi tur. O dilectissima filia qz est h ani ma gloriosa que nouit: ita realiter: atqz prudenter a mari proceloso vi te presentis ad me mare pacificum

pertranſire: vbi vaſculum coꝛdis in
effabiliter impleuit eterna deitate
mea. Propter hoc oculus velud
aqueductus: vt extraxit a coꝛde ſi/
bi ſatiſfacere conatur: ⁊ ſic effundit
habundāter atq̃ ſuauiſſime lachꝛi/
mas. Hic eſt vltimus ille ſtatus in
quo cōſiſtit anima beata ſimul ⁊ do
loꝛoſa. Beata quidem eſt ex vnione
quam in me fecit per ſenſum: amo/
rem guſtando diuinuz. Doloꝛoſa ve
ro cōſiſtit ex offenſionibus quas in
me fieri cōnſpicit qui ſuz eterna bo
nitas quam vidit: ⁊ guſtauit in co/
gnitione ſui atq̃ mei. Et propter hu
iuſmodi cognitionez attigit adhūc
vltimum ſtatuz. Nec impeditur ex
hoc ille ſtatus vnitiuus qui magne
dulcedinis lachꝛimas effundit ex
agnitione ſuimet in caritate pꝛoxi/
mi: vbi gemitum inuenit amoꝛis ex
diuina miſericoꝛdia mea: ⁊ amari/
tudinem ex offenſa pꝛoximoꝛum flē
do cum flentibus ⁊ gaudendo cum
gaudentibus. Hy nanq̃ ſunt viuē
tes in caritate de quibus anima le/
tatur attendens a ſeruis meis exhi
beri nominī meo gloꝛiam ⁊ laudez.
Itaq̃ ſecundus gemitus qui terti⁹
eſt non īpedit, vltimuz qui quart⁹ ē
vnitiuū: ſed vnus exbibet adiumen
tuz alteri. Quia ſi gemitus vltim⁹
vbi repperit anima tantam vnionē
non accepiſſet: a ſecundo ſtatu qui
tertius eſt: vz in caritate ꝓximi ſua
perfectione ꝓculdubio careret. Ita
q̃ neceſſarium eſt ꝙ vnus ab altero
condiatur. Aliter. n. vitabili ꝓſum/
ptioni pateret: qꝛ ſubintraret vnus
ventus inanis cuiuſdam pꝛopꝛie re
putationis: ⁊ ita rueret ab altitudi
ne virtutis in pꝛofundum vitioꝛuz
atq̃ pꝛimi vomitus. Ideoq̃ neceſſa
rium eſt iugiter in ſe caritatem pꝛo
ximi retinere cum vera noticia ſui.
Et ita nutriet ignem in ſe diuine ca
ritatis: quia pꝛoximi caritas exoꝛi/
tur a caritate mea: vz ab illa noti/
cia quam habuit anima cognoſcen
do ſemetipſam atq̃ bonitatem me/
am in ſe. Ibi nanq̃ vidit ſe ⁊ agno/
uit ineffabiliter a me diligi: ⁊ ideo
cuz eodem amoꝛe quo ſe nouit ama
ri diligit omnez rationabilem crea
turam. Et hec eſt illa ratio pꝛopter
quam anima que me nouit ⁊ amat
illico ſuccenditur ad amoꝛem pꝛoxi
mi ſui: quia feruenter amat illam
creaturā quaz amplius amo. Pꝛo/
pter hoc etiam agnouit aperte: ꝙ
mihi nullam vtilitatem afferre po/
teſt neq̃ mihi reddere purum illuz
amoꝛē quo ſe noſcit a me diligi qua
re conatur iuxta poſſe reddere mi/
hi talem amoꝛez in illo medio quod
oꝛdinaui vobis: vz in pꝛoximo ſuo.
Eſt. n. illud medium cui debetis vti
litatem afferre: pꝛout iam tibi dixi:
ꝙ omnis virtus pꝛoximo median/
te patrabatur. Vos amare de/
betis illo puro amoꝛe quo dilexi
vos hoc vero circa me facere non
valetis: quia dilexi vos non dile/
ctus a vobis: ⁊ abſque reſpectu cu/
iuſcunq̃ vtilitatis: ⁊ quia vos ama
ui ante quam eſſetis. Immo ſolus
amoꝛ quo vos dilexi me mouit ad
creādū vos ad ymaginē ⁊ ſimilitu/
dinē meā. Ideo mihi reddere non
valetis huiuſmodi gratuitū amoꝛē:

sed a vobis exigo: vt illum exhibea
tis vestro proximo: vz illum diligē/
do gratis omnino: sine respectu pro
prie cōmoditatis: vel vtilitatis: tem
pora is: siue spiritualis: imo solū ad
laudem atq₃ gloriam nominis mei:
⁊ q₂ diligitur a me. Et ita preceptū
legis implebitis: vz diligēdo me su/
per omnia ⁊ proximum vestrum si/
cut vosmetipsos. Ergo bene verum
est ꝙ ad illam altitudinem attingi
non valet vllo modo sine secundo
isto statu: qui tertius est ⁊ secundus
ad vnionem: nec etiam ex quo per/
uenit anima: conseruari potest si di
scederet ab illo affectu: vnde perue/
nit ad secundas lachrimas iam di/
ctas: vt impleri non potest lex mea
sine lege proximi vestri: q₂ sunt duo
pedes affectus per quos obseruan/
tur precepta pariter ⁊ consilia: ita
duo status isti de quibus factus est
vnus in virtute nutriunt animam
illam augumentando iugiter īper/
fectione vir. utis ⁊ in vnitiuo statu.
Non quippe mutat alium statū ex
quo peruenit ad istum: sed in hoc eo
dem augentur diuitie gratiarum ī
diuersis atq₃ nouis donis ⁊ admira
bilibus eleuationibus mentis: vt iā
supradixi cum quadam notitia ve/
ritatis: ita ꝙ in vita mortali consi/
stēdo quasi videtur īmortalis ex eo
q₂ sensus proprie sensualitatis mor/
tificatus est: voluntas vero mortua
est pp vnionem in me factam. O q̄₃
dulcis est hec vnio cuilibet anime
gustāti: q₂ videt ⁊ intelligit abscon/
sa secreta mea. Unde frequenter spi
ritu prophetie dotabitur agnoscen/
do q̄ futura sunt. Ista bonitas mea
gratiose concedit̄ quamuis humilis
anima non debet hoc a petere: scip/
sam indignam existimando omnis
proprie consolationis: pacis atq₃ se/
renitatis mentis ad nutriendam at
q₃ conseruādam intus in anima sua
virtutem. Neq₃ consistit in secundo
statu: sed descendit indilate in valē
agnitionis: proprie fragilitatis. Ta
men autem istud anime gratiose cō
cedo: vt ipsa quottidie crescat. Nam
in vita presenti nunq̄₃ est in tāta p
fectiōe quin amplius in amore cre/
scere valeat excepto filio meo dile/
ctissimo cui nulla pfectio potuit au
geri: q₂m erat ⁊ est vnum mecum: ⁊
ego secum. Nam anima sua beata:
tunc erat propter vnionem diuine
nature. Uos vero peregrini quotti/
die crescere potestis: imo debetis in
maiori perfectione virtutis: non ta/
men ad alium statum siue gradum
ex quo peruenistis ad vltimum: vt
a me dictum est: sed eundē vltimū
augumentare potestis cum illa per
fectione que placuerit vobis gratia
mea mediante.

Repetitio breuis eorum que su/
pradicta sunt. Et quomodo diabo/
lus effugatur ab his qui peruene/
runt ad lachrimas quintas.
Capi. lxxxx.

NUnc ergo vidisti de statibus
lachrimarum ⁊ illarum dif/
ferentiam prout mee bonitati pla/
cuit explanare tuo desiderio satisfa
ciendo. De p imis vz illoꝝ qui sunt

in ſtatu peccati mortalis quorꝫ plan
ct⁹ generaliter a corde procedit: qꝛ
principiuꝫ affectus: vnde lachrima
venit omnino corruptū erat: ꝛ ideo
gemitus ide corruptus egreſſus eſt
etiam cum omnibus operibus co/
rum Secundus gemitus eſt illoruꝫ
qui propter penam que ſequitur p⁹
culpam cōmiſſam incipiunt agno/
ſcere mala ſua que merentur. Hoc
eſt quaſi generale principium a me
datum fragilibus qui velut igno/
rantes in flumine ſe ſponte ſubmer
gunt vitando doctrinam vnigeniti
filij mei. Plurimi vero ſunt qui ſe
ipſos agnoſcunt abſqꝫ timore ſeruili
vꝫ proprie pene quorum aliqui ſubi
to procedunt cuꝫ odio ſancto ſui ex
quo ſe dignos exiſtimāt omni pena.
Alij vero cum quadam cōmendabi
li ſimplicitate: mihi creatori ſuo ſer/
uire conātur dolentes de ſuis offen/
ſionibus contra me factis. Procul
dubio magis aptus ē ad perfectio/
nem attingere ille qui cuꝫ odio ma/
gno ſui procedit q̄ꝫ alij: licet exercen
do ſe virtuoſe bene perueniunt eti/
am illi: ſed iſte prius. Ille qui vadit
cum odio ſui vitare debet in timo/
re ſeruili remanere. Qui vero pro/
cedit cum illa ſimplicitate ſua caue
re debet ne remaneat in illa cum te
pore mentis non exercendo ſe feruē
ter ꝛ virtuoſe. Hec tamē eſt vna cō
munis vocatio. Tertius atqꝫ quar/
tus gemitus eſt illorum qui derel/
cto timore peruenerunt ad amoreꝫ
atqꝫ ſpem: guſtantes miſericordiam
meam in qua multa dona: ꝛ conſo/
lationes a me gratioſe recipiūt. Ex
quibus oculus qui ſatiſfacere cupit
ſenſui cordis cuꝫ gēitu lachrimas ef
fundit. Sed quia gemitus adhuc ēt
imperfectus imixtus cum planctu
ſenſitiuo ſpirituali ſicut dictum eſt
exercendo ſe feruenter: ꝛ virtuoſe ꝑ
uenit ad quartum: vbi anima i ſan/
cto deſiderio augumentata volūta/
ti mee conformatur: ꝛ vnitur in tan
tum: q̄ non valet optare vel velle:
niſi quecunqꝫ volo caritate proximi
veſtita. Unde re ipit in ſe quendaꝫ
amoris gēitum cum amaritudine
mearum offenſarum: ꝛ animarum
detrimenti. Hic eſt vnitus cū quin
ta ꝛ vltima perfectione in qua rea/
liter vnitur vbi laudabiliter exerc/
uit ignis ſancti deſiderij. Quē ignē
deſiderij ſuſtinere non valet aduer/
ſarius hoſtis antiquus: ſed illico fu/
git ꝛ animaꝫ ita ſuccenſam igne ſan
cto nullo modo vulnerare poteſt: ne
qꝫ per iniuriam illatam quoniam i
caritate proximi patiens effecta eſt
neqꝫ per conſolationem ſpiritualem
ſiue temporalem: qꝛ per odium ꝛ hu
militatem veram: h̄ omnia contem
nit. Uerum eſt qꝛ diabolus ex par/
te ſua nunq̄ꝫ dormit vllo tempore: ꝛ
in hoc vos negligentes inſtruit qui
tempoꝛ̄ veſtri lucri ſomno vacatis.
Uigilia vero ſua talibus nocere nō
valet: qꝛ calorem huiuſmodi carita/
tis eorum: nullo modo ſuſtinere po/
teſt: nec odorem vnionis quam i me
mari pacifico fecerunt vbi non po/
teſt anima decipi dum vnita perſi/
ſtit i me. Itaqꝫ fugit velotius: vt ab
olla feruenti muſca fugere ſolet ex
timore magni caloris. Si auteꝫ olla

tepescit ipsa musca non expauescit: sed illaz ingreditur ibiqz moratur. Quamuis aliquotiens ipa perit ibidem inueniendo maiorem calorem q̄ existimauerat inuenire. Et ita cōtingit anime priusq̄ ad statum perfectionis attingat. Diabolus iudicans ipsam tepidam ingreditur ad eam cum varijs atqz multis tēptationibus. Cum autem est ibi prudētia sancta: calor alicuius feruentis voluntatis: atqz displicentia culpe virili virtute resistit voluntatem alligando ne consentiat cum funibus amoris virtutum ꝛ odij vitiorum. Letetur igitur omnis anima q̄ molestias atqz temptationes varias: ꝛ multas habet vndecunqz prouenniant: quoniam illa est via perueniendi ad huiusmodi dulcem atqz gloriosum gradum. Quia si meministi dixi tibi ꝙ ex vera noticia ꝛ odio vestri ꝛ agnitionis mee bonitatis ī vobis: vos veniebatis ad perfectionē. Nullum itaqz tempus est in quo recognoscat anima sic aperte si sum ī ea: sicut illo tempore multarum tribulationuz. Quia si bene cognoscit attendendo se temptationibus obsessam atqz circundatam ꝛ se liberare nequit neqz resisterꝫ quin illas habeat. Resistere quippe potest ne voluntas illis acquiescat aliter ꝟo nō. Tunc agnoscerꝫ se potest atqz debet q: per se nihil est. Si. n. esset: vel posset aliquid per semetipsam se liberaret a molestijs quibus omnino carere desiderat: ꝛ isto modo materiam habet humilitatis cum vera noticia sui. Et cum lumine sanctissime fidei recurrit ad me deum eternum cuius gratiosa bonitate sibi reperit voluntatem bonam esse seruatam que non consentit illis illicitis cogitationibus atqz temptationibus a quibus impugnatur. Rationabiliter igitur ꝛ iuste bene confortari debetis in doctrina dulcis ꝛ amorosi verbi: vz vnigeniti filij mei tempore multarum afflictionum: penarū temptationum ꝛ aduersitatum: vndecunqz ꝓueniant ex quo vobis virtutem augumentant: ꝛ ad statum ꝑfectionis viam exhibēt ꝛ adducūt.

Qualiter deus a quibusdam qui gemere desiderant ex ipsorum vtilitate subtrahit habere lachrimas. Capi. xci.

Dixi tibi de lachrimis ꝑfectis ꝛ iperfectis: ꝛ qualiter oēs lachrime cuiuscūqz manerici ꝓcedūt a vasculo cordis quare possunt omnes vocari lachrime cordiales. Differentia solūmodo ꝯsistit in amore salubriter ordinato: vel inordinato: ꝛ ī amore ꝑfecto: vel īperfecto. Nūc vero tibi dicere dispono: vt petitioni tue satisfaciā d quibusdā qui vellent hēc ꝑfectionē lachrimaꝝ ꝛ viderꝫ ꝙ hēc nequeāt. Tales ergo si nequeunt hēc lachrimas oculoꝝ ne se reputēt inanes hēc studeāt ignitas atqz cordiales lachrimas. Est. n. gemitus vnus ignitus: vz veri atqz sci ꝺsiderij. Dn̄s igiꝫ illū ex amoris affectu q̄si ꝯsumiꝫ ꝛ vitam suā ī gēitu dissoluerꝫ vellet ꝛ ꝯsumerꝫ ꝑ odiū sui ꝛ ꝓ aīaꝝ salute: neqz vꝫ hoc optinerꝫ

posse. Tales inq̄ idubitant hn̄t igni
tas ꝛ multū acceptabiles atq̄ gra/
tissimas lachrimas: i qb⁹ spūs scūs:
an̄ me ꝓ eis atq̄ ꝓximis coꝝ vtilit ꝛ
affectuose deplorat: q2 vz mea diuīa
caritas' aīam offerrentem hec an̄/
xia desideria iugiter ante me flāma
sua mirabili mō succendit absq̄ la/
chrimis oculorum. Itaq̄ lachrime
tales vere nuncupande sunt ignite:
ꝛ isto modo potest dici spiritum san̄
ctum in anima tali gemere. Que q2
nequit habere lachrimas oculorum
offert anxium desideriuz ꝛ affectuo
sam voluntatem habendi gemitum
amore mei. Quanuis aperiens ocu
lum intellectus apte cognoscet ꝙ i
oī seruo meo qui flagrat odore sācti
desiderij ꝛ humiles atq̄ continuas
orones offert in conspectu meo spūs
sanct⁹ quottidie gemit. Et hoc velle
videbat̄ exꝓmere gloriosus paulus
apostolus cū ait. Ipse spūs scūs po/
stulat ꝓ vobis gemitib⁹ i ēnarrabi
lib⁹. Igit̄ apte cognoscere potes: q2
nō est efficacie minoris iste fructus
ignitaꝝ huiusmōi lachrimarū q̄z fit
ille lachrimaꝝ oculoꝝ: imo frequen
ter ē āplioris efficacie iuxta mēsurā
amoris. Ideo talis aīa nullatenus:
dz iduci ad aliq̄ mētis ꝯfusionē: nec
existimet se priuatā: vel exclusam a
gr̄a mea pro eo ꝙ optat hīc lachri/
mas ꝛ hīc nequit eo mō quo deside
rat: sz eas optare dz ordinate cū vo/
luntate: vz vniformi: cuz volun̄tate
mea ꝛ humiliter acceptare si do: vel
si nego ꝓut volūtati mee placet. Alii
qn̄ ego nō exhibeo lachrimas oculo
ruz actualiter: vt aīa quottidie flet
an̄ me cū orone ꝯtinua ꝛ affectuoso
desiderio gustēdo me: qm̄ hn̄do qd
a me postulat ei n̄ cēt vtilitatis illi⁹
quam existimat. Sz esset i mēte sua
quieta ꝛ ꝯsolata si petitōnē suā opta
tam hr̄et: ꝛ ita minueret̄ siue tepe/
fieret affectus siue desideriū cū quo
postulabat. Igitur in augumētum
ꝛ non in defectū virtutis aliqn̄ sub
traho lachrimas oculoꝝ: sz exhibeo
mētales solūmō atq̄ cordiales igne
scō diuine caritatis accensos. Itaq̄
semꝑ oī tpe ꝑiter ꝛ in oī statu valde
gratāter illas acceptabo: dū tn̄ ocu/
lus itellect⁹ veni nūq̄ āmoueat̄ siue
claudatur ab obiecto mee veritatis
eterne: sz cū amoris affectu lumie si
dei illustretur. Quia vere sum opti
mus medicus vos aūt ifirmi: vnde
cū magna diligentia cūctis admini
stro ꝓut expedit vr̄e saluti cū augu
mēto ꝑfectionis aīaꝝ vr̄aꝝ. Hec ē
itaq̄ declaratio statuū lachrimarū
de qb⁹ a me ꝓma ꝛ eterna ꝟitate tu
dulcissima filia mea declarari peti/
sti. Debes igitur submergere temet
ipaz in sanguine yhu xp̄i crucifixi
humilis ꝛ imaculati agni vnigēiti
mei cū augumēto virtutū: vt in te
nutriat̄ ignis diuine caritatis.

Quō. iiij. ex p̄dictis. v. statib⁹ la
chrimaꝝ exhibēt varietates pluri/
mas lachrimaꝝ: ꝛ quō de⁹ vult sibi
ꝑuiri cū re ifinita ꝛ n̄ finita. ca. xcij.

Isti p̄dci qnq̄ stat⁹ veluti qn
q̄ ꝑncipalia canalia sūt quoꝝ
q̄tinor exhibēt habūdātiā ꝛ ifinitā
varietatē lachriaꝝ. Et oēs vitā exhi

bent in quantum exerceantur vir/
tuose sicut ibi dicitur. Non dico q̄ i
hac vita sitis in gemitu infiniti: sed
infinitas eas voco propter infinitū
anime desideriū. Nunc audisti quo
modo lachrima ꝓcedit a corde: cor
autem illam oculo porrigit quā pri
us in se conceperat ꝛ aggregauerat
infinito desiderio. Velut viride li/
gnum in igne positum quod vigore
caloris gemendo fundit aquaꝫ: qm̄
in se viriditatem habet. Si vero sic
cuꝫ esset: aqua nō effunderet: ita cor
hominis agit humectatum viridi/
tate atq̄ renouatione gratie: priua/
tum amoris proprij siccitate qui pe/
nitus animaꝫ exiccat a quolibet vi/
rore fructifero. Et ita sunt vnite la/
chrime cum igne: vꝫ ignito deside/
rio. Et q2 desiderium nunq̄ in pre/
senti vita satiatur: neq̄ finitur ideo
quanto plus amat: ei minus amare
videtur. Et ita sanctum desiderium
exercetur quod est in caritate fun/
datum ex quo gemit oculus. Etiam
ex quo separata fuerit aīa post mor
tem a corpore pertingens ad me fi/
nem suum non āmittit ipsum desi/
derium suum: imo quottidie deside
rat haber̄ me simul ꝛ proximi sui ca
ritatem. Quia caritas igreditur au
lam eternam veluti domina secum
auferrendo fructum omnium alia/
rum virtutum. Finitur ergo quecū
q̄ pena: non desiderium: vt iaꝫ tibi
dixi. A~ima nanq̄ me desiderat ꝛ
ipsa me possidet: ꝛ i veritate fruitur
absq̄ timore quocūq̄ perdendi qđ
a multo tempore preterito desidera
uit: ꝛ isto modo nutrit anima famē,
Et duꝫ famescit iugiter in me sacia
tur ꝛ saciata famescit: remotum est
tamen a sacietate fastidium ꝛ a fa/
me procul est omnis pena: quoniaꝫ
in eterna beatitudine nulla pfectio
defficit. Itaq̄ desiderium vestrum
extenditur in infinitum: quoniam
alias minime valeret aliqua virtus
mihi seruiendo solummodo cuꝫ ali/
qua re finita. Nam ego qui sum de/
us vester infinitus a vobis volo ser
uiri cum infinita re. Vos vero nihil
habetis infinitū nisi desideriuꝫ ꝛ af
fectum animarum vestrarū. Et ego
sub hoc intellectu hoc dixi q̄ erant
infinite varietates lachrimaruꝫ. Et
ita veritas esse comprobatur ex in/
finito desiderio quod est cum huius
modi lachrimis vnitum. Cum ani/
ma postea separatur a corpoꝛ lachri
ma remanet extra: sed affectus cari/
tatis ad se trahit omnem fructum
ipsarum lachrimarum quas omni/
no consumpsit: velut aqua consumi
tur in fornace succensa. Nō q̄ aqua
sit extra fornacem: imo calor ignis i
se traxit eam atq̄ consumpsit. Sic
anima que iam peruenit ad gustā/
dum ignem diuine mee caritatis q̄
migrauit a vita presenti: cū affectu
caritatis mee atq̄ proximi sui ꝛ cuꝫ
vnitiuo amore cum quo lachrimas
effundebat nūq̄ omittit offerre san
cta desideria sua: beata simul ꝛ lachri
mosa sine pena. Non quippe lachri/
mas oculorum effundendo: q2 iam
est in fornace sic cocta sicut iaꝫ dixi:
sed lachrimas ignis a spiritu sancto
procedētes. Ergo vidisti quomodo
debeāt infinite lachrime nominari.

Nam etiam in hac vita lingua tua
non sufficit enarrare quot varij ge/
mitus in statu predicto fiant. Ego
vero tibi diri differentiam illorum
quattuor statuum lachrimarũ: nũc
autez volo tibi dicere: de fructu quẽ
producit lachrima effusa cum desi/
derio ⁊ quid operatur in anima.

De fructu lachrimarum munda/
norum Capi.xciij.

T Amen incipere volo a primi a
specie lachrimarum de qua
tibi feci mentionem in principio: vz
illorum qui miserabiliter in mũdo
viuunt: in corde suo fabricantes si/
bi deum de rebus creatis in mũdo
atq̃ de propria sensualitate: vnde ꝓ
cedit omne damnuz anime pariter
⁊ corpori. Ego diri tibi q᷑ oĩs lachri
ma ꝓcedit a corde sic.n.est veritas:
q2 cor hominis tantuz in se dolet q̃
tum amat. Serui mundi gemunt:
quando cor habet aliquem dolorẽ:
vz quando priuatur illa re quaz di
ligit: sed valde diuersi sunt illorum
planctus. Uis audire q̃tum: Pro
ut ⁊ quantum amor est diuersus. Et
q2 radix amoris proprij sensitiui ve
re corrupta est: omne quod egredi/
tur inde corruptum est. Iste est ve/
lut arbor vna que non producit ni/
si fruct⁹ mortiferos: flores male olẽ/
tes atq̃ putridos: ⁊ folia maculata:
rami vero sunt vsq̃ ad terram incli
nati ⁊ a varijs ventis quottidie cõ/
cutiũtur. Hec est arbor anime quo
niam omnes estis arbores amoris:
⁊ quoniam ex amore creati fuistis si
ne amore viuere non valetis. Aniq̃
ma que virtuose viuit in humilita/
valle figit radicem arboris eius: sz
isti qui miserabiliter viuunt i monj
te superbie firerunt eam. Unde q2
male plantata fuit non producit vi
te fructum: sed mortis. Fructus ve/
ro sunt eorum opera: qui fruct⁹ om
nes venenati sũt ex varijs eoꝝ offen
sionibus atq̃ peccatis. Et si quẽ ali/
quando fructum alicuius operatio
nis bone faciunt: q2 radix est in se
corrupta quicquid inde producitur
vel egreditur est absq̃ dubitatione
corruptum. Quia nulla virtus in
peccato mortali ꝑpetrata valet ad
vitam eternam alicui: quia non est
in statu gratie perpetrata. Quãuis
operatio virtuosa nunq̃ õmitti de/
bet in quocunq̃ statu fuerit homo
q2 nullum bonuz erit absq̃ premio
tempore suo: sicut nullum maluz im
punitum absq̃ dubio relinquetur.
Operatio virtuosa que facta fuit i
peccato mortali sicut iam diri non
valet ad vitam eternaz: sed iustitia
mea diuina gratiose remunerat il/
laz imperfecta remuneratione sicut
operatio imperfecta mihi fuit obla
ta. Nam in rebus temporalibus ali
quando remunero tales omnes ope
rationes. Aliquãdo presto tempus
expectando misericorditer emenda
tionem huiusmodi peccatoris. Ali/
quãdo concedo alicui seruo qui mi/
hi gratus est: vt intercedat ⁊ offerat
ante me deuotas orationes pro illo
⁊ ita gratiose reddam ei vitam gra/
tie relinquendo peccatum ⁊ virtuo
se viuẽdo. Sicut egi cum apostolo

paulo qui propter orationes beati
ſtephani diſceſſit ab īfidelitate ſua
gratia mea fauente reſcipiſcendo a
perſecutionibus quas meis amicis
īferrebat. Jtaq3 nunq̄3 operatio vir
tuoſa d3 ōmitti qualitercunq3 diſpo
ſitus inueniatur homo. Dicebam ti
bi flores illos eſſe putridos ⁊ ſic eſt.
Jſti ſunt aīe putride cogitationes q̄
mihi valde diſplicēt: ⁊ precipue qñ
iunguntur in corde cū odio atq3 di
ſplicētia proximi ſui. Jſte homo ve
luti latro furatus eſt honorem que3
offerre mihi creatori ſuo debebat: ⁊
ſibimetipſi exhibuit. Jſte flos exa/
lat vbiq3 fetorem iuditij falſi ⁊ miſe
rabilis. Et hoc iuditium duplex eſt
vnum videtur eſſe contra me: occul
ta iuditia mea: ⁊ omne miſteriū me
um iniq3 iudicando: v3 in odium iu
dicando q̄ in veritate cum amore
paterno concedo: ⁊ in morte3 quod
ad vitam ordino. Omnia condem
nat ⁊ iudicat iuxta ſuam infirmam
atq3 deteſtabilē ignorantiā: q2 talis
cū amore ꝓprio ſenſitiuo ſibimet ex
cecauit oculu3 intellectus: vnde co/
operta pupilla ſanctiſſime fidei nō
poteſt videre neq3 cognoſcere veri/
tatē. Secundū iuditiū eſt contra ꝓ
ximum ſuu3: vnde ſepe multa mala
ſequūtur. Quia miſer homo ſemet/
ipſum ignorādo: vult agnoſcere pa
riter ⁊ iudicare cor ⁊ affectum pro/
ximoꝝ: ⁊ ex quadam operatione ſi/
ue minimo verbo: ſtatim inconſulte
damnabiliter iudicat ea que ſūt ho
minib9 occulta. Sed amici mei ſem
per iudicāt in bonū: q2 fundati ſunt
in me ſūmo bono. Huiuſmodi vero

miſeri ſemper iudicant in malum:
q2 fundati ſunt in miſerabili malo.
Ex quibus iuditijs frequentiſſime
generant̄ odia: homicidia detractio
nes: diſplicētie ꝯtra ꝓximū atq3 re
moti fiūt ab amore virtutis amico/
ru3 meoꝝ. Poſt hec illico ſequunt̄
folia: v3 verba multū inordinata q̄
ꝓcedūt ex ore ꝯtra reuerentiā: imo
potius ī vitupiū ⁊ iniuriā ꝯtra me
pariter ⁊ ꝯtra ſanguinē vnigeniti fi
lij mei ⁊ alioꝝ ſanctoꝝ meoꝝ ac in
detrimentū ꝓximi. Neq3 vident̄ ad
alia vacare: niſi ad maledicēdū ⁊ cō
demnandū opa mea: blaſſemando
quaſcūq3 creaturas: vt eis occurrit:
⁊ eoꝝ iuditia temeraria pſuadent.
Nec aduertūt infelices iſti q̄ a me
lingua creata fuit: vt mihi redderet
laudē: ⁊ honorē: ⁊ vt homo ꝯfiteret̄
oīa pcā ſua: ⁊ vt illā exerceret ī vir/
tutib9: ⁊ ī ſalutē ꝓximoꝝ. Jſta ſunt
folia maculata: ⁊ ex culpa miſerabi
li corrupta: q2 cor: vnde proceſſerūt
erat imūdū atq3 duplicitate: ⁊ alia
multa miſeria corruptū: ⁊ putridū.
Agiliter enarrare non poſſes vltra.
ſpūale detrimētū: v3 ꝑuatiōis gra/
tie mee quā īcurrit aīa: q̄3ta ſunt ēt
damna tpalia q̄ propter huiuſmodi
linguas peſtiferas occurrunt. Nam
pp inordinata verba frequēter in/
ter hoīes exorta ſunt odia: mortales
inimicitie: mutatiōes aliqñ ſtatuū:
deſolationes ciuitatum: atq3 patria
ru3: homicidia plurima: ⁊ alia mul
ta mala: quia verbum vulnerat ali
quando cor audientis: valde letali/
ter: ⁊ illuc ingreditur: vbi gladius
intrare nequiret. Hec arbor habet

in ſemetipſa ſeptem ramos ad ter/
ram vſqꝫ deflexos a quibus folia cū
ſupradictis floribus egrediuntur.
Iſti rami ſuñt ſeptem peccata mor/
talia que plēa ſunt aliis variis atqꝫ
multis offenſionibus ꝛ peccatis iſi/
mul inſertis ꝛ ānexis in radice ſiue
ſtipite miſerabilis amoris ꝓprij pa
riter: ꝛ venenate ſupbie. Qð primo
ramos ex ſe produxit: exinde flores
iniquarꝫ cogitationū: poſtea folia ſi
ue frondes inhoneſtorꝫ verborꝫ: vl/
timo fructus pueſorꝫ operꝫ. Incli/
nati ſunt ēt ad terrā huiuſmodi ra/
mi qm̄ ipſa peccata ſolūmō ſe circū/
uoluūt in terra cuiuſcūqꝫ miſerabi
lis: ꝛ iordinate ſubſtātie terrene: nec
aliis videnť vacare poſſe: niſi quō ſe
valeāt iplerī ſiue ſatiare tali terreno
luto. Sꝫ ipſi miſerabiles oīo ſunt in
ſatiabiles: ꝛ ſibimetipſis icōportabi
les. Et quidē valde ꝯgruū ē ꝙ ipſi
ſꝑ iquieti ſint ꝛ vacui: qꝛ ſolū volūt
ꝛ optant ea q̄ nullo mō pn̄t animū
iplere ſiue quietare. Et h̄ ē euidētiſ/
ſima ratio ꝑꝑ quā ipſi ſaciari neque
unt: qm̄ appetūt iugiter h̄ viliſſima
ꝛ infamta q̄ finita: imo breuiſſima:
ſunt ꝛ ipſi q̄ꝫtū ad eſſe ſunt ifiniti: nā
ipſorꝫ eē quottidie durabit: lꝫ ex cul
pa peccata finiant q̄ꝫtū ad gratiaꝫ.
Et homo ꝯſtitutꝰ eſt a me ſuꝑ alias
creaturas: ꝛ nō alie creature ſuꝑ cū
imo ſatiari nō pōt ſiue quietare ani
mū ſuū: niſi ſoluꝫ in re que ſit eo ma
ior. Maior autem homine ſum ego
ſolus deus eternus: ideo ſolus: ego
poſſum eum: ꝛ volo ſatiare atqꝫ mē
tem eius in me feliciter atqꝫ pleniſ/
ſime quietare. Sed quia tales ex eo
rum culpa mortali gratia mea pri
uati ſunt iugiter i penoſo tormēto ꝑ
ſiſtūt. Poſt huiuſmodi ꝓ penam
qua cruciant: gemitus illico ſequiť.

Quō ꝑdicti mūdani gemētes a
iiij. ventis colliduntť. Capi. xciiij.

PRedcā igiť arbor ꝓprie ſen/
ſualitatis i qua mūdani pec
catores fecerunt ſuum principium
atqꝫ fundamentum precipue concu
titur a quatuor ventis: vꝫ a vento
proſperitatis: aduerſitatis: timoris
atqꝫ ꝯſcientie. Iſti ſunt venti q̄tuor
ventus proſperitatis nutrit in ani/
ma ſuperbiam cum ꝓſumptiōe mul
ta: ſe magnificādo cū iactātia: proxi
mū vero vilipēdēdo cū iniuria. Si
ſtatum dominij tenet iniuſte viuit
cū multa cordis vanitate ꝓcedens
ꝛ cuꝫ imunditia mentis ꝛ corporis:
cū propria reputatione ſimul ꝛ am
bitione: cū multis aliis inconuenie
tibus atqꝫ defectibus qui ſequūtur
poſt hec quos lingua tua faciliime
enarrare nō poſſet. Noueris tamen
ꝙ iſte ventus proſperitatis in ſe nō
eſt aliquo modo corruptus: nec etiā
alij corrupti ſunt: ſed eſt corrupta
principalis illa radix arboris: vn/
de corrumpuntur omnia que proce
dunt ab ea. Nam ego qui ſum eter/
na ꝛ ſūma bonitas omnia creaui ꝛ
quottidie facio bona. Iſti ꝓ pueſi
gemunt eo ꝙ corꝫ aīa non ē aliquo
modo ſaciata: qm̄ affectu ſatis inor/
dinato deſiderant in his infimis ea
que repperire non poſſunt. Non
habendo: cordialiter affliguntur

z in afflictione sua gemunt. Jam. n. viri q oculus optat cordi satisface/re. Postmodu3 occurrit ei ventus vnus cuiusdam timoris seruilis ex quo mirabili modo propriam vm/bram expauescit metuendo perdere que sic inordinate diligit. Jugiter n. vitam propriam amittere trepi/dat: vel vitam filiorum: vel aliaru3 personarum ei dilectarum: siue sta/tum dominij sui: vel alicuius alteri us ex amore proprio: siue diuitias: vel honorem. Iste timor ipedit om/nino ne pacifice cum mentis tran/quillitate possidere valeat ea que te net: q2 non possidet ordinate secun/dum voluntatem meam. Et ideo se quitur inde timor iste seruilis: z ita timidus est: quia factus est: vilis at q3 miserabilis peccati seruus: z ipse talem se reputare debet qualis est il la res cui seruit. Peccatu3 vero ni hil e: z ideo deuenit ipse ad nihil ee. Dum autem timoris ventus exagi/tauit atq3 comouit eum: illico super uenit ventus illius tribulationis z aduersitatis quam expauescebat z auffert ab eo que possidebat. Ali/quando particulariter z aliquando generaliter. Generaliter intellige quando priuatur vita: q2 tunc etia3 inuitus omnia relinquit. Aliquoti/ens occurrit i particulari: q2 priua/tur aliquibus. Aliquando sanitate siue filijs: vel honore siue statu tem/porali: siue diuitijs prout: ego medi cus egregi9 videro salubriter expe dire. Nam pro salute mearum crea turarum ista concedo. Sed fragili/tas caru est valde corrupta: z absq3 noticia veritatis: ideo patientie fru ctum amittunt: z ex impatietia mo uentur ad murmurationem scanda lum: odium: atq3 displicentiam con tra me pariter z mearum creatura rum. Et illa que dedi eis in vita3 ac cipiunt: z existimant i morte3. Et cu illa mensura doloris amittut ea cu3 quato amore possidebant. Unde co ducuntur ad afflictiuum gemitum z ad impatientiam que deficcat ani mam z occidit aufferendo sibi vita3 gratie. Corpus etia3 affligit exficat atq3 consumit pariter z excecat in/tus z extra spiritualiter: v3 z corpo/raliter. Et ita priuantur omni con/solatiua spe: quonia3 ablata sunt ab eis ea in quibus delectabantur z in quibus affectu fidem atq3 spem col locauerant ideoq3 gemunt. Lachri/ma nanq3 sola non est in causa tot i conuenientium: sed iordinatus affe ctus: z huiusmodi dolor cordis: vn/de lachrima processit: Itaq3 non est exterior oculorum lachrima q mor/tem infert atq3 pena3: imo radix: vn de processit: v3 inordinatus amor p prius a corde procedens: q2 si cor or dinatum esset z haberet in se vitam gratie: similiter ee ordinata lachri/ma z me deum eternu induceret ad ei misericordiam exhibendam. Sed ideo viri q ista lachrima mortem i ferrebat: q2 est veluti nuncius aper te patefaciens vtru3 vita siue mors in corde consistat. Quarto dicebat occurrere quendam ventum consci entie. hoc. n. agit eterna mea boni/tas. Cu3 ego primo probauerim cu prosperitate: vt homines ex amore

traherem: postea cum timore: vt ex
importunitate dirrigerent animuʒ
ad amandum cum virtute sine de/
fectu. Tertio probaui cum tribula
tione gratiose concessa: vt aperte co
gnoscant instabilitatem atqʒ fragi/
litatem vite presentis. Uidendo ꝙ
ista mime ꝓficiunt ex eo ꝙ affectuo
se vos diligo amore paterno cōcedo
multociens vnum cōscientie stimu/
lum: vt os humiliter aperiat: eicien
do ⁊ vomendo putredinem offensa/
rum atqʒ peccatorum in sacramen/
tali confessione. Ipsi ꝟo tanqʒ obsti/
nati ⁊ a me suo demerito reprobati:
q² gratie mee recalcitrauerunt: ⁊ il
laʒ acceptare noluerunt: ⁊ huiusmo
di stimulum: conscientie refugiunt
⁊ vt ita dixerim abhorrent illum vi
lipendentes: ⁊ cum spaciamentis at
qʒ miserabilib⁹ delectationibus trā
figentes cum displicentia mei atqʒ
proximorum eorum. Totum occur
rit eis eo q² radix est īfecta sine cor/
rupta cum arbore tota: propter qđ
omnia succedunt eis in mortem: vn
de consistunt in pena continua: ⁊ in
amaro gemitu sicut iam dixi. Et ni
si se correxerint habendo tempus in
quo liberum arbitrium habent ⁊ ip
so possunt vti transeūt ab isto gemi
tu quem habent in tempore finito:
⁊ omni eo perueniunt ad infinitum
gemitum. Itaqʒ gemitus finitus re
dundat eis ad infinitum: q² lachri/
ma fuit effusa cum odio virtutis in
finito: vʒ cum anime desiderio fun/
dato in odio quod est infinitum. Sʒ
tamen si voluisset poterant ab ipso
egredi gratia mea mediante quoni
am liberum habebant arbitriuʒ q̄s
uis: ego dixerim infinitum esse. In/
finitū est quātum ad affectum ani/
me ⁊ eius esse: sed nō odiū vel amor
existēs in anima: q² dum estis ī ista
vita potestis odire: vel amare: vt est
vestre volūtatis. Qui vero finit vi
tam in amore virtutum bonum adi
piscitur infinitum: sed ille qui finit
vitam in odio continuo stat in odio
infinito eterna damnatione cōdem/
natus: vt iam dixi demonstrando:
ꝙ in flumine sponte mergebantur
semetipsos ibidem suffocantes: in tā
tum ꝙ ipsi nequeunt aliqđ operari
bonum priuati misericordia mea si
mul ⁊ vera caritate fraterna quam
ita eterna patria sancti mei gustāt
ad inuicem. Priuati quoqʒ carita/
te vestra qui estis viatores ⁊ ꝑegri/
ni a me constituti ⁊ ordinati: vt ad
vestrum terminum venire possitis:
vʒ ad vitam eternam. Ipsi vero su/
is demeritis omni bono se priuant.
Unde nec orationes: nec elemosine:
nec alia bona valent eis ad vitam.
Ipsi sunt a diuina caritate mea ve/
luti membra iam a corpore precisa:
q² dum vixerunt omnino renuerūt
esse subiecti sanctis preceptis meis ī
corpore mistico sācte matris eccle
sie: nec eius obedientie: vñ sanguinē
hauritis vnigeniti filij mei. Quare
merito recipiunt eterne damnatio/
nis horribilem fructum cum ama/
rissimo gemitu ⁊ inextimabili stri/
dore dentiū. Isti sūt illi martires
demonis de quibus tibi feci mētio
nem. Itaqʒ demon dat eis illud pr
mium ex horrendum quod ipse pr

e hꝫ. Uides ergo q͛ iste planctus ĩfert valde penosum fructum in vita presenti: ⁊ in fine conuersationeꝫ demonum infinito tempore.

De fructibus secundarum: ⁊ tertiarum lachrimarum. Capi. xcv.

Restat in presenti loco dicēdū. de fructibus quos illi recipiunt qui vitare culpam incipiunt ex timore pene. Quidam. n. sunt qui mortem peccati mortalis egrediuntur ex formidine pene. Ista est quasi vña vocatio generalis: vt iam dixi. Quem fructuꝫ habet iste qui sic agit: hic incipit euacuare domum anime sue ab ĩmunditia peccatorū eo q͛ liberum arbitrium mundauit pre formidie. Et ex quo purificauit animam a culpa recipit atq͛ sentit illico pace in cōscientia: ⁊ incipit affectum anime disponere: oculum intellectus apperiendo ad videndum locum suum quem anteq͛ euacuaretur vider̄ nequibat: sed solum modo putredinem variorum atq͛ multorum peccatorum videbat. Et incipit habere consolationes: q꞉ cōscientie vermis ĩ eo pacificat⁹ est ex pectādo quasi cibū virtutis apphēdere. Sicut occurrit ĩ hoĩe qui postq͛ stomacū euacuauit malis humorib⁹ appetitū hꝫ atq͛ dirrigit vt assumat aliq̄d alimētū sic isti p̄stolanẗ vt arbitrij liberi man⁹ cū amore cibi virtutū eis cibū porrigat: vt mādũcare valeāt. Et ĩ veritate sic est. Nam si p̄mū timoreꝫ exercitauerit aĩa virtuose postq͛ affcm̄ suum euacuauit: ⁊ expurgauit a peccato recipit ꝯm fructū: vꝫ statū ꝯꝫ lachrimarū. In quo p affcm̄ ĩcipit aĩa fulcir̄ domū virtutib⁹ lꝫ sit adhuc ĩpfecta q̄q͛ a timore surrexerit: ĩde tn̄ se p̄cipit ꝯsolatione: qm̄ amor aĩe hui⁹ hoĩs delectationē habuit ĩ veritate mea q̄ quidē ē ipse amor. Et pp ꝯsolationē ⁊ delectationē quā ĩ me repperit ĩcipit amare valde dulciter: q꞉ sentit ĩ se dulcedinē cōsolationis mee: vel creaturaꝝ mearuꝫ pp me. Igit̄ amorē exercēdo quiē ĩgressus domū aĩe sue: ex quo timor cā purgauit a sorde peccati stati ĩcipit hēre fruct⁹ mee diuine caritatis. Et postq͛ amor ĩtrauit ad possidēdū ĩcipit ĩdilate sentire ꝯsolationē varioꝝ atq͛ multoꝝ fructuū. Ultio ꝓo p̄seuerādo recipit ĩ se fructū ponēdi mensam: vꝫ postq͛ aĩa migrauit a tĩore ad amorē virtutū ĩ mēsa sua discūbit ad lachrimas tertias virtuose p̄ueniēdo. Iste mensam scissime crucis ĩ corde p̄iter ⁊ ĩ aĩa sua pōit. Ex quo mēsam huiusmodi pauit ibi recipiendo cibū dulcis: ⁊ amorosi filij mei q̄ demōstrat apte mei p̄ris honorē atq͛ salutē vr̄am: pp quā lat⁹ ei⁹ apiri voluit: ⁊ semetipm̄ exhibuit vobis ĩ cibū. Tūc ẽ aĩa comeder̄ incipit honorē meū: ⁊ aĩaꝝ salutē euꝫ odio: ⁊ magna peccati displicentia. Quē ergo fructum aĩa recipit ĩ isto tertio statu lachrimaꝝ. Dico tibi: recipit fortitudinē quandā ĩ odio sancto fundatā ꝯtra ꝓpriā sensualitatē cū vno fructu mihi gratissimo vere hūilitatis: ⁊ ĩuicta patiētia cū qua vitat oē scādalū: ⁊ iō pēa ꝓuat aĩaꝫ

qꝛ cū odiū gladio ꝓpriā voluntatē i
teremit vbi consistit oīs pena vr̄a.
Qꝛ sola sensitiua volūtas i se scāda
luz hȝ ī iniuriīs: vel ꝑsecutiōib⁹ illa
tis: vel ex ꝑuatiōe ꝯsolationū spūa/
liū siue tpaliū: vt iaȝ tibi dixi: ꝛ ita
venit ad īpatiētiā. Sȝ qꝛ volūtas ē
occisa cū lachꝛimose dulciq̄ȝ deside/
rio gustar̄ icipit fructū lachꝛimaꝝ
vȝ gloriose patiētie. O fruct⁹ opta/
bilis atq̄ȝ magne suauitatis: ꝛ o q̄ȝ
ꝟe dulcis es te gustantib⁹ ī ꝟitate.
Mihi quoq̄ȝ gratissim⁹ ꝛ acceptabi
lis es: Dū es ī amaritudie gustas: ꝛ
hēs i te dulcedinē. Iniuriaꝝ tpe tu
pacē hēs. Dū es ī ꝑeeloso mari vbi
vēti ꝑiculosi nauiculā aīe ꝯcutiūt:
ꝛ illudūt vndis: tu cū pacifica trāq̄l
litate ꝯſuaris absq̄ȝ detrimēto quo
cūq̄ȝ. Nauicula nāq̄ȝ tua reppit op/
ta cū dulci: ꝛ eterna volūtate diuiā
vñ vestimētū accepisti caritatis ar
dentissime: vt aqua nō valeat igre/
di. O filia dulcissima ista patiētia
ē vna regia ꝯsistēs ī quadā arce foꝛ
tissima. ipsa quottidie vincēdo triū
phat: nec vllo tpe vicit̄. ipsa nō vult
eē sola: sȝ ē cū ꝟa ꝑseuerātia sociata.
Est ēt veluti medullū caritat̄ ígni/
te. ipsa qdē ē q̄ patefacit vestimētuȝ
ei⁹ vtrū ī ꝟitate sit nuptiale vel ñ.
Si ꝟo fuerit ī aliquo laceratū ex ī/
perfectiōe virtutis idilate manife/
stat ꝑ ei⁹ oppositū: vȝ impatientiā.
Oēs virtutes aliqñ se pñt occultar̄
demōstrādo ꝑfectionē cū impfecte
fuerit: te aūt o patiētia later̄ neque
unt: qꝛ si tu es ī aīa que dirrecte me
dullū es vere caritatis apte demō/
stras oēs virtutes alias ibi viuas
atq̄ȝ ꝑfectas adesse. Et si tu nō ades
apte cognoscit̄ alias īꝑfectas eē vir
tutes: ꝛ nō ꝑuenerūt adhuc ad mē/
sam sanctissime crucis. Tu patiētia
ꝯcepta fuisti realiter ī vera noticia
ꝓprie fragilitatis atq̄ȝ mee bonita/
tis ī se. Insup odiū sanctū te ꝑepit:
ꝛ humilitate ꝟa te ꝑunxit. Tibi pa
tiētia nullo modo denegat̄ honoris
mei cibus atq̄ȝ salutis aīaꝝ: sȝ ipm
affectuose quottidie manducas. Et
ī veritate sic ē. Aspitias o filia mea
virtututem hanc excelsam in mar/
tiribus qui cum sancta dulciq̄ȝ tol
lerantia manducabant huiusmo/
di cibum animarum. Mors eorum
vitam exhibebat atq̄ȝ mortuos re/
ducebat ad vitam: ꝛ ita mortalium
criminum expellebat ab anima te/
nebras. Mundus iste cuȝ omni ma
gnificentia sua: atq̄ȝ domini sue ti/
ramni cuȝ omni potentia sua se tue
ri minime poterant ab eis ex vir/
tute prefate regiñe dulcis patiētie.
Ista gloriosa virtus ē veluti lucer/
na succensa super candelabro. Hic
est ille fructus optabilis quem exhi
buit anime lachꝛima postq̄ȝ attigit
ad sui proximi caritatem mandu/
cando cum innocentissimo: ꝛ im/
maculato agno filio meo dilectis/
simo: cum desiderio cruciato: ꝛ an/
xio ꝛ cum intollerabili pena mea/
rum offensarum contra me crea/
torem suum illatarum. Non dico
penam affligentem: quia vera dile
ctio cum forti patientia occidit om
nem timorem ꝛ amorem proprium
vnde pena prouenit. Sed hec ē pe/
na solum ex offensa mihi facta: ꝛ

detrimento proximi que fundatur
in caritate sincerissima pinguefaci/
ens animaz. Itaq; gaudet ⁊ in se le/
tatur: q2 signum est aperte demon/
strans esse me per gratiam singula/
rem in anima.

De fructu quartarum ⁊ vnitiua
rum lachrimarum. Capi. xcvi.

DIxi tibi de fructu tretiarum
lachrimarum prosequar: er/
go tibi narrare de quarto ⁊ vltimo
statu de lachrima: vz vnitiua qui ta
men non est a tertio statu segregat⁹
vt iaz tibi dixi: sed vnitur velut vni
tur mea caritas cum caritate proxi
mi: vna conditur ab altera. Sed ad
quartum attingendo tantum excre
uit anima ꝙ nõ solum tollerat ad/
uersa quecunq; patienter: imo val/
de libenter: ⁊ cum sancto gaudio vi
lipendit omnem recreationem: vn/
decunq; sibi prouenire possit anxie
desiderans habere conformationez
cum vnigenito filio meo yesu chri/
sto crucifixo. H anima recipit fru/
ctum cuiusdam quiete mentis: ⁊ vnaz
vnionem perfectam per sentimen/
tuz in natura mea dulci diuina vbi
suauissime lac in veritate gustat ve
lut infans qui requiescit pacifice ad
vbera sue genitricis in ore tenendo
mamillam ⁊ ad se trahendo siue su/
gendo lac ipsa carne pectoris medi/
ante. Sic anima que peruenit adhuc
vltimum statuz valde mirabili mo
do requiescit ad vbera mee diuine
caritatis in ore sancti desiderij tenē
do carnem yesu christi crucifixi: vz
vestigia sua virtuose realiter imitā
do atq; doctrinam eius. Nam aper
te cognouit in tertio statu ꝙ ipsum
non oportebat per me patrez ambu
lando transire: quoniam in me nul/
la pena cadere potest: sed sic in dile/
ctissimo filio meo. Vos vero non po
testis absq; pena transire: sed cum
tollerantia multa puenictis ad vir
tutes veras atq; probatas. Unde se
collocauit ad pect⁹ yesu christi cru/
cifixi: ⁊ ita traxit ad se lac virtutuz
in quibus habuit vitam gratie. Et
ita se veritas habet. Nam virtutes
nõ habebant in se huiusmodi dul/
cedinem: nisi q2 facte fuerunt ⁊ vni/
te in me: vz intuitu ⁊ amore mei per
petrare fuerunt: ⁊ in salutez anima
rum: ⁊ non intuitu proprie consola/
tionis: vel vtilitatis. Nunc amabilis
atq; dilectissima filia diligenter at/
tende ꝙ; gloriosus: ⁊ vere dulcis est
iste status in quo fecit anima tantā
vnionem pectori caritatis ꝙ nõ in
uenitur os absq; pectore: neq; pect⁹
absq; lacte. Similiter hec anima nõ
inuenitur absq; yesu christo crucia/
to: nec absq; patre semp eterno quē
inuenit gustando sūmam ⁊ eternaz
deitatem. O quis intelligeret: ⁊ at/
tenderet qualiter implentur illius
anime potentie. Memoria semper ī
pletur iugi recordatiõe mei trahēs
ad se per amoris affectum ei colla/
ta mea gratiosa beneficia: nec tan/
tum beneficiorum actum quantuz
affectum mee paterne caritatis cuz
qua fui largitus. Et precipue bene
ficium creationis attendēdo se crea
tam ad imaginem: atq; similitudi/

nem meam ſuper quo beneficio co/
gnouit in primo ſtatu ſupra poſito
penam que propter ingratitudinez
ei ſequebatur. Et ideo ſurrexit a mi
ſeria culparum ꝛ iniquitatum ſua
rum ad beneficium precioſi ſangui
nis yeſu chriſti in quo ad eam grati
am recreaui lauando faciez anime
ſue ac omnium aliorum a lepra pec
catorum. Ubi anima repperit in ſe
cundo ſtatu dulcedinem quandam
amoris: guſtando ſuauitatem atq̃
culpe diſplicentiam quam culpam:
ipſe mihi tantum diſplicuiſſe vidit:
ꝛ agnouit ꝙ illam valde puniui ſu
ꝑ corpoꝛ dilectiſſimi filij mei. Poſt
h̄ ad inuenit in ſe ſancti ſpiritus ad
uentum qui declarauit: atq̃ decla/
rat animam in veritate. Sed quan/
do recipit anima lumē iſtud. Poſt
q̄ꝫ agnouit per primum atq̃ ſecun/
dum ſtatum in ſe beneficium meū:
tunc habet in ſe lumen perfectum
agnoſcēdo veritatem meam: vz q̄m
ex amore paterno ſolummodo mo/
tus ipſam: ego creaui vt haberet vi
tam eternam. Hec eſt veritas quaz
aperte demōſtraui vobis in ſangui
ne yeſu chriſti crucifixi. Poſtq̃ eā
agnouit amat eaz: ꝛ amando demō
ſtrat: vz amando pure q̇cquid amo
ꝛ odiēdo quicquid odio. Et ita ſe re/
perit in tertio gradu caritatis pro/
ximi. Itaq̃ memoria replet̄ ad hu/
iuſmodi pectore in perfectione qua
cunq̃ tranſacta: q̄m in ſe retinuit ip
ſa beneficia mea. Intellectus vero
retinuit lumen introſpiciens in me
moria ꝛ ibi veritatē agnouit ꝛ āmit
tendo cecitatem amoris proprij re/

manſit in lucidiſſimo ſole: vz ī obie/
ctū yeſu chriſti crucifixi vbi cogno
uit eum deum verum ꝛ hominem.
Preter huiuſmodi noticiaz ꝛ agni
tionem ex vnione facta ſurgit etiaz
ꝛ eleuatur ad vnum alud lumen ac
quiſitum nō per naturam neq̃ per
propriam virtutem ab homine pa/
tratam: ſed per gratiam ſingularez
a dulciſſima veritate mea conceſſaz
que nunq̃ vilipendit anxia deſide/
ria: neq̃ labores fideles oblates an/
te me. Tunc affectus qui ſequitur ī
tellectum vnitur in me cum amore
ꝑfectiſſimo ꝛ ignito. Et ſi quis a me
peteret que vel qualis eſt h̄ anima
reſponderem. Eſt alter ego quoniā ī
me ſe trāſformauit ex affectu ꝛ vnio
ne amoris. Que lingua corporalis
exprimere poſſet excellentiam iſti/
us vltimi ꝛ vnitiui ſtatus atq̃ fru/
ct⁹ varios ꝛ quāplurimos quos ani
ma recipit in eo cum plenitudiē po
tentiarum eius: Hec eſt illa cōgre/
gatio dulcis de qua tibi feci mentio
nē explanando ſupra de tribus gra
dibus verbum incarnate mee veri/
tatis. Non poſſet aliqua lingua cor
ruptibilis explicare. Tamē hoc ſan
cti doctores ab iſto lumine docti ꝛ il
luſtrati demonſtrant cuz quo ſacrā
paginam explanabant. Unde no/
ueris ordinis tui glorioſuz Thomā
de aquino habuiſſe ſcientiam ſuam
magis ſtudium orationis ꝛ mentis
eleuationem ꝛ lumen intellectus q̄ꝫ
per humanum ſtudiuz. Ipſe fuit ve
luti lumen valde lucidum quod in
eccleſia ſancta collocaui: vt illumi/
narentur errorum tenebre. Si etiaz

aspicias euāgelistā gloriosuz Joanē q̄tū lumē acquisiuit icūbēdo supra pect⁹ yh̄u xp̄i filij mei cū quo post multū tp̄is ita luadāter euāgeliza/ uit. Et ita discurrēdo oēs isto lumi/ ne ecclesiam sanctā illuminauerūt: aliqui p vnū modū aliqui p aliū. in trinsecū vero sensuz: vnionē pfectā: atq₃ dulcedinē ieffabilē exprimere lingua tua: nullo mō posset: q2 fini/ ta res est. Hoc exprimere gloriosus apostolus voluit dicēs. Oculus nō vidit: nec auris audiuit: nec in cor hoīs ascenderunt ea q̄ pparauit de us diligentibus se. O q̄z dulcis est illa mā̄sio dulcis vltra q̄zcūq₃ dulce dinē cū vnione pfecta quā aīa fecit in me. Oīm ēt ipsius aīe nō ē volun tas media p eo q2 mecū facta vide tur vnū. Jpsa p vniuersum orbem odorem iactat ex fructu ptinuaꝝ: ꝛ humiliū orationū. Cuz ingenti odo re sancti desiderij clamat ī salutem aīaꝝ cū voce sine voce humana co/ rā diuina maiestate mea. isti sunt vni tiui fructus quos comedit aīa ī pñ ti vita: in hoc vltimo statu cū mul tis laboribus lachrimis atq₃ sudori bus acquisito. Et ita cū vera pseue rantia ptrāsit ab hac vnione que lz in gratia perfecta sit: ī seculo tñ exi stens est īperfecta: q2 eo qd̄ appetit satiari non pōt: ꝛ q2 cū corpore liga tur in quo lex puersa viget q̄ quasi dormitat ex affectu virtutis: s₃ non est ī se mortua. Et ideo pōt excitari sublato virtutis īstrumēto quo me diāte dormit. Jdeo dicitur īperfe/ cta nunc vnio talis: ista tñ vnio in dubitāter aiam introducit ad illā pfectionē eternā atq₃ felicissimaz q̄ nunq̄z in aliq ao casu pōt auferri si ue minui put iam tibi dixi narran do de beatis. ibi gustat cū veris gu statoribus i me vitā eternā in oppo sitū coꝝ qui receperunt fructū sui gemitus eternū interitum. isti pue nerunt a gemitu finito: ꝛ breui ad eterna gaudia recipiendo vitā glo riosam ppetuo duraturā: ꝛ cum fru ctu lachrimaꝝ: ꝛ ignita caritate cla mant: ꝛ offerunt lachrimas igneas vt iaz dixi p vobis in pspectu meo: Nūc explicaui tibi gradus lachri/ maꝝ ꝛ ipsaꝝ pfectionē ꝛ iperfectio nem atq₃ fructū quē aīa recipit ex ipsis lachrimis: q2 pfecti lucrantur vitā eternā: iniqui vero damnatio nem infernalem.

Quomodo deo regratiat̄ h̄ ani/ ma de declaratione predictoruz sta tuum lachrimaruz ꝛ ei tres petitio nes facit. Capi. xcvij.

Tunc hec aīa ex igenti deside/ rio anxia p declaratiōe quaz habuerat a dn̄o deo sup statibus la chrimaꝝ antedictis veluti philoca pta dicebat. Gratias: gr̄as ago ti/ bi sūmo ꝛ eterno pr̄i q desideria scā seruoꝝ tuoꝝ exaudis ꝛ iples atq₃ sa lutē nr̄am inextimabiliter optas ꝛ amas: q nobis ex amore pr̄no amo/ rē exhibuisti tpe quo tecū eram⁹ ī guerra mediante dilectissimo filio tuo. Per hūc igit̄ amorē ieffabilez tuū: ꝛ ignīferā caritatē ex gr̄a tibi supplico: vt itiner̄ tuto ad te uenir̄ valeā cū salubri lumine: ꝛ nō ī tene

bꝛis curā ꝑ viā ſciſſime doctrie tue
cuiꝰ apte mihi demōſtraſti verita/
tē:⁊ ego poſſim agnoſceꝛ ꝑiter ⁊ vi
tare duas alias fraudes de qbꝰ ali/
qñ ſuſpicoꝛ occurrere poſſe. Itaqꝫ
ꝓuſqꝫ egrediar a ſtatibꝰ iſtis a te pr̄
eterñe declarari vellē. Primū ē ſi
qs a me ꝯſiliū exposcet: de mō ꝓuiē
di tibi qd: vel q̄liter ei rñde debeo
lꝫ ego pr̄ eterne recolo:quia mihi ſu
pꝛa declaraſti ſuꝑ illo verbo tuo di
cēs. Ego delectoꝛ ī paucis verbis:⁊
multis oꝑationībꝰ. Nihilominus ſi
maieſtati tue placet vlteriꝰ aliqua
ꝟba tāgeꝛ mihi gratiſſimū erit. Et
īſuꝑ ſi oꝛāte me.ꝓ ꝓuis atqꝫ creatu
ris tuis:ego reppirē ī oꝛonē mentē
vniꝰ valde bñ diſpoſitā mihiqꝫ vi/
debitꝛ illū ītueri gaudētē ī te: aliuꝫ
ꝟo ꝯſpexero q̄ſi cū mēte tenebꝛoſa:
nūquid ego pr̄ eterne iudicare poſ/
ſum vnū ī luce gr̄e:⁊ aliū eē gr̄a pꝛi
uatū:vel vidēdo quēdā ambulātē
cū penitētia magna:⁊ aliū abſqꝫ ta
li pnīa:nūquid iudicaꝛ poſſum illū
qui talē pnīaꝫ agit ī maioꝛi ꝑfectio
ne foꝛe q̄ꝫ aliū qui ñ facit ita. Sup/
pliciter oꝛo maieſtatē tuaꝫ:vt mihi
declarare digneris hāc ābiguitatē
meā ne ſim in modico lumine meo
qñqꝫ decepta. Scdm ſuꝑ quo peto
declarari ē ſignū qd aīa recipit ī vi
ſitatione tua:vel aduerſarij nr̄i. Si
bñ recolo tu veritas eterna dixiſti
ꝙ ī viſitatiōe tua remanebat aīa cū
alacri gaudio:⁊ ad virtuteꝫ aīoſa:
vel auida. Nūc ego ſciꝛ ꝑ opto vtꝝ
huiuſmodi gaudiū a ꝓpꝛia paſſiōe
ſpūali poſſet aliqñ fraudari ſiue de
cipi. Qꝛ ſi ꝯtingeret:ita potius attē
derē:⁊ acceptarem ſignū virtutis.
Hec illa ſunt de quibꝰ humiliter a
te poſtulo declarari:vt ī veritate ti
bi ꝓuire valeā:⁊ vtilitatē afferre ꝓ
ximo meo vitādo quodlibet iuditi
um falſum: erga creaturas tuas ⁊
ꝑcipue circa ꝓuos tuos' eo qꝛ mihi
vr̄ huiuſmodi iuditiū eē cāꝫ:vt aīa
ſiat ate remota. Ideo vitare tantū
inconueniens exopto.

Q̄uo lumē rōnis ē neceſſariū cui
libet aīe volēti deo ī ꝟitate ꝓuiꝛ. Et
ꝑmo d̄ lumie gnāli. Capi.xcviij.

DEus āt eīn ꝰhñdo cōplacētiā
d̄ſiti atqꝫ fame talis aīe:neeñ
⁊ de puritate coꝛdis:atqꝫ de ſinceri
tate deſiderij cū qbꝰ optabat ei ꝓui
re vertit ad eā oculū ſue pietatis ⁊
miſericoꝛdie dicēs. O dulciſſima fi
lia cariſſima:⁊ ſponſa fideliſſima le
ua te ſupꝛa te apiēs oculū ītellectꝰ
ad vidēdā īfinitā bonitatem meā ⁊
amoꝛē ieffabilē quem hēo circa te'⁊
alios amicos meos ⁊ apias aurem
tui ſenſus atqꝫ deſiderij qꝛ ſi tu ñ vi
deres ñ poſſes audiꝛ:neqꝫ cognoſce
re veritatē meā. Qꝛ vꝫ aīa q̄ mini/
me videt oculo ītellectꝰ in mee veri
tatis obiectū nō pōt audire ſiue co
gnoſcere veritatē. Ideo volo vt ap
tius eā agnoſcas:vt aſſurgas vltra
tuū ſentimentū ſenſitiuū: ego vero
qui delectoꝛ in tua petitiōe atqꝫ
deſiderio tibi ſatiſfaciam. Non ꝙ
ex vobis aliqua delectatio mihi poſ
ſit augumentari quoniam ego ſum
ille qui:⁊ qui vos creſcere facio: ⁊
non vos me: ſed in memetipſo de

lector de factura mea. Tunc anima
fuit obediens eleuãdo ſe ſuper ſe: vt
agnoſceret veritatem eorum que pe
tinerat deus autem eternus ait ei.
Ut apertius intelligere poſſis ea q̃
tibi dicam a principio ſũmam error
dium de tribus luminibus qui pro
ceſſerunt a me vero lumine. Unum
eſt quoddam generale lumen illor
uꝫ qui ſunt ĩ cõmuni caritate viuẽ/
tes Et quamuis tibi de quolibet di/
xerim: tamẽ multa tibi dixi que vo
lo repplicare: vt infimus intellect⁹
tuus intelligat apertius ea que no/
ſce deſideras. Alia quoqꝫ duo lumi
naria ſunt eorum qui a mũdo ſunt
ſegregati ⁊ ad perfectionẽ attinge
re deſiderãt. Et ſuper hoc: ego te de
clarabo de his que petiuiſti: narrã/
do tibi particulariter ea que tetige
ram ĩ generali. Si bene recolis ego
dixi tibi: ꝙ abſqꝫ lumine nemo⁹ po/
teſt per viam veritatis incedere: vꝫ
abſqꝫ lumine rationis. Quod lumẽ
rationis a me trahitis vero lumine
cum oculo intellectus: ⁊ cum lumĩe
fidei quod vobis in ſacro baptiſmo
tradidi niſi vobiſipſis auferatis il/
lud ex defectib⁹ veſtris. In quo ba
ptiſmo mediante virtute ſanguinis
vnigeniti filij mei fidei formam ac/
cepiſtis que fides cum exercitio vir
tutis ⁊ lumĩe rationis ab ipſo lumi
ne illuminãte vobis vitam exhibet
adducendo vos per viam veritatis
⁊ cum ipſo peruẽitis ad me verum
lumen ſine quo deueniretis ad tene
bras. Duo lumina que procedũt ab
iſto lumine ſunt vobis omnino ne/
ceſſaria: quibus duobus etiam ad/
dam tertium. Primum eſt ꝙ vos
omnes illuminati ſitis in agnoſcen
do bona mundi tranſitoria que ve/
lociter tranſeunt vt ventus. Sed il/
la plene non poteſtis agnoſcere niſi
fragilitatem veſtram antea cogno/
ſcatis quãtum in ſe labilis eſt ⁊ val/
de prona cum peruerſa lege que mẽ
bris veſtris eſt alligata mihi creato
ri veſtro ſepe rebellans. Non tamẽ
ex huiuſmodi lege compellitur ali/
quis ad peccandum ſiue ad cõmit/
tendum: vel vnum minimum pec/
catum niſi ſponte conſentiat. Ergo
ſolummodo contra ſpiritum impu
gnat. Neqꝫ legem ipſam ego conceſ/
ſi hominibus: vt ipſi vincerentur at
qꝫ succũberent: ſed vt ipſi vincerent
⁊ ſic in animabus eorum augumen
taretur atqꝫ probaretur virtus: p
eo ꝙ virtus nullo modo probatur:
niſi per eius oppoſitum. Senſuali/
tas aduerſatur quottidie ſpiritui: ⁊
ideo in illa ſenſualitate probat ani/
ma dilectionem quam habet in me
creatore ſuo. Sed quando ſiue quo/
modo probatur? Quando cuꝫ odio
atqꝫ diſplicentia contra ipſam inſur
git. Inſuper etiam iſtam hominib⁹
impendi legem: vt in humilitate ve
ra conſeruentur. Quare cum diligẽ
tia debes aduertere ꝙ cũ: ego creaſ
ſem animam ad imaginem ⁊ ſimili
tudinem meam: ⁊ ipſam excellentiſ
ſime dotaſſem tanta dignitate nobi
liſſima: poſtmodum illam aſſociaui
cum re tam viliſſima ſicut eſt corp⁹
ex luto quippe formatum etiam al
ligando ſibi legem huiuſmodi per/
uerſam: ne forſitã attendendo pul/

chꝛitudinem ſuaꝫ erigeret caput ex
ſuperbia contra me. Unde fragile
coꝛpus habentibus huiuſmodi lu/
men occaſionem exhibet humilita/
tis anime. Neqꝫ materiaꝫ habet ela
tionis ſi ſe bene conſiderat homo: ſꝫ
manſuetudinis: ⁊ humilitatis. Ita
qꝫ lex iſta quantumcunqꝫ peruerſa
nullo modo compellit aliquem ad
quancunqꝫ peccati culpaꝫ pꝛopter
impugnationem quam facere poſ/
ſit: ymo vobis occaſionem exhibet:
vt in veritate voſmetipſos agnoſca
tis ⁊ inſtabilitatem vite pꝛeſentis.
Hec aperte vider̃ debet oculus in
tellectus cum lumine ſanctiſſime fi
dei quā tibi dixi foꝛe pupillam ocu
li. Hoc eſt illud lumen omnino' ne
ceſſarium omnibus habentibus in
ſe rationem qui participes eſſe cu/
piunt vite gratie atqꝫ fructus ſan/
guinis immaculati agni in quocū/
qꝫ ſtatu fuerit. Qui vero caret iſto
lumine indubitanter eſt in ſtatu dā
nationis. Et iſta eſt efficaciſſima ra
tio ꝙ illi qui non habent lumen pꝛi
uati ſunt gratia: quia qui lumīe ca
ret ignoꝛat omnino culpe malum ⁊
ea que ſunt ī cauſa: ⁊ ideo vitare ne
ſcit: nec odire cauſam eius. Et mo/
do conſimili qui bonum ignoꝛat at
qꝫ boni cauſam: vꝫ virtutem: ama/
re non pōt neqꝫ optare me qui ſum
verū atqꝫ ſūmū bonū neqꝫ virtutē
quā vobis exhibui velut iſtrumētū:
⁊ q̊ddā mediū ad acqrēdā: ⁊ īpetrā
dam gratiam meaꝫ vbi conſiſtit ce̅
bonū. Itaqꝫ patenter aduertere po
tes quantum vobis neceſſe ſit habe
re iſtud lumen: quia culpe veſtre nō
conſiſtunt in alio niſi amādo quod
odio: ⁊ odiendo: quod amo. Ego dili
go virtutem ⁊ odio peccatuꝫ. Ergo
qui peccatum amat: ⁊ virtutē odit:
ſe indubitanter offendere me noue
rit: ⁊ eſt gratia mea pꝛiuatus. Hic
ambulat veluti cecus qui peccati
cauſam ignoꝛando: vꝫ amoꝛem pꝛo
pꝛium ſenſitiuum: non habet odio
ſemetipſum: neqꝫ peccatuꝫ agnoſcit
neqꝫ malum quod ei ſequitur ex vi
tioſo peccato. Ignoꝛat etiā virtuteꝫ
atqꝫ me qui tribuo ſibi virtuteꝫ: vn
de vitam adipiſcitur eaꝫ amplectē
do: ⁊ exercendo. Ignoꝛat quoqꝫ di/
gnitatem in qua ſe conſeruare pōt:
⁊ ad gratiam venire mediante vir/
tute. Uides ergo ꝙ ignoꝛātia: ⁊ ſua
cecitas eſt occaſio ſui mali. Igit̃ vo
bis expedit omnino lumen iſtud ha
bere ſicut iam dixi.

De illis qui poſuerunt affectum
ſuum potius in moꝛtificatione' qꝫ ī
occidendo pꝛopꝛiam voluntatem:
⁊ hoc eſt plus qꝫ generale lumen ⁊
eſt lumen ſecundum. Capi. xcix.

Poſtqꝫ anima generale lumen
iſtud acquiſiuit ibi nullo mo/
do debet' eſſe contenta: qꝛ dum eſtis
in hac vita moꝛtali peregrini pote
ſtis: īmo debetis ingiter in virtute
creſcere. Qui vero creſcere minime
ſtudet ipſo facto retrocedit. Quili/
bet ergo creſcer̃ debet' in cōmuni lu
mine qđ acquiſiuit gratia mea me/
diante ſiue ſollicite conari debet ad
ſcđm lumen perfectum attingere: vt
ſic ab imperfecto perueniat ad per

fectum. Cū lumine nanq; vos opor
tet ad perfectionem attingere. In
hoc vero ſecundo lumine perfecto
ſunt due maneries perfectoꝝ. Per
fecti nanq; dicuntur qui modum vi
uendi cōmunem ſecularium ōmiſe
runt per viam veritatis ambulan
tes: modo tamen duplici. Nam ali
qui conātur iuxta poſſe perfecte ca
ſtigare corpus eorum cum grauiſſi
ma ⁊ aſpera penitētia. Et vt illa ſen
ſualitas eorum rationi rebellare nō
audeat omnem affectum ſuum ap
poſuerunt magis ad mortificandū
corpus q̄ ad occidendum volunta
tem ꝓpriam: vt alias tibi dixi. Iſti
paſcuntur ad menſam penitentie.
Et quippe boni ſunt atq; perfecti ſi
penitentia fundata eſt in me cū lu
mine diſcretionis: vz cum vera noti
cia mei pariter ⁊ ipſorum: ⁊ cum hu
militate profunda. Et preſertim ſi
attendant potius ad iudicandum
voluntatem meam q̄ voluntatem
hominum. Sed ſi non ambularent
iſto modo: vz humiliter induendo
voluntatem meam: frequenter of
fenderent perfectionem eorum: iu
dicādo temere illos qui non vadūt
ꝑ eandem viā quā ambulant ipſi.
Hoc autē accideret eis ex eo quia
ſtudium atq; deſiderium ſuum ap
poſuerunt amplius ad mortifican
dum corpus q̄ ad occidendum pro
priam voluntatem. Tales volunt
quottidie tempus: locum: ⁊ anime
conſolationes atq; mundi tribula
tiones: ⁊ diaboli prelia: ſm volunta
tem propriam: ⁊ non ſicut ego con
cedo: prout in ſecūdo ſtatu: ego nar
raui tibi. Iſti dicere ſolēt a propria
voluntate fraudati quam ego tibi
nōminaui ſpiritualem voluntatē.
Ego vellem conſolationem illam: ⁊
non tribulationem iſtam vel diabo
li molestiā: nec ita deſidero propter
me: ſed vt amplius deo placere va
leam ⁊ ipſum ex gratia magis ī ani
ma mea poſſideam: quia mihi vide
tur ei ſeruire perfectius iſto modo
q̄ illo. Et ita qui talis eſt: frequēter
in penam incidit atq; tedium: ⁊ ita
quandoq; fit incomportabilis ſibi
metipſi: ⁊ in hunc modum offendit
ſui ſtatus perfectionem. Nec aduer
tit ꝙ ibi iaceat vitanda putredo ſu
perbie cum tamen iaceat ibi: quia
ſi mens vere foret humilis: ⁊ nō ita
preſumeret videret aperte cum lu
mine rationis: ꝙ ego dulcis veritas
omnibus exhibeo ſtatum: tempus
locum: atq; conſolationes: vt expe
dit veſtre ſaluti: ⁊ ad perficiendam
in anima perfectionem: ⁊ virtutis
augumentum propter quam ⁊ ad
quā eam elegi. Et agnoſceret ꝙ om
nia tribuo cum affectuoſa caritate.
Ideo cum amore debet omnia reci
pere cū reuerentia prout agunt ve
ri ſerui mei de quibus tibi dicam
q manent in iſto ꝑfectiſſimo lumīe.

De tertio ⁊ perfectiſſimo lumine rationis ⁊ de operib⁹ que facit anima poſtq̄ ad ipſum ſtatum peruenit ⁊ de quadā pulchra viſione quā habuit hec anima. Capi. c.

Hi tertij qui dicuntur ſecundi
poſtq̄ ad huiuſmodi lumen

gloriosum p ti er nt in omni sta/
tu perfecti sunt. Et omnia que quo
modolibet eis ego concedo siue per
mitto cum debita reuerentia susci/
piunt: vt in tertio: & vnitiuo statu
anime: tibi mentionez egi. Isti se re
putant omni pena dignos atqz mũ
di scandalis: & cõsolatione priuati.
Et sicut se pena quacũqz dignos exi
stimant: ita se reputant idignos om
ni fructu siue consolatione qui: vel
que sequi debet in fine post penam.
Nam in lumie gustauerunt & agno
uerunt eternam voluntatem meaz
que nihil aliud optat: nisi bonũ ve/
strum: & vt i me sanctificati sitis. Et
ideo vobis hec omnia pmitto & affe
ctuosa caritate pr̃na cõcedo. Post
q̃ anima cognouit eam induit illã
nec attendit ad alia nisi soluz ad cõ
seruandum: & augmentandum hu/
iusmodi statum suuz perfectum: ad
laudem & honorẽ mei nominis ocu
lum intellectus apperiendo: cum fi
dei lumine: in obiectum yesu christi
crucifixi vnigeniti filii mei: aman/
do & virili corde sequendo saluber/
rimam: eius doctrinam: qui: regula
est & iter omnibus: vz perfectis & in
pfectis. Attendit. n. amorosus agn9
ei prebere doctrinam perfectionis:
quam attente considerando philo
capitur in ea. Perfectio quidem
hec est: quia vidit & agnouit ipsum
vnigenitum filium meum: se nu/
trisse ad mensam sancti desiderij:
quottidie perquirendo: mei: patris
eius honorem: atqz salutem vestrã.
Et ex hoc anxio desiderio: cum in/
gẽti sollicitudine festinauit ad mor
tem obprobriosam salutifere cru/
cis: & ita perfecte obedientiam in/
iunctam ei per me patrem eternuz
nunquam vitando labores & obpro
bria: nec ex igratitudine vestra: vel
ignorantia non agnoscendo benefi
cium tam excessiuum & immensum
nec ex persecutione iudeorum siue
murmurationibus: vel clamoribus
populorum nunqz se quoquo modo
retraxit: sz omnia veluti miles val/
de strenuus atqz capitaneus inui/
ctissimus expugnando prostrauit.
Eum enim in campo prelij colloca
ueram vt aduersantes demones ex
pugnaret & vos de manibus eorum
liberaret omnino. Nam eratis ipso
rum peruerse seruituti damnabili/
ter obligati: & vt ipse vos instrueret
de via doctrina & regula sua: & ita
peruenire possetis ad ianuam eter
ne vite vobis apertam cum claue
sui pretiosi sanguinis cum igne tan
te dilectionis effusi: cum odio atqz
displicentia culparum vestrarum.
Quasi dicat vobis amorosus iste
filius meus. Ecce vobis viam osten
di: & vite durabilis aperui ianuam:
cum proprio sanguine. Non sitis
ergo negligentes ipsam virtuose
prosequi cum ignauia sedentes in
amore proprio & cuz ignorantie vie
lucidissime: atqz psumptione volen
tes vestro modo mihi seruire: & non
modo meo qr viã planã & aptissimã
explanaui corã vobis. Surgatis er
go sollicite sequentes eum: qr nemo
põt ad me patrẽ eternũ venir nisi p

cum. Ipse vobis est via pariter: ⁊ ia/
nua per quam vos oportet ad me
mare pacificum ingredi. Cum au/
tem anima peruenit ad gustanduȝ
hoc admirabile lumen: quia dulci/
ter vidit ⁊ agnouit ideo gustauit:
velocissime currit ad me: veluti phi
locapta cum ingenti dilectione ad
mensam sancti Desiderij non viden
do se propter se: querendo consola/
tiones proprias temporales: vel spi
rituales veluti persona que totali/
ter in isto lumine atqꝫ salubri noti/
cia propriam voluntatem abnega/
uit. Nullum omnino laboreȝ vitat
vndecunqꝫ proueniat: imo letatur
cum pena tollerare obprobria que/
cunqꝫ molestias diabolicas: ⁊ mur/
murationes hominum: ⁊ immensa
sanctissime crucis manducat hono
ris mei cibum atqꝫ salutis anima/
rum. Neqꝫ remunerationeȝ aliquā
exquirit a me: vel ab aliqua creatu/
ra: q2 spoliatus est ab omni amore
mercenario: quia me nequaꝗ amat
aliquo respectu sui: ⁊ induit in veri
tate lumen perfectum amando me
sincere sine respectu quocunqꝫ vbi
solum ad gloriam: ⁊ laudem nomi/
nis mei nō seruiendo mihi propter
propriam consolationem: neqꝫ pro/
ximo ex vtilitate quacunqꝫ priuata
sed ex amore puro. Isti perdiderūt
semetipsos exuentes hominem vete
rem ⁊ induti nouum hominem: vȝ
yesum christum vnigenitum meū:
ipm virili corde sequētes Isti sunt
qui sedent ad mensam sancti desi/
derij qui solicitudinem ampliorem
opposuerunt ad occidendum vo/
luntatem propriam ꝗ ad mortifi/
candum corpus. ipsi quippe morti/
ficant etiam corpus: sed non pro af
fectu principali: sed velut instrumē
tum ⁊ in adiutorium ad occidendū
propriam voluntatem: sicut ego ti/
bi supradixi super illo verbo dicēs
ꝙ ego delectabar in paucis verbis
⁊ multis operibus: ⁊ ita facere de/
betis: quia principalis affectus esse
debet in occidendo propriam volū
tatem: vt non querat: neqꝫ velit: ni/
si solummodo sequi yesum christuȝ
crucifixum honorem ⁊ gloriam no/
mini meo exquirendo sollicite at/
qꝫ salutem animarum. Isti qui con
sistunt in isto glorioso lumine reali
ter: ita faciunt. Et ideo semper in/
quiete morantur: nec habent: vnde
scandalizentur: q2 remouerunt a se
voluntatem propriam: vnde scan/
dalum oriebatur. Et omnes mundi
persecutiones: vel aduersarij tem/
ptationes vicerunt illas vilipen/
dendo suppeditantes. Ipsi ꝯsistunt
in aqua multarum tribulationum
atqꝫ temptationum: sed in fine nul/
lum omnino detrimentum habent
eo quia roborati sunt atqꝫ fulciti a
sustentaculo sancti ⁊ igniti desiderij
Omnia prebent eis gaudij sancti
materiam. Neqꝫ iudicant aliquan/
do seruos meos: vel alias rationabi
les creaturas: imo letantur de quo/
cunqꝫ statu siue modo queȝ vident
gaudendo dicentes. Gratias tibi
pater eterne: quoniam in domo tua
mansiones multe sunt ⁊ varie. Et
ampliori gaudio letantur attendē/
tes amicos meos p varias vias am

bulantes ꝙ ſi omnes per eandeꝫ vi/
am ambularent: quia magis in hoc
apparet excellentia mee bonitatis.
Et omnibus augetur eis gaudium
ꝛ attrahunt odorem roſarum. Neqꝫ
ſolummodo de bono virtutis hedi/
ficantur verumetiam de maniſe/
ſto peccato iudicare nolunt: imo cū
vna caritatiua compaſſione me ꝑ
tranſgreſſoribus huiuſmodi depre/
cantur cum humilitate perfecta di
centes: hodie tibi: ꝛ cras mihi niſi di
uina gratia me conſeruet. O cariſ/
ſima filia cordialiter afficiaris atqꝫ
congaude ad hunc excellentem at/
qꝫ glorioſum ſtatū. Et aſpicias iſtos
qui currunt in iſto pretioſo lumiñe
ꝛ ipſorum excellentiam eo quia mē
tes habent omnino ſanctas come/
dentes ad menſam ſancti deſiderīj
ꝛ cum lumine peruenerunt: vt ani/
marum cibo nutriantur ad hono/
rem mei patris eterni: induti veſti/
mento dulci imaculati agni dilectiſ
ſimi filīj mei: vꝫ doctrina ſua cum
ignifera caritate. Iſti tempus āmit
tere nolunt in dando falſa iudi[c]ia
contra ſeruos meos: neqꝫ contra ſer
uos mundi: neqꝫ ſcandalizantur ex
aliqua murmuratione: ſiue ſit con/
tra ſe: ſiue contra proximuꝫ: murmu
rationem: nanqꝫ contra ſe tollerare
contentantur amore mei: quādo ve
ro ſit aduerſus alios ex compaſſio/
ne proximi tollerant: ꝛ non iudicant
do: ſiue murmurando contra pati/
entem: vel agentem: quoniaꝫ amor
eoruꝫ ordinatus eſt in me celeſti pa
tre ac etiam in proximo ſuo. Et quo
niam ordinatus eſt nullo tempore
ſcandalizantur verſus eos quos: ita
diligunt: vel circa creaturaꝫ aliquā
habentem in ſe rationem. Ac etiam
iudicare voluntatem alicuius ho/
minis omnino renuunt: imo ſolum
in omnibus iudicant voluntatem
clementie mee. Iſti doctrinam ob/
ſeruant: in pricipio vite tue tibi da
tam ab vnigenito filio meo duꝫ ab
eo poſtulaſti cum ingenti deſiderio
quomodo peruenire poſſes ad per/
fectam puritatem. Apertiſſime tibi
reſpondit. Si tu vis ad perfectam
puritateꝫ venire atqꝫ ſcandalis om
nibus: eſſe priuata ſemper vniaris
in me per amoris affectum eo: quia
ſumma ſum ꝛ eterna puritas: ꝛ ſum
ignis ille qui animam ī veritate pu
riſico. Unde quāto mihi magis ad
heret tanto magis efficitur pura: ꝛ
quanto magis a me diſcedens elon
gatur amplius efficitur imūda. Et
ideo cadunt in tot iniquitates ho/
mines vite preſentis qui elongati
ſunt a me. Nam anima que ſe mihi
realiter vnit proculdubio de puri/
tate mea participat. Rem etiam ali
am te facere conuenit: vt attingere
poſſis ad vnionem atqꝫ puritatem
iſtam: vꝫ vt nunqꝫ iudices ī aliqua
re quaꝫ videris ab aliquo fieri ſiue
dici contra te: ſiue contra alium vo
luntatem hominum: ſed in omnibꝰ
voluntatem meam. Et ſi tu videres
etiam peccatū expreſſum extrahas
ab iſta ſpina roſam odoriferam: vꝫ
eos offerendo coram me per veram
ꝛ fraternam compaſſionem. Et in
iniurīјs tibi factis iudica: iudica ꝙ
voluntas mea: ita permittit vel or/

dinat ad experientiam virtutis in te pariter & in alijs amicis meis iudicando q illle facit ita velut instrumentum a me positum & ad hoc electum: & precipue q frequenter accidit huiusmodi bonam intentionez habere: q nemo iudicare potest occulta cordis hominum. Illud vero quod non vides vel agnoscis expressum & apertum esse mortale peccatū in mente tua iudicare nullo modo debes: immo solūmodo voluntatem meam in eis. Si autem expresse cognoueris etiā non debes assumere pro iuditio sed per compassionem vt iam dixi: & isto modo peruenies ad puritatem perfectam: quia sic agendo tua mens nullo tempore scandelizabitur in me nec in proximo tuo. Nam indignatio solet accidere contra proximum quādo iudicatis voluntatem eius esse malaz contra nos & non voluntatem meā in eo. Que quidem indignatio separat animam a me: atq perfectionē vestram impedit: & in quibusdā etiam aliquādo gratiam aufert ab ea plus vel minus iuxta grauedinem indignationis vel odij concepti cōtra proximum propter huiusmodi iuditium. Sed econuerso pacē anima sentit in se que voluntatem meam iudicat vt est dictum que solūmodo bonum vestrum exoptat. Et omnia quecunq do vobis vel permitto facio solum vt habeatis illuz finem gloriosum ad quem ego creaui vos. Et quia talis iugiter in dilectione sui proximi consistit etiā immoratur in dilectione mea vbi consistens vnitur in me. Ideo si desideras ad puritatem attingere quam a me petis omnino tibi necessariuz est ista tria principalia facere. Primo vt vniaris in me per affectum amoris in memoria iugiter habendo benefitia mea que tibi feci & oculto intellectus attendendo mee charitatis affectum: quia vere vos ineffabiliter diligo. Et in hominis voluntate iudicare debetis voluntatem meam & non malam voluntatem hominum persequentium siue detrahentium quoniam ego solus iudex existo & non vos: & hinc extrahere poteris omnem perfectionem. Et hec est illa doctrina quam tibi tradidit verbum incarnatum si bene meministi. Nunc amantissima filia mea tibi dico q isti de quibus tibi dicebam q videbatur eos huiusmodi doctrinam opere didicisse in vita presenti gustant arram eterne vite. Si doctrinam istam in mente conseruaueris indubitanter euades diabolicas fraudes quia cognosces eas etiam a remotis. Et insuper ea que a me petisti: nihilominus ad satisfaciendum sancto desiderio tuo clarius tibi pandam aperte demonstrando q nullum iuditium vos virtuose dare potestis pro iuditio sed pro sancta compassione.

Per quem modum arrā eterne vite recipiunt in vita presenti qui cōsistunt in isto glorioso & perfectissimo tertio lumine. Capi.ci.

Dixi tibi q huiusmodi serui mei recipiunt arram eterne

vite in presenti seculo. Arraȝ vtiqȝ
recipiunt sed nō solutionē ad plenū
Nā expectant illam in me vita du/
rabili feliciter hēre vbi semper est
vita sine morte: satietas absqȝ fasti/
dio: atqȝ fames absqȝ pena. Qm̄ est
a fame remota quecūqȝ pena: nam
ibi oēs hābēt oīa que desiderāt: ta/
men a satietate remotū est oē fasti/
diū qm̄ ego sum eis vite cib⁹ absqȝ
defectu quocunqȝ. Sed in vita pn̄ti
recipiunt arrā isto mō: qm̄ incipit
hic aīa famescere ꝛ feruenter opta
re mei patris eterni gloriā ꝛ hono/
rē atqȝ cibū salutis animarū: ꝛ isto
cibo famē suā pascit. Qꝛ vȝ anima
nutritur ex caritate proximi salutē
cuius ingēti fame peroptat. Et hoc
eius desideriū est ei quasi cibus ex
quo nutrit̄. Nunq̄ tamē in pn̄ti vi/
ta satiat̄ qm̄ insaciabilis est ꝛ ꝛ ipsi
quotidie remanet ipsa fames. Et ve
lut arra est initiū securitatis que da
tur hoī pro futura solutione cōple
ta lȝ in se sit imperfecta: nisi qꝛ reci/
piēs illā ē in mēte certificatus de so
lutione futura recipiēda: sic hec aīa
ma philocapta ꝛ vestita doctrina
mee veritatis q̄ iā accepit arrā in se
metipsa mee charitatis atqȝ ꝓximi
sui expectat in vita durabili recipe
ꝑfectionē itegre solutiōis idubitan
ter. Hec arra qdē est iꝑfecta: naȝ
aīa q̄ gustat illā nō hēt adhuc ꝑfe/
ctionē absolute ita ꝙ nō sentiat ī se
penā ꝛ in aliīs. In se quippe penaȝ
hȝ ex offensa mea ꝑ legē ꝑuersam
q̄ ligat̄ in mēbris ei⁹ qn̄ contra spm̄
īpugnat. In aliīs āt ex offensiōe ꝓxi
mi. Perfecta qdē est quo ad gratiā
nō tn̄ in ea ꝑfectiōe q̄ sci mei dotan/
tur: qui iā ad me ꝑuenerūt vitā du/
rabilē sicut iā tibi dixi ꝙ coꝝ affe/
ctuosa desideria sunt absqȝ pena: ve
stra vero sunt cū pena. Stāt igit̄ isti
fui mei qui nutriunt̄ ad mēsaȝ hu
ius desiderii sci: vt alias tibi dixi
bti simul ꝛ dolorosi ꝓut vnigenit⁹ fi
li⁹ me⁹ in cruce stabat. Caro nāqȝ
sua ꝑ illata tormenta grauissima
valde dolebat: sȝ ei⁹ aīa btā ſꝑ erat
ex vniōe diuine nature. Similiter
isti bti sunt ex vniōe sci desiderii eo
rū in me sicut iā dixi: qm̄ iduerunt
ex toto dulcē voluntatē meā. Dolo
rosi vero sunt ex cōpassiōe ꝓximoꝝ
ꝛ qꝛ sensualitatē ꝓpriā iugiter affli
gūt auferendo sibimetipsis oēs de
litias atqȝ sensuales consolationes.

Quo ꝓrimus argui debeat volē
dō vitare iuditiū falsū. Capi. cii.

Nunc aduerte carissima filia.
Nā vt amplius esses in tua
mēte declarata sup eo qd a me po/
stulasti dixi tibi de cōi lumie quod
oēs hēe debetis ī quocūqȝ statu fue
ritis. Loquor de illis qui comorant̄
ī caritate cōi. Ac ēt tibi dixi de illis
qui sunt ī lumine ꝑfecto. Qd vtiqȝ
lumē in duo tibi distinxi. Unū erat
illoꝝ qui discedētes a seculari vita
studebāt valde mortificare sua cor
pora. Scdm erat illoꝝ qui ꝑncipalr̄
ter vacabāt ad occidēdū ꝓpriā vo
luntatem. Et isti sunt illi ꝑfecti qui
se nutriebant ad mensam sancti de
siderii. Nunc autem in particulari
tibi loquar licet loquendo tibi pro/

derit etiam aliis: et ita tuo desiderio satisfaciam. Ego volo te precipue tria facere: vt ex ignorantia non impediatur in aliquo pfectio tua ad quã ego te voco et inuito: et vt aduersarius diabol9 sub specie boni atq mantello virtutis caritatis proximi nutrire non valeat in anima tua radicem presumptionis: quoniam hinc in falsa iuditia precipitareris que tibi prohibui. Tibi quidez iuste iudicare videretur: et econuerso tu iudicares iniuste sequendo tuum videre. Et aliquando demonium veritates tibi plures ostenderet: vt postea te precipitaret in falsitatem atq mendatium. Et hoc ideo faceret vt esses iudex intentionum atq mentium creaturarum habentium i se rationem. Et hoc est absolute solum modo meum. Hoc est vnuz ex illis que volo q omnino serues: et habeas in te: vz q neminẽ iudices absq modo: sed volo iuditium tuum habere modum. Modus autez est iste q nisi defectum proximi tui prius expresse non soluz: semel vel bis: immo plures aperte manifestarem in mente tua non debes in particulari redarguere: vz illum in quo tibi videtur esse defectus. Sed in communi corrigere debes vitia te visitantium caritatiue: plantando virtutes: et cũ affabili benignitate. Tamen quando videris expedire cum benignitate poteris: etiam asperitatem immiscere. Quantũs ergo tibi videatur q ego tibi pandam defectus alienos: nisi cognoscas expresse meam esse reuelationem: vt iam dixi non arguas in particulari: sz ambula per viam tutiorem: vt vitare possis astutiam atq fraudem diaboli. Quia cum hamo talis desiderij te decipere posset inducẽdo te ad iudicandum in proximo quod a veritate remotum esset: vnde posses cum sepe frustra et iniuste scandalizare. Unde fit in ore tuo silentium: vel vnum sanctum colloquium in cõmendando virtutes et vitia contemnendo. Et quando tibi videretur in proximo tuo defectuz aliquẽ agnoscere cum quadam humilitate dulci vna secum: etiã temetipsaz argue. Tunc si vero vitium illud erit in proximo quem corrigere cupis: absq dubio corripietur: et emendabitur agilius attendendo se: ita dulciter esse comprehensum: et illico tibi dicet illud quod ei dicere volebas. Tu vo secura stabis: et ita diabolo precidisti: et obstruxisti viam: quia te decipeꝛ non valebit: nec impedire perfectionez anime tue. Itẽ volo te prudenter aduertere: q: confidere non debes in aliqua visione: sed potius huiusmodi postrigare coneris: et eas humili corde vitare. Et solũmodo remaneꝛ studeas in agnitione tui: et in te cognoscere meam i estimabilẽ bonitatem. Ita faciunt illi qui peruenerunt ad statum perfectionis de quibus tibi dixi: quia quottidie redibant ad vallez cognitionis ipsorum. Neq tamen hoc impediebat in eis altitudinem vnionis quã in me fecerant. Et hoc vnũ est illorum trium que te volo seruare: vt in veritate mihi seruias.

Si quis in oratione videret ali/
quem proximum eſſe tenebroſum:
non tamen debet ex hoc a ſeruo dei
temere iudicari ꝙ ille ſit in peccato
mortali. Capi. ciij.

SEcundum eſt de quo declara
ri petiſti: ꝙ ſi quandoqꝫ con/
tingeret: ꝙ me rogares in particula
ri pro aliquibus proximis tuis: ⁊ in
oratione videres in vno pro quo ro
gas aliquod gratie lumen: ⁊ in alio
n̄on: licet ambo ſint amici mei: ſed
tibi videretur: ꝙ vnus mentem ha
beret inuolutam atqꝫ tenebroſam:
tu vero non debes: nec etiaȝ virtuo
ſe potes eum iudicare: ꝙ graui cul/
pe ſubiaceat: q2 frequentiſſime iudi
tium huiuſmodi falſuȝ eſſet. Unde
volo te non ignorare ꝙ aliquando:
tu me rogas pro eadem perſona: ⁊
vna vice videbis eam cum lumine
iocundo: ⁊ vno deſiderio ſancto co/
ram me intantum: ꝙ de bono illius
videbitur tibi: ꝙ anima tua pigue
ſcat: vt affect⁹ vere caritatis exigit:
ſ. vt vnuſquiſqꝫ letetur: ⁊ exultet de
proſperitate proximi ſui: ⁊ alia vice
videbis eum ita: ꝙ tibi videbitur
mentem ſuam valde remotaȝ a me
totā tenebroſam atqꝫ moleſtijs exa
gitatam ita ꝙ tibimetipſi videbi/
tur valde laborioſum orationem ef
fundere coram me pro eo. Quando
qꝫ hoc ex aliquo contigit deffectu il
lius pro quo rogas multotiens ta/
men occurrit: non ex deffectu ſuo: ſȝ
quoniam ego deus eternus ab eius
anima me ſubtrari per ſenſum pro/
ut: ego frequenter ago: vt anima p/
ueniat ad perfectionem prout: ego
in ſtatibus anime tibi narraui. Q2
me quandoqꝫ ſubtraho per ſenſum
ſed n̄on per gratiaȝ. Unde tunc ani
ma non ſentit aliquam dulcedinem
vel conſolationeȝ: ideo mens eſt ari
da ſterilis atqꝫ penoſa quam penaȝ
etiaȝ extendere ꝑmitto: vſqꝫ ad ani
mam illius qui orat pro tali. Et hoc
ago ex affectuoſa caritate quam ha
beo ad illam animam que recipit
orationeȝ: vt ille qui me rogat vna
ſecum adiuuet ad diſſoluendam nu
bem que mentem eius obumbraue
rat. Itaqꝫ dulciſſima filia vides cū
quāta procedit ignorantia: ⁊ quan/
tum eſſet arguendus ille qui iudica
re vellet ex iſta ſimplici viſione: q̄d
vitium graue foret in̄ anima tali q̄ꝫ
nis: ego demonſtraſſem: ita tenebro
ſam: de qua iam vidiſti: ⁊ intellexi/
ſti: q2 non eſt priuata gratia: ſed ſo/
lummodo ſenſu dulcedinis quam
ei de me dabaȝ. Igitur volo tu quo
qꝫ velle debes: ⁊ alij ſerui mei ꝙ at/
tendatis: valde diligenter ad agni/
tionem veſtri: vt perfectius agno/
ſcatis in vobis inextimabilem bo/
n̄itatem meam. Et hoc ⁊ aliud etiā
iuditium mihi relinquatis: q2 meū
eſt ⁊ non veſtruȝ. Sed ōmittatis iu
ditium quod vtiqꝫ meum eſt ⁊ aſſu
matis veſtre menti compaſſionem:
erga proximum cum fame honoris
mei atqꝫ ſalutis animarum cuȝ an
xio deſiderio ānunciando virtutes:
vitia vero redarguite in vobis ⁊ in
eis: vt ibi ſuperius eſt expreſſuȝ. Et
in hunc modum in veritate venies
ad me demōſtrans apte meminiſſe

doctrine cum obseruantia comēda
bili quam ab incarnata veritate re
cepisti vz in omnibus voluntatem
meā iudicando ꝛ non voluntatem
hoīum. Et ita facere debes si deside
ras in veritate virtutē adipisci rea
lem ꝛ in morari iugiter in vltimo ꝑ
fectissimo atqꝫ glorioso lumine nu/
triendo te semꝑ in mensa desiderij
sancti de cibo salutiffero aīarum ad
gloriā ꝛ laudē sancti mei nominis.

Quō penitentia sūmi non dz ꝓ
fundamento principali sed affectus
ꝛ amor virtutum. Capi. ciiij.

TIbi carissima filia dixi de duo
bus nūc vero tertiū addā qd
a te requiro circa qd hēas aduertē/
tiā ꝛ argue temetipsam si qñqꝫ mo/
lestiam senseris a diabolo: vel a pre
sumptione tua desiderando videre
seruos meos oēs ambulare ꝑ viam
illā ꝑ quam tu vadis. Nam hoc eēt
ↄtra doctrinā quam veritas incar/
nata tibi tradidit. Qꝛ frequēter oc
currit ꝙ aliq vadunt ꝑ viā abstinē
tie: vel admirabilis penitētie: ꝛ ita
vellent oēs agere. Si vero ita fieri
nō viderint assumunt inde displicē
tiam ꝛ ī se scādalizanť iudicādo ta/
les nō ambulare salubriter. Attēde
ꝙ isti valde decipiunť: qꝛ frequēter
accidit ꝙ ille de quo sic iudicāt am
pliorē merebiť hīc grām lz ipse se ñ
affligat in tanta penitentia q̄ꝫ illi q
scādalizanť in eo ꝛ maiori penitētia
ↄteruntť. Et ideo tibi iam dixi ꝙ illi
qui pascunť ī mensa penitentie nisi
ꝓcedant cū humilitate vera: ꝛ ꝙ ꝓ
ꝑncipali fundamēto: ꝛ affectu non
assumāt pniam ipsam: sz ꝑ virtutis
istrumēto: sepe pp huiusmodi mur/
murationē suā ꝑfectionē offendūt.
Et ideo nō debēt ignorāter īcedere
sz attēdere: qꝛ ꝑfectio nō ↄsistit solū
mō ī macerādo corpus: imo potius
ī occidēdo ꝑuersam atqꝫ ꝓpriā volū
tatē. Et ꝑ hāc viā abnegate volun/
tatis ꝛ voluntati mee subdite desi/
derare debetis oēs ābulare. Hec ē
doctrina lucis illi⁹ luminis gloriosi
ī quo aīa philocapta currit induta
realiter voluntatē meā. Nō tñ ego
ↄtēno penitētiā: qꝛ penitētia quidē
vtilis ē ad domādū atqꝫ castigādū
corpus qñ cōtra spm̄ īpugnare vel/
let. Sz amātissima filia nolo ꝙ hoc
accipias tanq̄ꝫ regulā oībus īponē
dā. Nā oīa corpora nō sunt equales
cōplexionis qꝛ nature fortioris est
vnus q̄ꝫ alter. Et ēt qꝛ frequēter oc/
currit ꝙ pp accidētia diuersa peni
tentiā iā īceptam oportet ōmittere.
Itaqꝫ si fundamētū esset ī te: vel al/
teri ꝑsuaderes ꝙ suꝑ penitētia face
res vel faceret oīo deficeret ꝛ esset ī
ꝑfectū. Et ita ↄsolatio vobis abeēt
ꝛ virtus in aīa cū effectis priuati re
quā iordinate diligebatis vbi fece/
ratis ꝑncipiū vestrū: ꝛ ita iudicare
tis vos esse ꝑuatos grā mea. Sic igi
tur existimātes veniretis ad īporta
bile tediū ꝛ īgentē amaritudinē at/
qꝫ ↄfusionē exquo ꝑderetis exerciti
um vestrū atqꝫ oīonē feruentē quā
offerre mihi solebatis agēdo penitē
tiā illā. Qua dimissa pp occurrētia
plurima: nō sapit vobis oratio illo
mō quo prius: imo quodāmodo vi/

dēt īsipida. Hoc vero ꝯtingeret qꝛ
fundamentū esset collocatū in cor/
porali penitētia ⁊ in eius affectu: ⁊
nō in anxio desiderio sancto. Deside
riū intelligo ꝑ ꝙ atq; realiū virtu
tum. Itaq; potes attente ꝯsiderare
quot inconueniētia mala sequerent
vobis volendo facere ꝓncipiū atq;
fundamentū ī penitentia corpora ī
qꝛ procederetis ignorāter ⁊ iniuste
murmuraretis ꝯtra seruos meos ⁊
veniretis ad amaritudinē valde te
diosam. Et mihi seruire studeretis
operibus finitis cū ego sim bonū eter
nū: ⁊ īfinitū: ⁊ ideo a vobis expecto
desiderium infinitum. Oportet er/
go ꝙ fundamentum vestrum sit in
occidendo ⁊ abnegando propriam
voluntatē: ⁊ cum ea voluntati mee
subiecta mihi prebebitis infinitum
famelicum atq; dulce desideriū ho
norem meum exquirendo: ⁊ anima
rum salutem. Et ita nutrietis vos ī
mensa sancti desiderij quod nunꝙ ī
se vel in proximo suo scandalizatur
sed in omnibus exultando gaudet
atq; fructum extrahit de tot: ⁊ ita
varijs modis quos in animarum sa
lute teneo. Non ita faciunt illi mi/
seri qui doctrinam istam obseruare
nolunt viam vtiq; dulcem atq; dir
rectam a dilectissimo filio meo vo/
bis exhibitam ⁊ ostensam: imo faci
unt oppositum iudicando temere
iuxta cecam infirmitatem eorum.
Et ideo veluti frenetici suam viam
ignorant: vnde semetipsos inueni/
unt esse priuatos bono terreno pa/
riter ⁊ celesti. Et vt alias dixi gustāt
in vita presenti arraz inferni.

Repetitio in summa cum qua/
dam additione de reprehensione ꝓ
ximi. Capi.cv.

Nunc ergo filia carissima sa/
tisfaciendo tuo desiderio de/
claraui te super eo quod a me postu
lasti vz quomodo proximum argue
re debeas ne quandoq; demoniaca
fraude decipiaris: nec etiam ab in/
fimo iuditio tuo: quia vz in genera
li arguere debes: ⁊ non in speciali ni
si forte tibi reuelassem expresse: sed
cum humilitate sicut admonui te
redarguere debes vna cum eis te/
metipsam. Etiam tibi dixi ⁊ itera/
to dico: quia nullo modo licet tibi
iudicare creaturam aliquam ratio
nalem in cōmuni siue particulari:
neq; mentes amicorum meorum si
ue repperias eas esse dispositas: vel
etiam indispositas: propalando ti/
bi causam quare iudicare nō debes
quia iudicādo proculdubio te frau
datam inuenires in tuo iuditio.
Sed tu pariter ⁊ alij compassionez
habere debetis: iuditium vero mi/
hi relinquatis. Etiam te docui do/
ctrinam quaz exhibere debes veni
entibus ad te pro cōsilio quomodo
possint egredi de tenebris mortali/
um peccatorum: ⁊ viam prosequi
virtutum: vt videlicet eis exhibere
coneris pro principio atq; funda/
mento virtutum amorem: ⁊ affe/
ctum cum ipsorum agnitione pari/
ter ⁊ mee bonitatis ī eis ⁊ abnegēt
⁊ occidant in se propriam volūta/
tem: vt in nullo mihi penitus rebel
les inueniant. Penitētiā aūt eis ex

hibe velut instrumentum virtutis: ⁊ non pro affectu principali: sicut iā dixi: non tamen equaliter omnibꝰ: imo prout videris eos ad portandum aptos: ⁊ iuxta possibilitatem atq; statum suum. Aliqui possunt amplius aliqui vero minꝰ: ſm aptitudinem exteriorum instrumentorum. Et q: te monui ꝙ in generali proximos argueres: ⁊ non in particulari: nolo tñ vt credas ꝙ actualiter videndo quendam expressum defectū in proximo tuo tu non possis eum corrigere inter te ⁊ ipsum imo potes. Et etiam si esset obstinatus ad se corrigendum ordinate potes ⁊ iuste manifestare duobus: vel tribus. Et si non prodest ita fecisse potes ecclesie sancte corpori mistico patefacere. Sed ego te cautam esse volui ne temere iudicare velles ex aliqua visione leui: vel per sensum i tua mente: nec etiam per visum exteriorem tu non debes precipitanter: ⁊ incaute prorūpere ad arguendum proximum in speciali: nisi tibi constaret a me procedere per expressam reuelationem: ⁊ eo modo sicut iaz dixi. Hec via tutior est vt a diabolo decipi non valeas sub vmbra caritatis proximi.

De signis ad agnoscendum: quādo visitationes: ⁊ visiones mētales adeo sint: vel a diabolo. Capi. cvi.

Explcui carissima filia declarare te super hoc articulo q̄ʒtum expediens est ad conseruandā ⁊ augendam perfectioneʒ in anima tua. Modo te declarare volo super eo quod a me postulasti: vʒ de signo quo possis aperte cognoscere si visio vel visitatio mentalis quaʒ anima recipit aliquando: fuerit a me: vel a diabolo. Super hoc alias tibi dixi ꝙ quando procedit a me visitatio signum erat alacritas in anima remanens post visitationem famesq; virtutum ⁊ precipue cum anima remanet vncta virtute profunde humilitatis atq; diuīe caritatis igne succensa. Sed q: petis vtruʒ in alacritate tali possit interesse fraus aliqua diabolica: quia si sic esset velles via tutiori per ambulare: vʒ habēdo ⁊ attendendo signum virtutis q̄ decipi non valet: ego tibi pandam in presenti fraudem que recipi potest: ⁊ quomodo cognoscere possis vtrum allacritas illa fuerit in veritate an non. Fraus inimici potest isto modo recipi. Ego volo te nosse quia quodcunq; creatura rationalis amat vel optat haberē postq̄ʒ habuit inde gaudium habet. Et quanto magis amat id quod habet tāto minus videt: vel prudenter agnoscerē studet: vnde venerit ex delectatione quam habet: ⁊ assumpsit habendo rem quam optauerat. Que delectatio: vel alacritas inordinata mentem eius impedit ne videat vel discernat. Sic isti qui delectantur ⁊ appetunt habere consolationes huiusmodi: mentales: visiones exquirunt ⁊ amplius principalem affectum in cōsolationis delectatione posuerunt q̄ʒ in me directe. Sicut ego tibi dixi de illis qui adhuc

erāt in statu imperfecto qui magis
attendebant ad donum consolatio
nuȝ quas a me donatore recipiebāt
q̄ȝ ad mee caritatis affectuȝ cū quo
largior eis. Hinc ergo tales in alla
critate sua facillime decipi possunt
vltra fraudes alias quas in alio lo
co tibi distincte recitaui. Aliquādo
nanqȝ fraudantur in isto. Nā post
q̄ ipsi conceperunt amoreȝ ⁊ auidi
tatem ad huiusmodi consolationes
vt est dictum ex quo postea recipit
consolationem: vel visionem eorum
anima letatur valde: q: se recipisse
videt quod amat ⁊ optabat habere
Unde sepius hec allacritas a demo
nio procedere posset licet allacrita-
tem huiusmodi sentiret de qua tibi
dixi ꝙ quādo visitatio procedebat
a demonio veniebat ad animaȝ cū
quadam allacritate postea vero cū
pena remanebat atqȝ cōscientie sti
mulo vacua virtutum desiderio.
Nunc autem auiso te ꝙ anima quā
doqȝ poterit alachritatem istaȝ ha
bere ac etiam cum eadeȝ ab oratio
ne surget. Attentē tamen aduerten
dum est quia si fuerit hec allachri-
tas absqȝ virtutis ignifero deside-
rio ⁊ humilitate peruncta non re-
manserit anima: nec ī fornace mee
diuine caritatis crusta talis visio:
consolatio: ⁊ visitatio indubitanter
a diabolo procedit: ⁊ non a me non
obstante: ꝙ anima signum allachri
tatis in se perceperit. Sed quia ta-
lis allachritas iuncta non est cum
affectu virtutis modo predicto ma
nifeste patet alachritateȝ illam ab
amore mentalis consolationis pro-
prie procederē. Ideo letatur anima.
gaudēdo ꝙ habet quod optauerat.
Naȝ est amoris vera conditio in oc
currētibus quibuscūqȝ sentire gau
dium habendo quod amat ⁊ optat.
Itaqȝ confidendum non est in hac
allachritate pura: licet allacritas il
la simul cum tali consolatione per-
duraret: vel etiam vltra. Quoniaȝ
amor ignorans ex ipso gaudio non
agnosceret ibi fraudem ad esse dia-
bolicam non ambulando caute cuȝ
ampliori prudentia. Si vero pru-
denter ambulare studebit attente
considerabit vtruȝ allachritas ista
associata fuerit ab affectu virtutū.
Et ita manifeste perpendet visionē
huiusmodi fuisse meam vel diabo-
li. Hoc est ergo signū illud quo me
diante possis intelligere qualitateȝ
huius allachritatis quando mens
visitatur a me: vȝ cum est vnita cuȝ
affectuoso desiderio virtutuȝ. Hoc
est vtiqȝ verissimum signum: vt qui
libet agnoscere possit aperte quan-
do visitatur a me: vel quando talis
allachritas ab amore cōsolationis
proprie procederet. Etiam visitatio
diabolica cognoscitur aperte: quia
prebet aliquaȝ allachritatē in aspe
ctu primo: ⁊ in fine tantam virtutē
in se repperit quantam prius habe
bat: ⁊ allachritas ista procedit ab
amore proprie consolationis quam
optat: vt est ibi supradictum. Etiaȝ
volo te nosse ꝙ non omnes ab hac
allacritate decipiūtur: nisi solum-
modo tales imperfecti qui letātur
gaudendo talibus visionibus atqȝ
proprijs cōsolationibus qui magis

attendũt ad mea dona q̄ȝ ad me do
natorē. Sed illi qui pure sine respe/
ctu proprie consolationis eorum at
tendunt ad affectum mee diuine ca
ritatis cũ qua largior ab hac alla/
chritate nullatenus decipi valent.
Et ideo subito recurrũt ad istud ve
rissimũ signum qñ diabolus vellet
aliqñ cũ fraude transformando se i
angeluȝ lucis eos illaqueare siue de
cipere veniens ad mentes coꝝ cum
alachritate iocunda. Ipsi vero qui
minime passionati sunt ab amore ꝓ/
prie ꝯsolationis illico prudenter in
mentibus coꝝ agnoscũt diabolicaȝ
fraudē. Nã allachritate cito ꝑtereũ
te ꝯspiciunt se tenebris esse circũda
tos. Et ideo semetipsos humiliãt cũ
vera noticia sui ꝯtēnendo q̄ȝcunq̄ȝ
ꝯsolationē amplectentes: ⁊ astringē
tes mee veritatis doctrinã. Demo/
niũ vero vidēdo se ꝯfusuȝ vltra nũ
q̄ȝ vel raro saltē sub illa forma redi
bit. Illi ṽo qui suas ꝯsolatões appe
tũt: vt ibi diri sepe decipient nisi di
ligēter attēdãt ad huiusmodi frau
dem agnoscendã: ⁊ vitandã eo mo/
do quo supius ē expssum: vȝ inueni
endo talē allachritatē absq̄ȝ virtu/
tis affectu ⁊ si nō pcipiant postea se
virtutis humilitate punctos ⁊ ve/
ra caritate succēsos erga meũ hono
rem ⁊ aiaꝝ salutē: hoc egit mea bo/
nitas inestimabilis. s. qꝛ ita ꝓuidit
circa vos iperfectos atq̄ȝ perfectis
in quolibet gradu ne decipi hoies
valeant inquantũ in se ꝯseruare vo
luerint lumen intellectus a me gra
tiose ꝯcessum cũ pupilla sanctissime
fidei. Nec obũbrari se ꝑmittant ab
aduersante demonio: nec ab amore
proprio qđ si sponte ꝑdere non vul/
tis null⁹ oio a vobis poterit auferrī.

Quomodo deo valde placet ille
qui petit ⁊ pulsat cum perseueran/
tia ad ianuã sue veritatis. Ca. cvij.

SAtis apte carissima filia tui
oculum intellectus illumina
ui: vt prudenter vitare valeas ini/
mici generis humani fraudes tuo
desiderio satisfaciendo super eo qđ
a me postulasti: quia non contemno
sancta desideria seruorum meorum
imo libenter accepto: ⁊ vos ad po/
stulandum inuito. Et quod amplι/
us est. Amãtissima filia noueris qꝛ
valde mihi displicet ille qui nō pul
sat in veritate iuxta portam sapien
tie vnigeniti filij mei sequendo rea
liter saluberrimam doctrinaȝ eius.
Quam omnis qui in sequitur voceȝ
sancti desiderij pulsat ingiter ora/
tionibus humilibus atq̄ȝ continuis
vociferans ad me patrem eternuȝ.
Ego vero sum pater ille qui vobis
exhibeo panem gratie celestis me/
diante porta dulcis mee veritatis.
Aliquando tamen ad probãda ve/
stra desideria vna cum perseueran
tia dissimulo vos audire tamē vos
intelligo ⁊ interim prouideo prout
expedire video saluti vestre. Insu/
per exhibeo famem vobis ⁊ vocem
qua clametis ad me. Postea vidē
do constantiam vestram: desideria
vestra libenter adimpleo quando
sunt ordinata ⁊ in me directa. Ad
ita petendum atq̄ȝ pulsandum ve/

ritas incarnata vos inuitabat in euangelio dicens. Querite et inuenietis: petite et accipietis: pulsate et aperietur vobis. Et ita volo te facere: quod nunquam vllo tempore desistas a me subsidium ingenti desiderio postulare: voce grandi mihi supplicando: vt mundo miserabili misericordiam faciam: neque pulsare desistas ad ianuam veritatis incarnate sequendo realiter vestigia sua. Delectteris insuper in cruce secum manducando cibum animarum ad gloriam atque laudem sancti mei nominis iugiter emittendo mugitum cum cordis anxietate super morte generis humani: quia vides ipsum ad tantam miseriam adductum quod lingua tua nesciret exprimere. Cum huiusmodi mugitu et clamore meorum amicorum dispono mundo facere misericordiam. Et hoc est quod a te: nec non et ab aliis amicis meis iugiter expeto: et hoc erit pro signo quod in veritate me diligatis. Et ego promitto vobis vestra sancta desideria nullo modo contemnere.

Qualiter hec anima deo regratiatur deindeque pro toto mundo facit orationem et precipue pro suis in christo filiis et pro duobus patribus animę sue. Postea aliqua postulat. Capi. cviii.

Tunc anima predicta tanquam ebria videbatur extra semetipsam et alienatis ex toto sensibus corporalibus ex amoris vnione quam in creatore suo fecerat: eleuata mente speculando veritatem eternam cum oculo intellectus veritate cognita: phi lo capta fuerat in ipsa dicens. O summa et eterna dei bonitas: que siue quam vilis ego sum humilis atque paupercula cui tu pater eternus ita dignatus es tuam patefacere veritatem: et occultas diabolicas fraudes ac etiam proprii sensus vitabilem passionem imo deceptionem qua ego pariter: et alii serui tui decipi possumus in ista miserabili vita nostre peregrinationis: vt ambulemus cum cautela prudenti. Quis obsecro te monuit. Solus amor: quia me dilexisti non amatus a me: imo priusquam essem. O dilectionis ignis ineffabilis. Gratias: gratias ago tibi pater eterne. Quia sum imperfecta circundata tenebris obscuris. Tu vero perfectio summa et lux inaccessibilis ostendisti mihi perfectionem: et viam lucidissimam doctrinam: videlicet optabilem atque salubrem vnigeniti filii tui. Ego iam obieram et tu me resuscitasti. Multo tempore iacueram infirma tu vero mihi medicinam exhibuisti. Nec solummodo medicinam pretiosi sanguinis vnigeniti filii tui quam vniuersaliter humano generi tribuisti: sed in particulari mihi tradidisti medicinam optabilem: contra quandam occultam egritudinem quam etiam ignorabam: nec illam agnoscebam instruendo me: quod nullatenus: ego iudicare presumam aliquam rationalem creaturam: et precipue seruos tuos de quibus aliquando velut exce

cata ⁊ egrotans hac eram infirmi/
tate corrupta quia ſub colorata ſpe
cie tui honoris atqꝫ ſalutis anima/
rum ego temere iudicabaꝫ. Et ideo
tibi regratior affectuoſo corde ſum
ma ⁊ eterna bonitas: qꝛ manifeſtan
do veritatem tuaꝫ diabolicas frau
des atqꝫ paſſionem propriam tu mi
hi notificaſti meam egritudinem.
vnde maieſtati tue ſupplico: vt mi/
ſericorditer atqꝫ gratioſe: mihi con/
cedas: vt hodie finis imponatur: ⁊
terminus: vt ego nunqꝫ egrediar a
via ſaluberrime doctrine tue quam
mihi pariter: ⁊ aliis omnibꝰ qui ſe/
qui voluerint eam ita gratioſe tri/
buiſti: quia ſine te nihil omnino fie
ri poteſt. Igitur ad te confugiendo
recurro pater eterne. Neqꝫ ꝓ me ſo
la tibi ſupplico: ſed vniuerſaliter ꝓ
toto mundo ⁊ precipue pro corpore
miſtico ſancte matris eccleſie: peto
ꝙ iſta tua ſacra doctrina reluceat i
ipſius eccleſie ſancte miniſtris. Ma
xime vero ſingulariter a te cum in/
ſtantia poſtulo ꝓ cunctis illis quos
mihi dediſti: vt amore precipuo dili
gaꝫ quos ex affectu ſingulari feciſti
vnum eſſe mecum. Nam ad honorē
⁊ laudem tui ſancti nominis mihi
valde gratum ⁊ acceptabile refrige
rium erit eos ambulare videndo cū
ſancto feruore per viam huiuſmodi
dulcem atqꝫ directam. Opto nan
qꝫ ꝙ ipſi per eam velociſſime curāt
mortui penitus ad omnem volun/
tatem propriam abſqꝫ iudicio quo/
cunqꝫ temerario: ſine ſcandalo: ſine
murmuratione contra proximum.
Et amor mi dulciſſime ſupplico ti/
bi ꝙ nullus eorum ab infernali de
monio de manibꝰ meis auferatur
vt in vltimo die perueniant omnes
ad te patrem eternum. Inſuper of/
fero maieſtati tue petitionem aliaꝫ
pro duabus columnis vꝫ pro duo/
bus patribus quos ad cuſtodiaꝫ at
qꝫ doctrinam in terra mihi tribui/
ſti a principio mee conuerſationis:
vſqꝫ nunc in ſubſidium ⁊ ad robo/
randam infirmitatem meaꝫ vt eos
inſimul vnias ⁊ in duobus corpori
bus vnam animam introducas: ⁊
neuter eorum attendat ad aliud qꝫ
ad perficiendum in eis: ⁊ in miſte/
riis que ſuis in manibus hodie po/
ſuiſti gloriam ⁊ laudeꝫ tui ſancti no
minis in ſalutem animaruꝫ. Et ego
miſerabilis ⁊ indigna ſerua: vt filia
modos illos cum debita reuerentia
teneam erga illos amore tui: qui ce
dant ad honorem tuū pacem ⁊ quie
tem ipſorum ⁊ hedificationem pro
ximorum. Certiſſime ſpero veritas
eterna: quia non condēnes affectuo
ſum deſiderium meum: neqꝫ petitio
nes quas obtuli maieſtati tue. Naꝫ
aperte vidi ⁊ agnoſco ꝓut voluiſti
mihi patefacere licet etiam experi/
entia me docuerit: qꝛ ſancta deſide/
ria libenter acceptas. Ego autem i
digna ſerua tua conabor iuxta poſ
ſe gratia tua fauente doctrinam at
qꝫ precepta tua cum diligentia ſer/
uare. O pater eterne recordor vni/
us verbi tui quando recitabas ali/
quid de miniſtris eccleſie ſancte: qꝛ
promiſiſti ꝙ alibi latius enarrares
de defectibus quos hodierna die cō
mittunt. Ideo ſi placet implere pro

missum audiam: vt augeatur in me materia doloris atq3 compassionis cum sancto desiderio in salutem ipsorum. Jam.n. supra promisisti q cum oratione continua: lachrymis: doloribus sudoribus atq3 multa tollerantia seruorum tuorum nobis exhiberes optabile refrigerium in sanctis ꝛ bonis pastoribus ecclesiā3 virtuose reformādo. Ut igitur hoc in me crescat ideo postulo.

Quomodo deus hanc animam ad orationem sollicitat respondendo ad aliquam supradictarum petitionum. Capi.cix.

TUnc deus eternus misericordie vertens oculu3 huiusmodi desiderium vna cum illis petitionibus acceptabat: ꝛ vltime petitioni quam ei porrexerat volendo satisfacere dixit. O carissima filia super eo quod a me postulasti tuum desiderium adimplebo dum tamen ex parte tua non cōmittas ignorantiam siue negligentiam: q2 multo grauius offenderes, ꝛ acriori reprehensione digna fores postea q3 prius: q2 clarius: ꝛ amplius de mea veritate cognouisti. Et ideo valde sollicite d bes orationes effundere pro creaturis omnibus rationalib9: ꝛ pro corpore mistico sancte matris ecclesie atq3 pro illis quos tibi tradidi: vt amore singulari diligas. Igitur absq3 negligentia iugiter orationem offeras in conspectu meo prebendo p rimis in vita virtutis exemplum: atq3 verbi doctrinam: arguendo vitia: ꝛ cōmendando virtutes indefesse. De columnis vero quas tibi gratiose concessi ꝛ de quibus mihi dixisti fac vt sis eis vnum medium tribuendo vtriq3 prout expedit: ꝛ fm aptitudinem eorum: vt ego creator tuus instruxero te: quia sine me nihil omnino potes facere: ꝛ ego tua desideria salubriter adimplebo. S3 vide ne defficiatis: tu ꝛ ipsi fideliter in me sperando: quia prouidentia mea nunq3 defficiet vobis. Et quilibet humili corde recipiat illud qđ est aptus ad recipiendum. Et vnusquisq3 ministret illud quod: ego tribui ꝛ in futuro tribua3 ad ministrādum iuxta modulum suum: prout a mea bonitate recepit ꝛ recipiet.

De dignitate sacerdotu3 atq3 de sacramēto corporis yesu christi. Et de his qui digne vel indigne suscipiunt vel cōmunicant. Capi.cx.

NUnc vero tibi respondere dispono super eo quod a me postulasti de ministris ecclesie sancte. Et vt veritatem apertius agnoscere valeas aperi oculum intellectus ꝛ ipsorum excellentiam attendere diligēter: ꝛ in quāta dignitate sunt a me constituti. Et quia contraria iuxta se posita magis elucescunt. volo tibi demonstrare dignitatem eorum qui virtuose thesaurum a me cōmissum in manibus eorum exercent. Et ex hoc apertius intelligere poteris miseriam eorum qui hodie pascuntur siue nutriuntur ad vbera sponse mee. Tūc vt obediret aīa

ſpeculabatur attentius in veritate
vbi videbat aperte relucere virtu
tes in veris guſtatoribus. Tūc ait
aīc deus eternus. Cariſſima filia p̄
us tibi volo narrare dignitatē coꝝ
in qua pp bonitatē meā coscolloca
ui vltra generalē amorem ꝙ habeo
⁊ oñdi ceteris creaturis meis crean
do vos omnes ad imaginem atqꝫ ſi
militudinē meam. Et poſtea vos ad
gratiam in ſanguine dilectiſſimi fi/
lÿ mei recreaui vnde veniſtis ad tā
tam excellentiam ex vnione diuini
tatis facta per vnigenitum filium
meum in humana natura: ꝙ in hoc
excedititis angelos: quia veſtraȝ hu
manam ⁊ non angelicam vniuit ſi/
bi naturam. Unde ſicut iaȝ dixi de
us factus eſt homo: ⁊ homo factus
eſt deus ex vnione vtriuſqꝫ nature.
Dignitas hec ⁊ excellentia: gen̄era/
liter eſt cōceſſa creaturis omnibus
que ſun̄t ratiōe capaces. Inter om/
nes autem elegi miniſtros meos ꝓ
ſalute veſtra vt ab eis vobis quot/
tidie ſanguis vnigeniti filÿ mei mi
niſtretur qui vere eſt humilis ⁊ in
maculatus agnus. Iſtis etiā vt ita
loquar exhibui ſolem ad miniſtran
dum: ipſis exhibendo ſcientie lumē
atqꝫ calorem mee diuine caritatis:
inſup ⁊ colorem vn̄itiuū cū lumine
pariter ⁊ calorē vȝ vnigēiti filÿ mei
verum corpus ⁊ ſanguineȝ. Quod
vtiqꝫ corpus eſt veluti ſol qui mecū
eſt vnitus qui ſum vere ſol. Et hec
vnio talis eſt atqꝫ tanta quod ibi
nulla ſegregatio poteſt habere locū
ſicuti ſol diuidi non poteſt neqꝫ ca/
lor eius a luce: neqꝫ lux a calore ex
vnione ſue ꝑfectionis. Iſte ſol a ſua
rota non abſcedens vniuerſum or/
bē illumiat ac ēt oēs volētes ab eo
calefieri q̄ꝫtuȝ eſt in ſe calefacit nec
ex alicuius immunditia ſol iſte fe/
datur vel inquinari poteſt. Et eius
lumen ſecum eſt iugiter vnitū vbi
iam dixi. Sic hoc verbum vȝ vnige
nitus filius meus verus eſt ſol: to/
tus deus ⁊ totus homo quia mecuȝ
eſt vnū ⁊ ego ſecū. Potētia mea nō
ē a ſua ſapia ſepata: neqꝫ calor ignis
ſācti ſpūs eſt a me p̄re nec ab ipſo fi
lio meo ſegregatus q: nobiſcū vnū
eſt: q: ſpūs ſcūs a me patre ⁊ ab ipſo
filio meo ꝓcedit q: ſumus idē ipſe
ſol. Ego ſum ille ſol deus eternus vn̄
procedit vnigenitus filius meus at
qꝫ ſpūs ſcūs. Spūi ſancto eſt ignis
appropriatus: filio meo ſapīa in qua
ſapia miniſtri mei gratie lumē hau
riūt q: miniſtrauerūt lumen̄ hoc in
lumine ⁊ cum gratitudine beneficÿ
recepti a me patre: ſequēdo in veri
tate doctrinam iſtius vere ſapiētie
filÿ mei: hoc eſt lumen illud: quod
hēt in ſe colorem vere humanitatis
vnū equidem vnitur alteri. Unde
lumen diuinitatis mee fuit illud lu
men vnitum cum colore humanita
tis veſtre qui color effuſus eſt valde
lucidus qn̄ fuit impaſſibilis virtu/
te nature diuine. Et hoc obiecto me
diante huius incarnati verbi con/
ſperſi ⁊ inſerti cum lumine mee dei/
tatis: ⁊ cum ignito calore ſancti. ſ.
habuiſtis in veritate lumen. Cui lu
men iſtud adminiſtrandum exhi/
bui. Miniſtris meis in corpore mi/
ſtico ſancte matris eccleſie: vt vitaȝ

habeatis ab eis accipiendo venera
bile sacramentum corporis eius in
cibum ⁊ sanguinem eius in potum.
Dixi tibi q̄ huiusmodi corp⁹ est ve
luti sol: vnde non potest vobis exhi/
beri corpus absq̄ sanguie: neq̄ cor/
pus atq̄ sanguis absq̄ anima filij
mei: neq̄ corpus ⁊ anima sine diui/
nitate: quoniam vnum ab altero se
parari non valet. Prout alibi dixi
tibi q̄ natura diuina nunq̄ separa
ta fuit ab hūana natura: nec in mor
te: nec in alio casu: neq̄ separari po/
test. Itaq̄ totam diuinam essentiā
in hoc venerabili sacramento reci/
pitis sub albedine panis illius. Et si
cut non potest diuidi sol ita diuidi
nō valet in hac albedine panis vel
hostie totus deus atq̄ totus homo
quanuis in mille diuideretur parti
culis hostia si possibile foret sub q̄li
bet particula totus de⁹: ⁊ totus ho/
mo cōtineretur vt iam dixi accidit
enim sicut in speculo quod quanuis
in se diuidatur ibi tamen ymago re
presentata nō diuiditur: sic hanc ho
stiam diuidendo non tamen diuidi
tur totus deus: ⁊ totus homo: sed in
quali et particula continetur ex i
tegro: nec in semetipso minuitur: vt
apparet in hoc seq̄nti exemplo. Si
tu haberes vnicum lumen ⁊ orbis
vniuersus accederet pro isto lumie:
participādo singulis de tali lumi
ne: in se tamen huiusmodi lumen i
aliquo non minuitur ⁊ omnibus vi
detur habere totum verumtamen
aliqui plus ⁊ aliqui minus ex isto
lumine participant iuxta materie
quantitatem quā ille qui debet reci
pere portat: nam in tali quantitate
recipit ignē. Et vt aptius itelligas
exēplū hoc attēde. Si plurimi por/
tarent candelas ad accēdendum: ⁊
vna pōderis esset vnius vncie: alia
duarū siue sex: vel vni⁹ libre: ⁊ q̄uis
oīb⁹ accēsis i qualibet parua ⁊ ma/
gna totū lumē accipias v₃ calorem:
colorē: ⁊ ipm lumē: iudicabis tn̄ q̄
min⁹ de lumine recipiat ille q̄ cāde
lam paruā accēdit q̄ ille qui maio/
rē. Igit̄ ita ɔtingit i hoc venerabili
sacramēto de his qui recipiūt illud
⁊ eorum candelas afferunt: v₃ san/
ctum desiderium cū quo recipiunt
ipm venerabile sacramentum. Que
cādele sunt i semetipsis extincte: sed
accēdunt in pceptione p̄ciosi sacra/
menti huius. Extinctas esse dixi q̄r
vos ipsos oio nihil estis: neq̄ vale
tis: verūtn̄ ego vobis exhibui mate
riam cū qua nutrire possitis i vobis
huiusmodi lumen. Materia nanq̄
vestra ē amor: q̄m ex amore creaui
vos: ideo neq̄ viuere potestis absq̄
amore. Hoc esse vobis ex amore tra
ditum habuit in sacro baptismo di
spositionem quem accepistis in vir
tute sanguinis vnigeniti filij mei.
Nam alias participare nullo modo
possetis ex hoc vero lumine: sed esse
tis sicut candela sine licinio interio
ri que succendi nō potest neq̄ lumē
in se recipere valet: nam hoc liciniū
in quo recipitur lumen huiusmodi
hoc est fidem sanctam coniunctam
cū gratia quā in baptismo recipitis
cū affectu anime vestre a me create
que apta est ad amandum intantū
q̄ absq̄ amore viuere nequit: imo

cibus eius est amor: vt iam dixi. Sz vbi succenditur: hec anima taliter vnita. Proculdubio succenditur ad ignem mee diuine caritatis cuz sancto timore pariter z amore mei sequēdo veritatis incarnate doctrinam. Tamen accenditur amplius vel minus put affert anima z exhibet huic igni materiam: quia licet habeatis omnes eandem materiam quia videlicet omnes a me creati fuistis ad ymaginem atque similitudinem meam: z vos christiani lumen habeatis in sancto baptismo tamen vnusquisqz crescere potest in amore atqz virtute mediāte gratia mea prout est de beneplacito vestro. Non q̄ immutetis aliam formam q̄z a me recepistis: imo crescitis z augumentatis in amore virtutes vtentes in virtute z affectu caritatis arbitrio libero duz tēpus est vobis a me gratiose concessum: quia transacto tempore facere non potestis. Itaqz potestis in amore crescere sicut iam dixi tibi. Et cū hoc amore venire debetis ad recipiendum: hoc venerabile sacramentum: lumen vtiqz dulcissimum atqz gloriosum quod vobis exhibui ministrandū ab electis huiusmodi ministris meis exhibendum vobis in cibum. Atqz tantū accipitis ex isto lumine quantum de materia sincere dilectionis z amoris: z igniti desiderij portatis quamuis totū in veritate recipiatis: vt iaz tibi dixi ponens exemplum eorum qui candelas afferebant: qui s̄m quantitatem ponderis candelarum: ita lumē accipiebant quamuis in quolibet videatur esse totum integrum z non diuisum: q: diuidi non potest ex imperfectione vestra quacūqz: nec etiam ex imperfectione ministrorum. Tantum ergo percipitis ex isto lumine: vz de gratia quam in isto venerando sacramento recipitis quātum vos cū sancto desiderio disponitis ad recipiendum. Si quis vero cum culpa peccati mortalis accederet ad hoc venerabile sacramentum ab eo non habet aliquam in se gratiam quamuis actualiter in veritate recipiat ex integro deum z hominem: vt iam dixi. Sed amantissima filia nosti qualiter ē anime que tantum sacramentum: z tale indigne recipit. Quasi stat velut vna cādela que fit aqua madefacta que si q̄z taliter ignem accipit illico stridet z extinguitur indilate solūmodo fumo remanente. Sic h̄ anima se metipsam affert candelam quam in sancto baptismo recepit postmodū autem aspersit illā aqua culpe que fuit aqua dirrecte que madefecit licinium in quo stabat lumen gratie baptismalis: exinde vero non calefacta iuxta vere contritionis ignez: neqz culpam eius cū humilitate cōfitendo accessit ad mensam altaris ad recipiendum huiusmodi lumen actualiter: sed non mentaliter. Et q: talis anima fuit indisposita ad accipiendum tale sacramentū in ea gratia non remāsit: q: propter aquaz culpe fuit extinctuz in ea lumē gratie. Tunc autem ipsa remansit iñ tenebrosa confusione cum maiori gra

nedine culpe. Atq; de tam excellentissimo sacramento non percipit: neq; persensit: nisi conscientie stridorẽ ipsam remordentẽ nõ ex defectu luminis: q2 recipere non valet aliquã in se lesionẽ: sed ex aque defectu quã in anima reperit que quidem aqua impediuit affectuz anime. Unde recipere non valuit illud admirabile lumen. Itaq; vides q nullo modo lumẽ illud vnito sibi calore pariter z colore diuidi potest: nec ex paruo desiderio quod anima gerat recipiendo sacramentum istud: nec ex defectu qui esset in anima que recipit nec ex defectu ei9 qui ministrat. Ut ergo dixi tibi de sole qui licet per immunda loca transeat ipse tamẽ nullatenus inquinatur neq; sordescit. Ita lumen hoc amenum in isto venerabili sacramento nullatenus inquinari potest: neq; diuiditur: neq; minuitur in semetipso: nec a sua rota separatur: licet vniuersus orbis de suo luminoso calore cõmunicet. Ita minime separatur hoc verbum vz vnigenitus filius meus a me vero sole qui sum pater eternus quãuis ĩ corpore mistico sancte matris ecclesie ministretur omnibus volentibus illud accipere: imo totus ĩ me remanet atq; totum accipitis: z habetis deum: vz z hominem: vt exemplum ego tibi dedi de lumine: q2 si omnes homines mundi suas candelas ibi accenderent in se remaneret ex integro z omnes totum hẽrent.

Qualiter omnes corporei sensus in isto sacramento decepti sunt: sed non anime sensus: z cum illo debet videri: gustari: z tangi. Et de visiõe quadam pulchra. Capi. cxi.

O Carissima filia nunc aperi diligenter oculum intellectus ad considerandum affectuose mee caritatis abissum: q2 vere cor vniuscuiusq; creature rationalis ex amore solui deberet attendendo presertim inter alia beneficia mea gratiose vobis exhibita beneficiuz huius venerabilis z eximij sacramẽti. Sz amantissima filia cõsiderare debes q huiusmodi ineffabilem sacramẽtum debet videri z attractari non solummodo tactu z visu corporali: q2 corporei sensus penitus in eo deficiunt. Nam albedinem illius panis tantummodo videt oculus: manus et nihil aliud palpat gustus quoq; saporem panis inde percipit. Igitur anime sensib9 qui decipi nõ valent videri: vt attractari debet: nisi forsitan ipsa sibimet vellet auferre lumen sanctissime fidei cuz infidelĩ dãnabili. Soli ergo sensus anime gustant vident: z palpant: hoc admirabile sacramentum. Sed cuz quo videt oculo: cum oculo intellectus inquantum intus habeat pupillam sanctissime fidei: hic oculus videt z attẽdit sub albedine tali verum deum: z verum hominem: naturam humanam vnitam cum natura diuina: corpus animam atq; sanguinem yesu christi animã vnitam illi glorioso corpori atq; corpus z animam vnitam nature mee diuine tandẽ a me se nullatenus euelle

do ſine diuidendo: hoc vero ſi bene
recolis in exordio quaſi vite tue ma
nifeſte tibi patefeci: ⁊ non tantum
oculo intellectus: ſed etiaꝫ oculo cor
porali tuo vidiſti: quamuis ex exceſ
ſu luminis oculus tui corporis illi/
co defecerit in viſu: ⁊ in oculo men/
tali viſio ſola remanſerit. Oſtendi
quippe tibi pro declaratione tue
mentis ad te roborandam contra
bellum quod a demonio receperas
in ipſo venerabili ſacramento: ⁊ vt
in amore creſceres: ⁊ in lumine ſan/
ctiſſime fidei. Tu noſti ꝙ cum ad ec
cleſiam in aurora pergeres: vt miſ/
ſam audires ex quo fueras a demo
nio moleſtata: tu ſtetiſti ſecus alta/
re crucifixi ſacerdos autem aduene
rat ad altare marie. Igitur te ibi
manente tuos conſiderando defe/
ctus: quia dubitabas offendiſſe: me
propter bellum quo te diabolus im
pugnauerat ⁊ attẽdẽdo mee carita/
tis affectum: quia te dignam fece/
ram audire miſſam cum te ipſam
extimares indignam: vel etiam ec
cleſiam meam ingredi. Qñ ſacer/
dos verba ſacramentalia protulit
in altum ſupra miniſtrum oculum
attollens vidiſti me demonſtrante
lumen vnum lucidiſſimum veluti
radium ſolis a pectore meo proce/
dens prout radius a rota ſolis egre
ditur: ⁊ tamen ab ipſa rota minime
ſeparatur. In quo ⁊ cum quo lumi/
ne deſcendebat vna columba ſuper
hoſtia pariter: ⁊ calice permanendo
virtute verborum conſecrationis a
miniſtro prolatorũ: vnde tuus ocu
lus corporeus omnino defecit exceſ
ſum huiuſmodi luminis: nullo mo/
do ſuſtinere valens. Ideo viſio re/
manſit ſolum in oculo mentis: ⁊ in/
tellectus. Ibiqꝫ guſtaſti ⁊ vidiſti tri
nitatis abiſſum: ⁊ verum deuꝫ ⁊ ho
minem abſconditum: ⁊ velatuꝫ ſub
albedine illa. Neqꝫ lumen: neqꝫ pre
ſentia verbi quam in eadem albe/
dine vidiſti intellectualiter auffere
bat illam albedinem. Unum aliud
non impediebat: quia videlicet vi/
dere deum ⁊ hominem non impe/
diebat illam panis formam: ita ꝙ
non haberet albedinem atqꝫ ſapo/
rem. Iſta tibi patefacta fuerunt a
bonitate mea. Tunc aperte cogno/
uiſti ꝙ huiuſmodi viſio in oculo in
tellectus tui remanſit. Itaqꝫ ſicut
iam dixi hoc admirabile ſacramen/
tum videri debet ⁊ attendi princi/
paliter cum oculo intellectus: ⁊ cuꝫ
pupilla ſanctiſſime fidei quia deci/
pi non poteſt. Manus quoqꝫ dile/
ctionis affectuoſe illud attractare
debet ⁊ id quod oculus ille vidit: ⁊
agnouit in ipſo ſacramento: fide tã/
git manu dilectionis veluti ſe qua/
ſi certificans de eo quod per fidem
vidit ⁊ itellectualiter agnouit. Gu
ſtus vero ſancti deſiderij auiditate
multa guſtare debet illud. Guſtus
ipſe corporis guſtat saporem panis
deſiderium vero ſanctum videlicet
anime guſtus deum ⁊ hominem in
veritate guſtat. Uides ergo ſenſus
corporales eſſe fraudatos non au/
tem anime ſenſus. imo clarificatur:
⁊ in ſemetipſa certificatur: quia cla

re vidit cum oculo intellectus ꝛ cuꝫ pupilla luminis fidei salutaris. Et quia vidit ꝛ agnouit ideo tangit amoris manu fideli: ꝛ cum anime gustu ꝛ ignito desiderio attendit atque gustat ineffabilem ꝛ igniferam caritatem meam cum qua eam fecit dignam: ita gratiose recipere tantum inextimabile sacramentum atque gratiam quam in ipso sacramēto se recipere percipit. Itaqꝫ nunc aperte cognoscere potes: quia debetis non solummodo sensu corporali recipere pariter ꝛ videre sacramentum istud: immo cum sensu spirituali disponendo sensum anime affectuosa mente ad gustandum recipiendum ꝛ videndum ipsum venerabile sacramentum.

De excellentia sumentis in statu gratie sacramentum hoc admirabile. Capi.cxij.

Attende filia carissima in quā ta consistit excellentia quilibet homo cōgrue recipiens hoc preciosum ꝛ admirabile sacramentum Est.n. panis vite cibus angelorum in me nanqꝫ manet: ꝛ ego in eo velut piscis consistit in mari: ꝛ econuerso mare cōsistit in pisce. Sic ego sto iugiter in anima: ꝛ anima consistit in me mari pacifico. In anima tali gratiā remāet: quia recipit huiusmodi panem vite perfistens in gratia. Ideo pannis illius accidenter consumpt⁹ remanet ibi gratia mea. Similitudinarie loquendo cōtigit: vt in sigillo quando super cera bene disposita ponitur quo sublato remanet effigies eius in cera sic in anima bene disposita remanet effigies gratie mee virtute istius. Venerandi sacramenti: quia videlicet remanet in ea calor ignite caritatis mee que clementi sancti spiritus est. Ibi quoque manet Unigeniti filij mei sapientia intellectus oculo clarius illuminato in ipa verbi mei sapientia: vt videat atque cognoscat ipsius veritatis mee doctrinam. Hec ergo sapientia in magna fortitudine remanet participando fortitudinem potentie mee que fortificat animam contra mundum ꝛ aduersarium atque contra propriam passionem sensitiuam. Itaqꝫ vides qꝫ in anima remanet effigies in de sublato sigillo: quia videlicet cō sumptis accidentibus illius hostie verus iste sol in sua rota reuertitur atque consistit. Non quia diuisus: vel ab ea segregatus esset: est enim mecum semper vnum: ꝛ ego secum: sed abissus mee paterne caritatis vobis exhibuit istum angelicum cibum in vita presenti: vbi viatores estis atque peregrini: vt habeatis inde refrigerium: ꝛ non amittatis huiusmodi preciosi sanguinis vnigeniti filij mei memoriam salutiferam. Ut ergo vestris indigentijs diuina prouidentia mea subuenirent veritas incarnata se vobis ordinauit in cibum. Igitur attende diligenter quantum obligamini diligere me: qꝛ tam excessiuo vos diligo: ꝛ qꝛ sum eterna bonitas ꝛ omni

respectu dignus a vobis affectuose diligi.

Quomodo deus requirat a sacerdotibus in tanta dignitate constitutis maiorem puritatem quam in aliis creaturis Capi.cxiii.

HEc omnia dixi tibi charissima filia: vt amplius agnoscas in quanta dignitate ministros meos ordinauerim: et vt amplius ex corde percipias amaritudinem atque dolorem super miserias eorum. Si diligenter ipsimet attenderent ipsam dignitatem suam non iacerent in tenebris mortalium peccatorum nec inquinarent ita facies animarum suarum. Et non solummodo vitarent offendere me: sed tradendo corpus proprium ad comburendum igni non videretur eis in aliquo satisfecisse mihi pro tam glorioso beneficio. Nam in vita presenti non possunt ad maiorem dignitatem ascendere. Ipsos appello christos meos: quoniam vncti mei sunt. Et hunc angelicum panem vobis exhibendum eis committere decreui. Et eos veluti flores odoriferos in corpore sancte matris ecclesie collocaui: dignitatem istam proculdubio non habet angelus quam hominibus: ita gratiose concessi vz illis quos ad huiusmodi ministerium meum elegi quos velut angelos terrestres esse volo in vita presenti In qualibet anima puritatem atque caritatem exquiro vz vt affectuose me diligat pariter et proximum eius: et quod ei iuxta posse subueniat in oratione sancta simul: et subsidio temporali secum caritatiue viuendo. Multo tamen amplius a ministris huiusmodi meis exigo puritatem interiorem: et exteriorem: et amorem ad me similiter: et ad proximum suum ministrando corpus: et sanguinem vnigeniti filii mei cum igne caritatis atque fame salutis animarum ad laudem et gloriam mei nominis. Sicut enim isti ministri requirunt et volunt habere puritatem atque mundiciam in calice: vbi fit hoc venerabile sacramentum siue sacrificium: ita requiro puritatem: et anime mundiciam in eis. Et corpus eorum velut. Instrumentum anime volo quod in puritate seruent. Neque volo quod se nutriant et inuoluant in luto fetentis immundicie: neque sint elati per superbiam exquirentes excelsas prelationes: neque crudeles existant in se pariter et in proximo: quia crudelitate sua minime possent vti sine detrimento proximi: quia si sunt sibimetipsis ex culpa crudeles etiam proximorum animabus proculdubio crudeles existunt pro eo quod non exhibent eis exemplum vite: neque curant eorum animas extrahere de manibus inimicorum: nec eis vnigeniti mei sanguinem et alia sacramenta sicut obligantur administrant. Itaque quando crudeles existunt in semetipsis etiam in proximo crudeles esse probantur.

Quomodo sacramenta nullo modo debent emi siue vendi: et illi qui recipiunt ea debent huiusmodi temporalibus voluntarie subuenire mi

niſtris. Capi.cxiiij.

IStis volo miniſtros meos eſſe liberales: ⁊ non auaros: vz ne propter auaritiam: ⁊ cupiditatem vendant alicui ſpiritus ſancti gratiam. Nullo modo volo ꝙ ita faciāt imo ſicuti gratis: ⁊ cum magna liberalitate recipitur a bonitate mea: ita gratis: ⁊ libero corde ſincere dilectionis affectu circa meum honorem atq; animarum ſalutem donare debent omni rationali creature humiliter expoſcenti: nec aliquid ꝺ precio ſumere debēt. Ipſi nanq; nō emerunt illa: imo gratioſe receperunt: vt adminiſtrarent vobis. Bene tamen helemoſinaliter accipere poſſunt: Unde ſubditus huiuſmodi ſacramenta recipiens iuxta poſſe miniſtris ex parte ſua ſubuenire debet. Congruum eſt enim vt ipſi paſchantur a ſubditis in temporalibus: ſubditi vero paſci debēt a miniſtris meis in gratia mea: ⁊ in ſpiritualibus donis miniſtrādo ſacra ſacramenta que ſunt a me in eccleſia ſancta collocata: vt in ſalutez veſtram ordinato tempore exhibeāt. Et vos ignorare nolo ꝙ abſq; comparatiōe quacunq; valde plus ipſi conferunt vobis ꝗ̄ vos eis: q: nulla comparatio dari poteſt a rebus finitis atq; trāſitorijs ex quibus aliquādo vos eis ſubuenitis ad me deum eternum qui ſum bonum infinitum. Qui prouidentia mea ⁊ affectuoſa caritate paterna illos ordinaui: ⁊ ea vobis miniſtrent. Neq; ſolummodo pro tanto ſacramentali miniſterio vobis ab eis exhibito: ſed a quacunq; creatura gratia ſpiritualis aliq̄ vobis adminiſtretur: vel per orationem: vel alio modo: vos cum omnibus temporalib⁹ veſtris bonis attingere nō valetis ad ſatiſfaciendum pro his que ſpiritualiter vobis exhibentur abſq; cōparatione. Noueris tamē ꝙ ſubſtātiam quam a vobis accipiunt ipſi debent in tres diuidere partes vna pro ſuo victu conſeruent, aliam pauperibus diſtribuant partē vero tertiā pro reparatiōe eccleſie: vel alijs neceſſarijs exponāt: ⁊ ſi aliter expenderent inutiliter offenderent ſine dubio.

De dignitate ſacerdotum ⁊ quia ſacramentorum virtus ex defectu miniſtrantium ſiue recipientium: nullo modo minuitur. Et q: nō dn̄t a ſecularibus corrigi. Capi.cxv.

UT tibi ſupradictum eſt hoc agebāt virtuoſe viuēdo dulces atq; glorioſi miniſtri mei de quibus tibi dixi ꝙ ipſoruz attenderes excellentiam vltra dignitatem quā eis exhibueram faciendo eos chriſtos meos. Nam exercendo virtuoſe dignitatem iſtam veſtiti ſunt iſto dulci atq; glorioſo ſole quē illis exhibui miniſtrandum. Aſpice dulcem gregorium. Siluestrum ⁊ alios anteceſſores atq; ſucceſſores qui ſubſecuti ſunt poſt principalem pontificem petruz cui tradite fuerunt claues regni celorum a veritate mea ꝑ vobis incarnata que dixit ei. Tibi

dabo claues regni celorum. Et quod cunque solueris super terram erit solutum et in celis et. Attende filia dilectissima: quia me tibi pandente virtutum excellentiam istorum tibi plenius ostendam in quanta dignitate collocaui predictos ministros meos: Ista quidem est clauis preciosi sanguinis vnigeniti filij mei que claui fuit apta vobis ianua paradisi que longo tempore clausa permanserat ex culpa primi vestri parentis ade. Sed ex quo verbum incarnatum humano generi donaui pro redemptione vestra sacratissima morte sua saluberrime mortem vestram occidit atque destruxit de precioso sanguine suo vobis habundantissime faciendo balneum. Itaque per effusum sanguinem passionem et mortem eius in virtute nature mee diuine que fuit vnita cum humanitate vestra celum humano generi fuit aptum. Clauem autem huius preciosi sanguinis apostolo petro dereliquit atque commisit ceterisque successionibus eius preteritis et qui succedent in futurum: vsque ad vltimum iudicij diem habent et habebunt eandem auctoritatem que petro data fuit. Nec ex aliquo defectu commisso per eos hec auctoritas vllo modo minuitur: neque perfectio sanguinis aufertur vel alicui sacro: quia iam tibi dixi quod hoc venerabile sacramentum veluti sol ex aliqua inmunditia cuiuscunque rei nullatenus inquinari potest: neque lux eius amittitur siue minuitur ex quibuscunque tenebris mortalium peccatorum qui forent in eo qui ministrat vel in eo qui recipit. Nam culpa illorum ecclesie sancte sacris omnino nullam potest facere lesionem: neque virtutem illorum in aliquo minuere. Sed in eo qui ministrat irreuerenter: vel indigne accipit: absque dubio gratia minuitur: et augetur in hoc actu culpa. Itaque vicarius meus in terra vz papa tenet huius preciosi sanguinis claues. Et si bene recolis hoc ego tibi patefeci sub ista figura volendo tibi demonstrare quantam reuerentiam volo seculares habere ministris meis siue sint boni: siue mali et quantam habeo displicentiam videndo contrarium. Nosti quod tibi monstraui corpus ecclesie misticum in forma cuiusdam cellarij vbi sanguis vnigeniti filij mei conseruabatur cuius virtute sacramenta cuncta valent et habent vitam. Ad ianuam vero cellarij stabat papa vicarius meus cui commissum erat huiusmodi sanguinem ministrare. Ad ipsum etiam pertinebat eligere ministrantes alios qui iuuarent eum administrandum in vniuersali corpore religionis christiane. Sed ille solus quem acceptabat: et vngebat minister verus erat alius vero non. Ad ipsum procedit vniuersus ordo clericatus hos eligit et ponit ad ministrandum sanguinem iustum vnumquemque per officia sibi congrua. Et vt ipse posuit eos in ecclesia sancta sicut adiutores ita pertinet ad eum solum ipsos corrigere de suis defectibus: et ita volo penitus obseruari. Nam ex excellentia et auctoritate quam eis concessi eos extraxi et eremi totaliter a quibuscunque seruili iurisdictione siue subiectione temporalium dominorum lex ergo ciuilis de nihilo se cum illis intromittere debet in aliqua punitione. Sed solus ille qui habet iurisdictionem in lege canonica: et diuina. isti sunt vncti mei. Et ideo monui dicente scriptura nolite tangere christos meos: vnde magnam proculdubio ruinam incurrit ille qui temere presumit eos aliquo modo punire.

Q̄uõ pl..utionē factā ecclesie si/
ne ministris de⁹ iputat sibi factā ꝛ
ꝙ ē grauissima culpa. Capi.cxvi.

SI tu peteres a me quare tibi
mõstraui ꝙ culpa illoꝝ q sā/
ctā ecclesiā atq3 miſtros ei⁹ psequebāt
grauior erat aliȷs culpis eoru3: ꝛ ēt
q̄re volebā nõ obstātib⁹ coꝝ quibus
cūq3 defectib⁹ ꝙ reuerentia circa il
los i nullo minueret vnq̄3: ego rñde
bo tibi. Q̄m quecūq3 reuerentia fit
eis: non eis: imo mihi fit ex virtute
sanguinis vnigeniti filij mei quem
eis ego cõmissi mĩstrãdū: vñ si non
esset: ille respect⁹ vos hēretis ipsis
ministris meis tantā reuerētiā q̄ntā
aliȷs hoībus vite pñtis ꝛ non vltra.
Q̄uare pp huiusmodi misterium
estis cõpulsi reuerētiā eis exhiberē.
Postea vo vos oportet ad coꝝ ma
nus icidere ꝛ accedere. Nõ quidem
ad eos pp semetipsos: imo virtute
sacramētoꝝ q̄ cõmissa sūt eis a qui/
bus illa recipe debetis q̄ si possetis
hēe ꝛ illa recusaretis essetis in statu
dānatiõis i tali statu moriēdo. Ita/
q3 reuerētia talis ē oīo mea: ꝛ huius
p̄ciosi sanguinis vnigeniti filij mei
q mecum vnū ē: ꝛ ego secū ex vniõe
nature diuie cū humana natura ꝛ
nõ illoꝝ. Et sicut ista reuerētia mea
est ita reputo meā irreuerētiam eis
exhibitā. Q̄uarē tibi iā dixi ꝙ eis ñ
obligamini facerē reuerentiā huius
modi suo p̄ncipaliter respectu: s3 au
ctoritatis intuitu quā ego eis cõmi
si. Et ita null⁹ eos offendere d3 q̄m
offendēdo illos reputo talē offensio
nē eē meā: ꝛ nõ eoꝝ. Jam.n.exp̄sse ꝑ
hibui dicēs christos meos a manib⁹
coꝝ nullaten⁹ eē tāgēdos. Et null⁹
excusari põt dicēdo: ego nõ facio in
iuriā: nec ecclesie sancte facio rebel
lionē: s3 ꝯ defectus iniquoꝝ pastoꝝ. Daniel
Iste mentit̄ i caput eius ꝛ velut ex
cecatus ab amore ꝓprio non videt
q̄uis in veritate bene videat: s3 vi/
dere dissimulat: vt ꝯsciētie stimulū
aliquo modo cohopiat. Ipse tñ vi/
det ꝛ itelligit: ꝙ sanguinē vnigeni/
ti filij mei psequit̄: ꝛ non illos. Mea
quidem ē hec iniuria sic erat illa re
uerentia mea. Et ita reputo meu3
omne damnum eis illatum: ꝛ con/
tra me factas omnes contumelias:
vel derisiones ꝛ obprobria: ꝛ vitu/
peria que fiunt illis: q2 christos me
os nullo modo contingere siue pu/
nire debent. Ego nanq3 illos habeo
punire non ipsi seculares. Sed illi
velut iniqui demonstrant irreuerē
tiam qua3 circa sanguinem hñt. Et
q2 vilipendunt hunc excellentissi/
mum thesauru3 eis a me traditum
in salutem animarum suaꝝ: ꝛ vita3
Nam vltra recipere non valebant
ꝙ hēe verū deū: ꝛ hoīem in cibu3 vt
supra iam dixi tibi. Sed q2 reueren
tia mihi ñ fiebat ab ipsis ministris
ideo circa eos ē iminuta reuerētia
ꝯsueta substinendo psecutiões ab il
lis qui ꝯsiderāt in eis multa pecca/
ta ꝓut alibi tibi magis apte narra
bo. S3 tñ in veritate si reuerētiā in
eis istā habuissent ituitu mei nõ in
surrexissent: ita ꝯ eos ex quocūq3 de
fectu ppetrato per illos: q2 sanguis
hui⁹ dignitas i nullo minui põt: vñ
neq3 reuerentia minui d3: ꝛ quādo

minuitur offendor ego. Ideo multiplici respectu talis culpa mihi displicet amplius q̃ alie culpe sue super quo precipue tres causas in presenti dicam. Prima quidem: quoniam ea que ministris meis aguntur: vt iam viri contra me dirrecte reputo facta. Secundario: q2 preceptum meum transgrediendo vilipēdunt. Naз eis expresse prohibui ne tangant eos aliqua molestia: vnde sanguinis virtutem aperte contemnunt quam a sacro baptismo traxerunt. Sunt igitur inobedientes ea que sunt inhibita faciēdo: ꝛ sunt ipsi ꝑtioso sanguini rebelles propter ipsorum irreuerentiā: imo cum magna persecutione molestātur ꝛ velutí putrida membra sunt a corpore sancte matris ecclesie precisa. Et si taliter obstinati perseuerant in huiusmodi rebellione ac irreuerentia morte superueniente proculdubio baratrum eterne damnationis incurrunt. Tamen ad extrema perueniendo si se realiter humiliauerint ex corde culpam suam agnoscendo. Et ex affectuoso desiderio capiti suo reconciliari voluerint q̃uis actualiter implere non valuerint ad misericordiā eos acceptabo. Cōsulo tñ ne tale tempus expectare velint: q2 securi minime sunt vt illud habere possint. Tertia quoq3 causa propter quam ista est grauior culpa aliis: q2 peccata est ex affectata malitia perpetratuз agnoscentes enim ista nullo modo facere debere neq3 posse cū bona conscientia deliberatione preuia volunt offendere. Que quidem offensa procedit a quadam odibili: ꝛ peruersa superbia sine vlla corporali delectatiōe. imo corpus vna cū anima cōsumitur. Anima consumitur: q2 gratia priuatur: ꝛ sepe conscientie vermis eos itus crurit. Et substantia temporalis in obsequiū dyaboli dissipatur: vnde corpora post hec velut animalia moriuntur: Ita q3 tale peccatuз dirrecte contra me militat: ꝛ oppugnat Et absq3 colore delectationis: vel vtilitatis: imo solummodo cum affectata malicia: ꝛ horribili fumo superbie que superbia procedit absq3 sensibili delectatione: ꝛ amore: sed ab illo timore detestabili ꝛ peruerso quem ille pilatus habuit qui timore perdendi tēporale dominium vnigenitum meum interemit. Ita fecerunt atq3 faciunt isti. Multa peccata cōmittuntur ignorantia siue simplicitate: nō intelligendo: vel cognoscendo. Aliud vero cōmittit̃ ex deliberata malitia: q2 cognoscūt aliqui aperte malum quod ipsi faciunt ꝛ ex inordinata ↄcupiscentia: ꝛ voluntate quā habent in peccato: vel ex aliqua vtilitate misera quam putant vel indicant in eo reperire grauiter offendunt. Et sic offendunt atq3 damnificant animam suam atq3 pariter ꝛ ꝓximum eius: me quidem offendunt q2 non exhibent gloriaз atq3 laudē nomini sancto meo. Proximuз vero: q2 sibi non exhibent charitatis debitum. Me tamen actualiter in hoc actu minime percutit iste: quia v3 mihi dirrecte faciat offensam: imo semetipsum offendit que quidez

offensio mihi displicet propter eius
detrimentum. Horum autez offen
sio fit absqꝫ medio dirrecte mihi so/
li. Cetera peccata colorem aliquem
habent ⁊ cū aliquo medio perpetrā
tur: vt alias ego tibi dixi ꝙ omne
peccatum: ⁊ omnis virtus fiebat ꝓ
ximo mediante. Peccatum enim
fit ex priuatione caritatis dei ⁊ ꝓ/
ximi victus vero cum amore cari/
tatis. Offendentes proximum me
nimirum offendunt ipso mediante
Sed quoniā inter omnes homines
hos ministros meos elegi qui sunt
vncti mei ministratores sanguinis
vnigeniti filij mei carni vestre vni
ti cum natura mea diuina: itaqꝫ cō
secrantes yesu christi filij mei per/
sonaz ibi representant. Itaqꝫ potes
aperte cognoscere ꝙ hec offensio fit
huic verbo filio meo ⁊ si fit ei vtiqꝫ
mihi fit qꝛ sumus vnum. Isti miseri
preciosum sanguinem hunc perse/
quuntur: ⁊ isto inextimabili thesau
ro se priuant atqꝫ saluberrimo fru/
ctu eius. Unde mihi grauior est ħ
eorum offensa facta: mihi ⁊ non mi
nistris ꝙꝫ sint alia sua peccata. Si/
cut enim honor ille non est: nec esse
reputo ministrorum: imo vere meꝰ
est: ita persecutio talis ī me dirrigi/
tur: ⁊ in hunc preciosum sanguinez
vnigeniti filij mei: qꝛ sumus vnum
vt supradictum est. Unde noueris
ꝙ omnia preterita peccata que cō/
miserūt hactenus isti culpe compa/
rata leniora iudico quare tantam ī
de sentio displicentiam. Unde sicut
alias tibi patefeci materiam exhi/
bendo tibi doloris ⁊ amaritudinis
ex offensiōe mihi facta ⁊ damnatio
ne miserorum: ita te nunc exhortor
pariter ⁊ alios amicos atqꝫ seruito
res meos: vt inuigilare sollicite stu
deatis orationibus humilibus con
tinuis ⁊ deuotis ante me: vt ex bo/
nitate mea misericorditer illustren
tur atqꝫ soluantur huiusmodi tene
bre que superuenerunt in his putri
dis mēbris a corpore sancte matris
ecclesie precisis. Sed ego quasi non
inuenio quenqꝫ qui caritatiue de ꝑ
secutione que fit isti pretioso sangui
ni cōdoleat. Bene multos inuenio
mihi displicentiam irrogantes at/
qꝫ me sagittis amoris proprij sagit/
tantes. Isti cum quodaz timore ser
uili: ⁊ inani reputatione propria ve
lut excecati reputant ad honorem
suum accedere quod in veritate si/
bi dedecus est. Et econuerso repu/
tant esse dedecus illud: vnde salu/
tem ⁊ honorem indubitanter acqui
rerent: vz humiliando se capiti suo.

In hoc capitulo loquitur de per
secutoribꝰ ecclesie sancte atqꝫ de mi
nistris varijs modis. Capi. cxvij.

Dixi tibi ꝙ a plurimis ego sa
gittabar: ⁊ ita se veritas ha/
bet vz cum intentione sua mala me
iuxta posse sagittando percutiunt
non ꝙ in me cadere possit aliqua le
sio cuiuscunqꝫ rei vel ab aliquo pos
sim offendi. Quia contingit in me
per moduz loquendi sicut apparet
in durissimo lapide qui percussus
ictuz in se non recipit: imo reuertit
ad percutientem ita culparum illo

rum percussiones: vnde sentio feto/
rem proculdubio mihi nocere nul/
lo modo possunt: sed venenata sagit
ta culpe letalis eos percutit ⁊ occi/
dit. Que culpa gratia priuat eos ĩ
uita presenti fructum huius pretio
si sanguinis ãmittendo. Et si in vlti
mo se non emendauerint cum con/
tritione cordis ⁊ humili confessione
sancta peruenient ad eternam dã/
nationem a me precisi: ⁊ cum demo
nio copulati colligationem enim in
simul ordinauerunt: quoniam illi/
co cũ anima gratia priuatur in pec
cato ligatur cum vinculis odij vir/
tutum: ⁊ amoris vitiorum. Et cum
arbitrio libero ligamen istud in ma
nu diaboli posuerunt cũ quo ligat
eos: qm̃ ab eo aliter ligari nõ pos/
sent. Isto ligamine ligati sunt adin
uicem isti persecutores huius pre/
ciosi sanguinis ⁊ veluti membra cũ
demonio ligata demoñum officiuꝫ
assumpserũt Ipsa nanqꝫ demonia
conantur iuxta posse fideles a salu/
tis via peruertere gratie statum ab
eis aufferendo ⁊ ad culpas induce/
re mortalium offensarum: atqꝫ pec/
catorum: vt irremediabile malum
quod experiuntur in se participent
cum illis fidelibus quos decipere
possunt. Similiter isti faciunt qui
veluti membra diaboli spõse filios
yesu christi filij mei subuertunt eos
a caritatis vinculo dissoluentes ⁊
eos liga miserabili ⁊ infelici ligan/
tes: ⁊ ipsos cum eisdem huiusmodi
fructu sanguinis exultant esse pri/
uatos. Hoc vtiqꝫ vinculum sigillo
tenebrarum apparet esse sigillatuꝫ:
quia non agnoscunt in quot incõ
uenientia miseranda ceciderunt: ⁊
alios ad cadendũ impellunt. Ideo
non se corrigũt: quia minime cogno
scunt: imo tanq̄ excecati gloriatur ĩ
eorum corporis: ⁊ anime destructio
ne. O carissima filia dolcas amari/
tudinem vehementi videndo tan/
tam miseriaꝫ ⁊ cecitatem in his qui
loti sunt in isto precioso sanguine si/
cut ⁊ tu. Sunt insuper adulti atqꝫ nu
triti prefato sanguĩe ad ecclesie san
cte pect⁹: ⁊ modo veluti rebelles ab
eius pectore discesserunt ex quodaꝫ
vilipendendo timore: atqꝫ sub colo/
re corrigendi defectus ministroruꝫ
meorum de quibus expresse prohi/
bui ne tãgerentur ab eis. Unde ter
ror valde te debet inuadere vna
cum alijs amicis meis quandocũqꝫ
ñominari sentis vituposam huius/
modi colligationem: atqꝫ detestabi
lem lingua tua narrare: non sufficit
quantuꝫ illam abhominor. Et q̄ vi
detur etiam esse deterius: quia cuꝫ
clamide defectuum ministrorꝫ meo
rum se defendere volunt: ⁊ eorum
culpas nec aduertere videntur: q̄
nulla clamis: ante meos oculos ali
quid abscondere potest quin aper/
te videam omnia. Coraꝫ oculo crea
ture quandoqꝫ potest aliquid abscõ
di mihi vero nunq̄: quia non soluꝫ
presentia video verumetiaꝫ omnia
preterita: ⁊ futura cognosco. Ego di
lexi vos ⁊ agnoui plusq̄ ceteris. Et
hec est vna de causis quare misera/
biles homines in uita presenti se nõ
corrigunt: quoniam in veritate cuꝫ
lumine viue fidei non existimant a

me videri: quia si veraciter: ita cre/derent: et quod omnis culpa punietur et omne bonum a me remunerabi/tur: ut in alio loco tibi dixi procul/dubio: non ita multiplicarent offen/sas: immo potius iam factas contra me sollicite corrigerent: et humiliter a me misericordiam exposcerent: et ego mediante sanguine filii mei mi/sericordiam eis impenderem. Sed ipsi sunt velut obstinati: et a bonita/te mea reprobati: et in ruinam ulti/mam inciderunt privati lumine propter eorum defectus: et tanquam om/nino ceci sunt effecti: sanguinis uni/geniti mei persecutores. Que perse/cutio fieri non debet ex aliquo defe/ctu qui videretur: vel esset in mini/stris eiusdem pretiosi sanguinis.

Brevis repetitio super predictis de ecclesia et ministris eius.
Capi.cxviii.

Aliqua tibi narravi carissima filia de reverentia que fieri de/bet unctis meis non obstantibus qui buscunque defectibus eorum: quoni/am illa reverentia non fit: nec fie/ri debet intuitu solummodo ipsorum sed propter auctoritatem quam eis exhibui. Et quoniam ex defectibus eorum sacramenti ministerium: nec minui: nec dividi potest ipsa reveren/tia circa eos deficere non debet in/tuitu thesauri pretiosi sanguinis. Faciendo autem oppositum osten/didi tibi parvam scintillam in com/paratione magne displicentie quam inde percipio: et quam graviter offen/dunt. Et quantum habeo molestam colligationem factam: et quam quotti/die isti faciunt in servitium diaboli contra me cum persecutione pretio/si sanguinis unigeniti filii mei: ut amplius amarissime doleas. Iste quem in presenti narravi tibi est unus de/fectus particularis ex persecutione facta contra sanctam ecclesiam: et ita tibi dico generaliter de religione christiana: quoniam omnes in pec/cato mortali consistentes vita gra/tie se privant atque sanguinem precio/sum vilipendunt: hoc valde mihi displicet. Sed valde maiorem displi/centiam habeo de supra memoratis qui ligati sunt: ita directe contra me.

De excellentia et virtutibus mi/nistrorum sanctorum: et quomodo conditionem habent solis: et de ip/sorum correptione circa subditos.
Capi.cxix.

Nunc ut impendam aliquale refrigerium anime tue miti/gabo dolorem tuum: atque tenebras istorum miserabilium subditorum cum vita sancta: et odorifera mini/strorum meorum de quibus tibi di/xi quod habebant conditionem solis. Itaque cum odore virtutum ipsorum factorem poteris in presenti mitiga/re: atque similimodo cum luce tene/bre cessabunt ac etiam cum ista luce melius intelligere poteris tenebras vitiorum que regnant in ministris meis. Igitur oculum

intellectus aperias ⁊ videbis i me
iustitie sole gloriosos ministros qui
cum administrarent verum solem
conditionez induerunt solis: vt ego
tibi recitaui de petro principe cete
rorum apostolorum qui claues ab
vnigenito filio meo regni celorum
accepit ita tibi dico de aliis qui lu/
men in hoc viridario sancte matris
ecclesie ministrauerunt vz corpus
atqz sanguinem vnigeniti filii mei
veri solis viniti mihi: nec a me quo/
quomodo diuisi: vt est ibi supradi/
ctuz. Et omnia sacramenta ecclesie
sancte que quidem omnia valent: ⁊
vitam exhibent in virtute preciosi
sanguis in diuersis gradibus: vt a
spiritusancto sunt ordiati ministri
cum quo ministrauerunt: cuz lumi
ne gratie quod extraxerunt ab isto
vero lumine. Sed istud amabile lu
men est solum. Non enim potest eẽ
solum gratie lumen neqz potest esse
diuisum. Itaqz totum habetur siue
nihil. Ille qui ꝯsistit in peccato mor
tali priuatus est illico lumine gra/
tie. Qui vero gratiam habet est il/
luminatus in oculo intellectus in
agnoscendo me qui gratiam eidedi
⁊ virtutem que conseruat gratiam
Et in ipso lumine peccati miseriam
agnoscit atqz causam ipsius vz amo
rem proprium sensitiuum ideo mo
uetur ad odium contra illuz. Et ex
hoc odio proprii amoris in affectu
suo recipit calorem mee diuine cari
tatis. Affectus illico sequitur intel/
lectum: vnde recipit ab isto glorio/
so lumine calorem sectando doctri/
naz dulcissime mee veritatis. Qua
re memoria repletur indilate recor
datione beneficii sanguinis. Itaqz
cernis ꝙ lumen hoc haberi nequit
absqz calore pariter ⁊ colore: quoni/
am hec tria vnum sunt ex vnione p
fecta. Et ita nemo haberẽ potest vnã
anime potentiam ordinatam ad re
cipiendum in se me verũ solem quin
omnes tres ordinate sint ⁊ in nomi
ne meo congregate. Cum enim ocu
lus intellectus cum lumine fidei cõ
surgit vltra cõmune lumen ⁊ aspe/
ctum supranaturalem ad se specu/
landum in me affectus cum indila
te sequiẽ amando que vidit ⁊ agno
uit intellectus: ⁊ ipso facto memo/
ria repletur his que diligit affectus
Et ita disposite potẽtie talis anime
participant ⁊ habent me solem ve/
rũ: ⁊ illuminantur in potentia mea
⁊ sapientia vnigeniti filii mei ⁊ ista
succensa clementia spiritussancti.
Uides ergo ꝙ isti ministri mei fide
les assumpserunt conditionez solis
quia vz induti cuz plenis potentiis
animarum eorum de me vero sole
more solis agunt. Sol quippe cale/
facit ⁊ illuminat ⁊ cum calore suo
terram geminare facit. Ita faciunt
isti dulces electi: ⁊ vncti mĩstri mei
quos in corpore mistico sancte ma/
tris ecclesie collocaui administran/
dum corpus ⁊ sanguinem vnigeni
ti filii mei cuz aliis ecclesie sacramẽ
tis que vitaz habent ex virtute san
guinis virtuose ministrauerũt illa
mentaliter ⁊ actualiter. Mentali/
ter vz illustrando corpus misticum
ecclesie sancte lumine scientie supra
naturalis cum colore sancte vite se/

quentes yesu christi filii mei doctri
nam colorem quoqꝫ ministrauerũt
ardentissime caritatis. Unde cum
calore suo caritatiuo germinare fa/
ciebant animas que steriles erant
eas illuminãdo lumine scientie pa/
riter ⁊ eorum vita sancta: ⁊ ordina/
ta tenebras expellebant infidelita/
tis atqꝫ mortalium peccatorum or
dinantes vitam eorum qui viue/
bant inordinate cuꝫ frigiditate mẽ
tis ex priuatione caritatis: ⁊ in te/
nebris peccatorum. Igitur aperte
cognoscere potes q ipsi sunt veluti
sol ex eo q solis conditioneꝫ assum/
pserunt a me vero sole: quoniam ex
amoris affectu sunt quasi vnuꝫ me
cum effecti: ⁊ ego cum eis. Quili/
bet iuxta gradum suum: vt cum ele
gi lumen exhibuit in ecclesia san/
cta. Petrus cum predicatione mi/
raculis ⁊ doctrina postremo cum ꝓ
prio sanguine. Gregorius cum sci/
entia sacram paginam exponen/
do: ⁊ cum vite sancte speculo. Silue
ster vero contra iudeos: ⁊ infideles
ante Constantinum imperatorem
cum efficacissima disputatione fi/
dem christianam approbando ver/
bis atqꝫ factis: vt ego sibi virtutem
administraui. Si consideres Augu
stinum. Hieronimum atqꝫ glorio/
sum Thomam de acquino: ⁊ alios
quamplurimos videbis quanto lu
mine sponsam istam illustrauerunt
veluti: illuminaria splendentia su/
per cãdelabro collocata errores ex/
tirpauerunt: ⁊ obcecatas animas il
luminauerunt cum humilitate per
fecta veluti famelici salutis anima

rum: ⁊ honoris mei manducantes
istum cibum ingenti dilectione su/
per mensa sanctissime crucis. Mar/
tires vero sanguine proprio dilata/
uerunt veram ⁊ salutiferam fidem
qui sanguis iactabat odorem in cõ
spectu meo: ⁊ cum odore sanguinis
atqꝫ virtutum: ⁊ lumine scientie san
ctificabant in ista sponsa fetorem in
fidelitatis expurgando: ⁊ animas
in tenebris assuetas illuminando:
quia lumen vere fidei reducebat in
eis. Prelati quoqꝫ i statu prelatio
nis a vicario meo in terra constitu
ti mihi cum sancta: ⁊ honesta vita
sacrificium iustitie faciebant. Mar
garita quoqꝫ iustitie cum humili/
tate vera: ⁊ ardentissima caritate
cum salutifero lumine discretionis
in eis atqꝫ subditis eorum apertis/
sime relucebat. In se principaliter
iuste mihi debitum exhibebant: vi
delicet nomini meo reddendo glo/
riam ⁊ honorem. Sibi vero redde/
bant odium ⁊ displicentiaꝫ proprie
sensualitatis contemnendo vitia: ⁊
amplectendo virtutes vna cum ca
ritate mea pariter ⁊ proximi sui cũ
humilitate conculcabant superbi/
am. Et ad mensam altaris accede/
bant veluti angeli cuꝫ puritate cor
poris: ⁊ anime cum sinceritate men
tis offerendo mihi sacrificiuꝫ in for
nace vere caritatis exusti. Et quia
prius de semetipsis iustitiam ege/
rant ideo de subditis etiam iustiti/
am agebant volentes ⁊ inducentes
eos virtuose viuer̃ corripiẽtes trã
gressores absqꝫ timore seruili nõ at/
tendentes ad semetipsos: immo so/

lum ad honorem meum: et salutem animarum. Ipsi tanquam boni pastores imitabantur: pastorem optimum: videlicet yesum christum vnigenitum meum quem vobis assignaui: vt ipse gubernaret: et aleret vos oues et vitam pro vobis exponeret. Isti vere sunt imitati vestigia sua. Ideo correxerunt: et nõ permiserunt mẽbra languẽtia putrescere: videlicet non corrigendo. imo caritatiue: cum be͂ignitatis vnguẽto sine cũ ignis asperitate plagam incidendo culpe sicuti sancta discretio videbat expedire fortiter arguendo atque disciplinando plus: vel minus iuxta defectus exigentiam. Et pro tali reprehensione siue correptione: vel etiam pro veritate salubri profitẽda mortem sui corporis vilipendebant: isti quidem erant ortulani veri qui sollicite cũ sancto zelo atque timore dei spinas peccatorum euellebant plantando virtutum odoriferas in ecclesia sancta planctas: vnde subditi viuebant virtuose cum sancto timore quottidie crescentes veluti odoriferi flores i corpore mistico sancte matris ecclesie. Quare corrigebãt absque timore seruili: quia penitus erant illo priuati. Nam in eis aberat venenosa culpa peccati: et ideo cum iustitia sancta viuebant arguendo viriliter absque timore quocunque. Hec ẽ illa margarita que valde lucebat in eis que lumen exhibebat: et pacẽ in subditorum mentibus: vnde cum sancto timore persistebant in vnitate cordium. Unde certissime noueris: quia nihil aliud est in causa talium tenebrarum atque diuisionum in mundo inter seculares clericos atque religiosos: et ecclesie sancte pastores: nisi quia iustitie lumen omnino defecit: et iniustitia tenebrosa preualuit. Nullus in vita presenti status in lege ciuili siue diuina conseruari potest i statu gratia sine sancta iustitia. Quoniam accidit ei qui non corripit: nec corripitur veluti membro quod incipit in se putrescere: quia si medicus inhers et insipiens ibi solũmodo supponat vnguẽtum: et non vtatur opportuno cauterio plagam incidendo corpus vniuersum inficitur atque putrescit. Ita prelato contingit: vel aliis dominis qui si videndo membra subditorum esse corrupta propter fetorem peccati mortalis apponunt solum vnguentum blanditiarum et adulationum absque debita reprehensione nullo tempore liberabũtur: sed ex hoc inficientur alia membra que vicina sunt i ipso corpore: videlicet sub eodem pastore. Si vero fuerit idoneus: et expertus medicus animarum illarum: vt erant isti gloriosi pastores vna cum vnguento reprehensionis ignem adhibebit. Et si membrum huiusmodi penitus obstinatum esset in malo precidet illud a cõgregatione separando ne corrumpat alia membra putredine peccatorum: ipsi tamen non ita hodie faciunt: imo videre dissimulant. Sed

nunquid ignoſcantur: hoc eſt quia radix amoris priuati viuit in eis: vnde peruerſum timorem ſeruilem extrahunt. Nam ex timore perdendi ſtatum prelature ſiue temporalia quedam non corrigunt. Sed velut exceecati faciunt: ideo non agnoſcunt quomodo ſtatus in ſe conſeruatur. Quod ſi cognoſcerent quomodo bene conſeruatur cum iuſtitia ſancta manutenerent eam. Sed qꝛ lumine vero priuati ſunt: neq; videre: neq; intelligere queunt: ⁊ exiſtimant eum ex iniuſtitia conſeruare non arguendo ſubditorum iniquitates ipſi vero decipiuntur a propria paſſiõe ſenſitiua: ⁊ ab ambitione prelature ſiue dominij: ⁊ iſti non arguunt: neq; corrigunt eo qꝛ ſunt eiſdem defectibus: vel maioribus infecti. Scientes ergo ſe culpabiles audaciam atq; confidentiam ammittunt arguendi ceteros: inhibiti atq; ligati a ſeruili timore ſe videre diſſimulant. Et ſi quandoq; vident aperta quedam arguere ſiue diſciplinare negligunt: imo ſe blandis verbis obligari permittunt interuenientibus exenijs ⁊ oblationibus: vnde poſtmodum in ipſorum malorum excuſationes ad inueniendum conantur: vt ipſos in nullo punire: vel arguere debeant. In iſtis impletur illud euangelicum a mea veritate prolatum: ipſi ceci ſunt atq; cecorum duces: ⁊ ſi cecus a ceco ducatur ambo in foueam cadunt. Nõ ita fecerunt illi qui precesſerũt: vel faciunt etiam aliqui moderno tempore conſiſtentes veri duces. ⁊ amabiles miniſtri mei de quibus tibi dixi ꝙ habebant in ſe proprietatem ſolis atq; conditionem qui vere ſe veluti ſol habent. Non inueniũtur in eis tenebre peccatorum: vel ignorantie: quia ſequuntur in veritate doctrinam vnigeniti filij mei: neq; tepidi ſunt eo ꝗ exuſti ſunt: ⁊ iugiter exuriuntur in fornace mee diuine caritatis. Et veluti contemptores diuitiarum prelationum: atq; dignitatum vite preſentis abſq; timore quecũq; corrigunt audacter. Nam ille qui prelationem ſiue dominium appetere non vult ãmittere nullomodo metuit. Ideo viriliter arguunt iſti. quoniam immunis a culpa reperitur eorum conſcientia. Quare precioſa margarita: iuſtitie tenebroſa non erat in ipſis miniſtris meis fidelibus: immo lucida: amplexabantur inſuper auide paupertatem voluntariam: ⁊ vilitatem propriam cum humilitate ꝓfunda. Ideo paruipendebant irriſiones cõtumelias detractiones hominum iniurias obprobria penas atq; tormenta quorumcunq; perſecutorum. Omnia cum inuincibili patientia tollerabant amore mei: tanꝗ angeli terreſtres: immo plus ꝗ angeli non ex natura: ſed ex gratioſo miniſterio ſuper naturam eis a bonitate mea cõmiſſo: vz miniſtrãdi corpus ⁊ ſanguinem vnigeniti filij mei. Et vere miniſtri mei tales angeli ſunt eo: quia ſicut angelus a me veſtre cuſtodie deputatus

inſpirat in mentibus veſtris inſpi/
rationes bonas atqꝫ ſanctas:ita fa/
ciebant ipſi ⁊ hodie facere tenentur
eo quia deputati ſunt ad veſtram
cuſtodiam. Ideo iugiter habebant
oculum in ſubditos eorum veluti
veri cuſtodes inſpirantes in eorum
animabus inſpirationes bonas ⁊
ſanctas cum exemplari vita ⁊ vir/
tuoſa pro eis offerentes amoroſa: ⁊
dulcia deſideria in conſpectu meo
cum humili oratione continua. Ita
qꝫ vides ꝙ ſunt angeli collocati ſu/
per candelabro velut accenſe lucer
ne in corpore miſtico ſancte matris
eccleſie ab ignita caritate mea pro
veſtra ſalubri cuſtodia: vt in cecita
te veſtra ducem habeatis: vt vos in
veritatis atqꝫ ſalutis via dirigant
Ipſi miniſtri mei cum humilitate
magna: ⁊ exemplari conuerſabantur
cum ſubditis eorum ipſos caritati/
ue gubernando cum viua fide pa/
riter ⁊ firma ſpe minime dubitabant
ne ſibi ſiue ſubditis: iſta temporalia
deficerent. Ideo pauperibus ha/
bundantiſſime diſtribuebant eccle
ſie ſibi commiſſe ſubſtantiam: ⁊ be/
ne ſeruabant: ⁊ opere perficiebant
illud ad quod erant obligati diſtri/
buẽdo: videlicet in neceſſitate pau/
perum eccleſie ſubſtantiam tempo/
ralem. Ipſi depoſita facere vitabãt
itaqꝫ poſt vitam eorum non inue/
niebantur eis aliqua depoſita: im/
mo poſt mortem aliquorum debita
plurima reperiebantur contracta
pro neceſſitatibus pauperum cari/
tatiue ſubleuandis. Et hoc occurre
bat ex excellentia caritatis eorum
que procedebat a vera ſpe quam in
prouidentia mea collocauerant.
Nam erant proculdubio timore ſer
uili priuati: ⁊ ideo minime timebãt
eis aliqua neceſſaria debere quo/
quomodo deficere ſiue temporalia.
Hoc eſt vtiqꝫ ſignum quod aperte
demonſtrat hominem in me collo/
caſſe ſpem: ⁊ non in ſe: quando vꝫ ti/
more ſeruili non timet. Sed illi qui
ſperant in ſe ſunt illi qui timent ⁊
expaueſcunt ex vmbra propria me/
tuentes: atqꝫ dubitantes ne celum
vna cum terra deficiat eis. Cum
iſto timore atqꝫ peruerſa ſpe quam
habent in modica prudentia ſua tã
tam infelicem ⁊ miſerabilem ſollici
tudinem aſſumunt in acquirendo
atqꝫ conſeruando res iſtas exterio/
res ꝙ videtur ipſos omnino poſter
gare ſpiritualia: ⁊ vix inuenit quis
ad hec attendat. Sed ipſi miſerabi
les infelices atqꝫ ſuperbi non atten
dunt: neqꝫ conſiderant: ꝙ ego ſum
ille qui prouideo que ſunt neceſſa/
ria anime ſimul ⁊ corpori veſtro qꝫ
uis cum illa menſura qua ſperatis
in me cuꝫ ea remetietur vobis pru
dẽtia mea: neqꝫ miſeri atqꝫ preſum/
ptuoſi attendunt: ꝙ ego ſuꝫ ille qui
ſum ipſi vero non ſunt. Eſſe nanqꝫ
ſuum a mea bonitate acceperunt:
⁊ omnem gratiaꝫ ſuper hoc eſſe ſun
datam. Et ideo ſuperuacue laborat
⁊ innanum laborat ille qui cuſto/
dit ciuitatem: niſi cuſtodiatur a
me. Stulto labore fatigatur omnis
qui ſe putat illam ſua vigilia ſiue ſo
licitudine poſſe defendere: quoniaꝫ
ego ſum ille ſolus qui cuſtodio. Ta

mēn a vobis exigo: ꝙ hoc eſſe vobis
a me conceſſum: ⁊ alias gratias in
ipſo: ⁊ ſuper ipſo fundatas exercea/
tis virtuoſe viuendo cum arbitrio
libero dum tempus habetis: ⁊ lumē
rationis quod ego vobis exhibui:
quia creaui vos abſqꝫ vobis: ſed nō
decreui ſaluare vos abſqꝫ vobis.
Uos quippe dilexi ante ꝙ̄ eētis. Et
hoc videtur ⁊ aperte cognouerunt
iſti dilecti mei: ⁊ ideo me dilexerunt
ineffabiliter. Et propter affectuo/
ſum amorem quo me diligebant:
ita fiducialiter in me ſperabant: ⁊
nunquam in aliquo dubitabant ſi/
ue metuebāt. Unde ſilueſter diſpu/
tando coram imperatore conſtanti
no contra illos duodecim iudeos in
preſentia magne multitudinis in
maxima conſtantia perſeuerabat:
cum fide viua credens: ⁊ exiſtimās
quia me ſecum exiſtente nullus ei
nocere poterat: ⁊ ideo nullum time
re debebat. Et ita ceteri mei ſerui fi
deles omni timore ſeruili depoſito
conſtanter in omnibus agebant:
quia ſoli non erant: immo bene ſo/
ciati: quoniam in dilectione carita/
tis exiſtentes in me ſtabāt. Et a me
lumen ſapientie vnigeniti filij mei
recipiebant. A me vero potentiam
habebant: vnde fortes erant cōtra
principes atqꝫ mundi thirannos.
A me quoqꝫ recipiebant ignē̄m ſan
cti ſpiritus in quo percipiebāt eiuſ/
dem clementiam ⁊ amorem igni/
tum. Hic amor eſt aſſociatus cum
lumine fidei cum firma ſpe: cum in
uincibili fortitudine cum pace ve/
ra ⁊ longa perſeuerantia: videlicet
vſqꝫ ad vltimum ſue mortis. Itaqꝫ
vides aperte ꝙ ſoli non erant: im/
mo ſociati: ⁊ ideo nullo modo me/
tuebant. Solus ille qui ſe ſolum vi/
det ⁊ attendit: in ſe ſolummodo ſpe
rans caritatis amore priuatus eſt
ille qui timet: ⁊ queecunqꝫ parua res
incutit ei timorem ex eo quia ſolus
eſt priuatus ex defectu ſuo me qui
ſūmam ſecuritatem anime tribuo
me per affectum amoris in verita/
te poſſidenti: hoc experientia cogno
ſcebant hi glorioſi dilectiꝰ mei: quia
nihil animabus eorum obeſſe pote
rat: immo potius ipſi nocebant ho/
minibus: ⁊ demonibus qui frequen
tiſſime ligati permanebant ex vir/
tuoſa potentia quam ego ſuper eos
ex bonitate mea conceſſeram. Et
hoc erat ꝙ correſpondere volebam
fidei ſpei atqꝫ dilectioni quam ha/
bebant in me. lingua tua faciliter
enarrare non poſſet virtutes iſto/
rum: nec oculus intellectus aſpice/
re fructum quem in vita durabili
recipiunt. Et ita recipient omnes
qui realiter veſtigia ſequentur eo/
rum. Ipſi permanent in conſpectu
meo veluti pretioſi lapides: quia la
bores eorum valde libenter acce/
ptaui: ⁊ lumen quo corpus miſti/
cum eccleſie ſancte cum odore vir/
tutis illuſtrauerunt. Et ipſos in vi/
ta durabili digniſſime collocaui:
vbi recipiunt beatitudinem: ⁊ glo/
riam ineſtimabilem in viſione mea
quoniam ipſi prebuerunt exemplū
ſancte ⁊ honeſte vite: ⁊ cum lumi/
ne virtuoſe miniſtrauerunt illud
verum ⁊ eternum lumen: videlicet

corpus ⁊ sanguinem vnigeniti filij mei: atq; cetera sacramēta. Et ideo valde singulariter a me diliguntur ⁊ honorantur: tamen ex dignitate qua in eis ita gratiose cōmissi: quia sunt vncti atq; ministri mei fideles tum etiam: quia thesaurum quem eis in manu posui non absconderūt in terra per negligentiam atq; ignorantiam: sed a me recepisse cognouerunt: ⁊ eum ad lucrum exposuerunt cum fideli sollicitudine humilitate profunda: ⁊ alijs virtutibus veris atq; realibus. Et quoniā ego in salutem animarum eos in tanta collocaueram excellentia nunquam ociose pertransibant: immo veluti boni pastores ingenti sollicitudine reducebant oberrātes oues ad ouile salubre sancte matris ecclesie.

Quare per amoris affectum: ⁊ animarum salutem veluti famelici morti semetipsos exponebant: vt eas abstraherent de manu diaboli. Ipsi quandoq; se simulabant infirmos cum infirmis. Aliquando nāque ne peccator ex desperatiōe cōfunderetur: ⁊ vt apertius: atq; maiori fiducia suam egritudinem in confessione propalarent dicendo cū intentiōe sancta simulabāt. Et ego sum infirmus. Salubriter ergo nouerant flere cum flentibus: ⁊ gaudere cum gaudentibus: ⁊ prudenter exhibebant: vnicuiq; cibum sue saluti necessarium: ⁊ vtilem: videlicet conseruando bonos quorum virtute gaudebant: quoniam ex inuidia nullo modo tabescebant: immo dillatati multum in affectu sincere caritatis omnium proximorum eorum: ⁊ precipue subditorum suorum. Peccatores autem a peccatis suis extrahere sollicite sattagebant eis affectuose prudenter atq; caritatiua compassione condescendentes: ⁊ in corpore penitentiali frequenter in animo maiorem amaritudinem imponentes habebant q̄ illi quibus imponebatur. Et aliquando plures erant qui penitentiam iniunctam: vnā cum peccatoribus illis agebant: ⁊ precipue cum percepissent huiusmodi penitentiam eis extitisse molestam vel valde grauem vnde frequenter ex hoc actu caritatiuo difficultas aspera vertebatur in dulcem atq; gratam. Isti fideles ministri mei dilecti cum essent ī statu prelature se subditos exhibebāt ex humilitate: ⁊ cum essent in ecclesia domini se faciebant infimos atq; subditorum seruos existentes in virtute sani: atq; robusti ex caritate se simulabant infirmos: ⁊ imbecilles. Cum simplicibus erant: ⁊ ipsi simplices cum paruis parui: ⁊ ita cum hominibus humiliter: atq; caritatiue salubriter cōuersari nouerant vnicuiq; cibum vtilem anime sue ministrādo. Horū ꝓ quid erat in causa? Proculdubio fames: atq; desiderium quod habebant ad honorem meum atq; salutem anima

rum: ⁊ ita velociſſime currebant ad
manducandum huiuſmodi cibum
in menſa glorioſe crucis nullū omnino
recuſando laborem. Sed veluti
zelatores igniferi ſalutis animarum:
atq̃ ſalutifere fidei dilatationis:
⁊ exaltationis immergebant ſe
metipſos inter ſpinas multarū tribulationum:
⁊ cum inuicta pacientia
pericula mūdi tollerabant. Jugiter
offerentes in conſpectu meo incenſum
affectuoſū: ⁊ anxij deſiderij:
cū oratione continua: ⁊ humili atq̃
ſudoribus lachrimoſis: ⁊ ſic vngebant
proximi ſui plagas. Plagas
inq̃ culpe mortalium peccatorum:
vnde perfectam ſanctitatem
ipſi ſubditi aſſequi poterant ſi cum
humilitate cordis huiuſmodi recipiebant
vnguentum.

Capituli repeticio in ſumma de
reuerentia que ſacerdotibus reddi
debet ſiue bonis ſiue malis.

Capi. cxx.

Nunc o cariſſima filia demonſtraui
tibi ſcintillam paruaȝ
de ipſorum excellentia ſcintillaȝ vo
co reſpectu eius quod eſt. Tibi narrādo
pauca de dignitate in qua ipſos
collocaui: quoniam eos elegi atque
meos eſſe feci miniſtros. Et intuitu
dignitatis iſtius: ⁊ auctoritatis
quam eis exhibui nolebam: ſed
neq̃ volo q̄ propter aliquem defectum
ipſorum ſecularis aliquis eos
aliquo modo puniat ⁊ ipſos iniurioſe
tangentes: vel punientes me valde
grauiter offendunt: imo volo q̄
eos habeant in debita reuerentia.
Non quidem eos intuitu ſui ſicut
iam dixi: ſed intuitu mei: videlicet
propter auctoritatem eis a me conceſſam.
Unde reuerentia talis nullo
tempore minui debet quamuis in
eis minueretur virtus. Jpſos quippe
tibi poſui narrando veluti miniſtratores
veri ſolis: videlicet corporis
⁊ ſanguinis vnigeniti filij mei: ⁊
aliorum eccleſie ſacramentorum. Jſta
dignitas contingit atq̃ pertinet bonis:
atq̃ malis: ⁊ ad quemlibet ipſorum
illam miniſtrare pertinet: vt
iam dixi ſuperius. Dixi tibi q̄ miniſtri
mei perfecti ſolis conditionem
habent: ⁊ ſic eſt illuminantes: atq̃
calefacientes ex caritatis ardore proximos
eorum: ⁊ cum iſto calore fructificabant:
atq̃ germinare faciebant
virtutes in omnibus eorum
ſubditorum. Etiam tibi dixi: quia
ſunt angeli vobis aſſignati per me
pro tuta cuſtodia veſtra: vt bonam
de vobis diligentiam habeant: atq̃
ſanctas inſpirationes in cordibus
veſtris intromittant mediantibus
orationibus ſuis atq̃ ſalutari doctrina:
⁊ exemplo virtuoſe vite. Sollicite
quoq̃ miniſtrēt vobis eccleſie ſacramenta
prout angelus agit qui
vos a malo cuſtodit vobiſque ſeruit:
⁊ bonas inſpirationes in mente
veſtra inſpirat. Jtaque cernis

ꝙ vltra dignitatem quam eis ego concessi cum ornamento virtutum sicut de talibus tibi narraui: ⁊ vt omnes obligantur esse quantum ipsi digni sunt a vobis amari: ⁊ in q̄ta reuerentia debent a vobis haberi: quoniam ipsi dilecti filij sunt ⁊ veluti sol in corpore mistico ecclesie sancte positi. propter virtutes eorum. Nam omnis homo virtuosus dignus est amari: sed multo fortius isti propter ministerium in eorum manibus a me positum. Quare virtutis intuitu ac propter huiusmodi sacramenti dignitatem eos amare debetis. Eorum vero qui miserabiliter viuunt odire defectus obligamini. Non tamen eorum iudices esse debetis: quia nolo ⁊ omnino ꝓhibeo: quia christi mei sunt. Ideo debetis amare atq̃ reuereri penitus auctoritatem eis a me concessam. Uos optime nostis: quia si quidam immundus ⁊ male indutus vobis adduceret aliquem preciosum thesaurum de quo vitam cōtinue traheretis vos amore thesauri: ⁊ domini mittētis odio nullo modo portitorem haberetis non obstāte ꝙ esset in se laceratus: ⁊ immundus. Immundicia quippe bene displiceret vobis atq̃ conaremini ꝙ ab immūdicia purgaretur: ⁊ indueretur amore domini. Igitur ita facere debetis ex debito secundum ordinem affectuose caritatis: ⁊ ita nolo vos agere circa tales ministros meos quando sunt inordinati qui cum immundicia vitiorum atq̃ lacerati per separationem vere caritatis vobis adducunt ingentes thesauros videlicet ecclesie sancte veneranda sacramenta que vobis vitam gratie conferunt indubitanter vobis illa digne sumentibus. Ergo non obstantibus illorum vicijs atque defectibus amore mei mittentis ⁊ amore vite gratie quam a magno thesauro recipitis qui ab eorũ manibus vobis ī ecclesia sancta ministratur: videlicet vnigeniti filij corpus ⁊ sanguis vniti cum diuina mea natura reuerenter accepta re eos debetis. Odio quidem habeatis eorum vicia cum displicentia magna: s; iuxta posse conemini caritatis affectu: ⁊ oratione sancta illos adiuuando induere: ac indumenta ipsorum abluere lachrimis ⁊ eos offeratis cum sancto desiderio in conspectu mee diuine maiestatis vt illos induam ex bonitate mea vestimento caritatis. Uos aperte scitis ꝙ volo eis libenter impendere gratiam inquantum ipsi disponant se ad accipiendum illa;: ⁊ vos ad intercedendum pro eis: quia ꝓculdubio non est mee voluntatis: vt ipsi ministrent vobis: ⁊ alijs in vita presenti solem in tenebris: neque ꝙ ipsi nudati sint vestimento virtutum: ⁊ immundi viuant inhoneste: immo posui eos dando vobis in exemplum virtutum: vt sint velut angeli terrestres: ⁊ velut sol mentes peccatorum illuminando. Si vero tales esse renuunt oportet vos orare pro eis: ⁊ non eos. iudicare: iudicium vero mihi reseruare. Ego autem orationibus vestris in-

tercedentibus impendam eis miſe/
ricoꝛdiam habundantiſſime ſi reci/
pere ſe diſponent ſi vero vitam ſu/
az coꝛrigere neglexerint in vita ſua
dignitas eis: ita gratioſe conceſſa re
dundabit eis in ruinam. Et a me ſū
mo iudice cuz impꝛoperio maximo
in moꝛtis extremitate niſi realiter
⁊ viua fide recurſum habeant ad
miſericoꝛdie mee latitudinem in/
eſtimabilem velut obſtinati diri/
genter ad ignem eternum.

De defectibus ⁊ vita repꝛoba ſa/
cerdotum ⁊ miniſtroꝛum iniquo/
rum. Capi. cxxi.

Nunc autem filia dilectiſſima
vt tu ⁊ alij ſerui mei materi/
am habeatis amplioꝛem offerendi
pꝛo illis ante me continuas ⁊ humi/
les oꝛationes volo tibi dicendo mō
ſtrare ſceleratam vitam ipſoꝛum.
Quāuis vndecunqꝫ te verteris vi/
debis aperte ſeculares atqꝫ religio
ſos clericos pꝛelatos atqꝫ ſubditos
paruos ⁊ magnos iuuenes: ⁊ anti/
quos: ⁊ in omni manerie gentium
offendere me iugiter omnes enim
culpe putredine moꝛtalium pecca/
toꝛum infecti ſunt. Qui tamen fe/
toꝛ mihi nullo modo nocet: immo
ſolummodo ſibimet offendentibus
Uſqꝫ nunc ego narraui tibi de iu/
ſtis miniſtris meis ⁊ de eoꝛum ex/
cellentia: ⁊ de virtute bonoꝛum tuz
ex aliquo refrigerio tue mentis: tuz
etiam: vt apertius: ⁊ plenius agno/
ſcas vilitatem atqꝫ miſeriam iſto/
rum: ita miſerabilium: ⁊ videas ꝙ
maioꝛi repꝛehenſione digni ſunt at
que maioꝛi pena cruciandi. Pꝛo/
ut econuerſo dilecti mei fideles ex
eo ꝙ virtuoſe tractauerūt eis a me
commiſſum theſaurum maioꝛi pꝛe/
mio ⁊ excellentia digni ſunt: ⁊ vt in
cōſpectu meo veluti margarite pꝛe
cioſe conſtituantur: ⁊ oꝛdinentur:
⁊ ecōuerſo miſerabiles iſti pena cru
deli atqꝫ terribili cruciabuntur im
perpetuum. Attēde filia cariſſi/
ma quoniam ipſi pꝛincipium atqꝫ
fundamentum ſuum fecerunt: ⁊ cō/
ſtituerunt in amoꝛe pꝛopꝛio: vnde
pꝛoceſſit arboꝛ vitande ſuperbie cū
indiſcretionis filio. Quia tanquaz
indiſcreti ſibi honoꝛem attribuunt
atqꝫ gloꝛiam magnas pꝛelationes
inquirentes cum delicijs: ⁊ oꝛna/
mento ſui coꝛpoꝛis mihi vero red/
dunt vituperium: ⁊ offenſas. Sibi
enim attribuunt illud: ꝙ non eſt eo
rum mihi vero quod non eſt me/
um. Mihi debet attribui gloꝛia: ⁊
honoꝛ ſibi autem debent reddere
odium pꝛopꝛie ſenſualitatis cum
vera noticia pꝛopꝛie vilitatis exi/
ſtimando ſe tanto miniſterio pꝛoꝛ/
ſus indignos quantum a me gratias
ſe receperunt. Ipſi autem oppoſi/
tum operantur. Nam inflati ſuper
bia nullo tempoꝛe ſaciantur quot/
tidie rodendo terram diuitiarum:
⁊ deliciarum vite pꝛeſentis tena/
ces cupidi: ⁊ auari circa pauperes
vnde pꝛopter hanc auariciam at/
qꝫ miſerabilem ſuperbiam ipſoꝛum
que nata fuit ex amoꝛe pꝛopꝛio ſen/
ſitiuo curam ōmiſſerunt animaruz
⁊ ſolum attendunt ⁊ iugiter vacant

cum ingenti sollicitudine tempora/
libus: ⁊ exterioribus vanitatibus
omnino quasi derelinquentes oues
quas ego cōmiseram eis velut oues
absque pastore. Nec eis alimenta
tribuunt: nec eas aliquo modo nu/
triunt: neque spiritualiter: neque
etiam temporaliter. Spiritualiter
enim administrant ecclesiastica sa/
cramenta que nullo modo virtutez
suam ammittunt: vel etiam minu/
unt ex aliquo defectu illorum: ne/
que vobis auferri possunt. Sed ipsi
non vos alunt orationibus cordia/
libus deuotis: ⁊ humilibus: nec ha/
bent ignitum vestre salutis deside/
rium: ⁊ famem cum honesta sancta
vita. Nec etiam subditos paupe/
res alunt corporali cibo subuenien
do necessitatibus eorum in substan
cia temporali de qua tibi dixi ꝙ fie
ri debēt tres partes: vna debet esse
pro necessitatibus eorum: secunda
pauperibus errogari: tertia vero in
vtilitatem ecclesie debet expendi.
Sed ipsi faciunt oppositum. Quia
non solummodo subtrahunt a pau
peribus illam partem: quam obli/
gantur eis impendere. Sed ipsi ra/
piunt aliena. Simoniam exercen/
do per inordinatum pecunie desi/
derium vendendo spiritus sancti
gratiam. Aliquotiens enim accidit
ꝙ aliqui ministri: ⁊ infelices indi/
gentibus impendere denegant: il/
lud ꝙ eis valde gratiose concessi: vt
vobis exhibeāt nisi manus implea
tur eis: atque multis xenijs visi/
tentur. Et tantum subditos amant
quantum ad eis aliquam vtilita/
tem habent: ⁊ nō vltra. Ecclesie sub
stantiam expendunt solum in orna
tis: atque delicatis vestibus non vt
honesti clerici siue religiosi sed velu
ti domini siue secularis curie domi
celli quottidie satagentes pompo/
sos equos habere ac etiam vasa plu
rima tam aurea quam argentea cū
curiosis ornamentis in domo tenen
tes: atque possidentes ea que tene/
re non debent cum multa vanitate
cordis. Cor etiam ipsorum ex vani/
tate dissoluta verba loquitur. Et
omne desiderium eorum esse vide/
tur in epulis: atque conuiuijs de vē
tre quodammodo sibi deum facien
tes inordinate comedēntes: ⁊ biben
tes. Et ideo subito ruunt in immun
diciam viuendo lascive. Ve ve ip/
sorum vite miserabili: ⁊ infelici: quo
niam illud quod vnigenitus filius
meus acquisiuit cuz grauissima pe/
na super ligno sanctissime crucis ip
si cum meretricibus expendunt. Et
ita dānabiliter iugiter animas de/
uorant: ⁊ occidunt yesu christi san/
guine pretioso redemptas eas di/
uersimode cum fetenti miseria' cor/
rumpendo: ⁊ de patrimonio: vel he
reditate pauperum filios adulteri
nos alunt: ⁊ ornant. O diabolica
templa ego vos elegi: ⁊ collocaui:
vt in presenti vita tanquam angeli
terrestres essetis: ⁊ vos estis tanquā

incarnati demones: ⁊ ipsorum officium assumpsistis. Demones habent in se tenebras quas etiam aliis impendunt: ⁊ postea cruciata tromenta ministrant. Iuxta posse subtrahunt animas a statu gratie cum variis molestiis atque temptationibus: vt inducant eas ad statuz eterne damnationis in peccatis mortalibus inuoluendo. Quanuis nemo compelli possit ad peccatū aliquod nisi sponte consentire velit licet ipsi demones. Iuxta posse sollicite vires apponant. Ita miserabiles isti non digni vocari ministri: sed veluti demones incarnati. Nam ex defectu proprio se conformauerūt cū illorum voluntate diabolica: ⁊ ideo faciunt officium ipsorum me lumē verum in tenebris mortalis peccati ministrantes. Et administrant ostendentes abhominabiles tenebras inordinate imo scelerate vite ipsorum tam subditis quam aliis hominibus exhibendo materiam confusionis: atque scandali mentibus intuentium eos: ita scelerate viuere. Sunt etiam in causa ministrandi confusionem atque conscientie penas his quos aliquando subtrahunt a statu gratie: ⁊ a via veritatis: ⁊ eos ad culpam reducēdo faciunt illos ambulare per viaz falsitatis ⁊ mendacii. Quanquam ille qui sequitur eos non est: ex hoc excusatus a culpa sua: quia compelli nullo modo potest ad culpaz peccati mortalis ab istis demonibus visibilibus: vel etiam ab inuisibilib⁹ absque proprio consensu voluntario. Nullus itaque debet vitam ipsorum immittando respicere faciendo mala que faciunt. Sed iuxta monita mee veritatis in euangelio sancto facere debetis ea bona que dicunt ex doctrina data vobis in corpore mistico sancte matris ecclesie in sancta pagina declarata mediantibus predicatoribus a spiritu sancto doctis qui vobis in veritate pronunciant verbum meum. Et illorum vitam: ⁊ opera mala nullo modo sequamini: nec eos in aliquo punire velitis: quia me grauiter offenderetis. Illis quoque relinquite vitam iniquam: ⁊ pro vobis accipite doctrinam veram atque salubrem. ¶ Punitionem vero mihi seruate: quoniam ego sum ille dulcis eternus deus qui cuncta bona remunero: ⁊ omnem offensam in congruo tempore punio. Non enim illis parcetur siue dimittetur in suo tempore debita disciplina propter dignitatem eis a me gratiose concessam: videlicet quia ministri mei sunt effecti. Immo iuste punientur vltra ceteros in maiori miseria si se non correxerint: quia plus a mea bonitate recepsit. Et idō tanq̄ ingrati me totaliter offendētes indubitāter valde maiori punitione sunt digni

Itaqꝫ vides eos esse velut demones e conuerso tibi viri de meis electis qꝛ erant angeli terrestres ꝛ ideo faciebant angelorum officium.

Quomodo ī predictis ministris iniquis iniustitia regnat ꝛ precipue non corrigendo subditos. Capitulum. cxxij.

Viri tibi qꝛ ī electis ministris meis iuste margarita refulgebat nunc vero tibi dico qꝛ isti miserabiles: ꝛ infelices in pectore suo gestant ī iustitiā ꝓ fibula que quidem iniustitia cum amore proprio coniungitur atqꝫ connectitur in eis Nam ex amore proprio comittunt iniustitiam contra suas animas ac etiam erga me cum indiscretione tenebrosa: quia mihi non exhibent honorem ꝛ gloriam neqꝫ sibimetipsis vitam sanctam ꝛ honestam neqꝫ desiderium salutis animarum habēt ꝛ virtutum esuriem. Et ideo committunt iniusticiam erga subditos atqꝫ proximos eorum neqꝫ vitā corrigunt imo velut excecati non agnoscunt ꝛ ex inordinato timore displicendi creature permitunt eos in suis infirmitatib⁹ iniqꝫ dormire. Nec aduertere vidētur quia placere desiderantes ita grauiter offendunt ꝛ mihi creatori suo ac etiam eisdem valde displicent. Aliquando se corrigere simulabunt vt cum aliqua parua iustitia se cooperire possint non arguendo maiores qui grauiora comiserunt qꝫ illi minores quos corrigunt ꝛ hoc ex timore seruili ne forsitan eos impediant vel auferāt eis vitam siue statuꝫ eminentie sue sed acriter arguunt infimos qꝛ considerant eis obesse non posse nec auferre sibi statum. Iste proculdubio committit iniusticiam ex amore proprio detestabili qui proprius amor vniuersum orbem infecit atqꝫ misticum corpus ecclesie sancte siluestre quidem faciendo viridarium hui⁹ venerādi sponse flores ibi putridos inserendo quod viridarium bene fuit excultum ꝛ virtuose renouatuꝫ ꝛ ornatum odoriferis floribus tempore quo ministri mei fideles ꝛ veri laborantes aderant. Nam ex eoꝝ virtute subditi non veniebāt iniqꝫ sed cum vita sancta ꝛ honesta: hodie vero non ita sed oppositum qꝛ ex iniquitate pastorum ipsi subditi mali sunt. Propter quod ista sponsa cernitur plena esse spinis multarum iniquitatum. Non quidem in semetipsa recipere potest aliquā lesioneꝫ cuiuscunqꝫ putredinis peccatorum quo ad ipsius veneranda sacramenta sed illi qui nutriuntur ad vbera prefate sponse putredineꝫ illam habent ꝛ voluntarie recipiunt in animabus suis auferendo sibi dignitatem in qua posueraꝫ eos Non qꝛ in se dignitas illa minuat in aliquo sed intuitu defectuū eoꝝ propter quos quamplurimi vilipendunt hunc vnigeniti mei preciosum sanguinem. Quare frequentissime seculares ommittunt illam habere reuerentia eis ad quam obligantur virtute sanguinis iesu chri

nᶜ q̄uis ita facere nullo modo debeant. Et si perdant illam ipsorum huiusmodi culpa non est ideo minor licet illi defectuosi cognoscant vt iam supra dixi tum ipsi miserabiles ⁊ infelices exemplū exhibent iniquitatis atq; miserie vbi posueram ⁊ elegeram eos vt exhiberent exempla virtutum.

De q̄plurimis alijs defectibus ministrorum. Cap. cxxiiij.

ATtēde filia carissima prefatoꝝ iniquoꝝ atq; miserabiliū ministroꝝ vñ tātā putredinē exhauriuit. Indubitanter a propria sensualitate sua quam ex amore proprio dominam instituerunt ⁊ animam infelicem suaꝫ esse fecerunt cū ego liberauerim eos ab omni seruitute cum vnigeniti filij mei sanguine totum humanum genus a seruitute liberaui diabolica. Gratiaꝫ huiusmodi recepit omnis creatura rōalis hos vero quos vnxi non soluꝫ a seruitute diabolica liberaui ⁊ eligēdo constitui vt mihi solum eterno deo seruirent vobisq; ministrarent ecclesiastica sacramenta sed illos etiā ab humana seruitute liberaui taliter q̄ omnino prohibui atq; prohibeo vt secularis aliquis dominus illos iudicet vel aliquo modo puniat. Et attende filia carissima meritū quod mihi retribuunt pro tanto beneficio quia quotidie me persecuntur cum iniquitatibus atq; scelerata vita sua cū tanta peccatoꝝ varietate q̄ lingua tua narrare nequiret ⁊ audiendo quasi deficeres. Tamen aliqua tibi narrare volo ꝓpter ea que dixi vt matriā ampliorem habeas compassionis atq; lachrimarum. Ipsi stare deberent iugiter in mensa fructifere crucis ex anxio desiderio ibiq; se nutrire cibo salutis animarum amore mei. Et q̄uis omnis alia creatura in se rationem habens hoc ipsum agere teneatur. Isti multo fortius obligantur: quos elegi vt vobis affectuosa ministrarent vnigeniti filij mei corpus ⁊ sanguinem ⁊ vt vobis exhibeant exemplum vite salutaris ⁊ vt cum anxio atq; penoso desiderio sequendo viam incarnate mee veritatis cibo nutriantur iugiter animarum vestrarum in mensa sanctissime crucis ipsi vero pro sua mēsa tabernas elegerunt ibiq; iurant atq; frequētissime periurant viuendo miserabiliter in multis iniquitatibus etiā in publico sicut homines excecati sine lumīe ratiōis. Et ita sunt effecti velut animalia totaliter immunda propter huiusmodi defectus ⁊ verbis atq; factis ⁊ actibus in vita lasciua student officium vero negligunt imo frequenter ignorant ⁊ aliquando persoluendo magis ore q̄ corde persoluunt quoniam illud est a me remotum ipsi directe viuunt veluti ribaldi atq; lusores: ⁊ ex quo luserunt atq; alienauerunt animas eorum in manibus demonum ipsas exhibendo ipsi male ꝯsumūt ⁊ alienant bona temporalia suaruꝫ ecclesiarū que receperunt in virtute preciosi sanguinis iesu christi. Unde pau

peres priuati sunt omni subsidio quod habere tenentur: et ecclesia nõ habet ea que necessaria sunt in opportunis diuino officio. Unde quia facti sunt in se templum abhominabile demonum vilipendunt aduertere necessaria templo meo. Sed illud ornamentum quod in templo meo facere deberent ob reuerentiam sanguinis vnigeniti filij mei faciunt in domibus eorum in quibus habitant. Et quod etiam deterius est ipsi faciunt veluti sponsus qui sponsam propriam ornat: ita faciũt isti demones incarnati qui de substantia temporali suarum ecclesiaruz ornant abhominabiles: atq3 demoniacas eorum concubinas cum quibus iniq3 sceleratissime viuunt et absq3 verecundia quacunq3 faciunt eas ad ecclesiam cum alijs ambulare: atq3 diuinis officijs interesse dum ipsi miserabiles in altari consistunt ad consecrandum vnigeniti filij mei corpus et sanguinem. Nec erubescunt q infelices ille concubine filios eorum ad manum adducant: vt offerant vna cum alio populo. O demones incarnati atque demonibus deteriores vtinam iniquitates vestre non essent ita publicate coram oculis vestrorum subditorum ex eo q si laterent eos offenderetis tantummodo me cum detrimento animarum vestrarum proximo vestro minime noceretis exhibendo sceleratam vitam vestrã eis in exemplu3. Quare cum exemplo vestro materiaz prebetis ne sua peccata derelinquant: imo potius: vt illa sine maiora cõmittant. Nunquid hec est illa puritas quam a ministris meis opto et exigo: precipue cum ad celebrandum accedunt ad altare: Puritas eiusmodi videtur h esse tali ministri: quoniam in mane surgit cu3 inquinata: et contaminata mẽte: et corpore poluto iacuit in peccato mortali setentis immundicie deinde procedit ad celebrandum. O tabernaculum demonis: vbi est nocturna vigilia cum officio diuino deuote celebrato vbi humilis oratio continua. In ipso nanque tempore nocturno disponere te debes ad sacrum misteriũ quod habes in mane perficere cum vera noticia tui te reputans indignum ad tantum: atq3 tale misterium: et cum cognitione mei: quoniam ex bonitate mea te feci dignu3: et non tuis meritis elegi te in ministrum meum: et vt illud in creaturis meis virtuose ministrares.

Quomodo in ipsis ministris inuenitur esse peccatum contra naturam: et de quada3 visione super hoc habita. Capi. cxxiiij.

Noueris amãtissima filia carissima: q2 tantam puritatem ab eis ac ẽt a vobis in isto venerabili sacramento requiro quantam in vita pñti homo põt hře. Unde q̃tũ in vobis est quottidie conari debetis illã iugiter acquirere. Nosce nãq3 debetis: q2 si possibile foret expediret ẽt ipsam angelicã naturam

in hoc venerabili sacramento puri
ficari: sꝫ oio purificatiōe nō idiget:
qm̄ in angelo peccati venenū occur
rere: nō valet: hoc vero tibi dixi: vt
intelligas quantitā ab oibꝰ in isto ve
nerabili sacramēto puritatē exqui
ro pcipue tm̄ ab eis. Sed oppositū
agunt: qꝛ valde sunt imundi: neqꝫ
solummodo de imūdicia fragili
ad quam estis quodammodo natu
raliter inclinati: qꝫuis virtuosa ra/
tio: quando vult vna cum arbitrio
libero vobis a mea bonitate tradi/
to refrenare potest huiusmodi natu
ralem inclinationem atqꝫ rebellio/
nem. Sed isti miseri non tm̄ istam i
clinationē in se refrenare: nō studēt
imo qd est valde peius vacant illi
sodomitico peccato ꝯtra naturam.
Et ipsi veluti stulti: ⁊ excecati: nō
vident: nec intelligunt huiusmodi
miseriā putredinis in qua sunt eo
qd offuscatū hn̄t oculum intellectꝰ
⁊ attendere non vident: qꝛ pp abho
minabilē fetorē quē inde pcipio. in
isto iuditio meo solū ex isto peccato
quinqꝫ ciuitates aliquando feci sub
mergi: qꝛ iustitia mea noluit vltra
sustinere tantam abhominationē
qꝛ non solum ego qui sūma sum: ⁊
eterna puritas abhominor enormi
tatem tanti criminis verum: ⁊ ipsi
demones abhorrent illud: atqꝫ de/
testantur quos ipsi miseri volunta
rie sibi dominos effecerunt. Nō qp
pe demonibus displicet illud: vel
aliud peccatum: vt eis aliquod bo/
num virtuose placet. Sed quia na/
turam habent angelicam: ⁊ ideo na
tura talis omnino vitat actualiter

videre cōmitti tam enorme pecca/
tum quamuis ipsum peccatorē an/
tea vulnerauerit venenata sagitta
concupiscentie. Cum vero peruenit
ad actum huiusmodi peccati subi/
to fugiendo recedit occasione predi
cta. Unde tu bene recolere debes: qꝛ
ante mortalitatem: ego tibi patefe/
ci quantum erat abhominabile mi
hi: ⁊ quantum quasi totus orbis ex
isto peccato corruptus erat. Unde
leuādo te super temetipsam te ex an
xio desiderio: ⁊ eleuatione mētis ō
di tibi mūdum vniuersū. Et quasi
peccatum hoc abhominabile vide/
bas in omni manerie gentium effu
sum: ⁊ videbas: vt ego tibi monstra
ui demones inde fugere sicut iam
tibi dixi. Et ipsa tunc habuisti tan/
tam in mente tua penam ex illo fe/
tore: qꝛ quasi videbatur tibi in mor
tis articulo laborare. Neqꝫ videbas
locum in quo tu ⁊ alij serui mei sta/
re possetis ne a tali fetore contami/
naremini. Non eniꝫ inueniebas lo/
cum aliquem in quo tute stare pos/
ses: nec inter paruos: nec inter ma/
gnos: nec inter antiquos: nec inter
iuniores: nec inter religiosos: nec in
ter clericos: nec inter prelatos: nec
inter subditos: nec inter dominos:
nec inter seruos. Nam omnes qua/
si videbantur ista maledictione cō/
tamiari mēte simul ⁊ corpore. Tūc
ostendi tibi non in omnibus homi/
nibus particulariter: sed in genera
li de quacunqꝫ manerie gentium:
qꝛ plurimi non sunt: ita ꝯtaminati.
Nam inter malos ⁊ reprobos eti/
am aliquos mihi reseruaui iustos: ⁊

bonos amore quorum iustitia mea
refrenatur ne lapidibus iniungam
vt eos in instanti conterant atq; ter
re vt eos illico deglutiat atq; absor
beat ⁊ auibus vt eos deuorent atq;
demonibus vt eorum animas pari
ter ⁊ corpora secum asportent. īmo
vias atq; modos inuenio q̄ztū est in
me vt habeat a me misericordiam
hoc est vt illi corrigant vitam suam
Ordino etiam seruos meos qui om
ni lepra mortifera carent veluti me
ditatores vt pro eis intercedant in
conspectu meo ⁊ illis aliquando pa
tefacio huiusmodi miserias eorum
vt amplius ⁊ feruentius in corde so
licitentur adinquirendam salutem
eorum offerentes eos in conspectu
meo cum compassione maiori atq;
dolore peccatorum illorum ⁊ offen/
se contra me perpetrate me feruen
ter exorando sicut ego feci tibi. Or
si bene recolis cum exordinatione
mea tu percipisset vnam paruam
scintillā huiusmodi fetoris ad q̄zdā
extremitatez te cognouisti deductā
vnde cordialiter exclamando dixi/
sti. O pater eterne miserere mei tua
rumq; creaturarum vel animā meā
a corpe subtrahas quia mihi videt̄
vltra tollerare non posse: vel mihi
refrigerium exhibe mihi locū osten
dendo in quo possim vna cum aliȷ̈s
amicis tuis virtuose acquiescere ne
lepra talis vllo modo nobis obesse
valeat vel animas sine corpora con
taminare. Ego vero tibi respondi
pietatis oculum ad te vertendo di/
cens ⁊ nūc iterato dico: filia dilectis
sima requies vestra consistit in hoc

vt laudem ⁊ gloriam cotidie nomi/
ni meo reddatis adolentes ingiter
deuotarum orationum incensuz in
conspectu meo pro infelicibus istis
qui iacēt in tāta miseria quottidie
prouocantes diuinum iudicium
contra se propter iniquitates eo/
rum: locus vero vester in quo
semper immoremini sit vobis iesus
christus crucifixus vnigenitus fili
us meus habitantes atq; latitātes
ī cauerna sui pretiosi lateris vbi gu
stabitis ex amoris affectu ī illa sua
natura humana meam diuinaz na
turam in corde suo sic aperto inue/
nietis aperte meaz atq; proximi ca
ritatem. Nam propter honorez me/
um ⁊ vt obedientiam iniunctam si/
bi a me perficeret in salutem vestrā
velocissime cucurrit ad mortem ob
probriosam sanctissime crucis. Cuz
vero gustaueritis hunc ineffabilem
amorem ⁊ cum diligentia confide/
raueritis doctrinam eius opere se
quemini nutriendo vos ingiter in
mensa sanctissime crucis ex carita/
te portantes cum vera patientia de
fectus proximorum vestrorum ac
etiam omnem laborem penam atq;
tormentum vndecunq; peruenīūt
⁊ per modum hunc euadetis leprā
que fugietis iste locus est ⁊ modus
quem asignaui tibi: ⁊ aliȷ̈s amicis
meis. Tamen isto remedio non ob/
stante non auferebatur: ab anima
tua sensus illius percepte putredi/
nis nec ab intellectus oculo recede/
bant ille tenebre: quibus ofuscata
fueras donec anime tue fuit a mea
bonitate prouissum. Quare dū po/

fICa communicant sumendo vene/ rabile sacramentum corporis ꝛ san/ guinis vnigeniti filij mei qui vere deus est ꝛ homo prout in altari sum mittis in signum aperte veritatis omnis fetor ille subito cessauit vna cum tenebris ex odore pariter ꝛ lu/ ce perceptis in gustu prediti vene/ randi sacramenti in tantum ꝙ odo rem illius in ore simul ꝛ gustu tuo pluribus diebus admirabili modo retinuisti ꝛ persensisti sicut a bonita te mea fuerat ordinatum. Itaqꝫ vi des amantissima filia quantum ab hominor in quacunqꝫ creatura ini quitatem huiusmodi sed valde ma gis in his quos a mundo retrari ꝛ elegi vt in statu cōtinentie mihi mi nistrarent. Aliqui in angelico statu sancte religionis quidam autem in statu p̄latiōis veluti fructifere plā/ te i agro mistici corpis ecclesie sācte plantati vt mihi fideliter in verita te ministrarent. Aures tue leuiter audire non possent neqꝫ lingua tua narrare quantum iste defectus ab/ hominabilis mihi displicet in eis vltra displicenciam quā habeo ge neraliter in hominibus in vita se/ culari viuentibus. Ex eo ꝙ isti sunt veluti lucerne super cādelabro col/ locate ministratiōes viri solis in lu mine virtutis ꝛ honeste sancte que vite. Sꝫ ipsi ministrant in tenebris Et adeo tenebrosi sunt ꝙ sacraꝫ pa ginam in se proculdubio luminosāꝫ quam hauserunt electi mei cum lu mine supra naturali me vero lumi/ ne pandente sicut alibi narraui tibi ex eorum inflata superbia frequen/ ter interpretantur in tenebris ꝛ im munde viuentes non vident nec in telligunt aliquid inde nisi litteralē corticem exteriorem ꝛ absqꝫ sapore quocunqꝫ recipiunt illam ex eo: qꝛ gustus anime non est ordinatus im mo corruptus ab amore proprio ꝛ elatione mentis ꝛ immunditia sto/ machum habentes impletum ero/ ptantes inordinatas eorūꝫ concupi scentias adimplere. Repleti nanqꝫ sunt immunditia cupiditate curio/ sitate ꝛ auaritia ꝛ absqꝫ verecundia sua crimina publice committendo gloriantur ac etiam vsuram a me prohibitam exercere multi miseri non erubescunt.

Quō subditi ex predictis defecti bus quos in prelatis aspiciūt se mi/ nime corrigunt. Capi. cxxv.

QUomodo possunt igitur isti tot ꝛ talibus infecti vicijs at qꝫ repleti de fratribus arguere quē quam ꝛ iustitiam exercere de subdi torum erroribus ꝛ defectibus. Nul lo modo bona fronte possunt ex eo quia reproba vita propria tollit eis audaciam ꝛ iusticie sancte zelum. Et si quando vellent exercere. Iusti ciam aliquam audent eis infelices atqꝫ miseri subditi dicere. Medice primo cura temetipsum ꝛ postea mi hi prebe medicinam tu laboras eāī egritudine grauiori ꝙ ego ꝛ argue re me contēdis. Male proculdubio facit ille qui solo verbo subditum arguit ꝛ non cum ordinata sancta/ qꝫ vita lꝫ sine sit ille bonus siue ma

sua ordinate tamē potest immo de/
bet in subdito suo peccatum argue
re ac etiam iuxta posse corrigere: sꝫ
ipse male facit ꝙ ipse non arguit
atqꝫ corrigit verbo ⁊ exemplo vir/
tutis ⁊ sancte vite. Subditus vero
grauius offendit non acceptando
correctionem humiliter a bono siue
malo prelato sibi factam in salutem
anime sue vitam suam defectuosaꝫ
corrigendo: quia sibi soli nocet ⁊ nō
alteri: vnde solus ipse tempore con/
gruo punietur pro suis defectibus.
Hec omnia mala contingunt quia
prelati non attendunt ad corrigen/
dum subditos cum sancta ⁊ exēpla
ri vita. Et ideo non corrigunt quia
ab amore proprio sunt excecati in
quo fundate sunt omnes iniquita/
tes eorum ⁊ non attendunt nisi ad
perficiendas inordinatas volunta/
tes atqꝫ concupiscētias eorum: ⁊ ad
ista videntur omnes vacare iugiter
tam subditi ꝙ̄ꝫ prelati: tam clerici
ꝙ̄ religiosi. O filia mea dilectissi/
ma vbi est hodie religiosorum obe/
dientia qui collocati sunt in sancta
religione velut angeli ⁊ illorū quā/
plurimi sunt demonibus īferiores
īmo deteriores. Electi sunt vt annū
cient in veritate verbum meum in
doctrīa pariter ⁊ vita: ⁊ ipsi clamāt
verbo solummodo vocis: ⁊ ideo
non sequitur aliquis fructus in cor
dibus auditorum. Predicationes
eorum potius composite sunt ad cō
placentiam hominum ⁊ auriū pru
ritum ⁊ consonantiam ꝙ̄ ad hono/
rem meum vel animarum saluteꝫ.
Ideo sollicite student non in sancta
vita: sed vt verba sua valde polite
proferant cum quadam mundana
siue secundia tuliana. Isti procul/
dubio non seminant vtile semē ver
bi mei realiter atqꝫ salubriter quia
non attendunt ad euellendum vi/
tia ⁊ plantando virtutes. Unde qꝛ
non extraxerunt ex orto suo spinas:
ex orto proximorum euellere negli
gunt: ⁊ ommittunt cellas proprias
inutiliter ⁊ curiose discurrendo per
ciuitates: vn̄de contingit eis velut
piscibus accidit qui quando diu nō
existunt in aqua proculdubio mori
untur. Ita religiosi vani quādo mo
rantur extra cellam inhoneste viuē
do vita gratie priuati moriuntur.
Tales a sua cella discedunt de qua
sibi celum facere deberent: ⁊ eundo
per vicos ⁊ plateas curiose visitant
amicorum siue consanguineorum
habitationes ⁊ aliorum seculariuꝫ
vt inordinate eorum voluntati pla
cet ⁊ videtur. Quorum huiusmodi
culpa pro parte redundat in prela/
tos eoruꝫ indiscretos qui concedūt
huiusmodi licentias amplas ⁊ lar/
gas nimis ⁊ ī discretas. ⁊ veluti mi/
seri pastores ⁊ infelices per effectuꝫ
nō aduertunt nec curare videntur
videndo subditoruꝫ animas in ma
nibus demonum: īmo ꝙ est etiā val
de grauius ipsimet sunt in causa dā/
nationis eorum. Nam aliquādo vi/
dentes illos eē dissolutos velut īcar
nati demones eos ad monasteria di
rigunt vbi nouerunt esse demonia/
cas moniales lascinas ⁊ inordina/
tas: ⁊ ita cum ingenio subtili ⁊ ad/
mirabili vnus est causa ruine alte
rius principium aūt ipsorū ex ope/
r atione demonis erit sub colore de

uotionis:sed quoniam vtriusq; vi-
ta miserabilis est atq; lasciua non
diu durat iste color huiusmodi si-
mulate deuotionis quia subito fru
ctus apparēt huius infelicis ⁊ inor
dinate deuotionis:⁊ primo quidē
apparent flores inique fetentes im
mundarum ⁊ inhonestarum cogita
tionum postea frondes verborum
turpium ⁊ ex vtraq; parte procedē
tium:deinde suadente diabolo ve-
nenata sua desideria perficiunt.fru
ctus vero qui sequūtur inde tu no-
sti quos aliquando vidisti quia filij
sunt: ⁊ aliquando deducuntur ad
tale precipitium ambo q̄ habitum
sancte religionis abicientes aposta
tant vterq;.s.ille ribaldus atq; mi
ser ⁊ ipa publica meretrix efficitur.
Omnium istarum iniquitatū ma
li prelati sunt in causa q2 supra eorū
subditos oculos habere neglexerūt
imo concedebant eis largā atq; in-
ordinatam licentiam ⁊ videntes ⁊
agnoscentes eorum iniquitates vi-
dere dissimulabant.⁊ quia subdit9
non fuit in cella delectatus:⁊ ita p
vtriusq; defectum incidit in mortē
lingua tua faciliter enarrare nequi
ret in quod ⁊ quā varijs modis offē
dere me conantur.Facti sunt arma
diaboli ⁊ cum fetore suo venenose
corrumpunt intus ⁊ extra videlicet
in religione sancta sed extra secula
rium aspectū priuati caritatu fra
terna sunt ⁊ quilibet optat atq; con
tendit esse maior ⁊ contra pauper-
tatis votum propria possidere co-
nātur.Ipsi pmiserūt ordinē obfua
re sz i facto mirabili mō trāsgrediū

tur: imo qd ē valde peius nō solū ipi
transgrediunt ordinē sz veluti lupi
rapaces insurgunt ⁊ psequuntur
bonos ⁊ humiles qui ordinem conā
tur obseruare faciēdo super eos tru
fas atq; derisiones existimantes ex
his derisionibus quibus obserua-
tores ordinis ita persequūtur eo-
rum propriam cohoperuisse mise-
ram vitam sed ex hoc apertius ipsi
patefaciunt illam.⁊ ideo tot incon-
uenientia in sanctis religionibus
occurrunt. Sancte quippe sunt in
se : q2 facte sunt atq; fundate reali
ter a spiritu sancto ideo non est de-
fectus in ordinibus sed in trāsgres-
soribus.Ideo minime edūtur pro
pter aliquem defectum subditorū
siue malorum religiosorum.Ex hoc
ergo qui cupit aliquam ingredi re-
ligionem non debet attendere neq;
sequi mores eorum qui viuunt inor
dinate transgrediendo regulā:im
mo super brachia sancte religionis
approbate nauigare dz q̄ nō ifirma
tur i semetipa nec ifirmari pōt i ęs
q ferneter vsq; ad mortē illā obfuāt
Dicebā q̄ scē religiōes ex defectu p̄-
lator atq; puersor subditor ad tā
tā relaxationē adducte sunt q̄ illi
q simpiciter ordinē obfuare conan
tur iudicant a trāsgressorib9 veluti
culpabiles ⁊ valde rephēsibiles ex
eo q2 minime sequūtur iordiata ve
stigia sua:ipsiq; puersi cerimonias
q̄s bñ ordiauerūt obfuar studēt so
lū i oculis hoīuz seculariū ad cōpla
cēdū eis:⁊ vt eor iordiatiōes atq;
defect9 aliq̄liter opiant.Itaq; vi-
des q̄ votū pmū obediētie q̄ pmisse

fũt ordinẽ obſuare nõ iplẽt de qua
gdẽ obediẽtia tibi loqr in alio loco.
Uouerunt inſuper obſeruare pau/
pertatem volunturiam atqꝫ conti/
nentiam: hec autem qualiter obſer
uent vide poſſeſſiones ⁊ abundan/
tiam pecuniaruꝫ quas in ſua ſingu
laritate poſſident a caritate com/
muni ſeparati non communicando
cum ſuis fratribus tam temporalẽ
qꝫ ſpiritualem ſubſtantiam vt ordo
caritatis ac ſacra religio diſponit ⁊
ordinat. Ipſi vero ſolummodo ſtu/
dẽt impinguare ſemetipſos anima
lia ſua ⁊ ſic vna beſtia nutrit aliam
⁊ interim frater eius fame crucia/
tur ⁊ affligitur ingenti frigore ve/
lut inops atqꝫ pauperculus. Poſt
qꝫ enim habundantiſſime pro ſe ful/
citus eſt pannis ⁊ pellibus ⁊ quot/
tidie nutritur ⁊ vtitur in ſua men/
ſa curioſis epulis vltra de fratre
ſuo pauperculo non curat ⁊ ideo re
nuit eſſe cum eo in paupere menſa
refectorij. Sollicite ſtudet adeſſe
vbi carnibus implere poſſit atqꝫ ſa
nare propriam gulam vnde poſtea
videtur impoſſibile ꝙ ipſe tertium
continentie votum obſeruare vale/
at. Quia plenus venter non gignit
mentem caſtam. Immo laſciuij fi/
unt huiuſmodi cum inordinatis cõ
cupiſcentijs ⁊ ita procedunt de ma
lo in peius. Et multa mala contin/
gunt eis ex eo quia poſſident iſta tẽ
poralia quia niſi haberent ad expẽ
dẽdũ non ita viuerent inordinate
nec haberẽt amicitias inutiles ⁊ cu
rioſas. Quia quãdo quis nõ habet
vnde largiatur amicitia que non ẽ
in vera caritate fundata ſed in amo
re doni vel alterius complacentie
quam vnus ab altero recipit non
diu permanet. O miſerabiles in tã
ta miſeria collocati propter eos de
fectus quibus ſe voluntatẽ ſubiece
rũt cũ ego collocauerim eos in tãta
dignitate ipſi vitant ad eos acce/
dere velut ad locum venenatum ⁊
ſi quantiſper ibi morantur voce
clamant: cor autem eorum eſt val/
de remotum a me ad altaris men/
ſam accedunt ex quadam conſuetu
dine magna qꝫ ex aliqua deuotio/
ne ſiue precedenti quacunqꝫ diſpo
ſitione quemadmodum irent ad
menſam corporalem: hec ⁊ alia mul
ta mala de quibus tibi dicere nolo
ne grauentur ſiue maculentur au
res tue ſecuntur ex defectibus pa
ſtorum ⁊ eorum ignauia quia non
corrigunt ſubditorum ſuorum defe
ctus neqꝫ curant vel aliquem oſten
dunt habere zelum vt ordo ſeruet
qm̃uis ſe non ſeruant ipſi. Sed iniu
ſte ponent aliquando lapides gra
ues obuiarum que moleſtabũt hu
milis ordinis obſeruatores eos in
iuſti puniẽdo de culpis quas in ve
ritate minime commiſerunt. Totũ
hoc accidit qm̃ in tali : prelato pre
tioſa margarita iuſtitie minime re
fulget imo ſolum iuſticiam rognat
in pectore ſuo ⁊ ideo punit iniuſte
ſubdituꝫ qui meretur habere gra/
tiam atqꝫ beniuolentiam ⁊ illis qui
ſunt diaboli membra ſicut ipſe dat
amorem iocunditatem ⁊ ſtatum or
dinis officia talibus imponende.
Ipſi velut exceecati viuunt ⁊ velut

excecati prebent ordinis officia ⁊ ita subditos inordinatissime gubernant. Et nisi se correxerint in vita presenti cum ista cecitate sua peruenient ad tenebras eterne dāpnationis. Et oportebit vt ante me suum iudicem districtam rationem exhibeant de subditorum animabus: ⁊ q2 male mihi reddere poterunt iō iuste recipient a me q̄ recipe merent.

Quō in dictis iniquis ministris ecclesie regnat luxurie peccatum. Capitulum. xxxvi.

Carissima filia dixi tibi scintillam puā de vita religiosorū ⁊ cum quanta miseria viuunt in sancta religione cum ouium vestimento cum ipsi sint lupi rapaces nunc vero tibi narrare dispono de defectibus clericorū atq3 ministrorum ecclesie sancte tecum iuste conquerendo de predictis eorum defectibus vltra defectus quos alias tibi narraui supra tribus columnis vitiorum v3 de immundicia inflata superbia ⁊ cupiditate quoniam ex cupiditate sanctispiritus vendebant gratiam vt iam tibi dixi. Istorum trium vitiorum vnum ab altero dependet ⁊ istarum columnarū amor proprius est in causa. Iste columne dum erecte consistūt ⁊ amore virtutu3 non deijciuntur ad terram: ⁊ omnino non ruunt: verum sufficiunt animam tenere ligata3 ⁊ obstinatam in quolibet alio vitio. Quoniam omnia alia vitia sicut iā supradictum est oriuntur ab amore proprio nam ab amore proprio principale superbie vitium oritur: homo nanq3 superbus vtiq3 priuatus est amore caritatis ⁊ a superbia procedit ad immūdiciam ⁊ ad auaritiam ⁊ sic homines per semetipsos incathenantur atq3 ligantur in cathena diaboli. Nunc o carissima filia respice cum quanta miseria fetē tis in mundicie maculant isti miseri corpus atq3 mentem ipsorum vt aliq̄ iā tibi dixi. S3 aliqd adder volo vt apertius agnoscas exuberantem fontem misericordie mee ⁊ amplio ri compassione mouearis ad hos infelices quos ista tāgunt. Sūt aliqui ita impleti demoniaca conditione q2 non solummodo carent omni reuerētia circa venerabile sacramentū excellentia3 vilipendēdo in qua collocaui eos ex inextimabili bonitate mea sed ipsi velut imemores ex affectione misera quam circa creaturam aliquam habent cu3 ab illa obtinere non valēt quod optāt agunt aliquas incantatiōes inuocando demones ⁊ cu3 venerabili sacramento quod est vobis exhibitu3 in cibum vite faciunt sua maleficia mortifera vt infelicissima desideria sua perficere valeant ac inhonestas voluntates eorum executioni mandare. Et ouiculas illas de quibus ipi debent habere curam ipsis prouidendo spiritualiter atq3 corporaliter hijs ⁊ alijs modis affligendo cruciant. Et vt etiā ipsa vidisti eas ire compellunt velut insanientes ⁊ mēteccaptas. Et ita violēter acquiescere eas faciunt hijs que sunt vltra voluntatem ipsarum propter maleficia que fecerunt isti demones in/

carnati. Et aliquando propter huiuſmodi violentiam quam ipſe reſiſtendo ſubſtinent carū corpora grauiter affliguntur. Et quoniam hec ⁊ multa alia mala tu plene noſti de miſerabili: ⁊ inhoneſta vita eorum vltra non expedit in preſenti replicare. O cariſſima filia carnem humanam vltra choros angelorum exaltatam ex vnione diuine nature cū humana veſtra natura taliter iſti miſeri ⁊ infelices vilipendunt atq; tanto fetori ſubijciunt. O miſer ⁊ abhominabilis homo: non homo: ſed animal immundum: quia carnem t am oleo ſancto perunctam: ⁊ mihi conſecratam abſq; verecundia meretricibus exhibes ac etiam deterius inquinas. Carni tue totiuſq; ignis humani fuit ablata plaga qua vulnerauerat eam Adam ex inobedientia ſua ſuper ligno ſanctiſſimo crucis virtute plagati corporis vnigēiti filij mei. O miſer ipſe te honorauit ⁊ econuerſo tu irrogas ei contumeliam. Ipſe vulnera tua ſanauit precioſo ſanguine ſuo: ⁊ quod amplius ē ipſe tibi cōmiſit ipſum ſanguinem omni populo ſuo miniſtrandum: ⁊ tu vulneras eum quantum eſt in te cum huiuſmodi peccatis inhoneſtis atq; laſciuijs: ipſe veluti bonus paſtor abluit oues eius in ſanguine ſuo: ⁊ tu lotas inquinando fedas quia iuxta poſſe tuū infetēti fimo ſubmergis eas. Tu debes eē ſpeculum honeſtatis: ⁊ econuerſo tu es exemplum inhoneſtatis ⁊ imunditie. Omnia membra tui corporis: vt apparet miſerabiliter ad operandum diſponis: ⁊ oppoſitum agis eius ꝙ vnigenitus filius meus egit. Naz ego ſubſtinui ꝙ ei9 oculi velarentur: vt oculi tui ſalubriter illuminarentur tu vero cum tuis oculis laſciuis venenata ſagitta percutis animam tuam: ⁊ iuxta poſſe conaris vulnerare cor illaruz creaturarum quas ita corrupta mēte reſpicis. Ego ſubſtinui ꝙ aceto ſelle mixto potaretur: ⁊ velut animal inordinatum auide tibi procuras epulari ſplendide quodammodo faciendo tibi de ventre deum: vel idolum in tua lingua iugiter habes inhoneſta verba cum vanitate multa quā exercere deberes in āmonendo proximum in annunciando verba mea: ⁊ in perſoluendo diuinum officium: vt obligaris ore pariter ⁊ corde. Ego autem ex illa ſolummodo ſentio fetorem iuras enim atque ſepe periuras: etiam blaſſemando quemadmodum eſſes vnus vilis ribaldus. Ego ſuſtinui ꝙ illi ligarentur manus: vt te ſimul: ⁊ humanuz gen9 a culpe vinculo ſolueret. Manus tue conſecrate ſunt: ⁊ vncte adminiſtrandum venerabile ſacramētum. Tu vero eas exerces in tactibus immundis: ⁊ inhoneſtis. Omnia opera tua que per manus intelliguntur corrupta ſunt: ⁊ in obſequium diaboli parata: ⁊ ordinata. O miſer homo ego te collocaui proculdubio ī dignitate magna: vt mihi ſoli ſeruias: tu ⁊ omnis alia creatura habens in ſe rationez. Ego ſubſtinui ꝙ ipſi filio meo pedes affigerentur faciendo tibi ſcalam de cor-

pore suo: ⁊ volui sibi costatum ape/
riri: vt ipsa secreta cordis aperte vi
dere posses. Ipsum vobis ego con/
cessi velut apotecham apertam vbi
possitis videre: pariter: ⁊ gustare in
effabilem amorem quem ad vos:
habeo reperiendo naturam in eo
diuinam vnitam vestre nature hu/
mane: ibi videre potes: ꝙ ille san/
guis eius de quo te feci ministrum
est veluti salubre balneum ad ablu
endum tuas: ⁊ aliorum iniquitates
tu vero de corde tuo fecisti demoni
templuꝫ. Tuus etiam affectus qui
pro pedibus intelligitur in se non
habet: nec offert in conspectu meo:
nisi putredinem: atqꝫ vituperium.
Ipsi pedes tui non deferunt: nisi ad
loca diaboli: ita cum toto corpore
tuo tu percutis vnigeniti filij mei
corpus ex eo: quia facis oppositum
omnium que fecit ipse ac etiam eo/
rum que facere teneris: ista tui cor/
poris instrumenta sonū tenuerūt ī
ordinatum atqꝫ malum ex eo: quia
tres anime tue potentie congrega/
te sunt in nomine demonis vbi con
gregare debueras in nomine meo.
Memoriam debuisti tenere plenaꝫ
beneficijs a me graciose receptis: tu
autem in ipsa conseruas inhonesta/
tem: ⁊ alia multa mala. Oculum
insuper intellectus cum lumine san
ctissime fidei debuisti ponere ī obie
ctum yesu christi crucifixi a quo mi
nister electus es: tu vero proposui/
sti tibi statum: atque delicias vite
presentis cum vanitate multiplici:
⁊ tuus affectus amare me solummo
do debet absque medio tu vero mo
do dampnabili creaturas inordina/
te diligis atque miserabile corpus
tuum insuper alia animalia tua
plus amare conuinceris quam me
dominum tuum. Et quid hoc aper/
te demonstrat. Impatientia quam
erga me demonstras auferendo ti/
bi quicquam ex his que diligis at/
que displicentia quam erga proxi/
mum habes quando tibi videtur
aliquod habere detrimentum ab
eo. nam ipsum habes odio cum bla
sfemia: ⁊ caritatem eius atque me/
am aperte multum offendis. O mi
ser ⁊ infelix effectus es veluti mini/
ster diuine mee caritatis ignifere ⁊
tu vero propter inordinata deside/
ria tua propria pro paruo tempo/
rali detrimento perdis illum. At/
tende filia carissima: quoniam hec
est vna de illis tribus miserabili/
bus columnis de quibus iaꝫ tibi su
pra dixi.

Qualiter in predictis ministris
auaricia regnat etiam ad vsuram
prestando.

Capitulum. cxxvij.

Nunc ergo tibi de secunda co/
lumna videlicet de misera/
bili auaricia narrare dispono quaꝫ
ego satis abhorreo pro eo ꝙ īfelices
isti vendere conantur illud quod
vnigenitus filius meus tanta li/
beralitate donauit eis. Attende/
re nāqꝫ dn̄t ipꝫ ī ligno crucis aptū:
⁊ ex toto laceratū vndiqꝫ sanguinē

effusum. Non. n. redemit homines auro: vel argento: imo suo sanguine precioso propter amoris abundantiam: Neq; redemit vnam solũmodo mundi partẽ: imo q̃tuz in eo fuit ex amplissima caritate sua redemit vniuersum genus humanũ preteritos: vz presentes ⁊ futuros: neq; vobis exhibuit huiusmodi sanguinem absq; igne ꝓ eo ꝙ cũ igne feruentis amoris vobis illuz ĩpendit. Neq; recepistis istũ ignem ⁊ sanguinem absq; natura diuina: q̃m ĩ ipso fuit ꝑfecte vnita cũ humana natura vestra: ⁊ huius vniti sanguinis ex affectu tã excessiue caritatis isti miseri ministri effecti sũt. Et ipsi cũ auaricia tanta ⁊ cupiditate detestabili: qđ a filio meo p̃tio tanto ⁊ ingenti caritate redemptũ est in cruce: vz aĩas ita vilipendunt: ⁊ male tractant. Atq; thesaurũ eis gratis cõmissum ex quo ministri facti sunt huius p̃ciosi sanguinis in auaricia tanta dispensant: ꝙ ẽt. sc̃i sp̃us grãz vendere satagũt quã ipsi gratis acceperunt: vt aliis ẽt ipsi simili mõ ministrẽt: sz econuerso subditos a se redimi faciũt q̃n ipsi subditi petunt: qđ sibi gratis ꝯcessi. Tales non hñt os auidum vt apte videt̃ ad gustãdum: ⁊ manducandũ escam aĩaruz ad honorem meum: ĩmo solum ad deuorandum pecuniaz. Et ita sunt in caritate restricti super eo ꝙ ipsi liberaliter acceperunt ꝙ in eis per gratiam habitare nequeo: neq; proximus ꝑ amorẽ. Substãtiã tp̃alem quã ipsi acceperunt habũdanter virtute p̃ciosi sanguinis yesu christi lasciue ꝯsumũt viuendo luxuriose cũ mulieribus ⁊ hoĩbus ĩhonestis ⁊ attinentibus coꝝ nutrientes vituperabiliter adulteros filios coruz. Et solũ attendentes ad semetipsos veluti fures atq; latrones digni morte eterna furantur ea q̃ sunt ecclesie ⁊ pauperũ yesu christi. O miserabiles vbi sunt filii dulcium atq; realium virtutuz quas habere debetis: vbi est ingens: ⁊ affectuosum desiderium circa meum honorem atq; salutem animarum vbi est ille dolor atq; cruciatus quo salubriter affligi debes videndo lupum infernalem auferentem atq; deuorantem ouiculas tuas. Nõ adest. Quoniaz in arto corde tuo atq; similium tuorum amor mei: neq; proximoꝝ tuorum non est neq; etiam capere potest in eo. Tu solum modo diligis temetipsum amore priuato: atque sensitiuo cum quo venenas temetipsum ⁊ alios. Tu es ille demon infernalis qui deuoras eas cum inordinato amore. Aliud non videtur appetere gula tua. Et ideo minime curas quamuis ille demon inuisibilis eas asportet. Tu ipse demon visibilis effectus es instrumentum: vt ad inferna descendant. Quos vestis atq; pinguefacis de substantia ecclesie: Temetipsum ⁊ alios diabolicos viros vna tecum simul: ⁊ animalia tua: videlicet pulchros equos ornatos quos in stabulo tuo tenes non ex necessitate: sed ex curiositate propter inordinatas concupiscentias tuas. Tu deberes contentari si necessitati satisfactuz esset

Iste superflue concupiscentie solēt
esse secularium hominum vite pre/
sentis delectationes vero tue debe/
rent esse circa pauperes etiam infir
mos visitando:subueniendo neces/
sitatibus eorum spiritualiter: atq̃
temporaliter. Ex hoc te precipue fe
ci ministrum atq̃ tantam exhibui
dignitatem. Sed quia tu brutum
animal effectus es ideo delectaris
in animalibus illis. Tu vero non
vides veluti excecatus:quia si vide
res:⁊ attente cōsiderares eterna sup
plicia que tibi parata sūt nisi te cor
rexeris nullo modo faceres:imo do
leres de preteritis transgressioni/
bus atq̃ p̄sentes virtuose vitares.
Ergo filia carissima considerare po
tes q̃ iuste conqueri debeo de mi/
seria ministrorum istorum. Et cum
quanta liberalitate dotaui eos at/
que magnificaui ⁊ ipsi cum quanta
misera cupiditate degenerant:⁊ ab
hominabiles atq̃ reprobi fiūt. Ad
hoc etiam aliqui augent suas ini/
quitates ad vsuram: videlicet pre/
stando non ꝙ quasi vsurarij publi/
ce tendiculaȝ in hostio suo teneant.
Sed cum ingenio subtili exquisito
tempus venundare procurant pro
ximo suo ex cupiditate sua peruer/
sa quod omnino prohibitum: ⁊ illi/
citum est. Et si esset aliquod ense/
nium parui valoris: ⁊ ipse cum in/
tentione sua recipiat in loco precij
pro seruicio cōmodate pecunie tā
quam vsura reputabitur: ⁊ quic/
quid aliud accipiet pro tali tempo
re. Ego constitui miserum huiusmo
di:vt ipse secularibus hoc interdi/
cat:⁊ ipse facit ita. Et insuper addo
ꝙ si quis ad eum vadit pro consilio
super tali materia:quando inuolu
tus est in eodem defectu:⁊ quia lu/
men rationis āmisit consiliuȝ eius
tenebrosum omnino est atque pas/
sionatum ex eo:ꝙ anima sua simili
passioni subiacet. Isti cuȝ alijs plu/
ribus defectibus oriuntur a corde
suo cupido: ⁊ auaro. Tali congrue
dici potest verbum veritatis incar
nate:quando facto flagello de funi
culis eiecit vendentes:⁊ ementes a
templo dicens domus mea: domus
orationis vocabitur vos autem fe/
cistis illam speluncam latronum.
Tu bene vides dulcissima filia: ꝙ
ita se veritas habet: ipsi vendunt ⁊
emunt quasi mercanciam agentes
de gratia spiritussancti. Et sic ma/
nifeste patet ꝙ illi qui volunt ec/
clesiastica beneficia multa largiun
tur exenia simul: ⁊ pecunias illis
qui stant i circuitu curie. Et illi mi
seri fautores attendere negligunt
vtrum sint boni vel mali. Sed vt
complaceant:⁊ amore doni perce/
pti sattagunt huiusmodi plantam
vere putridam in viridario sancte
matris ecclesie collocare: vnde faci
ent ex hoc optimam summo ponti/
fici rationem. Et sic vterq̃ frau/
dulenter incedit cum vicario yesu
christi: vbi deberent cum veritate
pur̄ procedere. Sed si vicarius vni/
geniti filij mei deprehendit huius/
modi defectum illorum vtrunque
punire debet aufferendo benefici/
um indigno nisi vitam suam emen
dauerit. Alter vero qui emit con/

grue poneretur in carcere donec d
ſuo defectu videatur eſſe correctus
vt alij timeant: ita decetero perpe/
trare. Si ſũmus pontifex: ita faciet
proculdubio ſuccedet ad honorem
meum: ⁊ debitum eius ſinautem
de iſto peccato punietur: quoniam
compelletur ante me reddere ra/
tionem de ſuis ouibus: crede filia
dilectiſſima ꝙ hodie non ita ſerua/
tur: ⁊ ideo tot in eccleſia mea deſe/
ctus oriuntur ex eo: quia quando
promotiones in eccleſia fiunt non
inquiritur de vita promouendo/
rum vtrum bona ſiue mala fuerit.
Et ſiquid inquiritur interrogatur
illi qui cuꝫ eis ſimul male vite ſunt
qui non aliter exhiberent atteſta/
tores: niſi prout in ſe percipiunt eſ/
ſe maculatos. Et hodie precipue re
ſpicitur ad alicuius ſtatus altitu/
dinem: vel nobilitatem huius mi/
ſeri corporis: vel ad temporales di/
uitias: ⁊ ꝙ valde polite loqui noue
rit promouendus. Et quod eſt val/
de mirabile: imo deteſtabile in con
ſiſtorio quandoqꝫ dicitur: ⁊ allega/
tur ꝙ pulcer eſt homo: attende dia
bolicum opus: quia deberet inqui/
ri de ornatu: ⁊ pulchritudine virtu
tis: ⁊ inquiritur: ⁊ attẽditur de pul
chritudine corporis: ⁊ corticis exte/
rioris. Deberent inquiri pauperes
humiles qui vitarent ex humilita/
te prelationes iſtas: ⁊ aſſumuntur
illi qui cum vanitate multa: ⁊ in/
flata ſuperbia: ⁊ ambitione querũt
Attendunt etiã ad ſcientiam: que ſi
eſt in homine bone vite cum humi/
litate vera bona quidem eſt: ⁊ per/
fecta. Cum autem eſt in homine ſu
perbo ihoneſto: ⁊ vite ſcelerate qua
ſi venenum eſt ei: neqꝫ de ſcriptura
quicquam intelligit: niſi ſecundum
exteriorem corticem littere, in tene/
bris eam intelligit: quia caret om/
nino lumine rationis: ⁊ offuſcatum
habet oculum intellectus in quo lu
mine rationis declarata fuit: ⁊ in/
tellecta cum lumine ſupernaturali
ſcriptura ſacra prout apertius alι/
bi tibi dixi. Itaqꝫ ſcientia proculdu
bio in ſe bona eſt: ſed non in eo qui
iugiter abutitur ea: imo efficitur ſi
bi velut ignis inferni: niſi vitam ſu
am virtuoſe correxerit. Et ideo po/
tius eſt attendendum ad hominem
ſancte vite quam ad hominem ſci/
entificum qui male vite fuerit fre/
quentiſſime tamẽ fit oppoſitum: im
mo boni ⁊ virtuoſi licet in ſcientia
ſint ydiote ſtulti reputantur: atque
cõtemnuntur ab eis: pauperculos
quoque vitant: quia nihil habent
ad largiendum. Itaque vides ꝙ in
domo mea que debet eſſe domus
orationis vbi relucere debet iuſti/
tie ſancte lumen: ⁊ ſcientie cum ho/
neſta ſanctaqꝫ vita cum odore vir/
tutis mendacium habundantiſſi/
me videtur. Debet ⁊ virtus pau/
pertatis voluntarie lucere cum ſan
cta ſollicitudine circa curam ani/
marum: vt exuantur a poteſtate
demonum. Sed omnes quaſi ſatta/
gunt: ⁊ appetunt aggregare diuiti
as: ⁊ tantam diligentiam atque ſol
licitudinem erga temporalia ſum/

Tertius.

pſerunt:vt omnino ſpiritualia re/
liquiſſe videantur:nec ad alia cō/
muniter attendere vidētur: niſi ad
ludendum:⁊ ad riſum: ⁊ ad multi/
plicandum huiuſmodi ſubſtantiaꝫ
tempoꝛalem:⁊ velut inanes atteñ/
dere nō videntur:ꝙ hic eſt modus
vt illam āmittant. Nam ſi virtuti/
bus habundarent: ⁊ haberent ad
ſpiritualia diligentiam: vt obligan
tur abſqꝫ dubio tempoꝛalibus ha/
bundarent. Et multas rebelliones
paſſa fuit eccleſia ſancta quas indu
bitantiſſime non habuiſſet ſi ſpiri/
tualia curaſſet. Ipſi debēt dimit/
tere moꝛtuos tradere ſepultuꝛ̄ moꝛ
tuos pꝛopꝛios:⁊ virili virtute ſequi
doctrinam veritatis:videlicet yeſu
chꝛiſti filij mei:vt in eis mea volun
tas virtuoſe perficiatur:hoc ē illud
agendo pꝛopter quod eos elegi: ⁊ ī
tanta dignitate collocaui. Sed op/
poſitum agunt quia moꝛibūda ⁊
iſta tranſitoꝛia cum effectu nimis ī
oꝛdinato ſepelire contendunt:⁊ au/
ferunt officium de manu ſeculari/
um. Hoc autem mihi valde diſpli/
cet:atqꝫ damnoſum eſt eccleſie ſan/
cte:quia deberent illa gubernanda
pꝛetermitteꝛ̄ ſecularibus:videlicet
illis qui poſiti ſūt ad huiuſmodi re/
gimen tempoꝛalium:vt vnus moꝛ/
tuus congrue ſepeliat alium. Et qꝛ
dixi ꝙ vnus moꝛtuus alium ſepe/
liat attende: ꝙ duplici modo moꝛ/
tuum intelligo vnus eſt : quando
miniſtrat aliquis iſta tempoꝛalia
cum culpa peccati moꝛtalis videli/
cet per inoꝛdinatum affectum at/
que ſollicitudinem. Alius modus
eſt quando eſt coꝛpoꝛis officium qđ
non habet in ſe vitam:niſi quantuꝫ
habet ab anima. Et tantum de vi/
ta participat quantum anima tra
hit in eo moꝛam:⁊ non vltra:⁊ ideo
per ſe res moꝛtua poteſt appellari
Debēt igitur vncti: atque mini/
ſtri mei qui velut angeli viuere de
bent: dimittere moꝛtuis iſta moꝛi
būda ⁊ terrena ipſi vero guberna/
re debent animas que ſemper vi/
uunt:⁊ nullo tempoꝛe moꝛiuntur:
quantum ad eſſentiam gubernan
tes eas ac eis eccleſiaſtica ſacramen
ta miniſtrantes:⁊ alia dona ſancti
ſpiritus eas alendo cibo ſpirituali
verbi dei: ⁊ exemplo ſancte vite: ⁊
iſto modo mea domus erit locus
oꝛationis habundando iuſtitijs ⁊
virtutibus eoꝛum. Et quia non ita
faciunt:imo contrarium video per
experientiam: ideo congrue dicere
poſſum:ꝙ eſt effecta ſpelunca latro
num ex eo ꝙ ex auaritia ſunt effe/
cti mercatoꝛes ementes: ⁊ venden/
tes:vt iam dixi. Et eſt effecta rece/
ptaculum animalium ex eo: quia
viuunt vt animalia bꝛuta cum in/
honeſtate fetida. Et hoc enim ex
illa fecerunt veluti ſtabulum: quo/
niam iacent in luto miſerabilis in/
honeſtatis. Et ita tenent in eccleſia
demoniacas concubinas eoꝝ abſqꝫ
verecundia ſicut ſpōſus honoꝛifice
ſpōſam ī domo ſua retinet. Itaqꝫ vi
des hec ⁊ alia multa mala q̄ trāſeo
ꝓ pꝛeſenti que ꝓcedunt:⁊ oꝛiuntur
ab his duabꝰ colūnis abhominādis

videlicet in mundiciam cupidita/
te ⁊ auaricia.

Quomodo superbia regnat in
predictis ministris per quam sen/
sus perditur. Capi.cxxviij.

NUnc filia amantissima de ter
tia columna: videlicet de su/
perbia dicere volo: ⁊ quannis illam
vltimo loco ponam ipsa tamen est
prima pariter ⁊ vltima: quoniam
omnia vicia condita sunt ⁊ ortum
habent a superbia sicut virtutes vi
tam habent ⁊ conduntur a carita/
te. Superbia nanq; nutritur: ⁊ ori/
tur ab amore proprio sensitiuo de
quo tibi dixi: ꝙ erat fundamentum
istarum trium columnarum: ⁊ om
nium malorum que creature com/
mittunt pro eo ꝙ ille qui se diligit
amore sic inordinato priuatus est
amore mei: quia me non amat. Nō
amando me iugiter offendit: quia
precepta legis aperte transgredi/
tur ex eo quia me non amat super
omnia neq; proximum veluti seip
sum. Et hec euidentissima ratio est
quia qui semetipsuz amat hoc amo
re priuato atq; sensitiuo mihi mini
me seruit: neq; me diligit: imo mun
dum amat ⁊ ei seruit. Mundus enī
atq; sensitiuus amor iste priuatus
a me valde discrepant: nec aliquaz
habent conformitatem mecum. Et
quia tantum ab inuicem discorda/
mus ideo necessarium est ꝙ ille qui
mundum amat hoc amore sensiti/
uo: ⁊ ei seruit odio me habeat: ⁊ ille
qui me diligit necessarium est: vt
mundum habeat odio iuxta ver/
bum vnigeniti filij mei dicentis in
euangelio ꝙ nemo poterat seruire
duobus dominis aduersis: atq; con
trarijs: quia si vni seruit alteri di/
splicebit. Itaq; vides apte: ꝙ amor
iste priuatus sensitiuus atq; propri
us animam expoliat: ⁊ priuat om/
nino caritate mea: ⁊ induit eam vi/
tium elationis atq; superbie: vnde
defectus omnis oritur ab hoc amo/
re velut a principali fundamento.
Et quamuis ego merito conqueri
possim de quacunque creatura ra/
tionali que tali peccato polluta: ⁊
īuoluta fuerit valde tamen ampli
us habeo displicentiam de chri/
stis: ⁊ vnctis meis qui magis hu/
miles esse debent: tum quia qui/
libet obligatur habere virtutez hu
militatis que caritatem alit veluti
baiula siue nutrix tum quia etiam
ministri facti sūt humilis agni dul
cis: ⁊ immaculati vnigēiti filij mei.
Et quomodo non erubescunt ipsi
pariter ⁊ omnis humana generatio
montem ascendere superbie consi/
derando me dominum eternūm ho
minibus inclinatum: ⁊ humiliatuz
cum humano generi tribui verbuz
vnigenitum filium meum in car/
ne vestra mortali vt vos homines
ab eterna morte redimeret. Et ip/
sum verbum filiuz meum videt ex
obedientia mea pro salute vestra
cum humilitate profunda ⁊ inexti/
mabili caritate mortem crucis ob/
probriose subijsse. Caput hz icliatū

vt te peccatorem affectuosa caritate salutet coronam in capite vt ab eo possis onorari brachia tenet aperta ⁊ extensa quia te cupit amplexari pedes habet affixos quia te vult expectare tecum que morari. Et tu miser homo qui factus es ab eo minister tante beniguitatis ⁊ humilitatis deberes amplecti crucem ⁊ tu renuis ⁊ amplexaris mūdum ⁊ iniquas creaturas. Tu deberes esse firmus ⁊ stabilis incarnate veritatis immitando doctrinam figendo mētem atq; cor tuum in eo ⁊ tu circūuolueris vento ⁊ vna queque parua res te comouere facit. Si tibi ꝓsperitas adest illico moueris ex inordinata leticia si autez aduersitas occurrit ex impacientia turbaris ⁊ ita patefacis aperte superbie medulam videlicet impacientiā: quia sicut medula caritatis est vera pacientia sic impacientia est medula superbie vnde superbi ⁊ iracundi frequentissime turbantur atq; scandalizantur de quacunq; parua re. Superbia mihi displicet in tantuz ꝙ etiam a celo ruit cum Angelo superbire placuit. Supbia nunq̄ ascēdit in celuz imo de celo descēdit in profunduz inferni. Et ideo veritas ait in euangelio. Qui se exaltat vz per superbiam humiliabitur ⁊ qui se humiliat exaltabitur. Superbia mihi displicet in omni manerie gentium sed valde magna in huiusmodi ministris vt iam dixi ex eo quia sunt in humili loco a me collocati vt agno mansueto ⁊ humili virtuose ministrent sed ipsi faciunt oppositum multi robore suffundi deberet ille sacerdos vere miser volendo superbire considerando me vobis humiliatum ⁊ exhibēdo vobis vnigenitum filium meum. Ipse meus vnigenitus humiliatus est vsq; ad mortem crucis obprobriosam. Ipse caput habet inclinatum atq; spinatum ⁊ iste miser eleuat ita superbe caput contra me pariter ⁊ proximū suum. Et cum debeat esse agnus humilis ⁊ ipse factus est aries vel hyrcus cum elate superbie cornibus ⁊ omnes adherentes ei percutere satagit. O infelix homo tu non attendis ꝙ de manibus meis nullo modo potes euadere. Nunquid hoc est officium quod tibi comissi vt cornibus tāte superbie me ledas ⁊ offendas ⁊ cum iniuria conuerseris cuz proximo tuo. Nunquid hec est illa mansuetudo quam ad altare sanctum afferre debes offerendo mihi sacrificium illud excellentissimum videlicet corpꝰ ⁊ sanguinē vnigeniti filij mei. Tu es effectus velut animal ferocissimum ita ꝙ nullum timorem habes de me. Tu deuoras proximum tuum ⁊ indiuisione permanes cum eo ⁊ factus es personarum acceptor: videlicet illos acceptando qui tibi seruiunt vel aliquā vtilitatem afferunt vel alia causa tibi placent quia forte sunt eiusdez vite reprobe sicut es tu quos corrigere deberes ⁊ eorum defectus contemnere. Tu vere facis oppositum prebendo eis exemplum quod ipsi

faciant illud quod facis tu siue de/
terius. Si tu bonus esses ita faceres
q2 vero tu malus es arguere nescis
neqꝫ defect9 alterius tibi displicēt.
Tu contēpnis humiles atqꝫ paup/
culos virtuosos tu refugis eos eo q2
fetor vitij tui nō valet odorem su/
stinere virtutis. Tu reputas eē tibi
vituperium ad hostium tuum vide
re pauperculos meos tu vitas eos
in suis oportunitatibus visitare. vi
des eos periclitari fame nec exten/
dis ad eos manū adiutricē. Et hec
omnia faciunt illa cornua superbie
tue que nolunt inclinari in actum
virtutis ⁊ hūilitatis alicui9. Qua/
re non inclinatur. Quia proprius
amor in eo regnat qui nutrit huius
modi superbiam: ideo nō vult in ali
quo condescendere siue ministrare
pauperibus aliquam substantiam
temporalem nec etiam spiritualem
absqꝫ retributione siue redemptio/
ne. O maledicta superbia in amore
proprio fundata quō talium intel/
lectus oculos excecasti taliter ꝙ dū
videtur eis amare semetipsos atqꝫ
de se teneros esse ⁊ dum videtur eē
in diuitijs atqꝫ delitijs ⁊ in alto sta/
tu ꝯsistere ⁊ ipsi sunt in magna pau
pertate atqꝫ miseria q2 priuati sunt
virtutuꝫ diuitijs. Ipsi descenderūt
ab altitudine gratie ad infirmita/
tem siue profundum mortaliuꝫ pec
catorum. Judicant se bene videre:
ipsi vero ceci sunt quoniam igno/
rāt semetipsos ⁊ me neqꝫ cognoscūt
statum suum neqꝫ dignitatē in qua
collocaui eos: neqꝫ mundi fragilita
tem intelligunt atqꝫ modicam fir/
mitatem: quia si cognoscerent non
facerent sibi deum ex eo. Quis ab/
stulit eis huiusmodi lumen verum:
superbia. Et per hunc modum effe/
cti sunt incarnati demones cum ele
gerim eos in angelos: ⁊ vt in vita
presenti sint angeli terrestres ⁊ ipsi
se deiecerunt ab altitudine celorū
in profundum abissi ⁊ intantum
ē iniquitas per eos augmentata ꝙ
aliquando committunt alium defe
ctum de quo tibi dicam. Sunt ali/
qui taliter effecti demoniaci ꝙ ali/
quando consecrare simulant ⁊ hoc
in veritate non agunt iudiciuꝫ me
um formidantes: ⁊ vt auferāt omne
frenum atqꝫ timorem in malis ope
ribus eoruꝫ a corde suo. Nam ali/
quando in mane surgunt ab immun
ditia: ⁊ ī sero cū crapula velut ebrij
dormitū ierūt ⁊ erunt aliqua neces
sitate coacti celebrare vt populo sa
tisfaciant attendendo tamen ini/
quitates proprias intelligunt aper
te cum bona conscientia se non pos
se neqꝫ debere celebrare vnde mor/
dentur aliqualiter a stimulo con/
scientie respectu timoris iudicij mei
non quidem ex odio vitij sed ex pro
prio amore. Vide nunc amantissi/
ma filia quantum excecati sunt: q2
deberent habere recursum ad cor/
dis deuotam contritionem ⁊ ad sui
defectus displicentiam cum sancto
proposito corrigendi ⁊ ipsi diaboli
cum hoc remedium assumunt quia
non consecrabunt ⁊ velut excecati
non aduertunt quia error iste po/
sterior grauior ⁊ periculosior est ꝙ̄
ille primus ex eo quia faciunt ido/

latrare populũ adorando non con
secratam hostiam loco veri sacra/
mẽti corporis ⁊ sanguinis iesu chri/
sti filij mei qui est deus ⁊ homo post
hostie cõsecrationem: sed minime
consecrando solummodo est panis.
Igitur attende qualis ⁊ quanta sit
hec abhominatio ⁊ quanta sit pati
entia mea substinendo tales qui ni
si se correxerint vniuerse gratie re/
dundabunt eis in iudicium. Po/
pulus autem ad vitandum illud in
conueniens debet adorare cum ista
conditiõe dicens inquantum iste
minister omnia que debet dixerit
atq; fecerit ego credo ꝙ tu es iesus
christus filius dei viui mihi datus
in cibum ab inextimabili caritate
diuina in memoriam tue dulcissi/
me passionis ⁊ excellentissimi bene
ficij sanguinis effusi cum inextima
bili caritatis igne ad abluendas ini
quitates meas atq; totius vniuer/
si. Itaq; faciendo sic ex aliqua ceci/
tate cuiuscũq; nullus offẽdet ado
rando vnam rem pro alia quãuis il
la culpa peccati solum est illius ini
qui ministri: tamen actualiter ibi
fieret quod est omnino prohibitum.
O carissima filia quis terram inhi
bet ne repente deglutiat eos. Quis
meam refrenat potentiam: quin im
mobiles eos illico faciat esse veluti
statuas lapideas ante populum vni
uersum in confusionem ipsorum: vti
q; misericordia mea q2 refreno meipm
hec est ꝙ cum misericordia refreno
iustitiam vt eos vincam ex violen/
tia misericordie. Ipsi vero velut ob
stinati demones nõ agnoscũt neq;
vident misericordiã meã: sed quasi
videntur existimare ꝙ ex debito
sim eis obligatus ad ea que gratio
se concedo ex eo ꝙ a superbia sunt
excecati nec ita fore cognoscunt.

De quãpluribus alijs defectibus qui procedunt a superbia ⁊ amore proprio. Capitulum. cxxix.

Hec omnia tibi narraui vt affe
ctione maiori mouearis ad
amarum gemitum super illorum
obscura cecitate dum in statu dam
nationis voluntarie perseuerant ⁊
vt amplius agnoscas inestimabi/
lem misericordiam meam ad hoc
vt in ipsa misericordia fidutiam as
sumas atq; securitatem maximam:
⁊ sic offeras ipsos ministros ac vni/
uersum orbem ante me postulan/
do pro eis a me misericordiam. Et
quanto feruentius offeres in cõspe
ctu meo pro eis amorosa ⁊ pẽnosa
desideria tanto demonstrabis aper
tius amorem affectuosum quo me
diligis ex eo ꝙ vtilitatem illam quã
tu ⁊ alij serui mei mihi facere non
valetis vestro proximo facere debetis
⁊ hoc a vobis exigo. Et ego tũc vo
lũtarie me cõpelli pmittã a sancto
desiderio deuotis lachrimis: ⁊ ora/
tionibus vestris: ⁊ ita sponse mee
misericordiam exhibebo: ⁊ eam in
sanctis: ⁊ bonis pastoribus in veri/
tate reformabo. Quia tali modo re
formata subito mali subditi corri/
gentur violenter: quia quasi de ma
lis que perpetrantur a subditis ma

li pastores in causa sunt: quia si corrigerent iuste subditorum defectus ⁊ in eis iustitie margarita reluceret cum honesta sanctaqꝫ vita subditi non ita procederent inordinate. Noueris ergo ꝙ ex his peruersis inordinatisqꝫ moribus illico sequitur: ꝙ vnus alterius vestigia sectatur. Subditi nanqꝫ non obediunt prelato: quia prelatus quando subditus erat inobediēs erat ⁊ ipse prelato suo: vnde congrue recipit a suis subditis quod ipse suo prelato fecit. Et quia prauus erat subditus: nunc etiam prauus est cuꝫ effectus est pastor huius culpe ⁊ cuiuscunqꝫ alterius est in causa superbia ī amore proprio fundata. Ignorans erat atqꝫ superbus in statu subditi: nūc vero prelatus existens valde plus ignorans est atqꝫ supbus: ⁊ est ignorantia sua tanta: ꝙ velut excecatus ad officium sacerdotale quandoqꝫ promoueri faciet hominem idiotaꝫ quis vix legere nouit: ⁊ officium suum ignorat: vnde frequenter ignorando dicere verba sacramentalia minime consecrabit ex ignorantia sua. Et in hoc actu cōmittit defectū eundem in non consecrando quem cōmiserunt ex malicia ceteri non cōsecrantes: sed cōsecrare simulantes. Et vbi debent eligere viros expertos: ⁊ in virtute fundatos: ⁊ qui intelligant: atqꝫ nouerint: illud quod agunt in tanto ministerio: ⁊ ipsi faciunt oppositūꝫ: quia non attendūt vtrum ille sciat: neqꝫ si tempus a iure dispositum habeat: imo studiose videntur eligere pueros: ⁊ non homines etatis congrue: nec attendūt vtrum honeste viuant cum sancta: ⁊ ordinata vita: ⁊ dignitatē ad quā promouentur intelligant: vel misterium ab eis exequendum: ⁊ virtuose contractandum: imo solum attendunt ad multiplicandum gentes: ⁊ non virtutes. Ipsi quippe ceci sunt atqꝫ cecorum aggregatores: nec attendunt: ꝙ ex hoc ⁊ aliis inordinatis actibus eorum: ego rationem ab eis exigam in extremitate mortis eorum ex eo quod promouerunt ad sacerdotium homines: ita tenebrosos: ⁊ ignorantes: vt est dictum: ⁊ ipsi cōmittunt eis curam animarum cum aperte cognoscant: ꝙ de seipsis curam habere nesciant. Tales ergo qui minime cognoscunt in se defectum propriuꝫ quomodo poterunt cognoscere siue corrigere defectum alienum: Non poterunt vllo modo neqꝫ contra semetipsos agere deliberabunt. Oues vero que pastore carent qui cuꝫ diligentia custodiat eas: ⁊ in via salutari dirrigat agiliter a via deuiant: ⁊ ita sepe deuorātur: atqꝫ lacerātur a lupis. Et quia pastor est inutilis omnino negligit aliquem habere caneꝫ qui latret videndo lupum venientem: imo talē retinet qualis est ipse. Et ita ministri ⁊ pastores huiusmodi quia sollicitudine carent neqꝫ cōscientie canem habent neqꝫ baculum iustitie tenēt in manu: ideo virga minime corrigunt canis etiam conscientie minime latrat semetipsos precipue

non arguunt eo ꝙ oues errātes ex/
tra viam veritatis transgrediendo
precepta mea per viam veritatis ꝛ
iustitie reducere non accelerant ne
lupus infernalis eas deuorare vale
at. Si enim iste consciētie canis ve
re latrabit ꝛ iste prelatus defectus
subditorum super se po net ꝛ vir/
gam iustitie sancte correctionis in
manu tenebit indubitāter oues ad
ouile redibunt ꝛ erunt in loco tuto.
Sed quia sicut iam diri pastor ē in
utilis videlicet absq; virga ꝛ absq;
cane conscientie oues eius pereunt
nec ipse curat. Canis enim conscien
tie debilitatus est: ideo minime la/
trat ex eo ꝙ ei cibum nō exhibuit.
Cibus nāq; qui dari debet isti cani
est agni filij mei sanguis. Cuius qn̄
memoria tāquam vas anime plena
reperitur isto precioso sanguine cō/
sciētia nutritur atq; fortificatᷓ: hoc
est quia propter istius preciosi san/
guinis memoriam anima succendi
tur ad odium vitiorum. Quod odi
um vna cum amore purificat aīam
a macula peccati mortalis. Et tan/
tum vigorem exhibet illi conscien/
tie ꝙ se cum diligētia magna custo
dit intantū ꝙ si quis inimicus ani/
me v; peccatū vellet ingredi nec so
lum si effectus peccati: immo si sola
cogitatio ingredi vellet subito con
sciētia veluti canis valde latrat cū
tanto stimulo quod indilate ratio
nem excitat. Et ipsa cum diligentia
considerat vtrum ille qui temptat
intrare sit amicus vel inimicus. Et
ideo nō cōmittit iniustitiam quoni
am ille qui habet conscientiam ha
bet etiam iustitiā. Igitur iniqui ta
les indigni vocanᷓ ministri: nec etiā
digni vocari creature ratiōales ex
eo quod ex eorum defectibus pro/
prijs animalia sine ratione se fece/
runt huiusmodi cane ɔscie carēt ꝛ
intantum est in eis debilitatus qđ
quasi dici pōt ipsos illo carere. Iō
non habent virgam iustitie sancte:
vnde propter suos defectus intan/
tum timidi sunt effecti ꝙ expaue/
scunt ex vmbra non ex timore san/
cto sed ex timore seruili. Ipsi dispo/
nere se debent vsq; ad mortē vt ani
mas eruere possint a potestate de/
monū ꝛ ipsi subiugant eas ipsis de
monibus non exhibendo doctrinā
eis nec exemplum vite sancte quin
etiam pro illarū salute renuūt vnū
verbum iniuriosum audire. Sepe
quoq; contingit animā subditi cir
cūuolutam esse grauissimis excessi
bus atq; peccatis ꝛ alteri satisface
re tenebitur in quāpluribus: ꝛ isti
miseri propter inordinatum amorē
quem habebunt ad illius familiam
ne pauper efficiatur cū videntibus
oculis pertransibunt nec ordinare
curabunt vt pro tali debito prorio
satisfaciat licet illius debitoris: vita
mala multis innotescat: ꝛ ipsi sa/
cerdoti suo notificabitur vt veluti
medicus illius anime medeatur.
Ipse vero miser quasi coactus ibit
vt agat ad quod obligatur. tamen
ex vno verbo non ei grato vel iniu
rioso quod audiat vel etiā pro quo
dam intuitu toruo quasi territꝰ vl
tra se recusabit impedire vel aliqn̄
forte ex aliquo emolumento: vnde

tum ex illo dono: tum ex timore ſer/
uili animã illius in manu diaboli
derelinquet. Et nihilominus exhi/
bebit ei venerabile ſacramentũ cor
poris yeſu chriſti filij mei ⁊ apte vi
debit ⁊ intelliget animam illam ir/
retitam peccatis mortalibus. Ta/
men vt hominibus mũdi placeat: ⁊
ex inordinato timore: vel ẽt intuitu
pcepti doni miniſtrauit ei ſacramẽ
ta ⁊ honorifice ſepeliet ẽt in eccleſia
ſancta q̃uis velut aĩal imũdũ: atq̃
putridũ: ⁊ mẽbrũ a corpore pciſum
extra cuz indignatione proijcere de
bebat. Quid horuz eſt in cauſa? In
dubitanter amor proprius atq̃ ſu/
perbie cornua. Nam ſi me ſuper om
nia dilexiſſet: ⁊ animam illius infe/
licis: ⁊ fuiſſet humilis: ⁊ abſq̃ timo/
re ſeruili proculdubio ſalutem illi/
us anime procuraſſet. Ergo potes
aperte videre quot ⁊ quanta mala
ſequunt̃ ab his tribus vicijs de qui
bus tibi dixi q̄ erant quaſi tres co/
lumne ⁊ q̄ cetera vicia procedebãt
a ſuperbia: vz auaricia: ⁊ immundi
cia mentis ⁊ corporis eoruz. Aures
tue nõ ſufficerent audire quot ſunt
illa mala que procedunt ab ipſis ve
lut a membris diaboli propter aua
ritiam ſuperbiam ⁊ inhoneſtatem
eorum. Tu enim aliquando vidiſti
ſimplices aliqua bone fidei que ſen
tiunt aliquem in ſua perſona defe/
ctum ex aliquo timore procedentez
dubitantes autem ſe a demonio ve
xari vadunt ad miſerum ſacerdotẽ
exiſtimantes ab eo poſſe liberari ſi/
ue iuuari. Et vadunt vt vnus dia/
bolus expellat alium: ipſe vero ve/
lut auarus acceptabit ab ea donũ:
⁊ velut laſciuus: ⁊ inhoneſtus infe/
lici muliercule dicet. Ab iſto defe/
ctu nullo modo liberari poteris: ni
ſi per talem modum: ⁊ ita miſerabi/
liter inducet eam ad perdendum
pudiciciam ſecum. O vere demon
imo peior aliquo demone; quia mul
ti ſunt demones qui tale peccatum
abhorrent. Tu vero deterior effect⁹
ex iniquitate tua circumuoluis iñ
illo corpus ⁊ animam veluti porc⁹
in luto fetenti. O animal immun/
dum: nunquid h̃ eſt quod a te requi
ro: vz q̄ in virtute ſanguinis yeſu
chriſti de quo te miniſtrum inſtitui
tu demones expellas ab animabus
atq̃ corporibus hominum non cer/
te tu illos introducis. Non attẽdis
q̄ ſecuris iuſtitie diuine iam ad ra/
dicem arboris vite tue poſita ſit?
Hoc autẽ apertiſſime noueris: quo
niam iniquitates tue tibi cum vſu
ra compenſabuntur ſuo loco: ⁊ tem
pore niſi punias: ⁊ corrigas eas cuz
penitentia congrua: ⁊ contritione
debita tui cordis. Neq̃ tibi parce/
tur: aut in modico deſeretur licet a
me fueris in gradu ſacerdotali con
ſtitutus: imo grauius in maiori mi
ſeria congrue punieris q̃ alij penas
enim pro te ſimul: ⁊ pro talibus iu/
ſtiſſime portabis: ⁊ illo tempore me
morie commendabis eijcere demo/
nem cum demonio concupiſcentie
tue. Inſuper ⁊ aliam infelicem vi/
diſti ligatam in peccato mortali q̃
vadens ad miſerum ſacerdotem: vt
eam abſolueret a ſuo peccato ab eo
fortius eſt alligata in grauiori cul/

pa q̄ erat: ⁊ per admirabiles vias induxit eam ad peccandum secum. Ergo vere talis pastor est absq̄ cane conscientie: imo suffocat conscientiam aliorum: nec tantum non vult conseruare propriam. Ego nāque elegi eos: vt ad honorem meū cantent diuinum officium: atque psalmizēt in nocte ipsi vero studēt in malis: ⁊ ad demonū incantationes: ⁊ iuxta posse sattagunt: vt operatione diabolica nocte media adducantur eis alique creature quas amore polluto diligunt. Ita nanq̄ iudicant esse: sed illuduntur a diabolo: quoniā in veritate non est ita. Nunquid ego te posui ⁊ elegi: o miser: vt noctis vigiliam expenderes in talibus iniquitatibus? Certe nō sed vt eam expenderes in sancta vigilia: ⁊ humili oratione: vt in mane bene dispositus vadas ad celebrandum: ⁊ odorem virtutis infundas in vniuerso populo: ⁊ non fetorem vitiorum. Constitutus es enim in angelico statu: vt etiam in vita presenti cum sancta meditatione cum angelis valeas conuersari: ⁊ in vltimo cum eisdem in beatifica visiōe mea gustare me possis in eternum: ⁊ tu sicut apparet vis esse diabolus incarnatus ex quo cū demonibus eē delectaris anteq̄ venias ad mortem. Sed cornua superbie tue perfusserunt intus in oculo intellectus tui sanctissime fidei pupillam: vnde lumen omnino perdidisti: ⁊ ideo non vides ad quantam miseriā deuenisti. Nec vt apparet in veritate credis omnem culpam esse tempore suo puniendam: ⁊ omne bonum esse remunerandum. Quia si vere crederes: hoc ita scelerate non viueres ⁊ nō acceptares: nec optares huiusmodi conuersationem: imo magnū inde terrorem haberes etiam illos audire nominari. Sed q2 tu sequeris voluntatē ipsorum ideo de ipsis: ⁊ ipsorum operibus videtur q̄ valde delecteris. O ecce miser homo vtinam a demonio peteres q̄d est meritum quod tibi reddere potest de seruitio quod ei facis: ipse p̄culdubio tibi responderet q̄ exhiberet fructum quē habet in se. Nā aliud tibi prebere nequeunt ipsi demones nisi cruciata: ⁊ ignifera tormenta quibus iugiter ardentissime cruciantur in que ceciderunt ab altitudine celi pp̄ sup̄biā suā. Ita tu terrestris angelus ex tua sup̄bia cadis ab altitudīe sacerdotalis dignitatis: ⁊ a thesauro virtutis in p̄fundum atq̄ paupertatem abhominādē miserie. Si vero vitam tuā emēdare neglexeris igne punieris eterno absq̄ remedio. Tu fecisti tibi deum de mundo atq̄ de temetipso. Dicas ergo mundo cum omnibus delicijs eius quas in p̄senti vita recepisti similiter: ⁊ tuē sensualitati cum qua mūdi rebus abvtebaris: vt añ me sūmum iudicem pro te rationē exhibeāt. Utiq̄ rñdebūt apte q̄ te iuuare nullo modo possit: ⁊ ita te d̄ridebunt asserentes: quia p te necessariū est: vt hoc expediatur. Et ita cum vituperio remanebis: ⁊ ingenti confusione: corā me pariter ⁊ vniuerso mundo. Ego te constitueram

in sacerdotali dignitate vt ipsum vniuersum & te vz sensualitatē pro/ priam vilipendendo contēpneres & ita faciendo etiam alios īstrueres. tu vero sic es excecatus a cornibus tue superbie ꝙ ignoras non solū ali os per viam dirigere salutarem im/ mo temetipsum. Sed apertius hoc intelliges in vltima mortis extre/ mitate vbi remedium assumere nō valebis in aliqua virtute tua qua cares sed solum in amplissima mise ricordia mea sperando fideliter in illo peccioso sanguine de quo fuisti minister effectus. Hoc autem effica cissimum atqꝫ salubre remediū nun quam aufertur tibi vel alteri cui/ cunqꝫ dum estis in tēpore vite pre sentis inquantum volueritis in mi sericordia mea que est inextimabi/ lis: ac in sanguine pro vobis effuso virtuose sperare. Quāuis non debe tis esse stulti vel ita ceci ꝙ ad extre mitatem vltimi temporis adduca/ mini. Aduertendum est enim ꝙ in extremitate vite qui male vixit a demonibus valde turpiter accusa/ tur necnō a mundo & a propria fra gilitate necqꝫ sibi blandiuntur illo tempore demonstrando dulcedinē vbi fuerat amaritudo neqꝫ rē perfe ctam vbi fuerat imperfecta: neqꝫ lu men in loco tenebrarum vt in vita sua facere solebant: imo veritatē de monstrabunt vt est in facto. Canis quoqꝫ conscientie qui debilitatus erat incipiet acerrime latrare tam valide ꝙ quasi conducet animā ad quandam desperationem: quāuis homo nunquam ex aliquo defectu suo debet ad huiusmodi desperatio nem adduci: immo fiducialiter in precioso sanguine dilectissimi filij mei confidendo sperare debet: quia sine comparatione quacunqꝫ maior est & amplissima misericordia mea quā in sanguine recipitis ꝙꝫ omnia peccata que cōmittuntur in mun/ do. non est tamen vllo modo differē dum vt tum dixi quia valde multū est homini periculosum inter mul/ tos hostes in campo prelij se reperi re nudum & inhermem.

De multis alijs defectibus quos iniqui prefati ministri cōmittunt. Capitulum. cxxxi.

VEre carissima filia miseri de quibus ego tibi narraui non attendunt ad hec aliqua considera tione: qꝛ si considerarent nō cōmit/ terent iniquitates huiusmodi nec etiā alias: imo facerēt vt illi qui vir tuose viuebant qui potius eligebāt expectare mortem ꝙꝫ offendere me vel inquinare turpiter anime sue fa ciē atqꝫ minuere dignitatez in qua collocaueram eos sed iugiter aug/ mētabūt virtuose viuendo dignita tē atqꝫ pulchritudinē aīarū suarū. Nō ꝙ in se cōsiderata sacerdotij di gnitas augmētari siue crescere possit ex virtute cuiuscūqꝫ vel ex defectu diminui vt ego supra tibi dixi sꝫ vir tutes exhibēt vnū ornamētū & vnā in aīa dignitatē vltra pulchritudi/ nē eius quā hēt a principio cū ipsam ad imaginē atqꝫ similitudinē meaz creaui. Isti cognouerūt veritatē eter

ne mee bonitatis atq̧ dignitatē co
rū:q̄ ſupbia ⁊ amor proprius non
eos offuſcauerat nec abſtulerat eis
lumē virtuoſe rōnis ex eo q̄ priua
bantur illis ⁊ me diligebant verita
tē pariter ⁊ animarū ſalutē. Inſeli/
ces āt iſti q̄ luce priuati ſunt nō pti
meſcunt de vitio in vitiū ambula/
re donec in foueā inducant̄ atq̧ de
tēplo ſuarū aīarū ⁊ eccleſia ſancta
q̄ viridariū ē odoriferū ipſi fecerūt
vnū animaliū brutoꝝ receptaculū.
O cariſſima filia quātū ē abhomi/
nabile mihi videre domos eoꝝ que
debēt eē receptacula pauperū atq̧
meoꝝ amicorū cū ipſi recipiunt in
eis imunditias iniquarū pſonarū;
ipſi debent veluti ſponſam amabilē
hēre breuiariū atq̧ ſacre ſcripture
libros hēre loco filiorū in quib⁹ opi
do delectari debēt vt valeāt primū
inſtruere ſalutari doctrina cū exēplo
ſcē vite. Sed ipſi ſponſam breuiarij
pertractāt veluti adulterā ⁊ in ſuo
loco tenēt vnā diabolicā cōcubinā;
cū qua viuūt imūdiſſime cū fetenti
miſeria: libri vero ſui ſunt acies fi/
liorū quos acquiſierunt in tāta mi/
ſeria ⁊ iniquitate ⁊ abſq̧ verecūdia
quacūq̧ cū his ipudētiſſime dele/
ctantur. Diebus paſcalib⁹ ⁊ in alījs
eccleſie ſolēnitatibus in quib⁹ obli/
gant̄ nomini meo reddere gloriā ⁊
honorē deuote officiū diuinum per
ſoluendo incenſum adolendo mihi
humiliū orationum ipſi diſſolute lu
dunt atq̧ ſolaciantur cū ſuis demo
niacis cōcubinis eundo cū ſeculari
bus ad venandū ⁊ aucupandū ve
lut eſſent diſſoluti atq̧ miſerrimi ſe

culares vel domini curie. O miſe/
rabiles homines ad quid eſtis ad/
ducti: vos obligamini venari ⁊ au/
cupari aīas ad laudem ⁊ gloriā no
minis mei ⁊ in viridario eccleſie ſan
cte commorari ⁊ vaditis venādo p
nemora. Sed quia talis homo fa/
ctus eſt vna beſtia in anima ſua re/
tinet animalia multorum peccato/
rum mortalium: ⁊ ideo factus ē ve
nator beſtiarū irrōnabiliū. Ortus
enim anime tue factus ē ſiluester in
quo multe vepres habundant ideo
delectaris ambulare per loca deſer
ta querendo ſilueſtres beſtias. Eru
beſcas igitur homo ⁊ cū diligentia
defectus proprios attēde q̄ mate/
riā habes erubeſcentie magne qua/
litercunq̧ te verteris. Tu vero ne/
ſcis erubeſcere q̄ pdidiſti ſanctum
verumq̧ timorem meū: imo veluti
meretrix abſq̧ verecūdia quādoq̧
te iactabis hēre mūdi ſtatū pulcrā
hēre familiā ⁊ aciē filiorū. Et ſi for/
te nō hēs iuxta poſſe ſatagis habe/
re vt tibi ſuccedāt heredes: vnde tu
fur es atq̧ latro qm̄ optime noſti ꝙ
ita facere nō debes. Heredes enim
tui debēt eē paupes: ⁊ eccleſia tibi
cōmiſſa. O demō incarnate ſine lu/
mine tu q̄ris ea q̄ recuſare debuiſti
⁊ te iactas d̾ eo qđ tibi cedit ad ma
gnā cōfuſionē: vn̄ multo rubore de
buiſti ſuffundi p̄cipue corā me qui
video ſecretiſſima tui cordis: ac eti/
am ante alias creaturas oīno cōfu
ſus es. Cornua tamen tue ſuperbie
nō permittūt vt agnoſcas ipſam cō
fuſionē tuā. O dilectiſſima filia cō/
ſidera qm̄ illū conſtitui ſuper pōte

doctrine mee veritatis administrã dum vobis viatoribus ecclesie sa/cramenta veneranda: ipse vero de/creuit stare infra sub põte vz in flu mine miserabili atqz procelloso de/litiarum et lasciuie mundi: et in ipo flumie vobis illa ministrat neqz cõ siderat in quanto periculo constat vnda nãqz mortis indilate rapiet eum: et nisi se correxerit cum vera cor dis contritione indubitãter ibit cũ dominis eius demonibus quibus voluntarie seruiuit et acquieuit vt eum ducerent per viaz fluminis in feriorem: quare sine remedio perue niet ad eternam damnationem cũ tanta reprehensione et iproperio: qꝫ lingua tua narrare nequiret: et ei si ne dubio grauius erit qꝫ vni secula ri propter officium sacerdotis vn/de culpa similis et eadem amplius in eo punietur et in alijs in tanta di gnitate constitutis qꝫ in alio qui se culariter in mundo vixisset: et in pũ cto mortis inimici sui contra eũ in/surgent accusando eum imprope/rio maiori put alias ego tibi dixi.

De differentia mortis iustorum et peccatorum et primo de morte iu/storum. Capitulũ. cxxxi.

Et quoniã ego dixi tibi qꝫ mũ/dus atqz demones vna cũ pro pria sensualitate ipsum valde turpi ter accusabant et ita se veritas ha/bet in isto puncto nunc volo tibi la tius explicare super his infelicibus vt ampliori compassione mouearis ad eos quantum distant bella iusto rum a bellis hominum peccatorũz et quantum differunt iter se mores eorum et cum quanta pace moritur iustus amplius vel minus iuxta p/fectionem anime: vnde volo te no/sce qꝫ omnes pene quas habent ho mines in voluntate consistunt: qꝫ si voluntas esset ordinata et cum vo/luntate mea concors esset omnino pena careret. Non tamen assero qn in se labores haberet atqz sentiret: sz illi voluntati que sponte portaret amore mei non essent ad penam qꝫ libentissime portat ex quo mee vo/luntatis est cum qua concordat. Eti am ex odio quod contra se concipit guerram isti serui mei fecerunt cuz aduersario demone cum mundo et cuz propria sensualitate. Quare pũ cto mortis aduenientе cũ pace per transeunt quoniã inimici eorũ in vi ta superati fuerũt ab eis atqz debel lati. Mundus eos accusare non põt ex eo qꝫ ipsi fraudes eius cognoue/rũt: et iõ mũdo renũciauerũt et oĩbus põpis atqz delitijs eius. Fragilitasqꝫ suorũ corporũ eos accusare non põt qm ipsi subiugauerunt eã veluti ser uã sub freno rõnis et virtutis mace rãdo corpus cũ penitẽtia: et cũ vigilia cũ oratione continua et humili. Vo luntatẽ vero sensitiuam intereme/runt cũ odio atqz displicentia vitio rũ et amore virtutũ cõculcata peni tus omni teneritudine proprij cor/poris. que teneritudo atqz delecta/tio que naturale ẽ iter corpus et ani mã facit mortẽ apparere difficilem qꝫ naturaliter hõ metuit ita mortẽ: sed quia virtus in iusto qui perfe/

ctus est transcendit ꝛ superat natu
ram vꝫ illū timorē qui naturalis ē
cū odio scō suo pertrāsit ꝛ cū deside
rio redeundi ad finē suū itaqꝫ tene
ritudo naturalis nō valet cum ipu
gnare. Etiā cōsciētia requiescit qm̄
in vita sua bene custodiuit cane la/
trante veniētibus inimicis ad ciui
tatē anime capiēdā vti canis agere
solet ad custodiā alicuius ianue de
putatus qui sentiendo vel videndo
venire quosdaꝫ extraneos valde la
trat vt homines excitet. Ita canis
iste conscientie custodem vꝫ rōnem
excitat: ꝛ ratio simul cum arbitrio
libero cognouerūt apte cū lu mine
intellectus vtrum adueniens esset
amicus vel inimicus. Amicuꝫ idest
virtutes ꝛ sanctas cogitationes ac/
ceptauerunt affectuose cum sancta
sollicitudine illas exercentes. Ini/
micum autem idest vitiū atqꝫ cogi
tationes peruersas expulerūt cum
odiosa displicētia. Itaqꝫ cū manu li
beri arbitrij tenētes gladiū ancipi
tem videlicet amoris virtutū ꝛ odij
vitiorum ꝛ cum lumine ratiōis ini/
micos eorū expugnauerunt: ꝛ sic in
puncto mortis conscientia nō hꝫ in
se remorsum eo qꝛ bonā habuit vn/
diqꝫ custodiam: ideo pacifice quie/
uit. Anima tamen ex humilitate ac
etiā qꝛ tpe mortis amplius agnoscit
thesaurū tēporis atqꝫ lapides ꝓcio/
sos virtutū valde redarguit semet/
ipsam ex eo qꝛ sibi non videtur ex/
pēdisse tempus virtuose sicut opor/
tebat. Ista tamē amaritudo non af
fligit animā: imo pinguefacit eam
pro eo ꝙ ex hoc in semetipsa se vir
tuose recolligit iugiter habens in
obiectum humilis agni sanguinem
preciosum ꝛ non attendit ad aliqs
virtutes quas hactenus egerit qꝛ
minime confidit in eis: immo soluꝫ
in ipso sanguie dilectissimi filij mei
vbi misericordiam inestimabilē in/
uenit. Et vt in vita presenti cum iu
gi memoria sanguinis vixit ita duꝫ
est in tempore mortis ipso sanguine
balneatur ꝛ inebriatur. Demonia
vero quoniam illā arguere neque/
unt de peccato eo qꝛ in vita sua ma
litiam eorum valde prudēter ꝛ vir
tuose superauit. iuxta posse tamen
adhuc inquirūt oportune si possent
in ea aliquid lucrari: vnde veniunt
cū aspectu nimis horribili vt ei ter/
rorem incutiant ꝛ cum varijs atqꝫ
multis fantasijs. Sed quoniam in
anima tali non inueniunt esse vene
num peccati ipsa nō expauescit in
omnibus illis vt expauesceret ani/
ma cuiusdam alterius iniqui pecca
tis mortalibus irretita. Ipsi vero
demones attendentes animam il/
lam introisse sanguinem cum igni/
fera caritate non valent eaꝫ aliquo
modo tollerare sed a remotis eam
sagitare conantur. Et ideo clamo/
res eorum ꝛ huiusmodi guerra nul
lum inferunt impedimentum sine
detrimentum ei quia iam incipit in
se gustare vitam eternam vt alias
tibi dixi. Nam cum intellectus ocu
lo qui continet in se pupillam atqꝫ
lumen alme fidei me videt qui sum
eternum ꝛ omne bonum quod ha/
bere prestolatur ex gratia non ex
debito i virtute sanguis vnigeniti

filii mei. Extendit ergo brachia spei ⁊ manibus amoris illum astringit intrando posset antequã perueniat illico transeundo per artam ianuaz vnigeniti mei sanguine madefactã ⁊ inebriatã in me mare pacificum verbo meo pariter vnitum quia sumus vnum vt bene nosti. quantuz vero gaudium hẽat in se creatura que cum tanta dulcedine se peruenisse cognoscit ad istum felicissimũ passum lingua carnis aliqua narrare nequiret ex eo quia bonum angelice nature degustat. ⁊ vt vixit in caritate fraterna cuz proximo suo ita bonũ felicium beatorum in veritate degustat atq; participat. Hoc habent omnes generaliter qui pertrãseunt ita dulciter ⁊ virtuose. Ministri vero mei de quibus ego tibi dixi ꝙ vt angeli vixerant multo felicius ⁊ amplius habent ex eo qđ in vita presenti vixerunt cum intellectu maiorũ ⁊ cum ãpliori fame mei honoris atq; salutis animarũ. Non absolute loquor de lumine virtutũ qđ vnusquisq; põt habere: sed quoniam isti cum additamẽto luminis virtuose viuendi quod est supernaturale lumen etiam habuerunt sacre pagine lumẽ propter quã amplius agnouerunt de veritate mea. Quicunq; vero plus agnoscit plus diligit: ⁊ qui plus diligit a me plus accipit: meritum enim nostrum cũ amoris quantitate mẽsuratur atq; compensatur. Et si tu peteres a me vtrum vnus qui scientia careat adhunc amorem attingere possit absolute respondeo ꝙ sic est enim valde possibile sed vnum particulare priuilegium non facit legez vniuersalem: ego vero loquor in generali. Statum quoq; maiorem habẽt propter sacerdotalem dignitatez ex eo ꝙ directe collocati fuerunt in officio manducandi animas ad honorem meum: quãq; omnes obligati fitis in caritate proximi vestri pmanere. Sed istis ex officio cõmissum ẽ vnigeniti filii mei ministrare sanguinem ⁊ ãnimas virtuose gubernare: qđ adimplendo cum sancta sollicitudine ⁊ cum affectu virtutis vltra recipiunt q̃z alii. O quantũ ipsorum aĩa beata consistit in illa mortis extremitate pro eo ꝙ extiterunt ãnunciatores atq; defensores alme ⁊ catholice fidei: ⁊ illam inseruerũt medullis anime sue cum qua suum in me locum aspiciunt: spem cum qua vixerunt in vita presenti extendunt in me cuz iocũditate magna. Sperauerunt enim in dulci prouidentia mea nullatenus in se confidentes vel in proprio sensu. Et quia de se spem omnino perdiderunt nõ habuerunt inordinatum affectum alicui creature nec in alia re creata quia voluntarie pauperem vitã elegerunt: cor illorum fuit vere vas electionis ad annunciandum atq; portandum vbiq; nomen meuz cũ ingenti ⁊ ignifera caritate cum exẽplo sancte vite atq; sana doctrina verbi propter animarum salutem. Surgunt ergo cum ignifera caritate per affectum amoris astringẽtes me, finem suum offerentes in conspectu meo iustitie margaritã quaz

iugiter habuerunt in se semper vni
cuiqꝫ faciendo iustitiam ꝛ discretio
ne magna reddendo vnicuiqꝫ debi
tum suum. Ideo iuste mihi qḋ meū
est assignant videlicet cum humili/
tate vera retribuendo gloriaꝫ ꝛ ho
norem sancto nomini meo a me re/
cognoscendo recepisse gratiam vir
tuose tempus expendendi cum con
scientia pura. Sibi autem attribu/
unt humiliter indignationem san/
ctam quia se reputāt indignos qui
huiusmodi gratiam habuerint con
scientia ipsorum bonum mihi tri/
buit testimonium: ꝛ ideo iuste retri
buo libenter eis iustitie coronam
margaritis virtutum ornatam vi/
delicet de fructu quem extraxit af
fectuosa caritas eorum ex aliїs vir/
tutibus. O angeli terrestres valde
commendabiles atqꝫ beati minime
quippe fuistis ingrati de beneficїs
a me receptis neqꝫ fuistis ignoran
tes atqꝫ negligentes imo solicite su
pra vestros subditos apertos ocu/
los habuistis ꝛ veluti fideles ꝛ ve/
ri pastores secuti fuistis doctrinam
ꝛ viam veri pastoris atqꝫ summi vi
delicet iesu christi filїj mei: ꝛ ideo
realiter ꝛ illesi transistis per ipsum
suo precioso sanguine madefacti, ꝛ
immersi cum gregibus ouium ve/
strarum quorum exemplo sancte vi
te ac etiam per doctrinam vestram
omnino salubrem multitudineꝫ ad
duxistis ad eternam vitam ꝛ alias
quāplurimas in statu gratie reli/
quistis. O filia carissima talis vi/
sio demonuꝫ in nullo nocere pōt ex
eo ꝙ visio mea confortat quā per fi

dem vident: ꝛ ex affectuosa dilectio
ne tenēt. Et quoniam in eis non in/
uenitur alicuius peccati venenum
obscuritas ꝛ aspectus eorū horribi
lis non inferunt eis alicuius mole/
stie detrimentum vel alicuius inu/
tilis timoris quoniam in eis inueni
tur solummodo timor omnino san/
ctus ꝛ non seruilis. Ipsi nullo mo/
do timent eorum falacias atqꝫ frau
des: qꝛ cum lumine supernaturali:
ac etiam cum lumine sacre scriptu
re cognouerunt eas etiam a remo/
tis vnde non habuerunt inde tene
bras aliquas vel mentis alteratio/
nem. Sic ergo balneati, precioso san
guine iesu christi gloriose, transeunt
cum ingenti fame salutis animarū
propter honorem meū caritate suc/
censi per ianuam filїj mei, ꝛ transeū
tes intrauerunt in me mare pacifi/
cum. ꝛ a bonitate mea digne collo/
cati sunt in gradu suo iuxta mensu
ram affectuose caritatis quaꝫ vnus
quisqꝫ secum attulit.

De morte peccatorum ꝛ penis eo
ruꝫ in hora mortis. Capi. cxxxїj.

SEd attende carissima filia qꝛ
sicut excellentia iustorū ē val
de magna sic econuerso miseria pec
catorū ꝛ infeliciuꝫ valde maior est
de morte quorum aliqua tibi narra
ui quantuꝫ est terribilis ꝛ obscura.
nam in hora mortis procacissime de
mones eos accusant atqꝫ molestant
in figura sua se demonstrantes cuꝫ
inextimabili terrore ꝛ obscuritate.
Tu nosti ꝙ est intantum horribilis

ꝙ homines experti eligerent potiꝰ
habere omnes penas vite presentis
ꝗ̃ eos in sua figura videre. Insuper
⁊ misero peccatori renouat conscien
tie stimulus qui valde rodit ⁊ cru/
ciat eum inordinate delitie quibus
abusus est propria sensualitas cuiꝰ
dominationi se subiecerat de virtu
osa ratione faciendo seruam valde
miserabiliter eum accusant. Tunc
enim aperte veritatem agnoscit eo
rum que ante non cognoscebat vn
de per errorem eius ad magnã cõ
fusionem adducit: quoniã in vita
sua vixit velut infidelis ⁊ mihi re/
bellis ex eo ꝙ amor proprius vella
uit pupillam luminis fidei sanctis/
sime. Demones quoq; molestant eũ
de infidelitate vt ad desperationẽ
eum adducant. O ꝗ̃ dure impu/
gnant in hora tali quoniã inueniũt
eum inhermem ⁊ absq; caritatis ⁊
aliarum virtutũ armatura: qꝛ velu
ti diaboli membrum fuit illis ex to
to priuatus in vita sua. Unde ca/
rent tales omnino lumine superna
turali atq; scientie quia non intelle
xerunt eam ex eo ꝙ cornua super/
bie penitus impedierunt ne medul
le dulcedinem intelligerent. vnde
tales in magnis prelijs ignorãt oĩ/
no quid agere debeant. In spe quo
q; minime nutriti sunt quoniã in
me non sunt assueti sperare nec in
sanguine precioso filij mei cuiꝰ eos
esse feci ministros: imo solum in se/
metipsis ⁊ delitijs atq; statibus vi/
te presentis. Nec aduertebãt isti mi
seri demones icarnati ꝙ omnia sub
vsura tenebant ⁊ veluti debitores

de singulis oportebat eos ante me
reddere rationem: modo se nudos
inueniũt absq; virtute aliqua ⁊ vn
decunq; se vertunt audiunt impro
peria multa cum ingenti confusio/
ne iniustitia propria qua fuerunt
abusi in vita sua procaciter eos ac
cusant in conscientia sua vnde non
audent aliud ꝗ̃ iustitiam postula/
re. Noueris ergo ꝙ ipsi tunc tantã
⁊ talem habent verecundiam ⁊ con
fusionem ꝙ omnino venirent ad vl
timam desperationem ⁊ cum ea de
ducerentur a demonibus ad eter/
na supplitia nisi ꝙ in vita sua ex
quodam vsu presumebant dicere ꝙ
magna est misericordia dei quãuis
eorum defectibus exigentibus ista
sit magna presumptio: quia stultũ
est ⁊ valde reprehensibile cum bra/
chio misericordie mee offendere me
ideo non est vocanda misericordie
spes sed dicenda presumptio: ipsi ta
mẽ hunc habitum assumpserunt.
Uenientes igitur ad mortis extre/
mitatem conscientiam propriã ex/
honestantes per sanctam ⁊ humilẽ
confessionem et ablata presumptio
ne ꝙ illo modo non offendant vltra
remanet habitus ille misericordie
mee agnoscentes humiliter ex gra/
tia tunc qđ ante superbe presume/
bant ⁊ ita misericordiã humiliter
implorando reperiunt eam. Hoc
agit vtiq; gratiosa mĩãicordia mea
vt ita sperent in vita sua. Quãuis
ego non ita concedo vt ex misericor
dia mea magis offendant: sed vt in
caritate se dillatent ⁊ in considera/
tione mee bonitatis. Ipsi tamẽ abu

stantur in oppositum⁊quia sub ipsa
spe misericordie mee frequenter of/
fendunt:ego tamen eos in spe mise/
ricordie conseruo vt in extremitate
mortis habeant huiusmodi refugi
um ⁊ omnino minime deficiant in
tali reprehensione ⁊ ita veniant ad
desperationem. Quare multo gra/
uius offenderent ⁊ eis amplius pro/
culdubio noceret hoc vltimum pec
catum desperando q̄ꝫ alia peccata
que cōmisissent vnquam. Causa ve
ro propter quam hoc amplius mi/
hi displicet ⁊ ipsis ita nocet est ita
quoniam alia peccata fiunt ex ali/
qua complacentia siue delectatio/
ne proprie sensualitatis:⁊ aliquan/
do se commisisse dolent. vnde tantū
atq̄ȝ taliter dolere possent ꝙ illico
plenam obtinerent indulgentiam.
In peccato vero desperationis nul
la fragilitas est in causa quia nulla
est ibi delectatio:immo est ibi pena
grauissima ⁊ intollerabilis : ac eti/
am ille qui desperat misericordiam
meam apertissime contempnit exi/
stimando maiorem culpam suam
q̄ꝫ misericordiam atq̄ȝ bonitatem
meam. Unde post huiusmodi pec/
catum non dolet neq̄ȝ penitet: quia
commisso peccato ⁊ ostensa mea nec
vltra dolere potest. Ipse bene dolet
de suo damno irremediabili sed nō
de culpa contra me perpetrata ⁊ ita
recipit eterna supplicia. Itaq̄ȝ so/
lum peccatum istud eum ad infer/
num adducit ibiq̄ȝ punitur valde
de hoc ⁊ aliis offensis atq̄ȝ peccatis
eius. Sed si doluisset in veritate de
commissis culpis erga me speran/
do fideliter in misericordia mea cer
tissime fecissem ei misericordiam :
quoniam absq̄ȝ comparatione qua
cunq̄ȝ sicut alias tibi dixi nimis ex
cessiue maior est misericordia mea
q̄ꝫ omnia peccata commissa vel que
committi possent ab aliqua creatu/
ra. Et ideo valde mihi displicet ꝙ
aliqui maiores esse suos defectus
existiment vllo modo. Hoc est eniȝ
illud peccatum ꝙ nullo tempore
dimittitur in presenti seculo nec in
futuro. Postquam igitur infelices
isti vitam suam inordinate : immo
scelerate consumpserunt in mortis
articulo saltem vellem ꝙ in miseri/
cordia mea spem in veritate pone/
rent ex eo ꝙ huiusmodi desperatio
nem multū abhominor. Et ideo fre
quenter in vita peccatorū vtor ista
fraude sancta siue deceptione ꝙ vi
delicet ipsi presumant etiam indi/
gne de misericordia mea inestima/
bili:quia quando sunt in ea taliter
assueti ⁊ habituati non ita faciliter
ab ea discedunt ex illis reprehensio
nibus asperimis quas ab aduersa/
riis audiunt vt agerent quādo non
essent habituati. Hec omnia facit
abissus excellētissime caritatis mee
sed ipsi fuerunt abusi ea misericor/
dia cum tenebroso amore ꝓprio a
quo ꝓcessit oē malū ipsoꝝ. Ipsi aūt
in ỽitate nō intellexerūt iō reputaē
eis ad presumptionē magnā quātū
ad affectū ipsorū ipa dulcedo mise/
ricordie:⁊ hec ē alia rephēsio quā a
ꝯscia recipiūt in cōspectu demonuȝ
eis iproperādo ꝙ tps ⁊ misericordie
latitudinem i q̄ sperabāt oportebat

expendere virtuose dillatando cor
in caritate mea: ⁊ amore virtutum
⁊ ita tempus expender̄ quod eis ex
amore concessi: ipsi vero cum tem-
pore atq; spe larga misericordie me
grauiter offendebant. O ceci mise-
rabiles ego posui vestris in mani-
bus margaritam: atq; talentum: vt
ad lucrum expenderetis vos autē
veluti presumptuosi renuistis im-
plere voluntatem meā: sed abscon
distis in terra inordinati amoris ꝓ
prij sensitiui qui vobis modo morti
ferum fructum exhibet. O miseri
homines quanta est nunc pena ve-
stra quam in morte sentitis. Modo
vos minime latent iniquitates ve-
stre: quia vermis conscientie modo
minime dormit: imo valde moleste
rodit: demones quoq; terribili vo-
ce super vos clamant exhibēdo vo-
bis meritum quod sunt assueti im-
pendere seruis ⁊ amicis eorum: vi-
delicet improperium atq; confusio
nē. Et vt in mortis extremitate nō
euadatis vllo modo manus eorum
iuxta posse conantur: vt ad despera
tionem deueniatis: ⁊ ideo vobis cō
fusionem inferunt: vt vna cū eis ha
beatis: ⁊ degustetis in eternum ea q̄
possident ipsi: vz tormēta perpetua
O miseri dignitas in qua vos ita
gratiose collocaueram se lucidam
vobis ostendit: vt est ad vestram ve
recundiam ex eo ꝙ in tanta pecca-
torū obscuritate ipsa fuistis abusi.
Ecclesie substantia vos accusat: vt
fures: atq; latrones: ⁊ infidos debi-
tores obligati enim eratis pauperi
bus ⁊ ecclesie vobis cōmisse debitū

exsoluere: tunc accusaris: o miser a
conscientia ꝙ expenderis in mere-
tricibus cā: ⁊ ad filios proprios edu
candos: ⁊ vt carnales consanguine
os ex ipsa substātia ditares. Ex qua
te similiter ingurgitasti gulose vi-
uendo reprehensibiliter ornando ꝓ
priam domum aurum: ⁊ argentum
auare congregando vbi debebas ī
voluntaria paupertate viuere. Cō
scientia tibi representat ꝙ officium
diuinum ōmittebas: neq; curabas
ex hoc in mortale peccatum incur-
rer̄. Si vero quandoq; persoluebas
ore cor tuum a me: valde remotum
erat. Item conscientia te cum simi-
libus tuis arguit pro subditis ve-
stris quos alere debuistis verbo pa
riter ⁊ exemplo sancte vite dirrigē
do āmonendo: atq; corrigendo vir-
ga iustitie ⁊ manu misericordie. Et
quoniam h̄ agere neglexistis in hor
ribili demonum aspectu nimio ru-
bore cōfundemini. Tu vero qui fui
sti prelatus exhibendo prelationes
⁊ curam animarum iniuste: vel ali-
cui subdito indigno non attenden-
do cum prudenti diligentia cui de-
disti redargueris a ꝯscientia. Quia
debebas illas exhibere non ex adu
latione: vel ad complacentiam ho-
minū siue ꝓpter accepta dona: imo
solū intuitu virtutis: ⁊ ad honorem
meū: ⁊ salutem animarum. Et q2 sic
ager̄ neglexisti valde redargueris.
Et ad verecundiam: atq; ꝯfusionē
tuā apte tibi ꝯscientia dicitat lumi-
ne itellec. us ostendēte q̄cūq; facer̄
debuisti ⁊ neglexisti: ⁊ ea que fecisti
que facere non debuisti. Et volo te

noscе filia carissima: q2 melius ap/
paret albedo prope ingredientem
collocata ⁊ econuerso nigredo secus
albedinē q̃ꝫ ponendo seorsum ⁊ vnū
ab altero sepatuꝫ: ⁊ ita miseris istis
occurrit istis in particulari dico ac
etiam aliꝭs in generali ꝙ in mortis
articulo ī quo aīa p̄sertim cognoscit
aptius opa sua vꝫ iniquitatem suā
⁊ iustus beatitudinem suaꝫ iniusto
misero peccatori representatur ini/
qua vita sua. Et si nullum haberet
accusatorem alium conscientia pro
pria sibi prepōit omnia scelera que
cōmisit: ⁊ virtutes quas ōmisit: vir/
tutes: vꝫ ad verecundiam eius am
pliorem. Et q2 posita virtute prope
vitium ex virtute plenius agnosci/
tur vitium: ⁊ quanto melius agno/
scit amplius erubescit: ⁊ ex defectu
suo melius intelligit perfectionem
virtutis: vnde maiori dolore tabe/
scit agnoscendo se virtutibus omni
bus in vita sua fuisse priuatuꝫ ⁊ ex
poliatum. Et volo te scire ꝙ in illa
noticia quam habent isti virtutis: ⁊
vitiorum valde bene vident: ⁊ intel
ligunt bonuꝫ quod ex virtute sequi
tur homini virtuoso: atqꝫ penā quā
illuꝫ consequitur qui iacuit in tene
bris mortalium peccatorum. Cogni
tionem autem istam ego tribuo nō
vt veniant in desperationem: sed vt
perueniant ad perfectam sui notici
am: ⁊ erubescant pro suo defectu cū
fideli spe misericordie mee: vt cum
ista verecundia: ⁊ huiusmodi noti/
cia deleant suos excessus: ⁊ humili/
ter poscendo misericordiaꝫ placent
iram meam: virtuosus autem ex hoc
augmentatur in gaudio ⁊ agnitio/
ne mee veritatis atqꝫ caritatis. At
tribuit enim mihi: ⁊ non sibi grati/
am: ꝙ iuerit per viam virtutis: vn
de dulciter exultat in me cum ista
vera noticia: ⁊ gustat: atqꝫ recipit
optatum finem suum: vt alias: ego
tibi dixi: itaqꝫ iustus exultat in gau
dio qui vixit in p̄senti vita cuꝫ igni
fera caritate iniquus vero tenebro
sus in pena confunditur: iusto tene
brosus: ⁊ horribilis aspectus demo/
num nullum omninō detrimentuꝫ
infert: nec etiam inde timet ex eo ꝙ
solummodo peccatum est illud: vn/
de timor: atqꝫ nocumentum occur/
rit homini. Sed illi qui lasciue cum
aliꝭs miserijs multis vitaꝫ duxerūt
habent inde nocumentum: atqꝫ ter
rorem in aspectu demonuꝫ. Non ta
men hoc est nocumentum despera/
tionis nisi velit ipsi desperare: sed ē
vna pena molestissime reprehensio
nis: atqꝫ conscientie grauissime re/
mordentis: ⁊ est timor: ⁊ tremor in
horribili aspectu demonum. Vide/
as ergo carissima filia quantum a
se differunt in mortis articulo cru/
ciamenta siue bella que iusti senti/
unt ab his que patiuntur iniqui: ⁊
quantum eorum finis est a se diffe/
rens. Ostendi tibi paruam scintil/
lam: videlicet oculo intellectus tui.
Et est ita parua respectu eius quod
est ꝙ quasi nihil est de pena quam
habet iniquus: ⁊ de bono quod ha/
bet iustus. Nunc aperte cognosce/
re potes quanta cecitas est homi/
nis: ⁊ presertim istorum miserabili/
um: quia quanto plus a me receperūt

⁊ amplius illuminati sunt a sacra
scriptura tanto magis obligantur
⁊ ampliorem habebunt amaram
atqꝫ penosam confusionem. Et quo/
niam amplius in vita cognouerūt
a sacra scriptura magis ⁊ amplius
in morte cognoscunt excessus pro/
prios quos ipsi cognouerunt: vnde
merito collocātur in supplicijs gra
uioribus q̄ꝫ alij prout econuerso iu
sti collocati sunt in excellentia ma/
iori: istis accidit veluti falso christia
no qui collocatus est in inferno cuꝫ
tormento grauiori q̄ꝫ vnus paga/
nus pro eo qꝛ habuit in se fide i lu/
men ⁊ ei renunciauit ille vero pa/
ganus omnino caruit. Sic isti mini
stri mei maiori pena cruciabuntur
ex eadem culpa q̄ꝛ alij seculares: ⁊
hoc propter ministerium eis a me
gratiose commissum. videlicet eis
committendo solem venerandi sa/
cramenti ministrandum. Et quia
scientie lumen habuerunt ad veri/
tatem aperte discernendam non so
lummodo pro se: sed etiam pro cete/
ris si voluissent: ⁊ ideo maiori tor/
mento cruciantur. Sed ipsi miseri
non agnoscūt qui si sua prudentia:
hec attente considerarent proculdu
bio nō inciderent in huiusmodi ma
la: sed essent vtiqꝫ quales esse debēt
⁊ ipsi non sunt soli: sed totus vniuer
sus est valde corruptus: quoniam
ipsi deteriora faciunt in gradu suo
q̄ꝫ seculares. Et cum suis fetoribus
⁊ iniquitatibus inquinant: atqꝫ tur
pissime maculant facies animaruꝫ
suarum subditosqꝫ suos corrumpūt
atqꝫ sanguinem sponse mee damna
bili modo suggerūt: vide licet eccl
sie sancte: vnde propter huiusmodi
defectus eoruꝫ ipsa sponsa mea val
de palet: q2 vꝫ amorem: ⁊ caritatis
affectum quem ad ipsam habere de
berit ad semetipsos retorquere non
erubescunt: ⁊ ad alia non videntur
attendere preterq̄ꝫ ad ipsaꝫ insacia/
bili fame deuorandam: ⁊ ad extor/
quenduꝫ ab ea prelationes atqꝫ ma
gnos introitus vbi deberent extor/
quere salutem animarum. Quare
propter ipsorum vitam inordinatā
imo reprobaꝫ seculares veniunt ad
irreuerentiam: ⁊ inobedientiam ec
clesie sancte quanuis ipsi minime
debeant ita facere: neqꝫ defectus eo
rum excusatur ex defectu quocun/
que ministrorum.

Repetitio super aliquibus iam supradictis: ⁊ quomodo seculares expresse prohibent ne manus apponant in clericos. Capi.cxxxiiij.

Multos alios excessus istorum
infidelium ministrorum ego
tibi narrare possēꝫ: sed vltra ꝑ pn̄ti
nolo fetoribus huiusmodi tuas au/
res iquinare aliquos vero tibi nar
raui: vt desiderio tuo satisfacereꝫ: ⁊
vt amplius aīa tua sollicitet offer/
re ꝑ eis aū me dulcia: ⁊ amorosa pa
riter: ⁊ amara desideria. Narraui
quoqꝫ tibi de ipsoꝝ excellētia i qua
fuerūt a me ꝯstituti: ⁊ de thesauro
qui vobis ꝑ manus eoꝝ mistrat: vꝫ
de sctīssimo sacramēto corporis vni
geniti filij mei ponendo similitudi
nem solis: vt apte cognosceres: qꝛ ex

aliquo defectu ministroꝝ nullo mō minuit virtus ipsius venerandi sacramēti: ⁊ iō nolo ꝙ erga ipsos vllo mō reuerētia minuat. Insup ostēdi tibi bonoꝝ mīstroꝝ excellētiā ī quibus margarita iustitie relucebat ⁊ virtutis. Et ostendi quantum in cōspectu meo sit exosa persecutio que fit ꝯtra sanctā ecclesiā ⁊ irreuerētia ꝯtra sanguinē habita: q₂ reputo ꝙ ꝑsecutio facta cōtra ministros fiat ꝯtra sanguinē eo ꝙ expsse ꝓhibui ne tangerent iniuriose xp̄os meos. Postremo tibi narraui de vitupꝺsa mīstroꝝ ipsoꝝ vita: ⁊ in q̄ta miserīa viuūt: ⁊ q̄tā amaritudinē: ⁊ confusibilē penā ī morte sustinēt: ⁊ quātū vltra ceteros post mortē crudeliter ī inferno cruciant. Modo petitioni tue atqꝫ ꝓmissioni mee satisfactū ē narrādo pauca de ipsoꝝ vita miserabili. Nūc autē iterato replico: ꝙ nō obstātib⁹ illoꝝ defectibus ēt si plures eēnt oīo ꝓhibeo ne secularis aliqs eos aliquo mō puniat. Inobediētes ꝗo faciendo ꝯtra p̄ceptū istud aspe cōgruo tpe punient nisi realiter cū ꝯtritiōe cordis ⁊ humili ꝯfessiōe vitā suā añ correxerint Tñ vtraqꝫ ps v₃ huiusmodi mīstri ⁊ eoꝝ ꝑsecutores vident esse demonies incarnati: vñ iusto meo iuditio fit vt vn⁹ diabolus: ita puniat aliū s₃ offendit vterqꝫ seculares nō excusant ex peccato p̄lati: neqꝫ p̄lat⁹ excusat ex peccato secularis. Nūc aūt inuito te filia carissima: ⁊ oēs alios amicos meos ad fletū amaꝝ super huiusmoāi mortuos: ⁊ ad imorādū velut oues ī ecclesie sācte viridario ad pascendū ex desiderio sancto offerendo iugiter ante me continuas ⁊ humiles oratiōes pro eis quia decreui mundo facere misericordia₃. Neqꝫ ab ista pastura vos subtrahatis vllo mō pp iniuriā vel aliquam ꝓsperitatē. Quia penitus volo ꝙ nullatenus eleuetis caput ex impatientia vel inordinato gaudio: sed iugiter ad honorem meū attendite salutem aiaꝝ atqꝫ reformationem ecclesie sācte. Et hoc erit mihi signū euidentissimum: ꝙ tu ⁊ alij me realiter in veritate diligatis. Tu vero bene nosti ꝙ aperte tibi patefeci me velle ꝙ tu: ⁊ alij serui mei essetis sicut oues que pasceremini iugiter in viridario ecclesie sancte tollerando laboriose vsqꝫ ad mortis extremitatem: ⁊ ita faciendo sancta vestra desideria perficiam.

Qualiter hec anima deuota laudando dominum facit oratione₃ ꝓ ecclesia sancta. Capi.cxxxiiij.

Nunc aīa deuotiōe multa velut ebria ⁊ ignita caritate succēsa habens cor suum amaritudine magna vulneratum eleuādo mētē ad eternā dei bonitatē ait. O sūme deus eterne o lux maior quacunqꝫ luce a qua ꝓcedit omnis alia lux o ignis ardens supra oēm aliū igne₃ tu es solus ignis qui ardes ⁊ nō cōsumis nam ꝯsumis omne peccatum qꝺ est in aīa simul ⁊ amorem ꝓpriū non tamen eam affligendo ꝯsumis s₃ eā pinguefacis īsaciabili dilectione: q₂ du₃ saciat a te nō bñ saciatur

imo te magis peroptat habere iugi
ter ⁊ videre. Et quanto plus te que
rit: ⁊ optat amplius te gustat: ⁊ in/
uenit eternum: atq̧ sūmum ignem
vere caritatis abissum. O sūmum
⁊ eternum bonum quis te deum no
strum inclinauit ad illuminandam
me creaturam tuam infimaȝ de lu
mine tue veritatis. Tu idem ignis
amoris es in causa. Nam affectuosa
caritas tua te coegit: ⁊ induxit ad
creandum nos ad tuam imaginem
atq̧ similitudinem: ⁊ ipsa te iugiter
inducit: ⁊ inclinat ad faciendūȝ im
mensas ⁊ infinitas gratias creatu/
ris tuis que rationem habent. O
bonitas eterna super omnem boni
tatem tu solus es ille qui sūme bo/
nus es. Nihilominus tu donasti no
bis vnigenitum filium verum tibi
coeternum: vt etiaȝ in humano cor
pore conuersaretur in vita presenti
nobiscum qui sumus omnino tene/
brosi atq̧ pleni fetenti putredine.
Quid obsecro fuit in causa? Amor
q̄r nos affectuose dilexisti: etiam an
te ꝙ̄ essemus. O bone deus. O eter
na magnitudo incomprehensibilis
ex amore fecisti te paruulum: vt hō
minem in te magnificares: ⁊ cūȝ fa
ceres magnum quocunq̧ me verto
non inuenio nisi tue dulcissime cari
tatis ignem ⁊ abissum. Nunquid
ego pauper ⁊ missella satisfacer̄ quo
quomodo possum gratijs ⁊ ignifer̄
caritati tue in particulari mihi cō/
cessis cum excessu tante dilectionis
vltra gratias: alijs fidelibus tuis
concessas. Certe non: ergo tu solus
dulcis: ⁊ amantissime pater es ille
qui gratus eris pro me tibi: ⁊ ꝓ me
misera respondebis: q̄r vȝ affectus
tue paterne caritatis ꝓ me tibi gra
tias aget. Quoniam ego sum illa q̄
non sum: ⁊ si dicerem ꝙ aliquid es/
sem ex me: vtiq̧ mentirer in caput
meum: ⁊ essem proculdubio men/
dax: ⁊ filia diaboli qui pater est mē/
daciorū. Q̄r tu solꝰ es ille q̄ es. Et eē
meum ⁊ omnem gratiam in eo fun
datam humiliter a te recognosco.
Nam ex amore purissimo: ⁊ non ex
aliquo debito mihi gratiose tribui/
sti. O pater dulcis ⁊ amantissime
quando genus humanum iacebat
egrotans propter preuaricationem
ade. Tu dixeristi sibi medicuȝ egre
gium dulcem ⁊ amorosum. s. ver/
bum vnigenitum filium tuū. Nūc
vero quando iacebam infirma vȝ ī
infirmitate negligentie pariter: ⁊
ignorantie magne tu suauis atq̧
dulcissimus medicus eterne deus
exhibuisti mihi suauem dulcem: ⁊
amaram medicinam: vt ab infirmi
tate conualescam: ⁊ inde late libera/
ri valeam. Mihi proculdubio sua/
uis est: q̄r cum suauissima caritate
tua mihi te manifestasti. Dulcis est
⁊ mihi valde vltra quancunq̧ dul/
cedinem: quoniam illuminasti ocu/
lum intellectus mei lumine sanctis
sime fidei in quo lumine prout ex/
cellentissime maiestati tue manife/
stare placuit agnoui gratiam inesti
mabilem humano generi concessaȝ
in corpore mistico sancte matris ec/
clesie ministrando totum deum ⁊
hominem in venerabili sacramen/
to. Atq̧ ministrorum tuorūȝ digni

tatem quos constituisti: vt nobis il/ lud administrarēt. Ego cupiebam vt promissioni mihi sancte satisface res tu multo plura cōcessisti ꝙ̄ ego petere sciuissem. Unde vere cogno/ sco ꝙ cor hominis nescit: neqꝫ potest optare siue petere ꝙ̄tū tu vis ei pre bere. Et ita māifeste cognosco ꝙ tu es ille qui es infinitus atqꝫ bonum eternū. Nos vero sumus illi qui nō sumus. Et qꝛ tu es infinitus: ⁊ nōs finiti ideo tue creature que rationē habet exhibes id quod nescit: ⁊ ne/ scit neqꝫ potest optare: ⁊ modū quo tu scis vis atqꝫ potes aīe satisfacere satiando illam etiaꝫ ex his que pete re nescit dulcissimum: ⁊ gratiosissi/ mum ignorant ⁊ desiderare nequit. Et ideo recepi lumen in magnitudi ne tue caritatis ex amore quem ha bere te manifeste patefecisti huma/ no generi: ⁊ precipue ei⁹ vnctis qui debēt esse velut angeli terrestres in vita presenti. Tu mihi monstrasti virtutem atqꝫ beatitudinē istoꝝ vn ctoꝝ tuoruꝫ qui vixerunt veluti lu cerna succensa cum iustitie marga rita in ecclesia sancta. Et horum cō paratione agnoui defectum coruꝫ qui miserabiliter ī ecclesia viuunt: vnde cepi doloreꝫ ingentē ꝑꝑ offen sam tuam atqꝫ detrimētū vniuerso mūdo nanqꝫ valde nocent: qꝛ de/ bent esse exemplum virtutis: ⁊ ipsi ꝑ̄bent exēplū iniquitatis ⁊ miserie. Et qꝛ tu mihi misere seruule tue ꝗ̄ sum in causa ⁊ instrumentum mul torum defectuum patefecisti vitam illorum de qua conquestus es ha/ bui dolorem: ⁊ amaritudinem ītol/ lerabilem Tu amor ineffabilis illa mihi manifestādo tribuisti medici nā dulcē ⁊ amarā: vt ego ꝯualescaꝫ ab egritudine ignorātie: ⁊ negligē/ tie mee: ⁊ cum sollicitudine atqꝫ de siderio magno recurram ad te me/ metipsam agnoscendo atqꝫ bonita/ tem tuam in me simul: ⁊ offensas ti/ bi factas a tuis creaturis; ⁊ preser/ tiꝫ a ministris tuis: vt effundā vnū flumen lachrimarum eas distillan/ do super me miserabileꝫ: ⁊ a noticia tue infinite bonitatis illas haurien do ⁊ extrahendo: ac etiā effundēdo suꝑ huiusmodi mortuos qui cū tan ta dissolutione miserabiliter viuūt Unde nūc ineffabilis dilectio cari/ tatis ignis īextinguibilis: ⁊ eterne pater: ꝙ huiusmodi desiderium nul lo tꝑe deficiat: vel ēt tepescat īoptā do: ⁊ quottidie ꝑquirēdo tuū hono rem: ⁊ aīaꝝ salutē. Et oculi mei nun quā ab effusione lachrimaꝝ ex hoc abstineant. Unde cum instantia po sco: vt gratiose mihi concedas: vt ef ficiantur veluti duo fontes habun danter effundentes aquas que pro cedant: ⁊ egrediantur a te mari pa/ cifico. Gratias: gratias ago tibi pater eterne qui plenissime satisfeci sti non solum petitioni mee verum ēt in alijs ꝗ̄ non agnoscebaꝫ: vel pe tere nesciebā inuitando me dulciter atqꝫ materiaꝫ exhibendo lachrima rū: vt offerā in ꝯspectu tuo sacratis/ simo dulcia cruciata: ⁊ amorosa de/ sideria cū oratiōe ꝯtinua ⁊ humili. Nunc autem ab inestimabili boni tate tua peto: vt mūdo misericordi/ aꝫ exhibeas: ⁊ ecclesie tue sancte hu

militer supplicans: vt effectualiter
īplēs digneris ea q̄ tu me ipse postu
lare facis. Hei mihi miserabili: ⁊
aīe mee pauꝑcule: q̄r malorū oīum
vt estimo sum in cā. Nō vltra diffe/
ras obsecro mūdo facere misericor/
diā paternas aures īclina: ⁊ exaudi
oīones seruoꝝ tuoꝝ: ⁊ illoꝝ ignife/
ra desideria cōple. Ue mihi tu es il/
le q facis ⁊ sollicitas eos: vt a te pe/
tant: ⁊ corā maiestate tua clament.
Audias igitur voces eorum ⁊ exau
di. Etiam tua veritas exortatur ⁊
ait. Petite ⁊ accipietis querite ⁊ ī
uenietis pulsate ⁊ aperietur vobis
O pater eterne serui tui clamāt ad
te pro misericordia respondeas igit̃
eis. Ego certissime noui ꝙ tibi ꝓpri
um ē misereri: ergo tu nō vales eaz
denegare postulātibus illam. Ipsi
postulant ad ianuam tue verita/
tis: vz vnigeniti filij tui: q̄r vere co/
gnoscūt amorē affectuosum quē ha
bes ad hoīem: vñ pulsant ad ianuā
ignis excellentissime tue pīne cari/
tatis q̄ vltra se ꝯtinere non dz ꝙ nō
aperiat cū perseuerantia pulsanti.
Nunc igitur aperi contere atq̄ con
fringe durissima corda tuaꝝ creatu
raꝝ non intuitu earum que nō pul
sant: imo solum intuitu bonitatis ⁊
paterne tue caritatis: ⁊ etiam amo
re seruorum tuorum qui pro eis ad
te clamant. Eterne pater aperi tue
misericordie manum ⁊ eis exhibe q̄
postulant. Uides enim ꝙ ad ianu/
am tue veritatis pulsant: ⁊ a te pe/
tunt: ⁊ quid a te post lant. Sangui
nem istius ianue tue. s. veritatis in
quo sanguine nostras iniquitates
abluisti ⁊ expurgasti corruptam pu
tredinem transgressionis ade. Iste
sanguis proculdubio noster est de
quo nobis ordinasti balneum. Tu
vero non vales: imo neq̄ vis alicui
persone in veritate petenti denega
re igitur impende fructum huius
sanguinis preciosi tuis creaturis po
nas in vna lance preciuz sanguinis
vnigeniti filij tui: vt infernales de/
mones oues tuas asportare non au
deant. Tu quidez es pater optimꝰ
qui nobis exhibuisti pastorez verū
videlicet vnigenitum filium tuum
qui propter obedientiam tuam pro
nobis oībus tuis vitam exposuit
faciendo nobis de precioso sangui/
ne suo balneū. Hic est ille sanguis
quē a te petunt iuxta ianuam istaz
veluti famelici atq̄ sitibundi serui
tui quo mediante petunt: ⁊ optant:
vt huic vniuerso mundo facias gra
tiose misericordiam atq̄ florem faci
as in ecclesia sancta flores odorife/
ros sanctorum pastorum ex odore
quorum euanescat ab ea fetor: ⁊ pu
tredo male viuentium: ⁊ iniquoruz
hominum. Tu pater eterne promi/
sisti: ꝙ ex amore quem habes ad ho
mines cum orationibus amicorum
tuorum: ⁊ cum tollerantia multo/
rum laborum absq̄ culpa sua: tu fa
ceres omnino mundo misericordiā
⁊ ecclesiam sanctam tuam virtuose
reformares: ⁊ ita refrigerium inde
nobis exhiberes. Ego supplico ne
differas vlterius: sed absq̄ dilatiōe
maiori conuertas oculuz tue clemē
tie ac illico responde qui responderē
vis anteq̄ vocemus voce misericor

die tue. Aperi portam inextimabi/
lis tue caritatis quaꝫ ondisti nobis
ianua mediāte: vꝫ vnigeīti filij tui
verbi ꝑ nobis incarnati. Scio nanqꝫ
ꝙ aperis anteq̄ pulsemus: quia cū
affectuosa dilectione quam impen/
disti seruis tuis pulsant: ꝛ ad te cla/
mant optantes: ꝛ querentes hono/
rem tuum atqꝫ salutem animarum.
Ergo largiaris eis panē vite vide/
licet fructuꝫ sanguinis vnigeniti fi
lij tui quem a te postulant ad glori
am: ꝛ ad laudem nominis tui in sa/
lutem animarum. Quia maior la/
us ꝛ honor nomini tuo resultare vi
detur in salute multorūꝫ q̄ᵐ si in du
ricia sua permanendo damnaren/
tur. Tibi pater eterne sunt omnia
possibilia. Tu eniꝫ nos absqꝫ nobis
gratiose creasti: sed nos absqꝫ nobis
saluare non decreuisti. Sed obsecro
ꝙ voluntates eorū inordinatas ali
quo modo compellas: ꝛ violentes: ꝛ
eos ad volendum disponas ea que
renuunt: hec a te peto per immen/
sam bonitatem tuam atqꝫ misericor
diaꝫ. Tu creasti nos ex nihilo. Nūc
autem ex quo per gratiam tuam su
mus in vita obsecro nobis impēde
misericordiaꝫ. Et refice pariter ꝛ re
forma vasa q̄ tam gratiose forma/
sti ad imaginem: ꝛ similitudineꝫ tu
am: illa reformare digneris ad gra/
tiam in misericordia: ꝛ sanguine fi/
lij tui.

Hic incipit Tractatus quartꝰ
de prouidentia dei; ꝛ prius in gene
ali. Capi. cxxxv.

Tūc eternꝰ pr̄ cū
ineffabili benignita
te sue clemētie verte
bat oculuꝫ ad hāc
aiaꝫ volēs apte d
mōstrarē ꝙ in oibꝰ
huiusmodi nunqꝫ
diuina sua ꝑuidētia deficiebat dū ipe
velit eā hūilit̄ acceptarē patefaciēs
ista cū vna dulci q̄rela ꝯ suas rōna/
les creaturas īcipiēs isto mō. O ca/
rissima filia sicut alias ꝛ aliquotiēs
ego dixi tibi oīo decreui facerē mun
do misericordiā: ꝛ ī oibꝰ opportunis
hoibꝰ volo ꝑuidere. Sꝫ ignorās hō
reputat ī īmortē illd qd ī vitā ei tri
buo: ꝛ ita sibimet valde crudelis ef
ficit̄: ꝛ ego prouideo semꝑ. Vn̄ volo
te nosce quicquid hoī tribuo ꝑcedit
a sūma ꝑuidētia. Et hic ē ꝙ cū ego
cū ꝑuidētia creaui eū ī memetipso
resperi: ꝛ fui philocaptꝰ de pulcritu
dine creature mee: qꝛ mihi placuit
creare eā ad imaginē ꝛ similitudinē
meā cū ꝑuidētia multa: ꝛ iō dedi si
bi memoriā: vt ī se bn̄ficia mea reti/
neret volēs: vt de potentia mei pr̄is
eterni ꝑticiparet. Insuꝑ in 'lectū ei
tribui: vt ī sapientia filij mei cogno
sceret: ꝛ ītelligeret voluntatē meā q
sū oīuꝫ grāꝝ exhibitor: atqꝫ dōator
cū ignifera caritate pl̄na. Sibi quo
qꝫ dedi volūtatē ad amādū ꝑticipā
do clemētiā sci spūs: vt amarē posset
ea q̄ cognouerat: ꝛ viderat ītellectꝰ
hoc aūt egit dulcis ꝑuidentia mea
solū vt capax esset ad ītelligendū: ꝛ
gustandum me cum sūmo gaudio
in eterna visiōe mea. Et sicut alias
ego tibi narraui ex inobedientia

primi vestri parentis: adẽ celũ erat
clausum qui dignitatez in qua crea
tus erat ignorauit: nec attendit cuz
quanta prouidentia: ⁊ ineffabili di/
lectione creaueram eum: ⁊ ideo ceci
dit ad inobedientiã: ⁊ inde postmo
dũ ad imunditiã cũ suꝑbia: ⁊ cõpla
centia muliebri volẽdo potius vxo
ri sue ꝯdescendere siue cõplacere q̃
obedire mihi: ⁊ q̃uis ei minime cre
diderit ea q̃ suggerebat nihilomin⁹
acquieuit ne ꝯtristaret̃. A qua post
modũ inobediẽtia ꝓcesserũt oĩa ma
la ꝑ vniuersum orbẽ: vnde vos oẽs
huiusmodi veneni ꝑticipes estis de
qua quidẽ inobedientia in alio loco
⁊ tpe tibi narrare dispono quantuz
est homini periculosa: vt amplius i
de cognoscas obediẽtiã esse cõmen/
dabilem. Ut ergo mortẽ ipsius inobe
dientie auferez ab hoie clementissi/
me ꝓuidẽ tribuendo vobis vnige/
nitũ filium meum cum magna pro
uidẽtia: vt ita satisfaceret vestre ne
cessitati prouidentiam in q̃: vt cum
homo vestre humanitatis: atq̃ mee
deitatis abscondere z a demonio ve
ritatem meam quod non valuit eaz
agnoscere. Que mea veritas incar/
nata venit ad consumandum: ⁊ om
nino destruendum illius mendatiũ
cum quo deceperat hominez. Itaq̃
super hoc vsus fui magna prouiden
tia. Attende diligenter amantissi/
ma filia: q̃r maiori prouidentia non
poteram vti q̃ preberez vobis vni/
genitum filium meum: imposuiq̃ si
bi magnam obedientiam: vt a vene
no liberaret̃ humanuz genus quod
ex inobedientia primi vestri paren
tis in orbem fuerat effusum. Unde
tanq̃ philocaptus: ⁊ verus obedi/
ens velocissime cucurrit ad obpro/
briosam mortem sacratissime crucis
⁊ mediante sua sacratissima morte
vobis exhibuit vitam non humani
tatis: sz vigore diuinitatis qua per
ꝓuidẽtiã meã ꝯiunxi cũ natura hu
mana: vt satisfaceret culpe ꝯtra me
ꝑpetrate qui sum bonũ infinituz q̃
requirebat satisfactionem infinitã:
vz q̃ humana natura que offende/
rat ⁊ erat in se finita vniretur infini
te rei: vt infinito modo mihi satisfa
ceret infinito pro oĩbus hoĩbus: vz
ꝑteritis pñtibus: ⁊ futuris. Et vt to
tiens quotiens offenderet homo: ⁊ i
vita sua rediret ad me satisfacer̃ pos
set ex integro vniui naturã diuinaz
cũ humana vestra natura ꝑꝑ quaz
vnionẽ habetis atq̃ recepistis per/
fectã satisfactionẽ. Hoc egit valde
gratiose ꝓuidentia mea: q̃r cũ oꝑa/
tione finita: q̃r finita fuit in se pena
crucis in filio meo recepistis fructũ
infinitũ virtute diuinitatis: vt iam
dixi. Hec infinita prouidentia mei
patris vestri prouidit: vt iterum in
dueretur: homo vestimento gratie
qui perdiderat indumentum inno
centie: ⁊ omni virtute nudatus fa/
me peribat atq̃ frigore cruciabat̃ i
ista vita sue peregrinatõnis ac erat
omni miserie subditus. Celi porta
sibi clausa fuerat: nec vltra spem ali
quaz habebat quam si potuisset ha
bere quoddam inde refrigeriuz ha
buisset in vita pñti. Et q̃r nõ hẽbat
ideo positus erat i afflictiõe magna
Ego vero deus eternus affectiõe pi

na ꝓuidi misericorditer huic hoīs i
digentie: atq; magne necessitati. vñ
nō idutus a vestris iustitijs vel vir
tutibus: īmo solum ab ineffabili bo
nitate mea: motus exhibui vobis
optabile vestimētū vnigenito filio
meo mediante qui dū semetipm ex/
poliauit vita corporali vos induit
vestimentum gratie pariter ꝛ īnocē
tie. Quā gratiam ꝛ īnocentiā in san
cto baptismo recipitis in virtute sui
preciosi sanguinis: vñ macula pec/
cati originalis abluit̄ in quo ꝯcepti
fuistis a parētibus vestris. Et ideo
dulcis mea ꝓuidentia ꝓuidit non
cum afflictiua pena corporali ꝓut
erat in testamento veteri ꝯsuetum:
qm̄ circūcidebant̄ hoīes: sȝ cū dulce
dine sacri baptismatis. Itaq; nunc
iterꝫ indutus ē. Et ēt ipm hoīeȝ val
de calefeci dū vnigenitus filius me
us humano generi patefecit ex vul
neribus atq; scissuris ī suo sacratissi
mo corpore ꝑceptis ignē excellētissi
me caritatis mee qui velat⁹ erat oc
culte sub ciner̄ vestre humanitatis.
Nōne videtur hoc esse valde suffici
ens ad calefaciēdū cuiuscūq; cor ho
minis q̄ tūcunq; frigidū ꝯgelatū:
Nisi forsitan voluerit esse obstinat⁹
ꝛ excecatus ab amore proprio: nec
attendere velit quātū ineffabiliter
eū affectuose diligo: ꝓuidētia mea
cibū vite tribuit ei: vt duȝ est in vi
ta presenti peregrinus ꝯfortari pos
sit sicut alibi tibi dixi. Etiam inimi/
ci sui sunt ita debilitati: q̄ nullus ei
nocere pōt nisi sponte voluerit acqe
scere. Uia rectissima est: ꝛ explana/
ta cum sanguine mee veritatis icar
nate: vt homo faciliter attigere pos
sit ad illum finalem terminum ad
quem illum taȝ gratiose creaui. Sȝ
qui cibus est iste. Sicut alibi sedio/
se tibi narraui est venerabile sacra/
mentum corporis: ꝛ sanguinis yesu
christi crucifixi: vbi ꝛ in quo deus ꝛ
homo continetur. Utiq; angeloruȝ
cibus atq; vite qui saciat omnem fa
melicuȝ qui de tali cibo delectatur
non aūt illū qui minime famescit.
Iste nāq; cib⁹ ore sancti desiderij sū
mi dȝ: ꝛ amore succenso gustari vi
des ergo q̄ ꝓuidētia mea dedit ho/
vnde saluberrime ꝯfortari valeat.

Quō de⁹ ꝓuidit exhibēdo spem
hoi ꝛ qui spat ampli⁹ gustat ꝑfecti⁹
eius ꝓuidentiā. Capi.cxxxvi.

Etiam homini tradidi spem ī
refrigeriū si cū lumine sanctis
sime fidei ꝑtium gloriosi sanguinis
aspexerit qd̄ ī veritate ꝓ eo ꝑsolutū
est. vnde recipe dȝ firmam in corde
spem: īmo certitudinem proprie sue
salutis: ī obprobrijs yesu christi cru
cifixi sibi restituitur honor: qꝛ si cuȝ
omnibus membris proprij corporis
ipse me pluries offendit: ꝛ iesus vni
genitus meus dilectissimus in om/
nibus mēbris sui corporis grauissi/
ma tormēta sustinuit. Et cū humili
obedientia sua correxit: ꝛ emēdauit
inobedientiā ade primi vestri parē
tis atq; successorꝫ. Et ab ipsius obe/
dientia oēs acquisiuistis abundan/
tissime gratiā sicut ex inobedientia
primi parentis oēs inuoluti fuistis
ī culpa: hoc ē vobis a mea ꝓuidētia

excessum ꝙ nunqꝫ homini defuit a
principio mundi vsqꝫ nūc: imo nec
in futurum vsqꝫ ad vltimū vllo mo
do deficiet quin ordinate salubri/
terqꝫ prouideat in omni vestra ne/
cessitate multis atqꝫ diuersis mo/
dis ꝓut ego iustus ⁊ optimus medi
cus infirmitati vestre cognosco ne/
cessariū ⁊ vtile pro salute vestra vt
homini restituā integram sanitatē:
⁊ pro cōseruatione sue sanitatis: pro
uidentia mea nunquā alicui eā reci
pere volenti deficiet ex his qui per
fecte sperāt in me. Qui vero sperāt
in me pulsant ⁊ in veritate clamāt
nō solūmodo verbo sed affectu ⁊ lu
mine sāctissime fidei me gustabunt
in prouidentia mea sed non illi qui
pulsant ⁊ clamāt verbo solūmodo
dicentes dn̄e dn̄e. Dico tibi si me nō
exposcent ⁊ exquirent alia virtute
mediante ꝙ ego nō cognoscā eos ex
misericordia sed tātūmodo per iusti
tiā. Itaqꝫ replico ꝙ prouidētia mea
nunquā alicui qui speret in me in
veritate deficiet vllo modo sed so/
lū illis qui de me desperāt in se solū
modo sperātes. Tu bene nosti ꝙ ho
mo sperare nō pōt in duabus rebꝰ
oppositis hoc exprimere voluit ve
ritas incarnata cum in euāgelio di
xit. Nemo pōt duobus dominis ser
uire: qꝛ si vni seruit habebit aliū in
cōtēptū. Seruire vero nō est absqꝫ
spe: qꝛ seruꝰ alicui domino vtiqꝫ ser
uit cum spe placēdi dn̄o suo siue ser
uit cum aliqua spe quam habet in
precio vel vtilitate quā inde conse/
qui sperat. Inimico ꝓo dn̄i sui nul/
lo modo seruiret qꝛ obsequiū face/
re nō posset absqꝫ spe qualiscūqꝫ lu/
cri. Et ipse priuatum se cerneret eo
rū que prestolabatur a dn̄o suo re/
cipere. Sic ergo cogita filia carissi/
ma ꝙ accidit anime. Nam oportet
eā in me sperare mihiqꝫ seruire vel
ꝙ in mundo speret ⁊ in semetipsa ⁊
ipsi mundo seruiat: tantū enim ser
uit mundo extra me seruitio sensua
li quantū amat propriā sensualita/
tē ⁊ illi seruit: de quo fruitio ⁊ amo
re sperat habere cōplacentiā sensiti
uam vel aliquam vtilitatem. Sed
qꝛ spes huiusmodi posita noscitur
in re finita vana pariter ⁊ transito
ria ideo sibi deficit ⁊ non habet effe
ctum eius quod optabat. Duꝫ ve
ro sperat in se vel in mundo non in
me sperat: quia mundum vꝫ homi
nis desideria mūdana ingiter odi.
Et in tātam abhominationem ha/
bui ꝙ vnigenitū filium meum vo/
lui subire mortem obprobriose cru/
cis. Mundus itaqꝫ nullam confor/
mitatē mecū habet nec ego secum.
Sed aīa que ꝑfecte sperat in me mi
hiqꝫ seruit ex toto corde suo statim
ex necessitate compellitur occasiōe
predicta oīno de mundo ꝑiter ⁊ de
semetipsa diffidere atqꝫ desperare.
Hec intelligo de spe posita cum
fragilitate ꝓpria. Ista vera spes est
amplius vel minus perfecta iuxta
mēsuram amoris quā aīa in me hēt
⁊ ita ꝑfecte vel iperfecte de ꝓuiden
tia mea degustat: ⁊ absqꝫ dubio cuꝫ
maiori ꝑfectiōe gustāt atqꝫ recipiūt
eā illi qui mihi seruiūt atqꝫ sperant
in me solū ītuitu cōplacēdi mihi qꝫ
illi qui seruiūt intuitu fructꝰ alicu

lus vel ex delectatiõe quã inueniũt in me:isti primi sunt illi quorũ in vltimo statu aĩe tibi narraui pfectionẽ. Alij vero de quibus in psenti loquor sunt illi secũdi ac tertij de quibus imperfectiões ostẽdi narrando de statibus aĩe qr vadunt z seruiũt cũ spe fructus vel proprie delectationis. Tamẽ illis iperfectis ac etiã perfectis affectuosa caritate prouideo: dũ tamẽ ipsi non presumant in se sperando: quia presumptio presumẽdi de se sine sperandi ab amore pprio pgredit z offuscat oculũ itellectus priuãs cum lumine sanctissime fidei: vnde non incedit cum lumine rõnis z ideo meã prouidẽtiaz nõ agnoscit: nõ qr illa nõ experiat: qr nullus est exclusus eo qr iusti pariter z peccatores a me pculdubio puidentur. Nam oĩa creata sunt a bonitate mea. Ego nãqz sum ille qui sum z absqz me nihil oĩno factum ẽ excepto peccato qd nihil est. Itaqz recipiũt z ipsi de puidẽtia mea sed nõ intelligant qr non agnoscunt eã. Et qr non agnoscunt ideo nõ amãt illam: ideo nec inde fructũ gratie recipiunt: oĩa vident indirecte velut excecati lz omnia directa sint: lucez vident in tenebris atqz tenebras in luce qr posuerunt spem atqz seruitium in tenebris vnde in murmurationẽ incidunt z ad impatientiam veniunt. Ecce cum quanta stultitia pceduut. Sed o carissima filia quõ possunt isti credere qr ego summa z eterna bonitas alia velle possim qz bonum ipsoruz in rebus paruis qs quotidie permitto pro salute sua cũ satis experiantur qr ego nihil aliud volo nisi sanctificationem ipsorum in rebus magnis: cum omni cecitate sua facere nequennt qr saltem aliqualiter cum paruo naturali lumi ne non videant bonitatem meam atqz mee prouidẽtie beneficiũ quã inueniũt z eam denegare non possunt in prima creatiõe. ac in recreatione quã homo recepit in sanguine quando fuit recreatus ad gratiam vt alias tibi dixi. Hoc est ita clarũ atqz manifestum qr nullatenus contradicere possunt: nihilominus ipsi terrentur ex vmbra sua quoniã huiusmodi naturale lumen in virtute sua non exercuerunt. Homo stult[9] non aduertit nec attente cõsiderat qr ego prouidi de tempore in tẽpus in vniuerso generaliter z vnicuiqz particulare iuxta gradum suuz. Et quia nullus est in vita presenti stabilis: imo quotidie mutatur de tẽpore in tempus vsqz quo peruenerit ad suum fixum terminum: iugiter ego prouideo de omnib[9] opportunis atqz tempore opportuno.

Quomodo deus in veteri testamento prouidit cum lege atqz prophetis z postmodum in nouo cum euãgelica doctrina. Ca. cxxxvij.

In veteri testõ puidi dãdo legẽ in manu Moysi z illi populo meo dirigẽdo pphas a spũ scõ doctos z illumiatos vñ noueris qr ãteqz vnigenit[9] fili[9] me[9] veniret in carnem ille populus iudaicus valde modico tempore stetit absqz propheta: vt haberet ex prophetijs

exhortationem atqꝫ spem ꝙ veritas mea veniret in carnem veluti ꝓpheta prophetarū vt eos a seruitute liberaret atqꝫ celum eis aperiret precioso sanguine suo qđ antea tanto tempore steterat obseratum. ¶Postquā aūt ipsum verbū amabile carnē assumere dignatus ē nullus vltra propheta surrexit in eis vt ipsi certificarentur ꝙ ille quē expectabāt venerat vnde nō expediebat ꝙ alij prophete ipsum annūciarent licet ipsum minime cognouerint neqꝫ cognoscant ex propria cecitate. ¶Postque hoc prouidi mittēdo verbū vt est dictū qđ vtiqꝫ fuit vester mediator inter me deū eternum ⁊ vos. ¶Post ipsum venerunt apostoli: martyres: doctores atqꝫ cōfessores vt alibi tibi dixi. Hec oīa ꝓuidentia mea fecit ⁊ tibi dico ꝙ vsqꝫ ad vltimum in veritate prouidebit. Hec autē est vna prouidentia generalis exhibita creaturis oībus que rationem habent que voluerint ex tali prouidētia fructum habere. In ꝑticulari quoqꝫ do oīa per prouidentiam meā vitam siue mortem quocunqꝫ modo perueniat famē ⁊ sitim perdere statum in mūdo nuditatē: frigus: calorem: iniurias: cōtumelias atqꝫ derisiōes. Hec oīa permitto fieri vel dici ab hominibus. Non ꝙ ego faciam iniquitatem male voluntatis eius qui male operatur ⁊ iniustitiam exercet: sed eē pariter ⁊ tempus quod hēt a me recipit. Quod esse tribui sibi nō vt offenderet proximum aut me: sꝫ vt mihi fideliter seruiret ⁊ illi cum affecta caritatis: vnde permitto illum actum vel ad probandam patientie virtutē in anima in eo qui recipit vel cum humilitate sese cognoscat. Aliquando permitto ꝙ viro iusto quasi totus mundus aduersabitur ⁊ vltimo morietur extraneo modo ita ꝙ omnes admirabuntur ⁊ videbitur iniustum ꝙ vir iustus ita moriatur in aqua vel in igne aliquādo deuorabitur ab aliqua fera: quandoqꝫ ruet aliquod edificiuꝫ super eum vt perdat vitam corporalem. O quantum hec videntur vltra modum extranea illi oculo qui lumine caret fidei sanctissime sꝫ nō oculo fideli. Quia fidelis inuenit atqꝫ gustauit ex amoris affectu in magnis rebus antedictis meā prouidentiam: ⁊ ita videt ⁊ agnoscit ꝙ cum magna ꝓuidentia cūcta dispono solummodo pro salute hominis procurāda. Et ita omnia recipit cū humili reuerentia: nec vllo modo scandelizatur in se nec in operibus meis nec etiam in proximo suo sed omnia tollerat cum vera patientia prouidentia mea nulli creature denegatur siue tolitur quoniam cum ea omnia condita sunt. Aliquando videtur in prudenti viro ꝙ grādo siue tempestas siue fulgur quibus aliquando ꝙꝙ allido vel occido fit vna crudelitas iudicando ꝙ quasi salutem illius negligere voluerim: ⁊ ego sic ordinaui ⁊ permisi vt euaderet mortem eternam ⁊ ille iudicat oppositum: ⁊ sic homines huius mundi volunt in omnibus opera mea contaminare male iudicando

ac intelligendo ꝑm eorum infimuȝ intellectum.

Quomodo quicquid nobis de⁹ cōcedit ē solūmodo pro bono nostro ꝛ ꝙ illi sunt ceci qui iudicāt oppositum. Capitulū.cxxxviij.

Post hec ipse dn̄s ait. volo dilectissima filia vt videas atq̄ diligēter attēdas cū quāta patientia supportare me conuenit hominem quē ad imaginē ꝛ similitudinē meā cū affectuosa caritate creauī. Aperi as'oculū itellect⁹ ꝛ aspice in me ꝑci pue cōsidera casuȝ illū ꝑticularem pro quo me rogasti vt gratiose ꝓuiderē: ꝛ ego ꝓuidi sicut optime nosti taliter ꝙ absq̄ periculo mortis ille statū suū cū felicitate recuperauit. Et sic occurrit in illo ꝑticulari casu ita generaliter ē in oībus aliis rebus. Tunc aīa deuota sui oculū intellectus aperiēs cū lumine sanctissime fidei cū anxio desiderio q̄ pp ea q̄ ei de⁹ dixerat ampli⁹ de sua ꝟitate cognoscebat i dulcissima ꝓuidētia pp obediētiā ꝓcepti diuini multuȝ speculādo: attēte ꝛ attēdēdo diuine maiestatis abissuȝ ꝛ ineffabilē caritatē ei⁹ apte ipsuȝ videbat eē summā ꝛ eternā bonitatem: ꝛ ꝙ solūmodo nos ex affectuosa caritate creauerat atq̄ sanguie ꝑcioso sui filii redimerat. Et iō cū eodem amore tribuebat oīa que cōcedebat alicui siue permittebat vȝ ꝯsolationes atq̄ tribulationes. Omnia paterna caritate suis creaturis exhibebat: ꝛ vt hominum eterne saluti prouideret ꝛ non alio respectu ꝛ ꝙ sanguis effusus cum tam ignifera caritate patenter attestabatur hāc esse veritatem. Tunc ait illi summus ꝛ etern⁹ pater. Isti sunt velut excecati ab amore proprio qui cum impatiētia multa scandelizantur. Ego loquor nunc tibi in particulari ꝛ in generali reassumēs illud quod dicere ceperā. Dico ergo ꝙ ipsi condempnāt ꝛ iudicant in eorum odiū detrimentū ruinam atq̄ damnuȝ ea que facio eis ex amore singulari ꝛ in bonū ipsorum ꝛ vt penis eternis absolute preuentur: ꝛ vt cū felici lucro ꝑueniant ad vitam eternam. Ergo quare de me conqueruntur? Et eo ꝙ ī me sperare nolūt: immo poti⁹ in semetipsis. Et iam ego dixi tibi ꝙ ex hoc incidūt in tenebras: ꝛ ideo nō agnoscūt ꝛ odiūt illā q̄ debēt in magna reuerētia recipere: sed ipsi veluti superbi nolūt occulta mea iudicia temere iudicare que sunt oīa rectissima ꝛ iusta ipsi faciunt vt aliquādo cecus facere solet qui cum simplici seu leui tactu inanis vel isipido gustu aut incerto sono vocis iudicare ꝑsumet in bonū siue malū iuxta suum infirmū ꝛ ignorantē sensuȝ atq̄ renuūt in me considere qui sum vera lux ꝛ summa sapientia ꝛ sum ille qui spiritualiter atq̄ corpaliter eos alēdo nutrio ꝛ absq̄ me nihil possunt hēre siue facere. Si autē aliquā seruit eis ab aliq̄ creatura ego sum ille qui tribui sibi volūtatē illā ꝛ ordinaui totum, vȝ vt illa posset vellet atq̄ sciret facere. Sed illi veluti stulti procedere volunt cum tactu

manus que decipitur aliquādo qr nescit in suo tactu discernere de coloribus qr lumine caret: et ita decipitur etiā gustus quoniā aliquādo minime videt animal imūdū quod ē in cibo. Auris aliqn̄ decipit in dulcedine soni: qr nō videt illū qui canit qui cū illo sono siue cātu nisi cū diligentia sibi caueret ei posset inferre mortē. Ita faciunt isti qui velut excecati perdito lumine rōnis tangēdo solūmodo cū manu sensus exterioris atq3 carnalis vite mundane delitias iudicāt eē bonas: qr non vidēt et nō aduertūt ipsas eē veluti pānus insertus et inuolut9 in spinis varijs cū multa miseria et laboriosis angustijs intantū q cor illud qd extra me possidet illas: ē incōportabile sibimetipsi. Sic enim ori desiderij qd inordinate diligit eas dulces apparēt atq3 suaues ad fruendum. Et nō aduertit q ibi residet animal imundū multarū iniquitatū atq3 peccatorū mortaliū que reddūt animā imūdam: et illā elongant a similitudine mea et auferūt ei gratie vitā. vnde si tales nō intēdūt cū lumine sanctissime fidei ad purificandā animā in sanguine acquirent inde mortē eternā. Auditus ē amor proprius qui sicut ei videtur dulcē sonū emittit. Quare sibi videtur ita. Qm̄ aīa taliū sequit amorem pprium sue sensualitatis. et qr non videt a sono decipitur. Et qr post illū abijt per inordinatā delectationē se reperit in foueam aductam ligatam vinculo culpe atq3 se traditā in manibus inimicorum suorum qr tanq3 excecata per amorem proprium et a fiducia quam in se posuerat et i proprio sensu in̄ me nō confidit qui sum via et fidissim9 dux. Que via humano generi facta fuit ab incarnato vbo v3 vnigenito filio meo q vob apte dixit. Ego sū via vitas et vita: et ē lumē vn̄ qui vadit p eū decipi nō pōt et nō vadit in tenebras: atq3 nemo pōt ad me venire nisi per eū: qm̄ est vnū mecum. Et iam ego tibi dixi q ex vobis pontē fecerā: vt ad me tute venire possetis qui sum finis atq3 terminus vester. Et nihilominus hoīes ignorantes et ingrati non confidunt in me qui nihil aliud ab eis opto atq3 requiro nisi sanctificationem ipsorū: et ad istū finez ex affectu singularis amoris eis oīa permitto et exhibeo: et ipsi semper in me scandelizant: et ego patiēter eos tollero supportando mores eorum quoniam ego eos dilexi non dilect9 ab eis imo prius q̄ essent: et ipsi quotidie me persequunt cū impatiētia multa simul et odio murmuratione atq3 isidelitate magna volētes inuestigare iugiter occulta iudicia mea fm cecitatem et ignorantiam ipsorū: que proculdubio sunt valde iusta cum paterna caritate et ingenti amore cum ipsi semetipsos ignorēt: et ideo cum falsitate vidēt: quia qui semetipsum non agnoscit me cognoscere non valet nec etiam meas intelligere iustitias.

Quomodo deus in aliquo particulari casu prouidit saluti anime illius cui casus occurrit. Ca. cxxxix

Vis aperte cognoscere carissima filia quantum iste mundus est ī misterijs meis fraudatus. Aperi diligenter oculum intellect⁹ ⁊ aspice in me: videbis ꝙ veritatez in casu particulari quē ego tibi promisi narandū. Et sicut est de isto ita de multis alijs narrare possez. Tūc anima deuotissima volens eterni patris obedire precepto anxio desiderio respiciebat in eum. Ipse vero pater eternus aperte patefaciebat ei damnationem eius: pro quo casu euenerat ⁊ ait. Ego volo te nosce ꝙ vt euaderet hanc eternam damnationem in qua vides illuz fuisse vēturum ego permisi casum istum inopinatum: ⁊ qui videtur ita terribilis vt cum sanguine suo mediante sanguine dilectissimi filij mei vitaz adipisceretur eternā. Non eniz obliuioni tradideram amorem atq; reuerentiam eius ad Mariam vnigeniti filij mei genitricem gloriosam. Cui concessum est a bonitate mea propter incarnati verbi reuerentiā ꝙ quicunq; iustus vel peccator qui recurrit ad eam cuz deuota reuerētia nullo modo diripietur vel deuorabitur ab infernali demonio. Naz ipsa ē a me velut esca dulcissima collocata ⁊ electa pro capiendis hominibus ⁊ animabus precipue peccatorū. Itaq; magna misīcordia motus ego hoc feci vz' permittēdo casum illū quē hoīes existimāt ita crudelē. Nō quippe feci malā volūtatē iniquoꝝ: imo solū effectū qui iudicat ab hoībus eē crudelitas. Et hoc eis accidit ex amore ꝓprio qui abstulit eis lumen: ⁊ ideo veritatē meam ignorant. Sed si vellent huiusmodi nubem auferre sibi cognoscerent illam ⁊ amarent ⁊ sic omnia reciperent in debita reuerētia ⁊ in felici tempore collectū fructuz omnium laborum cum gaudio possiderent. Sed amātissima filia minime dubites ꝙ ī eo de quo me rogas implebo desiderium tuum ⁊ aliorum meorum amicorum. Ego sum deus vester omnium laborum iustissimus remunerator atq; sanctorum desideriorum impletor dummodo inuenirem aliquos in veritate pulsantes ad mee ianuam veritatis vt non errarent neq; deficerent in spe mee prouidentie.

Hic deus enarrans prouidentiam suaz erga suas creaturas diuersis alijs modis conqueritur de illis pro infidelitate illarum ⁊ exponēs vnam figuram veteris testamenti vnam perutilem exhibet doctrinā.

Capitulum. cxl.

Narraui tibi de isto particulari casu: nūc volo tibi loqui generaliter. Tu nunquam intelligere posses ad plenum quanta sit hominis ignorantia ipe procedit absq; sensu quocunq; siue prudentia cum sibimet ipsum abstulerit in se sperando confidens in proprio sensu. O stulte ac insipiens hō non cōsideras ⁊ attendis quia virtus atq; prudentia tua nō est ex te: immo bonitas mea que necessitati tue ꝓuidit gratiose tibi ꝯcessit eū. quis

hoc aperte tibi demõſtrat. Illud qđ
in te frequenter experiris: quoniaʒ
aliquãdo vis vnum agere qđ nõ va
les nec vllo mõ ſcies quãdoqꝫ ſcies
⁊ nõ valebis: q̃n̄qꝫ deficies in tẽpo/
re: ⁊ ſi quãdoqꝫ tẽpus hẽbis volũtas
nõ aderit. Totũ hoc a me tibi gra/
tioſe conceditur vt ſaluti tue ꝓui/
deatur vt agnoſcas ⁊ intelligas te
nõ eẽ a te: ⁊ habeas humiliandi te
materiã ⁊ nõ elate ſuperbiendi. Un
de reperies in oĩbus priuationem
atqꝫ mutationẽ qꝛ non ſunt in tua
libertate. Solũmodo gratiã meam
inuenies eẽ ſtabilẽ atqꝫ firmã que ti
bi nullatenus auferri põt nec in/
uitus ab ea mutari potes niſi ſpon
te redieris ad culpã ⁊ ab ipſa gra/
tia diſceſſeris. Ergo quõ potes erige
re caput cõtra meã bonitatẽ. Si ca
par es ⁊ vis vti ratione caput eri/
gere nõ vales neqꝫ potes in tua co/
gnitione ſperare neqꝫ confidere po
tes in aliqua ſpe tui ſiue de te. Sed
quia factus es animal brutũ abſqꝫ
ratione nõ vides neqꝫ cognoſcis ꝙ
oĩa mutantur excepta gratia mea.
Ergo quare non cõfidis in me qui
ſum creator tuus: quare confidis in
te. Nõne tibi ſum ego valde fidelis
Certe ſic. Iſta non ſunt tibi occulta
qꝛ ea iugiter experiris. O dulciſſi/
ma filia vides apte ꝙ hõ mihi val/
de fuit infidelis ⁊ minime legalis
obediẽtiã quã ipoſuerã ſibi trãſgre
diẽdo vñde cecidit in morteʒ. Ego
vero fuiˀ ſibi fideliſſimus obſeruãdo
ſibi atqꝫ tribuẽdo finẽ ad quem ego
creauerã eũ vʒ ſummũ ⁊ eternũ bo
nũ: ⁊ ad perficiendam iſtã veritatẽ
meã vniui ſummã ⁊ eternã diuinita
tem cũ ifirmitate humane nature:
Atqꝫ ſic hõ redemptus extitit: ⁊ ad
gratiã recreatus vnigeniti filij mei
dilectiſſimi ſanguine mediãte ⁊ ſic
experiẽtia docẽte ꝓbauit. Sed appa/
ret ꝙ ipſe paupꝫ ⁊ ifidelis hõ minĩe
credat ꝙ ego ſim potẽs ad ei ſubue
niẽdũ atqꝫ fortis ad eũ adiuuãduʒ
⁊ defendẽdũ ab inimicis ſuis: ⁊ ſapi
ens ad illuminãdũ oculũ intellectꝰ
eius. Neqꝫ clemẽtiã hẽaʒ vt noliʒ ei
dare que neceſſaria ſue ſaluti ſunt:
neqꝫ ſim diues vt eũ ditare queam:
neqꝫ pulchritudinẽ hẽam vt ipſum
valeã facere pulchrũ: neqꝫ cibũ ha
beã vt eũ ſaturare valeã: neqꝫ veſtẽ
ad eũ induẽdũ: eius opa pateface/
re videtur eũ ita credere: qꝛ ſi reali
ter ita nõ crederet appareret ex ef/
fectu ſuarũ opationũ: ⁊ nihilominꝰ
iugi er hõ expiẽt ꝙ ego ſum valde
fortis. Nã eũ in eẽntia ſua quotidie
cõſeruo ⁊ ab inimicis eiꝰ valida ma
nu defendo: nec eſt aliquis qui reſi/
ſtere poſſit fortitudini ſue potentie
mee. hõ ꝑuo nõ videt qꝛ renuit vide
re. Cũ ſapiẽtia mea totũ orbẽ ordi/
naui atqꝫ guberno: cũ tãta diligen/
tia ꝓcedẽs ordinate ꝙ ibi nihil oĩo
deficit nec aliquis vltra quicquam
ei põt apponere circa corpꝰ vel ani
mã. In oĩbꝰ ego ꝓuidi nõ a veſtra
volũtate coactꝰ qꝛ nec eratis ſed a
mea clemẽtia ſolũ inductꝰ ⁊ inclina
tus: ⁊ ita creaui celum ⁊ terrã atqꝫ
mare pariter ⁊ firmamẽtũ celi vt ſu/
per vos ⁊ vniuerſaʒ terrã moueret
aerẽ vt reſpirare poſſetis: ignem ⁊
aquã vt vnũ cõtrariũ a ſuo cõtra/

rio tēperaret̄ solē ne starctis in tene
bris. Oia sunt facta ⁊ ordinata vt
hōi satisfiat in suis opportunitatib⁹
Celū est ornatū auib⁹: terra ꝟo fru
ctibus cū animalibus multis vt hō
viuere possit ex eis. Mare quoqꝫ pi
scibus habūdat. Oia cōdidi multū
ordinate atqꝫ prouidentia magna.
Postquā autem oīa creaui bona ⁊
perfecta. Postremo creaui homi/
nē ad imaginē ⁊ similitudinē meā:
⁊ eū in hoc viridario collocaui qd̄
ex culpa primi parentis Ade ger/
minauit illico spinas vbi flores odo
riferi prius erāt vz innocētie ⁊ ma/
gne suauitatis. Oia parebāt ad vo
tū hōi sz ex culpa ⁊ inobediētia per
petrata repit in se rebellionem ⁊ in
aliīs creaturis: vn̄ siluester ē effect⁹
iste mundus ac etiā hō qui vocatur
alius minor mundus. Ego vero pie
tate paterna ꝓuidi mittēdo ꝟbum
vnigenitū meū in mundum qui ab
stulit ei infecunditatem originalis
peccati ⁊ spinas euulsit ab eo refor
mādo mūdū in pulcrū viridarium
aspersum ipsius vnigeniti mei san/
guine ꝑcioso: ⁊ ablata spina peccati
mortalis in eo plātas inserui septez
donorū spūs sancti. Hoc vero factū
extitit post mortem vnigeniti filiī
mei ⁊ nō ante: sicut apparuit in ve/
teri testamēto sub ista figura. Roga
tus Heliseus vt iuuēculū iā defun/
ctū a morte suscitaret ipse non iuit
imo Giezi cū baculo suo dixerit in
iungēs ei ꝙ illū poneret sup defun
ctū pueꝝ. Cū ergo giezi pfecisset vt
ei fuerat īperatū iuuēculus ille nō
surrexit. Vidēs hoc heliseus iuit in
ꝓpria psona ⁊ ex toto se cū puero cō
formauit in oībus mēbris in faciez
eius aspirando septies vnde puer il
lico vite restitut⁹ ē. Hoc in figura
contigit in Moyse quē ego misi cuz
baculo legis vt exponeret sup mor/
tuo generis humani. Sz per bacu/
lū istiusmodi legis nō habebant vi
tā. Vnigenitū ergo filiū meum di/
rexi qui figuratus extiterat per he
liseum qui se conformauit cum isto
mortuo per vnionē diuine nature
cū humana vestra natura. Cū oīb⁹
mēbris ista diuina natura fuit vni
ta vz cū potentia mei patris eterni
cū sapientia ipsius vnigeniti mei ⁊
cū clemētia sci spūs: qd̄ totum sum
ego vnus deus abissus trinitatis cō
formatus: ⁊ vnitus cum natura ve
stra humana. Post hāc āt vnionē
aliā ēt egit hoc amorosum ⁊ amābi
le verbuz vz qr veluti philocaptus
velocissime cucurrit ad mortez ob/
probriosissime crucis vbi se totali/
ter extēdit. Et post istam vnionem
isti filio mortuo septem dona sancti
spūs valde caritatiue donauit qua/
si septies in faciem eius aspirando
⁊ in ore desideriī sancti sufflādo: ⁊ sic
in sacro baptismate ei mortē pecca
toꝝ abstulit ⁊ vitā gratie donauit:
vnde mortuus ipse ꝓtinus aspira/
uit in signū vite per os vz eiciendo
peccata sua per humilē cōfessionē.
Itaqꝫ viridariū istud modo suaui/
bus atqꝫ dulcibus fructibus ē exor
natū. Verū est ꝙ ortolan⁹ istius vi/
ridariī vz arbitriū liberū illud val
de facere pōt domesticum siue silue
stre sicut ei placuerit vz cū scā solli

citudine sue negligenter illud excol lendo. Si enim in eo seminauerit ve nenum amoris proprij. vnde nascũ tur vitia septem principalia: necnõ ꝛ alia que procedunt ab eis illico re pelluntur illa septem dona sancti spiritus: ꝛ ita priuatur omni virtu te: ibi non est aliqua fortitudo: quia factus est imbecillis. Non est ibi tẽ perantia: neqꝫ prudentia: quia lu men ãmisit cum quo ratione landa biliter vtebatur. Non est ibi fides vel aliqua spes vel iustitia: quia fa ctus est iniustus in se quoqꝫ sperat: ꝛ cum fide mortua sibimetipsi cre dit: confidit in creaturis: ꝛ non in me creatore suo. Non est ibi caritas vel vlla pietas ex eo ꝙ sibimet ab stulit ea cuꝫ amore priuato proprie fragilitatis. Unde quia sibimetipsi crudelis est effectus alicui proximo pius esse non valet. Priuatus est igitur omni bono: ꝛ peruenit ad ab hominabile malum atqꝫ mortẽ hor rendã. Sed vnde vitã obtinere po terit? Ab hoc eodẽ eliseo verbo vni genito filio meo. Et quõ? si hic orto lanus euellat huiusmodi culpe sue spinas cuꝫ odio sancto: qꝛ nisi semet ipsum odiret nunꝙ̃ eas euellere pos set. Et cũ amore sincero currat ad se ꝯformandũ cũ doctrina mee verita tis incarnate: ꝛ ipsum viridariũ asp gat illo ꝓtioso sanguine filij mei qui sanguis effunditur in capite pecca toris a sacerdote qñ post humilẽ cõ tritionem ꝯfessionẽ: atqꝫ satisfactio nem cũ sancto ꝓposito vlterius nõ offendẽdi ab eo recipit absolutionẽ hoc vtiqꝫ mõ põt hõ domesticare ꝯfi ne renouare: hoc viridariuꝫ aie sue dum est in presenti vita postea: nan que non habet vltra remedium ꝑ ut alias tibi dixi.

Quomodo deꝰ ꝓuidit erga nos vt ꝓ salute nostra tribulemur: ꝛ de miseria illoꝝ qui spant in se: ꝛ nõ in sua prouidentia. Capi. cxli.

Uides ergo ꝙ cũ prouidentia mea repaui salubriter hoiẽ qui dicit̃ esse secũdus: vel minor mũ dꝰ. Primo quippe nõ fuit ablatuꝫ quin abundãtissime germinaret spi nas multaꝝ tribulationũ: ꝛ in oĩbꝰ homo rebellionẽ iuenit. Nec hoc ẽ actũ absqꝫ ꝓuidẽtia mea: ꝛ absqꝫ bo no vestro: imo cũ magna ꝓuidẽtia ꝛ vtilitate vestra ꝯsertũ: vt auferat̃ homini spes huius vite pñtis: ꝛ vt velocissime curat: ꝛ ad me cursum dirrigat qui sum felix finis: atqꝫ ter minus eius. Ita vt saltẽ ex quadã importunitate molestiarũ ab eo cor auferat: ꝛ affectum ad me eleuet. Et nihilominus homo cũ tanta ꝓ cedit ignorantia: ꝙ oĩo videt̃ igno rar̃ veritatẽ. Et est ita fragilis ad se quottidie dilatandũ imundũ ꝙ nõ obstantibus huiusmodi laboribus: atqꝫ spinosis tribulatioĩbꝰ quas ibi reppit nõ videt̃: ꝙ ab eo se segrega re velit: neqꝫ curat ad patriam suã quam ei preparaui redire. Potes hinc amantissima filia coniecturar̃ quid infelix homo faceret si repiret in mundo solũmodo ꝯsolatiões ꝛ de lectationes ad votũ: atqꝫ requiẽ abs que pena quacũqꝫ. Et iõ cũ dulci ꝓ

uidentia misericorditer permitto:⁊
exhibeo:vt ipſe mundus:anguſtias
atqꝫ tribulatiões hoib⁹ habūdātiſ/
ſime germiet:⁊ vt ĩ eis patiẽtie vir/
tutẽ expiat:atqꝫ ꝓ pena:⁊ violentia
quā ſibi faciunt inueniam:vnde eis
debeā exhibere premiuȝ. Itaqꝫ ſem
per:⁊ in omnibus ordinauit cū ma
gna ſapientia ꝓuidẽtia mea. Mul/
ta quideȝ homini gratioſe ꝯceſſi: qꝛ
ſum valde diues: ⁊ ineſtimabiliter
ampliora dare poſſum:⁊ volo: diui
tie qppe mee ſunt infinite:imo ſunt
omnia per me cõdita: ⁊ abſqꝫ me ñi
hil omnino poteſt eſſe. Unde ſi quis
optat habere: vel videre pulchritu
dinem. Ego ſum pulchritudo ſup/
prema: ſi quis bonitatẽ ego ſuȝ eter
nū atqꝫ ſūmū bonū. Ego ꝟa ſapien/
tia. Ego benignus pius iuſtus atqꝫ
miſericordiſſimus deus. Ego larg⁹
⁊ non auarus. Ego ſum ille qui tri/
buo multum habundanter omnib⁹
a me poſtulantibus libenter aperio
cunctis in veritate pulſantibus oĩ/
bus me vocātibus illico rñdeo. Nõ
ſum ingratus:imo valde gratus:at
qꝫ diſcretus:⁊ omñes ĩ ſeruitio meo
laborantes cum habundantia ma/
xima remuñero. Sū iſup valde dul
cis:nā aiam que voluntatem meā ĩ
duit in iocūditate maxima retineo
⁊ ꝯſeruo. Ego ſum illa certiſſima ꝓ/
uidentia q̄ nunq̄ ſeruis meis in ali
quo caſu deſum qui ſꝑant ĩ me oĩb⁹
ꝓuidẽs vbiqꝫ tam ĩ aia q̄ in corꝑe
infidelis aūt hõ qui me paſcere ſiue
nutrire videt ẽt in arido ligno ver
mem:⁊ animalia paſcere bruta: pi/
ſces maris: ⁊ volatilia celi ſolẽ atqꝫ
rorem ordinarie:⁊ tꝑe ꝯgruo venir̃
ad impinguandam terram vna cū
planctis:⁊ aliꝭs fructib⁹ quomodo
credere põt ꝙ ei prouider̃ nõ velim
quem in tanta dignitate creaui ad
imaginem: ⁊ ſimilitudinem meam
cum hec oia fecerim in ſeruitio ſuo:
⁊ ad ſui ſubſidium: Undecunqꝫ ſe
vertat ſpiritualiter:vel tꝑaliter ali
ud iuenire ñequit q̄ꝫ abiſſuȝ: ⁊ ignẽ
eterne mee caritatis cum vera: ⁊ ꝑ
fecta prouidentia. Sed ipſe non vi/
det:qꝛ lumen abſtulit ſibimet: imo
neqꝫ videre curat. Ideo ſcandaliza
tur erga proximū artando:⁊ reſtrĩ/
gendo caritateȝ: ⁊ cum auaritia de
die craſtino cogitādo. Cū hoc a ve/
ritate mea fuerit ei prohibitum di/
cente. Nolite cogitar̃ de craſtiño ſuf
ficit eniȝ diei cuilibet ſollicitudo ei⁹
vbi de veſtra infidelitate vos argu
it oſtendẽdo ꝓuidentiā meam atqꝫ
temporis breuitateȝ dicens. Nolite
cogitar̃ de craſtino. Quaſi dicat:no
lite cogitare de illo de quo ſecuri nõ
eſtis habere. Uos enim docet ꝑmo
querere regnum dei ⁊ iuſtitiā eius
vȝ vitam bonam atqꝫ ſanctam:qꝛ ꝺ
his minimis:ego noui:videtur pa/
ter etern⁹ vos indigere. Ideo cūcta
ꝓ vobis feci:⁊ mādaui terre:ꝙ ꝺ ſu
is fructibus exhibeat. Iſte ꝟo miſe
rabilis hõ qui ex ſua diffidentia re/
ſtrinxit ĩ ſe cor atqꝫ manus ĩ carita
te ꝓximi mĩme legit huiuſmodi do
ctrinā a mea veritate traditam: qꝛ
veſtigia ſua nõ immittatur. Unde
ſibimet efficitur incomportabilis.
Et ex eo ꝙ in ſe confidit: ⁊ in me ſpe
rare negligit omne malum oritur.

Talis enim se iudicem facit volun
tatis hominum:nec attendit:ꝙ ego
non ipse iudicare debeo. Insuper ⁊
voluntatem meam nō attendit:nec
in bono iudicat: nisi quando videt
aliquam prosperitatem siue delecta
tionem vel mundi complacentiaꝫ.
Et si hoc ei defecerit non videtur ei
sentire:neqꝫ recipere prouidentiam
neqꝫ bonitatem aliq̄ꝫ. Sibiqꝫ videt̄
esse priuatꝰ omni bono pro eo ꝙ af
fectus eius erat ex toto positus ī ta
li mundi complacentia siue delecta
tione propria. Et qm̄ excecatus est
a propria passione diuitias ibidem
intrinsecus existentes penitus igno
rat.atqꝫ fructum vere patientie.Sꝫ
inde solum haurit in se morteꝫ: ⁊ in
ista vita gustat animam īferni.Ta
men isto non obstante nō obmitto
ex bonitate mea quin ei prouideaꝫ.
Ita nanqꝫ p̄cepi terre:ꝙ de suis fru
ctibus peccatori tribuat sicut ⁊ iu/
sto:īmo frequenter peccator habun
dabit huiusmodi magis q̄ iustus.
Et ita solem atqꝫ pluuiam:ego pec/
catori concedo sicut ⁊ iusto.Hoc au
tem mea bonitas ita facit: vt habū
dantius in anima iusti diuitias in/
uisibiles postmodum exhibeaꝫ qui
amore mei se temporalibus opibus
expoliauit ex corde renunciando
mundo ⁊ omnibus eius delicijs ac
etiam proprie voluntati:isti sunt ꝓ
culdubio qui pinguefaciūt animaꝫ
suam se dilatantes in mee caritatis
abissum in totum enim sui curam
āmittunt. Qui non soluꝫ ōmittunt
curam huiusmodi temporalium ve
rum etiam de se curam habere ne/
gligūt:⁊ ex toto renuunt. Tūc ego
sum gubernator coruꝫ spiritualiter
atqꝫ corporaliter.Et cum eis vtor ꝑ
ticulari prouidentia vltra genera/
lem qꝛ clemētia sancti spiritus ipsis
valde fidelissime seruit loco seruito
ris.Hoc in vita patrum sanctoruꝫ
aliquādo legisti de illo solitario san
ctissimo viro qui renūciauerat om/
nibus amore mei.Postea cū egro/
taret angelus ei missus extitit a cle
mentia mea qui ministraret ei ⁊ in
opportunitatibus ei ꝓuideret cor/
pori quippe bene ꝓuidebatur ani/
ma vero fruebatur admirabili gau
dio propter illius angeli conuersa/
tionem Spiritussanctus est talibus
veluti mater qui nutrit eos ad vbe
ra diuine caritatis.Fecit etiam eos
liberos veluti dominos eis auferen
do seruitutem amoris priuati.Naꝫ
vbicunqꝫ fuerit ignis excellentissi/
me caritatis mee non potest adesse
ꝓprij amoris aqua que dulceꝫ ignē
istum extinguit in anima: iste serui
tor egregius:vꝫ spiritussanctus quē
eis ex bonitate mea singulariter as
signaui animam induit inebriat at
que magna dulcedie nutrit:⁊ ei ma
gnas opes exhibet.Et quoniam om
nia ꝓpter me dereliquit omnia rep
perijt in me:⁊ qꝛ se de semetipsa de/
nudauit se repperit de me egregie
vestitam:⁊ qꝛ propter humilitatem
se:seruam effecit ideo facta est in ve
ritate domina. Eo qꝛ mūdo virtuo
se dominatur atqꝫ proprie sensuali/
tati.Et qm̄ ī sensu ⁊ iuditio suo se to
taliter excecauit in perfectissimo lu
mine morat̄.De semetipsa desperā/

do perfecta spe pariter ⁊ viua fide conatur a me ⁊ ita gustat eternam vitam ⁊ omni pena ⁊ amaritudine mentem affligēte priuatur. Oīa iudicat in bonum quoniā in omnib⁹ voluntatem meam iudicat in qua vidit ⁊ agnouit cum lumine fidei qđ ego solūmodo quero sanctificationē suam: ⁊ ideo patiens est effecta. O quantum est hec anima beata: que dum adhuc est in corpore mortali gustat in se bonum immortalium. Omnia recipit ⁊ videt cum reuerentia Tanti pōderis est ei sinistra manus quanti dextera tāti turbulatio quānti consolatio. Ttantum appreciat esuriem ⁊ sitim quantum cibum ⁊ potum: tantuꝫ frigus quātum calorem: tantuꝫ nuditatē quātum vestimentum: tantum vitam quantum mortem: tantum honorē quantum vituperiuꝫ siue dedecus. In omnibus firma consistit atq̧ solida quia stabilita ⁊ petram viuaꝫ agnouit ⁊ vidit etiam cū lumīe sanctissime fidei ⁊ cum firma spe ꝙ oīa confero cū eodem amore ac vno eodēq̧ respectu vꝫ in salutē vestram: ⁊ ꝙ in omnibus ego prouideo. Naꝫ in magnis laboribus ego exhibeo magnaꝫ fortitudinem. Nec honera grauiora cōcedo q̄ hō portare valeat dū hō se disponat ad portādum honore mei in sanguine notoriuꝫ ē vobis ꝙ ego nolo mortē peccatoris imo potius vt conuertatur ⁊ viuat ⁊ pro vita sua tribuo quicquid ei cōcedo. Hoc aperte vidit ⁊ intellexit anima que semetipsaꝫ exuit ⁊ ideo letatur ⁊ exultat in oībus que sentit vel videt in se vel aliīs. Nec̄ dubitat ꝙ ista minima deficiāt ei quia cum lumine fidei certificata fuit in magnis ⁊ arduis de quibus in principio mei sermonis ego tibi dixi. O q̄ gloriosum ē lumē istud fidei sanctissime cū quo vidit ⁊ agnouit veritatem meā. lumen auteꝫ istud habet ab isto nobili seruitore vꝫ a spū sancto quem assignaui sibi quod est vtiq̧ supernaturale lumē quod acquirit aīa sanē e gratia mea exercēdo virtuose naturale lumē quod ei primo concessi.

Quomodo deus animabus famelicis gratiose ꝓuidit de cibo venerandi sacramēti corporis iesu xp̄i vbi continentur admiranda quedam. Capitulum.cxlij.

Nunquid amātissima filia nosti qualiter ego prouideo seruis ⁊ amicis meis qui sperāt in me. Eis duplici modo prouideo. Nam oīs ꝓuidētia qua erga meas creaturas vtor ē in aīa vel in corpe. Cuicquid opo in ꝓuidētia corpis hoc ē ob seruitiū anime vt in lumine fidei crescat ⁊ agmētetur ⁊ vt in me speret atq̧ confidat ⁊ aperte cognoscat ꝙ ego sum ille solus qui suꝫ qui possum volo ⁊ optime scio suis opportunitatib⁹ occurrēdo subuenire suāq̧ salutem opari: tu vides ꝙ pro vita aīe tribui sacramēta sctissime ecclesie: qm̄ ei sunt cib⁹ ⁊ nō panis q2 est grossus ⁊ corpalis cib⁹: ⁊ iō corpori tribuit. Sꝫ qm̄ ē incorpea aīa viuit de vbo meo. Iō mea ꝟitas ait ī euā

gelio. Nõ in solo pane viuit hõ ꝫ in
oĩ ꝟbo qđ ꝓcedit ex ore dei sequen
do vꝫ cũ ĩtẽtiõe spũali hui⁹ ꝟbi mei
pro vobis ĩcarnati doctrinã. Per
qđ ꝟbũ ĩ virtute sui ꝓciosi sanguis
vobis vitã exhibẽt ĩpa venerãda sa
cramẽta. Itaqꝫ spũalia sacramẽta
sunt aĩe ɔcessa quãuis appareañt ꝛ
exhibeañt ĩ ĩstrumẽto corpali. Sed
act⁹ ille corpalis ꝛ exterior nõ exhi/
beret vitã gr̃e nisi sũmeret ab aĩa
cũ dispositiõe spũali vꝫ cũ scõ ꝛ ꝓo
desiderio qđ quidẽ ẽ in aĩa ꝛ nõ in
corpe. Iõ tibi diri ꝙ erãt spũalia q̃
tribuunt aĩe q̃ quidẽ ẽ ĩcorpea non
obstãte ꝙ mediãte corpe porrigañt
atqꝫ mĩstrẽtur tñ aĩe ḋsiderio tribu
uñt vt accipiat sicut diri. Aliqñ ad
augẽdã in aĩa famẽ ꝛ huiusmõi san
ctũ ḋsideriũ faciã ꝙ optabit ea nec
poterit hẽre: ꝛ qꝛ nequit hẽre ea cre
scit esuries ꝛ ĩ fame crescit ãpli⁹ ĩ sui
cognitiõe vñ se reputat eis ĩdignaꝫ
ex hũilitate ꝓfunda: ꝛ ego tũc eã sa
cio dignã ei frequẽtissime ꝓuidẽdo
variis modis ĩ venerabili sacramẽ/
to: ꝛ optie nosti sic eẽ nõ solũ ꝑ audi
tũ verũ ẽt ꝑ experientiã in temetipsa
qm̃ ex ordĩatiõe mea clemẽtia san/
cti spũs q̃ talib⁹ ordĩatissime ꝓuidet
aliqñ ĩspirabit alicui⁹ mĩstri mẽtem
ad exhibẽdũ ei cibũ istũ: itaqꝫ coa/
ct⁹a stimulo ɔsciẽtie mouebiť ad il
li⁹ aĩe famẽ huiusmõi saciãdã ꝛ ad
ei⁹ desideriũ quietãdũ ꝛ ĩplendum.
Qñqꝫ differť ex ordĩatiõe mea pri/
usq̃ꝫ hẽat illud qđ optat vsqꝫ ad
extremitatẽ tp̃is. postea vero cũ vl
tra minime sperat hẽre posse gratio
se desideriũ ei⁹ ĩplebo. Sup quo sa
cto tu debes aduertere ꝙ ita pote/
rã in principio satisfacere sibi sicut
ego feci postmodũ vltiõ: ꝫ iõ feci vt
in lumie fidei cresceret vt nunq̃ꝫ in
me sperare desinat: ꝛ vt ipsa pruden
ter ꝛ caute ꝓcedat ꝛ nõ ĩprudenter
in spe deficiẽdo retrocedat vel in ta
li fame cõmẽdabili atqꝫ scõ deside/
rio suo quoquõ tepescat ꝛ hac occa/
sione sic ordino differẽdã: sicut ipsa
meministi de q̃dã aĩa deuota: q̃ cuꝫ
venisset ad ecclesiã cũ maxio deside
rio cõionis a mĩstro celebraturo pe
tiuit hũiliter venerabile sacramẽtũ
corpis iesu xp̃i qui rigorose deñega
uit ei: ꝛ tũc in ea cũ pio gemitu desi
deriũ excreuit ĩ ipso ꝟbo ɔsciẽ stimu
lus ita fortis ꝛ asp ꝙ qñ voluit of/
ferre calicẽ fuit a spũ scõ coact⁹ ei ca
ritatiue dicere ꝙ si volebat accipe
corpus iesu xp̃i libẽtissime daret ei.
Hoc ĩdubitãter a clemẽtia mea ꝓ/
cessit qꝛ gratiose ꝓuidere voluit scõ
desiderio illi⁹ aĩe: ꝫ ipsa si pri⁹ hẽbat
in corde pũã sintillã amoris atqꝫ fi/
dei taliter excreuit ꝛ in tali supha/
bũdãtia ꝙ videbať ei vitã a corpe
velle separi: ꝛ iõ ꝑmiserã ita vt ex/
cresceret in fideli spe ac etiã vt oĩs
amor ꝓprie fiducie deficeret iñ ea.
Tũc ego ꝓuidi creatura mediante.
Plurib⁹ ãt aliis vicib⁹ ĩpa sci spũs
clemẽtia ꝓuidit absqꝫ medio q̊cũqꝫ
sicut ego tibi narrare posseꝫ. Sꝫ vt
in fide formata materiã hẽas ãpliã
di mẽtẽ in pñti duo nolo tibi tacere
pro cõmẽdatiõe ꝓuidẽtie mee: sicut
ẽt audire potuisti cũ eẽt in ecclesia
q̃dã aĩa deuota in die ɔuersiõis apo
stoli mei pauli cũ ĩgẽti desiderio sa

ere coīonis q̄n fuit ab oīb⁹ meis ministris qui celebrauerūt certificata q̄ hēre nō posset hoc venerabile sacramētū ⁊ ab oīb⁹ ex mea dispensatiōe fuit ei denegatū. Uolui nāq̄ q̄ apte cognosceret q̄ deficiente sibi subsidio creature sibi minime deficeret auxilium creatiōis: ⁊ iō tenui modū istū in vltia missa ⁊ vsus fui: vt ita dicā vna dulci deceptione vt ipsa de ꝓuidētia mea inebriaretur. Illa deceptio stetit in hoc articulo. Ipsa nāq̄ dixerat vni seruitori cuiusdam mei ministri celebrare volētis velle coīcare: sȝ ipse s̄uitor illi ministro dicere noluit. Uidēs ipa non habuisse rn̄sionē negatiuā indubitāter expectabat anxio desiderio cōmunicare debere. Missa v̄o celebrata reperiendo se fraudatā desiderio suo exercuit in famē ⁊ exuriē illius āgelici cibi valde magnā cū ingenti desiderio sed cū profunda humilitate se reputabat indignā suā arguendo p̄sumptionē q̄ sibi presumpsisse videbat̄ huiusmodi sacramētum postulasse. Ego v̄o qui delector humiles exaltare traxi desideriū ipsi⁹ ad me p̄bēdo sibi notitiaȝ in abisso trinitatis eterne suū oculū intellectus illuminās in potētia mei p̄ris in sapientia vnigeniti filij mei ⁊ in clemētia sp̄ūs sancti qui sum⁹ vnuȝ i cēntia ⁊ in tāta ꝑfectiōe talis aīa fuit vnica q̄ ēt corpus a terra susp̄endebat̄ ⁊ eleuabat̄: q̄ sicut in statu aīe vnitiuo tibi dixi perfectior erat vnio quā aīa fecerat ex affectu dilectionis in me q̄ cuȝ corpore suo. Et in abisso tali vt ego desiderio suo satisfacerē a me sacrā cōmunionē accepit: ⁊ in signū q̄ in veritate satisfecerā ei pluribus diebus admirabili modo persensit in corporali gustu saporem ⁊ odoreȝ corporis ⁊ sanguinis vnigēiti filij mei iesu christi crucifixi ꝓpter quod ipsa renouata fuit ⁊ augmētata multū in lumine ꝓuidētie mee quā tā dulciter ipsa presertim in hoc actu gustauerat. Hoc autē inuisibile fuit alijs: ei vero fuit aperte visibile pariter ⁊ sensibile. Istud vero quod ego consequenter volo tibi narrare manifeste cognouit etiam ille minister cui casus occurrerit. Naȝ eadē anima cū anxio desiderio peroptasset audire missaȝ ⁊ postea communicare fuit ab vna corporali passione impedita q̄ non potuit hora congrua venire tamen venit hora qua sacerdos verba consecrationis in hostia proferebat qui celebrabat iuxta maius altare videlicet in capite illius ecclesie. Ipsa v̄o se pōsuit in oratione in fine talis ecclesie: q̄m obediētia ꝓhibebat caȝ accedere vbi missa celebrabat̄: ⁊ cū amaritudine multa ⁊ pio gemitu orādo dicebat. O miserabilis anima mea nōne consideras quantam a deo recepisti gratiā ex eo q̄ ecclesiam dei sanctam intrasti atq̄ ministrum in altari consecrantē vidisti que demeritis tuis exigētib⁹ inferno cōgruentius h̄itare deberes: sed licet ipsa se profundaret in humilitatis valle: tamen huiusmodi desideriū nullo modo quietabatur: imo potius augmētabat̄ cū fide formata sperādo i bonitate mea ꝯfidēdo

ꝙ a spū sancto cōsolationem hēret. Ergo tūc ei tribui ꝙ ipsa ꝑ modū illū optare siue petere nesciebat. Cuz enim a ministro diuideretur hostia sicut ē mos ecclesie fractaqȝ fuisset vna particula per meā dispēsationē ⁊ virtutē ab altari discessit: ⁊ in aliū ecclesie finē iuit vbi orabat illa ⁊ ita se cōmunicare ꝑcepit. Ipa ꝟo prius existimabat vt aliqs pluribꝰ vicibꝰ egerā cū ea vz ꝙ inuisibiliter eiꝰ anxio desiderio satisfecissez. Sed ille minister non existimabat ita qꝛ nō inueniēdo ꝑticulā affligebat̄ ingēti dolore nisi ꝙ ipsa clemētia spiritussancti ī mēte sua patefecit vbi delata fuerat lȝ quottidie ipse dubitaret vsqȝ quo fuit cum ea aꝑte certificatus. Sed nōne poteraz ego defectū illius īpedimēti leuiter amouere vt ipsa potuisset hora cōgrua venisse ⁊ ita missam audisset ⁊ ordinate cōmunicasset? vtiqȝ poterā. Sz volui ꝙ experiētia doceret eā ꝙ mediante creatura ⁊ absqȝ medio creature in oī loco quocūqȝ modo mihi placuerit ⁊ aīa desiderare voluerit ⁊ ēt vltra ꝙ̄ optare sciat ego possuz ⁊ volo ⁊ scio mirabili modo satisfacere sancto desiderio suo. Hoc in ꝑn̄tiarū enarrasse tibi sufficiat amātissima filia de ꝓuidētia mea. Nūc aūt curare aliquid tibi dispono de modis quibus vtor aliquando intꝰ in anima sine medio corporis videlicet absqȝ instrumētis exterioribꝰ quātūis narrādo tibi de statibꝰ animarū iā aliqua tibi dixi.

De prouidentia dei circa manentes ī pctō mortali. Ca.cxliij.

Anima vel est in statu peccati mortalis vel est in gratia sed īperfecta vel perfecta. in quolibet vtor ⁊ amplio meā ꝓuidētiā valde sapiēter vz in diuersis modis vt expedire cōsidero. Hoīes vite mūdane qui iacent in obscuritate peccati mortalis excito qn̄qȝ cū stimulo conscientie vel cū graui labore quez in sui cordis archano sentient varijs atqȝ diuersis modis ꝗ modi tot existunt ꝙ lingua tua narrare nequiret: vnde frequēter ex hac īportunitate discedūt a culpa peccatoꝝ ꝑꝑ huiusmodi stimuluz atqȝ dolores ⁊ labores quos intus in aīa sentiunt. Aliqn̄ vero qꝛ de spinis vestris ego colligo rosas vidēs hoīez inclinatū ad aliqđ mortale peccatum vel ad amorē illicitū ad aliquā creaturam extra volūtatē meā sibi gratiose locū aufero siue tēpus ita ꝙ ꝑficere nō valebit suā volūtatē inordinatā intātū ꝙ ex quadā aī lassitudie ꝑꝑ huiusmodi penā quā ex defectu suo patit̄ eo ꝙ nō valet inordinatā voluntatē suam ꝑficere recurrit ad semetipsuz cū aī cōpūctiōe atqȝ stimulo consciētie ⁊ ita derelinquit frenesim quā incurrerat: que cōgrue frenesis vocari pōt qm̄ existimas affectū suū in aliqua re ponere: postea se reperit inuenisse nihil recte considerādo: bn̄ quidē aliquid ē illa creatura quā amore poluto diligebat. illud vero qđ ab ea sumere oīno volebat nihil erat qꝛ peccatū oīno nihil est nisi ꝓuato gratie veluti cecitas ē priuatio visus Ergo de culpa peccati que directe spina vocari pōt ex

eo ꝙ aīam vehementissime pungit
elicio rosam istā ꝓuidēdo saluti fi/
ent iā viri. Quis ad ista me compel
lit: Non ipse q̄ me minime querit
nec adiutorium siue prouidētiā me
am expetit nisi cū culpa peccati vel
in diuitijs delitijs atq; statu mundi
sed amor ⁊ mea paterna caritas ita
me cōpellit agere ex eo ꝙ vos ama
ui anteꝙ̄ essetis vel amari possem a
vobis. Me quoq; compellunt ⁊ in/
ducunt ad hoc orationes amicorū
atq; seruorum meorum qui spiritu
sancto cohartati ante propter honorē
meum atq; proximorum dilectionē
ipsorum salutem cum ingenti cari/
tate perquirunt iram meā virtuo
se placare satagentes ligando mee
diuine iustitie manus quā iniquus
homo meretur incidere. Ipsi vero
cum lachrymis ⁊ humilibus oratio
nibus obuiuant ⁊ me quasi violen
ter inducūt. Ipsos vero quis ita cla
mare cōpellit. ¶ Proculdubio proui
dentia mea que gratiose ꝓuidet op
portunitatibus illius mortui pecca
toris q̄ scriptū est ꝙ ego nolo mor
tē peccatoris imo ꝙ conuertatur ⁊
viuat. Filia carissima tu debes esse
philocapta de prouidentia mea. Si
enim aperis oculos mētis ⁊ corpo/
ris videbis iniquos hoīes qui iacēt
in tāta miseria peccatorū qui facti
sunt veluti putredo mortis obscuri
atq; tenebrosi propter luminis gra
tie priuationē incedētes catādo: ri/
dendo atq; tēpus a mea bonitate si
bi gratiose cōcessū expendūt in va
nitatibus ⁊ delitijs ⁊ cū inhonesta/
te multa. ¶ Potatores vini, ⁊ cū in/
gluuia comestores intantū ꝙ de vē
tre suo videntur sibi deū instituisse
cū odio rancore cū superbia ⁊ omni
miseria de quibus meminisse debes
me alias tibi narrasse. Ipsi vero sta
tum suum ignorātes per viā velocis
sime vadūt vt ad mortē eternā per
ueniant nisi se cito corrigant in vi/
ta sua ⁊ in tanta periculosa miseria
cantant. Nunquid vero a quolibet
homine non putanda foret magna
stultitia si quis condēnatus atq; du
ctus ad suspendendum siue decapi/
tandum iret cantando siue tripudi
ando demonstrando signa vane leti
tie. Certe sic. In hac ergo stultitia
sunt isti miseri ⁊ tanto magis absq;
comparatione quacunq; quāto ma
ius detrimentū habent in se de mor
te anime ꝙ̄ de morte corporis. quo
niam isti gratie vitā amittunt ⁊ in
currunt in infinitam penam si mo/
riantur in tali statu ⁊ illi perdūt vi
tā corpalē cum pena finita imo bre
uissima. Et nihilominus veluti ceci ⁊
insipiētes cū ingēti stultitia cātant.
Serui vero mei stāt in gemitu ⁊ in af
flictiōe corpis atq; ꝯtritiōe cordis ī
vigilia ⁊ oratiōe ꝯtinua cū suspirijs
atq; lamētis cū abstinētia corpus af/
fligētes ad ꝓcurādā salutē ipsorum.
Ipsi vero stulte trufant de illis: sed il/
le derisiōes in capita sua redunda/
bunt qm̄ pena culpabiles absq; du/
bio punient. fructus vero laborum amo/
re mei portatorum iustis erit in p̄miū
⁊ gaudiū. Nā ⁊ ego sum deus ve/
ster iustus qui vnicuiq; iuxta merita
sua retribuā. Tū vero serui mei ꝓp hu
iusmodi trufas vel igratitudinem

sine pſecutiões coꝝ nullaten⁹ orare
ꝓ eis õmittũt: imo nec ĩ aliquo tẽpe
ſcũt: ſʒ vehemẽtori deſiderio coram
me iugiter inſtant: ꝛ ĩ maiori ſollici
tudine creſcũt. hoc vero quis opat̃
vt ipſi cũ tãto deſiderio pulſent ad
miſericordie mee ianuam? Procul
dubio gratioſe ꝓuidẽtia mea: qꝛ ꝓ
curo ſimul ꝛ ſemel ſalutẽ iſtoꝝ mi/
ſeroꝝ: ꝛ augeo ꝟtutẽ atq; fructũ ex
affectu caritat̃ ĩ amicis meis. Mul
ti quippe ſunt ꝛ varij modi quibus
vtor ĩ aĩab⁹ peccatoꝝ: vt ex ipſa ꝓ/
uidẽtia mea de tenebris mortaliuʒ
peccatoꝝ egrediant̃. Nũc aũt volo
tibi narrare qd opat̃ ipſa ꝓuidẽtia
mea cũ illis qui ſurrexerunt a ſtatu
culpe: ſʒ adhuc ĩpfecti ſunt mini/
me replicãdo de ſtatib⁹ aĩe de qbus
ordinate tibi ſupra dixi: ſed aliqua ĩ
preſenti breuiter narrabo.

De prouidentia qua vtitur deus
cuʒ illis qui ſunt adhuc imperfecti
vt ad perfectionem virtuoſe perue/
niant. Capi. cxliiij.

SCis tu cariſſima filia moduʒ
quẽ ego teneo cũ ĩpfectis: vt
ad pfectionẽ aſcẽdãt: ꝛ ꝟtuoſe ꝓfici
ant? Aliqñ ſibi ꝓuideo cum varijs
moleſtijs multaꝝ cogitationũ. Cuʒ
ſterilitate mẽtis. Quar̃ videbit̃ aĩe
qñq; ꝙ oĩno ſit a me derelicta quaſi
nõ hẽat aliqd ĩ ſe quoqũo ſentimen
tum. Nõ enĩ iudicat ĩ mũdo ſe cõſi/
ſtere ꝓut ĩ ꝟitate nõ ẽ ibi: nec in me
ſibi videt̃ eẽ qꝛ nõ hʒ aliqd ĩ ſe ſenti
mentũ excepto ꝙ ſentit voluntateʒ
ĩ bona diſpoſitõe: qꝛ vʒ oĩo renuit of

fendere. Sed quare voluntas ĩ hoĩe
ꝑncipalis ẽ ian a que tutiſſime ſer
uiat aĩam iõ magna tutiſſimaq; li/
bertate dotaui eã. Unde nunq; con
cedo demonibus neq; ꝑmitto vel
alijs hoſtib⁹ hoĩs ꝙ eã valeãt violẽ
ter apire vel alio mõ ſupare: vel vio
lare: niſi ſpõte liberꝝ arbitriũ volue
rit acquieſcer̃. Sʒ ego frequẽtiſſime
do licentiã hoſtibus hoĩs ꝙ ẽt cum
violentia pulſant: ꝛ allidãt alias ia
nuas aĩe. Plures enim ianuas hʒ
iſta ciuitas aĩe. principales ꝟo ſunt
iſte tres vna principalior voluntas
eſt: ꝛ hec eſt ĩexpugnabilis: ꝛ eſt eti/
am aliarum optima cuſtodia. Sibi
que tradidi pro ſuo robore fortificã
do liberum arbitrium quod ad libi
tum aperire põt: ꝛ claudere quibus
ꝛ qñ vult. Alie vero porte ſunt due
memoria ꝛ ĩtellectus. Si ſponte vo/
luntas conſẽtit: ꝛ aperit illico ſubĩ
trat inimicus: vʒ amor proprius cũ
ceteris hoſtibus qui ſequuntur eũ.
Intellectus autem indilate recipit
in ſe teñebras quib⁹ inimicatur ve/
ra lux. Memoria quoq; retinet odi/
um ex iniurie reminiſcentia qd ĩni
micat̃ ex directo caritati fraterne.
Retinet ẽt in ſe delectationes atq;
ꝯſolationes vite pñtis diuerſis mo
dis ꝓut peccata ſunt varia que vir
tutibus aduerſant̃. Aptis igit̃ his
tribus ianuis ẽt paruule porte ſen/
ſuum apiuntur. Qui ſenſus exterio
res velut ĩſtrumẽta: ꝛ organa corre
ſpõdẽt aĩe. Uñ tu vides affect⁹ hoĩs
iordiatos aptis his ianuis correſpõ
dẽt his organis. Uniuerſi nãq; ſont
ꝯtaminati ſunt atq; corrupti: vʒ opa

tiones idē subsequētes. O cul⁹ nāꝫ
mortem administrat: ⁊ ānunciat ex
eo q꜋ ꝯsiderat: ⁊ attēdit aspiciēdo
solūmodo rem mortuaȝ aspectu dis
soluto: ⁊ inordinato: vbi nō oportet
cū multa leuitate cordis: ⁊ vanita/
te modis ⁊ aspectibus īhonestis ex
quibus ē in cā sibi pariter ⁊ aliȷ̄s in
ferrēdi mortē. O miser ꝯtemnis q̄d
exhibui gratiose tibi. s. vt aspiceres
ꝑ gloria mea celū: ⁊ alia pulcherri/
ma q̄ videre potes īcreaturis meis:
⁊ vt aspicias alia ministeria mea: ⁊
lutū atꝫ miseriā aspiciēdo mortem
adipisceris. Similiter auris in reb⁹
inhonestis oppido delectat̄: vel in/
audiendo facta ꝓximoꝝ iudicando
temere que nō oportet: īmo neqꝫ dȝ
quā dedi vt audiret ꝟba mea: ⁊ sui
ꝓximi necessitatē: linguā ēt homini
cōcessi: vt ānunciaret verba mea: ⁊
sua peccata ꝯfiteret̄: ⁊ vt salutē aīa/
rum operetur: ipse aūt abutit̄ iniqꝫ
blasphemando me creatorem suū: ⁊
in ꝓximi sui ruinā carnē eius falsis
detractionibus lacerando: ⁊ opera
bona sua in malū iudicando mala
vero tanqꝫ bona cōmendando cum
falsitate testificando blassemādo at
que lasciuis verbis aīaȝ eius: ⁊ alio
rū vitiose corrūpendo: verba ꝓfert
iuriosa q̄ corda ꝓximoruȝ acerrime
vulnerat veluti gladius acutus q̄
mirabiliter eos ad iracūdiā incitāt
⁊ ꝓuocant. O quot homicid a fiūt
⁊ inhonestates iracūdie rixe perdi/
tio temporis odia ⁊ alia multa ma/
la q̄ ꝓgrediunt̄ ab isto membro. Eti
am odoratus in suo gradu satis of/
fendit cū affectu inordinato: sumen
do cōplacentiā i odoratu suo. Simi
liter: ⁊ gustus i gulositate īsaciabili
cū appetitu inordinato volens ha/
bere multa fercula nō videt̄ atten/
dere: nisi ad suā ingluuiē īplendam
atꝫ saciandā. Nec attendit aīa mi
sera q꜋ ex inordinata crapula caro
fragilis calore nociuo succendit̄: vn
de corruptio sui frequentissime sub
sequitur: manus quoꝫ se dānabili/
ter hn̄t auferendo bona ꝓximi sui
⁊ cū tactibus īordinatis turpibus
⁊ inhonestis q̄ ꝯcesse sunt: vt homo
ꝓximo suo seruiat ꝑcipue cū infir/
mat̄ elemosinaliter ei seruiēdo ī sua
necessitate: pedes insup homini con
cessi sunt: vt corpus deferant ad lo/
ca sancta: ⁊ vtilia sibi pariter ⁊ ꝓxi
mo suo ad laudeȝ ⁊ gloriā nominis
mei. Et ipse frequenter expendit: ⁊
exercet eos īportando corpus ad in
hōesta: ⁊ vitupabilia loca multisqꝫ
modis īplicando se cū sermonibus
lasciuis: ⁊ inordinatis corrūpendo
mentē ꝓpriā: ⁊ alienā cū infelici col
loquio suo: vt in cōplacentia misere
sue voluntatis. Hec oīa tibi narra
ui filia dilectissima: vt tibi materiā
impendam pie gemendi considerā/
do nobilem anime ciuitatem ad tā
tam miseriam aduenisse. Et vt aper
te cognoscas quot iniquitates egre
diuntur ab ista principali porta vo
luntatis ad quam hominis inimici
nullaten⁹ violenter ingredi possunt
vt iam tibi dixi. Sed ego bene con
cedo: vt alias anime ianuas inimi/
ci īpugnēt pulsent: ⁊ expugnēt. Un
de pmitto q꜋ intellectus aliquando
crucietur: ⁊ obscuret̄ a quibusdam

nubibus valde tenebrosis. Et simili
mõ ꝙ memoria aliqñ nõ videbitur
inimici reminisci mei. Et aliqñ vide
bit̃ oẽs alios corporis vestri sensus
habere diuersa ꝑlia: in aspectu rerũ
ẽt sanctaꝝ: in tactu: in auditu olfan
do: vel ad eas eundo videbit̃ aliqñ
ꝙ oĩa sensibus corporis inferãt quã
dã inhonestã mutationẽ: atq3 corru
ptela3. Sed hec oĩa non operantur
homini mortem: q2 nolo mortẽ eius
nisi forte portam voluntatis insipi/
enter aperiret. Ego ꝑmitto ꝙ inimi
ci pulsent ab extra. Sed non ꝙ vio/
lenter ingrediãtur ingredi quippe
nequeunt vllo modo: nisi quãdo ꝓ
pria voluntas manum liberi arbi/
trij sponte decreuerit aperire Sed
quare ꝑmitto ꝙ hec aĩa taliter affli
gat̃ a tot inimicis: ita circũdata ñõ
quidem: vt ipsa capiat̃ ab eis: vel vt
gratie diuitias ãmittat: imo solum:
vt intelligat ꝓuidentiã meã: ⁊ vt in
me confidat: ⁊ non in se: ⁊ vt a som/
no negligentie surgat: ⁊ cum sancta
sollicitudine ꝯfugiat ad me qui su3
adiutor eius sum vtiq3 pater aman
tissimus: atq3 benignus qui salute3
eius affectuose ꝓcuro: vt aĩa cũ hu/
militate ꝓcedat: ⁊ agnoscat se per se
non esse. Sed esse suũ cũ omni gra/
tia suꝑ hoc esse fundata recognoscat
a me gratiose recepisse: q2 sum vita
sua. Sed si hec oĩa realiter aĩa reco/
gnoscit: ⁊ in mea ꝓuidentia cõfidit
illico ꝑcipit a me gratiose subsidiu3
in talibus bellis. Nã eni3 cã quotti
die ꝑmitto tali mõ vexari modo sic
mõ aliter: vt ego sue saluti video cõ
uenire. Aliqñ sibi videbit̃ ĩ inferno
ꝯsistere: s3 absq3 suo ꝓtũc exercitio
statim homo inueniet in maxima se
quiete remãsisse ꝓuat⁹ illis angusti
is: ⁊ arã eterne vite degustat: ⁊ om/
nia sunt in eo quieta: ⁊ bñ disposita
quasi deũ adamãtia cuncta sentit: ⁊
ignito amore eo suũ ĩuenit esse suc/
census ex ꝯsideratiõe quam anima
facit tunc in prouidentia mea: q2 se
liberatã aspicit: tam profundo ⁊ ꝓ
ce'oso pelago non tamen cum exer
citio suo: qm̃ ex improuiso sibi lumẽ
occurrit: imo solummodo ꝑꝑ inesti
mabilem caritatem meam q2 volui
prouidere cũ esset expediens illi sue
necessitati: nam videbatur omnino
deficere Sed quare cũ erat in exer
citio deuotaꝝ: ⁊ humiliũ orationũ
⁊ alijs pijs exercitijs ei minime rñ/
di auferendo tenebras: ⁊ ei lumen ĩ
fũdendo: Ex eo qm̃ ad h̃ erat im/
perfecta ne forte putasset ex exerci/
tio tali suum esse ꝙ proculdubio nõ
erat suum, Itaq3 vides ꝙ imperfe/
ctus in prelijs exercendo se virtuo/
se venit ad perfectionem ex eo ꝙ in
prelijs experitur aperte prouidenti
am mea3. Et illo tunc videt ex expe
rientia quod ante credebat ex fi/
de. Unde certificat⁹ est ex quo per/
fectum amorem in se concipit: quia
plenius agnouit bonitatem meam
in huiusmodi prouidentia deserens
amorem imperfectum. Etiam vtor
vna sancta fraude: vt ab imperfe/
ctione sua consurgant: q2 faciam ali
quos amorẽ concipere spũaliter ad
aliquã creaturã ĩ ꝑticulari vltra ge
neralẽ amorẽ: qua mediãte semetip
sos exercẽt ĩ ꝟtutib⁹ ĩꝑfectionẽ suã

huiuſmodi relinquẽtes eruendo coꝛ
ab amoꝛe creaturaꝝ aliaꝝ q̃s amoꝛ
ſenſitiuo diligebãt. vȝ parẽtum fra/
trũ atq; ſoroꝝ: ⁊ abſq; paſſiõe carna
li diligũt oẽs in dño. Et cũ hac oꝛdi
nata dilectione creature quam ita
ꝓpoſui expellit̃ inoꝛdinatus amoꝛ
quo prius amabãt alios: ⁊ ita tollit̃
hec ĩpfectio. Sed attẽde ꝙ ẽt vnuȝ
aliud agit amoꝛ huiuſmodi creatu
re quã ego ꝓpoſui: qm̃ experiri facit
vtrũ pfecte me diligãt: ⁊ ipſam crea
turam vel non. Ad hunc enim finẽ
aſſignaui illis eam: vt experirẽt̃ hoc
ĩ ipſa: ⁊ ita id cognoſcerẽt. Q2 ſi nõ
agnoſcerẽt: neq; ſibi vllo mõ diſpli/
ceret ĩpfectio: nec illud qd̓ meuȝ ẽ ⁊
hñt ĩ ſe ſibi placeret: hoc ergo modo
cognoſcũt. Alia q̃ adhuc ẽ ĩpfecta ĩ/
pfecto me diligit amoꝛe ⁊ p ↄſeqnẽs
amoꝛe ſimiliter ĩpfecto ꝓximũ eius
amat: q2 pfecta pꝛoximi caritas oꝛi
tur: atq; dependet a caritate mea p
fecta. Naȝ ea menſura perfecta: vel
imperfecta qua quiſque me diligit
eadeȝ abſq; dubio diligit pꝛoximũ.
Qualiter ergo cognoſcit ipſa crea/
tura mediãte. Multipliciter: vt ali
bi tibi patefeci: tamen etiam hic ali
qua ſubdam. Quãdo creatura quã
amoꝛe ſingulari aliquis diligit au/
ferret ab illo quo quomodo ſolitam
humanitatem vel dulcedinem con/
uerſationis atq; benigne ↄſolatio/
nis ĩ quib⁹ añ valde delectabat̃: vel
aſpiceret is: ꝙ hr̃et illa aliquã ↄuer
ſationẽ cũ altero magis familiarem
q̃ ſecũ ac cũ ſunt plures alie occa/
ſiones: ⁊ ĩde penã hȝ q̃ pena inducit
eum: vt intret ad agnitionẽ ſui. Un
de ſi vult prudẽter: ⁊ cũ lumine am
bulare vt dȝ: pfectioꝛi amoꝛe dili/
get ipſam creaturam: ⁊ cuȝ ſui noti/
cia: ⁊ odio ↄcepto contra pꝛopꝛium
ſenſum ab ĩperfectione ſurget: ⁊ ita
tendet ad pfectionẽ. Et quanto ma
gis eſt pfectus talis ſequit̃: ꝙ amoꝛ
eius perfectioꝛ eſt ad omnes creatu
ras tã generaliter q̃ ẽt particulari/
ter: erga ſibi pꝛepoſitam a bonitate
mea: q2 pꝛouidi: ꝙ ita viriliter exer
ceret cum odio ſui: ⁊ amoꝛe virtutũ
in pꝛeſenti vita veſtre peregrinatio
nis: duȝ tamen anima tempoꝛe quo
ſic affligitur exercitio ſancto derel/
cto non incedat ignoꝛanter veniẽs
ex triſtitia coꝛdis: atq; tedio mentis
ad confuſionem. Quoniam eſſet ei
valde periculoſuȝ: ⁊ veniret ad rui
nam: ⁊ illud quod ei in vitaȝ tribui
redundaret in moꝛtem. Non debet
igit̃ ita ꝓcedere: ſȝ cũ ſancta ſollici/
tudine reputare ſe debet indignam
humiliter haber̃ ↄſolationẽ optatã
⁊ cum fide luminoſa cognoſcere ꝙ ĩ
tali creatura virtus pp quam eam
pꝛincipaliter diligit ĩmunita non ẽ
circa ipſum: ⁊ in hoc iugiter augere
conetur in coꝛde famem ſanctam at
que deſiderium ad tollerandaȝ om
nem penam: vndecũq; ꝓueniat ad
honoꝛem atq; laudem nominis mei
hoc ergo mõ voluntatẽ meã ĩplebit
in ſe recipiẽdo pfectionis huiuſmo
di fructũ pp quem ego permiſi: ⁊ ei
gr̃oſe ↄceſſi ꝑlia ſupius expꝛeſſa: ⁊ illi
us creature medium: ⁊ alia ſibi fre/
quẽtias occurrẽtia: vȝ vt ad lumen
valeat venir̃ pfectõis. His g̃ modis
vtoꝛ ex ꝓuidentia mea cũ ĩpfectis

atq; tot aliis modis multis & variis quot lingua tua narrare nesciret.

De prouidentia qua vtitur deus erga seruos eius qui sunt in caritate perfecta. Capi.cxlv.

DE pfectis vero noueris q; etiam eis valde gratiose prouideo: vt in eis augeat: & opportune pbet eo℞ pfecto. Nullus e enim i vita pnti tante pfectionis qui non valeat ad maiore pfectione excrescere. Quam modum istuz inter alios teneo cu eis: nam in euangelio mea veritas ait. ego suz vitis vera: & pater me⁹ agricola e vos vero palmites. Qui manet i eo qui est vitis vera: qm a me patre genitus est: vz vestigia: & eius doctrinam imittando multum fructum affert. Ut ergo fructus vester quottidie crescat. ego prouide puto vos cum variis tribulationibus iniuriis derisionibus infamiis contumeliis: & improperiis in dictis: & in factis fame atq; siti sicuti mee bonitati concedere placet vnicuiq; prout video portare posse. Quia tribulatio signum est aperte demonstratiuum q; in anima caritas est omnino perfecta si cum dulci patientia tolleretur. In tribulationibus enim & iniuriis quas ego seruis meis occurrere pmitto pbat virtus patientie ac etiam i aia serui mei crescit ignis affectuose caritatis ex copassione q; hz illius aie q sibi facit iniuriam. Naz amplius absq; comparatione dolet de dano illius iniuriantis q; de iniuria sua pcipue pp offensam meam: hoc agunt illi q sunt i statu magne pfectionis. Itaq; crescut i virtutib⁹ ex hoc: & ideo pmitto eis: hec & alia quecunq; ccedo. etiaz eis impendo stimuluz famis salutis aia℞ ex quo die noctuq; pulsant ad ianuam misericordie mei q; intantum obliuioni vident tradere semetipsos put i statu pfecto℞: ego tibi narraui. & qnto magis i tali facto se derelinquut amplius atq; plenius in se me recipiunt. & vbi me querunt: in veritate mea eundo cum perfectione p viaz doctrine pfata mee veritatis incarnate: legerut enim i isto dulci: & glorioso libro: & ibi legentes inuenerut q; volens obedietia mea executioni mandare: vt in hoc ostenderet qntu affectuose diligebat honore meum: atq; salute humani generis cucurrit cu pena & obprobrio ad mensam sanctissime crucis: vbi cum ingenti pena comedit cibu humani generis. Itaq; cu sua magna patientia: & homine mediate mihi monstrauit aperte qntum honorem meum amabat. Igitur isti dilecti filii mei qui peruenerunt ad statum huiusmodi magne pfectionis cu virtuosa pseuerantia vigiliis humilibus: atq; cotinuis orationibus mihi monstrant aperte q; me in veritate diligut ex eo: q2 bn studuerut imittando saluberrima veritatis incarnate doctrina cu pena laboriosa qua in primi salute libentissime tollerant. Quia medium aliud inuenire nequierunt in quo melius ostendere possent amorem quo me diligunt: imo quodcuq; aliud medium inuenire potuissent:

vt oſtenderent in veritate me dili/
gere fundatū eſt in hoc principali
medio creature rationalis: vt alibi
tibi dixi ꝙ omne bonum opus me/
diante proximo fiebat. Quia nul/
lum omnino bonū abſq; caritate
mea: ⁊ proximi fieri pōt vllo mō. ⁊
niſi fiat in iſta caritate bonum eſſe
nō pōt quāuis actus virtuoſi forēt.
Et ita malū iſto mō ꝑpetrat̄ ex pri/
uatione caritatis: itaq; vides ꝙ hu
iuſmodi creatura mediāte demon/
ſtrant ꝑfectionē ſuā: ⁊ amorē purū
quo me diligit ex eo: q꜄ quottidie ſa
lutē primoꝝ oīa patientiſſime tol/
lerādo ſollicite ꝓcurāt. Ipſos ergo
purgo ſiue puto: vt amplioreʒ: atq;
ſuauiorē afferāt in ꝯſpectu meo fru/
ctū eos exhibēdo tribulatiōes ī vita
pn̄ti: vn̄ ego magnū odorē ſentio de
virtuoſa patientia ipſoꝝ. O ꝙ̄ ſua/
uis atq; dulcis ē iſte fructus: ⁊ quā
te ꝯſolationis ⁊ vtilitatis ē aīe ſine
culpa tollerāti qui ſi videret̄: ⁊ apte
cognoſceret̄ oēs cū alacritate: atq;
ſollicitudine multa q̄ portare debe
rēt exquirerēt. Ut igit̄ eis exhibeaʒ
huiuſmodi theſauꝝ apud ꝙ̄pluri/
mos icognitū eis paterno more ꝓui
deo ſuꝑ eos iponēdo pondera mul/
toꝝ laboꝝ: vt iſta ꝓcioſa virtꝰ paciē
tie nullatenus ī eis eruginetur: vel
occioſa ꝯſiſtat: Itaq; adueniente cō
gruo tꝑe quo debeat̄ exerceri non ī
ueniat̄ rubiginoſa. Q꜄ qn̄ nō exer/
cetur aliquando ſubintrat ī paciēn
tie rubigo q̄ rodit aīam. Et vtor ali
qn̄ cū eis vna dulci ac acceptabili
fraude: vt in humilitatis virtute cō
ſeruent̄ ꝙ ſopite facio ſenſum eoꝝ
⁊ non videbit̄: ꝙ in voluntate: nec i
ſenſu ſentiant aliquid aduerſuʒ ve/
luti ꝑſone ſopite: nō dico tanq̄ mor
tue: q꜄ ſentimētū ſenſibile dormit in
anima ꝑfecta: ſed minime moritur
q꜄ ſi ſanctum exercitium ōmitteret
⁊ ignē ſancti deſiderij: tūc excitaret̄
ſolito. Uehementius ⁊ ampliori re/
belliōe. Et ideo nullus in tali facto
ꝯfidat ēt ſi ſibi videtur eſſe perfectꝰ
q꜄ proculdubio ſemꝑ oportet in ſan
cto timore mei cōſiſtere: q꜄ multi cō
fidentes in ſe miſerabili modo ceci/
derunt atq; frequentiſſime cadunt.
Nam alio modo minime caderent:
imo virtuoſe ſtarent. Itaq; dico ꝙ
ſēſus in ſe dormire vident̄ ex eo ꝙ
onera grauia portātes: ⁊ multos tol
lerantes labores nihil omnino ſen/
tire videntur. Poſtea quādoq; ſta
tim occurrit: ꝙ in vna re minima q̄
quaſi nihil ē de qua ipſamet anima
ludum faciet ita vulnerabitur: ⁊ ſic
leſa interiora ſua ſe ſentient: ꝙ ipſa
met admirabitur: ⁊ erit inde ſtupe
facta: hoc agit: atq; ꝑmittit diuina
ꝓuidentia mea: vt aīa virtuoſe cre
ſcat: ⁊ ꝑ viam humilitatis ambulet
ex eo: q꜄ tunc aīa prudens inſurgit
illico ꝯtra ſe minime ſibi parcendo
ſʒ cū odio ſancto: ⁊ improperio ſenti
mentū huiuſmodi corripit: ⁊ cū vir
tuoſo rigore caſtigat ex qua caſtiga
tione perfectius ī ſe poſtea ſopitur.
Et aliqn̄ ꝓuideo ī magnis fidelibꝰ
q; ſeruis: ⁊ amicis meis dimittendo
ſtimulū aliquem ipſis prout ego fe
ci glorioſo paulo qui fuit vas ele/
ctionis. Ex quo nanque doctrinam
mee veritatis acceperat in abiſſo.

trinitatis eterne postea ei stimuluꝫ
carnis dimisi. Sed nūquid non pos/
sum: ⁊ poterā tam ipsi paulo ꝙ alijs
amicis meis quibꝰ ex īdustria relin
quo stimulū aliquem varijs modis
ordinare ꝙ oīo carerēt. vtiq̃: sꝫ ita
ꝓuidētia mea disponit ī augmētuꝫ
virtutis ⁊ meritorie corone: ⁊ vt in
suiꝰ vera noticia ꝯseruent. Unde sa/
lubrē humilitatem hauriūt ⁊ acqui
runt. Et vt erga primū āpliorē pie
tatē exhibeāt oī crudelitate remo/
ta: ⁊ sic agilius īclinent ad cōpassio
nē coꝝ qui laboribꝰ atq̃ tēptationi
bus cragitant. Qm̄ āpliꝰ ad cōpas
sionē passionatoꝝ īclinant̄ hn̄do: ⁊
sentiēdo passionē ī se ꝙ̃ si non habe
rēt: ⁊ ide crescūt ī dilectionē āpliorē
⁊ ideo velocissime currūt ad me hu
militate ꝑūcti: ⁊ ī fornace succēse ca
ritatis exusti. Et ita cū his modis ⁊
ꝙ̃ plurimis alijs ad ꝑfectā vnioneꝫ
adducunt̄: vt alias audisti. Et ad tā
tam vnionē ꝑueniūt ⁊ mee bonita/
tis agnitionē: ꝙ existētes ī corpore
gustant bonum īmortalium: ⁊ licet
in carcere corporis existāt videtur
eis extra carcerē ipm̄ existere. Et qꝛ
multā habuerunt agnitionē de me
multum affectuose diligunt. Et qui
valde diligit: valde ꝓculdubio do/
let: quia cui crescit amor augumen
tatur etiam dolor. Sed anima taliū
quo dolore siue pena cruciatur? Nō
propter iniurias ab aliquo sibi fa/
ctas: neq̃ propter aliquas corpora
les penas: neq̃ propter aliquas ad
uersarij molestias: neq̃ ꝑꝑ aliquaꝫ
tribulationē que sibi posset occurre
re. īmo solūmodo dolet: ⁊ affligitur
de mihi factis offēsis: quā aperte co/
gnoscit: ⁊ videt ꝙ sum dignꝰ ab om
nibus amari: ⁊ ꝙ vniuersi mihi fi/
delissime seruiāt. Et amarissime do
let de animarum detrimento atten
dēs eas ambulare per tenebras vi/
te presentis: ⁊ in tanta cecitate ma/
nere. Quoniam in vnione quaꝫ ani
ma fecit in me per amoris affectuꝫ
asperit: ⁊ agnouit ī me quantum in
effabiliter amo creaturam meam.
Et quia vidit in ea representari me
am imaginem subito phillocapta fu
it ī ea amore mei. Unde sentit ama
ritudinem immensam eam elonga
ri cernens a bonitate mea. Et huius
modi pene sunt in anima tales atq̃
tante ꝙ omnes alie pene mitigan/
tur in ea: ita ꝙ eas quasi nihil ap/
preciat ac si non essent in ea pene ta
les: ego auteꝫ eis seruis meis: valde
gratiose ꝓuideo cū illa manifesta/
tione quā eis facio de me. Qꝛ vidēt
in me cū amaritudine magna mise
rias: ⁊ iniquitates vite presentis: ⁊
aīaꝝ dānationē ī cōi: ⁊ particulari
prout est de beneplacito mee volun
tatis: vt augumententur in amore
⁊ pēa: vt ab igne sancti desiderij sti
mulati clament ad me cum firma
spe atq̃ lumine sanctissime fidei a
me postulando subsidium: vt coruꝫ
huiusmodi necessitati subueniam.
Itaq̃ dispono cum diuina prouidē
tia subuenire mundo promittendo
me compelli a penosis dulcibus: ⁊
anxijs desiderijs amicorum meoꝝ.
Et cum hoc eis gratiose prouideo:
qꝛ crescunt: atq̃ nutriuntur ex hoc
in maiori atq̃ ꝑfectori noticia mei

⁊ vnione i me. Igitur aperte vides q̄ his perfectis: ego prouideo multis viis variisq̄ꝫ modis ex eo q̄ dum estis in vita presenti potestis augerẽ statum vestre perfectionis: atq̄ꝫ me riti propter quod illos ego purgo ab omni proprio: ⁊ inordinato amore spirituali: ⁊ temporali. Et cuꝫ variis atq̄ꝫ multis tribulatiõibus eos quottidie puto: vt fructum ampliorem: atq̄ꝫ perfectionem: ante me ꝓducant: vt iam diri. Et cum anxia tribulatione quam habent vidẽtes offensionem meã: ⁊ animas esse gratia priuatas extinguitur oĩs amaritudo istius amoris adeo: q̄ omnes labores quos in hac vita substinere possent quasi pro nihilo reputant. Et ex hoc vt iã diri tantũ appciant tribulationẽ q̄ꝫ ꝯsolationem: q2 non exquirunt ꝓprias ꝯsolatiões: neq̄ꝫ me diligunt amore mercenario ex ꝓpria ꝯsolatione siue delectatione: ſꝫ affectuose querunt nominis mei gloriã ⁊ honorẽ: ergo filia carissima potes apte cognoscere: q̄ hoĩbus in quocunq̄ꝫ statu diuersis: ⁊ infinitis modis ⁊ locis: ego mirabiliter: atq̄ꝫ pĩna caritate ꝓuideo lꝫ hoĩes in'se tenebrosi nõ agnoscant eos: q2 lux a tenebris mime cõprehendit. Solum ab his qui lumẽ hñt agnoscuntur ãplius vel min⁹ pfecte iuxta lumẽ pfectionis quã hñt. Q̄d vtiq̄ꝫ lumẽ acquirit i ꝓa noticia quã hꝫ aĩa de semetipsa. Unde consurgit eum odio pfectissimo tenebrarum.

'Repetitio breuis antedictorum postea loquitur de verbo yesu christi ad petrum: mitte rete ad dexteram ⁊c. Capi. cxlvi

Audisti ⁊ agnou sti filia carissima me tibi narrante min⁹ q̄ꝫ odorẽꝫ vnius parue gutte que nihil est in comparatione maris prouisionis quaꝫ in eis creaturis facio loquendo tibi generaliter atq̄ꝫ particulariter. Et per huiusmodi stat⁹ de quibus mõ tibi narraui pariter ⁊ de venerabili sacramẽto loq̄ndo sicut ego ꝓuideo modis variis: vt in aĩa sancta fames augeatur. Et sicut ego ꝓcuro ex iteriori pte i aĩe sensu mĩstrãdo grãm almo spũsancto mediãte q̄ fidelissime ꝑuit iniquo viro vt ad statum grẽ reducaẽ ĩpfecto aũt: vt ad pfectionẽ ꝑuenire valeat Perfecto vero: vt i eo pfectio iugiter augeaẽ: q2 dum estis ĩ vita pñti quottidie cresceẽ potestis. Et vt efficiaẽ idonei mediatores iter hoĩeꝫ q̄ ꝑ crimina sua icidit i guerram: ⁊ me. Iã eni tibi diri q̄ mediãtibus amicis meis: ego mundo misericordiã facerẽ: ⁊ cũ multa illoꝝ tolleran tia reformarẽ ecclesiã. Uer tales appellari possent alter yhs xp̄s cruci fix⁹ vnigenit⁹ me⁹ ex eo q̄ assũpse rũt offm̃ eius. Ipse venit veluti mediator: vt guerrã auferret: ⁊ ita pacificaret hoĩem: ⁊ mihi recõciliaret cum tollerãdo multa patiẽter: vsq̄ꝫ ad mortẽ obprobriosissĩe crucis. ita faciunt isti cũ desiderio cruciato scõ suo q̄ mediatores efficiunẽ cũ oĩoni b⁹ humilib⁹ cũ ꝟbis exhortationis ⁊ suã vitã sanctã ꝓponũt oĩb⁹ i exẽplũ.' Relucẽt i eis lapides ꝑtiosi vir

tutũ cũ vera patientia ſupportãdo
defectus aliorũ. Jſti ſunt hami cuz
quib⁹ capiũt aĩas. Jpſi rethe iactãt
ad dexterã nõ ad ſiniſtrã vt ait veri
tas in euãgelio petro ceteriſq̃ diſci/
pulis poſt reſurrectionẽ ex eo q2 ſi/
niſtra man⁹ vz amor ꝓpri⁹ in eis oĩ/
no defecit atq̃ mortua cõprobatur
dextera vero viuit ex vno dulci pu
ro ⁊ ꝓo amore diuino cũ quo rethe
ſancti deſiderij iactãt i me mari pa/
cifico. Et hiſtoria que fuit ante paſ/
ſionẽ ⁊ reſurrectionẽ adiũcta cũ il/
la que poſtea fuerit noueris ꝙ ad ſe
trahẽdo rethe ipz includẽdo in hu/
mili cognitiõe ꝓprie vtilitatis imo
nullitatis inueniũt atq̃ rapiunt tã
tã piſciũ habũdãtiã vz aĩarũ ꝙ opz
eos vocare ſocios vt ad rethe foras
trahẽdũ iuuẽt q2 ſoli nõ valẽt. Naz
in ſtringẽdo ⁊ iactãdo rethe debent
hẽre ſocietatẽ vere hũilitatis vocã/
do ſociũ ex affectu caritatis ſincere
vt iuuet ad trahendum hos piſces
aĩarũ. Et ꝙ ſit verũ apte vides ⁊ ex
periris in te pariter ⁊ in alijs ſeruis
⁊ amicis meis q2 tã graue põdus vi
detur eis has aĩas attrahere que ca
pte ſunt in rethe ſancti deſiderij co
rũ ꝙ affectuõſe vocãt ⁊ optãt hẽre
ſocietatẽ: ⁊ vellent ꝙ oĩs hõ iuua/
ret eos ⁊ cũ humilitate ſe reputant
inſufficiẽtes: ⁊ ideo tibi dixi ꝙ voca
bant humilitatẽ atq̃ caritatẽ proxi
mi vt adiuuarent ad extrahendos
iſtos piſces: ⁊ attrahẽtes h⁹i rethe
magnã habũdantiã piſcium extra/
hunt: quãuis quãplurimi ꝑ eorũ
defectus a rethe refugiãt ⁊ egrediã
tur q2 renuũt i tali rethe recludis.

Rethe vero deſiderij ſancti ſine du
bio ceperit oẽs ex eo ꝙ aĩa famelica
mei honoris non eſt contenta parti
culã habere ſed oẽs habere ꝓoptat.
Bonos habere querit vt eam adiu
uent in ſuo rethe ponere piſces ⁊ vt
ſibimet quotidie ↄſeruẽt ⁊ augeant
perfectionẽ impfectos optat vt per
fecti ſint: prauos ꝓo cordialiter af/
fectuoſe d̃ſiderat vt boni ſint. Jnfi
deles quoq̃ tenebroſos exoptat vt
veniant ad lumẽ ſancti baptiſma/
tis. Oẽs ergo ꝓoptat hr̃e cuiuſcũq̃
ſtatus vel conditiõis exiſtant ex eo
ꝙ oẽs in me videt a mea bonitate
creatos cũ tã ignifera caritate atq̃
pretioſo ſanguine ieſu xp̃i filij mei
redẽptos. Jtaq̃ cepit oẽs in ſui ſan
cti deſiderij rethe: ſed multi proſili/
unt ab eo diſcedentes a ſtatu gratie
propter peccata ſua: ⁊ infideles alij
plurimi ſtãt in peccato mortali. Cõ
tinue tñ exiſtunt in illo ſancto deſi/
derio ꝑ orationẽ continuã: q2 lz a
me diſceſſerit aĩa propter eius pec/
catũ ⁊ ab amore ⁊ ↄuerſatione atq̃
reuerentia quam erga ſeruos meos
habere debet: in eis tamẽ affectus
vere caritatis atq̃ deſiderium ſalu
tis animarũ ipſorũ nullo modo imi
nui debet. Jtaq̃ iactant rethe hu/
iuſmodi ad manum dexterã. O fi/
lia cariſſima ſi conſiderabis actum
quẽ fecit apoſtolus petrus de quo
habet̃ in euãgelio qñ veritas mea
p̃cepit ei ꝙ rethe mitteret in mare
ipſe vero reſpõdit. preceptor ꝑ totã
noctẽ laborauim⁹ ⁊ nihil oĩno cepi/
mus: ſz in verbo tuo iactabo rethe.
Cũ ergo feciſſet ita cepit copioſam

piſciū multitudinē intātū φ ſolus
attrahere nō poterat:⁊ ideo ſocios
vocauit vt adiuuarēt eū. Igitur di
co φ ſi cōſiderabis hūc actū qui ita
fuit in veritate ⁊ tñ in figura cōti/
git illis vt ē dictū. Inuenies enī ſi
gurā tibi ꝓpriā: vñ noueris φ oīa
miſteria ⁊ oēs mores quos ⁊ q̄ mea
veritas in mūdo tenuit abſq3 diſci/
pulis ⁊ cū diſcipulis erāt figuratiui
⁊ in ſalutē ac inſtructionē aiarū tā
amicoꝝ ac ſeruoꝝ meoꝝ q̄3 ēt alio
rū: vt in oībus hēre poſſetis regulā
⁊ doctrinā ſpeculādo cū lumie ratio
nis ita φ tardis atq3 rudibus inge/
nio pſpicacibus atq3 acutis intelle
ctu cōuenienter eē poſſunt in exem
plū: ⁊ quilibet in eis pōt inuenire ſa
lutē atq3 cōſolationē ſuā dūmō vo/
luerit. Dixi tibi φ petrus ex prece/
pto ieſu xp̄i rethe miſit in mare: fu/
it igitur obediēs ⁊ viua fide credi/
dit cape poſſe. ideo cepit in magna
quātitate ſ3 minime tpe noctis. Nū
quid itelligis qđ ē tēpus iſtud no/
ctis. Eſt obſcura nox peccati morta/
lis cū aīa priuata fuerit lumie gr̄e.
In iſta nocte nihil oīno ſalubre ca/
pit eo q2 iactat hō affectū ſuū nō in
mari viuo ſ3 mortuo vbi petū3 in/
uenit qđ nihil ē. Ergo ſiniſtra labo/
rat cū penis magnis ⁊ intollerabili
bus abſq3 vtilitate q̄licūq3. Sunt er
go iſti martyres demonis ⁊ nō ieſu
xp̄i crucifixi. S3 illuceſcēte die quo
aīa culpā deſerit ⁊ ad ſtatū gr̄e red
dit in mēte ſua p̄cepta ſalubria iam
apparēt in quib⁹ ei p̄cipitur vt hu/
iuſmodi rethe iactet in ꝟbo mee ve
ritatis incarnate v3 amādo me ſup

oīa ⁊ ꝓrimū tanq̄3 ſeipſu3: ⁊ tunc ex
obediētia ⁊ cū lumie fidei cū firma
ſpe rethe iactat in verbo ſuo ſequen
do doctrinā ⁊ veſtigia dulcis ⁊ amo
roſi ꝟbi ac diſcipuloꝝ ei⁹. Qualiter
āt eos capit ⁊ q̄s vocat iā tibi dixi.

Quō rethe p̄dictū pfecti⁹ i mare
iactat vn⁹ q̄3 ali⁹ Ca.cxlvij.

Hec aūt volui tibi dicere vt ap
te cū lumie intellect⁹ agnoſcas
cū quāta prouidentia iſta mea veri
tas incarnata tempore quo cū ho/
minibus conuerſationē habuit or/
dinate ſuos act⁹ atq3 miniſteria per
fecit vt intelligas ea que vos opor/
tet agere ⁊ illud quod agit aīa que
ſtat in iſto perfectiſſimo ſtatu: ſ3 ad
uerte φ vnus agit in maiori perfe/
ctione q̄ alter ſecūdū φ accedit ad
obediendum huic verbo corde pro/
priori ⁊ c um lumine perfectiori oī
ſpe de ſe perdita ⁊ ſolum in me crea
tore ſuo collocata. Perfecti⁹ enim
huiuſmodi rethe laxat ille qui obe
diendo ſeruat precepta ſimul ⁊ con
ſilia mentaliter ⁊ actualiter q̄3 ille
qui ſeruat p̄cepta actualiter ⁊ conſi
lia ſolūmō mentaliter. nā qui nō ob
ſeruaret conſilia mentaliter procul/
dubio nec obſeruaret p̄cepta domi
ni actualiter eo φ adinuicē ligata
ſunt vt alibi tibi plene narraui. Er
go pfecte capit ſicuti pfecte rethe la
xat ⁊ iactat. Perfecti vero de qui/
bus in pñti narraui tibi cap ūt ha/
bundanter ⁊ cum magna perfectio
ne. O q̄ bñ ipſoꝝ organa ſunt ordi
nata per cuſtodia3 dulcē atq3 bonā

cautelam quam habuit arbitrium
liberum ad portam voluntatis: vn
de sensus etiam ipsorum faciũt oẽs
vnum sonum valde suauẽ qui egre
ditur a ciuitate talis anime quoni/
am omnes ianue clause sunt ⁊ aper
te. Porta enim voluntatis est oĩno
clausa ne proprius amor ingredia
tur ⁊ est aperta quia iugiter amat
⁊ optat honorem meum atq́ proxi/
mi dilectionem. Intellectus est eti
am clausus ad videndum vanita/
tes: delitias atq́ mundi miserias q̃
sunt omnes veluti nox ex qua tene
brescit intellectus qui delectatur in
eis ⁊ inordinate recipit eas. Est etiã
apertus cum lumine quod aspicit
in obiectum incarnate mee verita/
tis. Memoria quoq́ clausa reperi/
tur ex eo quia tradidit obliuiõi mũ
dum ac etiam semetipsum quo ad
carnalem viuendi modum. ⁊ est ap
ta vt beneficiorum meorum quoti/
die recipiat habundantiam cuȝ iu
gi reminiscẽtia affectus anime tũc
agit iubilum valde suauem tempe
ratis ⁊ modificatis ordĩate cordis
cum prudentia salubri ⁊ cum lumi
ne ita q᷑ valde concorditer vnum
sonum exhibent videlicet ad laudẽ
⁊ gloriam mei nominis. In hoc ipo
sono in quo magne corde potentia/
rum anime concordant etiam alie
parue corde: videlicet exteriores
corporis sensus ita bene morigerati
insimul alludunt vt ego tibi dixi lo
quendo de malis hominibus q᷑ si/
cut omnes sensus in morte sonabãt
ex eo quia recipiebant inimicos su
os. Ita sonant in vita isti quia reci
piunt intra se solum amicos vera/
rum atq́ realium virtutum cũ qui
bus optime concordant opera vir
tuosa. Omne quippe membrum la
borat valde laudabiliter in opere
sibi deputato. Bene laborat oculus
in suo visu: auris in auditu suo: simi
liter odoratus in suo odoratu: gu/
stus in suo gustu: lingua bene ser/
monem suum exprimit: manus in
tactu atq́ pedes in incessu. Hec oĩa
concordant in vna melodia ⁊ in vno
sono videlicet in seruiendo proxio
propter gloriam ⁊ laudeȝ nominis
mei ⁊ anime seruiendo cum sanctis
operationibus virtuosis. Et obedi/
unt anime correspondentes ei tan/
quam organa iocunda mihi valde
placent ista similiter ⁊ angelice na
ture imo ⁊ veris gustationibus qui
tales expectant cũ iocunditate val
de gaudiosa quia vnus participa/
bit bonum alterius. Etiam isti mõ/
do placent velit an nolit. nã hoĩes
iniqui nequeũt ita latere siue fuge/
re quin in se valde bene sentiãt isti
us melodie dulcedinem: imo quã/
plurimi cum hoc hamo ⁊ instrumẽ
to remanent ibi captiui ⁊ disceden
tes a morte veniunt ad vitam. Cũ/
cti quippe sancti ceperunt aliquas
animas hoc organo dulci. Primꝰ
qui sonaret in sono vite fuit amoro
sum verbum assumendo vestrã hu/
manitatem ⁊ cum humanitate di/
uinitati coniuncta ⁊ vnita cithari/
zando dulciter in cruce filium hu/
mane generationis ibi ceperit. Ca/
ptiuauit etiam aduersarium huma
ni generis diabolum cum dominiũ

abstulit qui tāto tpe possederat ip̄z humanum genus ex culpa ꝓpria. Uos etiam omnes ab isto dulci magistro discentes isti dulci sono pulsatis: cum ista sapida doctrina principes illi gloriosi vz apostoli ceperūt aīas eius verbū per vniuersuz orbē seminātes vt ab ipso ꝟbo filio meo didicerāt. Exinde martyres: confessores: doctores atqꝫ virgīes oēs animas isto dulci sono capiebant. Attēde gloriosaz virginē vrsulā que tam dulci sono citharizauit ꝙ. xi. milia virginū vno tractu cepit ꝛ aīas totidē aliarū gentiū: ꝛ ita fecerūt alij modis varijs. Quid hoꝝ est in causa. Proculdubio prouidētia mea. Prouidi nāqꝫ īstrumēta tribuens illis atqꝫ viā ꝛ modū quō sonare valebāt. Et quicquid eis exhibeo siue pmitto in vita p̄nti totū est ad augmentū istorū instrumētoꝝ duz homines velint agnoscere neqꝫ velint auferre sibimetipsis lumē cum quo videre debēt interponēdo nubem amoris proprij atqꝫ cōplacentiā sui sensus.

De prouidentia dei qua vtit̄ cuz suis creaturis in vita presenti ꝛ in alia. Capitulū. cxlviij.

Ergo filia carissima dilatetur imo cor tuū ꝛ aperi oculū itellectus cū lumine fidei vt aperte videas cū quāta prouidētia ꝛ amore creaui hoīez ꝛ ordinaui vt ip̄e gaudere possit meo summo ꝛ eterno bono. Prouidi quidē ī oīb⁹ aīe simul ꝛ corpori tā hoībus īperfectis ꝙ̄ perfectis bonis atqꝫ malis tēporaliter atqꝫ spūaliter in celo simul ꝛ in terra in hac vita īmortali pariter ꝛ in vita mortali. In hac vita mortali dū estis viatores ꝛ peregrini ligaui vos in vinculo caritatis: nā hō violenter ē in eo ligatus ex eo q₂ si se voluerit soluere ex affectu ꝓximi caritate priuat⁹ tñ in eo ligatur ex necessitate. Ut enim in actu pariter ꝛ affectu caritate deberetis vti prouidi nō tribuendo cuilibet oīa sibi necessaria pro vita sua. vt etiā si qs ex iniquitate sua perdiderit affectū ꝛ amorē ex necessitate cōpellamini pticipare simul vt saltim actuz huiusmodi caritatis hēatis. vnde tu vides artificē ad colonuz hēre pro sua necessitate recursum: ꝛ ita colonus hēt ad artificē: vn⁹ enim indiget altero qm̄ vnus ignorat agere qđ facit alter. Ita clericus atqꝫ religiosus indiget habere secularē atqꝫ secularis religiosum. vnus enim sine reliquo facere nequit ꝛ ita de ceteris. Sed nūquid nō poteram ego dotare quēlibet de necessarijs oīb⁹: Utiqꝫ. Sed ego prouidere volui ꝙ vnus humiliaretur alteri ꝛ ꝙ ita cōpellamini saltē actum caritatis inuicē habere tali necessitate compulsi. Ostendi igitur magnificentiam bonitatē atqꝫ prouidentiam meam in eis ꝛ sequi potius volunt ꝛ ire post tenebras proprie fragilitatis. Mēbra corporis vestri faciunt vobis verecundiam quia caritatiuaz habent in se concordiam ꝛ nō vos. Unde quando caput indiget adiutorio man⁹ illico subuenit ei. Et si

igitus quãuis sit valde paruum:
in corpore membrum aliqua patit̃
caput minime dedignatur ei subue
nire licet in corpore maius atq̃ no
bilius mẽbrum existat:sed succur/
rit ei subito iuxta posse iuuando cũ
visu auditu ⁊ affectuoso verbo ni/
hil ommittẽdo cum omni fideli sol
licitudine. Similiter omnia mẽbra
faciunt. Non ita facit hõ superbus
q2 videndo pauperem egrotum in
necessitate constitutũ qui membrũ
est ipsius tamen ei subuenire negli
git non solum cuȝ omnibus que hẽt
ĩmo neq̃ in verbo modico:sed vili/
pendit eum ⁊ cum improperio faci
em auertit quasi nauseã ostẽdendo:
habundat in diuitijs ⁊ cũ fame pe/
rire permittit:sed ipse non attendit
ꝙ eius misera crudelitas ante me
fetorem exhalat ⁊ vsq̃ in ꝓfunduȝ
inferni talis eius putredo descẽdit.
sed ꝓuideo per modũ aliũ illi pau/
perculo meo ⁊ pro põdere pauper/
tatis ei retribuentur habundẽtissi/
me diuitie. Jlle vero cuȝ ĩproperio
maximo redarguet̃ a veritate mea
ꝓut in euangelio cõtinetur vbi ni
si se corrigat a qua sibi dicetur. Esu/
riui ⁊ nõ dedisti mihi mãducare: si/
tiui ⁊ non dedisti mihi bibere: nu/
dus erã ⁊ non induisti me: infirm9
fui ⁊ in carcere: neq̃ visitasti me.
Et in tali necessitate minime ꝓde/
rit ei si dicat. Ego nunquã vidi te:
q2 si te vidissem hec oĩa libentissime
fecissem. Optime nãq̃ nouit ille mi
ser q2 ab ipsa mea veritate moniti
sunt oẽs in euangelio ꝙ illud quod
amore suo fit vni pauperculo mini/
mo suo sibi reputat esse factum:⁊ idõ
iuste cum demonibus infert̃ ei sup
plicium eternum. Jtaq̃ vides ꝙ in
terra prouidi sic properent ad inte/
ritum eternum. Si vero considerets
vitam eternã in ciuibus ibi consistẽ
tibus ⁊ in ãngelica natura multum
ordinate prouidi super ipsorum or/
dinata caritate. Non enim volui ꝙ
vnus gustet propriũ bonuȝ suũ tã/
tummodo quod a me recipit immo
volui ⁊ ordinaui ꝙ bonuȝ vniuscu
iusq̃ participetur ab omnibus ita
ꝙ ex ordinata ⁊ ꝑfecta caritate ma
ior gustat bonum minoris ⁊ ecõuer
so minor maioris: minor vero quan
tum ad mensuram beatitudinis. nõ
ꝙ paruus non sit plenus ⁊ perfectis
sime consolatus prout magnus. oẽs
enim sunt pleni in suo gradu prout
alio loco tibi dixi. O quantum ca/
ritas ista est ibi fraterna ⁊ q̃ȝ ẽ vni/
ta in me ⁊ vnus cum alio recogno/
scendo ipsam caritatẽ a me ꝓut cã
a me receperunt cũ illo timore san/
cto atq̃ debita reuerentia quaȝ eis
dedi: vnde semetipsos accendunt in
me necnon ⁊ in me vident ⁊ cogno/
scunt excellentissimam dignitatem
in qua collocaui eos. Angeli cuȝ in
genti gaudio cõmunicant eum ani
mabus beatorum atq̃ beati cuȝ an
gelis. Jtaq̃ omnes in perfectissima
dilectione caritatis in alterutrum
omnia bona participant ⁊ exultan
tes vltra q̃ꝫ intelligere valeas iubi
lando mirabili modo gaudent in
me nulla tristitia reperitur ibi sed
omnia sunt ibi dulcia ⁊ omnis ama
ritudo procul ex eo.ꝙ dum vixerũt

⁊ etiam in morte me gustabant ex
amoris affectu in proximi sincera
caritate. Quis hec ordinauit: Sa/
pientia mea cum admirabili dul/
cidine prouidentia. Si vero te vertis
ad purgatorium ibi considerare po
teris etiam optabilem ⁊ inestimabi
lem prouidentiam meā in illis pau
perculis animabus que ꝓpter igno
rantiam amiserunt acceptabile tē/
pus: ⁊ quia separate sunt a corpo/
re non habent vltra tempus in quo
meritum acquirere possint. Illis er
go prouidi ꝙ vos qui nunc estis in
corpore viuentes eas adiuuare po
testis videlicet elemosinis: ieiunii/
is: orationibus ⁊ aliis piis operi/
bus in statu gratie factis ⁊ preci/
bus cum officio diuino a meis mini
stris deuote persoluto. Per hunc
ergo modum abreuiatis eis tem/
pus penitentie sue mea misericor/
dia mediante. Ecce cū quanta dul
cedine gratiose ꝓuidi. Hec omnia
tibi dixi que pertinēt intus ad ani/
mam ad salutem vestram vt effi/
ciaris ex toto philocapta ⁊ indua/
ris vere fidei lumen atq; spem fir/
mam in prouidentia mea ⁊ temet/
ipsam exuas de te ⁊ in omnibus oc/
currentibus in me speres absq; ti/
more seruili quocunq;.

De prouidentia qua vtitur de/
us erga pauperes eius seruos etiā
in temporalibus. Capi. cxlix.

Nunc vero filia carissima tibi
volo dicere particulam val/
de paruam de modis quos ego te/
neo cum seruis in me sperantibus
ad subueniendum ipsorum exterio
ri necessitati. Prouisionem vero
meam amplius siue minus inueni
ent quanto perfectius vel imperfe
ctius expoliati sunt de semetipsis ac
etiam de mundo tamen omnibus
gratiose prouideo. Et precipue pau
perculis meis qui videlicet volun/
tate sunt vere spiritu pauperes hoc
est intentione spirituali. Multi nā/
q; pauperes vltra immo contra su
am voluntatem existunt. Isti sunt
proculdubio diuites eo ad volun
tatem sed in veritate mendici sunt
quia minime sperāt in me neq; vo
luntarie paupertatem ferunt quā
ego velut animarum illorum exhi
bui medicinam q: diuitie nocuis/
sent eis ⁊ extitissent in causa dam/
nationis eorum. Serui vero mei si
sunt pauperes minime sunt mendi
ci. Mendicus enim aliquando non
habet ea que sibi sunt necessaria ⁊
in graui necessitate ꝑmīt. Pauper
vero nō habūdat sꝫ tn̄ hꝫ necessaria.
Ego nāq; nunq̄ ei deficio dū in veri/
tate sperat in me. Aliqn̄ tn̄ eos ad
aliquā extremitatē adduco vt apti
us videāt ⁊ ītelligāt ꝙ ego possum
⁊ volo necessitatibꝰ eoꝝ valde gra/
tiose prouidere ⁊ sic ampliori confi
dētia sperēt in ꝓuidētia mea ⁊ am/
plectantᷣ auide spōsā vere paupta/
tis. Et illo tunc admirabili modo
clementia mea sanctispūs qui serui
re talibus optat in necessitate ꝓui/
det eis etiā in his exterioribꝰ corda
succendo diuituꝫ variis modis vt

cis in sua necessitate subueniatur: et ita tota vita pauperculorum meorum isto modo gubernatur vz cum solli citudine quam seruis mũdi tribuo de illis. Et verum est quod vt in virtu te crescant atque probentur in fide patiẽtia et perseuerantia quandoque substineo quod eis iniuria cũ imprope rio atque cõtumelia dicatur et nihilo minus ipsimet qui dicit vel facit eis iniuriã a clemẽtia mea cõpellitur vt eis faciat elemosinã et necessitati tali subueniat: hec est vna prouiden tia generalis quã facio pauperculis meis. Sz in magnis amicis atque fi delibus seruis meis aliquã sine me dio creaturarũ vtor ipsa prouiden tia mea solũmõ per meipsum prout ipsamet experta fuisti. Et audisti de patre tuo btõ dñico seruo meo glo rioso. s. quod in principio sui ordis cum hora prãdii fratres nihil oĩno habe rent ad comedendũ totus fidelis in me sperãdo certissime quod ego prouide rẽ dixit fratribus vt discũberẽt qui ita fecerũt ex obedientia sui patris. Tũc ego qui sperãtibus in me gra tiose prouideo misi duos ãgelos cũ albissimo pane de quo pluribus vi cibus habundãtissime comederũt. Ista prouidẽtia facta fuit absque ope ratiõe hominũ et a clemẽtia mea so lũmodo processit. Aliquã prouideo multiplicãdo paruã quãtitatẽ que minime sufficiebat: vt optime nosti de beata agnete cõsorte tua que mi hi seruiuit a sua pueritia fideliter vsque ad vltimũ vite sue cũ humilita te vera et idubitata spe taliter quod oĩ dubitatiõe propulsa de nihilo cogi tabat pro se siue pro familia sua. vn de cũ vna fide paupcula sine qua cunque substãtia tpali ad pceptũ glo riose marie virginis iuit ad edificã dũ pulchrũ monasteriũ ĩ loco dete stabili quia morabanĩ ibi peccatores. Ipsa nullo mõ dubitauit intra se di cens. Ego quõ potero perficere tan tũ opus. Fideliter igiĩ in me confi dens iuit et cũ prouidẽtia mea fecit ibi tale monasteriũ monialium vbi cõgregauit in principio decẽ et octo virgines puellas cũ nihil oĩno ha berẽt nisi prout ego prouidebam eis. Tamẽ ego substinui semel quod trib9 dieb9 absque pane steterunt herbas tantũmodo comedentes. Sup isto pũcto tu posses admirari dicendo mihi: quare deduxisti eas ad hãc ex tremitatẽ cũ iã expresse mihi dixe ris quod nunquam deficis in aliqua neces sitate seruis in te sperãtib9. In hoc apparet eis in tanta necessitate nõ extitisse prouisum ex eo quia loquen do cõiter cõis hõ viuere non potest herbas tãtũmodo comedẽdo et pre cipue cũ hõ nõ est in magna perfe ctiõe. Et si agnes erat in statu ma gne pfectiõis credere possumus quod oẽs alie virgines ille nõ erant in ta li statu. Ad hoc ego rñdeo quod ita fe ci atque permisi vt inebriarentur ille perfecte de prouidẽtia mea. Imper fectis vero materiã exhibui pp sub secutũ miraculũ vt fundamentum atque principium facerent in lumie sanctissime fidei: et in tali cibo vel alia materia quando similis casus occurrit ego do dispositionẽ vnam humano corpori taliter quod ita meli

us valet cū quadam herba modica
vel etiā sine quocunqꝫ cibo ꝙ prius
quando panē habebat ⁊ alia ciba/
ria que sunt ordinata pp vitā hoīs
adiuuādā atqꝫ substentandam. Et
hoc apertissime nosti quoniā in te/
metipsa ꝓbasti. Etiā ego prouideo
quātitatē paruam multiplicādo ali
cuius materie. Cum enim illa stetis
set in illo spatio tēporis iā expresso
vertit ad me fidelem oculuꝫ sui cor
dis in oratione sua dicens. Dulcissi/
me dn̄e amantissime pater ⁊ eter/
ne sponse nūquid ordināsti ꝙ istas
virgines ab ipsarum domo pater/
na traherem ⁊ in ista domo tua con
gregarē vt in ea fame pereāt. Pro
uideas optime domine necessitati
bus earum. Ego tamen erā ille qui
faciebam eā ita petere habebā qui/
dem complacentiā experiendi fidē
eius ⁊ ipsius humilem orationē ac
ceptabam. vnde prouidi satisfacien
do petitioni sui cordis quod in con/
spectu meo stabat: ⁊ inspirando coe
gi quendā vt afferret ei quinqꝫ par
uos panes ⁊ illico sue menti patefe
ci: vnde priꝰ ꝙ ille qui portabat ap
propinquaret hostio siue rote dixit
alicui de filiabus eiꝰ. Filia vadas
ad rotam ⁊ recipe panē illū quem
nobis dominus gratiose mittit. Il/
lis ergo quinqꝫ panibus allatis or/
dinate discubuerunt. Dum igitur
agnes illos paruissimos panes fran
gebat ego concessi tantam virtuteꝫ
in manibus eius panes multiplicā
do ꝙ oēs ad libitū refecte fuerunt:
imo tanta superhabundantia remā
sit in mensa ꝙ omnibus in prandio
sequentis diei fuit habūdantissime
satisfactum. His ⁊ aliis variis mo
dis ego ꝓuideo seruis ⁊ amicis me
is qui voluntarie pauperes effecti
sunt. Neqꝫ solūmodo dico volunta/
rie nisi sint spiritu pauperes hoc est
cum intentiōe spirituali: alias eniꝫ
modicuꝫ proficeret eis prout occur
rebat antiquis philosophis qui ex
affectu quē habebant ad adiscen/
dam scientiam vtiqꝫ mundanā con
tēpnebant has diuitias ⁊ volunta/
rie pauperes efficiebātur intelligē
tes ex quadam experientia siue na
turali notitia ꝙ ista sollicitudo ex/
terior mundanarum diuitiaruꝫ im
pediebat eos ne venirent ad illud
scientie culmen quod optabant vbi
collocauerant finem atqꝫ terminuꝫ
ante oculum intellectus eorum.
Sed quia paupertas ista volunta/
ria non erat cum intentione spiri/
tuali ad gloriam ⁊ laudeꝫ nominis
mei ideo non habuerunt alicuius
gratie vitam neqꝫ perfectionem: im
mo receperunt in se morteꝫ eternā.

De malis que procedunt in pos/ sidēdo vel inordinate desiderando diuitias tꝑales. Capi. cl.

ATtende filia carissima quātuꝫ
est dedecus ⁊ materia cōfusio/
nis hoibꝰ xp̄ianis miseris amatori/
bus diuitiarū qui minime sequūt
intellectū quē hn̄t a natura vt acq/
rere possint bonū eternum sicut isti
philosophi fecerūt vt sciētiā inutilē
adiutā adiscer̄ possent. Agnoscētes
eniꝫ eas ad īpedimētū sui ꝓpositi

fore contemnebant: imo proijciebāt eas. Et iſti de iſtis diuitijs volunt ſibimetipſis per modum loquēdi facere dominum. Et hoc aperte manifeſtat: ꝙ ſic eſt ex eo: quia amplius amaricantur āmittēdo diuitias huiuſmodi temporales ꝙ̄ āmittendo me qui ſum ſūmum: ⁊ eternum bonum. Si tu bene conſideras omnia mala producuntur ex hoc inordinato deſiderio congregandi diuitias. Oritur īde ſuperbia dum homo deſiderat eſſe maior. Et iniuſtitia tam in ſe ꝙ̄ in alijs. Inſuper ⁊ auaritia: qm̄ ex appetitu pecunie ſollicite ꝓcurat expoliare ſiue fraudare fratrē ⁊ proximum ſuum ac etiam arripere bona eccleſie minime formidat q̄ ſunt acquiſita ꝑcio ſanguinis vnigeniti filij mei. Oritur etiā inde quādoq; reuenditio carnis proximi ſui. Et etiam temporis vt vſurarij faciunt qui veluti latrones vendunt ea q̄ minime ſua ſunt. Guloſitas egreditur īde propter multa cibaria ſatis inordinate ſumpta. Unde ſequitur inhoneſtas: q; ſi non haberēt ad expendendū frequenter in conuerſatione tante miſerie minime morarentur. Quot etiā homicidia odia proditiones crudelitates erga proximum inde procedunt cum infidelitate circa me preſumendo: de ſe tā ꝙ̄ ſi propria virtute ſua diuitias illas acquiſiuiſſent: nec attendunt ꝙ illorum virtute non acquiſiuerunt: neq; poſſident eas: imo ſolum ex ꝓuidentia mea. Ipſi vero de me qui nem iniuſtiſſime ſpem āmittunt: ⁊ dūmmodo ſperant in vanitate diuitiarum ſuarum. Et velut excecati non vident ꝙ in earum vanitate ſe deceptos inueniunt ex eo: qm̄ in vita preſenti ſunt eis quandoq; ablate per diſpenſationem meam: ⁊ eorum vtilitatem: vel ſaltem in morte derelinquunt eas. Tunc aperte cognoſcunt ipſorum huiuſmodi ſpem extitiſſe vanā abſq; ſtabilitate ſine ſacietate fructifera deſideriū ergo diuitiarū tpaliū hoīem facit eſſe pauperē: ⁊ occidit a vita gratie opatur eſſe crudelē ſibimetipſi: aufert ſibi dignitatē infiniti: ⁊ facit eū eſſe finitum: q; vz deberet huiuſmodi deſiderū eius ſolū eſſe ī medio qui ſū infinitū bonū: ⁊ ipſe poſuit ⁊ vniuit illud in re finita: ⁊ viliſſima: ipſe ꝑdidit guſtū saporis virtutū: ⁊ odoris crimie pauptatis: āmiſit de ſe ipſo dominium ordinando ſe diuitiarum ſeruū: inſatiabilis eſt ex eo q; diligit ea que ſunt infra ſe: quoniam omnia creata ſunt in obſequiū hoīs: ⁊ non vt homo ſeruiat eis homo aūt eſt ordinatus: vt mihi ſolū mō ſeruiat qui ſū finis eius. Quot laborioſis penis: atq; periculis homo ſponte ſe ſubijcit nō ſolū in terra: ſed ēt in mari: vt opes ꝯgregare poſſit non ſolū ad neceſſitatē vite: ſed ad ſuperhabundantiam: atq; cōcupiſcentiam: ⁊ auaritiā: vt poſtea reddeat ad ciuitatem propriam cū ambitione magna: ⁊ pompa ſeculi. Neq; curat vel paruam in corpore ſuo ſuſtinere penam ad acquirendas virtutes que ſunt anime vere diuitie ipſi ſuffocauerunt in illis vanis diuitijs cor ⁊ affectum cum qui

bus mihi seruire debent: et cum va-riis: et illicitis lucris conscientias eorum onerant. Attende diligẽter ad quantam adduci sunt inopiam atque miseriam: et cuius effecti sunt serui. Proculdubio non alicuius rei stabilis: imo cum vanitate multa sunt: valde mutabiles: hodie nãque quis est in seculo diues: cras ꝓo pauper. Nunc in sublimi statu illico in infimo. Nunc a mundo aliqui reputati sunt: et habiti cum multa reuerentia propter eorum fallaces diuitias: illis vero deperditis ab ipso mundo sunt in derisum: et improperium: et in contemptum habiti cum verecundia: et improperio: et absque compassione male tractantur. Ipsi nanq̃ diligebantur intuitu diuitiarum illarum: et non ex virtute qua dotati fuissent: quia si dilecti fuissent ex aliqua virtute que fuisset in eis proculdubio deperdite nõ essent reuerentia circa ipsos: et affectuosa dilectio licet opes essent ãmisse remanentibus virtutibus. O q̃ grauia sunt hec onera mentibus eorum ad portandum. Tam grauia sunt ꝙ in hac via peregrinationis nõ possunt expedite currere: neq̃ transire per arctam ianuam. Ita veritas incarnata vobis in euangelio dixit: vz ꝙ facilius potest intrare camelus per foramen acus q̃ diues in regnum celorum loquitur de diuitibus illis qui miserabiliter: et inordinato affectu diuitias exoptant: atque possident eas. Multi nanque sunt illi pauperes qui per inordinatũ amorem: et affectum vniuersum orbem cum voluntate sua possident si quomodo possent habere hi per portam absque dubio transire nequeunt ex eo ꝙ ẽ arta: et humilis: vnde nisi deponant onus: atque restringant affectum inordinatum a mundo: et ex humilitate ceruicem inclinent ꝑ trãsire non poterunt. Et nõ est alia via que dirrigat eos ad vitam: nisi solum ista. Bene tamen est alia via multum ampla que dirrigit ad eternam damnationem ambulantes ꝑ eam: sed velut excecati non vident ipsorum in recuperabilem ruinam. Et in vita presenti gustant aram inferni. Nam ipsi per omnem modum a pena cruciant̃ eo quia plus optãt habere q̃ possint. Non habentes inde torquentur: et cũ ãmittunt a magno dolore cruciantur. Et cum tanta mensura doloris ãmittũt cũ quãta mẽsura carnalis amoris illa possidebant. Ammittunt proximi caritatem: et amorem fraternum: et nõ videntur vllo modo curare virtutem aliquam acquirere. O putredo mundi non dico de rebus in se: quoniam omnia creaui bona: imo perfecta: sed ille putridus est qui cũ affectu carnali: et inordinato possidet illas lingua tua filia carissima narrare nesciret quot mala sũt que procedunt inde quottidie. Uident et experiuntur ipsi miserabiles: et excecati: et tantum agnoscere nolunt eorum inestimabile detrimentum.

De excellentia pauperum spirituũ: et quomodo yesus christ9 exemplo nos docuit. Capi.cli.

Aliqua narrãdo tibi tetigi: vt
amplius: ⁊ aperti⁹ agnoſcas
theſauꝝ paupertatis volũtario ſpi/
ritu. Quis agnoſcit? Pauperculi
ſerui mei dilecti qui: vt expedite poſ
ſent iter hoc ageꝛ̃: atqꝫ trãſire per ia
nuã artã on⁹ diuitiaꝝ ĩ terram affe
ctuoſe ꝓiecerũt. Aliqui ꝓiecerũt
eas effectualiter: ⁊ mentaliter iſti
ſunt obſeruantes conſilia pariter: ⁊
precepta mentaliter: ⁊ affectualiter
Alij ſuãt vtiqꝫ p̃cepta legis actua/
liter conſilia vero mẽtaliter virtuo
ſe diuitijs affectum exuentes: quoni
am eas non habent: neqꝫ poſſident
per inordinatum amorem: ſed ordi
nate cum ſancto timore meo: vnde
talis factus eſt ipſaruꝫ non auarus
poſſeſſor: ĩmo pius proximo paupe/
ri diſpenſator. Iſte quidem bonus
eſt: primus vero perfectus: q2 ẽ cuꝫ
maiori fructu ⁊ impedimẽto mino/
ri: ⁊ in eo videtur prouidentia mea
magis aperte relucer̃ actualiter de
qua cõmendando veram pauperta
tem narrationem perficiam: vterqꝫ
ceruicem humiliter inclinat facien
do ſe virtuoſe paruulum. Sed quo/
niam alias tibi narraui de ſecundo
nunc de primo ſolummodo tibi lo/
quar. Ego tibi mõſtraui ꝙ omne
malum damnum ſiue pena tam in
vita preſenti: q̃ꝫ in futura procedit
ab ĩordinato amore diuitiaruꝫ ſic
econuerſo noueris ꝙ omne bonum
⁊ pacifica requies orit̃ a vera pau/
pertate: conſidera diligenter: aſpe/
ctum pauperculorum meoruꝫ: ⁊ cũ
quanto gaudio: ⁊ iocunditate ſan/
cta quotidie viuunt: ipſi nullo tẽ/
pore contriſtantur niſi ſuper offen/
ſa mihi facta. Que triſtitia nõ affli
git: ĩmo pingueſcere facit animam.
Propter huiuſmodi paupertatem
ſũmas ĩuenire diuitias derelinquẽ
tes tenebras obſcuras inuenerũt
ſemetipſos iñ perfecta luce. Quia
mundi miſeriam õmiſerunt eterno
gaudio poſtea letantur: propter vi
liſſima bona mortalia recipiunt in
mortalia bõa pretioſa vbi maximã
habeñt: ⁊ ineſtimabilem conſolatio
nem tollerare labores cum iuſtitia
refrigerium eſt eis: caritatiue cum
omni ratioñali creatura conuerſan
tur: neqꝫ ſunt perſonarum accepta/
tores. In quo virt⁹ relucet: atqꝫ fir
ma ſpes? Ubi ardet ignis vere cari
tatis? In eis vtiqꝫ. Quia cum lumi
ne fidei quaꝫ habuerunt in me qui
ſũma ſum: ⁊ eterna felicitas a mun
do leuauerunt omnẽ ſpem: ⁊ ab om
ni mundana conſolati ne: ⁊ fuerũt
amplexati veluti ſponſam amabi/
lem veram paupertatem cum ſerui
tricibus eius: ſeruitrices vero pau/
pertatis huiuſmodi ſunt vilitas cũ
ſui contemptu: ⁊ humilitate vera q̄
ſeruiunt: atqꝫ nutriunt in anima ve
rum affectum ⁊ amorem. Cum iſta
fideli ſpe caritatis igne ſuccenſi ve
ri ſerui mei ſaltabãt: atqꝫ ſaltant ex
tra mundi vanitates: ⁊ diuitias ei⁹
ac etiam extra proprium ſenſuꝫ: hec
omnia vilipendendo contemñebãt
prout egit ille glorioſus apoſtolus
Matheus qui a bancho ſaltando
reliquit opes multas quas in ſecu/
lo poſſidebat: ⁊ indilate ſecutus eſt
veritatem incarnatam que docuit

vos modum ⁊ regulam: vt ametis
⁊ imittemini p upertatem iſtam.
Neqꝫ docuit verbo ſolummodo: ſed
exemplo ſuo perfectiſſimo. Nam a
ſue natiuitatis initio: vſqꝫ ad finem
vltimum vite ſue per exemplum in
ſe. Vos huiuſmodi doctrinam aper
tiſſime docuit. Ipſe pro nobis ſpon
ſam iſtam humilem diſponſauit: vz
paupertatem extremam cum eſſet
ipſe ſūma felicitas ex vnione diuine
nature ē enim vnum mecum: ⁊ ego
ſecum: ⁊ habeo diuitias infinitas.
Et ſi vis eum videre pauperez: ⁊ hu
miliatum attende deum eſſe factū
hominem: ⁊ vilitate vr̃e humani/
tatis eē veſtitū. Tu vides hoc ama
bile verbuz in ſtabulo naſci cū eſſet
virgo beata Maria mater eius in
itinere: vt oſtenderet vobis viatori
bus: qꝛ quottidie debetis in ſtabu/
lo proprie noticie veſtri permanere
ibiqꝫ renaſci vbi eum inuenietis na
tum in anima veſtra per gratiam.
Tu vides eum in medio duorū ani
maliuz in tanta penuria: ꝙ ipſa ma
ria non habuit: vnde eum cohoperi
ret. Sed in tam intenſo frigore cum
flatu animalium: atqꝫ feno calefe/
cit eum. Et cum eſſet ignis excellen
tiſſime caritatis frigere voluit i hu
manitate ſua in omni vita ſua dum
viueret in mundo cum diſcipulis: ⁊
abſqꝫ diſcipulis aduerſa tollerar̄ vo
luit. nde propter famem aliquan
do ipſi diſcipuli ſpicas confricabāt
vt grana comederent. Et in vltimo
vite ſue nudus expoliatus extitit: ⁊
flagelatus ad columnaz deinde cru
ci crudeliter affixus: atqꝫ ſitibundꝰ
omnia cum ineſtimabili patientia
tollerauit. Et in tanta fuit extremi/
tate reductꝰ: ꝙ omnino ligno ſimul
⁊ ipſa terra caruit: nec habuit: vbi
caput reclinare poſſet. Opportuit
igitur ꝙ ſuper humero ꝓprio illud
reclinaret: ipſe vero velut ebrius
amore ꝺ precioſo ſanguine ſuo fecit
humano generi balneum. Nam ap
to ſacro corpore ſuo. Undiqꝫ habun
dant̄er ſanguinem effudit: ⁊ in ma/
gna paupertate: atqꝫ neceſſitate cō/
ſtitutus ampliſſima dona largitur.
Et dum eſt affixus: ⁊ arctatus in li/
gno crucis ampliſſime ſuam libera
litatem: ⁊ habundantiam ſuarum
diuitiarum omnibus creaturis ra/
tionalibus effundit. Guſtando fel
lis amaritudinem vobis exhibuit
dulcedinem perfectam: ⁊ admirabi
lem. Dum ē in afflictiua triſtitia vo
bis conſolationēm exhibet: dum eſt
affixus in cruce vos abſoluit a vin/
culo peccati mortalis. Dum amore
factus ē ſeruus vos a ſeruitute dia
boli plen̄e liberauit cum eſſet ven/
ditus vos ꝓprio ſanguine redemit
in ſe mortem acceptando cōtulit vo
bis vitam. Ergo regulā vobis amo
ris eximij tribuit: quia maiorem af
fectionem: ⁊ amorem vobis oſtende
re nequibat ꝙ̄ exponendo pro vo/
bis vitam qui facti fuiſtis inimici
ſibi pariter: ⁊ mihi patri eterno hoc
ignorare videt̄ homo peccator qui
me valde offendit: atqꝫ tale preciuz
nimis vilipendit. Vobis etiaz exhi
buit optimam humilitatis vere re
gulam: quoniam humiliatus eſt vſ
que ad mortem viliſſimam obpro/

briose crucis. Exemplum etiam vi-
litatis ex eo quia sustinuit oppro-
bria: ⁊ improperia multa. Item exē-
plum vere paupertatis: vt iā dictū
est. Unde dixit ipsemet in euāgelio
Uulpes foueas habent ⁊ volucres
celi nidos filius autem hominis nō
habet vbi caput suū reclinet. Quis
agnoscit ista? Ille qui lumen habet
fidei sanctissime. In quibus inueni
tur ista fides? In pauperibus qui
sunt spirituali paupere intentione
qui reginam istam: vꝫ paupertateꝫ
in sponsam acceperunt: quoniam a
se remouerunt vanas diuitias que
tenebras infidelitatis inferebant.
Ista regina regnum habet in quo
nunqꝫ est aliqua guerra: sed iugiter
est ibi pax ⁊ tranquillitas habūdat
ibi iustitia: quoniam illud quod in
iustitiam operatur separatuꝫ est ab
ea. Muri sue ciuitatis valde fortes
existunt ex eo: quia nō sunt in terra
molli ī arena fundati: vt omnis au
ra posset eos ad terram deijcere: sed
sup firma petra: vꝫ iesu christo filio
meo: ibi lux est absqꝫ tenebris ē eti-
am ignis absqꝫ frigore: qꝛ mater isti
us egregie regine diuine caritatis
est abissus. Ornamentum huiusmo
di ciuitatis est humana pietas: atqꝫ
clementissima misericordia: quoni-
am expulsus est ab ea tirāpnus ille
diuitiarum qui crudelitatem habe
bat. Ibi est omnium ciuiuꝫ vrbana
beniuolentia: vꝫ amor omnium pro
ximorum. Ibi longa perseuerantia
cum prudentia: vnde ciuitas non ī
prudenter: imo prudentia vigiliqꝫ
custodia gubernatur ꝓpter que vi-
deē aperte: ꝙ anima que sūmit hu-
iusmodi reginam in sponsam omni
bus diuitijs dominatur. Neqꝫ po-
test esse istarum domina: nisi domi-
netur etiaꝫ diuitijs eternis: vide ta
men ne mors: vꝫ appetitus diuitia-
rum subintraret animaꝫ illam tūc
enim ab illo bono separata foret: ⁊
extra ciuitatem ipso facto se reperi
ret in sūma miseria. Si vero est isti
sponse fidelis vbiqꝫ semper ei donat
huiusmodi suas diuitias. Quis au
tem videt tantam excellentiam: vi-
det anima que fidei lumen habet: ⁊
ista sponsa: sponsum suum idest ho-
minem: ⁊ cepit indutū mirabili pu
ritate: diuitias vanas auferendo si
bi que faciebant ipsum immundū
⁊ priuat eum conuersationibus ma
lis: ⁊ exhibet ei bonas priuat eum ī
hertia negligentie: atqꝫ mundi sol-
licitudinem eijcit a se: priuat eum
amaritudine diuitiarum vite pre-
sentis: ⁊ cū dulcedine remanet. Spi
ne preciduntur rosa vero conserua-
tur ī pulchritudine sua. Anime sto
machuꝫ euacuat a corruptis humo
ribus amoris inordinati: ⁊ facit ip-
sum exoneratum atqꝫ leueꝫ quo pri
us euacuato postea cibo virtutum
implet que suauitatem inestimabi-
lem exhibent. Ei duos ordinat ha-
bere seruitores qui bene disponant
habitationem eius: vꝫ odiū: ⁊ amo-
rem. Odium autem vitiorum: atqꝫ
proprie sensualitatis purgat animā
ab omni sorde: sed amor virtutum
ornat eam: ⁊ priuat ipsam omni du
bitatione: atqꝫ timore seruili ei secu
ritatem exhibendo cum timore san

cto. Et in effectu virtutis omnes: at
que gratias complacentias: ⁊ sola/
ciosas delectationes: inuenit anima
que reginam istam egregie pauper
tatis assumit in sponsam. Nullo mo
do metuit habere molestiam. Eo qꝛ
nullus est qui faciat ei bellum. Nō
timet etiam habere famem sine pe/
nuriam: quia fides vidit: ⁊ sperauit
in me creatore suo: vnde procedunt
omnes opes cum diligentissima ꝓ/
uidentia iugiter eos alo: ⁊ vbique
nutrio. Nunquid vnquam audisti
vel vidisti: ꝙ aliquis verus seruus
meus: ⁊ huiusmodi sponsus pauper
tatis alicubi fame periret? Non: cū
tamen inuenti sint plurimi qui pe/
rierint in suis multis diuitijs non
i' me confidentes: ⁊ ideo perierunt.
In istis vero pauperculis meis ego
nunquam deficio: quoniam ipsi nū
quam in me sperare deficiunt. Et iō
veluti pater pius atque benignus
eis indefesse prouideo. O cum quā
to gaudio: ⁊ animi libertate vene/
runt ad me: quia nouerunt cum lu
mine fidei ꝙ a principio: vsque ad
vltimum diem vite presentis vsus
sui vtor ⁊ vtar in futurum in omni
bus prouidentia mea spiritualiter
⁊ temporaliter. Tamen aliquando
permitto ꝙ ipsi plura tollerent: vt
alias tibi dixi: quia volo ꝙ in fide
crescant ⁊ in spe de suis laboribus
plenissime remunerandi. Nunquaꝫ
tamen eis in sua necessitate deficio
in totum experti sunt abissum pro/
uidentie mee ibiqꝫ lac diuine dulce
dinis degustāt: ideo minime timēt
amaritudinem corporee mortis: i/
mo cuꝫ anxio desiderio currunt ad
eam veluti iam proprie sensualitati
mortui: ⁊ etiam quo ad istas vanas
diuitias: ⁊ tanquam philocapti spō
sum vere paupertatis fuerunt fer/
uenter amplexantes. In voluntate
mea quottidie viuentes ad omnia
parati sustinere calores: ⁊ frigora
nuditatem famem: atque sitim de/
risiones: ⁊ contumelias: imo etiam
mortem cum anxio desiderio dan/
di vitam amore mei qui sum coruꝫ
vita: ⁊ sanguineꝫ amore sanguinis.
Attende paupercs apostolos: ⁊ ali/
os martires gloriosos Petrum
Paulum Stefanum: atque Lau/
rentium qui non apparebat esse su/
pra ignem: sed super floribus odori/
feris: ⁊ iocundis: ⁊ quasi cum tiran/
no ludendo dicebat Asasti vnā par
tem verte aliam: ⁊ manduca. Cum
igitur ingēti diuine caritatis igne
paruum extinguebat anime sue ien
suꝫ. Lapides vero Stephano vide
bantur esse rose. Quis erat in cau/
sa? Uerus amor cum quo sumpse/
rant istam reginam vere pauperta
tis in sponsam cum vniuersum or/
bem amore mei reliquissent. Ipsam
ergo dispensauerunt cum lumine
sanctissime fidei cum firma spe ac
obedientia prompta realiter obe/
dientes consilijs: atque preceptis:
Unigeniti filij mei mentaliter: at/
que actualiter. Mortem optabant:
⁊ vitam habebant cum displicen/
tia: ⁊ impatientia: non vt laborem
effugerent: immo solum: vt mi/
hi: qui sum finis: videtur vni/
rentur. Et quare non timebant

mortem quaz omnis homo natura
liter metuit: Quia sponsa vere pau
pertatis assecurabat eos auferẽdo
eis totaliter amorem proprij corpo/
ris: ꝛ omnium diuitiaruz orbis. Un
de cum virtute conculcauerunt: at
que debellauerunt ai.iorez natura
lem habito lumine: ꝛ amore diuino
supernaturali. Et quomodo poterit
homo qui est in tali statu dolere de
morte sua corporea q desiderat am
mittere vitam: imo cum amara pe
na tollerat eam: ita prolixã: aut quo
modo in aliquo dolere poterit ãmit
tendo seculi diuitias quas affectuo
sissime iam diu cuz tanto desiderio
contempsit: hoc absqꝫ dubio non est
valde magnum. Nam ille qui non
amat non dolet: imo delectatur am
mittendo rem quam odit, itaqꝫ vn/
decunqꝫ te verteris in eis inuenies
optabilem pacem: ꝛ eos habere re/
quiem: ꝛ omne bonum. In illis ve/
ro miseris qui possident huiusmodi
seculi diuitias amore tam inordina
to inueñies penas intollerabiles: ꝛ
omne malum quamuis in exteriori
aspectu videatur esse contrarium:
sed in rei veritate sic est. Quis eniz
non iudicasset ꝙ lazarus extitisset
in sũma miseria: ꝛ ille diues damna
tus in iocundo gaudio: ꝛ in magna
quiete fuisset. Et tamen ita nõ erat
quia penam ampliorem habebat
ille diues cũ habundantia sua tpali
ꝙ̃ ille paupculus lazarus a lepra
cruciatus: ex eo q: in lazaro mortua
erat voluntas propria: ꝛ in me viue
bat qui sibi dabam in pena refrige
rium: atqꝫ consolationem: in diuite
vero sua voluntas viuebat: vnde ꝓ
cedebat omnis pena. Cum ergo la/
zarus expelleretur ab hominibus:
ꝛ presertim ab illo diuite damñato
nec haberet extergentem vulnera
sua: vel in aliquo sibi prouidentem:
ego prouidebam: ꝙ animal irratio/
nale lingeret eius vlcera. Et in vlti
mo vite ipsorum videtis cum lumi
ne fidei lazarum in gloria: ꝛ illum
diuitem in inferno cruciari: Itaqꝫ
diuites in tristitia multa permanẽt
pauperculi vero mei stant ĩ sancto
gaudio. Ego quidem eos iuxta pe/
ctus meuz habeo ꝛ conseruo lac eis
exhibendo multaruz consolationũ
qm̃ amore mei dereliquerunt om/
nia totaliter: ideo me totuz habent
ad possidendũ: Spiritussanctus ita
loquendo se nutricem facit gubernã
do corpus ꝛ animam ipsorũ in quo
cunqꝫ statu fuerint. Etiaz ab anima
libus brutis: ego prouideri facio di
uersimode ꝯm indigentiam eorum:
pro solitarijs egrotis ordino quan/
doqꝫ ꝙ alius in heremo solitari9 va
dat ad eos visitandos: atqꝫ guber/
nandos. Tu quoqꝫ nosti ꝙ pluries
ego te coegi contra consuetudinem
tuam egredi cellam: vt in necessita/
te subuenires pauperculis egrotan
tibus: hoc idem in te manifeste pro
basti de prouidentia mea. Dum enĩ
a creatura in tua necessitate subsidi
um non haberes. Ego creator illico
prouidi mirabili modo. Igitur ego
nunq̃ in me vere spantibus in ali/
quo deficio: sꝫ gratiose prouideo. Et
vnde ꝓcedit: ꝙ homo qñqꝫ stans in
delicijs cũ pãnis multis: ꝛ ĩ magna

cura ꝓprią̄ corporis habendo quotti
die cibaria delicata cōtinue tū erit
infirmitate grauatus. Postq̄ au-ē
amore mei se contempsit ⁊ amplexa
tus est voluntariam paupertatem
vnico vestimento sibi reseruato ad
cohoperiendam corporis nuditatē
ipse idem efficitur etiaʒ corpore for
tis: atq̄ sanus: ⁊ nō videbitur ꝙ ali
quid ei noceat: neq̄ comprehendet
ꝙ illi corpori suo detrimentum ali/
quod inferant frigora siue calores:
vel alia cibaria grossa. Totum hoc
a prouidentia mea ꝓcedit: q2 de illo
curā habere cepi qui mihi de se tota
liter curā cōmisit oīo derelinquen/
do semetipm̄. Ergo dilectissima filia
vides apte īquāta requie ꝯsistāt hi
ꝑamabiles pauperculi mei.

Repetitio sūmaria de p̄dicta ꝓ/
uidentia diuina. Capi. clij.

Narraui tibi filia mea carissi/
ma nūc aliquā particulam
de prouidentia mea in omni mane
rie gentiū ostendēdo ꝙ a principio
quo mundū primū ego creaui: ⁊ po
stea secundum vʒ hoīem ipsum ad
imaginem meam: ⁊ similitudinem
creando: vsq̄ ad vltimū finem: ego
suʒ vsus ista prouidentia mea: ⁊ oīa
que feci facio: ⁊ faciam accedunt: at
que proficiunt ad salutem vestram
q2 volo sanctificationem vestram ⁊
oīa que tribuo vobis ad istū finem
exhibeo: hoc iniqui non vident: q2
sibimet ipsis lumen abstulerunt. Et
iam tibi dixi: ꝙ q2 non agnoscunt ī
me scandalizantur. Tamen ego eos
patienter tollero expectans eos: vs/
que ad vltimum procurando: ⁊ pro
uidendo necessitatibus eorum qui
sunt peccatores velut: ⁊ iustis in tē/
poralibus: ⁊ spiritualibus. Iteʒ ali/
qua tetigi pauca de diuitiarum im
perfectione: ⁊ ad quam miseriā illuʒ
adducunt qui possidet eas affectu ī
ordinato. Et tibi dixi de pauperta/
tis excellentia: ⁊ de diuitiarū habū
dātia quā ipsa pauptas aīe tribuit
eā in sponsam eligenti: ipsa quidem
sociata est cuʒ sorore vilitate de qua
vilitate vnā cum obedientia tibi di
cam aliqua. Item ostendi tibi quan
tum mihi virtus illa placet: ⁊ quo/
modo sibi prouideo paterna proui/
dentia mea. Totum hoc tibi narra
ui pro cōmendatiōe tante virtutis
atq̄ sanctissime fidei cum qua per/
uenit anima ad hunc excellentissi/
mum statum: ⁊ vt in fideli sōe faci/
as augumentum: ⁊ vt pulsare non
desinas ad misericordie mee ianuā.
Crede fideliter viua fide: q2 desyde
rium tuum: ⁊ aliorum seruorum: ⁊
amicorum meorum adimplebo cuʒ
tollerantia multorum laboruʒ: vsq̄
ad mortem. Tu vero conforta re vi
riliter: ⁊ exulta ī me: q2 sum ī oībus
defensor atq̄ ꝯsolator tu9. Nūc ergo
tibi loquēdo satisfeci sup ꝓuidētia
de qua me rogasti dicēdo: ꝙ ego ne
cessitati mearum creaturarum be/
nigne prouiderem ⁊ apte nouisti ꝙ
ego mīme cōtēno scā desideria vr̄a.

Qualiter hec aīa post gratiaruʒ
actiones dn̄m humiliter exorat: vt
ei loquat̄ aliqua de obedientie vir/
tute. Capi. clxiij.

Hec aĩa deuota tũc velut ebria
admirabili mõ philocapta de
vera sanctaq; paupertate dilatata
in summa ⁊ eterna magnitudine at
q; transformata in abissum ineffa/
bilis atq; excellentissime prouidẽ
tie taliter ꝙ existens in vase corpis
extra corpus ei videbatur eẽ ꝓpter
obũbratiõnẽ atq; rapinam quaz in
ea fecerat ignis eterne charitatis
oculum intellectus infixum hẽbat
in diuina maiestate dicẽdo sum/
mo ⁊ eterno patri. O pater eterne:
o ignis abisse vere caritatis: o eter/
na pulchritudo: o eterna sapientia:
o bonitas eterna: o eterna clemẽtia
o spes atq; refugiũ peccatorum: o
largitas inestimabilis: o bonum in
finitum ⁊ eternum. O fatue ꝓpter
excessiuũ amorẽ nunquid indiges
aliqua creatura tua: mihi videtur
ꝙ egeas eo qd facis queadmodũ si
viuere non valeres absq; illa cum
tu sis vita ex qua viuunt oĩa: ⁊ sine
qua nihil oĩno viuere potest: pro/
pter quid igitur es taliter infatua
tus in creatura tua. Quare de ipa
fuisti philocaptus ⁊ in temetipso ti
bi cõplacuisti ⁊ ita delectatus fuisti
de illa: ⁊ velut ebrius ⁊ auidus val
de suam salutem optas ⁊ admirabi
li modo queris: ipsa vero fugit. Tu
sibi propinquas ⁊ ipsa semetipsam
elongat. ¶ Propinquius enim veni/
re non poteras ꝙ induendo verbũ
tuum humanitate nostra. Quid vl
tra dicam: faciam veluti balbuti/
ens ⁊ dicam. a. a. a. quia nescio quid
vl ra loqui possim ex eo ꝙ lingua
finita non valet exprimere qd aĩa
sentit ⁊ cognoscit nec affectus eius
infinite desiderantis te bonum infi
nitum mihi congrue videtur ṽbuz
apostoli pauli dicere posse videli/
cet oculus non vidit nec auris au/
diuit nec in cor hominis ascende/
runt que vidi ⁊ que preparauit de/
us diligentibus se. Sed que vidisti
Vidi archana dei que non licet ho
mini loqui. Et quid dicis ¶ Procul/
dubio non attingo cum his grossis
atq; carnalibus sensibus: sed tamen
dico ꝙ vidisti atq; gustasti anima
mea summe ac eterne prouidentie
stupendum abissum. Nunc ergo ti
bi gratias ago summo ⁊ eterno pa/
tri super imensa bonitate tua mihi
miserabili demonstrata que quacũ
q; gratia sum indigna: Sed qꝛ noui
ꝙ acceptas libenter ⁊ imples anxia
⁊ sancta desideria neq; veritas tua
mentiri põt opto ꝙ aliqua mihi pã
das de virtute obedientie atq; de
ipsius excellentia veluti tu mihi
pater eterne promisisti vt ipsi⁹ amo
re iugiter inardescam ⁊ nunquã ab
obedientia tua discedam. ¶ Placeat
ergo maiestati tue mihi de sua per/
fectione narrare ac vbi possim illaz
inuenire. Et quid est illud quod pos
sit eam a me auferre ⁊ econuerso qd
est illud quod mihi prebeat illam.
Et quod est apertum signũ mihi de
monstratiuũ vt illã habeã vel nõ.

Hic incipit tractatus obedien/
tie ⁊ primo vbi obedientia reperi/
tur: ⁊ quid est qd a nobis aufert eã:
⁊ quod est signum ꝙ homo habeat
illam. Capituũ. cliiij.

t

Tunc eternꝰ piꝰ atqꝫ benignꝰ pater oculū sue clementie vertit ad caꝫ dicens. dulcis atqꝫ carissima filia sancta desideria ⁊ iuste petitiones exau/diri merentur. Et iō ego summa veritas mea promissa tibi facta cōplebo satisfaciendo desiderio tuo. Tu petis a me ꝙ dicā vbi possis obedientiā inuenire ⁊ ob quā causam tu potes eā amittere ⁊ qđ est apertū signū ꝙ illā habeas vel non. Primo rn̄deo tibi ꝙ illam inuenies valde perfecto mō in dulci ⁊ amoroso verbo vnigenito filio meo ⁊ in ipso fuit ista virtus ita prōpta ꝙ vt illā ꝑficeret velocissime cucurrit ad mortē opprobriose crucis. Si vis videre quid aufert illā attēde primuꝫ hominē Adā. ⁊ videbis aperte cau/sam ꝑpter quā ammisit obedientiam quā ego pater eternus imposueraꝫ ei: que proculdubia superbia fuit ⁊ egressuꝫ habuit ⁊ ortum ab amore proprio ⁊ a complacentia socie sue. Ista cā fuit ꝑꝑ obedientiaꝫ quā ammisit ⁊ inobediētiā quā incurrit vñ ꝑdidit vitā gratie ⁊ mortē inuenit ammisit innocentiā ⁊ illico cecidit ī mundītiam atqꝫ miseriam nec ipe solūmodo īmo ⁊ vniuersum genus hominuꝫ vt aliquando tibi dixi. Signū vero demonstratiuū vtrū hāc virtutem habeas: est vera patiētia ⁊ econuerso tibi demonstrat impa/tientiaꝫ ⁊ econuerso tibi demōstrat impatientia ꝙ ipsa virtute cares vnde narrando tibi de predicta virtute cognosces sic aperte eē. Sed aduerte ꝙ duplex est obedientia: vna quippe bona sed alia perfecta non tamen sunt adinuicem separate sed vnite sicut ego dixi de ꝑceptis atqꝫ consiliȷ̈s ꝙ vnum videlicet est bonū ⁊ aliud perfectum. Nullus omni/no potest in vitam eternam ingre/di nisi tm̄ obedientia mediāte. Nā cū obediētie claui fuit aperta paradisi ianua sicut per inobēdientiam Ade clausa fuerat. Ego ꝟo confide/rans hoīeꝫ queꝫ ita diligebā eē sine priuatū ad quē eū in tāta dignita/te creauerā ⁊ ꝙ ad me redire per se nullo modo poterat inductus atqꝫ coactus ab inestimabili bonitate mea claues obedientie sancte rece/pi ⁊ in manibus vnigeniti filiȷ̈ mei posui ⁊ consignaui ⁊ ipe velut portonariꝰ fidelissimus ⁊ egregius ianuā celorū aperuit: vnde nullus omni/no pōt ianuam ipsaꝫ ingredi nisi solū ille qui tportanariꝰ iste cum ta/li claue voluerit aperire: quia patēter in euangelio dixit ꝙ nemo poterat ad me venire nisi per eum. Ipe vero vobis reliquit huiusmodi cla/uem dulcem obedientie quando rediens ad me cum palma victorie celos ascendit hominuꝫ descrendo cōuersationē. Et ille tunc ipsam clauē vicario suo cōmēdauit videlicet pape qui congrue dici potest xp̄s ī terra cui omnes estis obligati vsqꝫ ad mortem obedire. Siquis autem ab obedientia sua se fecerit alienū in/dubitanter est in statu damnatio/nis nisi se correxerit ante mortem prout alias ego tibi dixi. Nuñc

volo ꝙ tu videas ⁊ agnoscas hanc
virtutem excellentissima in humili
⁊ imaculato agno ⁊ vnde procedit
in eum. Si petis a me vnde ꝓcesse/
rit obia tā prōpta in hoc verbo filio
meo ꝓculdubio noueris ꝙ ab amo
re quē habuit ad honorē meū ⁊ ad
salutē vestrā egressa fuit. sed amor
ille suus vñ ꝓcessit. A lumīe clare
visionis cum qua videbat apte aīa
sua diuinam eēntiā atq̧ trinitatem
eternā. Itaq̧ quotidie me deū eter
num videbat. Ista quidē visio per/
fectissime operabatur in eo fidelita
tē illā quā imperfecte sanctissime fi
dei lumē opatur in vobis. Iō mihi
patri suo eterno fidelissimus extitit
vnde cucurrit cum lumine glorio/
so veluti philocaptus per viā obedi
entie. Amor vero non est solus: imo
sociatus est ab omnibus virtutibꝰ
realibus. oēs enim virtutes vitam
hauriunt ab amore vere caritatis
q̄q̄ virtutes aliter essent in eo ⁊ ali
ter in vobis. Inter alias amor ipse
hēt virtutē iniūcte patiētie que me
dullū ē eius ⁊ est signum aperte de
monstratiuū vtrū aīa sit in gratia
⁊ si diligit in veritate vel nō. Et iō
mater virtutū. i. caritas assignauit
eā in sororem virtuti obie ⁊ eas in/
uicē ita copulauit ⁊ vniuit ꝙ vna
nunq̄ amittitur sine reliq̄ vel am/
bas habetis vel ambas amisistis.
Ista virtꝰ hēt virtutē humilitatis
in nutricem a qua quotidie nutrit:
vñ tātū ē aliquis obediēs quantū
est humilis: ⁊ tantū ē humilis quan
tum obediens. Hec humilitas est
nutrix ⁊ baiula caritatis: ⁊ ideo lac
eiusdem virtuose fouet atq̧ nutrit
virtutē obediētie. Vestis vero quā
habet ab ista nutrice sua est vilipē/
sio sui que sit semetipsam opprobri/
is induendo displicendo sibi vt am
plius mihi placere valeat. Et hoc in
quo fine vbi clarius inuenitur. In
ipso dulci iesu filio meo. Quis enī
āplius semetipsum vilipendit atq̧
contēpsit q̄ȝ ipse saturatus ē oppro/
briis derisionibus atq̧ contumeliis
displicuit ei vita sua corporea vt mi
hi placeret. Quis enim amplius il
lo patiens extitit. Nā ex ore suo nū/
quam auditus fuit clamor ex aliq̄
murmuratione: sed valde patiēter
amplexatus iniurias veluti philo/
captus obedientiam impositā ei ꝑ
me eius patrem eternuȝ impleuit.
Igitur in eo perfecte reperies eaȝ.
Ipse vobis huiusmodi regulā atq̧
doctrinam dimisit quā in se primo
seruauit. ipsa vobis vitam exhibet
q̄m̄ est via directa. ipse vobis est vi/
ta: ⁊ ideo vobis aperte dixit in euā
gelio ꝙ erat via veritas ⁊ vita: ⁊ q̄
per eam ambulabat erat in luce: ⁊
qui vadit in luce non offendit nec
offenditur quin aduertat quoniam
abstulit a se tenebras amoris pro/
prii vnde precipitabatur ad inobe
dientiam quia sicut iam dixi conso
tia vnde procedit obedientia est in
dubitanter humilitas. Ita dico ti/
bi ꝙ a superbia procedit inobedien
tia que procedit ab amore proprio
sui. Soror que consignatur ab amo
re proprio inobedientie certitudi/
naliter est impatientia. Superbia
vero nutrit eam ⁊ cum tenebris in/

fidelitatis velocissime currit per vi
am tenebrosam vnde recipit & inue
nit eternam mortē. Oēs enim vos
oportet ex necessitate legere sup isto
glorioso libro vbi scriptam inuenie
tis hanc & omnē aliā virtutem.

Qualiter obedientia clauis est
qua celum aperitur atq3 de suis ex
cellentijs. Capitulū.clv.

Postq3 ostendi tibi vbi virtu
tē hāc obic potes inuenire vñ
venit & que sit eius consortia & a quo
nutritur modo loquar tibi de per
sonis obedientibus & insimul de ce
teris inobediētib9 atq3 de generali
obedientia & particulari v3 de obe
dientia preceptoꝝ & de alia consi
lioꝝ3. Tota fides vestra fundatur
in obedientia: nā in obedientia de
monstratis esse fideles. Posita qp
pe sunt a mea ṽitate generaliter in
lege pcepta que debetis omnes ob
seruare: quoꝝ ē principale v3 vt me
sup oīa diligatis & proximū3 velut
vosmetipsos: & ista sunt vna cū3 ali
is ita cōnexa pariter & vnita q vnū
obseruari nō pōt nisi cetera seruen
tur nec etiam vnum omitti potest
quin etiā obmittātur alia. Si quis
ista duo seruauerit etiam alia fuat
& est mihi fidelis atq3 proximo suo.
Hec vi igit9 i meo caritatis amore
consistit: & ideo est obediens & facit
semetipsum esse subditum legalib9
preceptis atq3 proximo propter me.
Omnia patienter & cum humilita
te tollerat & omnem laborē siue pro
ximi detractionem. Hec obedien
tia fuit excellentie tante q omnes
ab ea gratiam attraxistis velut ab
inobedientia mortem extraxistis.
Non tamen vobis vsque quaq3 suf
ficeret si solūmodo fuisset in verbo
pro vobis incarnato & non inueni e
tur in vobis. Jam ego dixi tibi q
est illa clauis que celū aperuit quā
clauem in manu vicarij sui dereli
quit atq3 cōmendauit. Ipse quoq3
vicarius in manu cuiuscunq3 perce
pto baptismo vbi sponte promittat
diabolo & ipsi mundo cum omnib9
pompis eius in veritate renuntia
re ponit & exhibet & obedire pmit
tens accipit huiusmodi claue3 obe
dientie. Itaq3 quilibet habet ipar
ticulari & est eadem ipsa clauis ver
bi. Siquis vero nō ambularet cum
lumine fidei & cu3 manu amoris ad
aperiendum istam ianuam eterne
vite cum ista claui nunq̄ itrare po
terit non obstante q ab ipso verbo
meo fuerit aperta. Quoniam ego
creaui vos absq3 vobis ex eo q2 me
non rogastis: nam vos amaui pri
us q̄ essetis sed non decreui salua
re vos absq3 vobis. Oportet igitur
vos in manu claue3 huiusmodi por
tare: neq3 sedere debetis sed ambu
lare videlicet ambulando per via3
incarnate veritatis imitando vir
tuose doctrinam eius. Non eni3 vt
iam dixi sedere debetis videlicet in
re finita ponendo vestrum affectū
vt agunt aliqui stulti qui sequūtur
veterem hominem videlicet Adam
facientes vt ille fecit qui proiecit
obedientie clauem in lutum immō
ditie cōterendo eā cū malleo super

t

ble. Insuper ⁊ cā rubiginauit amo
re proprio mediante: nisi ꝙ ex quo
venit vnigenitus filius meus hu/
iusmodi clauem obedientie tenens
in manu purificauit eam in igne di
uine caritatis atqꝫ de luto traxit cā
⁊ in sanguine suo perfectissime lauit
cum gladio siue malco iustitie dire/
xit eam fabricando vestras iniqui/
tates in incude sui sacrati corporis
ipse reparauit ita perfecte ꝙ quoti
enscunqꝫ quilibet homo clauem suā
ex arbitrio libero destrueret: ipse po
test eodem arbitrio libero median/
te cum gratia mea eisdem instrumē
tis valde bene reaptare. O miser ⁊
q̄ excecatus homo quia postquam
obedientie claue ita destruxisti ēt
omittis illam iuxta posse reaptare.
Nunquid existimas ꝙ inobedien/
tia que celuꝫ obserauit Ade illud
tibi possit aperire. Putas ꝙ super
bia que ruit inde illuc possit ascen/
dere. Credis cum turpi ⁊ lacerato
vestimento ad nuptias introire.
Nunquid existimas sedendo atqꝫ li
gando temetipsum vinculo pecca/
ti mortalis ambulare posse vel abs/
qꝫ claui portam aperire posse. Non
imagineris ita perficere posse quia
deceptus es in hac imaginatione.
Oportet ergo te esse solutum. Egre
dere de peccato mortali per contri/
tionem cordis: oris humilem confes
sionem atqꝫ satisfationeꝫ operis cū
proposito vitam emendandi ⁊ vl/
tra non offendendi ⁊ isto modo vili
pendes ⁊ exues ⁊ ad terrā eicies vi/
tuperabile vestimentum atqꝫ cum
veste nuptiali curres velocissime
portando cum lumine clauem obe
dientie in manu ad aperiendum ia
nuam. liga liga clauem istam cum
funiculo vilitatis in veritate contē
nendo teipsum atqꝫ mundum. ⁊ illā
apprehende sancto desiderio cōpla/
cendi mihi creatori tuo de qua tibi
debes facere vnum cingulum quo
te fortissime cingere debes vt nun/
quam illam āmittere valeas. Noue
ris amantissima filia ꝙ aliqui sum
pserunt clauem obedientie q; cla/
re viderunt cuꝫ lumine fidei ꝙ alio
modo nequeunt euadere dānatio/
nem eternam: sed eam in manu re/
tinent absqꝫ tali cingulo quo debēt
esse cuncti ⁊ absqꝫ funiculo predicto
videlicet quia perfecte non induūt
huiusmodi desiderium complacen/
di mihi sed sibimetipsis affectuosis/
sime placent ⁊ funiculum vilitatis
ibi non appenderūt videlicet optā/
do reputari viles imo poti⁹ optant
habere laudes ab hominibus. Isti
satis apti sunt ad āmittendum cla
uem istam dum aliquis eis molest⁹
labor vel aliqua tribulatio mentali
ter siue corporaliter occurrat: ⁊ nisi
diligenter aduertant faciliter eam
ex toto perdere possent si sanctum
desiderium cum tempore neglige/
rent. Dum tamen viuunt eam inue
nire possunt si velint: si ꝓo velle nō
curant nunquam eam inueniunt.
Sed quis eis patefaciet ꝙ eaꝫ ami/
serint Impatientia quia patientia
erat vnita cum obedientia. Dum er
go quis non est patiens ostenditur
aperte ꝙ obedientia non est in ani
ma. O quantum est dulcis atqꝫ glo

rioſa virtus iſta ſcilicet obedientie in qua cetere virtutes exiſtūt ex eo ꝙ a caritate concepta fuit ⁊ exorta. In ea fundata eſt petra ſanctiſſime fidei: ipſa eſt vna regina ditiſſima: nam ille cui deſponſata fuerit omnibus bonis habundat ⁊ nunquā aliqua mala ſentit imo quotidie pacē atq; quietem habet: vnde procelloſi maris inundationes minime ei nocent ex quacunq; tempeſtate ſua. Medullum anime non ſentit odiū: vnde tempore ꝑcepte iniurie quia vult obedire. Nouit enim eſſe ſibi preceptum vt indulgeat omnibus. Non habet aliquam amaritudinē quāuis eius appetitus minime repleatur quoniam obedientia fecit eum ordinare vt ſolummodo me deſideret qui poſſum ⁊ ſcio ⁊ volo perficere ſua deſideria. Et expoliauit eum omni mundana letitia ⁊ ſic in omnibus inuenit pacificam quietem quicunq; fuerit ille qui reginā iſtam aſſumpſit in ſponſam videlicet obedientiam quam tibi poſui tanquam clauem. O dulcis obedientia ꝙ ſine labore nauigas ⁊ abſq; periculo peruenis ad portum vere ſalutis. Tu habes conformitatem in omnibus cum verbo filio meo dilectiſſimo. Tu aſcendis in nauiculam ſanctiſſime crucis omnia diſponis voluntarie ſubſtinere ne preterea obedientiam huius glorioſi verbi vel a ſua doctrina denies. Tu tibi facis ex illa menſam vnam vbi cibum comedis animarum in proximi caritate iugiter immorando. Tu es humilitate vera peruncta: ⁊ ideo bona proximi tui non appetis extra voluntatē meam. Tu es vtiq; recta ſine curuitate quacunq; quia facis cor eſſe ſimplex atq; rectum ⁊ nullo modo fictum libere diligēdo proximum ⁊ non ficte ſine cuꝫ ſimulatione. Tu es velut aurora que tecum adducis diuine gratie lumen. Tu es velut ſol quia calefacis hominem qui tecum habitat ex eo qꝛ nunquam es abſq; calore caritatis. Tu quotidie germinare facis terrā videlicet ꝙ inſtrumenta corporis ⁊ anime producunt omnia fructum qui vitam impendit in ſe pariter ⁊ in proximo ſuo. Tu es ex toto iocūda quia tua facies in nullo turbatur ex impatientia ſed ē valde grata cum dulci placabilitate patientie. Serena quidem es ex fortitudine inſuper es in te magna cum longa perſeuerantia ⁊ adeo longa ſiue magna ꝙ occupas terram vſq; ad celum quia cum ipſa celum aperis. Tu es velut vna precioſa margarita ſed abſcondita ⁊ a multis incognita ⁊ a mundo conculcata dum temetipſam vilipendis ⁊ in omnibus vilem te facis ⁊ exaltas tuas pias creaturas. Tanta quidē ē illa dominatio tua ꝙ nemo tui dominari pōt quoniam egreſſa eſt totaliter a ſeruitute mortali proprie ſenſualitatis que tibi tuaꝫ auferebat dignitatē hoc inimico tuo perempto cuꝫ odio atq; diſplicentia tui atq; proprie complacētie tuam tenuiſti atq; rehabuiſti dignitatem.

Hic loqͭ ſimul de miſia iobedientiū ⁊ obedietiū excellētia. Ca. clvi.

HEc omnia cariſſima filia mea bonitas agit que gratioſe prouidit ꝙ verbum vnigenitus videlicet filius meus clauem iſtam obedientie ſaluberrime repararet vt iam dixi. Homines mundani omni virtute nudati faciunt oppoſituꝫ. Ipſi ſunt velut animalia bruta ſine freno quia carent obedientie freno ⁊ ita currentes vadunt de malo in peius de peccato in peccatum de miſeria in miſeriam de tenebris in tenebras: de morte in mortem donec adducantur ad foueam extremitatis vltime mortis cū verme conſciētie qui ſemꝑ eos cōſumēdo rodit: ⁊ quāuis adhuc ipſi poſſint obedientiam reſūmere volendo vꝫ obedire preceptis in lege ſcriptis habentes tēpus amaro corde dolentes ex eo ꝙ inobedientes extiterunt tñ ē valde difficile propter longā peccandi conſuetudinē: ⁊ ideo nullus ita differendo confidat qꝛ valde periculoſum ē huiuſmodi clauē obedientie velle tꝑe mortis aſſumere in tanta extremitate lꝫ poſſit imo debeat in me quotidie ſperare donec ē in vita pñti tñ vt dixi diſcriminoſum ē vnicuiqꝫ differre vitā inordinatā emendare expectādo tēpus qḋ non hēt: nec eſt in poteſtate ſua ⁊ perdendo tempus ei gratioſe conceſſum. Sed quid ē in cauſa huius detrimenti ⁊ huiuſmodi cecitatis coꝝ. ſ. ꝙ nō cognoſcūt huiuſmodi theſaurū. Procuidubio nubes proprij amoris cū miſerabili ſuperbia quia diſceſſerunt ab obedientia ⁊ ad inobedientia inciderunt: ⁊ qꝛ non ſunt obediētes ideo neqꝫ ſunt patientes vt eſt ſupradictum: ⁊ in ſua impatientia penā habent intollerabilem vnde ſunt a via veritatis abſtracti ⁊ per viam falſitatis atqꝫ mendatij deducti ſerui ⁊ amici demonum effecti: ⁊ niſi ſe correxerit vna cum dominis eorum videlicet demonibus quorū dominium acceptare voluerunt cū hac inobedientia ſua feſtinant ad eternum ſupplicium: prout econuerſo dilecti filij legis obſeruatores ⁊ obedientes exultāt ⁊ ineffabili modo gaudēt in eterna viſione mea cū humili ⁊ immaculato agno factore ſeruatore atqꝫ donatore legis: ꝙ eā in vita pñti ſeruādo guſtauerūt pacē ⁊ i vita btā recipiūt ⁊ induūt pacem perfectiſſimo modo vbi eſt pax vera abſqꝫ guerra quacunqꝫ ⁊ oē bonum abſqꝫ malo ſine moleſtia cuiuſcunqꝫ rei: certa ſecuritas abſqꝫ timore infinite diuitie ſine paupertate: ſatietas abſqꝫ faſtidio: fames abſqꝫ pena: lux abſqꝫ tenebris. vnum ſummum ⁊ infinitum bonū ⁊ nullo modo finitū: quod vtiqꝫ bonum eſt in veritate participatū in omnibꝰ veris guſtationibus: quis homineꝫ in tāto ſummo gaudio collocauit. Sāguis agni in cuius virtute clauis obedientie fuit a rubigine purgata vt cum illa poſſitis ianuam aperire. Indubitanter igitur obedientia virtute ſanguinis ipſam ianuā aperuit. O ſtulti ⁊ inſenſati non differatis vlterius egredi de luto peccatorum ⁊ immunditiarum quia videtur vos valde iocundari facere velut porcus in fetenti luto ſe circū/

uoluens: ⁊ ita facitis ⁊ vos in luto carnalitatis. Ergo relinquatis iniustitias: odium: homicidia: rancores: detractiones: murmurationes: iudicia temeraria: crudelitates erga proximum: furta: mendacia: proditiones: ⁊ inordinatas complacentias diuitiarum vite presentis. Precidite cornua superbie. ſi enim illa precidetis extinguetis odium quod in corde tenetis aduerſus illum qui vobis infert iniuriam. Metimini diligenter iniurias quas irrogatis mihi ⁊ veſtro proximo cuꝫ illis que fiunt vobis ⁊ inuenietis in comparatione veſtrarum iniuriarum quibus offenditiſ me pariter ⁊ proximum veſtrum ꝙ iniurie facte vobis veluti nihil apparebunt. Uos aperte videre poteſtis ⁊ agnoſcere quia dum eſtis in odio cum proximo veſtro vos mihi facitis iniuriaꝫ ex eo quia tranſgredimini ⁊ contēnitis aperte preceptum meū: ⁊ inſuper offenditis illum vos affectu caritatis eruentes atqꝫ priuantes. Iā enim habuiſtis in mandatis vt me ſuper omnia diligatis ⁊ proximum velut voſmetipſos vbi non fuit addita gloſa ſiue poſtilla dicens niſi tibi fecerit iniuriam: immo fuit a mea veritate dictum abſolute que perfectiſſime prius in ſemetipſa ſeruauit ⁊ ita ſimpliciter ⁊ pure vos quoqꝫ ſeruare debetis. Si vero non ſeruatis vobiſmetipſis ⁊ anime veſtre infertis detrimentum vita gratie priuantes illam. Sumatis ergo. Sumatis obedientie clauem cum lumine fidei nec ambuletis vltra cum cecitate tali neqꝫ cuꝫ huiuſmodi frigida tepiditate immo cum feruore caritatis hanc obedientiaꝫ in corde teneatis ⁊ opere vt vna cum obſeruationibus legis in fine gaudeatis eterna felicitate.

De his qui tantum amant obedientiam ꝙ non ſunt contenti de generali obedientia mandatorum: immo ſumunt aliam obedientiaꝫ particularem. Capi.clvij.

Filia cariſſima noueris eē quoſdam in quibus taliter excreſcit amor verſus hanc obedientiam amabilē ꝙ noluūt eē cōtenti ſub obedientia generali preceptorum legis quibus omnes eſtis obligati ſi vultis habere vitam alias in mortem incideretis eternam: vnde ſequendo perfectionem aſſumunt obedientiam ſingularem atqꝫ perfectā videlicet obſeruando precepta atqꝫ conſilia mentaliter ⁊ actualiter. Non enim eſt ignis amoris abſqꝫ proprie ſenſualitatis odio. Igitur igne creſcente tali pariter ⁊ odium augmentatur. Iſti ergo propter odium ſui ad occidendam omnino voluntatē propriam ligare ſe voluūt artius videlicet ſub iugo ſancte religionis vel ipſi ſe ligant extra religionē ad obedientiam alicuius creature ſuā voluntatem ei ſubmittēdo vt expeditius ambulare poſſint ad adaperiendam ianuam eterne vite cum tali claue. Iſti ſunt illi de quibus

tibi dixi ꝙ eligebant obedientiam perfectissimam. Dixi tibi de obediẽtia generali. Sed quõ nosi tue voluñtatis esse: ꝙ ego loquar de hac obedientia ꝑfectissima ꝑticulariter: idõ tibi narrare dispono de ipsa: vt tuo desiderio satisfaciam que tamen illã primam nullo modo derelinquit: sꝫ est perfectior: quia iam dixi ꝙ erãt vnite taliter. ꝙ ab inuicem separari nequeunt. Supra tibi dixi: vnde processit: ⁊ vbi reperitur obediẽtia generalis: ⁊ quid est illud quod vobis aufert illam: nunc vero de particulari tibi dicam non cum extrahendo te ab isto principio.

¶ Per quem modum peruenitur ab obedientia generali ad particularem. Capi. clviij.

Anima que cum amore sincero linguꝫ obedientie sumpsit preceptorum imittando mee veritatis incarnate doctrinam: vt est dictum virtuose semetipsam exercendo: in hac obedientia generali venit ad secundam obedientiam cum eodem lumine cum quo venit ad primam. Quia cum lumine sanctissime fidei cognouit in sanguine humilis agni meam voluntatem: ⁊ amorem ineffabilem quem ei gero: ⁊ fragilitatꝫ propriam que mihi nullo modo respondet cum ea perfectione qua deberet: ⁊ exquirit isto lumine mediãte qualiter: ⁊ quomodo possit amplius propriam fragilitatem conculcare: atqꝫ suam occidere voluntatem: ⁊ mihi cum ampliori perfectiõe reddere debitũ. Ergo perquirendo reperit cũ lumine fidei locũ sancte religionis q̃ ꝓculdubio fundata fuis a spũ sctõ posita veluti secura nauicula ꝓ recipiendis aĩabus q̃ currer volunt ad huiusmodi ꝑfectionẽ: vt eas tutissime ꝑducat ad portũ eterne salutis. Huius nauicule patronus vere spiritussanctus est qui nũquaꝫ in se deficit ex defectu cuiuscũque subditi religiosi qui trãsgressor esset ipsius ordinis. Unde nauiculã istam ꝓculdubio nõ offendit: imo semetipm̃. Et est veruꝫ ꝙ ex defectu tenẽtis gubernaculũ aliqñ nauicula procedit fluctuando. Et isti miserabiles: ⁊ praui pastores illi sunt q clauum huius nauicule recte dirrigere deberent a patrono ꝓpter hũc respectum ibi collocati que nauicula tante delectationis est in semetipsa: ꝙ lingua tua narrare nequiret. Dico ꝙ hec anima postq̃ augmentauerit in se ignem amoris: atqꝫ sancti desiderij cum odio sancto sui reperto loco congruo cuꝫ fidei sancto lumine mortua ingreditur si tamen est veraciter obediens: vꝫ si perfecte seruauit obedientiam generalẽ. Et q̃uis ĩgrederetur ĩperfectã poterit ad ꝑfectionem postea ꝑuenire: imo ꝯgrue ꝑueniet in quantum virtutẽ obedientie voluerit in se exercere: Imo pro maiori ꝑte in principio religionẽ ingredientes ĩperfecti sunt. Quidã enim ĩgrediunt cũ ꝑfectiõe quidam ex leuitate puerili aliqui timore aliqui propter penam aliqui propter blanditias inducti. Totuꝫ

vero conſiſtit ꝙ virtuoſe poſtea in
exercitio quod ſumpſerunt perſeue
rent: vſqꝫ in finem. Ex ingreſſu naqꝫ
primo ſolūmodo nullum iuditium
habere ſine dare poteſtis ſed ſolum
in pſeuerantia virtuoſa: qꝛ plurimi
perfecti videbantur in eoꝝ īgreſſu
qui poſtea miſerabiliter apoſtataue
runt: vel in ordine ſteterunt cuꝫ im/
perfectione multa. Itaqꝫ modus ꝛ
actus cum quibus homines ingre/
diuntur in naniculam quos ordina
ui diuerſis modis eos vocādo iudi/
cari non valent: ſed ſolum affectus
eorum qui perſeuerant intus cum
obedientia vera. Iſta nauicula di/
ues eſt: quia non expedit alicui ſub
dito cogitare de ſuis neceſſarijs: ne/
que ſpiritualiter: neqꝫ temporaliter
quia ſi eſt verus obediens bene ſibi
prouidebitur a patrono nauicule:
vꝫ a ſpiritusancto. Noſti me tibi di
xiſſe quando narraui de prouiden/
tia mea: ꝙ ſerui mei: licet eſſent pau
peres: nunquam tamen erant men/
dici: quia quottidie ſatiſſiebat ipſo/
rum indigentie. Hoc frequenter ex
periuntur illi qui bene ſeruant ordi
nem ſuuꝫ: vnde potes aperte cogno
ſcere: ꝙ quādo regebantur: atqꝫ be/
ne ſeruabantur ordines in flore vir
tutum in vera paupertate ꝛ cuꝫ ca
ritate fraterna nunquaꝫ tamen eis
defuit in aliqua neceſſitate iſta ſub
ſtantia temporalis. Poſtqꝫ vero ſe
tor amoris proprij intrauit viuēdo
ſingulariter: ꝛ obedientia ſancta de
ficiente etiam defuit eis iſta tempo
ralis ſubſtantia. Et quanto poſſidēt
illam in habundantia maiori ſe re/
periunt in maiori neceſſitate: atque
paupertate. Ualde congruum ē ꝙ
vſqꝫ ad minima probent: ꝛ videāt
quem fructum habent ex inobediē/
tia. Nam ſi eſſent obedientes: ꝛ ſer/
uarent votum paupertatis nō tene
rent aliquaꝫ proprietatem: neqꝫ ſin
gularē vitā agerēt: in hac itaqꝫ dul
ci nauicula reperiuntur ample di/
uitie ſanctarum ordinationum edi
torum ab his qui erant veluti tem/
plum ſancti ſpūs cū magno lumine
pariter ꝛ ordine. Conſidera benedi
ctum qꝫ ordinate diſpoſuit nauicu/
lam ſuā: attende franciſcū q̄ta pfe/
ctiōe ac odore pauptatis cū marga
ritis aliaꝝ virtutum ordinauit na,
niculā ſui ordinis illum dirrigēdo
per viam alte perfectionis: ipſe pri/
mus fuit in ipſa nauicula obſeruās
atqꝫ ſequacibus ſuis exhibuit ī ſpō
ſam verā ſanctāqꝫ pauptatē quam
ipſe primus in ordine ſuo aſſumpſe/
rat ī ſe amplexādo vilitatē: atqꝫ ſui
ꝯtemptū: nec optabat alicui creatu
re cōplacere p̄ter vltra voluntatem
meā: imo deſiderabat a mundo rea
liter vilipendi macerādo corpus p
pri : ꝛ voluntatē occidens: ꝛ indui
gloriabatur vituperoſis obprobrijs
atqꝫ penis amore humilis agni cuꝫ
quo clauatus erat: ꝛ affixus in cru/
ce: intantum ꝙ pro ſingulari gratia
fuerunt etiam in corpore ſuo mee
veritatis incarnate vulnera conceſ
ſa: ita ꝙ in vaſe corporis aperte de/
monſtrabatur quid erat in affectu
cordis ꝛ anime ſue. Itaqꝫ ceteris
viam fecit verbo ꝛ exemplo. Sed
forte mihi dices nonne religiones

alie fundate sunt modo consimili? Respondeo quod sic tamen in qualibet religione non est ita principale datum quod omnes a spiritusancto in hoc fundate sint accidit enim: vt in virtutibus omnes virtutes a caritate habent nihilominus alicui vna virtus est propria: et alteri est alia propria: tamen omnes in caritate consistunt. Ita contingit istis. Francisco pauperculo propria fuit paupertas faciendo principium in sua nauicula per amoris affectum in ipsa paupertate cum ordine valde stricto pro gente perfecta: et non communi pro paucis: et bonis: paucos dico quia non sunt valde multi qui perfectionem istam eligant: et attingant ipsi vero propter defectus eorum multiplicati sunt in numero: et in virtute defecerunt: et imminuti sunt non ex defectu nauicule: sed propter inobedientes subditos: atque guberna tores inordinatos. Si autem attendas ad nauiculam tui patris domini dilecti filii mei ordinauit nauiculam suam ordine perfecto: vt videlicet attenderet solum ad honorem meum: atque salutem animarum cum lumine scientie. Super isto lumine principium eius ordinare voluit: non tamen priuari voluit voluntaria paupertate vera: immo iugiter habebat eam: et in signum apertum quod ipsam habebat: et oppositum ei displicebat ipse reliquit in testamento suo pro hereditate filiis: atque successoribus suis maledictionem suam: et meam si possideant aliquam possessionem in singulari vel communi in signum quod elegerat in sponsam istam reginam egregiam: videlicet paupertatem voluntariam tamen pro principaliori obiecto scientie lumen assumpsit ad extirpandum errores: et hereses illo tempore pullulantes. Itaque sumpsit officium vnigeniti filii mei. Et directe videbatur quidam apostolus in mundo cum tanto lumine veritatis: et verbum meum: ibi seminabat expellendo tenebras: et infundendo lucem: ipse fuit vnum lumen: quod ego mundo gratiose concessi mediante gloriosa maria quare dixi mediante maria? Quia maria sibi dedit habitum licet a bonitate mea fuerit hoc officium ipsi marie commissum. Super qua mensa manducare facit filios suos cum lumine scientie? Proculdubio super mensa sancte crucis super qua cruce posita est mensa sancti desiderii vbi comeditur cibus animarum ad honorem meum. Ipse non vult ad alia filios suos attendere: nisi quod in tali mensa cum lumine scientie solummodo perquirant honorem meum: et animarum salutem. Et vt ad alia attendant aufert ab eis huiusmodi curam rerum temporalium ideo vult eos esse pauperes. Hoc indubitanter est apertissime signum quod in fide nullo modo deficiebat dubitando sine prouideretur eis. Non dubitabat: quia fidem formatam induerat: et cum spe firma sperabat in prouidentia mea. Vult insuper vt obedientiam obseruent ad quam obseruandam ipsi venerunt et electi sunt Et quoniam immunda vita lumen intellectus offuscat: et etiam ad isto

fetenti vitio luxurie corporalis vi/ sus impeditur: et offuscatur remedi/ um apponit: vt in eis huiusmodi lu men nullatenus impediatur: et ita perfectius acquirere valeant scien tie lumen. Ideo tertium votum cō tinentie subiūgit. Ab omnibus eni vult obseruari cum vera et perfecta obedientia. Quamuis hodierna die male seruatur ac etiam scientie lu/ cem peruertunt in tenebras illam inficiendo cum superbie tenebris. Non q in se lux ista tenebras habe at: imo solum animabus eorum ex inordinato affectu suo tenebras ir/ rogant. Ubi superbia regnat obedi entia non habitat: iam enim tibi di xi: q homo erat tantum obediens quantum erat humilis: et tantū hu milis quantum obediens: ille vero qui transgreditur obedientie votuz raro seruat votum odorifere conti/ nentie mentaliter que actualiter transgrediendo. Itaqz dñicus iste pater tuus inclitus nauiculam suā ordinauit atqz cum his tribus funi culis alligat: vz cum obedientia cō tinentia: et vera pauptate. Ipse val/ de realiter ordinauit: atqz discretio ne precipua. Nō enim astrinxit ani mas filiorz ad culpam peccati mor talis illuminatus a me vero lumi/ ne prouide disponendo pro illis qui minus pfecti forent. Quia licet om nes obseruantes ordinem in statu perfectionis existant nihilominus etiam in vita presenti vnus altero perfectior est: itaqz perfecti bene sta re possunt in ista nauicula: ipse rea/ liter adhesit incarnate veritati mee ipsius vestigia virtuose sequēdo de monstrando nolle mortem alicuius peccatoris: imo potius: vt conuerta tur: et viuat. Est itaqz laudabili mo/ do larga totaqz iocunda per totum et in omnibus odorifera ē enim vnū viridarium optabile in se. Tamen aliqui miseri nō obseruatores: imo transgressores ordinis quantum in eis est totum fecerunt esse siluestre cum modico virtutis odore priuati lumine scientie: vnde viridarium: hoc in se delectabile satis est inqui/ natum: atqz maculatum ab huius/ modi transgressionibus: sed in prin cipio: non ita fuit erat enim valde floridum: ibi nāqz degebāt viri ma/ gne perfectionis quorum quilibet per modum loquendi videbat apo stolus Paulus cum tanto lumine q eorum oculi nullatenus impedie bantur a quibuscunqz tenebrosis er roribus quin illico soluerentur: et il luminarentur. Aspice gloriosum Thomā qui cū oculo clarissimo no bilis intellectus eius in mea verita te speculabat: vbi lumen supnatu/ rale atqz scientiā infusam ex grā cō quesiuit et hec pmeruit. Quā sciam obtinuit potius p assiduitatem de/ uote orationis q̄ ex humāo studio ipse fuit vna lux ardentissima que non solum in ordine suo resplendu/ it verum etiam in corpore mistico militantis ecclesie tenebras heresuz ac errorz extinxit. Et aspice petrum virginem et martirem qui cum san/ guine suo dedit in tenebris multa/ rum heresum lumen valde per ful/ gidum quas habuit odio taliter q

omnino disposuit ex hoc exponere vitam. Duz vero dixit habebat hec exercitia: vz orare predicare sine di sputare contra perfidos hereticos audiendo confessiones anunciando veritatem atq; quottidie dillatan/ do fidez absq; timore quocunq;. Ne que solum in vita sua fidelissime cō fitebatur ⁊ iuxta posse defendebat illam verum etiam in extremitate sue mortis. Quia post vulnus illud in capite receptum cum vocem am misisset ⁊ attramento careret in san guine proprio digituz immersit. Et quia gloriosus martir iste etiam pa piro carebat inclinando se scripsit in terra simbolum in quo fides cato lica plene cōtinetur. Cor eius arde/ bat in fornace mee caritatis: ideo re trocedere noluit quāuis ego sibi re uelassem occidendum esse. Sed ipse veluti miles intrepidus: ⁊ absque ti more servili sponte voluit in cam/ pum belli procedere: vbi gloriosam obtinuit victoriam. De quampluri bus etiam aliīs enarrare tibi possez qui licet actuale in corpore martiri um non haberent tamen in sancto desiderio iugiter habebāt: atq; por tabant: ꝑut etiam inclitus tuus pa ter dominicus habuit. Ecce quales laboratores iste paterfamilias ī vi/ neam suam transmisit eradicando vitia: virtutes vero plantando. Ue re dn̄icus: ⁊ franciscus erant due columne in ecclesia militanti. Fran ciscus cuz paupertate voluntaria que sibi ꝓpria fuit. Dominicus ve ro cum scientia prout est dictum.

De obedientium excellentia: ⁊ de miseria inobedientium in religiōe consistentium. Capi.clix.

POstq; ego tibi dixi de locis: vz de naviculis istis a spiri/ tusancto taliter ordinatis per hu/ iusmodi patronos licet ipse spiritus sanctus principaliter patronus exi/ stat: ⁊ ostendi tibi aliquam partem de ipsorum virtuosa perfectiōe: nūc volo tibi loqui de obediētia: ⁊ ī obe dientia eorum qui sunt in huiusmo di naviculis loquendo generaliter: ⁊ non in particulari magis de vno ordine q; de alio demonstrando si/ mul inobedientis defectum vna cū obedientis virtuoso profectu: vt ap tius agnoscas vnum propter aliuz quia cōtraria iuxta se posita magis elucescūt. Et qualiter ambulare de/ bet ille qui ingredi: vult naviculaz approbate religionis. Notandum est ergo ꝙ ille qui vult ordinem ali quem sanctum ingredi debet ince/ dere cum lumine sanctissime fidei cum quo lumine cognoscat ꝙ eum oportet occidere propriam volunta tem cum gladio: vz odiī cuiuscunq; sensitive passionis in sponsam illam assūmendo quam ei assignabit cari tas vera atq; sororem suam. Spon/ sam intelligo obedientiam veram: atq; promptam cum sorore sua: vide licet placentia: atq; nutrice que est humilitas: quia si nō haberet iuxta se nutricem istaz obedientia procul dubio fame deperiret. Quoniam ī anima vbi non est virtus humilita tis obedientia subito moritur. Dn

[..]ilitas vero ſola nõ ambulat: imo
ſecum debet habere omni tempore
ſeruam vilitatis ſemetipſam pari/
ter: ⁊ omnia mundana contemnen/
do. Nam anima que ſe vilipendit:
non appetit honores: imo dedecus
atqꝫ contumelias. Et ita mortua de
bet ire letanter ad naviculaꝫ appro
bate religionis cum eſt in etate con
grua. Sꝫ q̄r dixi tibi: ꝙ diverſis eta
tibus: ⁊ variis modis vocabant ho
mines ad religionem ſanctam ĩ quo
cunqꝫ modo quiſqꝫ vocatur ad reli/
gionem ipſe debet acquirere: necnõ
in ſe conſervare perfectionem iſtam
⁊ cum ſancta alacritate feſtinanter
aſſumere clavem iſtius obedientie
religionis que clavis aperit ꝑ mo/
dum loquendi portelum quod eſt ĩ
porta celi. Sicut magna porta ſolet
habere portellum parvũ ſimili mo/
do tales aperire diſpoſuerunt huiuſ
modi portellum õmiſſa clavi ma/
iori: videlicet obedientie generalis
qua celuꝫ aperitur a vulgo ſeculari
Sed ipſi deſiderant cum parva cla
vis portellum huius porte magne
feliciter aperire tranſeundo per vi/
am arduam: ⁊ artam. Tamen a Ja
nua magna non ſeparatur: imo ſtat
in ipſa porta ſicut materialiter attẽ
dere potes clavem iſtam cum dili/
gentia retinere debent: ⁊ in ſe cõſer/
vare poſtquam acceperunt eam: ⁊
non ab ſe abiicere. Et quia veri obe
dientes aperte viderunt cum lumi
ne fidei ꝙ cum onere divitiarum: ⁊
cum gravedine proprie voluntatis
per artum huiuſmodi portellum in
trare nequeunt: abſqꝫ periculoſo la

bore: nec ſedere poſſunt elevato ca
pite quin offendantur: quia velint
nolint oportet inclinare cervicem:
ideo proiiciunt a ſe pondus huiuſ/
modi divitiarum: atqꝫ proprie vo/
luntatis votum obſervando vere
paupertatis voluntario. Nihil om/
nino poſſidere volunt: quia cum lu
mine fidei vident in quantam rui/
nam inde venirent. Et ꝙ ipſi tranſ/
grederentur obedientiam ex eo: q̄r
non ſervarent votum promiſſuꝫ ve
re paupertatis. Et ipſi devenirent
ex hoc in ſuperbiam elevatum ca/
put habẽtes ex voluntate propria.
Et ꝙ cuꝫ aliquando compellantur
obedire cervicem inclinarent violẽ
ter: ⁊ inviti non ex humilitate q̄ vio
lentia caput infringerit voluntati
proprie complectens obedientiam
illam cum prelati diſplicentia pari/
ter ⁊ ordinis. Poſt hoc autem facil
lime ruerent in aliam tranſgreſſio/
nem: vꝫ incontinentie. Quoniã ille
qui non ordinavit appetitum: nec ẽ
exutus temporali ſubſtãtia multas
converſationes aſſũmit inveniendo
multos amicos euꝫ amantes ex uti
litate propria. Poſtmodum ab ali
is communibus converſationibus
proceditur ad ſecretas familiarita/
tes. Corpus eorum in deliciis nutri
unt: quia non habent humilitatem
in nutricem: neqꝫ ſororem ſuam vili
tatem: ideo morantur in ſui damna
bili concupiſcentia cum magna cõ/
moditate corporali non tanq̄ ve/
ri religioſi: immo veluti diſſoluti
domini ſeculares : alienaverunt
a ſe vigiliam: ⁊ orationem. Hec

⁊ multa alia faciunt tales: quoniã
habent ad expendendum: nam ſi nõ
haberent eis minime contingerent
talia ⁊ incidunt in mundiciam cor
poraliter vel mentaliter. Et ſi quan
doq; ſe propter verecundiam abſti
nent: vel q2 carẽt opportunitate: nõ
abſtinent a mala voluntate: q2 quo
dammodo videtur impoſſibile ꝙ il
le qui multas habet cõuerſationes
⁊ in delicijs viuere delectatur: ⁊ in/
ordinate cibaria ſũmit: abſq; vigi/
lia: ⁊ oratione mentem in ſe valeat
conſeruare puram. Et ideo perfect⁹
obediens videt a remotis cũ lumi
ne ſanctiſſime fidei malum: atq; de
trimentum quod eueniret ei poſſi/
dendo ſubſtantiam temporalem: ⁊
eundo cum pondere proprie volun
tatis. Et attente conſiderat: ꝙ eum
tranſire omnino oportet per artum
huiuſmodi portellum: ⁊ ꝙ tranſiret
inde cum morte: ⁊ non cum vita: q2
non aperuiſſet illud cum claui obe/
dientie: nam tibi dixi: ꝙ eum omni
no oportet tranſire. Et ſic eſt ꝙ niſi
forte diſcedat ab ordine ſancto ve/
lit: vel nolit oportebit eum trãſire p
artam viam obedientie ſui prelati.
Et q2 perfectus obediens deo: ⁊ or/
dini ſuo ſe leuat: vltra ſe propriam
ſenſualitatem ſubiugendo: atq; ſu/
per ſenſus proprios erigendo ſemet
ipſum cũ fide viua introduxit odi
um in domum anime ſue veluti ſer
uum: vt expellat inimicum: v3 amo
rem proprium ex eo: q2 nullo modo
vult: vt amantiſſima ſponſa ſua quã
ſibi vera caritas aſſignauit: ⁊ cum
lumine fidei diſponſauit: videlicet
obedientia quomodolibet offenda/
tur. Et ideo cum ſancto rigore ſuũ
inimicum expellit inde: atq; intro/
ducit ibi ſociam: ⁊ nutricem ipſius
amantiſſime ſponſe ſue. Odium ex/
pulit inimicum amor autem obedi
entie introducit amatores predicte
ſponſe ſue: videlicet virtutes veras
atq; reales vna cum ordinis obſer/
uantia laudabili. Unde iſta ſponſa
dulcis ingreditur ad animam cum
ſorore ſua: videlicet cum patientia
vna cum ſua nutrice que quidem ẽ
humilitas aſſociata cũ vilitate: at/
que diſplicentia ſui. Igitur ex quo
intrauit in pacifica quiete poſſidet
omnia: quoniam inimicos ſuos ex/
pulit extra. Moratur iugiter in vi/
ridario vere continentie cum ſole
luminis intellectus: vbi eſt pupilla
fidei habens in obiectum veritatẽ
incarnatam: quia ſolummodo veri/
tatẽ habet in obiectũ. Ibi eſt ignis
affectuoſe caritatis q calefacit om/
nes amicos: ⁊ ſocios ſuos ex eo ꝙ ob
ſeruat ordinis obſeruantiam: ⁊ obe
dientiam cum amore ſuccenſo. Qui
ſunt inimici qui ſtant extra princi/
palis inimicus eſt amor ꝓprius qui
producit in anima ſuperbiam ini/
micus caritatis: ⁊ humilitatis: im/
patientia que patientie cõtraria/
tur inobedientia contrariatur obe
diẽtie infidelitas aduerſatur fidei
preſumptio cum vana ſpe ſuarum
virium minime concordat cum ve/
ra ſpe quam anima debet in me po
nere: ⁊ habere: iniuſtitia non habet
cum ſancta: iuſtitia conformitatem
nec imprudentia cum ſalubri pru/

dentia:nec in temperantia cuʒ tem
perantia:neq; transgreſſio manda/
torum ordinis cum eorumdem ob/
ſeruantia: neq; male cōuerſationes
huiuſmodi ſceleratorum cum con/
uerſatione bonorum: imo ſunt ini/
mici:⁊ faciunt derelinquere mores
ordinis cū obſeruātia ſalubri. O m/
nes iſti ſunt inimici crudeles eius:
⁊ iracundia militat aperte contra
beniuolentiam crudelitas ꝯtra pie
tatem ira contra benignitatem odi
um virtutum contra dilectioneʒ ip
ſarum immundicia contra purita/
tem negligentia contra ſollicitudi/
nem ignorantia contra ſcientiam:⁊
agnitionem ſomnolentia contra vi
giliam:⁊ orationem continuam. Et
quia cum lumine fidei cognouit ꝙ
omnes iſti erant inimici qui conta/
minare ſponſaʒ: hanc videlicet obe
dientiaʒ exoptabant:ideo miſit odi
um:vt eos expelleret:⁊ amorem: vt
amicos induceret. Odium ergo cū
gladio ſuo propriam:atq; peruerſaʒ
voluntateʒ interimit que voluntas
ab amore proprio nutrita vitaʒ im
pendebat inimicis iſtis obedientie.
Sed amputato capite inimico prin
cipali per quem alij conſeruaban/
tur:⁊ iuuabantur anima libera re/
manet:⁊ in pace ſine bello:quia non
habet contra ſe dimicantem: quoni
am anima remouit: ⁊ abſtulit a ſe
quicquid ei triſtitiam: ⁊ amaritudi
nem negabat. Quam itaq; guerrā
habet verus obediēs? Nunquid ha
bet ab iniuria guerram? Non ex eo
q: patiens eſt patientia nanq; eſt ſo
ror obedientie. Nunquid ab oneri/
bus ordinis moleſtat in corde? Nō
ex eo q: obedientia voluntarie facit
ea ſeruare. Nūquid obedientia gra
uis ſui prelati prebet ei penaʒ mo/
leſtam ⁊ inordinatam? Non:q: con
culcauit: ⁊ abnegauit voluntatem
propriam:nec optat inueſtigare vo
luntatem prelati ſui:nec illam iudi
care: ſed cum lumine fidei iudicat
voluntatem meam in eo credens in
veritate ꝙ clemētia ſancti ſpiritus
ordinauit ipſum precipere ſiue non
precipere:prout eſt oportunum pro
ſua ſalute. Nunquid aliquando
nauſeam ſiue diſplicentiam habet
ordinis exercitia vilia facere ſiue
tollerando ꝯtumelias iniurias: vel
improperia ſibi facta: vel dicta ſiue
quādo vilipenditur ab aliquo? Nō
ex eo q: concepit amorem ad vilita
tem:atq; diſplicentiam ad ſemetip
ſum cum odio perfectiſſimo:imo cū
ſancta pacientia letatur:⁊ exultat ī
iocundo gaudio cum ſua ſponſa: vi
delicet obedientia peramabili. Ip/
ſe de nullo triſtatur vnq;. Niſi ſolū/
modo de offenſa quam videt irroga
ri mihi creatori ſuo. Cōuerſatio ſua
eſt cum illis qui me timent: ⁊ amāt
in veritate. Et ſi quandoq; conuer/
ſatur cuʒ his qui ſeparati ſunt a vo
luntate mea non facit: vt conformi
tatem velit habere cum defectibus
eorum:imo ſolum: vt eos a ſuis de/
fectibus extrahat. Quia cum cari/
tate fraterna bonum quod eſt in ſe
porrigere vellet omnibus attenden
do:ꝙ maior honor:⁊ gloria mihi re
ſultaret in plurimis ordinem obſer
uantibus ꝙ̄ in eo ſolummodo. Et

ideo conatur vocare seculares atq;
religiosos verbo exemplo ⁊ oratio/
ne siue quocunq; modo potuerit ad
viam eterne salutis iuxta posse sata
gens eos extrahere de tenebris pec/
catorum. Itaq; conuersationes ve/
ri obedientis vtiq; bone sunt ⁊ per
fecte siue sint cum bonis ⁊ iustis vel
cū iniustis ⁊ peccatoribus ex ordia/
to affectu ⁊ eius amplitudine cari/
tatis. de cella sibi facit celū vbi quo
tidie delectatur loqui mecum ⁊ eti
am virtuose conuersari cuȝ amoris
affectu fugiens otium cum humili
oratione continua. Quando vero
cogitationes ex illusione diabolica
sibi superhabundant in cella mini/
me se ponit ad sedendum in lecto ne
gligentie vacans in ocio nec inuesti
gare satagit ex rōne cogitatiōes oc
currentes vel ociosa iudicia: imo sol
licite fugit ocium leuando super se
cum odio super carnalem sensuȝ cū
humilitate vera ⁊ patientia tollerā
do labores quos in sua mente sentit
⁊ cum vigilia ⁊ oratione cōtinua re
sistit vigilante sui intellectus oculo
in me prudenter attendēdo cum lu
mine fidei ꝙ sum eius adiutor ⁊ ꝙ
ego possum scio ⁊ volo in omnibus
ei subuenire: ⁊ ideo brachia mee bo
nitatis aperio vt ipse sollicite fugi/
at a semetipso recurrens ad me. Si
vero sibi videtur ꝙ oratio menta/
lis ex magno labore atq; tenebrosa
mente sibi deficiat vocaleȝ assume
re debet vel aliud exercitium corpo
rale vt oratione vocali corporaliq;
exercitia fugiat ocium ⁊ cum lumi
ne respiciat in me qui cuncta sibi ca

ritate paterna concedo: vnde ꝑ ve/
ram humilitatem se reputabit indi
gnum habere quietem atq; pacem
in mente sicut alij serui mei ⁊ dignū
habere penas quia in mente sua iaȝ
seipsum vilipendit cum odio sancto
⁊ improperio sui. Tali non videtur
ꝙ se possit saciare in tollerando pe/
nas: neq; tamen ex isto deficit in spe
prouidentie mee sed cum viua fide
ac obedientie claui transit in presen
ti mari procelloso in nauicula san/
cte religionis. Et ita cellā inhabitat
valde fructuose fugiens ociuȝ vt di
xi. Obediens vult esse primus qui
choruȝ ingrediatur ⁊ vltimus egre
diens. Et quando videt aliquem ex
fratribus esse magis obedientē atq;
sollicitū ꝗ ipse sit: habet ex hoc vnā
sanctam inuidiam ⁊ anullationem
⁊ ideo conatur virtutem illam au/
ferre sibi non tamen exoptans ꝙ in
nullo minuatur quia si hoc optaret
proculdubio videretur esse priuat⁹
caritate fraterna obediens nisi ne/
cessitate cogente nunquā refectoriū
deserit: imo quotidie visitat illud
valde nāq; delectatur in mensa sta/
re cum pauperculis. Et in signuȝ ꝙ
ipse taliter delectabatur vt vitaret
occasiones relinquendi refectorium
ipsum abstulit a se substantiaȝ tem
poralem obseruando vere pauper/
tatis votum: ⁊ cum tanta perfectio
ne ꝙ etiam corporalem indigentiā
cum quedā imperio sibi conseruat:
cella sua reperitur plena odore pau
pertatis ⁊ minime panis. Neq; co/
gitando laborat pro custodia ne for
te latrones ei surētur: vel ꝙ alique

tinet pãnos eius deuorent sine cor/rumpant. Et si quid ei donatum ex titerit minime laborat ad reconden dum ex eo quia libere communicat omnia cum fratribus non excogitã do pro die crastina: sed in die presen ti sultũmodo sibi cibaria recipit: solũ cogitando de regno celorum ⁊ quõ verã obedientiã valeat in se perfe/ cte seruare: ⁊ quia per viam humili tatis obseruat amplius ipse se subij cit ita puo sicut ⁊ magno ⁊ ita pau/ peri sicut ⁊ diuiti oĩuz se seruum exi stimat nullum aliquando recusan/ do laborem vt omnibus caritatiue seruiat. Uerus obediens non optat obedientiam perficere suo mõ neq̧ tempus eligere neq̧ locuz sed iuxta modũ ordinis atq̧ prelati sui: ⁊ oĩa facit absq̧ pena sine tedio mentis. Perfectus ⁊ verus obediens per/ transit cum ista dulci claue per ar/ tum ⁊ arduum portellum ordinis valde cõmode sine difficultate vel violentia quoniam obseruauit ⁊ ob seruat votum electe pauptatis vna cum odorifera continentia ⁊ obedi entia. Recusauit ⁊ aufugit altitudi nem elationis atq̧ superate caput humiliter inclinans obediẽtie ideo non infringitur ei caput ex impatiẽ tia: sed in omnibus est omnino pati ens cum fortitudine ⁊ longa perse/ uerantia que multum amicat obe/ dientie. Insidias ⁊ infestationes de monum verus obediens illesus eua dit mortificando ⁊ macerando cor/ pus illud exuendo huius vite deli/ tias atq̧ concupiscentias ⁊ induen do labores ordinis cum fide forma ta nesciens vel nullo modo retinẽs indignationẽ veluti paruulus qui cito patris verberum obliuiscitur. Ita facit iste libentissime tradens obliuioni quãlibet iniuriam verbe rum vel verberũ sine reprehẽsionez siue disciplinã licet etiam iniustam quam ab ordine vel a prelato suo re cepisset: qui vocatus indilate men/ te pacifica redit ad eum nullo mo/ do passionatus vel commotus ira: rancore vel odio: sed cum filiali be/ niuolentia ⁊ humili mansuetudine. Isti sunt illi paruuli de quibus in/ carnata mea veritas ait in euange lio. Sinite paruulos venire ad me: talium est enim regnum celorum. Et iterũ qui se nõ humiliaacrit vt paruulus iste idest ꝙ habeat eius conditiones ⁊ innocentiam non in/ trabit in regnum celorum. Naz qui se humiliat exaltabitur: ⁊ qui se ex/ altat humiliabitur. hoc idem asse/ ruit ipa veritas in euangelio. Item isti paruli humiles qui amore mei effecti sunt subditi cum obedientia vera minime recalcitrantes ordini siue prelato suo merito sunt exalta ti cum veris ciuibus eterne vite a me summo ⁊ eterno patre vbi re/ munerantur ex omnibus laborib⁹ eorum ⁊ in presenti vita gustãt arã ipsius vite.

Quomodo veri obedientes a do centuplum accipiũt. ⁊ qualiter hoc intelligitur. Capi. clx.

IN iſtis paruulis amantiſſima filia perficitur verbũ illud qđ veritas mea dicit in euangelio. Cũ enim a Petro fuiſſet interrogatꝰ. Ecce reliquimus omnia ⁊ ſecuti ſumus te quid ergo erit nobis illico reſpondit inter cetera centuplum accipietis ⁊ vitam eternam poſſidebitis: quaſi dicat. Bene feciſti petre quoniam alio modo me ſequi non poteras. Ego autem in vita preſenti centuplum tibi dabo. Sed filia cariſſima quod eſt illud centuplum quod poſtmodum eterna vita ſequtur. Quid in hoc exprimere voluit ipſa mea veritas. Nunquid de ſubſtantia tẽporali. Non quippe: quãuis aliquotiens in elemoſinario etiam iſta temporalia multiplicari faciam de quibus ergo voluit exprimere: de illo quod exhibet volũtas eius propria que ſeipſam vnicã prebet ⁊ pro hac vna voluntate centũ habebit ideſt caritatem. Sed quare centenarius iſte numerus exprimitur: ex eo quia numerus iſte perfectus eſt nec addere potes vltra niſi reincipias a primo. Ita caritas vltra ceteras virtutes eſt itaqꝫ perfectiſſima qꝛ nemo poteſt ad virtutem perfectiorem aſcendere: potes vtiqꝫ recipere a recognitione tui ⁊ immerito creſcis ⁊ augmentas ip̃m numerum centenarium: ſed tamen ad illum numerũ ſolũmodo peruenis. Hic eſt ille centenarius numerus qui datus eſt illis qui dederũt vnum videlicet vnicam ipſorũ voluntatem in obediẽtia generali vel in iſta particulari multo fortius cũ iſto centenario hẽtis vitã eternam qꝛ ſola caritas eſt illa que tanqꝫ dominatrix ingreditur atqꝫ ſecum introducit aliarũ virtutum fructum: ſed ipſe foris imorant̃. Ingreditur igit̃ ad me vitã eternã in quo beati vitã durabilẽ hñt. Illuc fides minime aſcendit. habent enim ibi beati per experientiam ea que per fidem in ſeculo crediderũt: neqꝫ ſpes aſcẽdit ex eo qꝛ poſſident ea que ſperauerunt. Et ita contingit in aliis virtutibus. Itaqꝫ ſola caritas ĩtrat velut regina poſſidendo me poſſeſſionem eiꝰ. Uides ergo q̃ iſti paruuli mei centuplum accipiunt ⁊ poſtea vitam eternam in preſenti vita recipientes ignem diuine caritatis quam ſignificari diri per centenarium numerum. ⁊ quoniam a me recipiunt hunc numerũ centenariũ in admirabili gaudio cordiali quotidie morantur: quoniã in vera caritate nulla triſtitia conſiſtit imo ſolũmodo gaudium iocundum. Ipſa nãqꝫ cor admirabili modo dilatat. Illud enim efficit valde libertum ⁊ ſincerum non artũ ſine duplex. Illa que vulnerat̃ iſta dulci ſagitta non oſtendit vnũ in facie vel in lingua ſi habeat oppoſitum in corde nõ ſeruit alicui ficte vel habet aliquam ambitionem ex eo quia vera caritas aperte procedit in omni negotio ſuo cum omnibus vnde certum eſt q̃ anima que poſſidet illam non incidit in penam nec in triſtitiam afflictiuam: nec ab obediẽtia diſcordat vnquã ſed eſt obediens vſqꝫ ad mortem.

De miſera peruerſitate inobediē
tium ⁊ de defectibus procedentibꝰ
ab inobedientia. Capi.clxi.

INobediens vero facit oppoſi/
tum q2 ſtat in ordine cum tan
ta pena miſera ⁊ infructuoſa pro ſe
⁊ alijs ꝙ in preſenti vita guſtat arā
inferni quotidie nāq3 cōſiſtit in ſua
confuſione triſtitia ⁊ conſciētie ſti/
mulo cū diſplicentia non ſolūmodo
ſui prelati ſed etiā ordinis inobedi/
ens effectus eſt incōportabilis etiā3
ſibimetipſi. Attende dilectiſſima fi/
lia illum qui votū fecit ⁊ aſſumpſit
obedientie clauem quō valere pōt
exiſtens inobediēs ipſe fecit ſemet/
ipſum ſeruum inobedientie cōſtitu
ens illam dominā ſuam cū ſocietate
īpatientie que proculdubio nutrit
a ſuperbia cū propria cōplacentia
que ſuperbia ſicut iā dixi naſcit in
amore ꝓprio oppoſita aīa, facit his
que tibi dixi de obediētie ſuo meo.
Ergo quō pōt iſte miſer eē ſine ama
ra pena. priuatus eſt enim affectuo
ſa caritate: neceſſarium eſt ēt cu3 in
clinare ceruicem violēter a propria
voluntate declinantē obediētia cō/
pellente: ſuperbia vero ſuadet ⁊ in
ducit vt illam erectam habeat: oēs
voluntates eius ab ordinis volūta
te diſcordant: ordo precipit obedien
tiam: ipſe vero diligit inobedientiā
ꝑcipit voluntariā paupertatē: ipſe
vero fugit eam poſſidendo ⁊ optan
do diuitias vult obſeruari continē
tiam ⁊ iſte miſer vult imonditiā. qn̄
religioſus iſta tria vota tranſgredi/
tur amantiſſima filia cariſſima ca/
dit in ruina3 ⁊ in tot miſerabiles de
fectus ꝙ etiā aſpectus eius nō ap/
paret viri religioſi imo potius vni/
us demonis incarnati ſicut alibi ti/
bi plenius enarraui. Adhuc aliq̄
nunc addam vt apertius īntelligas
illorum vitabilem fraudē atq3 fru
ctum quem ex inobedientia lucran
tur ac etiam ad cōmendationē obe
dientie: ſte miſer eſt ab amore pro/
prio fraudatus quoniam oculus in
tellectus eius cum fide mortua ſibi
poſuit ī obiectu3 cōplacētiā proprie
ſenſualitatis atq3 mundanas vani
tates: egreſſus eſt a mundo ſolūmo/
do corpore ſed in eo manſit affectu.
Et q2 ſibi videtur obediendo labo/
rare vult inobediens eſſe pro vitan
do labore: ipſe autem in maximū la
bore3 incidit: nā obedire cōpellitur
amore vel violentia. O qualiter eſt
a ſuo deſiderio fraudatus: nemo ta/
men cum decipit niſi ipſe volendo
ſibi complacere ſibi diſplicet: nam
opera ſua ſibimetipſi diſplicent que
facit inuitus per obedientiam in/
uitam: optant enim in delectabili
conſolatione manere atq3 ſibi face/
re vitam eternā in vita preſenti bre
uiſſima. Ordo autē vult ꝙ ipſe pe/
regrinus exiſtat ⁊ hoc iugiter oſten
dit ei: q2 quando ſedet in aliquo lo/
co ſibi gratioſo pro cōplacentia ſua
quā ibi reperit ⁊ eſt ab ordine muta
tus inde in tali mutatione penam
habet ex eo q2 propria voluntas vi
uens optat oppoſitū: ⁊ ſi non obedi/
ret haberet inde diſciplinam ab or/
dine: itaq3 iugiter in tormento mo/
ratur. Aperte vides ergo ꝙ decipit
iſte ſemetipſum volēdo penam eius

dere cadit in penam valde grauiorẽ quia per cecitatem eius agnoscere nequit viam obedientie sancte: que via veritatis est in vnigenito filio meo saluberrime fundata que penã aufert cuilibet obedienti: ꝛ ideo vadit per viam mendati reputãs ibi consolationem inuenire: tamẽ non inuenitur ibi aliud ꝙ amaritudinẽ ꝛ penam. quid eũ ad hoc adducit. Amor quem ex propria passione cõcepit ad inobedientiam. Iste veluti stultus vult in hoc procelloso mari super brachia propria nauigare cõfidens in suo miserabili ꝛ infimo sensu neqꝫ nauigare vult absqꝫ labore super brachia prelati sui ordinis. Iste moratur in nauicula religiõis corpore sed non corde: imo iaꝫ ex desiderio videtur inde egressus: ordinis transgrediendo cerimonias ꝛ ordinationes atqꝫ tria vota que seruare promisit in sua professione. Ipse quippe moratur in mari valde procelloso ꝛ in magna tẽpestate illesus a ventis valde contrariis ꝛ solummodo per pannos alligatus videtur esse nauicule: habitum ordinis videtur habere in dorso sed non habet in corde. Iste minime frater sine religiosus est: sed vnus homo vestitus. Homo quidem in humana forma sed in effectu ꝛ in suo modo viuendi peior est animali sine rõne. Nõ ne si haberet visum alicuius rationis aperte cognosceret ei difficilius esse nauigare super brachia propria ꝙ super aliena. Quomodo nõ attendit ꝙ stat iugiter in periculo mortis eterne ꝙ primũ ille pannus a nauicula solueretur morte interueniente nullũ remediũ vlteriꝰ inuenire posset. Ista proculdubio nõ videt quia nubes amoris ꝓprij vnde processit inobedientia priuauit eum omni lumine quare videre nequit huiusmodi periculum atqꝫ detrimentum eius. Igitur valde miserabili modo se decipit quem fructum habet atqꝫ producit arbor istiꝰ iobediẽtis fructũ vtiqꝫ mortis ex eo quia radix affectus eius est in supbia plantata que processit a cõplacẽtia ꝛ ab amore proprio sui vnde cuncta corrupta producuntur inde videlicet flores: folia: fructus: ꝛ vniuersa que pertinent ad ipsam arborem ex toto maculata sunt ꝛ corrupta: ꝛ principales rami valde sunt infecti videlicet ramus obedientie paupertatis ꝛ ꝯtinẽtie. Tres isti ramiꝰ continentur in stipite huius arboris videlicet affectus animi qui male plantatus est vt iaꝫ dixi. Folia que ꝓducit hec arbor verba corrupta sunt in tali forma ꝙ in ore cuiuscunqꝫ scelerati secularis essent valde indecentia. Si vero contingit ꝙ talis habeat annũciare populo verba salutis ꝛ euangelica pronunciat illa non affectu sincero simpliciter ad pascendas animas isto sancto semine verbi mei immo potius attendit ad aures audientium demulcendas verba polita ꝛ ornata proferendo: vt idem postea comẽdetur a populo: si flores huius arboris attendas proculdubio putridi sunt videlicet varie cogitationes ꝛ vane quas auide ꝛ sponte recipit ꝛ

acceptat in quibus opinio frequentissime delectatur & illo modo eas nutrit & augmentat non vitando loca pariter & vias vnde procedunt immo sollicite perquirit vt iniquitatem cum effectu perficere possit. Que quidem sunt fructus qui vite gratiam aufert: ei inferendo mortē eternam: & iste fruct⁹ ab arbore vna cum flore generatus qualem fetorem exhalat: vtiq3 fetorem inobedientie in malum iudicans in corde suo prelati voluntatez & illam inuestigando perquirens vtraq3 expedia: fetorem etiam immunditie cū complacentia multarum conuersationum cum infelici vocabulo deuotarum. O miser homo nō aduertis q sub vocabulo & sub isto colore deuotionis aliquando sequitur acies filiorum. hunc fructum habes ab inobedientia tua quia non habuisti filios virtutum vt ille verus obediens. Tu vero calide procuras prelatum tuum decipere siue circūuenire quando vides q ipse denegat ea que tua peruersa voluntas exposcit cum folijs verborum aliquando blandiendo vel adulando siue cōminando vel improperando procedens cum irreuerentia magna vsq3 quo per phas & nephas obtineas ab eo que cōcedere nolebat. Tales nullo modo sciunt vel nolunt fratrem suum supportare in aliquo. ipsi quoq3 nequeunt tollerare vel vnum verbum minimum alicuius reprehensionis: sed illico manifestant venenatum impatientie fructum odij & iracundie contra fratrem suum iudicando sibi pro malo factum quod est in veritate pro bono suo & ita quotidie scandalizatus viuit in pena corporis & anime. Quare displicent ei frater suus Quia sibimetipsi carnali modo cō placuit. Ipse fugit a cella quemadmodum a veneno quoniam egressus est a cella notitie sui vnde processit ad inobedientiam & ideo nequit in materiali cella consistere. Insuper ad refectorium renuit accedere nisi sicut ad locum sibi valde contrarium dum habet ad expēdendum: si vero non habet ex necessitate vadit illuc. Ergo benefecerūt obedientes volentes obseruare pau pertatis votum vt nihil omnino haberēt ad expendendum vt ipsi nullatenus extraherentur a suaui mensa refectorij vbi verus obediens in pacifica quiete nutrit animam suam vna cum corpore. Ipse minime laborat in preparando sibi cibaria delicata sicut agit ille miser inobediens cuius gustui refectorium videtur amarum: & ideo fugit ab eo. Ad chorum visitandum quotidie vult esse vltimus. primus autem ad exeundum labijs suis appropinquat mihi. cor autem eius elongatur a me. Capitulum vero timore disciplinę libentissime fugit quandocūq3 commode potest. Ibi vero permanendo stat cum quadam verecūdia in mente sua confusiua quā verecundiā habere noluit in cōmittēdo culpas. Non enim erubuit etiā aperte perpetrare culpas mortaliū peccatorum: & quid est horū in cā. Ino

bedientia nullū exercitium sanctuȝ habet non vigiliam non orationem neqȝ soluȝ oratione mētali caret: verum etiam vocalem ad quā est obligatus frequētissime dereliquit: nec habet iste miser inobediens caritatem fraternam ex eo q⁊ nō amat aliquem nisi semetipsum nō amore rationali sed amore bestiali: tot induhic mala sunt que occurrunt inobedientibus atqȝ tot sunt infelices eorum fructus q̄ lingua tua eos explicare non posset. O misera ⁊ infelix inobedientia que spolias aīaȝ oī virtute illam omni vitio vestiens. O misera ⁊ infelix inobediētia que priuas animam obedientie lumine auferens ei pacē inferendo ei guerram auferens ei vitam inferendo mortem. extrahis eā a nauicula sanctarum obseruantiarum ordinis ⁊ in mari procelloso suffocari facis eā nam ipsam inducis ad nauigandū super brachia sua ⁊ non ordinis tu induis illam omni miseria ⁊ cogis eam inedia cruciari quoniam aufers ab ea cibum atqȝ meritum obedientie: tu prebes ei continuā amaritudinē ⁊ eam priuas omni dulci consolatione ⁊ omni bono ⁊ inducis eam in omne malum: ⁊ in vita p̄senti facis eam arram experiri cruciatorum tormentorum: ⁊ si huiusmodi miser homo se non correxerit anteq̄ isti pāni soluantur a nauicula morte mediante infelix hec inobedientia conducet animam ad ignem eternum vna cum demonibus qui p̄pter inobedientiam a celo fuerūt expulsi q⁊ mihi rebelles extiterunt ⁊ in profunduȝ iuerunt: ⁊ ita tu miser inobediens q⁊ fuisti rebellis obedientie ⁊ huiusmodi clauem obedientie cum qua debebas aperire tibi celi ianuam a te proiecisti cum inobedientie claui tibi tartarum aperuisti.

De illorum perfectiōe qui viuūt in religione tepide quāuis a mortali peccato se custodiant ac de remedio per eos habendo. Capi.clxij.

Dilectissima filia quot sunt hodie qui pascuntur in ista nauicula cum defectibus multis proculdubio quāplurimi sunt in tantū q̄ valde pauci reperiuntur veraciter obedientes: verū est q̄ inter perfectos ⁊ huiusmodi miserabiles plurimi sunt in ordine viuentes cōiter qui neqȝ perfecti sunt vt expedit ⁊ eē deberent neqȝ mali q⁊ conseruāt aīam a peccato mortali. Morantur igitur in quadam animi tepiditate siue negligentia cordis ⁊ nisi vitam suam exerceant virtuose cum ordis obseruantia in magno periculo consistunt: ⁊ ideo necesse est eis habere magnā sollicitudinē: nec ita dormitare debent in tali tempore sed a negligentia sua consurgere: quia si remanerent in ea proni ⁊ apti sunt ad casum atqȝ ruinam: ⁊ si contingat eos non cadere pertrāsibūt cū quadā humana cōplacentia cum ordinis colore colorata studētes ampli/

us exterioꝛes cerimonias obſeruare
q̄ ipſum oꝛdinem: ⁊ aliquādo ſunt
apti ex defectu luminis vt iudicent
illos valde temere qui ſeruant oꝛdi
nē valde perfectius q̄ ipſi lꝫ in mi
noꝛi perfectione cerimonīas exterio
res obſeruent quarū ipſi gloꝛiantur
eſſe multū obſeruantes. Itaqꝫ qua/
litercunqꝫ confiderent eſt eis valde
noxium in obedientia cōmuni per/
manere vꝫ cum tanta tepiditate ⁊
negligentia pertranſire cū obedien
tia: nam valde laboꝛant ⁊ cuꝫ pena
multa qꝛ frigido coꝛdi laboꝛioſum
eſt etiam aliqua leuia poꝛtare. Ipſi
multū habent laboꝛem cum modi/
co fructu ⁊ offendunt illam perfe/
ctionem ad quaꝫ ingreſſi ſunt ⁊ obli
gati ſunt obſeruare quāuis mala
minoꝛa faciant q̄ alij de quibus ti/
bi ſupꝛa narraui: tamē ipſi male fa/
ciunt ex eo ꝙ minime diſceſſerunt a
ſeculo vt cum claui generalis obedi
entie mandatoꝛum celi ianuā aperi
rent imo cum claui ſingularis obe/
dientie conſilioꝛum atqꝫ manda/
datoꝛum oꝛdinis que clauicula ſin
gularis debet eſſe ligata cum funi/
culo vilitatis videlicet ſemet ipſum
vilipendendo qui humilitatis cin/
gulo ſit appenſus ⁊ aſtringi manu
amoꝛis igniti ſicut iam audiſti. No
ueris amātiſſima filia, ꝙ iſti bene
ſunt apti magnam attingere perfe
ctionem inquantum voluerint exer
cere ſe virtuoſe quia pꝛopinquioꝛes
exiſtunt q̄ alij miſeri: ſed aliquo mo
do cum difficultate maioꝛi remouē
tur ab imperfectione ſua tales tepi
di iuxta gradū ſuuꝫ q̄ iniqui remo
uea ntur ab eoꝛum iniquitate: ⁊ eſt
ibi ratio quoniam iniqui conſciētia
demonſtrante manifeſte cognoſcūt
⁊ intelligunt ꝙ male faciunt. vnde
ſiquis eos interrogaret vtruꝫ male
faciant: reſponderent: ita. Sed victi
fragilitate ſiue concupiſcentia qua
moleſtantur videtur ꝙ abſtinere
nequeant vel a tali culpa reſipiſce/
re quāuis hoc nō eſt verum qꝛ cum
auxilio meo poſſunt egredi ſi volūt
nihilominus aperte cognoſcunt ꝙ
male faciunt cum qua notitia faci/
lime poſſunt egredi ſi placet eis: ſed
iſti tepidi qui neqꝫ notabile maluꝫ
agunt nec etiam notabile bonū nō
agnoſcunt inhertiam ſiue tepoꝛem
ſui ſtatus nec in quanto diſcrimine
moꝛantur non agnoſcentes emēda/
re ſe minime curāt nec etiā quoquō
curant vt illud eis oſtendatur ⁊ ſi
monſtratur eis ex tepoꝛe coꝛdis in
aſſueta longa conſuetudine quoti/
die perſeuerant alligati. Quis er/
go modus erit vt ab hac ſua inher/
tia cōſurgant. Modus eſt iſte ꝙ ac
cipiant ligna notitie ſui cum odio
ſancto pꝛopꝛie reputationis atqꝫ cō
placentie ac ipſa ligna feruenter in
igne mee caritatis immittant de/
nuo deſponſando ac ſi in oꝛdine tūc
intrarent obedientie vere ſponſam
anulo ſanctiſſime fidei nec vltra
doꝛmiant in tali ſtatu: quia mihi
valde diſplicet ⁊ eſt eis valde dam/
noſum. Iſtis nāqꝫ tepidis valde cō
grue competit illud verbum quod
in apocalipſi ſcribitur: vtinam cali
dus vel frigidus eſſes: ſed quia tepi
dus es ideo vomere te incipiam ex

ore meo: videlicet eo modo quo di/
xi: quia nisi resurgat a tali tepore
casurus est. ⁊ cadendo iuste reproba
retur a me: potius enim vellem eos
esse frigidos in seculo remanendo
cum obedientia generali mandato
rum que respectu ignis verorũ obe
dientium videtur esse quasi glacies
Ideo dicitur vtinam frigidus ees:
hoc verbum volui tibi declarare ne
caderes in errorem existimando: ꝙ
ego potius vellem aliquem in frigi
ditate peccati mortalis esse quam i
tepiditate imperfectionis. Non eni
velle possum aliquam peccati cul/
pam ex eo: quia in me non est vene/
num istud: imo tantam habui displi
centiam in homine de peccato ꝙ om
nino decreui: ꝙ absque punitione nul
lo modo transiret. Et quia non erat
idoneus homo per se tollerare pe/
nam que pro culpa debebatur: vni
genitum meũ caritate paterna trãs
misi qui fabricauit eam in corpore
suo per obedientiam impositam ab
inestimabili bonitate mea. Surgãt
ergo cum exercicio sancto cum vigi
lia humili deuota: ⁊ continua ora/
tione: ⁊ attendant ad ordinis obser
uantiam: ⁊ iugiter in patronis hu/
ius nauicule speculẽtur qui fuerũt
homines: vt ipsi eodem modo: nati
⁊ lacte nutriti. Et in presenti sum il
le deus qui tunc eram: potentia quo
que mea non est infirmata: neque
mea voluntas in aliquo bono defe/
cit: quia salutem vestram exopto.
Neque sapientia mea in exhibendo
lumen vobis: vt meam veritatem
agnoscatis. Ergo si volunt optime
possunt ambulare cum perfecte obe/
dientibus modo se priuare velint ob
scura nube proprij amoris: ⁊ cum
virtuoso lumine oculum intellect⁹
aperiant ad ista consideranda. Igi
tur isto modo peruenient aliter
non.

De excellentia virtutis obedien
tie: ⁊ de bonis que tribuit illis qui
realiter eam assũmunt.
Capi. clxiij.

r Emedium ergo salubre ⁊ ve
rum est illud quod obseruat
verus obediens in quo iugi
ter omni die renouatur cum lumi/
ne fidei augmentando virtutẽ obe
dientie cum humilitate profunda
peroptando contumelias: atque deri
siões: ⁊ ꝙ a suo prelato magnis one/
ribus quottidie grauetur: vt virt⁹
obedientie vna cum patientia soro/
re sua non rubiginetur: vt cum ex/
pedit eas exercere nullo modo defi
ciant sine cum difficultate possit eas
habere. Et ideo quottidie sancti de/
siderij pulsat instrumentum: neque
frustra tempus elabi permittit de
quo iugiter in corde famescit velu/
ti sponsa sollicita q̃ nullatenus vult
occiosa manere. O delectabilis obe
dientia: o suauis obedientia placi/
da: o vere dulcis ⁊ illuminatiua obe
dientia: quoniam amoris proprij te
nebras expulisti. Tu virtus obediẽ
tie viuificas animam exhibendo si/
bi vitam gratie, qua te in sponsam
elegit: ⁊ se ipsam voluntate propria
priuauit que mortem infert anime

atqꝫ quottidie guerram. Tuꝰ libera-
lis es ⁊ valde larga: quia te ſubijcis
omni rationali creature. Tu beni-
gna es: ⁊ valde pia ex eo: quia man-
ſuete portas onera grauia: quia ſo-
ciata es cum vera patientia: ⁊ in ex-
pugnabili fortitudine tu corona-
ris honorabili corona perſeueran-
tie tu minime deficis ex importuni-
tate prelati: neqꝫ propter onera gra-
uia que tibi ſine diſcretione pone-
rentur etiam iniuſte tu cuꝫ fidei lu-
mine tolleras vniuerſa. Tu es adeo
cum humilitate connexa: ꝙ nulla
creatura diabolica: vel humana po-
teſt eam trahere de manu ſancti de-
ſiderij te poſſidentis anime. O dul-
ciſſima filia quid vltra dicemus de
hac excellentiſſima virtute: dicemꝰ
eam eſſe vnum bonum ſine malo
quocunqꝫ: Stat in manu taliter ab-
ſconſa ꝙ ventus aliquis ei nocere
non poteſt. Facit animam ſuper or-
dinis brachia nauigare: atque pre-
lati ſui: ⁊ nō ſuper brachia ſua: quia
verus obediens non obligatur mi-
hi reddere rationem de ſe: immo ſo-
lummodo prelatus cui ſubditus ex-
titit. Ergo dilectiſſima filia de tali
virtute glorioſa deberes eſſe valde
philocapta: ⁊ in ea quottidie dele-
ctari. Vis de beneficijs a me rece-
ptis eſſe grata: ſis obediens: nā obe-
dientia demonſtrat aperte gratitu-
dinem tuam: quia procedit a cari-
tate: ipſa demonſtrat: ꝙ non es igno-
rans ex eo ꝙ procedit a noticia mee
veritatis: in verbo filio meo. Nam
ipſe docuit viam obedientie veluti
regulam veſtram ex eo ꝙ fuit obe-
diens vſqꝫ ad mortem obprobrioſiſ-
ſime crucis. In cuius obedientia q̄
celum aperuit eſt obedientia vo-
bis ex libito fundata: videlicet illa
generalis: ⁊ iſta particularis ſicut ī
principio tractatus iſtius obedien-
tie tibi narraui. Hec obediētia pre-
bet in anima lumen oſtendens ip-
ſam eſſe mihi fidelem ac etiam ordi-
ni: ⁊ prelato ſuo. In quo lumine ſci-
licet ſanctiſſime fidei ſui fuit oblita
non querendo ſe propter ſe: quoniaꝫ
in obedientia quaꝫ acquiſiuit in lu-
mine fidei demonſtrauit: ꝙ in volū-
tate ſua ſit omnino mortua ad om-
nem ſenſum propriuꝫ qui ſenſus car-
nalis: atqꝫ ſenſitiuus alia querit: ⁊
non ſua. Sicutꝰ inobediens qui vult
inueſtigare voluntatem eius qui ſi-
bi precipit: ⁊ illam iudicare ſecun-
dum intuitum: ⁊ iudicium ſuum te-
nebroſum: ⁊ infimum: ſed non vo-
luntatem ſuam peruerſam a qua
mortem acquirit. Sed verus obedi-
ens cum lumine fidei iudicat in bo-
num ſui prelati voluntatem: ideo
non exquirit voluntatem ſuam: im-
mo ceruicem humiliter inclinat: ⁊
cum odore vere ⁊ ſancte obedientie
nutrit animam ſuam: ⁊ iſta pretio-
ſa virtus in anima tantuꝫ exreſcit
quantum in lumine ſanctiſſime fi-
dei dilatat̄ ex eo: quia caritas que
peperit obedientiaꝫ a lumine fidei
procedit. Et cum illo lumine fidei
cū quo talis anima cognoſcit ſemet
ipſaꝫ: atqꝫ mecū eo me diligit: ⁊ hūi-
liatur: ⁊ q̄to magis amat̄ ſe hūiliat

amplius est obediens. Et obedien/tia cum patientia sorore sua demonstrat aperte vtrum anima vestita sit vestimento nuptiali caritatis in veritate cum quo vestimento vi/tam eternam ingreditur. Obedi/entia nanque celum aperit: ꝛ extra postea remanet: ꝛ ipsa caritas que clauem istam exhibuit introgredi/tur afferendo secum obedientie fructum: alie quippe virtutes: vt iam dixi remanent extra ꝛ sola caritas ĩgreditur. Sed appropriatur obedientie ꝙ est illa clauis qua celuȝ aperitur ex eo qꝛ cum inobedientia primi parentis. Ade clausum extitit ꝛ cum obedientia fidelis ĩmaculati: ꝛ humilis agni filiꝫ mei fuit aperta ianua vite durabilis que tanto tem/pore clausa fuerat.

Diffinitio duarum obedientiarũ vna religiosorum alia que premittitur extra religionem alicui persone. Capi.clxiiij.

Sicuti iã audisti carissima fi/lia vnigenitus filiꝰ meꝰ obe/dientiã vobis dereliquit veluti cla/uem cũ qua possetis apire celum: ꝛ sic ad finẽ vestrũ optabilẽ attĩgere. Ipse vobis eã ex ꝑcepto dimisit in obedientia generali. Si vero ꝑoptatis ad magnã ascendere ꝑfectionem ipse ꝯsuluit ꝑ portellum ordinis ar/tum ingredi: vt supradictũ ẽ. Sunt etiam aliqui non intrantes ordineȝ ꝛ nihilominus ĩ nauicula perfectionis existunt. Illi quippe sunt qui cõsilia bene seruant extra ordineȝ ap/probatum. Sponte refutantes di/uitias: atqȝ mundi pompas actualiter: atqȝ mentaliter cum odorifera continẽtia virginali: vel aliter licet virginitate ꝓuati sint: ipsi perfecte seruant obedientiam alicui creatu/re se subiiciendo cui perfecte conantur: vsqȝ ad morteȝ obedire. Et si me interrogas quis est meriti maioris: an ille qui stat in religione: vel illi de quibus in presenti dico: respon/deo ꝙ meritum obedientie non mẽsuratur in actu: nec in loco: nec in eo qui magis ẽ bonus: vel prauus: nec in seculari magis q̃ȝ in religioso: immo secundum mensurã amoris quã habet obediens: ꝛ ꝫm istam mensu/ram remetitur ei premium. Imperfectio vero prelati nullum omnino detrimentum infert illi qui verus ẽ obediens: ĩmo frequẽtissime ꝓdest ei: qꝛ ꝑꝑ persecutionem iniuste habitam: ꝛ ꝑꝑ indiscretas reꝑhensiones ꝛ onera grauia que q̃nqȝ tollerãtur ab indiscreto ꝑlato acquirit: ꝛ augumentat in se virtutem obedientie: ꝛ patientie sororis eius: neqȝ locus ei nocet imperfectus. dico ĩperfectum qꝛ religio status est firmior: atqȝ tu/tior q̃ aliꝫ status. Et ideo ĩperfectuȝ tibi pono locum istorum qui ꝑ paruam clauem obedientie preter ꝛ extra ordinẽ obseruant ꝯsilia. Sed nõ ĩperfectum dico siue minoris meriti coꝝ obedientiam: q̃m oĩs obediẽtia sicut iã dixi: ꝛ alia q̃cũqȝ virtus mẽ/surat̃ cũ amoris mensura. Tñ ẽ ve/rũ: ꝙ in q̃ȝpluribus rebus valet amplius hoĩ in religione ꝯsistere tũ ꝑꝑ votũ qꝺ in manu sui ꝑlati facit tuȝ

q2 plura tollerare cõpellitur: ⁊ effi/
catius obedientia ꝓbatur in ordi/
ne q̄ꝫ extra tũ quoniam ex quolibet
actu corporeo est obligatus huic in
go: neqꝫ soluere se põt: quando vult
absqꝫ culpa peccati mortalis ex co
ꝙ ordo ē approbatꝰ ab ecclesia sañ/
cta: ⁊ propter votum emissuꝫ. In ali
is vero non est ita: q2 voluntarie se
ligauerunt ex amore quem ad obe/
dientiam habent: sed non cuꝫ voto
solēni. Unde sine culpa peccati mor
talis eis liceret ab obedientia crea/
ture talis discedere si legitimam ha
berent occasionem: ⁊ non ex proprio
defectu suo procederet. Si vero di/
scederent ex proprio defectu suo nõ
esset: hoc absqꝫ graui culpa non ta/
men discessus ille proprie peccatum
mortale importaret. Nosti quantuꝫ
interest inter vnum: ⁊ alium: quan/
tum ab illo qui t. llit alienum ad il/
lum qui ꝑmo dedit aliquid: ⁊ po/
stea repetit quod ex amore donaue
rat cum intentione non repetendi
licet ex illo non fuerit aliquod in/
strumentum publice confectum: nā
alius donauit: ⁊ confectum est pu/
blicum instrumentum: vnde renun
ciauit in manu prelati sibimetipsi ꝑ
mittens obedientiam continentiaꝫ
⁊ paupertatem voluntariam. Pre
latus vero promittit ei vitam eter/
nam inquantum obseruet ea que ꝑ
misit. Itaqꝫ proculdubio in obser/
uantia loco: ⁊ modo perfectior est il
la: ista vero minus perfecta. Illa tu
tior est: q2 si quis ibi ruat aptior est
ad surgenduꝫ: quia cum maiori sub
sidio se reperit: hec autem est magis
dubia: ⁊ valde minus tuta: quia si
ceciderit est ī maiori periculo ne re/
trocedat: quia sentit se non esse liga/
tũ: imo solutũ q2 ñ fecit ī ꝓfessiõe vo
tuꝫ prout accidit in religioso qui an
te professionem ab ordine discedere
potest postea vero non: meritum au
tem vtriqꝫ mensuratur: vt iam dixi
secundum mensuram amoris quaꝫ
habet verus obediens: vt vnusquis/
que in quo statu fuerit valeat hēre
perfecte merituꝫ: quia solummodo
posituꝫ est in amoris mensura. Ego
differenter homines voco aliquem
in vno statu: ⁊ alium etiam in alio
prout apti sunt in se recipere: sꝫ vnus
quisqꝫ premiatur ſm amoris mensu
raꝫ: quia si secularis amat amplius
q̄ꝫ religiosus a me plus accipit ⁊ ecõ
uerso ⁊ ita de ceteris.

Quomodo deus non secundum
laborem obedientie premiat: neqꝫ se
cundum longitudinem temporis: i
mo secundum magnitudinem cari/
tatis: atqꝫ de promptitudine veroꝝ
obedientium. Capi.clxv.

OMnes vos ꝯduxi: vt labora
retis ī vinea obediētie diuer
sis modis: ⁊ oĩbus īpendeꝝ ꝑtiũ ſm
amoris mēsurā: ⁊ nõ ſm opera: neqꝫ
mensurā tp̄is: vꝫ vt amplius hēat il
le qui tēpestiue venit q̄ꝫ ille qui tar/
de sicut in euāgelio ꝯtinet vbi mea
veritas dicit similitudinē coꝝ qui
conducti fuerunt ad vineam exco l
lendam: ⁊ ꝙ tantuꝫ habuit ille qui
venit ad opus ora. xi. quantum ille
qui venit hora ꝑma siue tertia: ve

ix. Uoluit igitur oſtendere veritas
mea: ꝙ eſtis in celo remunerati non
iuxta tempus vel opus: ſʒ iuxta mē
ſuram amoris: vñ multi vocati ſunt
ad opus huius vinee ī pueritia qui
dam in iuuentute quidam in ſene/
ctute: ⁊ aliquando ſenex cum⁹ tanto
amoris igne ad hanc vineam ibit: ⁊
conſiderabit habere temporis bre/
uitatem ꝙ attinget ad illos qui vo
cati ſunt in pueritia: qꝛ negligenter
ambulauerūt. Igitur in amore obe
dientie recipit anima premium ſuū
⁊ ibi vas ſiuʒ impletur in me mari
pacifico multi vero ſunt qui habēt
obedientiam iſtam: ita prompt m:
⁊ tantum in anima ſua tenent inſer
tam ⁊ incarnatam: ꝙ non ſolummo
do ipſi non volēt inueſtigare ratio/
nem quare ſic a prelato ſuo precipi/
tur: imo vir expectāt ꝙ verbū egre
diatur ab ore ſuo: qꝛ cum lumine fi/
dei vident ⁊ intelligunt intentionē
prelati quam illico iuxta poſſe per/
ficiunt. Unde verus obediens am/
plius attendit: ⁊ obedire conatur
intentioni prelati ſui q̃ʒ verbo ſem/
per iudicando voluntatem prelati
fore ſecundum meam voluntatem
⁊ ꝙ per meam diſpenſationem: ⁊ vo
luntateʒ: ita precipiat ei: ⁊ ideo diri
tibi ꝙ potius obediebat ītētioni q̃ʒ
verbo. Ex hoc enim eſt obediēs ver
bo: qꝛ prius obediuit cū affectu ſue
voluntati: ⁊ intentioni videndo cū
lumine fidei: ⁊ iudicando volunta/
tem eius in me hoc aperte demon/
ſtrauit ille de quo legitur in vitis
patrum: ꝙ prius obediebat cum af
fectu: qui cum ab abbate ſuo fuiſſet
vocatus: ⁊ incepiſſet vnum o ſcribe
re quod eſt ita parua res illico prō/
ptus ad obedientiam imperfectum
dereliquit: nec tantam dillationem
ſibi dedit: vt ad perfectum adduce/
ret. Ut igitur in ſignum apertum
videretur quantum: hoc mihi gra/
tū extiterat ipſa clementia mea me
dictatem aliam auro perfecit. Iſta
glorioſa virtus intantum eſt mihi
grata ꝙ nulla virtus eſt in qua tot
miraculorum ſigna ſiue teſtimonia
data ſint a me ſicut in ea. Quoniaʒ
ipſa procedit a lumine fidei: ⁊ vt ap
te cognoſcant homines quantam in
ea complacentiam habeam: Terra
obediens eſt iſti virtuti ac etiaʒ ani
malia ſunt illi ſubdita a qua ſubſtē
tat obedientem. Terra diri eſt obe
diens obediēti: ſed ſicut in vitis pa
trum aliquando legiſti de abbate
qui obedienti diſcipulo tribuit vnū
arridum lignū iniungendo ſibi per
obedientiam ꝙ illud in terra plan/
taret: ⁊ iugiter adaquaret: vſqʒ quo
fructum ex ſe produceret: ipſe auteʒ
obediens cum lumine fidei non he
ſitauit: nec ait quomodo poſſibile fo
ret: imo perfecit obedientiam vlteri
us inueſtigare declinans intantum
ꝙ per virtutem obedientie pariter
⁊ fidei lignum aridum viride factū
eſt: ⁊ ita fructum ex ſe produxit in ſi
gnum ꝙ illius anima demonſtraba
tur: ⁊ erat priuata ſiccitate cuiuſli/
bet in obedientie: atqʒ viridis effe/
cta fructuʒ obedientie germinabat
vnde fructus illi⁹ ligni vocabatur
a ſanctis patribus obedientie fru/
ctus. Si attendas etiam animalia

modo simili obedienti subijciuntur
Unde discipulus ille ⁊ ex obedien/
tia missus ex puritate ⁊ obedientia
sua cepit:atqꝫ ligauit vnā dracenā
⁊ adduxit illam ad eius abbatem.
Sed abbas tanq̄ verus medic⁹ ne
forte discipulus īpelleret̄ ab aliquo
vento vaneglorie:⁊ vt eum in virtu
te humilitatis:atqꝫ patientie ꝓba/
ret expulit eum a se dicens cum im
properio:q: tu es vna bestia duxi/
sti ligatam aliam bestiam.Etiam si
consideres ignem hoc idez agit.Un
de tu legis in sacra pagina:ꝙ multi
nolentes obedientiam meam trans
gredi mittebantur in ignem: ⁊ ipsi
patientissime sponte tollerabant: ⁊
ignis:vel in minimo non nocebat
eis:prout accidit tribus pueris qui
in camino ignis stabāt illesi ab igne
quod de q̄zpluribus narrare possez.
Aqua substentauit maurū a bene
dicto abbate missum: vt adiuuaret
discipulum alium qui suffocabatur
in lacu. Ipse vero de se minime co/
gitauit:sed cum lumine fidei solum
modo cogitauit obediētiam sui pre
lati perficere quare super aquaz am
bulabat:vt per aridam: ⁊ ita condi
scipulum extraxit a lacu: ⁊ a morte
liberauit.Et ī effectu si aperias ocu
lum intellectus in omnibus inueni
es excellentiam huius virtutis esse
cōmendatam omnia debent ōmitti
propter obedientiam.Unde si tu es
ses in tanta contemplatiōe ac vnio
ne mentis eleuata: ꝙ etiam corpus
a terra suspenderetur in altum pro
pter obedientie preceptū iuxta pos
se debes obedientiaz executioni mā
dar̄ loquēdo generaliter: ⁊ nō ī par
ticulari : q: singulare priuilegium
non ordinat legem vniuersalem.Di
ligenter etiam attende ꝙ ab oratio
ne congruo tempore surgere nō de/
bes:nisi compellēte necessitate:cari
tate:vel obediētia:⁊ dico tibi sic vt
intelligas:⁊ agnoscas quantuz ego
volo ꝙ prompta sit in seruis meis:⁊
quantum ipsam habeo grataz.O m
nia que facit obediens ad meritum
eius accedunt. Si cōmedit ex obe/
dientia cōmedit:si dormit cum obe
dientia dormit:si cum obedientia
vadit si stat cum obedientia consi/
stit:si ieiunat cum obedientia si vi/
gilat cum obedientia si proximo ser
uit obedientiaz facit:si est in choro:
vel in refectorio:vel in cella quis eū
illuc adducit siue stare facit? O be/
dientia cum lumine sanctissime fi/
dei cum quo lumine semetipsum ia
ctauit veluti mortuum ad omnem
propriam voluntatem humiliter in
brachijs ordinis:atqꝫ p̄lati sui. Cuz
hac obedientia requiescens in tutis
sima naui dum se sponte perduci ꝑ
misit a prelato suo nauigauit in ma
ri procelloso vite presentis cum fe/
lici prosperitate cum mente serena
⁊ tranquillitate cordis ex eo ꝙ cum
obedientia priuauit eum: cum vi/
ua fide quibuscunqꝫ tenebris: ipse
proculdubio fortis: atque securus
est:quia si priuauit: ⁊ abstulit a se
quancunqꝫ dubietatem:⁊ inutilem
timorem renunciando: videlicet vo
luntati proprie:vnde procedit ipsa
dubietas atqꝫ timor inordinatus.
Sz hec obedientia sponsa venerāda

qd cōmedit siue bibit: Quottidie cōmedit agnitionem sui siue mei. Aperte nanq3 cognoscit & intelligit se per se non esse: & suum defectum: & me qui sum ille qui sum ac gustat & cōmedit meam veritatem: quam intelligit in verbo meo pro vobis incarnato. Bibit vero sanguinem in quo sanguine verbū ostendit ei meam veritatem: & amorem ineffabilem quem ad eum habeo. In ipso sanguine demonstrat obedientiam suam perfectam a me patre suo impositam ei pro vobis: & ideo se totaliter inebriat. Postquam autem ē ebria sanguine simul: & obedientia verbi se perdit ex toto cum omni cōplacentia sui possidēdo me per gratiam gustando me per affectu3 amoris cum lumine fidei: & obedientia sancta. Omnis vita sua pacē ei dat & in morte postea recipit illud quod in sua professione fuit ei promissum a suo prelato: videlicet vitam eternam que visio pacis est: & eterna trāquillitas: atq3 felicissima quies bonum inextimabile: quia nullus illud estimare potest: neque comprehendere quantum est: quoniam est infinitum. Are nanq3 minori nullo modo comprehendi potest hoc infinitum & inestimabile bonum: nisi tanquam vas quod immensum est in mari quod non comprehendit in se vniuersum mare: sed solum illam quantitatem quam in se continet. Solummodo mare semetipsum cōprehendit. Et sic mare pacificū sum ille solus qui me comprehēdo: & estimo: & ita de mea comprehensione: & estimatiōe solum in memetipso gaudens exulto. Quod vtiq3 gaudium atq3 bonum quod habeo in me participo in vobis: & vnicuiq3 secūdum suam capacitatem: & mensurā. Omnes impleo perfecta beatitudine: nec aliquam mensuram: ibi teneo vacuam: sed omnes agnoscunt: & intelligunt de bonitate mea quantum ego tribuo comprehendendu3 iuxta merita sua. Ergo verus obediens cum lumine fidei vere combustus in fornace caritatis humilitate perunctus precioso sanguine sicut iam viri totaliter inebriatus cū sorore patientia: atque vilitate semetipsum vilipendendo cum fortitudine: atque longa perseuerantia: & cum aliis virtutibus: hoc est fructibus aliarum virtutum habuit: & in se recepit optabilem: atque felicissimum finē eius a me creatore suo.

Hec est vna repetitio in summa quasi totius libri presentis.
Capi.clxvi.

O do dilectissima & carissima filia satisfeci desiderio tuo a principio sermonis mei: vsq3 ad vltimum finem quem feci loquens de obedientia: nam si bene recordaris petisti a me cum anxietate desideriū sicut ego te feci petere: vt ignem in te crescere facerem caritatis: tu in qua3 petiuisti quattuor petitiones quarum vna fuit pro te ipsa cui satisfeci illuminando te lumine veritatis mee ostēdēdo tibi: ꝙ mediāte fidei lumine cum cognitione tui: &

mei per modum quem ego tibi de/
claraui tu veniebas ad noticiam
veritatis. Secunda petitio tua fuit
ꝙ ego facerem mundo misericordi/
am. Tertia vero petitio fuit pro cor
pore mistico ecclesie sancte mee ro/
gando me ꝙ auferrem tenebras ab
ea ⁊ persecutiones quas in presenti
patitur. Et petebas ꝙ ego punirem
iniquitates malorum super te: hinc
ego declaraui tibi ꝙ nulla pena fi/
nita fine data tempore finito ex se/
metipsa sola satisfacere potest ꝓ cul
pa commissa contra me qui sum in/
finitum bonum: sed bene satisfacit ĩ
quantum fuerit vnita cum contri/
tione cordis ⁊ anime desiderio: mo/
dum vero qualiter satisfacio decla/
raui tibi ad hoc etiam respondi tibi
ꝙ ego volo facere mundo misericor
diam ostendendo tibi ꝙ mihi mise/
reri proprium est. Unde propter mi/
sericordiam: ⁊ inestimabilem amo/
rem quem gerebam ad hominem
misi vnigenitum filium ⁊ verbum
meum quod vt apertius tibi demõ
strarem assimilaui vni ponti qui at
tingit a celo vsq; ad terram: ⁊ hoc ex
vnione q̃ facta fuit in ipso: inter hu/
manam ⁊ diuinam naturam. Item
vt amplius te lumine mee verita/
tis illustrarem ostendi tibi qualiter
ad istum pontem ascendebatur per
tres gradus idest cum tribus ani/
me potentijs. Itẽ de isto verbo pon
te tibi monstrando feci figuram ali
am in corpore suo figurando tres il
los gradus: vt optime nosti. Pri/
mum scilicet in pedibus secundum
in latere: vel in costa perforata ter/
tium in ore in quibus posui tres ani/
me status: videlicet statum imper/
fectum perfectum: ⁊ perfectissimum
in quo realiter attingit: ⁊ peruenit
ad excellentiam intimi amoris ostẽ
dendo tibi patẽter in quolibet quid
est illud quod aufert imperfectio/
nem: ⁊ per quam viam itur ad eam.
Et de occultis deceptionibus demo
num dixi: ⁊ de proprio amore spiri/
tuali: etiam tibi loquendo de repre/
hensionibus in tribus istis statibus
quas mea clemẽtia facit. Et primã
reprehensionem posui quam facit
hominibus in vita priusquam a cor
pore discedant secundam in morte
quantum ad illos qui moriuntur ĩ
peccato mortali de quibus ego po/
sui tibi ꝙ ibant sub ponte per viam
diaboli narrando tibi miserias eo/
rum. Tertiam vero reprehensionem
quam faciet in generali iuditio ali/
qua tibi narrando de penis damna
torum: atq; de gloria beatorum cum
vnusquisq; dotem sui corporis acce/
perit. Item promisi tibi: ⁊ promit/
to: ꝙ cum multa sufferentia seruo/
rum meorum reformabo sponsam:
⁊ ecclesiam meam inuitando vos ad
huiusmodi tollerantiam conquerẽ
do tecum de iniquitatibus ministro
rum impiorum: ⁊ ostendẽdo tibi pa
riter in quanta ipsos excellẽtia po/
sui: atque reuerentia quam ego re/
quiro ⁊ volo ꝙ seculares eis exhibe
ant. Et ostendendo tibi quomodo ꝓ
defectus ipsorum: vel excessus reue
rẽtia circa illos nullo modo minui
debet ⁊ quantum habeo molestũ: ⁊
est mihi contrarium: qñ sit oppositũ

Fuit quoqꝫ locutus de virtute illo-
rum qui ſicut angeli viuunt tangē
do ſimul cum hoc aliqua de venerā
di ſacramenti altaris excellentia.
Item quia loquendo de dictis trib⁹
ſtat bus anime voluiſti ſcire de ſtati
bus lachrymaruꝫ ⁊ vnde procedūt
ordinate narraui tibi concordādo
ſtatus anime cum ſtatibus lachry-
marum. Dixi nāqꝫ tibi ꝙ vniuerſe
lachryme de fonte cordis egrediun
tur ſerioſe tibi cauſaꝫ huius aſſignā
do atqꝫ de quatuor ſtatibus lachry
marum. Inſuper ⁊ de quinto ſtatu
qui generat morteꝫ aperte tibi nar
raui. Et quarte petitioni tue reſpon
di qua me rogaſti ꝙ prouiderē in
quodam caſu particulari quod con
tigerat: ⁊ ego prouidi ſicut optime
noſti. Super his omnibus declara-
ui ⁊ differui tibi de prouidētia mea
tam in genere q̄ꝫ in ſpecie incipien-
do a principio creationis vſqꝫ ad fi
nem mundi: ⁊ qualiter omnia feci ⁊
facio cum prouidentia ſumma ⁊ di
uina dando ſiue permittēdo vobis
oia: ſ. conſolationes atqꝫ tribulatio-
nes ſpūales vel tēporales propter
bonum veſtrum vt in me ſanctifica
ti ſitis ⁊ veritas mea perficiatur in
vobis. Ueritas nāqꝫ mea fuit ⁊ eſt
iſta quia creaui vos vt haberetis vi
tam eternam quam vtiqꝫ veritateꝫ
vobis cū ſanguine verbi vnigeniti
filij mei pateſeci. Item vltimo ſatiſ
feci deſiderio tuo atqꝫ promiſſioni
quam ego feci tibi narrando videli
cet de perfectione obedientie atqꝫ
de imperfectione obedientie ⁊ vn-
de procedit ⁊ quid eſt illud quod vo
bis aufert obedientiam. Nam eam
expoſui pro quadam claui generali
⁊ ſic eſt ⁊ tibi narraui de particula-
ri. Et de perfectis atqꝫ imperfectis
tam in religione q̄ꝫ extra religioneꝫ
de quolibet aperte loquendo diſtin
cte ⁊ de pace quam exhibet obedi-
entia ⁊ de guerra quam irrogat in-
obedientia ⁊ quantū inobediēs de-
cipit ſeipſum addendo atqꝫ declarā
do ꝙ per inobedientiam Ade mors
venit in mundum. Nunc ego pater
eternus ſumma ⁊ eterna veritas cō
cludo patenter vos ex obediētia in
carnati verbi videlicet vnigeniti fi
lij mei vitam eternam obtinere. ⁊
ꝙ ſicut oēs a primo veteri homine
videlicet Adam contraxiſtis interi
tum atqꝫ mortem ſic omnes qui vo
lunt obedientie clauem ferre cōtra
xerunt vitam ab homine nouo vi-
delicet ieſu chriſto dulciſſimo filio
meo de quo vobis feci pontē poſtq̄
via celi facta fuit vt tranſire poſſi
tis illeſi per iſtam dulcem atqꝫ re-
ctam viam: que eſt vna lucida ⁊ re-
ctiſſima veritas cum claui ſalubris
obedientie ⁊ ita tranſitis illeſi per
tenebras vite preſentis: ⁊ vltimo cū
claui verbi mei celum inuenitis vo
bis apertum. Modo te cum ceteris
amicis ⁊ ſeruis meis inuito ad fle-
tum quia cum fletu ⁊ oratione con-
tinua ⁊ humili mundo volo facere
miſericordiam. Curras ergo mor-
tua per hanc viam veritatis ⁊ po-
ſtea minime reprehenderis de mo-
tu lento quia plus a te requiram
nūc q̄ꝫ antea poſtquam tibi manife-
ſtaui meipſum in veritate mea. Et

omnino caue ne vnquā egrediaris a cella notitie siue cognitionis tue sed in ipsa conserues ⁊ expēdas thesaurum a me tibi traditum: qui thesaurus est vna doctrina veritatis fundata super firma petra viua videlicet vnigenito filio meo christo dulci iesu: que doctrina vestita ē fulgentissima luce per quam tenebre destruuntur. Ipsa igitur induaris in veritate filia mea dulcis ⁊ amantissima.

Quomodo hec anima deuotissima deo valde regratiatur ⁊ orationem effundit affectuosam pro sancta ecclesia ⁊ vniuerso mundo ⁊ virtutē fidei cōmendās imponit finē huic operi. Capi. clxvij.

Tunc hec anima deuotissima postq̄ viderat cum intellect⁹ oculo ⁊ mediante lumine sanctissime fidei cognouerat veritatem ⁊ excellentiam virtutis obedientie ac ipsam recto sensu percepisset ⁊ ipsa3 affectu degustasset cū ineffabili desiderio speculando semetipsam in diuina maiestate gratias referebat ⁊ ait. Gratias tibi pater eterne quia non despexisti me tuam facturam: nec auertisti faciem tuam a me neq3 contempsisti desideria mea. Tu nāq3 lux nō attendisti tenebras meas: tu vita non attendisti mortem meam: neq3 tu medice vilipendisti grauem infirmitatem meam. Tu puritas eterna non despexisti me luto plenam atq3 miserijs infinitis. tu infinite me ifinitā3. Tu sapientia summa: me stultam: propter hec ⁊ alia mala plurima ⁊ defectus innumeros qui sunt in me non contempsisti me: neq3 me spreuit bonitas tua: sapientia tua: clementia tua: bonum tuum infinitum ⁊ inextimabile. Sed in lumine tuo mihi lumen exhibuisti in sapientia tua cognoui veritatem in clementia tua inueni caritatem tui atq3 dilectionem proximi. Quis ergo te coegit ad hec: Non aliqua mea virtus immo solum tua paterna caritas. Hic igitur idem amor te compellat ad illuminandum oculum intellectus mei lumine fidei vt intelligam ⁊ agnoscam veritatem tuam mihi patefactam. Da mihi domine vt memoria mea inueniatur capax ad retinendum beneficia tua. Voluntas ardeat igne dulcissime tue caritatis qui sanctus ignis faciat corpus meum effundere sanguinem datum amore sanguinis ⁊ me cum claui salutaris obedientie portā celi aperire. Istud idem expostulo pro qualibet creatura rationali tam in generali q̄3 in particulari ⁊ pro corpore mistico sancte matris ecclesie. Ego fateor ⁊ non nego quia tu dilexisti me priusquam essem ⁊ q̄ amas hominem ita q̄ assimilaris quodammodo illi q̄ ex amore nimio ifatuat̄. O deitas eterna. O eterna trinitas que per vnionem diuine nature fecisti tantum valere precium sanguinis vnigeniti filij tui. Tu trinitas eterna es quoddam mare profundum; in quo quanto

plus quero plus inuenio: ꝛ quanto
plus inuenio plus quero te. Tu quo
dāmodo insatiabiliter aīam satias:
quoniā in abisso tua ita sacias aīam
ꝙ semper remanet esuriens atqꝫ fa/
melica te trinitas eterna peroptās
desiderans[q]ꝫ te videre lumē in lumi
ne tuo. Sicut ceruus desiderat fon
tē aque viue: ita desiderat aīa mea
corpus istud egredi tenebrosum ꝛ
in veritate videre te sicuti es. O q̄ꝫ
diu erit abscōdita facies tua ab ocu
lis meis. O trinitas eterna ignis
atqꝫ caritatis abissus āmodo dissol
ue nubem huius mei corporis quia
cognitio quā dedisti mihi de te in
tua veritate artat ꝛ valde me cogit
optare depositionē grauedinis hu/
ius corporee atqꝫ reddit auidaꝫ ad
exhibendam vitam hanc ad laudē
ꝛ gloriam nominis tui: q꜡ gustaui ꝛ
vidi cū lumine intellectus in lumi/
ne tuo abissum tuā eterna trinitas
atqꝫ pulchritudinem creature tue:
propter quod intuēdo meipsam in
te vidi me fore tuam imaginem: do
nante videlicet mihi te pater eter/
ne de potentia tua ꝛ de sapiētia tua
intellectu que sapientia vnigenito
tuo est appropriata. Spūs vero san
ctus qui procedit a te patre ꝛ a filio
tuo dedit mihi voluntateꝫ per quā
me facit aptam ad amandum. Nā
tu trinitas eterna factor es ꝛ ego fa
ctura: vnde cognoui te illuminante
in recreatione quā de me fecisti per
sanguinem vnigeniti filij tui ꝙ phi
locaptus es de pulchritudine factu
re tue. O abissus. o trinitas eterna
o deitas: o mare profundum: ꝛ quid
maius mihi dare poteras q̄ teip̄m.
Tu es ignis qui semper ardes ꝛ nō
consumis. tu es qui consumis calo/
re tuo quēcunqꝫ proprium amoreꝫ
anime. Tu es iterum ignis qui tol/
lis omnem frigiditateꝫ ꝛ illuminas
mentes lumine tuo cum quo lumie
fecisti me cognoscere veritatē tuaꝫ.
tu es illud lumen super oē lumē qđ
das intellectus oculo supernatura/
le lumen in tanta perfectione ꝛ ha/
bundantia quod etiam lumē fidei
per ipsuꝫ magis clarificatur in qua
fide video meaꝫ animā habere vi/
tam ꝛ in isto lumine recipit in se te
lumen. Nā in lumine fidei acquiro
sapientiā in sapientia verbi filij tui
in lumine efficior fortis ꝛ constans
atqꝫ perseuerans in lumine fidei
acquiro spem ꝙ nō permittes me in
via deficere. Itē istud lumen docet
me viam per quam ambulem ꝛ sine
isto lumine in tenebris ambulareꝫ.
Et ideo petiui pater eterne ꝙ tu il/
luminares me lumine sanctissime fi
dei. Uere lumē istud est vnum ma/
re quod nutrit animam quousqꝫ to
ta sit in te. O mare pacificum trini
tas eterna huius maris aqua non ē
turbida ꝛ ideo non exhibet aliqueꝫ
timorem: imo dat notitiam verita/
tis: hec ē aqua clarissima ꝛ res occul
tas aperte manifestat. vnde vbi ha/
bundat lucidissimum lumen fidei
tue anima quasi clarificatur de eo
quod credit. Hec est speculum secū
duꝫ ꝙ tu trinitas eterna me cogno
scere facis: qđ dū amoris manu tene
tur corā oculis anime mee represen
tat me in te que sum creatura tua.

In huius lumine speculi represen/
tatur mihi atq; cognosco te summū
bonum:bonum super omne bonū:
bonum felix:bonum incōprehensi/
bile:bonum inestimabile:pu͛ chritu
dinem super omnem pulchritudi/
nem:sapientiam super omnem sapi
entiam:quia tu es ipsa sapientia:tu
cibus angelorum cum igne carita/
tis te dedisti hominibus. Tu vesti/
mentum cohoperiens nuditatē me
am pascis nos famelicos tua dulce
dine quia dulcis es absq; amaritu
din quacūq;. O trinitas eterna in
tuo lumine quod mihi dedisti ⁊ re/
cipi mediante lumine fidei san/
ctissime cognoui te declarante per
multas ⁊ admirabiles declaratio/
nes viaz magne perfectionis vt cū
lumine ⁊ non cum tenebris āmodo
tibi seruiaz atq; sim speculum vite
sancte:⁊ ita resurgam a miserabili
vita mea qua semp in tenebris huc
usq; tibi seruiui. Non enim agnoui
veritatem tuam ⁊ ideo non amaui
eā : sed quare te non agnoui : quia
te nō vidi. Quare vero te non vidi
cum lumine sanctissime atq; glorio
se fidei:quia nebule proprij amoris
obfuscauit oculum intellect9 mei.
Sed tu veritas eterna dissoluisti cū
lumine tuo tenebras meas. Et quis
poterit altitudinē tuam attingere
⁊ tibi referre gratias de tam immē
so dono ⁊ de tam amplis beneficijs
que mihi concessisti:atq; de doctri/
na veritatis quam mihi nunc exhi
buisti: Que quippe doctrina ē vna
gratia particularis vltra gratiam
generalem quam das alijs creatu/
ris. Voluisti nāq; condescendere ne
cessitati mee ac aliarum creatura/
rum que in futurum tanq̄ in specu
lo in ea respiciendo speculari desi/
derabunt. Tu ergo domine pro me
tibimetipsi respondeas. Tu qui de/
disti satisfacias atq; respondeas pro
datis infundendo videlicet in me
lumen vnum gratie vt cum ipso lu
mine tibi gratias referaz vesti me
⁊ fac vt induam te veritatem eter/
nam vt ego curam hanc vitā vtiq;
mortalem cum vera obedientia ⁊
cum lumine scissime fidei de quo lu
mine videtur q̄ animam meam
de nouo nunc inebries.

Deo gratias Amen.

Hic incipiunt quedã orationes de multis per beatã Caterinam de senis sororem de pñia beati Domini ci fundatoris ordinis fratrũ predi/ catorum solẽniter canonizatam per summũ põtificẽ Pium secũdũ: dũ ipsa esset in abstractione a sensibus facte. Et a quibusdam de verbo ad verbuz prout in suo vulgari ab ipsa virgine sacra proferebantur in lati num collecte. Quarũ orationũ ipsa plures fecit cum esset in auinione. d'quibus hic in principio due ha/ bent̃. Plures fecit ĩ Janna de qui bus pñr hẽtur hic vna. Quãplures ẽt fecit in Roma ab anno domini. M.ccc.lxxviii. vsq; ad annũ domini. M.ccc.lxxx. in quo anno ibidẽ mi/ grauit ad celũ die penultima men sis aprilis. De quibꝰ orationibꝰ Ro me factis consequẽter hic habẽtur alique vz numero. xviii. De oratio nibꝰ autẽ suis quasi inumeris quas fecit in Senis: in Florentia: in Pi sis: ⁊ in multis aliis italie locis mõ cõsimili nulla hic habetur.

Oratio ipsius beatissime virgis facta Auinioni pro statu ecclesie tẽ pore rebellionis terrarum dicte ec/ clesie.

Deitas deitas: inef/ fabilis deitas. O sũ/ ma bonitas: q̃ solo amore fecisti nos ad imaginẽ ⁊ similitudi nẽ tuã: nõ dicẽdo fiat qñ creasti hoiez sicut cũ fecisti cete/ ras creaturas: sz dicẽdo faciamꝰ ho minẽ ad imaginẽ ⁊ similitudinẽ no strã amor ineffabilis: vt in hoc tota trinitas ꝯsentiret: ⁊ dedisti ei formã ipsius trinitatis in potẽtiis anime. Memoriã in formã tui pater eterne qui sicut oĩa cõseruas ĩ te: ita ipa re tinet ⁊ cõseruat quicquid ĩtellectus videt ⁊ ĩtelligit de te: ⁊ dũ id cogno scit participat sapiẽtiam vnigeniti tui. Dedisti ẽt homini volũtatẽ spi/ ritussancti: q̃ quasi manꝰ plena tuo amore leuans se capit quicquid in/ tellectus noscit de tua ineffabili bo nitate: ⁊ ĩplet memoriã ⁊ affectũ de te de quo gratias ago tibi ꝓpter in finitũ amorẽ huiꝰ mũdi quẽ ostẽdi/ sti: donãdo nobis ĩtellectum pro co gnoscẽdo te: memoriã pro cõseruan do te in se: ⁊ volũtatẽ ⁊ amorem pro diligẽdo te sup oĩa sicut rõnabile ẽ ⁊ tãte ptãtis: vt amorẽ hũc neq; de mon: nec alia creatura in se rõnẽ ha bens possit nobis auferre inuitis. Pudeat itaq; hominẽ vidẽdo tan tũ se a te diligi nõ amare factorẽ su/ um cuiꝰ viuere semper in te est. O eterna bonitas in te video q̄ postq̄ pp nostrã fragilitatẽ cecidimꝰ in pu tredinẽ peccatorum in obediẽte ti/ bi primo patre constrinxit te amor apire oculũ pietatis tue mittẽdo no bis miseris filiũ tuũ verbũ incarna tum velatũ nostra misera carne: no stra mortalitate vestitũ: deũ verum ⁊ dñm iesuz xpm reconciliatorem: informatorem: ⁊ redẽptorẽ nostruz. Et q̄ tu dulce verbũ iesus amor pa tris mediator factus es guerre no/ stre cum creatore nostro faciẽs ma

gnā pacem puniens inobedientias:
ꝛ iniquitates nostras super sanctissi
mū corpus tuū factus obediēs vsqꝫ
ad opprobriosam mortē crucis.
Satisfaciens simul iniurie patris
tui ꝛ culpe nostre vindicādo eā sup
temetipso. Peccaui dn̄e miserere
mei quocūqꝫ cōsiderādo me ꝓto re/
perio amorē icōprehēsibilē ex te bo
ne iesu de⁹ me⁹ ad creaturam forme
tue: vñ excusabilis nō ē si te nō dili/
gat. Nā tu de⁹ ꝛ hō absqꝫ hoc vt te
diligere cū nō essem amasti ꝛ fecisti
me capacem notitie ꝛ infinite potē/
tie ꝛ bonitatis tue. Et quicquid vō/
lo diligere qđ hēat in se eē repio in
te. peccatū aūt qđ nō hēt sed priuat
eē nō cadit in te. Et iō dignū ē odio
nō amore: si velim⁹ deū diligere vt
tenemur. Viderem⁹ in te tuā inesti/
mabilē deitatē: ꝙ si hominē: tu ho/
mo es indicibilis puritatis: ꝛ si veli
mus ad deū dirigere zelū. Tu solui
sti ꝓpriū sanguinem redēptiōis no
stre iestimabile pretiū eripiēdo nos
de ꝓuitute peccati. Tu es itaqꝫ dn̄s
fuisti pater: frater: magister: amicus
ꝛ socius noster: cōuersando nobiscū
ex benignitate ꝛ insuperabili carita
te tua. O eterna deitas quid tibi ex
his gratū ego misera creatura retri
buā: cū summe sapientie ꝛ infinite
potētie ꝛ bonitatis existas. Tu pul
chritudo purissima: ego putridissi/
ma creatura. Ego mors: tu vita ꝑhē
nis. Tu lux: ego tenebre. Tu sapien
tia ego stultitia. Tu īfinitus ego ca
ducaqꝫ omni die fini proximo. Tu
medicus ego infirma ꝛ fragilis pec
catrix que perdēdo me ꝛ tēpus mei
decursus inutiliter extra te nunquā
dilexisse te videor qui traxisti nos
ad te ꝛ semꝑ ad te per gratiā retra/
his si ꝑmittimus ꝛ nostra voluntas
tue maiestati sanctissime non rebel/
let. Heu me peccaui dn̄e miserere
mei: ne respitias eterna bonitas ad
nfas miserias q̄s ex nobisipsis ꝯtra
xim⁹ recedēdo ab infinita bonitate
tua ꝛ aīas nostras a suo obiecto pro
prio remouēdo: sed oro ꝑ tuā miseri
cordiā q̄ sine fine ē: apꝑi oculū tue sū
me clemētie ꝛ pietatis ꝛ respice ad
vnicā sponsam tuā aperiēs oculum
vicarij tui in terris vt non amet te
propter se: nec se ꝑꝑ se: sed poti⁹ te ꝛ
se ꝑꝑ te diligat: q꞉ dū amat te vel se
ꝑꝑ se ꝑimus q꞉ ipse vita ꝛ mors nr̄a
mors. s. inquātū sollicitus nō ē recu/
perare nos oues ꝑditas. Sꝫ si amet
te ꝛ se ꝑꝑ te viuim⁹ dū a bono pasto
re exēplū vite recipim⁹. o summa ꝛ
ineffabilis deitas peccaui ꝛ nō sum
digna orare ad te: sed tu potes face
re me dignam. Punias itaqꝫ do/
mine deus meus peccata mea ꝛ ne
respicias miseriam meam vnuꝫ cor
pus a te habeo quod tibi reddo ꝛ
offero. Ecce carnem: ecce sanguineꝫ
dissumatur: destruatur. Scindan/
tur etiam ꝛ triturentur ossa cuꝫ me
dullis meis: pro vicario ipso sponso
vnico sponse tue: ꝛ alijs pro quibus
oro si fuerit in voluntate tua: pro
quo vicario humiliter depcor exau
diri: vt tuam voluntatem aspiciat:
amet ꝛ faciat ne pream⁹. Da ei cor
nouum deus vt semper crescat ī gra
tia tua: ꝛ sit fortis in erigendo vexil
lū scīssime crucis faciēdo nos gratie

participes ꝛ fideles ficut participa
mus ꝛ nos fruct⁹ salutifere paſſiōis
ꝛ ſparſi ſanguis tui vnigeniti agni
ſine macula. ¶Peccaui dn̄e eterna
deitas miſerere mei Amen.

Orō eiuſdē pro miſtris eccleſie.
ij

CONfiteor eterna deitas te ma
re trāquillū eē in quo velut pi
ſces nutriūtur aīe ex teipō:qꝛ vȝ re/
quieſcūt in te ꝑ affectū ꝛ vnionem
amoris ꝯfirmādo velle altiſſime ꝛ
eterne volūtatis tue q̄ a nobis vult
tm̄ ſanctificationē nr̄aȝ. ꝛ iō anima
hoc reſpiciēs ꝛ ſuā ſe expoliās tuam
tm̄ induit volūtatē. Et hoc videtur
eē optimū ſignū in te manētium ſi
exuti volūtate ꝓpria ꝛ creaturarū
peccātiū velle tuū:tuo nō ipſoꝝ mō
ſequanť ꝛ ex ꝓſperis mūdi nō gau/
deāt:ſȝ poti⁹ in aduerſis que īter te
ꝛ ipſos media ſunt:vt ſicut ignis au
rū ita ipā ꝓbēt an iudicēt ipſi ſm
volūtatē tuā more amātiū tātūmō.
Et iō aduerſa huiuſmōi amāda ſūt
ſicut cetera a te creata que oīa bo/
na ſunt ꝛ diligi digna excepto pec/
cato qḋ a te nō ē:ſed ego miſera dili
gēdo peccatū ſemp ꝑdidi tēpus di/
uini obſequij. ¶Peccaui dn̄e miſere
re mei. ¶Punias dn̄e peccata mea ꝛ
iniquitates meas auerte. ¶Purifica
me eterna ꝛ ineffabilis deitas ꝛ exau
di ſuā tuā orātē ad te vt dirigas in
te corda ꝛ volūtates miniſtroꝝ ſcē
matris eccleſie ſpōſe tue vt ſequanť
agnū ſaginatū:pauperē māſuetum
ꝛ humilē ꝑ viā ſanctiſſime crucis:
tuo celeſti non ipſoꝝ more caduco.

Sint itaqȝ creature angelice ꝛ terre
ſtres angeli in hac vita qꝛ conficere
ꝛ miniſtrare hn̄t corpus ꝛ ſanguinē
vnigeniti filij tui agni imaculati
ne ſint ſicut aīalia rōne carentia ad
hec indigna:ſed vnias diuina pieta
te autor pacis ꝛ balnea eos in tran
quillo mari bonitatis tue:ita qꝛ non
expectent vltra perdēdo tēpus vti/
le qḋ iā hn̄t pro inutili⁹ qḋ nō habēt.
¶Peccaui dn̄e miſerere mei. Audi
dn̄e vocē meā ꝛ exaudi miſerā ſuaȝ
tuā clamātē ad te patrē pijſſimuȝ ꝛ
pro oībus filijs quos tradidiſti mi/
hi vt eos ſingulariter diligā ꝓpter
tuā caritatē imenſam:ſumme eter/
ne ꝛ ineffabilis verus deus. Amen.

Oratio eiuſdē facta Janue ad re
monēdū papā gregoriū de ꝓpoſito
retrocedēdi terminato in cōciſtorio
ꝑꝑ cōtrarietates acceſſus ad vrbeȝ
in qua rn̄detur obiectib⁹ cōtrarijs:
ꝛ q̄ſito quō officiales curie poſſint
officia gereř ſine offenſa di ꝛ ꝓximi.
iij

O Pater oīpotēs eterne de⁹: o
inextimabilis ꝛ dulciſſima ca
ritas in te video ꝛ cordi teneo qḋ tu
es via veritas ꝛ vita ꝑꝑ quam opor
tet accedere oēȝ hoīeȝ vētur ū ad te
quā tua ineffabilis dilectio dirigit
ꝛ format de ſpa notitia ſapiētie vni/
geniti filij tui dn̄i nr̄i ieſu xp̄i. Tu
es ille etern⁹ ꝛ incōprehēſibilis de⁹
qui mortua humana generatiōe ꝑꝑ
ſue fragilitatis miſeriā ſolo amore ꝛ
clementiſſima pietate motus miſi/
ſti nobis ipſum verū deū ꝛ dn̄m no
ſtrū ieſum xp̄m filium tuum noſtra

mortali carne vestitū ꝛ voluisti ꝙ
nō veniret cū delectatione ꝛ pōpis
huius caduci seculi: sed cū angustia
penuria ꝛ tormentis: ꝛ ipsam tuam
sciens ꝛ faciens voluntatem pro no
stra redemptione spretis mūdi peri
culis ꝛ inimici obstaculis vt mortē
morte vinceret fact⁹ obediens vsq̧
ad mortem acerbissimā crucis. Nūc
quoq̧ o amor incōprehensibilis tu
idē es qui mittēdo vicariū tuū ad
recuperandū filios mortuos per re
cessum ab inobedientia sancte ma/
tris ecclesie vnice sponse tue mittis
eum cū angustia ꝛ periculis quēad
modū misisti dilectū filiū tuū redē
ptorē nostrū ad liberandū ipsos fili
os mortuos a pena inobedientie ꝛ
morte peccati ꝛ fragiles hoīes crea
ture tue iudicāt prauo ꝛ p̄sumptuo
so iudicio ex affectu carnis in ꝯtra/
riam partē vt volūtatē tuā ꝛ fructū
salutis eorū ab inimico recepti im
pediāt: ꝛ ipsū tuū in terris vicariū
a tā salutifera tua legatiōe diuertāt.
O amor eterne isti nō timēt mortē
aīe s; corpis ꝛ iudicāt s̄m sensum ꝛ
amorē ꝓpriū nō s̄m verū iudicium
tuū ꝛ ꝓfunditatē sapiētie maiesta/
tis tue. Tu positus es pro regula no
stra ꝛ porta per quā oportet nos trā
sire: ꝛ idō in laborib⁹ ꝛ angustijs gau
dere debemus sicut tu dixisti q̄r ad
hoc nati sumus ꝛ mūdus ꝛ caro no/
stra miserrima nō nisi amaritudis
fructus producunt ex tua admira/
bili prouidētia vt de eis nō gaudea
mus nec in eis speremus: sed de fru/
ctu salutis ꝛ tuis donis celestibus
gloriemur. bene itaq̧ debet gaude/
re vicarius tuus dū sequitur vel-
tuum ꝛ iustitiam iesu christi qui dis
uenauit aperuit ꝛ dissoluit sanctissi
mū corpus suum ꝓꝑ nos ꝛ dedit su
um sanguinem vt lauaret peccata
nostra: ꝛ vt salutē nobis sua ineffabi
li pietate captaret: ꝛ ipi vicario tuo
dedit claues ligandi ꝛ soluendi ani
mas nostras vt volūtatē tuā ꝛ ei⁹
vestigia sequeretur. Pro quo san/
ctissimā tuam clementiam suplici/
ter oro vt purifices eum: ita vt cor
suum ardeat sancto desiderio recu/
perādi membra deperdita ita vt ea
recuperet per auxilium excelse po/
tētie tue. ꝛ si tarditas sua tibi amor
eterne displicet punias propter eā
corpus meū quod tibi offero ꝛ red
do vt illud flagellis afficias ꝛ de/
struas prout fuerit in volūtate tua
Peccaui domine miserere mei. Tu
deus eterne: tu es philocaptus de
factura tua cum ineffabili gratia ꝛ
clementia tua: ꝛ ideo tuum vicariū
mittis vt eam pereuntem recupe/
ret de quo ego indigna ꝛ mis̄a pec/
catrix gratias ago tibi o īfinita bo
nitas ꝛ inestimabilis caritas verus
deus pudeat hominem filium Ade
quē solo amore a morte tui vnigeni
ti redimisti non sequi voluntatem
tuam qui non vis nisi sanctificatio
nem nostram da deus eterne qui ex
caritate diuina homo factus es ꝛ ex
amore vnitus es nobis ꝛ mittis iā
nobis vicarium tuum ad ministrā/
dum nobis spirituales gratias san
ctificationis nostre ꝛ perditorum fi
liorum recuperationis vt ipse tan/
tūmodo voluntatē tuam sequatur:

nõ aregescat ꝯfilijs carnis iudicãtis
ẜm sensum ⁊ amorẽ ꝓpriũ nullisq̃
aduersitatibus terreat. Et qꝛ oĩa de
ficiunt: nisi in te sũme deus: nõ respi
cias peccata mea q̃ clamo ad te: sed
exaudi seruã tuã ꝓpter clementiaʒ
tue inestimabilis caritatis. Tu re/
cedendo a nobis: nõ dimisisti nos oꝛ
phanos: sed dimisisti nobis vicariũ
tuũ qui dat nobis baptismũ spirit⁹
sancti: ⁊ nõ tm̃ semel sicut baptismo
aque loti semel sumus: sed semꝑ la/
uat nos ꝑ sanctã penitentiã: ⁊ pecca
ta nostra astringit. Tu cũ impꝛope
rijs venisti ad nos: ⁊ nos recedendo
a te iudicamus ẜm carnẽ: ⁊ amoreʒ
ꝓpꝛium. Tu es pallidus qꝛ creatu
re tue semꝑ vacuant gratias tuas.
Spoliando vnicam sponsam tuam.
Fac igit̃ eterna pietas vt vicarius
tuus sit cõmestoꝛ animaꝝ ⁊ tui ho/
noꝛis sancto desiderio ardens: ⁊ ad
herens tibi soli: qꝛ tu es alta: ⁊ eter/
na bonitas: absterge ꝑ eũ infirmita
tes nostras: reintegra sponsam tuaʒ
suo salutari ꝯsilio ⁊ opibus virtuo/
sis. Reforma ẽt eterne deus vitam
istoꝝ seruoꝝ tuoꝝ: astantium vt se/
quant̃ te solũ deũ in coꝛde simplici:
⁊ voluntate ꝑfecta: ⁊ non respicias
mei miseriã que oꝛo ꝓ ipsis: sed plã
ta eos in viridario voluntatis tue.
Benedico te pater eterne: vt benedi
cas hos famulos tuos: vt fiãt despe
ctoꝛes sui ipsius ꝑꝑ te: ⁊ sequant̃ so/
lam puritatẽ voluntatis tue que so/
la eterna ⁊ ꝑpetua est ꝓ quibus oi/
bus gratias ago tibi.

Oꝛatio eiusdem: in abstractione
post cõmunioneʒ facta die veneris.
xviij. febꝛ. M.cccclxxix. liiij.

O Alta ⁊ et̃na trinitas: ⁊ amoꝛ
inestimabilis. Et si tu vocas
me filiã ego dico te esse sũmũ: ⁊ eter
num patrem. Et sicut tu tribuis mi
hi temetipsum cõmunicando mihi
coꝛpus ⁊ sanguinem vnigeniti dile
cti filij tui in quo das mihi totuʒ te
deum ⁊ hominem sic: o amoꝛ inesti/
mabilis: peto quod cõmunices me
coꝛpoꝛe mistico sancte matris eccle
sie: ⁊ vniuersali coꝛpoꝛe chꝛistiãe re/
ligionis. In igne enim tue caritatis
noui quod in hoc cibo vis animam
delectari. Tu iestimabilis amoꝛ vi/
disti: ⁊ cognouisti me in te: ⁊ qꝛ ĩ tuo
lumĩe me vidisti. Ideo philocapt⁹
pulchꝛitudine creature tue ex amo
re ipsam de te traxisti: ⁊ creasti illaʒ
ad imaginem ⁊ similitudinem tu/
am. Ego auteʒ creatura non cogno
scebam propter hoc te in me: nisi in
quantum videbã imaginem ipsam
⁊ similitudinem tuã in me. Sed vti
nam: ⁊ ego viderem ⁊ cognoscerem
te in me. Et sic vt de te omnes perfe
ctã cognitionẽ haberemus: vel hẽre
possemus vnisti te nobis descenden
do a sũma altitudie deitatis tue: vs
q̃ ad vltimũ lutuʒ humãitatis nr̃e
qꝛ enĩʒ ĩbecillitas ĩtellectus mei nõ
poterat compꝛehendere: ĩmo nec in
tueri altitudinem tuã. Ideo vt par
uitate mea capere possem ipsam tu
am altitudinem paruuluʒ te fecisti
includendo magnitudineʒ deitatis
tue ĩ paruitate nostre humanitatis
⁊ sic manifestasti te nobis in verbo

post comunione facta est
hole a X catherina [illegible]

vnigeniti tui:ficut ergo cognoui te
ĩ me:o abiſſus caritatis. Jn hoc igi,
tur verbo:o alta ꝛ eterna trinitas i
eſtimabilis amoꝛ manifeſtaſti te: ꝛ
veritatem tuam nobis marime in
effuſione ſanguinis ſui:qꝛ tunc vidi
mus potentiã tuam:qꝛ potuiſti nos
in ipſo ſanguine lauare a culpa nr̃a:
ꝛ cognouimus ẽt ſapientiã tuam:qꝛ
eſca humãitatis n̄ostre qua operui/
ſti hamuȝ tue diuinitatis cepiſti de
moniũ:auferendo ab eo dn̄ium qđ
habebat ſupꝛa nos. Jſte ſanguis dn̄
dit nobis ẽt caritatẽ:qꝛ ex ſolo igne
amoꝛis nos taliter redimiſti cũ nõ
ĩdigeas nobis:ꝛ ſic pateſacta eſt no
bis veritas tua:ꝙ vȝ creaſti nos: vt
nobis vitam eternã largireris. Jſtã
quoq; veritatẽ nouit creatura tua.
Per ipſum verbũ vnigenitũ tuũ:
añ enim nõ poterat vider̃ veritatẽ
iſtam quia caligauerat oculus eius
obfuſcatus velamine culpe. Erube
ſce:erubeſce creatura adeo tuo taȝ:
ꝛ taliter exaltata ac honoꝛata non
noſſe deũ ineſtimabili amoꝛe carita
tis ſue deſcendiſſe ab altitudine dei
tatis:vſq; ad infimum lutũȝ huma
nitatis tue:vt cognoſceres eum ĩ te.
Peccaui dñe miſerer̃ mei. o q̃ ãmi
rabile eſt quod cũ cognoſceres crea
turã tuã. Jn te:añ quã eſſet: ꝛ pꝛeui
deres ipſam operaturã iniquitatẽ:ꝛ
veritatẽ tuã minime. Secuturã ni/
hilominus creaſti ipſam. O amoꝛ i
eſtimabilis. Et cui dicis tu:o anima
mea dico tibi:o pater eterne: Sup/
plico clemẽtiſſime pater quatenus
cõicees nos:ꝛ oẽs ſuos tuos igne ca
ritat.s tue. Et diſpone omnes ad re

cipiendum oꝛationes ꝛ doctrinam
que ex tuo lumine ꝛ caritate fundũ
tur:aut fundi debent. Veritas tua
dixit querite: ꝛ inuenietis. Petite
ꝛ accipietis:pulſate ꝛ aperietur vo
bis. Ego miſerrima pulſo ad hoſtiũ
veritatis tue. Clamo in ꝯſpectu ma
ieſtatis tue:ꝛ peto ad aures tue cle/
mentie miſericoꝛdiam pꝛo mundo:
ꝛ ſingulariter ꝓ ſancta eccleſia:qꝛ ꝑ
doctrinã verbi cognoui: ꝙ cõtinue
paſcar de hoc cibo. Et poſtquam ſic
placet tibi nõ ſinas me fame perir̃.
O anima mea quid facis: an igno/
ras te ꝯtinuo videri a domino deo:
Scias te nunquam poſſe ab oculoꝫ
eius abſcondi tui nihil occultum ẽ
bene potes aliq̃ñ abſcondi ab oculoꝫ
creature:nunquã aũt a ſuo. Pone
ergo finẽ ꝛ terminũ iniquitatibus
tuis:ꝛ excita temetipſam. Pecca/
ui dñe miſerere mei:tempus eſt iaȝ
a ſomno ſurger̃. Tu trinitas eterna
vis quod excitentur creatur̃ tue. Et
ſi non ſurgimus in pꝛoſperitate mit
tis aduerſitatem:ꝛ vt ꝑfectus medi
cus cum igne tribulationum incen
dis vulnera quando non iuuat:nec
pꝛodeſt vnctio᷒ conſolationis ꝛ pꝛo
ſꝑitatis. O pater eterne. O caritas
increata. Ego ſum plena admiratio
ne:qꝛ cognoui in lumine tuo ꝙ tu
vidiſti ꝛ cognouiſti me: ꝛ quaſcũq;
rationabiles creaturas generaliter
ac particulariter pꝛiuſq; nobis eſſẽ
dediſſes:ꝛ ſimiliter vidiſti pꝛimum
hominem Adam. Noſti etiam cul/
pam ſecuturã in obediẽtie ſue in co
ꝑticularẽ:ꝛ ĩ aliĳs generalẽ q erãt ſe
cuturi pꝰ eũ. Et cognouiſti:ꝙ culpa

impedicbat veritatem tuā: imo im
pedicbat creaturas rōnales: vt nō
adimpleretur in eis.s.non puenien
do ad finē ad quem eas creaueras.
Uidisti ēt ī te penā secuturā verbo
filio tuo: vt restitueret humanū ge
nus gratie: ꝛ veritas tua compleret
in nobis. In quo lumie noui ꝙ oīa
preuidisti. Q̄n̄o ergo pater eterne
creasti: hāc creaturā. Ego de hoc stu
pefacta sum valde vere video: q̄ꝛ in
dicas mihi q̄d ex nulla alia cā: hoc
fecisti nisi: ꝙ cū lumine tuo vidisti
te cogi ab igne caritatis tue ad cre
andū nos nō obstantibus iniquita/
tibus quas cōmissuri eramus ꝯtra
te eternū patrē. Ignis ergo carita/
tis te coegit. O amor eterne licet in
lumie tuo videres oēs iniquitates
quas factura erat creatura tua con
tra te bonitatē infinitā tn̄ finxisti te
nō videre: sꝫ solūmodo fixisti: ꝛ fir/
masti. zelū tuū in pulchritudinem
creature de qua velud infatuatus ꝛ
ebrius philocapt⁹ es: ꝛ ex amore ip/
saꝫ ex te traxisti dādo ei esse ad ima
ginē ꝛ similitudinē tuā. O veritas
eterna tu declarasti mihi idigne ser
ue tue veritatē tuā: ꝙ vꝫ amor coe/
git te ad creādū ipsam: quāuis vide
res: ꝙ offensura erat te noluit cari/
tas tua q̄d figeres oculū ī hac visio
ne: imo auertisti oculos tuos ab ip/
sa offensa: ꝛ fixisti solūmō in pulcri/
tudine creature si enī p̄ncipalem vi
sionē posuisses in futuraꝫ offensam
oblitus fuisses amoris quem hēbas
ad creādū hoiem. Non enim hoc fu
it absconsum tibi: sed firmasti te in
amore: quia nil aliud es quaꝫ ignis
amoris. Et ego ex defectibus meis
nūquā te cognoui. Sed concede ex
grā amor dulcissime ꝙ fluat s:guis
de corpore meo ꝑ honore nominis
tui: nec vlterius maīcā induta me.
Recipe ēt eterne pater hūc qui me
cōmunicauit. Exue cū se: ꝛ ab ipso/
met solue cū ꝛ vesti cū eterna volū/
tate tua ac ip̄m in te liga cū insolu/
bili nexu: vt sit odorifera planta in
viridario sancte ecclesie largire que
so clemētissime pater dulcē benedi
ctionē tuā: ꝛ ī sanguine filij tui ab/
lue facies aiaꝝ n̄rarum. O amor: o
amor ego peto ꝙ des mihi mortē.

Oratio eiusdem facta in die san/
cti Thome apostoli. v.

Deitas deitas eterna deitas
verus: amor qui p vnionem
humanitatis verbi tui dn̄i nostri ie
su christi cū oīpotēti deitate tua de
disti nobis depditis lumen sanctissi
me fidei q̄ est pupilla oculi intelli/
gentie nostre qua videmus: ꝛ nosci/
mus veꝝ obiectuꝫ aīe tuā videlicet
inestimabilē deitatē: ꝛ fecisti ip̄m fi
lium tuū dn̄m nostrū sacrificiū tibi
imaculatum ꝑ nobis ponens eū la
pidem angularē: ꝛ colūnā firmissi/
mā stabilitatis sancte matris eccle/
sie vnice sponse tue quicꝫ ab olim di
sposuisti renouare ipsam ecclesiā no
uis ꝛ fructuosiorib⁹ plantis ex tūc
nullus potuit infringere tuam san/
ctissimam voluntatem que eterna
ꝛ incōmutabilis ē. Ne respicias pec
cata nostra quibus indignā me re/
cognosco orare ad te: ipsaꝫ peccata

nostra tua clemētissima pietate ab/
sterge hodie ꝑ virtutē huius sancti
apostoli Thome ꝛ purifica aīaꝫ me
aꝫ amor meus: sūme deus: ꝛ exaudi
seruā tuā clamantē ad te: ꝛ q2 ignis
ꝯtinuo vrens es nūqnā tn̄ tibi gra/
ta ꝯsumēs licet ꝯsumas semꝑ quic/
quid hꝫ aīa extra te. Ure igne spiri/
tus tui ꝛ ꝯsume ac eradica fundit⁹
oēm amorē: ꝛ affectū carnis de cor/
dibus nouellaꝝ plantaꝝ quas inse
rere dignat⁹ es corpori mistico eius
dem sancte matris ecclesie. Trāsfer
eas de mūdanis affectibus in viri/
dariū affectus tui: ꝛ da eis cor nouū
cū vera notitia voluntatis tue: vt
isti despectores mūdi: ꝛ sui ipsius ac
ꝓprij amoris effecti. Imbutiqꝫ ꝓ
feruore amoris tui ac sancti fidei ze/
latores: ꝛ virtutū ꝓꝑ te relictis fal/
lacibus cupiditatibus: ꝛ pōpis hu/
ius caduci seculi sequant̄ te solūmō
ꝓꝑ te: cū puritate mūdissima ꝛ fer/
uida caritate. Itaqꝫ directori nr̄e
salutis. Sponsus hic nouus eiusdeꝫ
ecclesie: tuo semper dirrigat̄ ꝯsilio.
Mundos ꝛ puros: tm̄ ꝓmoueat re
ceptet: ꝛ audiat ꝛ alie plante tue no
uissime sicut angeli tibi assistūt ī ce
lis ita assistāt dn̄o nr̄o vicario tuo ī
terris in reformationē eiusdē San/
cte matris ecclesie ꝰm cor tuū in cor
de simplici: ꝛ actione ꝑfecta ac repu
tent se ꝓut sunt īsertos nouiter cor
pori dn̄i nostri iesu christi a quo suꝑ
fluos: ꝛ infructuosos quosdā ramos
tua admirabili ꝓuidentia: ꝛ absqꝫ
misterio hoīs abscidisti. Et cuꝫ ipso
iesu iam nascēte ꝛ ꝓficiente virtuti
bus: ꝛ etate nati: ꝛ ipsi eidē ecclesie

similiter proficiant exemplis: ꝛ mo
ribus virtuosis: vt sicut noua inser/
ta flores magis odoriferos ꝛ fruct⁹
ameniores naturali a te tradita di/
spositione producunt: ita etiam rese
catis motibus omnis carnalis affe/
ct⁹ tuo celesti dono quo sanctos apo
stolos rore sancti spiritus perfudisti
inserantur eis nouelle virtutes red
dentes tibi suauitatem odoris: ꝛ ip
si sancte ecclesie reddant amenitatē
virtuosorum actuum: ꝛ operis fru/
ctuosi: vt sit reformata ī eis tua spō
sa. O amor eterne purifica hunc vi
carium in se: vt innocens exempluꝫ
puritatis ꝛ innocentie alijs tribuat
in tue conspectu gratie deseruiat: ꝑo
pulum sibi subiectum instituat hac
etiam infideles attrahat celestibus
disciplinis: ꝛ fructus eterne salutis
offerat tue incomprehensibili ma/
iestati: ꝓ quibus omnibus vt exau/
dire digneris: ego miserabilis grati
as ago tibi: summa bonitas verus
deus.

Oratio eiusdē facta in die cathe
dre sancti Petri apostoli. vi.

AD te o superne medice ꝛ amor
inestimabilis anime mee ve/
hemēter suspiro ad te trinitas eter/
na: ꝛ infinita: ego finita proclamo ī
corpore mistico sancte ecclesie: vt de
leas omnem maculam: anime mee
per gratiam: ꝛ non tardes vlterius
Sed per merita huius conductoris
nauicule tue. s. sancti Petri. Cum
igne caritatis: ꝛ profunditate abis/
sus eterne sapientie expectanti au/
xilia tue sponse succurre. Et ne despi

cias desideria seruoꝝ tuoꝝ: sed iam
conducas nauiculam ipsaȝ actor pa
cis: ⁊ ad te ordices seruos tuos: vt re
solutis tenebris appareat aurora lu
cis plantatoꝝ in ecclesia tua ex desi
derio puro salutis animaruȝ. Bene
dictuȝ ligamen quod benignissime
pater nobis tribuisti quo possimus
manus iustitie tue ligare: videlicet
orationem humilem: ⁊ fidelem cum
ignito desiderio seruorum tuorum
quibus mediantibus promittis mi
sereri mundo. Regratior tibi alta: ⁊
eterna deitas quia ꝓmittis cito da
re refrigerium sponse tue: ⁊ ego no-
uiter intrabo viridarium eius: ⁊ nū
quam egrediar quousqȝ impleas ꝓ
missa tua que nunquam fuerunt: ni
si vera: dele itaqȝ peccata nostra ho
die vere deus: ⁊ laua facies anima-
rum nostrarum sanguine vnigeniti
filij tui dispersio pro nobis: vt sic cla-
ro vultu: ⁊ integris: ⁊ animis redda
mus ei passionis vices: mortui no-
bis viuendo sibi. Exaudi etiam nos
orātes pro custode huius tue cathe
dre cuius festū colimus vicario tuo
vt facias eum qualem tui successorē
huius vetuelli petri vis esse: ⁊ des
ei modos necessarios ecclesie tue. cō
fiteor te promisisse cito completurū
desideria mea igitur confidentius
oro ne tardes vlterius deus meus
promissa complere. Et vos dulcissi-
mi filij cum nunc sūmus ad manus
tēpus est laborandi pro ecclesia chri
sti vera matre fidei nostre ꝓpterea
hortor: vt vos iam plantati in ipsa
ecclesia sitis velut columne ipsius: ⁊
cōmuniter omnes cum feruore ora-
tionis ⁊ opere actionis pulsis amo-
re proprio: ⁊ omni pigritia labore-
mus in hoc viridario salutifice fidei
vt perficiamus voluntatē dei eter
ni qui nos vocauit ad hoc ꝓ nostra
⁊ aliorum salute: ⁊ pro vnitate ipsi⁹
ecclesie in qua salus est animarum
nostrarum.

Oratio eiusdem facta die domi-
nico. xx. febr̄. M. cccl xxviij. vij.

Fateor eterne deus fateor eter
ne de⁹ alta ⁊ eterna trinitas
ꝙ tu vides ⁊ cognoscis me: ⁊ hoc in
lumine tuo vidi: confiteor eterne de
us: ⁊ video ꝙ vides necessitatē dul
cissime sponse tue ⁊ bonam volunta
tem vicarij tui: quid est ergo quod
impedit ꝙ non prosequatur cum ꝑ
effectum bonorum operum: ī lumi-
ne tuo vidi ꝙ h̄ noscis: q: nil abscon
ditum est oculo tuo: in eodem lumi
ne video ꝙ in te preuidisti remedi-
um quod postmodum dedisti filio
tuo mortuo. s. humano gen̄eri quod
remedium fuit verbum vnigenitū
tuum: preuidisti etiam pro eodem
mortuo filio tuo aliud remedium.
Scilicet reseruare cicatrices in cor-
pore ipsius verbi: vt cōtinue clama
rent ꝓ nobis misericordiā corā ma-
iestate tua: in lumine tuo vidi quod
ex igne caritatis reseruasti eas ī cor
pore suo: ⁊ nō sunt īpedite: ipse neqȝ
color sanguinis ꝑꝑ corpus glorifica
tum: nec ipse corpus glorificatū īpe
diunt: In temetipso igit̄ ꝓuidisti re
medium opportunū: vȝ reseruare ci
catrices in corpore: ⁊ sic principale

remedium preuidiſti reconciliatio/
nis creature tibi creatori per ver/
bum ſimiliter:⁊ hoc vidiſti. In tuo
lumīe vidi:⁊ noui ꝙ preuidiſti: hec
omnia quia cū ipſo:⁊ in ipſo video:
⁊ abſqꝫ illo ē ambulare in tenebris.
O dulcis amor tu vidiſti ī te neceſ/
ſitatē ſancte matris eccleſie:⁊ reme
dium quo indiget:⁊ ipſum remedi/
um tribuiſti: vꝫ orationem ſeruorū
tuorum de quibuſnis quod fiat mu
rus cui apodictur murus ipſius ec/
cleſie ſponſe tue quibus clementia
tua ſpiritusſancti miniſtrat ignita
deſideria reformationis eiuſdē. Si
militer video ꝙ preuidiſti peruer/
ſam legem meam: ⁊ cuiuſcunqꝫ ra/
tionalis creature que lex ſemper eſt
apta obuiare:⁊ rebellare voluntati
tue:⁊ vidiſti ꝙ ipſam ſecuturi era/
mus: vere video ꝙ noſti fragilita/
tem: huius nature noſtre humane
quam ſcilicet debilis eſt:ꝙ fragilis:
ꝙ etiam miſera. Et ideo tu ſūmus ꝓ
uiſor in omnibus prouidiſti tu ſū/
mus remediator qui in omnibus cā
remediaſti dediſti nobis arcē:⁊ for
titudinem voluntatis:ſociando eā
cum hac debilitate carnis que vo/
luntas tā fortis eſt: vt nec demoni
ū: neqꝫ alia aliqua creatura preua
leat aduerſus eam:niſi per liberum
arbitrium in cuius manibus poſi/
ta eſt:hec volūtas aſſentiat. O eter
na bonitas. Et vnde tāta fortitudo
in voluntate creature tue niſi a te.
Sūma ⁊ inſuperabili fortitudine:
Unde video ꝙ participat de forti/
tudine voluntatis tue:quia ex vo/
lūtate tua ipſā dediſti nobis. Qua
re videmus ꝙ tūc eſt vere fortis vo
luntas hominis dum ſequitur volū
tatem tuam debilis autem quando
diſcedit ab ipſa:qꝛ vt dictum eſt de
tua volūtate creaſti:ideo in tua ma
nens ē fortis:hec oīa in lumine tuo
noui in voluntate noſtra. Et ſic eter
ne pater indicas ⁊ demonſtras forti
tudinē voluntatis tue. Si enim in
paruulo membro tāta eſt fortitudo
quantā eſtimabimus eſſe tuam qui
creator ⁊ gubernator es oīum: Uñ
video in lumine tuo. Uidelicet ꝙ
iſta voluntas tua:quā dediſti nobis
liberā poſitam in manu liberi arbi/
trij. Uidetur ꝙ roboretur a lumine
fidei:qꝛ cum ipſo lumine noſcit ho/
mo in lumine tuo eternam volun/
tatem tuam quam videt non velle
niſi ſanctificationem noſtram:ita ꝙ
lumen facit creſſere ⁊ roborare vo/
luntatē que nutrita a lumīe ſanctiſ
ſime fidei viuificat opera hominū
vnde patet ꝙ nec voluntas vera:ne
qꝫ viua fides poteſt eſſe abſqꝫ oper:
hoc lumen alit ⁊ auget lumen ī ani
ma:quia non poteſt guſtare ignem
caritatis tue niſi lumen oſtendat ei
dilectionem tuā erga nos. Tu ergo
lumē es materia ignis quia nutris
⁊ facis creſcere ipſum in anima: vt
ligna augmentant:⁊ faciunt creſce
re ignem materialē. Tu lumen au
ges caritatem in anima: quia oſten
dis ei diuinam bonitatem: ⁊ ipſa ca
ritas nutrit te in ipſa:quia optat co
gnoſcere deum ſuum: ⁊ tu vis ſatiſ/
facere ei. O prouiſor optime tu
noluiſti ꝙ homo iret in tenebris:
nec maneret in guerra. Et ideo

ꝓuidisti ei de lumine fidei qđ pate/
facit iter: ⁊ tribuit sūmā pacē. non si
nit aīaꝫ perire fame: nec manere nu
dā: aut esse pauperē: q̄ꝛ pascit eā de
cibo gratie: ⁊ faciēdo gustare sibi in
affectu caritatis tue: cibū aīaꝝ īdu
it ipsam veste nuptiali. s. caritatis ⁊
eterna voluntate tua: ⁊ tribuit ei di
uitias eternas. Peccaui dn̄e mise/
rere mei: q̄ꝛ ꝑꝑ tenebras ꝑuerse le/
gis mee quā suꝫ semꝑ secuta caliga
uit oculus intellectus mei. Ideo
non cognoui te lumen veꝝ tn̄ pla/
cuit igni caritatis tue illumīare me
tuo lumine vero. In lumīe tuo ostē
disti mihi ꝙ ꝓuidisti culpā: quam ꝑ
petraturus erat homo: ⁊ remedium
culpe. i. redemptionem quā postmo
dum fecisti ꝑ verbum: ⁊ qđ ꝓuidisti
fragilitatē hoīs: ⁊ remediū cōtra ip
sam. s. excellentiam voluntatis date
nobis a te sūma altitudīe. Sꝫ quid
est ꝙ ducit ⁊ alit eam: lumen sanctis
sime fidei. hoc lumen est principiuꝫ
medium ⁊ finis cuiuscunqꝫ ꝑfectio/
nis. Ipsum lumen est quod ꝯseruat
⁊ auget perfectionem in anima: hoc
ē̄t lumen ꝑficit caritatē in ipsa: ⁊ ip
sa cuꝫ augmentat: ⁊ conseruat: vt di
ctum est. O deus eterne. o amoꝛ in/
estimabilis caritatis tota est impa/
stata tecum creatura tua: ⁊ tu cum
ipsa per creationem per foꝛtitudinē
voluntatis per igneꝫ ex quo creasti
eam per lumen naturale quod dedi
sti ei quo videt te veruꝫ lumen exer
cendo illud cum fame realium vir/
tutum pꝛopter gloꝛiam ⁊ laudē no/
minis tui. O lumen super omne lu
men. O bonitas que omnem supe/
ras bonitatē. O sapientia superans
oēm sapientiā. O ignis qui omnem
ignē excedis. Et hec oīa es q̄ꝛ tu sol⁹
es ille qui es: ⁊ nihil aliud ē aliquid
a se nisi inquantum a te habet esse.
O ceca ⁊ miserabilis aīa mea nō di
gna ꝙ de te vna cū alijs seruis dei fi
at murus in subsidiū sancte matris
ecclesie: sed potius plantari in ven/
tre cuiusdā aīalis bꝛuti: q̄ꝛ semꝑ ope
ra aīaliuꝫ operata es. Gratias gra
tias ago tibi eterne deus qui nō ob
stātibus iniquitatibus meis digna
ris me ad supꝛadicta eligere. Sup/
plico igitur: ꝙ ex quo tu spiras ī coꝛ
dibus seruoꝝ tuoꝛū anxia: ⁊ ignita
desideria ꝓ reformatione sponse tue
⁊ facis eos pꝛo ipsa incessabili voce
clamare: ꝙ exaudias clamoꝛem tu/
um. Conserua etiam ⁊ auge bonam
voluntateꝫ vicarij tui: ⁊ concede: vt
in eo impleatur vera perfectio: ⁊ si/
militer supplico: ⁊ oꝛatio pꝛo omni/
bus ratiōabilibus creaturis: sꝫ ma/
xime ꝓ illis quos posuisti supꝛa doꝛ
sum meuꝫ quos: vt debilis: ⁊ insuffi/
ciens reddo tibi. Nolo ꝙ pctā mea
impediant eos que semper sum secu
ta peruersam legem affectum: vide
licet carnis: sed opto ⁊ oꝛo ꝙ facias
ipsos sequi te cuꝫ perfectione: vt me
reantur assequi iustas pꝛeces quas
fundunt: ⁊ fundere debent pꝛo salu
te totius mundi: ⁊ reformatione ec/
clesie tue. Peccaui: peccaui domi/
ne miserere mei: parce domine par/
ce mihi miserabili: ⁊ in grate gratia
ruꝫ. Fateoꝛ eterne deus ꝙ bonitas
tua conseruauit me sponsam tuam:
quamuis infidelis semper fuerim ti

bi ex defectibus meis. Peccaui do
mine miserere mei.

Oratio eiusdẽ, fcã rome die mar/
tis. xxij. Febr. M.cccclxxix. viij.

O Deus eterne: o deꝰ eterne: sis
supplico pius nobis: ꝛ si tu
dicis: o alta ꝛ eterna trinitas ꝙ pie
tas q̃ germinat misericordiã est tibi
ꝓpria cum ipsa misericordia ꝓpria
tibi sit q̃ non est absqꝫ pietate ex pie
tate enim misereris nostri. Ego con
siteor ꝛ ꝯcedo: video enim ꝙ ex sola
pietate dedisti verbũ tuũ ꝓ redem
ptione nostra q̃ pietas sumpsit exor
diũ a fonte amoris cum quo creaue
ras creaturam tuã. Et q2 valde pla
cebat tibi. Ideo postq̃ perdiderat
vestem innocentie: motus fuisti in/
duere ipsam gratia tua reducendo
eam ad pristinuꝫ statum: non tamẽ
abstulisti ab ea libertatem offendẽ
di: sed conseruasti ei liberuꝫ arbitri
um: ꝛ legem peruersam que semper
pugnat contra spiritum quã imitã/
do apta est ad cadendum in culpaꝫ
peccati. Postq̃ ergo tu pius es de
us eterne: vnde hoc: ꝙ homo est taꝫ
crudelis sibimetipsi: Maioreꝫ ꝛ eni
crudelitatem non potest contra se
exercere q̃ꝫ cuꝫ culpa occidere semet
ipsum: Ipse est pius sensualitati cuꝫ
qua pietate maximam crudelitatẽ
contra animam vtitur: ꝛ etiam con
tra corpus: quia corpora damnato/
rum: simul cum anima punientur.
Hoc video ꝙ a nullo alio procedit:
nisi priuatione luminis: q2 non co/
gnouit pietatem tuaꝫ in nobis. Un
de ꝛ propter hoc ostẽdis tu ꝙ nihil
prodesset homini pietas tua absqꝫ
pietate sua. Ex hoc autem patet: ꝙ
creasti hominem absqꝫ eo: sed sine eo
non vis saluare ipsum: vis ergo pie
ꝛ misericors pater: ꝙ homo respici/
at immensam pietatem tuam: vt di
scat primo esse pius sibimetipsi: ꝛ
postmodum similiter proximo suo
iuxta illud. Caritas incipit a seipso.
Itaqꝫ vis ꝙ anima respiciat pieta/
tem: vt auferatur ab ea crudelitas
sua: ꝛ ꝙ capiat cibum quod hꝫ alere
eam: ꝛ tribuere ei vitã. O deus eter
ne. O ignis ꝛ abissus caritatis ocu
lus tuus respicit super nos. Ut autẽ
creatura tua videat ꝙ sic est: vide/
licet quod fixisti super nos oculos
misericordie: ꝛ pietatis aut iustitie
ꝛ hoc secundum opera vniuscuiusqꝫ
Dedisti ei vt videret oculum intel/
lectus. Unde manifeste patet ꝙ om
ne malum procedit a priuatione lu
minis: ꝛ omne bonum prouenit no
bis a lumine: vnde enim potest dili
gi ꝙ non videtur: ꝛ videre quicquã
absqꝫ lumine nemo potest. O deus
eterne. O pie ꝛ misericors pater sis
pius nobis ꝛ miserere nostri. Sumꝰ
ꝛ enim ceci: ꝛ absqꝫ lumine precipue
ego misera miserabilis ꝓpter ꝙ sui
semper mihimetipsi crudelis. Cum
illo oculo pietatis quo nos ꝛ cuncta
creasti respice necessitatem mundi:
ꝛ ipsi mundo prouideas. Tu dedi/
sti nobis esse de nihilo: illustra ergo
supplico hoc esse quod tuuꝫ est. Tu
dedisti lucem apostolorum tempori
bus oportunis huic mundo: hoc igi
tur tempore quo maxime idigemꝰ

In lumine suscita vnum paulꝫ qui
vniuersum mundꝫ illuminet ⁊ cū
velamine misericordie tue operi ⁊
claude oculum iustitie ⁊ aperi ocu/
lum pietatis cum vinculo caritatis
liga teipsum ⁊ cum eodeꝫ placa irā
indignationis tue. o dulce ⁊ suaue
lumen. o principium ⁊ fundamentū
nostre salutis quia cum lumine tuo
vidisti necessitatem nostraꝫ. ideo in
ipso lumine videmꝰ eternā bonita/
tem tuā quam cognoscendo diligi/
mus. o vnio ⁊ ligamen tui creatoris
in creaturam: ⁊ creature in te crea/
torem: cum fune caritatis tue liga/
sti eam: ⁊ cum tuo lumine dedisti ei
lumen. Unde si aperit oculos intel/
ligentie sue cum desiderio cognoscē
di te cognoscit. Nam lumē tuum in
trat in omnem animam aperienteꝫ
ei ianuam voluntatis. Manet eniꝫ
ad ostium anime ⁊ mox vt aperiet
sibi intrat in illam: sicut sol percuti/
ēns in fenestra clausa que cum aper
ta est illico intrat in domum ⁊ illaꝫ
illustrat. ita oportet ꝙ creatura tua
habeat voluntatem cognoscendi te
cum qua aperiat oculum intelligē/
tie quo aperto immediate tu verus
sol intras ⁊ illustras eam: ⁊ illuminā
do: quid operaris tu lumen pietatis
intus in animā? Expellis tenebras
⁊ infundis lucem. Extrahis humi/
dum ꝓprij amoris calore tuo ⁊ re/
manet ei ignis caritatis tue. Facis
cor liberum quia in lumine tuo no
uit quātam nobis dederis liberta/
tem eripiēdo nos a seruitute demo/
nij in qua humanum genus ex sua
crudelitate peruenerat. Unde odit
homo cōmunem viam crudelitatis
que est pietas erga sensualitatē pro
pter quod efficitur crudelis contra
eam ⁊ pius rationi feras ponendo
potentijs anime. Claudit enim me/
moriam miserijs mundi ⁊ varijs de
lectationibus per obliuionem volū
tariam se ab eis extrahendo ⁊ ape/
rit beneficiis tuis eorum memoriā
sollicite retinendo: claudit etiaꝫ vo
luntatem: ita ꝙ te super omnia dili
git ⁊ omnia in te secundum volun/
tatem tuam ⁊ solūmodo te vult se/
qui ⁊ tunc vere pius est sibi: ⁊ sicut
est sibi pius: ita ⁊ proximo suo expo
nendo corpus suum ad morteꝫ pro
salute animarū in omnibus actuꝰ pi
etatis, cum prudentia vtitur: quia
in lumine tuo vidit cū quanta pru/
dentia in nobis operatꝰ es omnia.
Tu lumen facis cor simplex ⁊ non
duplex: amplum ⁊ non artum intā/
tum ꝙ omnis creatura rationalis
efficitur capax ex amore: cum cari/
tate ordinata omnium querit salu/
tem: ⁊ quia non est lumen absqꝫ pru
dentia ⁊ sapientia exponit corpus
ad mortem pro salute anime proxi/
mi sui ⁊ non ponit animam perpe/
trando culpam. Non enim licet ho/
mini perpetrare minimam culpaꝫ
vt si fieri pōt saluet totum mundū:
qꝛ pro vtilitate creature finite que
nihil est ex se non debet offendi. In
finitus creator omnium qui est oē
bonum pro corpore etiā proximi po
nit substantiā tēporalē: ⁊ taliter ap
tum est istud cor ꝙ nulli ē fictuꝫ sꝫ
quilibet pōt cor talē cōprehendere:
non enim ostendit vnum in facie ⁊

in lingua:aliud tenēdo intrinsecus:
istud vere ostendit se eē erutum in
veteri vestimento ꝛ indutum nouo
volūtatis tue. Itaqꝫ pater oipotēs
crudelitas nr̃a ꝓcedit ex eo ꝙ non
videm⁹ pietatē tuā qua vsus es er/
ga aīas redimēdo eas ꝓcioso sangui
ne filii tui. verte verte misericors pa
ter oculos pietatis sup ecclesiā ꝛ vi
cariū tuū ꝓtege cū sub vmbra ala/
rum tuarū ne iniquitas supboꝝ no
ceat ei: ꝛ mihi cōcede vt distilē san/
guinē ꝛ medullas ossiū in hoc viri/
dario tuo sancte ecclesie. Si respicio
in te video ꝙ oculo tuo nil abscon/
sum ē: hoc nō vidēt hoīes mūdi ob/
fuscati a nube ꝓprii amoris. Si eni
viderent nō eēnt tā crudeles ꝓpriis
animab⁹: sed ex pietate tua efficerē
tur pii: ꝛ iō necessariū ē lumē quod
toto cordis affectu supplico infun/
das oīb⁹ rōnalibus creaturis ꝑ ver
bū tuū fecisti pietatem ꝛ iustitiam.
Iustitiā quidē supra corpus suum:
pietatē ꝟo supra nos miserrimos. o
summa bonitas quō nō dissoluit̃ du
rities cordis nostri. Quō cor meum
nō erit perꝯos certe qꝛ nubes offusca
uit oculum mētis mee: ꝛ nō finit te
animā videre ac ineffabilē pietatē
Quis vnquā pater pro suo ꝟuo ini/
mico tradidit ꝓpriū filiū morti. so/
lus tu pater eterne: caro nostra qua
induisti ꝟbū passa fuit. nos ꝟo con/
secuti sumus fructū si volum⁹. Ita
vis ꝙ sensualitas nostra patiat̃ vt
aīa recipiat fructū vite. o doctrina
fundata in ꝟitate. ꝛ iō dixit veritas
tua. Ego suꝫ via ꝟetas ꝛ vita. Si vo
lum⁹ assequi pietatē tuam oportet
nos ex debito ꝑ illud iter accedere
ꝑ qđ gratis iuisti. o de⁹ eterne ego
de me cōqueror tibi vt facias iustiti
am mihi que ipia sum anime mee ꝛ
pia sensualitati. peccaui dn̄e misere
re mei. o pia crudelitas que pteris
ꝛ calcas sensualitatē in hoc tpe bre/
uissimo ꝛ finito vt exaltes animam
in eternū: vn̄ ꝓcedit patiētia vn̄ fi/
des: spes: ꝛ caritas oriunt̃. certe a pi
etate predicta q̄ parit misericordiā:
quid soluit aīaꝫ a seipsa ꝛ ligat eā ti
bi: Hec pietas acquisita cū lumie.
o pietas delectabilis. o pietas q̄ es
velut vnguentū. Tu extinguis irā
ꝛ crudelitatē in aīa. Hāc pietatem
iterū supplico amor eterne īfundas
oīb⁹ creaturis rōnalib⁹ ꝛ ꝓcipue his
quos dedisti mihi vt singulari amo
re diligā eos. Fac ipsos pios vt vitā
tur ꝑfecta crudelitate cū qua occi/
dant peruersam voluntatē. hāc cru
delitatē videris tu veritas docuis/
se qn̄ dixisti. Siquis venit ad me ꝛ
non odit patrem ꝛ matrē ꝛ vxorem
filios ꝛ fratres. adhuc autem ꝛ aīaꝫ
suam ꝛc̃. Hoc vltimum videtur dif
ficile. Alia vero sepe faciunt serui
mundi: quāuis non amore virtutis.
Sed difficilius est homini exire de
natura sua ꝙ sequi ipsam. Naꝫ nr̃a
ē rōnalis ergo rationem debemus
sequi. o veritas eterna. tu es odor su
per omnem odorem. tu largitas su
per omnem largitatem. tu pietas
omnem pietatem excedens. tu es iu
stitia omnem iustitiam superās. im
mo es fons iustitie qui vnicuiqꝫ red
dis iuxta opera sua. Iuste eniꝫ per/
mittis ꝙ iniquus homo sit incom

portabilis sibimet quia optat id'qd
est minus se cupiens mundanas vi/
nitias ⁊ delectationes:omnia enim
que creasti minora sunt homine ⁊
in eius obsequium creata nō vt ipe
seruiat eis. Solus tu es maior nobis
⁊ ideo debem⁹ optare assidue te que
rere ⁊ tibi seruire. Et iuste facis ꝙ
iustus gustet in hac vita pacem ⁊
quietem ani me sue quia posuit affe
ctuz in te qui es vera pax ⁊ summa
quies. Et his qui per hanc vitā mor
talem viriliter cucurrerunt miseri/
corditer tribuis vitam eternaz. Tu
es'bonitas infinita quā nullus pre
ter te plene capere aut comprehen/
dere potest nisi quantum concedis
⁊ tantum concedis quantum dispo/
nimus vas anime ad recipienduz.
O dulcissime amor ego nunquā te
noui, ꝓpter qd nec dilexi. Ego stri
ctissime tibi cōmēdo filios quos'ap
posuisti dorso meo. Tu posuisti me
ad excitandum eos:que semper dor
mio. Tu excita illos benigne ⁊ pie
pater vt oculus intellectus ipsoruz
continuo vigilet in te. Peccaui do
mine miserere mei. Deus in adiuto
rium nostrū intende:domine ad ad
iuuandum nos festina. Amen.

Oratio eiusdē facta'Rome die lu
ne p'rio martij āni suprascripti. ix.

O Alta ⁊ eterna trinitas. O tri
nitas eterna. Tu trinitas
eterna dedisti nobis dulce ⁊ amabi
le verbū. o dulce ⁊ amabile verbuz.
Sicut natura nostra ē'debilis ⁊'pro
cliuis ad oē malū sic natura tua est
fortis ⁊ apta ad omne bonuz. Debi
lis est homo quia recepit debilē na
turam a patre suo. Non eniz potest
pater aliam naturam dare filio suo
ꝙ de illa quam habet in se:⁊ ad ma
lum est coinquinabilis propter re/
bellionem fragilis carnis sue quam
similiter recepit a patre. Itaqꝫ natu
ra nostra est fragilis ⁊ ad omne ma
lum flexibilis quia omnes sum⁹ pro
ducti ex genere primi patris nostri
Adam ⁊ de vna eadez massa geni/
ti sumus. Qui quidem ex quo di/
scessit a summa fortitudine tui eter/
ni patris debilitatus fuit:⁊ quia fu
it rebellis tibi:ideo in semetipso re/
bellionem inuenit:vnde partitus'a
summa bonitate ⁊ fortitudine repe
rit se debilem ⁊ fereuz ad omne ma
lum. O verbum eternū fili dei. Na
tura tua est fortis ⁊ apta ad omne
bonum quia recepisti illaz ab omni
potenti ⁊ eterno patre ipse dedit'ti/
bi naturam suam que nullum defe
ctum potuit pati videlicet deitatez
⁊ ideo nil mali in te fuit nec potuit
esse. Tu ergo:tu dulce verbum ro/
borasti naturam nostram debilem
per vnionem quam fecisti in nobis
per istam vnionez fortificata est'no
stra natura:quia in virtute sangui/
nis tui aufertur ista debilitas in sa
cro baptismate:⁊ postquam perue/
nimus ad etatem discretionis forti
ficamur in doctrina tua: quia ho/
mo qui sequitur illaz in veritate in
duendo'seipsa perfecte in tantum
efficitur fortis ⁊ aptus ad bene ope
randum ꝙ fere cessat ab eo rebellio
carnis contra spiritum:quia anima

illa perfecte est vnita in doctrina tua ⁊ corpus vnitum est in anima: ⁊ ideo vult sequi affectum aīe: quapropter ea que prius cōsueuerant ipsā delectare. s. scelera mundi tunc totaliter displicent. Similiter etiā ea q̄ sibi difficilia ⁊ aspera videbātur videlicet sequi virtutes modo dulcia ⁊ delectabilia sunt eidem. Bene ergo est veritas q tu verbum eternū dedisti fragilitatem nature nostre cum fortitudine nature diuine quā recepisti a patre: ⁊ hanc fortitudinē dedisti nobis vt dictum est mediantibus sanguine ⁊ doctrina. o eterne sanguis: eterne dico quia vnitus es cum natura diuina: homo qui cum lumine nouit fortitudinem tuā discedit a debilitate sua quod lumen non adipiscitur nisi assumatur odium contra propriam sensualitatem ⁊ potius āmittitur naturale. o dulcissime sanguis tu fortificas animā tu illuminas ipsam: in te efficitur angelica: tu intantum obumbras ipsam caritate tua q penitus obliuiscitur sui ⁊ nil aliud quā te potest videre propter quod fragilitas carnis etiam sentit odorem virtutum ita q simul corpus ⁊ anima clamare videntur ad te in quolibet exercitio: ⁊ hoc dum sanctum desideriū permanet ⁊ auget. Si enim alias tepesceret ⁊ allectaretur desideriū subito eēt suscitata rebellio magis viua q̄ prius. o doctrina veritatis q̄ tantam fortitudinem prestas anime indute te q in nulla aduersitate deficit: sed de omni prelio obtinet palmam fortis est dum sequitur te: que processisti a summa fortitudine nisi enim sequeretur te nil ei proficeret fortitudo tua. Heu me misera que nunquā veram doctrinā secuta sum: ⁊ ideo tam debilis sum q in omni minima tribulatione deficio. Peccaui domine miserere mei.

Deinde more solito orauit mater pro ecclesia dei pro vicario xp̄i ⁊ filiis ac etiā pro omni rationali creatura. Amen.

Oratio eiusdē facta Rome die mercurii. tertio martii mensis suprascripti. x.

O Trinitas eterna: o alta ⁊ eterna deitas nos sumus arbores mortis ⁊ tu arbor vite. O deitas eterna quid est videre in lumīe tuo arborem puram creature tue quā traxisti de te summa puritate cum pura innocentia ⁊ vnisti ⁊ plātasti in humanitate quā formasti de limo terre ⁊ fecisti liberam. Tu trinitas eterna dedisti ramos huic arbori qui sunt potētie aīe. s. itellectus: memoria ⁊ volūtas: quē fructū producit memoria: fructū retinēdi. In intellectu posuisti fructus discernēdi: ⁊ ī voluntate fructus amoris. O arbor posita in tanta puritate a plasmatore tuo. Sed hec arbor decus eterne quia abscidit se ab innocentia per inobedientiam cecidit: ⁊ de arbore vite effecta est arbor mortis: vnde non nisi mortales fructus postmodum perducebat propter quod tu alta ⁊ eterna trinitas vt ebria ⁊ infatua ex amore creature tue videndo hāc

arborem nullũ fructũ posse ꝓduce
re nisi mortis q; erat separata a te
vita dedisti remedium codẽ coacta
amore quo creaueras ipsam inserẽ-
do deitatẽ tuam in arborez mortis
nostre humanitatis. o dulce ⁊ suaue
insertũ. Tu deꝰ summa dulcedo di-
gnatus es vnire te cũ amaritudine
nostra. Tu lucidus splẽdor cũ tene
bris. Tu sapiẽtia cũ stultitia. Tu vi
ta cũ morte. Tu infinitus nobiscuz
finitis. Quis te cocgit ad hãc vnio
nẽ vt redderes nobis vitã: cuz ipsa
creatura tantã iniuriã tibi fecisset
solũmodo amor vt dictum est: vnde
per hoc insertum dissoluitur mors.
Sufficiebat tue ardentissime carita
ti fecisse cũ ea hanc vnionem? Non.
sed postmodũ tu verbum eternum
hanc arborem proprio sanguine ir-
rigasti. Hic sanguis ꝑꝑ calorẽ suuz
facit ipsam arborem fructificare si
hõ cũ libero arbitrio se in te inserat
⁊ in te viuat: cor ⁊ affectũ suuz ligã
do ⁊ fasciando hoc insertum cum fas
scia caritatis ⁊ imitando doctrinam
tuam: q; patrẽ nõ possumꝰ nec de-
bemus sequi cũ in eo nulla pena fue
rit ⁊ nos per penas ⁊ cruciata desi-
deria debemꝰ ꝯformari tibi. Itaq;
per te vitã producimꝰ fructꝰ vite si
nos in te inseramur. Naz qñ sumus
inserti in te rami quos dedisti arbo
ri nostro producunt fructus suos.
Memoria tũc impletur continua
recordatione benefitiorum tuoruz.
Intellectus speculatur in te vt in-
telligat eternam voluntatem tuaz:
⁊ vt perfecte te noscat: ⁊ voluntas
vult diligere id quod intellectus vi

dit ⁊ nouit. vnus ergo ramꝰ porri-
git fructus alteri ramo: ⁊ q; anima
per agnitionẽ quã hẽt de te melius
se cognoscit: iõ odit semet. i. propriã
sensualitatẽ. O amor inestimabilis
mirabilia sunt opera tua que opera
tus es in creatura rõnali: Et si tu de
us eterne tpe quo homo erat arbor
mortis dignatus es restituere cum
in arborẽ vite inserendo te vitaz in
hoĩe licet quãplurimi ex defectibus
suis sint tãtũmõ mortis fructuũ pro
ductores: ⁊ hoc q; nõ inserunt se in
te eterna vita. Ita ⁊ hõ potes ꝓui-
dere pro salute totius mũdi quẽ vi-
deo nõ inserere se in te: ĩmo quilibet
permanet in morte sua: ipsi hoĩes
non accedunt ad fontẽ in quo ẽ san
guis vt aspergãt arborẽ suã. Inter
nos ẽ vita eterna incognita nobis
ignorantibus creaturis. o miserabi
lis: o ceca anima mea vbi ẽ clamor?
vbi preces quas debes effundere in
cõspectu dei tui: qui continuo te in-
uitat? vbi cordialis dolor pro arbo-
ribus manentibus in morte: vbi an
xia desideria in cõspectu diuine pie
tatis? Nõ sunt in me ista q; nõdum
perdidi memetipsam. Si enim hoc
fecissem ⁊ solũmodo deũ quesissez. s.
gloriã ⁊ honorẽ nominis sui cor me
um per os exiret de corpore ⁊ os-
sa mea distillarẽt medullas sed nũ-
quã produxi nisi fructus mortis q;
non inserui me in te. o amor meus
quãtũ est lumẽ: quãta est dignitas
quã recipit anima inserta in te veri
tate. o imẽsa largitas memoria por
rigit ꝙ sumus obligati diligere ⁊
sequi doctrinã ⁊ vestigia verbi vni

geniti tui: ipsum oportet nos sequi ⁊
non te patrem: q₂ vt dictum est nul
la pena in te fuit aut esse potuit abs
q₃ lumine antē fidei non possum⁹ se
qui hanc doctrinaz nec vestigia ver
bi: vnde intellectus figitur ⁊ specu/
latur in ipso lumine vt cognoscat ⁊
subito voluntas diligit id quod in/
telligentia vidit: ⁊ sic vnus ramus
dirigit fructus vel porrigit fructus
vite alteri ramo. Et vnde trahis o
arbor hos fructus vite: cū ex te mor
tua ⁊ sterilis fis ab arbore vite: nisi
enim te inseruisses in ea nullum ex
tua virtute produceres cum tu nil
sis. o veritas eterna sicut tu produ/
xisti nobis fructus amoris luminis
⁊ obedientie prōpte propter que vt
phȳlocapt⁹ cucurristi ad opprobrio
sam mortē sanctissime crucis ⁊ hos
produxisti virtute inserti quod feci
sti deitatis tue in humanitate no/
stra ⁊ per insertum quod fecisti tui
sacrati corporis in ligno crucis: ita
quoq₃ anima īserta in te ad nihil ali
ud attendit nisi ad honorē tui ⁊ ani
marū salutem: ipsa efficitur sapiēs:
fidelis: patiens: atq₃ prudens. Eru/
besce homo: erubesce: qui ex defecti
bus tuis tanto bono te priuas: ⁊ tā
ti mali efficeris dign̄us cum ⁊ bona
opera tua nil ꝓsint aut possint pro/
desse deo nec tua mala nocere: quā/
uis summa bonitas bene delectet
q̄ꝫ factura sua producat fructus vi
te vt infinitum fructū recipiat ⁊ cō
sequat̄ finē propter quem oēs crea/
uit. Peccaui dn̄e miserere mei: vni
⁊ insere hos in te quos dedisti mihi
vt singulariter diligā eos ita vt vi/
uos fructus ꝓducāt video bonitas
infinita q̄ꝫ sicut tu imittis rorem lu
minis supernaturalis tu anima vni
ta tibi cum pace ⁊ quietē cōsciētie:
ita cū rore seruoꝝ tuorum auferes
guerram ⁊ tenebras ⁊ reddes lumē
⁊ pacē dulcissime sponse tue: ⁊ pro/
pter hoc humiliter supplico tibi.
Peccaui dn̄e miserere mei. Amē.

Oratio eiusdē facta rome in die
annunciationis beate marie virgi/
nis anni suprascripti. xi

O Maria maria tēplū trinita/
tis. o maria portatrix ignis.
maria administratrix misericordie
maria germinatrix fructus. Maria
redemptrix humani generis ex eo:
q₂ carne tua patiente in xp̄o redem
ptus est mundus: christus redemit
sua passione tu mētis ⁊ corporis do
lore. o maria mare pacificum. o ma
ria donatrix pacis. maria terra fru
ctifera. maria tu es planta noua: de
qua habemus florem odoriferum:
verbum videlicet vnigenitum dei:
in te enim terra fructifera semina/
tum fuit hoc verbum. Tu es terra.
tu es planta. o maria currus ignis:
tu vestisti ignem absconditum ⁊ ve
latum sub cinere tuo: qui cinis est
nostra humanitas. o maria vas hu
militatis in quo vase viget ⁊ ardet
lumen vere cognitiōis quo lumine
leuasti te supra te: ⁊ ideo placuisti
eterno patri ⁊ sic ipse te rapuit ⁊ tra
xit ad se amore precipuo diligendo
te ipso lumine: ⁊ igne tue caritatis

ac oleo tue humilitatis traxiſti tu ⁊
inclinaſti humilitatem ipſius adue
niendum in te:licet motus ⁊ tract⁹
iam eſſet ad veniendũ ab ardentiſ/
ſimo igne caritatis ſue. O maria qꝛ
habuiſti iſtud lumẽ:ideo non fuiſti
ſtulta ſed prudẽs:vnde ex prudẽtia
voluiſti inueſtigare ab angelo quo
modo eſſet poſſibile quod tibi nun/
ciabat. Nõ ne ſciebas tu hoc eẽ poſ
ſibile omnipotentie diuine abſqꝫ vl
la dubitatione credebas. Quare er
go dicebas:quoniam virum non co
gnoſco. Certe non ideo hoc dicebas
quia deficeres in fide: ſed propter
humilitatem tuam profundaꝫ hoc
dixiſti qua conſiderabas indignita
tem tuam:licet non dubitares hoc
poſſibile eẽ deo. O maria fuiſti tur
bata in ſermone angelico ꝓpter ti/
morem non videtur aſpiciendo in
lumine dei:ꝙ timore fueris contur
bata:licet actum admirationis ⁊ cu
iuſdam conturbationis oſtenderis.
Quid ergo admiraris? Admiraris
certe magnã bonitatẽ dei. quam vi
debas ⁊ ſtupebas:conſiderando te/
ipſam ⁊ q̃ꝫ indigna eras ad tantam
gratiã recipiẽdã. In cõſideratiõe er
go ꝓprie indignitatis ⁊ iſirmitatis
⁊ in cõſideratiõe magne ⁊ ieffabilis
diuine grẽ ſup iſuſiõe admirata ſtu
pebas. Sic ergo dũ prudẽter iterro
gas:oſtẽdis ꝓfundã hũilitatẽ tuaꝫ.
Nec vt demẽ ẽ habuiſti timorẽ:ſꝫ ad
miratiõnẽ de bonitate imẽſa dei ex
ꝯſideratiõe puitatis:imo q̃ſi nihili/
tatis virtutis tue. Tu hodie o ma/
ria facta es liber in quo ẽ deſcripta
regula nr̃a. In te eniꝫ hodie deſcri/
pta ẽ ſapiẽtia pr̃is eterni. In te ho/
die oñdit dignitas fortitudo ⁊ liber
tas hoĩs:oñdit dico hodie dignitas
hoĩs:qꝛ ſi aſpicio te. o maria video
ꝙ manus ſpũſſancti deſcripſit ho/
die in te totã trinitatẽ formãdo i te
verbũ icarnatũ vnigenitũ di filiũ.
Deſcripſit. n. in te ſapiẽtiã pr̃is que
ẽ ipꝫ vnigenitũ dei ꝟbũ. Deſcripſit
ẽt potẽtiã ipſi⁹ pr̃is qꝛ potẽs fuit il
lud facere ⁊ deſcripſit ẽt clemẽtiam
ipſiuſmet ſpũſſancti qꝛ ſola grã ⁊ cle
mẽtia diuina ꝑfectũ fuit tm̃ miſteri
uꝫ. Si ego ꝯſidero magnũ ꝯſiliũ tu
uꝫ o trinitas eterna: video ꝙ i lumi
ne tuo vidiſti dignitatẽ ⁊ nobilita/
tẽ generatiõis hũane:vñ ſicut amor
cogit te ad ꝑducẽdũ hoiem de te.
Ita idẽ amor te cogit ad redimen
dũ iã vẽditũ ⁊ ꝑditũ hñ oñdiſti te
diligere hoĩeꝫ ẽt anteq̃ eẽt cũ volui
ſti trahere ipſuꝫ de te ſolo ipõ amo/
re te iducẽte:ſꝫ maximũ amorẽ erga
eũ demõſtraſti cũ poſtea teipſuꝫ de
diſti ei icludẽdo te hodie in vili ſac
culo hũanitatis ipi⁹. ⁊ quid plus da
re poteras ei q̃ teipſuꝫ. vñ ꝟe dicere
potes ei. Quid tibi debui imo quid
potui tibi facere qd nõ feceriꝫ? Sic
ergo video ꝙ quicquid in illo ma/
gno tuo conſilio vidit ſapiẽtia tua
eterna debere fieri pro ſalute huma
ni generis hoc clemẽtia tua ieffabi/
lis voluit facere ⁊ potẽtia tua hodie
adipleuit:vñ in ſalutẽ hoĩs in ꝯſilio
eternitatis tue miſicordia tua ma/
gna nimis ꝓponebat velle miſcre
hoĩ facture tue:⁊ tu trinitas eterna
volebas iplere ꝟitatẽ tuã de hoĩe. ſ.
ꝙ ſaluũ faceres eũ ⁊ dares ei vitam

eternã ꝑꝑ ꝙ creaueras ipm.ꝑꝑ hoc
enĩ creasti eũ vt ꝑfecte ꝑticiparet te
⁊ plene gauderet in te. hec ẽ ꝟitas
tua quã adiplere volebas:ſꝫ his ob
ſtabat iuſtitia tua allegans in illo
magno conſilio ꝙ ſicut ꝓpriũ tibi ẽ
miſerere ſemꝑ ⁊ parcere ita ⁊ iuſtus
es ⁊ iuſtitia tua in eternũ ꝑmanet
qꝛ cũ iuſtitia tua nullum relinquat
malũ ĩpunitũ:ſic nullum bonũ irre
muneratũ ſaluari nõ poterat hõ cũ
nõ poſſet ꝑ ſe ſatiſfacere iuſtitie tue
de culpa ſua. Quid ergo feciſti: qd
deliberaſti. Sapiẽtia tua eterna ⁊
ĩcõprehẽſibili:vt ⁊ ꝟitatẽ tuã iple/
res ⁊ faceres miꝟicordiã ⁊ tñ ſatiſfa
ceres iuſtitie tue: Quale remediuꝫ
dediſti nobis. Ecce aptũ remedium
diſpoſuiſti.ſ.dare nobis vnigenitũ
ꝟbũ tuũ ita vt aſſumẽdo maſſaꝫ hu
manitatis noſtre que te offenderat
ipa poſtea patiẽte idẽ ſatiſfaceret iu
ſtitie tue nõ virtute hũanitatis ſed
virtute diuinitatis vnite in ipa hu
manitate ⁊ ſic ſatiſfecit iuſtitie ipſe
hõ qui peccauerat ⁊ ꝟitas tua iple/
tur miſericordia tua dãte hoĩ vnige
nitũ tuũ ꝑ quẽ hõ poſſet de culpa li
berari tibi ſatiſfaciẽdo virtute diui
nitatis ei⁹. O maria ego video hoc
ꝟbũ datũ tibi eẽ in te:⁊ tñ nõ ſepa/
ratur a pr̃e:ſicut ꝟbũ mentale hois
qđ licet ꝓferatꝫ exteri⁹ ⁊ aliĳs cõicetꝫ
nõ tñ recedit vel ſepatꝫ a corde. Ex
his ergo oſtẽditꝫ dignitas hois pro
quo tu de⁹ tãta ⁊ tot es opat⁹. O ſtẽ
ditꝫ ẽt hodie in te Maria fortitudo
⁊ libertas hois. poſt deliberationeꝫ
nãqꝫ tãti cõſilĳ mittitꝫ angelus ad te
⁊ annunciat tibi miſteriũ cõſilĳ di/
uini requirẽs volũtatẽ tuã. neqꝫ enĩ
ante venit aut deſcendit in vterum
dei filius qꝫ ꝑberes aſcenſum volun
tatis tue:expectabat ad ianuã tue
voluntatis vt apires ei volenti ve/
nire in te nunquã intraturus niſi ia
nuã aperires dicendo. Ecce ancilla
dñi fiat mihi ſm verbũ tuũ. Mani
feſte ergo apparet fortitudo ⁊ liber
tas voluntatis qꝛ neqꝫ bonuꝫ neqꝫ
malũ põt fieri abſqꝫ voluntate neqꝫ
põt dici neqꝫ alia creatura põt coge
re volũtatẽ ad perpetrãdũ vnũ pec
catũ mortale niſi ipſa velit ſimiliter
nec ad bonũ operandum quiſquam
inuitum cogere põt. Eſt ergo volun
tas hois libera. Pulſabat o maria
ad ianuã tuã deitas eterna:ſed ſi nõ
aperuiſſes hoſtiũ voluntatis tue nõ
aſſumpſiſſet deus carnẽ humanam.
Erubeſce o aĩa mea. vides enim ꝙ
deus hodie contraxit ⁊ fecit paren/
telam cum maria. Hodie oſtenſum
eſt tibi ꝙ licet facta ſis ſine te:tamẽ
ſine te nõ ſaluaberis. vnde hodie vt
dictũ ẽ pulſat de⁹ ad ianuã volũta/
tis marie:⁊ expectat ꝙ aperiat ſibi.
O maria dulciſſime amor meus in
te deſcriptũ eſt verbum a quo habe
mus doctrinã vite. Tu es tabula in
qua deſcriptuꝫ eſt ⁊ porrigis nobis
illam doctrinam. Uideo ego ſapien
tiã ipſum vꝫ vnigenitũ dei ꝟbũ ſta/
tim vt in te deſcriptũ ẽ nõ eſſe ſine
cruce ſancti deſiderĳ. Nã ſtatim vt
in te conceptum eſt annexum fuit ſi
bi deſideriũ moriendi pro ſalute hu
mani generis pro quo ſaluãdo car/
nẽ aſſũmebat. vnde ⁊ magna crux
erat ei id deſiderium ⁊ voluiſſet ſta

*im ĩpleri. Ad te o maria recurro ⁊
tibi offero petitionem meã qua peto
pro dulci sponsa dulcissimi saluato/
ris nr̃i dilecti filij tui: ⁊ pro vicario
eiusdẽ iesu xp̃i vt detur ei lumẽ quo
cum discretione teneat debitos mo/
dos pro reformatiõe scẽ ecclesie spõ
se sue. Omni ẽt populũ eius ⁊ ꝯforma
cor populi cũ eo ita ꝙ nũꝗ̃ ĩsurgat
cõtra caput suũ. Uidetur eni: ꝙ de
ipso feceris incudẽ multi enim per/
cutiunt ipsũ linguat ⁊ opere quan
tũ possunt. Similiter rogo pro dile/
ctissimis filijs traditis a te mihi: ꝙ
ignias eos ita ꝙ sint carbões nõ ex
tincti s; igni ardẽtes amoris carita
tis tue ⁊ proximoꝝ ita ꝙ aduenien
te tpe necessitatis hẽant nauiculas
aĩaꝝ suaꝝ bene munitas ⁊ fulcitas
ꝓ se ipsis ⁊ pro alijs. Ego pro eis ro/
go quos dedisti mihi l; non sim eis
cã alicuius boni: sed semꝑ mali: q2
sum eis non speculum virtutum s;
ignorãtie ⁊ negligẽtie multe: sed ho
die audacter peto q2 dies grãꝝ ẽ. ⁊
scio ꝙ tibi maria nil ab eo põt dene
gari. O maria hodie terra tua ger
minauit nobis saluatorẽ. Peccaui
dño toto tpe vite mee. O pater mi
dulcissime. O amor inestimabilis
Peccaui dño miserere mei. O ma
ria bñdicta dicaris tu inter oẽs mu
lieres in seculũ seculi q2 hodie dedi/
sti nobis de farina tua hodie vnita
⁊ impastata ẽ diuinitas cũ humani
tate nr̃a ita fortiter ꝙ separari non
potuit nec ꝑ mortẽ nec ꝑ ingratitu
dinẽ nr̃am vnio illa quinimo diui/
nitas vnita fuit ẽt corpori in sepul
chro ⁊ tunc aĩe in limbo ⁊ post aĩe ⁊
corpori simul in xp̃o taliter ergo cõ
tracta ⁊ conglutinata est parentela
ista ꝙ sicut nunꝗ̃ diuisa est ita in ꝑ
petuum nullatenus dissoluetur.

O ĩo eiusdẽ scã Rome die dñico.
xxvi. Martij ãni suprascrip. xii.

O Deꝰ eterne alta ⁊ eterna ma
gnitudo tu es magnus ego
aũt parua ⁊ ideo mea ĩfirmitas nõ
põt attingere altitudinẽ tuã nisi in
quãtum affectus ⁊ intellectus cum
memoria surgant ab infimitate hu
manitatis mee ⁊ cum lumine quod
mihi dedisti in lumine tuo cogno/
scant te sed si respicio in altitudinem
tuam omnis eleuatio quam anima
mea possit facere in te est velut ob/
scura nox comparata ad lucem so/
lis siue quantum est differens lux
lune a rota tui solis. Quia ego infi/
mitas mortalis non possum attinge
re ad tuam magnitudinem immor/
talem bene possum gustare te ex af/
fectu amoris sed non videre in essen
tia tua: ⁊ ideo dixisti ꝙ non videt
te homo viuens: hoc est ꝙ homo vi/
uens in propria sensualitate ⁊ volũ
tate non potest etiã videre te in affe
ctu caritatis tue. Et si viuẽdo ratio
nabiliter potest taliter te videre nõ
tamen in essentia tua potest dum in
mortali corpore viuit. Bene est ergo
verum quod mea infimitas ad tuã
altitudinem non potest attingere
sed solummodo gustare ⁊ videre
in speculum tuum: ⁊ hec visio est cũ
perfectione caritatis quia affectus
caritatis tue ꝑfecte possum ꝯspicere

eſſentiam vero non vt dictum eſt: ⁊
quando potui attingere affectũ ca-
ritatis tue que non vt veri guſtat o-
res poſſum capere in mortali corpo
re vigens: quando fuit tempus ⁊ ad
uenit plenitudo temporis ſacri qđ
acceptabile tempus videtur cum
anima mea noſcat in lumine meo
nuntiatum eſſe tunc quando ma-
gnus medicus vnigenitus. Videli-
cet filius tuus venit in mundum
quando ſponſus vinctus eſt ſponſe
ſcilicet diuinitas in verbo humanĩ-
tati noſtre. Cuius vnionis medium
fuit maria: que te eternum ſponſum
induit humanitatẽ ſuam. Sed hic
amor ⁊ vnio tam erat occulta quod
a paucis cognoſcebantur quapro-
pter anima nondum bene confide-
rabat altitudinem tuam: ſed vt vi
deo in lumine tuo in paſſiõe huius
verbi anima venit ad perfectam
cognitionem affectus caritatis tue
quia tunc ignis abſconſus ſub cine-
re noſtro: cepit large ⁊ plene maniſe
ſtari aperiendo ſuper lignum cruciſ
ſanctiſſimum corpus ſuum. Et vt af
fectus anime traheretur ad alta: ⁊
oculus ⁊ intellectus ſpecularetur in
igne tu verbum eternum voluiſti
in altum eleuari: vnde in ſanguine
tuo oſtendiſti nobis amorem in ſan
guine tuo oſtendiſti miſericordiam
⁊ largitatem tuam. In hoc etiam
ſanguine demonſtraſti quantum
grauat ⁊ ponderat tibi culpa ho-
minis: in ipſo lauaſti faciem ſpon-
ſe tue. ſcilicet anime cui te vniſti per
vnionem nature diuine in noſtra
natura humana in ipſo induiſti eã
dum eſſet eruta: ⁊ cum morte tua
reddidiſti ei vitam. O paſſio deſi-
derata: ſed tu veritas eterna dicis
ꝙ non deſideratur: nec amatur a di
ligentibus ſemetipſos. Sed ab eru
tis ſe ⁊ induentibus te ſurgendo
cum lumine in lumine tuo ad co-
gnoſcendum altitudinem tue ca-
ritatis. O placibilis paſſio ⁊ tran-
quilla que cum tranquillitate pa-
cis facis animam currere ſuper flu
ctus tempeſtuoſi maris: o delecta-
bilis paſſio ⁊ predulcis: o diuitie
anime: o refrigerium afflictorum:
o cibus eſurientibus: o portus ⁊ pa-
radiſus anime: o verum gaudium
o gloria ⁊ beatitudo noſtra anima
que gloriatur in te conſequitur fru
ctum ſuum. Et quis eſt ille qui ve-
re gloriatur in te: non ille qui lu-
men rationis ſubmiſit affectui ſen-
ſuali. Hic enim nil aliud videt: ꝙ
terram. O paſſio que aufferes quã-
libet infirmitatem dummodo in-
firmus curari velit: quia donum
tuum a nobis non abſtulit liberta-
tem. Tu etiam paſſio reddis vitam
mortuo: ſi anima propter tempta-
tiones demonum infirmatur: tu li-
beras eam. Si a mundo perſequi-
tur: aut a propria fragilitate impu
gnatur: tu es refugium eius quia
anima nouit in te nõ ſolum opera
verbi in paſſione que fuerunt fini-
ta: ſed etiam guſtauit altitudinem
caritatis diuine: vnde per te paſſio
nem vult intendere: ⁊ cognoſcere
veritatem ⁊ inebriari: ⁊ conſumari

in caritate dei per infirmitatem tu am que videtur infirmitas pꝛopter humanitatem noſtraꝫ que in te paſ ſa fuit. Sed tñ eſt maxima altitudo ꝑꝑ miſterium quod pꝛouenit ex ca in virtute deitatis qua eleuat ſe ad altitudinem ipſius deitatis: ⁊ ſic ꝑ/ uenit ad finem ſuum: qꝛ alias non poſſet. O paſſio anima requieſcens in te obq̄t ad ſenſualitatem qua pꝛo pter guſtat affectum caritatis tue. O q̄ꝫ dulcis ⁊ ſuauis ē hec dulcedo quam guſtat anima que intrat ſub hoc coꝛtice vbi īuenit lumen ⁊ ignē caritatis: videndo vnionem mirabi lem diuinitatis in humanitate no/ ſtra effecta: ⁊ videt humanitatē par tiri non deitatem. Reſpice aīa mea: ⁊ videbis verbū in humanitate no/ ſtra effecta: vt nubes: ſed nō recipit deitas leſionem pꝛopter nubeꝫ: aut tenebꝛas noſtre humanitatis. Sed manet intus abſconſus ſol ⁊ ſplēdoꝛ diuinus. Sicut ſerenitas celi quan doqꝫ manet abſconſa ſub nube. Et quis demonſtrat nobis hoc: qꝛ fini/ ta pena in coꝛpoꝛe ꝓ̄bi remanſit dei tas: ⁊ poſt reſurrectionem fecit hu/ manitatem lucidam que tunc erat opaca: ⁊ facit īmoꝛtalē que pꝛiꝰ erat moꝛtalis. Tu ergo paſſio indicas doctrinā quā dꝫ rōnalis creatura ſe qui: vnde fallitur ille qui mauult ſe qui delectamina q̄ꝫ penas cū nullꝰ niſi ꝑ verbū ꝑueniat ad patreꝫ: ⁊ te verbū nō poſſumus ſequi niſi guſte mus te in affectu penaꝝ: ⁊ ſi anima non vult ſuſtinere penas ipſa ſuſti/ net inuita: ſi autē cum ſole luminis vult poꝛtare: tunc ex nullo laboꝛe

percutitur affectus anime: ſicut in verbo deitas nullatenus paſſa fuit qꝛ voluntarie facta ē poꝛtatrix labo rum: ergo manifeſte oſtēdis ꝙ poſt tempus acceptabile paſſionis ver/ bi anima pōt cum lumine gratie co gnoſcere tue caritatis affectū: ⁊ cuꝫ hoc lumine in tempoꝛe finito perue nimus ad cognoſcendum eſſentiam tuam in tempoꝛe infinito: vnde hac infinitate paſſionis cognoſcimꝰ al/ titudinem tuaꝫ non ꝙ miſteria tua ſint infima: īmo ſublimia: ſed īfima dico pꝛopter paſſionē infime huma nitatis. O dulcis ⁊ eterne deus ſub limitas infinita: qꝛ ad altitudīeꝫ tu am non poteramus eleuare affectū qui erat infimus: nec lumen intelle ctus pꝛopter tenebꝛas culpe. Jdeo tu ſūmus medicus largitus es no/ bis verbum cum eſca humanitatis ⁊ cepiſti hīem: ⁊ cepiſti demonē nō in virtute humanitatis. ſed diui ni/ tatis: ⁊ ſic faciendo te paruulū ma/ gnificaſti hominem. Saturatus ob pꝛobꝛijs repleſti eum beatitudine: eſuriente te ſaturaſti eum in affectu caritatis tue: exuendo te vitam in/ duiſti cum gratia repletus verecun dijs reddidiſti ei honoꝛem obſcura/ tus quātū ad humanitatē reddidi/ ſti ei lumē extēſus ī cruce amplexa/ tus es illū: ⁊ feciſti ei cauernā in la/ tere tuo inquā refugeret a facie ini micoꝝ: in qua cauerna pōt cognoſce re caritatē tuā: qꝛ ꝑ ipſam oñdis: ꝙ plus voluiſti ei dare q̄ꝫ poſſes cum opatiōe finita: illic īuenit balneū in quo lota ē facies anime ſue a lepꝛa culpe. O delectabilis amoꝛ. o ignis

o abissus caritatis. o incomprehen/sibilis altitudo quanto magis aspi cio altitudinem tuā in passione ver bi tanto plus mea miserabilis aīa erubescit q2 nunq̄ te nouit: ꝛ hoc q2 semp fui viua affectui sensualitatis rōni aūt mortua. S3 hodie placeat altitudini caritatis tue illuminare oculū itellectus mei: ꝛ eoꝝ quos mi hi dedisti in filios ac oīu3 creatura rū rōnabiliū. O deitas amor meus vnū quero a te: in tpe quo mundus iacebat infirmus tu misisti in mun dū verbū vnigenitū tuum: vt medi cum qd scio ꝙ ex amore fecisti: ꝛ nō ex meritꝫ nostris. Modo video mū/dum totaliter ī morte iacentē: ꝛ in tāta ꝙ aīa mea deficit ī visiōe ista. Qualis erit nūc modus ad suscitā/dū iterꝫ mortuū istū cū tu sis impas sibilis deus: nec amplius venturus ad redimēdū mundū: sed ad iudicā dum? Quomodo ergo reddet vita huic mortuo non credo infinita bo nitas ꝙ deficiant tibi remedia: imo fateor: ꝙ nec amor tuus deficit erga nos: neqꝫ infirmata ē potentia tua: nec sapiētia diminuta: ꝛ ideo: ꝛ vis: ꝛ potes: ꝛ scis mitter remedium op portunum. Quare supplico si pla/ceat bonitati tue quatenus indices mihi remediu3 istud: vt anima mea sit animata viriliter assūmere illud Respondeo veritas est: ꝙ filius tu/us non amplius est venturus: nisi cum maiestate ad iudicandum: vt dictu3 ē. Sed vt video tu vocas ser/uos tuos christos: ꝛ cum hoc medio vis auferre mortem: ꝛ reddere vi/tam mundo. Et quomodo? Qd ipsi

viriliter ambulent per viam verbi sollicite: ꝛ cum ignito desiderio pro/curantes honorem tui: ꝛ animaru3 salutē pp h̄ sustinendo patienter pe nas ꝛ tormenta obprobria: ꝛ impro peria a quibuscunqꝫ eis illatas: qui bus penis que finite sunt infinitis ī finito desiderio eorunde3 tu vis da re refrigerium. ſ exaudire preces: ꝛ implere desideria ipsorum: sed si so/lummodo paterentur corporaliter absqꝫ desiderio supradicto nō suffi/ceret eis: nec aliꝫ sicut in verbo abs qꝫ virtute deitatis passio nō satisfe/cisset saluti humani generis. O re/mediator optime: da ergo nobis de istis xp̄is qui ī vigiliꝫs: lachrimis: ꝛ orationibus ducant vitā suam pro salute mundi. Tu vocas eos xp̄os tuos: quia confirmati sunt vnigeni to filio tuo. Cōcede queso eterne pa ter: vt non simus ignorātes ceci: aut frigidi: nec obscuri visus intantum ꝙ nō videamus nisi nos. Sed da no bis cognoscere voluntatem tuam. Peccaui dn̄e miserere mei. Gra/tias: gratias ago tibi: q2 dedisti re/frigerium anime mee tum per agni tionem quam dedisti mihi qualiter possem cognoscere altitudinem ca/ritatis tue adhuc vigens in mortali corpore q̄ etiam propter remediu3 qd video ordinatum a te: vt libere/tur mundus a morte. Non ergo am pliu3 dormias miserabilis anima mea que toto tempore vite tue dor/misti: o amor inestimabilis corpora lis pena seruoꝝ tuoꝝ valebit virtu te sancti desideriꝫ aīaꝝ eorūdē: ꝙ dī derūvalebit ꝟtute dsideriꝫ caritaꝫ

tue. O aīa mea misera nō amplexatrix lucis sȝ tenebrarū. Surge: surge a tenebris. Excita teipsam apꝑi oculum itellectus ꝛ respice i abissum caritatis diuine: qꝛ nisi videas nō potes diligere quantū videbis tantuȝ diliges ꝛ diligendo sequeris ꝛ indues voluntatē suā. Peccaui domine miserere mei.

Oratio eiusdē scē Rome die iouis: quito aplis āni suprascrip. xiiij.

O Resurrectio nostra: o resurrectio nr̄a alta: ꝛ eterna trinitas euiscera aīam meā. O redēptor ꝛ resurrectio nr̄a: o trinitas eterna. o ignis ꝯtinue vrens qui nūquā extingueris: nec deficis: aut diminui potes etiaȝ si totus mūdus accipiat ignē tuū. O lumē qđ das lumē ꝛ in lumine tuo videmꝰ i lumine tuo video: ꝛ absqȝ ipso nō possem videre: qꝛ tu es qui es: ego aūt sum que nō suȝ. In eodem lumine cognosco necessitatē meā: ꝛ necessitatē tue ecclesie: ꝛ totius mūdi: ꝛ qꝛ i lumie tuo cognosco h̄ peto a te: ꝙ euisceres aīaȝ meā ꝓ salute totius mundi: nō ꝙ ex me aliquē fructū possim ꝓducere. Sed ex virtute caritatis tue q̄ ē opatrix oium bonorū. Vn̄ sic i abisso caritatis tue aīa opat salutē in se ꝛ vtilitatē i ꝓximo suo sicut: deitas tua alta ꝛ eterna trinitas opara ē i humanitate nr̄a: vȝ cū instr̄o humanitatis nr̄e q̄ cū ope finito in medio nostre humanitatis opata ē ꝓ nobis ifinitā vtilitatē nō in virtute humanitatis: sed diuinitatis tue: in hac virtute trinitas eterna videntur creata cūcta q̄ participāt esse ꝛ oīs virtus ꝯsistens i hoīe spūalis ꝛ tpalis erit a te: ꝛ verū ē ꝙ voluisti ꝙ homo laboraret in ipsis opando cū libero arbitrio: O trinitas eterna: o trinitas eterna i lumine tuo cognoscit ꝙ tu es illud sūmū: ꝛ eternū viridariuȝ quod i te tenes clausos flores ꝛ fructus: qꝛ tu es flos glorie qui tibimet gloriā reddis tibimet fructus: vn̄ a nullo alio h̄ potes recipere: si enim ab aliquo alio recipe posses iam nō videretur ꝙ esses eternus: ꝛ oipotens deus: qꝛ ille q i tibi redderet h̄ non videretur ꝓcessisse a te: Sed vt dictū ē tu tibimet es fructꝰ ꝛ gloria: ꝛ fructꝰ quos reddit tibi creatura tua a te sunt: ꝛ a te recipit vn̄ reddere possit: in viridario sinus tui pater eterne clausus erat homo. Tu traxisti cū d̄ sctā mēte tua velut florē distinctū in tribus potētijs aīe: ꝛ in qualibet posuisti plantā: vt possent fructificare i viridario tuo redeūdo in te cū fructu quē dedisti ei: ꝛ tu redibas i aīa replendo eā beatitudine tua: i qua aīa manet sicut piscis in mari: ꝛ mare in pisce. Dedisti ei memoriam: vt possit retinere bn̄ficia tua: vt ex hoc ꝓduceret florē glorie nomini tuo: ꝛ fructū vtilitatis. Sibi dedisti ei ēt intellectū: vt itelligeret veritateȝ: ꝛ voluntatē tuā q̄ voluntas solūmodo querit sanctificationem nr̄aȝ vt germinaret florē glorie: ꝛ postmodū fructū virtutū: ꝛ dedisti ei volūtatē vt possit diligere id qđ itellectus vidit ꝛ memoria retinuit. Et si respicio te lumē trinitas eterna: hō pdi-

dit iſtũ florẽ.ſ.grãm ex culpa cõmiſ
ſa:q2 nõ erat apt⁹ poſtmodũ:nec va
lebat reddere gloriã tibi ꝑ illũ mo/
dũ:⁊ finẽ ad quem creaſti ipm. Ũñ
ꝑꝑ culpã tu nõ introibas in gloriaꝫ
tuã ꝑ illũ modũ quẽ veritas tua ſta
tuerat:viridariũ tuũ erat clauſum
qua ꝑꝑ nõ poteramus recipe flores
nec fructus tuos. Et ideo feciſti por
tinariũ verbũ vꝫ vnigenitũ tuum
cui dediſti clauem deitatis:⁊ huma
nitas fuit manus q̃ vniſti ſimul: vt
aꝑirent ianuã grẽ tue:q2 deitas nõ
poterat aperire abſq3 humanitate
que humanitas clauſerat ꝑꝑ culpã
ꝓmi hoĩs. Neq3 humanitas ſimplex
poterat aperire abſq3 deitate: nam
opus ſuũ fuiſſet finitũ ⁊ offẽſa erat
ꝯtra ĩfinitũ bonũ cõmiſſa: ⁊ de cul/
pa ꝓtinus debebat exire pena: vñ
nullus alius modus ſufficiẽs erat.
O dulcis hoſtiarie .o humilis agn⁹
tu es ille ortulanus qui reſeratis ia
nuis viridarij celeſtis.ſ.ꝑadiſi porri
gis nobis flores ⁊ fructus deitatis
eterne. Ex nũc quidẽ cognoſco:ꝙ tu
dixiſti veritatẽ:qñ ĩ forma ꝑegrini
appẽs duob⁹ diſcipulis tuis ĩ via
dixiſti ꝙ ſic oportuit pati xp̄m: ⁊ ꝑ
viã crucis introire ĩ gloriã ſuã oſtẽ/
dendo illis:ꝙ ſic ꝓfetatũ fuerat per
Moiſen:Eliã:Iſaiaꝫ:Dauid ⁊ alios
q ꝺ te ꝓphetauerãt:⁊ ſi explanabas
eis ſcripturas:ipſi vero:nõ ĩtellige/
bãt te:q2 caligauerat ocul⁹ ĩtellect⁹
eoꝝ:ſꝫ tumet teipm intelligebas q̃
erat gloria tua dulce ⁊ amoroſum
verbũ: Tu ipſe nũquid:vt ĩtrares ĩ
temet oportebat te pati.

Oratio eiuſdem facta Rome in
die circuncíſionis domini: ad in/
ſtantiam domini. N. Cardinalis or
dinis predicatorum ad circuncidẽ/
dam duriciem induratoruꝫ contra
eccleſiam. xiiij.

O Sũme deus amor ĩeſtimabi
lis ignis eterne illuminans
mentes hominuꝫ calefacies eas ſpi/
ritu amoris tui:⁊ conſumens quic/
quid habet anima tibi obnoxium:
quantum in te eſt:in te video quod
ille amor qui te conſtrinxit trahere
nos ex te cum noticia tui ad lau/
dem ⁊ gloriam nominis tui: ille idẽ
amor conſtrinxit te inducere morta
litatem noſtram: vt reduceres de/
uios nos ad te: ⁊ ꝙ hodie oſtendiſti
te nobis amator noſter. Primo paſ
ſibilem ponendo te qui factor es: le
gis obſeruatorem ipſius: ad noſtre
humilitatis exemplum. Pudeat
itaq3 hominem facturam tuam in
durari corde ⁊ obſeruatorem non
eſſe legis tue. Cum tu deus noſter
obſerues. Tu oſtendiſti nobis ho/
die cinerem noſtre mortalitatis in
te:vt noſcamus in cinerare nos pro
pter te ⁊ paſſibilem te oſtendiſti ſol
uendo arram ⁊ enceniando nos in
amorem tue ſanctiſſime paſſionis:
vt in tuum exemplum paſſiones ve
ſtras equo animo tolleremus: defi/
ciat:vel liqueſcat:itaq3 omnis ani/
ma in tuo amore factor meus ⁊ ve/
re de⁹:q2 traxiſti hoieꝫ ex te: vt ipſe
te ſolũ inde recognoſceret:amaret:⁊
ſequeretur. Et nos ĩgrati tãti tui be

neficiȷ̃ a te maiestas eterna delirar̃
p̃sumimus hodie ẽt ex tua clemen/
tia subarras tibi aías nr̃as anulo
carnis tue desponsandas tibi si tua
beneficia recognoscant ea: vʒ lege q̃
ipsos eternitatis tue facias esse par
ticipes: hodie quoqʒ dedisti aíe tue
aíe mee ꝑ vicariũ tuũ remissionem
peccaminũ manifestãdo mihi potẽ
tiam suã q̃ tua ẽ. Et qđ qui fecisti ho
minẽ: sine ipso hoíe non saluas eum
sine se: nã qui traxisti me: ex te: ꝛ feci
sti me sine me: nõ saluasti me hodie
sine me: sʒ ꝑ instantiã: ꝛ cõfessionem
meã iam me peccatoꝝ neribus per
gratiã tui iterius vicariȷ̃ liberasti ꝺ
quo idigna tua serua gratias ago ti
bi: ꝛ sic mũda ꝑ tuã gratiam: hodie
clamo ad te amor meus: eterne de⁹:
vt facias misericordiã: cũ hoc mũdo
ꝛ des ei lumẽ noscẽdi ipsum vicariũ
tuũ cum puritate fidei de qua obse
cro vesti eos deus meus: ꝛ des ei lu/
mẽ: vt ip̄m sequar̃ mũdus ipse tot⁹
dato sibi lumie supnaturali postq̃
dotasti ip̄m tuũ vicariũ dando sibi
cor virile: ꝯditũ sit sancta humilita
te tua: ꝛ ideo nunq̃ cessabo pulsare
ad portã benignitatis tue amor me
us: vt cũ exaltes manifesta itaqʒ vir
tutẽ tuã i ipso: vt semꝑ virile cor su/
um tuo sancto desiderio ardeat: ꝛ cõ
ditũ sit humilitate tua: ꝛ cum beni
gnitate: caritate: puritate: ꝛ sapien/
tia tua: ꝓcedat i suis actib⁹: ꝛ sic to
tũ orbẽ ad se trahat da ei noticiam
tue veritatis in se: vt noscat se in se
qualis fuerat: ꝛ te in se ꝑ gratiã tuã.
Illumines ẽt aduersantes sibi qui i
circũcisis cordibus spirituisancto re
sistũt: ꝛ tue oĩpotẽtie aduersant̃ pul
sando ad portas aiaꝝ ipsoꝝ: q꞉ sal/
uari nõ poterũt sine te: ꝛ vt ꝯuertã
tur ad te deus meus in vita excita
eos amor iestimabilis ꝛ caritas tua
te cõpellat hac gratiaꝝ die: vt emo
liar̃ coꝝ duricies: itaqʒ reducantur
ad te ne ꝑeant. Et q꞉ offenderunt te
de⁹ sũme clemẽtie punias peccata
ipsoꝝ i me: ecce itaqʒ corpus meum
qđ a te recognosco: ꝛ tibi offero: fiat
incus ꝓ eis: vbi ipsoꝝ culpe ꝯteran
tur: ꝛ q꞉ video ꝙ dictũ vicariũ tuũ
naturaliter de virili corde dotasti
humiliter: ꝛ suplex oro: vt supna tu/
rale lumẽ ifundas i oculo itellectus
sui: ẽ enim illiusmodi cor ad supbiã
aptũ nisi adiȷciar̃ sibi hoc lumẽ acq
sitũ ex puro affectu virtutis: icidat̃
ẽt hodie oĩs amor ꝓprius ab ipsis
tuis emulis ac a dicto tuo vicario:
ꝛ ab oĩbus nobis: vt parcere possi/
mus eisdẽ cũ coꝝ duriciẽ fiereris ꝓ
quibus ꝛ humilient̃ ꝛ parcant ipsi
dño nr̃o: offero tibi vitã meã ex nũc
ꝓ tunc cũ tibi placuerit: ꝛ ipsam po
nam ꝓ gloria tua: humiliter ẽt obse
crans ꝑ virtutẽ passionis tue: quate
nus emundes: ꝛ scopes de antiquis
vitȷ̃s sponsam tuã sicut emundasti
ꝛ scopasti eã antiquis: ꝛ ifructuosis
plantis: ꝛ nõ amplius dilleras: vere
deus bene scio: ꝙ tamdiu abscindẽ
do ꝑtutiés tortuosum lignum duri
ciei ipsoꝝ emuloꝝ tuoꝝ: ꝙ finaliter
dirrigeẽ: sʒ acellera trinitas eterna
q꞉ tibi non est difficile facere de ali
quo aliquid cũ ꝺ nihilo oĩa feceris
ꝛ vitia ipsa purgare tibi etiam me
os filios recomendo: ꝛ hunc tue ma

lestati offero qui te mihi hodie de/
dit: vt des te sibi vt renoues cuz ho
die intus ꝛ extra: ꝛ suos actus dirri
gas in beneplacitis tuis pro quib⁹
vt cā exaudirī digneris gratias ago
tibi qui es benedictus in secula se/
culorum. Amen.

Oratio eiusdē scā Rome. xv.

Veritas ꝛ que ego sum vt tu
des mihi veritatem: ergo suz
que nō suz. Et post paululū: ergo ve
ritas tua: ē illa que facit ꝛ loquitur
ꝛ omnino operatur ex quo ego non
sum: veritas tua ē illa que dat veri/
tatem: ꝛ cum veritate tua dico ve/
ritatem. Veritas tua eterna porri/
git diuersis modis veritatem diuer
sis creaturis: nec separatur a te veri
tas tua: imo tu es veritas. Tu dei/
tas eterna fili dei adeo vēisti: vt ad
impleres voluntatem patris eterni
nec pōt quisquā habere veritatē: ni
si a te. Siquis aūt vult habere veri/
tatē tuā oportet qꝺ nihil ei deficiat
de veritate tua: alias non posset ha
bere veritatē q̄ nullū defectum pa/
titur: sic hn̄t beati qui pfecte vidēt
sine defectu veritatē tuā p eternam
tui visionem: quam quidem visionē
habent participantes visionem tu/
am qua tu teipm vides: lumen eniz
quo videris a creatura tua tu es:
nec iter te: ꝛ vidētē te: ē aliquid me
diū qꝺ repsentet te videnti te: dum
ergo beati vident te: participant ꝛ
lumen: ꝛ medium quo videris: ꝛ q̄ꝛ
tu idem semper es idez lumen: ꝛ idē
medium: ꝛ idem obiectum partici/
pata per eos in vnione qua vniunt
tibi causant idemptitatem inter vi
sionem tuā: ꝛ visionez creature tue:
nec obstat si vnus min⁹ perfecte ali
us magis pfecte videt: q̄ꝛ hoc ē pp
diuersitatē recipientiū visionē. Si/
cut aīa que ē in via i statu gratie re
cipit veritatem tuaz p lumen fidei
qua videmus que predicat ecclesia
tua vera esse: ꝛ tn̄ diuerse aīe secun/
dum diuersitatem dispositionis sue
recipiunt diuersimode veritatē istā
magis ꝛ minus pfecte: nec pp h di/
uersificat fides: imo vna ē ꝛ eadem
fides oīum: sic pfecto in beatis vna
ꝛ eadem ē visio q̄uis magis ꝛ min⁹
perfecte a diuersis recipiatur.

Oratio eiusdem facta Rome die
xvij. M. cccclxxvij. xvi.

Deitas eterna dissolue vincu/
lum corporis mei: vt possim
videre veritatē: q̄ꝛ nūc memoria nō
pōt te capere: nec intellectus intelli
gere: nec affectus diligerē qūō decet:
o natura diuina que resuscitas mor
tuos ꝛ sola das vitā: qūo voluisti ti/
bi vnire naturā mortuā: vt eam vi/
uificares: o verbū eternuz taliter ti
bi vnisti naturā mortalē: q nō fuit
possibile q quocūq mō separaret:
vn̄ i cruce i xp̄o natura mortalis pa
tiebat: sz natura diuia viuificabat:
ꝛ ideo erat simul beat⁹ ꝛ dolorosus:
nec ēt in sepulchro potuit vna natu
ra ab alia separari. O pater eterne
tu dicis: q vestisti verbū tuū natu/
ra nr̄a: vt i ea satisfaceret tibi p no/
bis: o ineffabilis misericordia voluisti

punire filiū naturalē: ꝛ ꝓpꝛiū pꝛo
culpa filij adoptiui: ꝛ substinuit nō
tm̄ penā crucis ī corpoī: sꝫ cruciatū
desideriū ī mēte. O pr̄ eterne ꝙ̄ ꝓ/
funda: ꝛ icessabilia sunt inditia tua
stult⁹ homo nō itelligit h̄: īmo stulti
hoīes iudicāt ſm corticē facta tua:
ꝛ fcā ſuoꝝ tuoꝝ: ꝛ nō ſm ꝓfunduꝫ
abissum caritatis īfuse seruis tuis.
O ignorās ꝛ bestialis homo. Cum
de⁹ te fecerit hoīem cur facis te ip̄m
bestiā: ꝛ nō solū bestiā: sed nihil ꝛ be
stialiter iudicas? An ignoras qꝛ be
stiales deputant̄ ad penas eterna/
les īfernales ī quib⁹ penis efficitur
hō vel n̄: ꝛ nō q̄dē ꝙ̄tū ad naturā q̄
sustineat: sꝫ ꝙ̄tū ad gr̄am q̄ naturā
ꝑficiat: ꝛ res q̄ ē ꝑuata sua ꝑfectio
ne pōt dici nihil: ꝛ subiūxit. Datū ē
ergo nobis x̄bū eternū p̱ man⁹ ma
rie: ꝛ de substātia marie īduit natu
rā: absq̄ peccati originalis macula:
ꝛ hoc qꝛ nō hoīs: sꝫ spūsſci opatiōe
fcā ē illa ꝯceptio: qꝺ quidē non fuit
sic in maria: qꝛ non ꝓcessit de massa
ade opatione spūssancti: sꝫ hoīs. Et
qꝛ tota illa massa erat putrida non
poterat nisi ī putridā naturā aīa il/
la īfundi: nec purgari poterat: nisi
p̱ gr̄am spūsſci cuius quidē gr̄e nō
ē subiectū susceptibile corp⁹: sꝫ spūs
rōnalis. aut ītellectualis: ꝛ ideo nō
potuit maria a macula illa purga/
ri nisi pōstq̄ aīa īfusa ē corpori qꝺ q
dē sic fcm̄ ē p̱p̱ reuerētiā tesauri di/
uini qui illo vase debebat reponi:
nā sicut fornax ꝯsumit guttā aque ī
modico tpe: sic fecit spūssanctus de
macula peccati originalis. Nā post
ꝯceptionem ei⁹ statim fuit p̱ gr̄am
spūsſci ab illo peccato mundata: ꝛ
gr̄a magna dotata subiūxit: tu scis
dn̄e: qꝛ ista ē veritas.

Oratio eiusdem facta Rome die
xij. augusti. āni supꝛascrip. xvij.

Ingrate hō alta ꝛ eterna dei
tas incōpꝛehensibilis: ꝛ inesti/
mabilis amoꝛ. Tu dicis pr̄ eterne
ꝙ homo respiciēs se inuenit te in se
qꝛ creatus ē ad imaginē tuā: qui hꝫ
memoriā ad retinēdū te ꝛ beneficia
tua participando in hoc potentiam
tuā: hꝫ intellectū ad cognoscendum
te: tuā ꝑticipando sapientiam. s. vni
geniti filij tui dn̄i nr̄i iesu chꝛisti: ꝛ
hꝫ voluntatem ad diligendū te par
ticipando clementiam spiritussan/
cti sic pꝛofecto non solum ipsuꝫ crea
sti ad imaginem tuā: sed in te quo/
dāmodo habens similitudineꝫ suā:
sic tu es in ipso: ꝛ ipse in te. Non co/
gnoui me in te de⁹: ꝛ te in me deus.
Ista ē tota ignorantia hoīum igno
rantium qui offendunt te: qꝛ si hoc
scirent nō possent nō diligere deum:
hoc aūt nescire procedit ex pꝛiuatio
ne luminis gr̄e que pꝛiuatio creat̄
a nube pꝛopꝛij amoꝛis sensitiui tāta
ē ꝯformitas inter hominē: ꝛ hoīem
ꝙ qn̄ non se diligunt recedunt a ꝓ
pꝛia natura. Postmodū oꝛauit ꝓ
singularibus suis: vt participarent
naturā diuinā: diligendo se adinui/
cem: ꝛ ista ē vera confoꝛmitas: Re/
spondit deo: ꝛ dixit. Quomodo ma/
ioꝛem gr̄am possuꝫ habere: ꝙ̄ vt vi
tam ducam semp̱ in penis: ꝛ ipsam
terminem cuꝫ martirio pꝛopter te:

Alia oratio facta Rome. xvlij.

D Eitas amoris deitas. Quid
possũ dicere ꝺ veritate tua:
Tu veritas: dic de veritate. Ego ne
scio de veritate dicere: sed de tene-
bris tm̃: q̄ non sum secuta fructum
crucis tue: sed solum secuta sũ tene
bras: ⁊ non cognoui tenebras: bene
fateor ꝙ qui cognoscit tenebras: co-
gnoscit lucem: sed ego non feci sic i
mo secuta sum tenebras: nec eas ꝑ
fecte cognoui. Dic ergo dñe tu veri
tatẽ tuã de cruce tua: ⁊ ego audiã.
Tu dicis ꝙ quidã sũt ꝑsecutores
fructus tue crucis: nã fructꝰ crucis
tue: tu es. O verbũ vnigenitũ dei
qui ex imensitate amoris: ⁊ caritatꝫ
quã hũisti ad nos. Inseruisti teipm
tanq̃ fructũ duobꝰ arboribꝰ. Pri-
mo nature humãe: vt manifestares
nobis veritatẽ patris tui inuisibilẽ
q̃ veritas tu es. Et sc'do inseruisti te
ipm arbori crucis i qua arbore: nõ
te tenuerũt claui: nec ꝯequã aliud:
nisi amor: imẽsus: quẽ ad nos habui
sti: ⁊ totũ hoc fecisti: vt mãifestares
nobis veritatẽ volũtatis patris: q̄
volebat nr̃am salutẽ. Ex ista isertio
ne ꝓductus ẽ sanguis tuus qui ꝑꝑ
vnionẽ diuine nature dedit nobis
vitã istius sanguinis virtute mũda
mur a peccato mediãtibus sacramẽ
tis tuis. Reposuisti aũt hũc sangui
nem in cellario ecclesie militantis:
dans claues ⁊ custodiã eiꝰ vicario
tuo p̃ncipali i terris. Hec aũt dña ñ
cognoscunt: nec sciunt ab hoibꝰ: nisi
mediãte lumie tuo quo tu illustras
nobiliorẽ ꝑtẽ aie nostre. s. intellectũ.
Hoc lumẽ ẽ lumen fidei qꝺ tu cui-
libet christiano ꝯcedis qñ mediãte
sacramẽto baptismi infundis lumẽ
fidei ⁊ gratie tue ꝑ quã purgat̃ pec
catũ originale qꝺ cõtraximus: ⁊ da
tur nobis lumen sufficiens ad ꝑdu
cendum nos vsq; ad vltimum finẽ
beatitudinis: nisi ños cum puritate
amoris proprij sensitiui excecemus
oculos nostros quos gratia tua illu
minauit in baptismo. Excecamꝰ ve
ro nosipsos inducẽdo cataractas su
per oculos nostros ꝑ frigiditatẽ: ⁊
humiditatẽ amoris ꝓprij supradci.
Et ideo nõ cognoscimus te: nec ali-
quid verũ bonũ: ⁊ dicimus malũ bo
nũ: ⁊ bonũ malũ: ⁊ efficimur ĩn gra
tissimi: ⁊ supingratissimi: ⁊ peius: ⁊
deterius ẽ nobis post agnitam veri
tatem tuam qñ ꝑdidimus lumen:
q̃ antequã lumen recipemus. Pe
ior enim ẽ christianus talis q̃ ifide
lis: ⁊ peius ẽ sibi: nisi inquantũ faci
liꝰ recipit medicinã de malo suo: ꝑꝑ
aliquale lumẽ fidei: qꝺ remanet ei.
Isti dñe tales sunt ꝑsecutores fru-
ctꝰ crucis tue. i. sanguinis tui. nõ. n.
te xp̃m crucifixũ sequunt̃: sꝫ ꝑsequũ
tur ⁊ te ⁊ sanguinẽ tuũ: ⁊ potissime
illi qui rebellant vicario tuo: qui tꝫ
claues cellarij: vbi ẽ repositus san-
guis tuus: ⁊ sanguis oĩum martirũ:
q̃uis sanguis martirũ: nõ valeat ni
si i virtute sanguinis tui. Ista autẽ
rebellio ⁊ oẽ peccatũ accedit eis: q̄
ꝑdiderũt lumẽ veritatis tue: quod
acquirit̃ ꝑ fidẽ tuã: vñ philosophi
q̃uis multas scirẽt veritates ꝺ crea
turis: q̄ tñ nõ habuerunt fidem tu
am salutem consequi nõ potuerũt.

Oratio eiuſdem facta rome die xiiij. febr. M.ccc.lxxviij. xix.

O Amor ineſtimabilis. o dulcis amor ignis eterne. Tu es ignis qui ſemper ardes: alta ⁊ eterna trinitas deus rectus es abſq; ulla tortuoſitate. ſimplex abſq; duplicitate ⁊ ſincerus abſq; aliqua fictiõe. Dirige oculos miſericordie tue ſup creaturas tuas. Noui ꝙ miſericordia tibi ꝓpria ē: imo ad qcqd me ꝯſiderando ꝯuerto nil inuenio abſq; miſicordia tua. Jdcꝗ curro ⁊ clamo ante miſicordiã tuã ut facias miſicordiã cũ hoc mũdo. Tu vis nos ſuire tibi ad modũ tuũ ⁊ diuerſimode ducis ſuos tuos pp qd hodie ĩdicas ꝙ nullatenꝰ ĩtrinſecũ creature debemꝰ: aut poſſumꝰ iudicare p actꝰ exteriores ſed volũtatẽ cũctorũ ĩ tua volũtate iudicare debemꝰ ⁊ hoc maxie de ſuis tuis: iõ gaudet aĩa q̃ videt lumẽ in lumine tuo: de varijs ⁊ ĩfinitis modis ⁊ vijs quos ⁊ q̃s videt in ipſis. qꝛ lʒ p diuerſos calles ꝓcedãt: tñ oẽs currũt p ignitũ iter caritatis tue alias nõ ſequerent ỽitatẽ tuã in ỽitate. vñ alios videmꝰ currere p viã penitẽtie fundatos in mortificatiõe corpis. Alios in hũilitate in occidẽdo ꝑuerſaʒ volũtatẽ: alios in fide viua. alij quidã p miſicordiã accedũt ⁊ alij totaliter dilatati in caritate ꝓximi relinquẽdo ſeipſos. Jn his ⁊ his ſimilibꝰ pingueſcit aĩa q̃ ſollicite exercuit naturale lumẽ: vñ acquiſiuit ſupnaturale: cum quo videt immenſam largitatem tue bonitatis. O q̃ regaliter progrediuntur iſti. O q̃ʒ aduertunt fieri ſecundum ordinem volũtatis tue. ⁊ ideo in omnibꝰ que operantur creature tue conſiderant voluntatem tuam nunquã vero volũtatem iudicant creature. O ineſtimabilis caritas iſti bene didicerũt ⁊ corde tenuerunt doctrinam veritatis tue vbi videlicet dixit. Nolite iudicare ſecundum faciem. o veritas eterna: que eſt doctrina tua. qd eſt iter per quod oportet nos accedere ad patrem. Neſcio aliud iter videre niſi quod tu verbum eternum pauimentaſti realibus virtutibus ignis caritatis tue quas edificaſti precioſo ſanguine tuo. Hec eſt quidem via. Jn nihilo ergo alio culpa noſtra conſiſtit niſi in diligere quod odiſti ⁊ odio habere quod dilexiſti. Fateor ꝙ ſemper odiui qd amas: ⁊ amaui quod odio habuiſti. Sed hodie clamo coram miſericordia tua abiſſus caritatis ſupplicans quatenus des mihi ſequi veritatem tuaʒ in ſimplici corde. Concede queſo cõtinuam famem patiendi pro te penurias ⁊ tormẽta. Da etiam pater eterne fontem lachrymarum oculis meis quibus ĩnclinem ſuper totum mundum miſericordiam tuaʒ ⁊ maxime ſuper ſponſam tuam. o ineffabilis ⁊ dulciſſima caritas hoc ē viridariũ tuum fundatum in ſanguine tuo ⁊ aſperſuʒ ſanguine martyrum tuorum qui viriliter cucurrerunt poſt odorem ſanguinis tui. cuſtodi ergo eam. Quis enim contra ciuitatem quam tu cuſtodieris poterit preualere. Vere clementiſſ.

me pater corda nostra immerge ca
in hunc ſanguinem vt poſſimus cō
cipere ſamem honoris tui ⁊ ſalutez
animarum. Peccaui domine miſe
rere mei. O deitas eterna quid de
te digne dicemus: aut quid iuſte ⁊
vere iudicando proferemus? Certe
dicemus ⁊ firmiter iudicando cre/
demus ꝙ tu es deus noſter qui ſolū
modo vis ſanctificationem noſtraz
hoc patet euidenter in ſanguine fi/
lij tui qui propter noſtram ſalutem
tanꝗ philocaptus cucurrit ad ob/
probrioſam mortem ſanctiſſime cru
cis: pudeat hominez creaturam tu/
am: tantum per ſuperbiam caput
extollere cum te deum altiſſimum
humiliatum luto noſtre videat hu
manitatis. O quam propria ē tibi
miſericordia veritas eterna quam
homo ſeruus tuus aduocat contra
iuſtitiam: quam meretur mundus
propter peccata ſua. Miſericordia
tua creauit nos miſericordia tua re
demit nos a morte eterna miſericor
dia ipſa tegit nos ⁊ detinet iuſtitiaz
tuam: vt non precipias terre ꝙ ape
riatur ⁊ deglutiat nos: neqꝫ anima/
libus imundis quod deuorent nos:
imo omnia ſeruiunt nobis ⁊ terra
largitur nobis de fructibus ſuis.
Hec omnia propter miſericordiam
miſericordia tua regit nos. Ipſa mi
ſericordia differt mortem noſtram
tribuēdo tempus in quo poſſimus
ad te reuerti ⁊ tibi reconciliari. O
miſericors ⁊ pie pater quis tenet na
turam angelicam: vt non faciat vl/
tionem de homine qui inimicus eſt
tibi: miſericordia tua. Ex ſola miſe/
ricordia tua concedis cōſolationes
vt coacti ſimus diligere te cum cor
creature amore trahatur. Ipſa ea/
dem miſericordia tribuit penas: ⁊
afflictiones: vt noſmetipſos diſcam⁹
agnoſcere: vt etiam habeant miſeri
aliquid ſuſtinere: pro quo remune/
rando corones eos cū legittime cer
tauerint. Ex miſericordia dimiſiſti
cicatrices in corpore agni vnigeni/
ti tui: vt cum ipſis coram maieſtate
tua pro nobis miſericordiam poſtu
let. Ex ſola miſericordia hodie di/
gnatus es ad plenum oſtendere mi
hi miſerabili: miſerie plene quomo/
do nullatenus poſſum: aut debeo i
tentiones creaturarum rationabili
um iudicare cum per infinitas di/
uerſitates itinerū eas ducas. Et cla
re mihi demonſtraſti etiam per exē
pluz meimet de quo: ego miſerrima
gratias ago tibi. Miſericordia tua
noluit: ꝙ agnus immaculatus ſolū
modo vnica gutta cruoris ſui redi/
meret genus humanum: nec cū pe/
na ſolūmodo vnius membri: ſed cū
toto ſanguine: ⁊ totius corporis ſui
penis: vt plenarie ſatiſfaceret toto hu
mano generi qui omnes leſeramus
te. Et hoc dupliciter: primo quia: vt
videmus ex tuis rōnabilibus crea/
turis alie offendunt cuz capite: alie
cum manibus: alie cū pedibus: alie
cum ceteris membris corporis te of
fendunt: ita ꝙ omnibus congrega/
tis dictum humanuz genus: totius
membris corporis offendit te: ſecun
do ⁊ vltimo: quia omnis culpa per/
petratur ex voluntate abſqꝫ ipſa: ⁊
enim nulla eſſet culpa: ⁊ ipſa conti/

net in se totum corpus: quapropter totuȝ corpus creature cõmittit: culpam aduersus te. Et ideo cum toto corpore ⁊ sanguine filij tui voluisti ꝙ satisfaceret: vt esset omnibus plenarie satisfactũ: ⁊ hoc ex virtute deitatis infinite vnite cum natura nostra finita humanitas quippe passa fuit. Deitas vero sacrificiũ acceptauit. O verbuȝ eternũ fili dei: vnde hoc ꝙ hũisti ꝑfectã ꝯtritionẽ culpe cũ in te nunꝙ fuerit venenũ peccati: video ꝙ voluisti satisfacere cum corporali: ⁊ mẽtali pena sicut corporaliter: ⁊ mẽtaliter homo cõmiserat culpã. ¶Peccaui dñe miserere mei: ⁊ ne respicias peccata nr̃a dñe potẽs pie ⁊ misericors deus.

Oratio eiusdem facta die. xiiij. febrnaĩ. M. cccclxxviij. xx.

O Trinitas eterna: o trinitas eterna: o ignis ⁊ abissus caritatis: o vere ⁊ amore creature tue ĩfatuate: o deitas eterna: o eĩne ignis: o eterna sapientia deus qui dat⁹ es in nostra redẽptiõe nũquid solũ mõ venit ĩ mũdũ sapiẽtia tua: nõ sic fuit. Nõ enim fuit sapiẽtia absꝗ potẽtia: neꝗ potẽtia ⁊ sapiẽtia absꝗ clementia: nõ eñi venisti solus: sȝ ⁊ tota trinitas affuit. O trinitas eterna: quid nã recepas ab hoĩe nisi offẽsionẽ: que vtilitas ꝑuenit tibi de nr̃a redẽptiõe: Nulla nõ eñi indiges nobis: cui ergo ꝑuenit hec vtilitas: solummodo homini. O iextimabilis caritas sicut te totuȝ deũ: ⁊ totũ hominẽ dedisti hoĩ: ita totuȝ dimisisti te in cibũ creature tue rõnali: vt dũ ĩ hoc itinere peregrini sumus nõ deficiamus laboribus fatigati: sȝ roboremur hac refectiõe celesti. O mercenarie homo: quid dimisit tibi de⁹ tuus dimisit totũ se deũ: ⁊ hoĩem velatũ sub illa albedĩe panis. O ignis amoris nũquid nõ sufficiebat creatio ad imaginẽ ⁊ similitudinẽ tuaȝ: ⁊ recreatio ad gratiã in sanguine filij tui: nisi ẽt: ⁊ totã trinitatẽ tribueres nobis ĩ cibũ. Quid te cocgit ad hec: certe non aliud ꝙ caritas tua. O deus trinitas eterna quẽadmodum non misisti solum verbum ꝑ redemptione: ita non dimisisti soluȝ id nobis in cibum: sed vt vere infatuatus amore creature tue totaȝ te trinitatem eternam: vt dictum est. Et sicut non dimisisti te nobis soluȝ in cibum: ita non das te solum anime illi que totam se reliquit amore tui: ⁊ solũmodo querit ⁊ optat: gloriam ⁊ laudem nominis tui non querẽdo te amore sui. Sed solummodo propter te: q2. s. tu es forma: ⁊ eterna bonitas dign⁹ diligi: ⁊ ꝙ seruiatur tibi a creaturis tuis: nec proximuȝ neque se querit anima amore sui: sȝ solum: vt reddat gloriã nomini tuo: videmus enim ꝙ his talibus non manifestas te solum: imo fortificas eos potentia tua contra prelia demonuȝ: ⁊ ꝯtra tribulationes a creaturis illatas: ⁊ contra quascunque alias aduersitates. Videmus etiaȝ ꝙ illuminas oculum intellectus ipsorum sapientia filij tui: vt cognoscant se: ⁊ te lumine tuo. Vris etiam corda ipsoruȝ in clementia spiritus

ſancti:ꝛ hec omnia facis:ſeruis tuis
magis:ꝛ minus ſm menſuram amo
ris quam portant tibi:ꝛ prout quili
bet vitã ſuam exercet gratias. Gra
tias ago tibi eterne pater:ꝙ qꝛ phi
locaptus es de creatura tua: hodie
oſtendis qualiter poſſit eccleſia tua
reformari. Et humiliter ſupplico:
ꝙ ſicut ex vna parte prouidiſti illu
minando oculum intellect⁹ de hac
veritate. Sic ex alia prouideas di
ſponẽdo creaturas tuas: ꝛ maxime
vicarium tuum:vt ſequatur lumen
quod infudiſti:ꝛ ĩfuſurus es. O tri
nitas eterna: ego peccaui toto tpe
vite mee. O miſerabilis aĩa mea ha
buiſti ne vnq̃ȝ memoriã dei tui? Cer
te nõ:ſi eni hũiſſes iã eẽs cõbuſta in
igne amoris ſui. O pĩ eterne redde
ſanitatẽ ĩfirmo:ꝛ mortuo vitã: ꝛ da
ei vocẽ:vt clamet ad te voce tua:ꝓ
mundo:ꝛ ꝓ ſponſa tua miſericordiã
poſtulãdo. Et audi vocem tuã qua
clamamus ad te. Et ſi vniuerſaliter
oro ꝓ toto mũdo maxime tñ: ꝛ ſpe
cialiter ꝓ vicario tuo: ꝛ ei⁹ colũnis
necnon pro omnibus quos dediſti
mihi:vt diligam eos amore ꝑcipuo
qꝛ q̃ȝuis ex meis defectibus ſim in
firma volo tamẽ videre illos ſanos
ꝛ q̃uis ſim imꝑfecta volo eos vider̃
ꝑfectos:ꝛ lȝ ſim mortua volo ipſos
videre viuos in gratia tua. O ĩeſti
mabilis ignis: ꝛ dilectio caritatis.
Unde tanta humilitas: ꝛ miſericor
dia:vt tu de⁹ tã plene cũ tua creatu
ra participes:tã ꝑ vnionẽ nature di
uine:in natura nr̃a humana q̃ ẽt ꝑ
ſentimeñtum in vnione quã facis ĩ
aĩabus diligentiũ te:ꝛ ſeruientium
tibi in ſimplici corde? non hoc ex no
ſtra parte procedit:cum ſimus ini
mici tui. Pudeat hominem creatu
ram tuam non facere manſionem
apud te toto corde cũ tu alta ꝛ eter
na deitas tãtis modis:apud nos fa
cias aſſiduam manſionem. O miſe
rabilis aĩa mea:qꝛ nunq̃ȝ habuiſti
memoriã dei tui:ꝛ ideo tuuȝ cor in
virtutibus minime ſolidaſti. Pec
caui domine miſerere mei. Tu alta
ꝛ eterña deitas es vita:ꝛ ego mors:
tu de⁹ ſapiẽtia:ꝛ ego ſtultitia:tu lux
ꝛ ego tenebre:tu ĩfinitus: ꝛ ego fini
ta:tu rectitudo:ego autem tortuoſi
tas:tu quidẽ medicus:ꝛ ego ĩfirma.
Et quis ad te attinger̃ potuit ſũma
altitudo eterna deitas ad regratiã
dũ tibi de tot:ꝛ ĩfinitis beneficijs q̃
nobis largiri dignata es? Tu ipſe
attinges cũ lumine qđ ĩfundes vo
lentibus recipe:ꝛ cũ funiculo tuo li
gabis qui ſe ligare ꝑmiſerit:vȝ non
obſtãdo volũtati tue. Ne tardes cle
mẽtiſſime pĩ ꝯuertere oculos miſe
ricordie tue ſuꝑ mũdũ:magis enim
glorificaberis ſi dederis lumẽ q̃ ſi ꝑ
mãeat ĩ tenebris mortalis peccati:
q̃ȝuis tu de oĩb⁹ qbuſcũq̃ȝ accipias
gloriã ꝛ laudẽ nominis tui:vñ vide
m⁹:ꝙ ĩ peccatorib⁹ lucet miſericor
dia tua q̃ tȝ te vt nõ euagines gladi
uȝ iuſtitie:ĩmo ſeruas eis tꝑs ĩ quo
poſſint ꝯuerti ad te ſimiliter in ĩfer
no videt̃ gloria tua vbi puniunt̃ dã
nati ꝑ tuã iuſtitiaȝ: ꝛ ẽt mĩa tua lu
cet ĩ eis:qꝛ nõ patiunt̃ tãta tormẽta
q̃ta meruerũt:ꝑ q̃s mĩaȝ ꝛ iuſtitiã
vertit̃ gloria:ꝛ laus nomini tuo. Sȝ
volo videre ĩ creaturis tuis: ꝙ red
z ij

dant tibi gloriam quemadmodum
debent sequendo voluntatem tuā:
vt perueniant ad finem suum per
quem omnes creasti: volo etiam vt
de vicario tuo alium te facias: quia
multo magis indiget lumine alijs
cuꝫ cunctos alios habeat illumina
re. O benignissime ⁊ clementissime
pater humiliter supplico quatenus
largiaris nobis tuam dulceꝫ ⁊ eter
nam benedictionem.

Alia oratio eiusdeꝫ facta Rome
die. xv. februa. ãni supraḃ. x.

Deitas eterna: o alta ⁊ eterna
deitas inestimabilis amor i
lumine tuo vidi lumen in ipso lumi
ne: lumen cognoui in lumine tuo co
gnoscitur causa luminis: ⁊ causa te
nebrarū: quia tu es causa luminis
nos autem creature tue: tenebrarū
causa sumꝰ: ⁊ cognoscitur quid opa
tur lumen in anima quid etiam te
nebre. O trinitas eterna mirabilia
sunt opera tua: ⁊ lumine tuo cogno
scuntur: quia ab ipso lumine proce
dunt: hodie veritas tua cum admi
rabili lumine: indicat causam tene
brarum que est indumentuꝫ fetidū
proprie voluntatis ⁊ manifestat in
strumentum quo cognoscitur lumē
scilicet indumentum tue dulcissime
voluntatis. Mirabile est quod duꝫ
sumus in tenebris huius mortalis
vite cognoscimus lumen: ⁊ finiti no
scimus infinita: existentes in morte
cognoscimus vitaꝫ: veritas tua ostē
dit quod sicut homo eruit se vesteꝫ
vertendo interiorem partem in ex
teriori: ita quelibet creatura debet
se eruere suam voluntatem peruer
sam: si vult ad plenuꝫ induere tuā.
Et quomodo possumus nos taliter
eruere: cum lumine quod acquiri
tur exercendo cum manu liberi ar
bitrij: est lumen quod recipimus in
sacro baptismo: quia vidimus in lu
mine lumen. Et vnde recipit homo
hoc lumen? solum a te lumine quod
ostēdisti nobis subuelamine nostre
humanitatis. Quid recipit anima
induta ħ lumine? Priuatur tene
bris: siti: fame: ⁊ morte: qꝛ cum fame
virtutum expellit insatiabilem fa
mem proprie voluntatis. In siti ho
noris tui eradicat sitim proprij ho
noris: ⁊ qꝛ peruenit ad vitaꝫ volun
tatis tue exijt de morte proprie vo
luntatis peruerse. O fetidum indu
mentum voluntatis nostre tu non
tegis: sed discooperis animā. O vo
luntas eruta. o arra vite eterne: tu
es fidelis: vsqꝫ ad morteꝫ: non mun
do: ſꝫ tuo dulcissimo creatori. Tu li
gas aīam cū ipso: qꝛ se totaliter a se
soluit: o amor inestimabilis in quo
videt anima se esse erutaꝫ plenarie
semetipsa: in hoc quādo non querit
locum modum: neqꝫ tempus ad mo
dum suum. Sed ħ ⁊ omnia ad bene
placitum tuum: hoc est luciduꝫ ve
stimentuꝫ. Uere potest dici sol: sicut
enim sol illuminat: calefacit: ⁊ facit
germinare terraꝫ. Ita pater eterne
ħ verum lumen calefacit animam
que possidet ipsuꝫ in igne caritatis
tue: ⁊ illuminat: qꝛ cum lumine no
scit veritatem. In lumine sapientie
tue ⁊ facit eam germinare dum est

in ista mortali terra fructum vera/
rum realiumq; virtutum: hec ani/
ma efficit fortis in potentia tui eter
ni patris: prudens in sapientia vni
geniti filij tui ⁊ apta ad amandum
participando clementiā spiritussan
cti. Quid est quod impedit ⁊ obstat
vt anima non se taliter eruatur? pri
uatio luminis: q2 non nouit princi/
pale lumen quod cuilibet creature
rationali largiris: ⁊ ideo non exer/
cuit illud. Et quare nō nouit? quia
obfuscauit oculum intellectus cum
culpa qua ligauit voluntatem: que
voluntas est illa que quālibet cul/
paz cōmittit. O miserabilis anima
mea. Quomodo non sentis fetorez
culpe: ⁊ odorem virtutum ⁊ gratie?
Quia priuata es lumine. Pecca/
ui domine miserere mei. O de9 eter
ne in lumine tuo noui quantam cō
formitatem tui largitus es creatu/
re tue: ad quancunq; partem verto
oculum intellectus: video quod po/
suisti eam quasi in quodam circulo
q2 ad quancunq; partem progredi
tur reperit se in ipso: si verto oculuz
ad cognoscendum in lumine tuo eē
quod dedisti nobis: tu dedisti nobis
conformitatem: ad imaginez ⁊ simi
litudinem tuaz: participando te tri
nitatem eternam in tribus potenti
is anime: si conspicio in verbo per
quem creati sumus ad gratiam: te
nobis video conformatum: ⁊ nos ti
bi propter vnionem quam tu deus
eternus fecisti in homine: ⁊ si cōuer
tor ad animam illuminatam de te
vero lumine ipsa facit mansionem i
te: tue veritatis imitando doctrinā
⁊ in cōmuni in particulari. i. in par
ticularibus virtutibus acquisitis ⁊
probatis ex amore quem anima cō
cepit erga te: ⁊ tu es idem amor: ani
ma ergo que ex amore sequitur do/
ctrinam tue veritatis alter te effici
tur ex amore: hec exuta sua propria
voluntate induta est tua intantum
ꝙ nō querit: nec optat nisi ꝙ: tu que
ris: ⁊ tua voluntas appetit ꝙ sit in
anima. Tu es philocaptus de ani/
ma tali: ⁊ anima de te ē philocapta
sed tu amas eam gratis: q2 eam pri
usq̄ esset amasti: ⁊ ipsa diligit te ex
debito. In lumine tuo nouit ꝙ gra
tis non potest te diligere: quia obli/
gata est tibi: ⁊ non tu ei. Et in dicto
etiam tuo lumine vidit: ꝙ id quod
tibi non potest reddere. i. diligere te
gratis oz: ꝙ reddat ⁊ retribuat pro
ximo suo diligendo euz gratis: ⁊ ex
debito simul: ⁊ ex gratia dico: quia
non querit retributionez ab eo: nec
proprie seruit ei propter vtilitatem
ab ipso receptam: vel recipiendam:
sed solummodo ex amore. Ex debi/
to vero diligit eum inquantum pre
cipis ei: ⁊ ipse est obligatus obedire
tibi. Si respicio quantam conformi
tatem facis de anima in te quando
surgit cū lumine intellectuali acqui
sito a te vero lumine: ⁊ cum affectu
erectis in te speculādo se in lumine
veritatis tue. Intantum facis tunc
conformitatem cuz ipsa: ꝙ tu qui es
deus noster immortalis das ei no/
scerē ⁊ gustare ī affectu caritatis tue
immortalia bona tua. Tu qui es lu
men participas cuz ea lumen. Tu
qui es ignis: ignem cum ipsa part

cipas: ⁊ in igne tuo vnis voluntatē
suā: cū tua ⁊ tuā cum sua. Tu sūma
sapientia sapientiā largiris ei ⁊ di/
scernere ⁊ recognoscer̄ veritatē tuā.
Tu qui es eterna fortitudo fortitu
dinē tribuis sibi: ⁊ efficit̄ tam fortis
ꝙ neqꝫ creature possunt ipsam for/
titudinē auferre ab ea nisi ipsa ve/
lit. Nunquā vero vult dū portat ve
stē voluntatis tue. Sola enim volū
tas sua facit ipsam debilitari. Tu i
finitus facis ipsam īfinitā: ꝑꝑ ꝯfor
mitatē ꝗꝫ ex grā cū ipsa fecisti: hic
dū est ꝑegrina: ⁊ in vita durabili in
eterna visiōe tua: vbi tā ꝑfecte ē cō
formata tibi ⁊ liberꝝ arbitriū tali/
ter ē ligatum: ꝙ non pōt ipsam a ta
li ꝯformitate separari. Bene ergo
fateor ꝙ veritas tua dicit veritatē:
ꝙ creatura rationalis est tibi totali
ter conformata: ⁊ tu ipsi per gratiā.
Tu non das ei partem gratie: sꝫ to
tam: quar̄ dico ꝙ videt̄ mihi ꝙ des
totā: qꝛ nihil ei deficit ad salutē: be/
ne est minus ⁊ magis ꝑfecta ꝭm ꝙ
ipsa in lumine tuo vult exercere lu
men quod tu a principio dedisti ei
naturaliter. Quid ergo amplius di
cam? Nihil aliud nisi ꝙ homo effe/
ctus est deus: ⁊ tu deus homo factꝰ
ē. Quid fuit cā huius ꝯformitatis?
lumē in quo lumine nouit volunta
tatem tuā cognoscendo cā: exuit se
suaꝫ ꝓpriam q̄ dabat ei tenebras: ⁊
mortē ⁊ nuditatē ⁊ induit se tuam.
Induta tua: induta est te per grati
am: per lumen: ⁊ per igneꝫ: ⁊ ꝑ vnio
nem quam tu deus fecisti in huma
nitatem nostra. Itaqꝫ tu es cā cu/
iuslibet boni: ⁊ propria peruersa vo
luntas induta amore proprio est cā
cuiuscūqꝫ mali: ⁊ tanti mali ē cā ista
voluntas: ꝙ cū tenebris facit aiam
saltar̄ extra circulū luminis sanctis
sime fidei: ī quo lumine existēs ver/
tendo se ex qualibet parte inuenie/
bat te. Et quam conformitatem in/
uenit: ⁊ ī quo reperit se vnitā postꝗꝫ
exiūt de lumine fidei? Inuenit se re
cte bestijs ꝯformatā que sunt absqꝫ
aliqua ratione imitando legem per
uersam ⁊ doctrinam demonis visi/
bilis: ⁊ inuisibilis. Quis est cā huiꝰ?
ipsamet. o alta ⁊ eterna deitas fate/
or: ⁊ non nego me esse illam misera
bilem q̄ sum cā omnium malorum:
qꝛ nunꝗꝫ exercui lumen in lumine
tuo ad cognoscendum ꝗtuꝫ tibi di
splicet: ⁊ mihi ē nociuū: malignū: ⁊
fetidum indumentum proprie ⁊ ꝑ/
uerse voluntatis: hoc vestimentum
tu vis ꝙ quilibet exuat festināter ⁊
totaliter sūmendo ipsum a pedibus
⁊ totum simul extrahendo: ego sum
etiaꝫ illa misera miserabilis que nō
noui dulcedinē voluntatis tue: quā
ex debito debeo me induere. Pec/
caui: peccaui domino miserere mei.
Tu deus eternus alta ⁊ eterna dei/
tas in lumine tuo facis vider̄ lumē.
Quare pater eterne humiliter sup
plico quatenus īfundas: ⁊ dones il
lud omnibus creaturis tuis rōnali
bꝰ: sꝫ ꝑcipue illud īfunde dulci pr̄i
nr̄o vicario tuo tā habūdāter ꝗtū
necesse ē ī tantū: ꝙ tu alta: ⁊ eterna
deitas de ipso aliū te facias. Et simi
liter rogo te: ꝙ dones lumē tenebro
sis: vt cognoscāt veritatē in lumine
tuo: similiter supplico ꝓ his quos de

disti mihi q̄d eos diligam singulari
amore cū p̄cipua ⁊ maxima solLici/
tudine. Rogo sint illuminati in lu/
mine tuo auferat̃ ab eis impfectio:
vt in veritate laborent in viridario
tuo in quo eos posuisti ad laborādū
⁊ punias: ⁊ vidica supra me culpas
⁊ iperfectionē eoꝝ quaꝝ ego suȝ cā.
Peccaui dn̄e miserere mei. Grati
as: gratias ago tibi alta ⁊ eterna tri
nitas: qꝛ in lumine tuo dedisti refri
geriū aie mee pp ꝯformitatē nr̄am
quā noui nos tecū hr̄e ⁊ p doctrinā
quam dedisti de excellentia volun/
tatis tue. Ego sum que non suȝ: ⁊ tu
es solus ille qui es: ergo tu ipse gra/
tias redde tibi dando mihi cū quo
possum laudare te: voluntas tua: te
cogat ad faciendū misericordiā cū
mundo: ⁊ tuo diuino adiutorio sub
uenire vicario tuo in terris: ⁊ spōse
tue. Peccaui domie miserere mei.
Alta ⁊ eterna deitas largire nobis
tuam dulcem benedictionem.

Oratio eiusdem facta Rome die
xvi. febr. anni supra℞. xxij.

DEitas eterna: o alta ⁊ eterna
deitas: o sūme ⁊ eterne pater
O ignis qui semper ardes. Tu pa/
ter eternus alta: ⁊ eterna trinitas:
tu es ignis inestimabilis caritatis.
O deitas: deitas. Quid ē quod ma
nifestat bonitatem ⁊ magnitudinē
tuam? Donum quod dedisti homi/
ni: ⁊ quod minus largitus es ei? To
tum te deum immensam ⁊ eternam
trinitatem: ⁊ in quo loco donans te
ei es dignatus descendere. In stabu
lo nostre humāitatis que recte erat
effecta stabulum: quia receptacu/
lum animalium mortalium. s. pec/
catoruȝ: ⁊ ideo ibi voluisti nasci ad
demonstranduȝ ad quid homo per
uenerat propter culpam. Ita ꝙ to/
tum te deum dedisti nobis confor/
mando te nostre humanitati: ⁊ ī ip/
sa vnionem faciendo. O deus eter/
ne: o deus eterne. Tu dicis ꝙ ego re
spiciam inte altam: ⁊ eternam dei/
tatem: ⁊ aspiciendo inte cognoscam
me: vt melius cognoscam infirmita
tem meam per altitudinem tuam:
⁊ econuerso per magnitudinem tu
am: meam paruitatem. Sed video
ꝙ nisi prius exuam me propria vo/
luntate: nō possum videre te: ⁊ ideo
dedisti mihi doctrinam: vt prius
exuam me voluntate mea cogno/
scendo me in qua cognitione agno/
sco te quare tunc perfecte exuit ani
ma se propriam voluntatem ⁊ indu
it tuam. Et tunc vis ꝙ surgat cum
lumine ad cognoscendum se in te.
O ignis qui continue ardes: ani/
ma que se nouit in te ad quancun/
que partem respiciendo se vertit: in
uenit etiam in infimis magnitudi/
nem tuam. videlicet in creaturis ra
tionalibus: ⁊ omnibus que creasti.
Nam in omnibus aduertit poten/
tiam tuam: ⁊ sapientiam ⁊ clemētiā
nisi eniȝ potuisses sciuisses: ⁊ voluis
ses ex amore minime creasses ea. Sȝ
potuisti sciuisti: ⁊ voluisti: qꝛ omni/
potens es ideoq̄ creasti. O misera/
bilis anima mea nunq̄ȝ te cognoui/
sti in eo quia non exuisti te volun/
tatem peruersam tuam: nec suam

iduisti. Et quomodo vis dulcissime
amor ꝙ respiciaȝ me in te: vis ꝙ cō
siderem creationem qua ad imagi/
nem ⁊ similitudinem tuaȝ nos crea
sti. Uis etiam ꝙ considerem ⁊ respi
ciam: ꝙ te integram puritatem
vnisti luto humanitatis nostre co/
actus ab igne tue inestimabilis ca/
ritatis. Quo etiaȝ igne vrgente de
disti te nobis in cibum. Et qualis ci
bus ē iste: Cibus angelorum sūma
⁊ eterna puritas: ⁊ ideo tantam pu
ritatem requiris esse in anima que
recipit te in hoc dulcissimo sacramē
to: ꝙ si possibile esset naturam ange
licam purificari que nulla indiget
purificatione opus esset ꝙ purifica
retur ad hoc tantum misterium ac/
cessura. Et quomodo purificat̄ ani/
ma: Igne caritatis tue ⁊ abluendo
faciem suam in sanguine vnigeniti
filiꝫ tui. O anima mea miseria ple/
na quomodo accedis ad tantū mi/
sterium absq; purificatiōe solemni:
erubesce digna cum bestijs ⁊ demo/
nijs habitare: q2 opata es opera be
stiarum: ⁊ secuta voluntatem de/
monum. O bonitas immēsa: tu vis
ꝙ ego respiciam in te ac videam ꝙ
tu diligis me: ⁊ q2 gratis me diligis
vt cognoscam ꝙ quascunq; rationa
les creaturas diligis hoc eodē amo
re ad hoc: vt isto amore diligaȝ pro
ximum meum amando eum gratis
i. subueniendo ei spiritualiter ⁊ cor/
poraliter iuxta posse absq; vlla spe
premij: imo quamuis esset mihi mo
lestus: ⁊ ingratus non vis ꝙ desinā
prodesse ei: ⁊ subuenire necessitati/
bus suis. Quid ergo faciam vt hoc
videam: Exuam me fetidam vesteȝ
meam: ⁊ cum lumine sanctissime fi/
dei respiciam me in te: ⁊ induaȝ me
eterna voluntate tua: ⁊ cum h̄ lumi
ne cognoscam ꝙ tu trinitas eterna
es nobis mēsa cibus: ⁊ seruitor. O ⁊
tu pater eternus es illa mensa que
das nobis cibum. Agnuȝ videlicet
vnigenitum tuum: ipse agnus ē no
bis suauis ⁊ dulcissimus cibus tam
in doctrina sua que alit nos in volū
tate tua quam etiam in sacramen/
to in sancta cōmunione nobis tradi
to quod pascit nos atq; cōfortat dū
sumus peregrini in hac vita: spiri/
tussanctus est nobis recte seruitor:
quia ministrat nobis hāc doctrinā
illuminando de ipsa oculum intelle
ctus nostri: ⁊ inspirando in cordib⁹:
vt sequamur eam. Ministrat etiaȝ
nobis caritatem proximi: ⁊ famem
cibi animarum: ⁊ salutis totius mū
di propter honorem tui patris: vn/
de videmus ꝙ anime illuminate in
te vero lumine: non finunt preteri/
re tempus in quo non comedāt: vel
comedere velint cibum animarum
propter honorem tuum. Tu infini/
ta bonitas in te patefacis necessita/
tem mundi ⁊ precipue ecclesie san/
cte sponse tue ⁊ amorem quem ha/
bes erga ipsam: quia fundata est in
sanguine dilecti filiꝫ tui: ⁊ in ipso cō
dita est: similiter etiam manifestas
amorem erga vicarium tuum ex eo
ꝙ minister est huius sanguinis pre
ciosi. Ideo respiciaȝ me in te: vt effi
ciar pura: ⁊ sic purificata clamabo
coram misericordia tua: vt vertas
oculum pietatis super necessitatem

ecclesie sancte: ꝛ illumines: ꝛ robores
vicarium tuum: Illumina etiaȝ cle
mentissime pater seruos tuos: vt cō
sulāt tibi recte ꝛ simpliciter atqȝ di/
sponas eos: vt sequantur lumen: qđ
in ipsis infundes. O alta ꝛ eterna
sapientia. Tu non posuisti animam
solam: imo dotasti eam tribus potē
tiis: vȝ memoria intellectu ꝛ volun
tate: ꝛ tā sunt vnite quod quicquid
vult vna alie sequuntur: vnde si me
moria ponit se ad videndum bene/
ficia tua: ꝛ bonitatem tuam. Subi/
to intellectus vult intelligere eam
ꝛ voluntas diligere eā ꝛ sequi volū
tatem tuam. Et quia tu non posui/
sti eā solam non vis ꝙ maneat absqȝ
societate amore. s. tui ꝛ dilectione ꝓ
ximi. Et quando sic est sociata tunc
est perfecte vnita ꝛ fit vnum. s. i te:
ꝛ vnum cum proximo suo: ꝛ tūc be
ne verificatur verbum pauli vbi di
xit. Multi quidem in stadio currūt
vnus autem accipit brauium vide
licet caritas. Sed quando sociat se
cum culpa tunc vere remanet sola:
quia discedit a te qui solus es omne
bonum ꝛ discedendo a te est separa
ta a caritate ꝓximi: ꝛ sociata culpe
que nihil est: ꝛ ex hoc ostēdis ꝙ tūc
remanet sola. Peccaui domine mi
serere mei. Nunq̄ didici cognosce/
re me in te: sed lumen tuuȝ est illud
quod facit videre quicquid boni co
gnoscit. In natura tua deitas eter/
na noscam naturam meam. Et que
est natura tua amor inestimabilis:
e st ignis: ꝛ de hac natura dedisti ho
mini quia creasti illuȝ ex igne amo
ris: ꝛ similiter de omnibꝰ aliis crea
turis ꝛ rebus. o ingrate homo quā
naturam dedit tibi deus tuus. na/
turam suam: ꝛ tu non erubescis au/
ferre naturam tam nobilem a te cō
mittendo peccata: o dulcis eterna
deitas alia que videmus non appa
rentia ignis: quomodo sunt ignis.
Rńdeo video ꝙ omnia sunt ignis
quia vt dictuȝ est omnia ex igne ca
ritatis creasti sicut planta manens
in terra que quāuis non sit terra ni
hilominus ab ipsa terra sustantiaȝ
suscipit: vnde bene est veritas ꝙ ni/
hil aliud es quam ignis. Tu lumen
verum nobis lumen infunde tu sa/
pientia sapientiam tribue: tu forti/
tudo fortitudinē largire hodie que
so dissoluatur nubes nostra: vt per
fecte noscamus: atqȝ sequamur veri
tatem tuam in veritate: recto ꝛ sim
plici corde. Deus in adiutorium no
strum intende: domine ad adiuuan
dum nos festina. Amen.

Pij secundi pontificis maximi in vitam canonizationeꝫ beate Catherine Senensis Epistola.

P Jus episcopus ſer
uus ſeruoꝛum dei
vniuerſis chꝛiſti fi
delibus ſalutem ⁊
apoſtolicam bene
dictionem. Miſe/
ricoꝛdias domini
quas ī dies largius experimur. Nō
ſatis explicare poſſet lingua moꝛta/
lis. Uincunt humana eloquia diui
na beneficia. Nec homini datum ē
creatoꝛem ſuum abunde collauda/
re. Nec ſi omnes artus conuerteren
tur in linguas: quādo ex nihilo crea
ti de non eſſe pꝛoducti ſumus ī eſſe.
Nec vel lapides: vel plante: vel aīa
lia bꝛuta: ſed rationis participes di
uinoꝛūq; capaces effecti ſumus. Ac
non ſolum angelis. Sed ipſi quodā
modo inuiſibili ⁊ excelſo deo ſimi/
les gloꝛia ⁊ honoꝛe coꝛonati ſup om
nia opera eius īperio potiti. Ueruꝫ
ſi noſipſos rebus ceteris cōparamꝰ
Nulla creatura magis ingrata re/
perta ē q̄ꝫ homo. Si luciferi ⁊ ſocio/
rum eius ſupbiaꝫ pterimus. Solus
inter creata rebellis deo ⁊ in gratiſ/
ſimus homo ē. Reliqua oīa diuinā
pietatē in ſuo eſſe collaudāt: nec eiꝰ
vnq̄ꝫ pceptis aduerſantur. Nature
legibus parent: ⁊ ea pagunt ad q̄ ꝓ
ducta ſunt terra aratrū patit̄: ⁊ ſu/
ſcipiens ſemina: tanq̄ꝫ ſub vſuris
multiplicata reddit: ⁊ ipio dei obe/
diens culta atq; iculta humano ge
neri ꝯſulit. Saxa in hedificioꝝ vſuꝫ
recepta pꝛeſto adſunt: nec ſciſſa: vel
excocta reſiſtūt. Fructificant arbo/
res in agro virētes ⁊ poſteaq̄ꝫ arue
runt: aut ignem nutriunt: aut edes
tectaq; ſuſtinent. Quanta herba/
rum ſiue in folijs: ſiue in radicibus:
ſiue in floꝛibus: ſiue in ſeminibus: ſi
ue in ſucis ineſt vtilitas. Quanta
in fluminibus cōmoditas? Quan/
ta in lacubus ac maribus que dum
nauigia ſubeunt iter remotiſſimas
gentes commertia pꝛeſtant. Quid
animala cetera ſiue aquatica ſiue
terreſtria. Jn omnibꝰ laudatur de/
us: dum nature iuſſa capeſſunt. Ele
menta ⁊ ſidera faciunt imperata.
Sol peragit curſum ſuum: nec pꝛe/
ſcriptas zodiaci metus excedit. Nec
alieno lucēs lumine ſuo numeri lu/
na deeſt. Nec errantes errant ſtelle.
Certum ſemper ⁊ ſtatutuꝫ iter agē
tes. Omnia in celo ⁊ in terra lau/
dant deuꝫ: ⁊ in officio manentia be
nedicunt ei. Nec legi reſiſtunt im/
poſite. Grauia deoꝛſum cadunt: le
uia ſurſum ferruntur. Cuncta gra/
titudinem oſtendunt deo parent at
que nature. Solus homo ingratus
inobediens ac rebellis inter creata
repertus eſt: peruerſi angeli ruinaꝫ
immitatus. Jlle in celo ſuperbiens
creatoꝛiq; ſimilis eſſe cupiens: in
abiſſum pꝛecipitatus meditati ſce/
leris penas dedit. Homo de limo
factus ⁊ in terra poſitus ſue imbe/
cillitatis immemoꝛ. Et ipſe quoq;
alta cupere cepit. Qui de ligno ve
ſcens pꝛohibito: per boni ⁊ mali co
gnitionem: equalitatem cum dijs
optauit: pꝛopter quod de paradiſo

delitiarum electus in multas erū/
nas datus est. Et porta regni celo/
rum clausa mors introiuit in orbez
terrarum. Que nulli hominuz par
ceret Quando filij ade ante dilu/
uium aberrauerint: ⁊ q̄z procul a di
uina voluntate recessrint secuta vl
tio patefecit. Que omnem carnem
aquarum inundatione deleuerat:
ea excepta que cum pio Noe in ar/
cha saluata est. Ceterum neq̄z in fi/
lijs eius nequitia ac perfidia defu/
it. Malignati ⁊ ipsi sunt: ⁊ in omne
prolapsi nephas. Turris babel in
contumeliam domini cepta est. ⁊
ibi labium vniuerse terre diuisum.
Ab his bella introducta sunt: rapi
ne. Tumultus. Incendia. Cedes
Adulteria. Stupra: periuria: ⁊ ido/
lorum cultus. Et quicquid malo/
rum libido: aut superbia gignit.
Paucissimi vsq̄z ad abraam reper
ti sunt diuine legis Amatores. Ille
vero vnicum certumq̄z pietatis ex
empluz adeo voluntati dei sese sub
misit vt proprium filium immola/
re non dubitaret: propter quod in
semine eius benedicte sunt omnes
gentes. Ex cuius liberis non solum
prophete orti sunt diuine legis pre
dicatores. Sed ipse quoq̄z saluator
christus secundum carnem nasci di
gnatus est: qui pro salute humani
generis cum in forma dei esset equa
lis patri exinaniuit semetipsum for
mam serui accipiens. Et homo fact⁹
tedia carnis subijt tormenta: ⁊ cru
ciatus pertulit. Et extremam mor/
tem non secundum naturam: sed
violentam: sed ignominiosam. Sz
acerbissimam. Et vix homini tolle/
rabilem in ligno crucis sustinuit.
In quo moriens mortem nostram
destruxit: ⁊ vitam reparauit. Dispo
liauit inferos. Abduxit sanctos pa
tres: ⁊ victor mortis. Ac diaboli tri
umphator celum iam longo tempo
re clausum aperiens. Ascendit ad
patrem nobisq̄z viam ostendit: per
quam sequi eum possemus euange/
lica lege tradita ⁊ baptismo ceteris
que sacramentis apertis per que la
psi repararemur ⁊ saluaremur. Nec
tamē tot tantisq̄z allecta beneficijs
nostra proteruitas ac malignitas
conquieuit: nec gratū exhibuit ani
mum: nec vicia deseruit homo. Sed
quo maiori preuenti sumus mune
re gratiarum: eo magis ingrati re/
perimur: ⁊ ad illicita procliuiores.
Nam quomodo sublimem dilegi/
mus: aut honoramus deum. Quo/
mō eius mandata seruamus. Quis
sacrosancto euangelio paret? Que
reuerentia legum? Quis canonum
metus? Que subiectio erga superio
res. Que caritas erga inferiores.
Quis equitatis. Quis iustitie cul/
tus. Que religio. Qui mores homi
num sunt. Qui dicunt in cordibus
suis. Non est deus. Alij impie effe/
runt dogmata: ⁊ blasfemias in deū
eudunt. Alij voluptatum serui. Nil
aliud cogitant: nisi quomodo libi/
dines suas explcant. Illi opibus in
hiant alienis. Illi humanum san/
guinem sitiunt. Rara innocentia
est: eaque parum tuta. Neque pro/

pinquitatis iura prosunt. Neqꝫ scri
pte que sancite moribus leges viri/
bus ac fraudibus cuncta obediunt.
Ita vt neqꝫ ab re princeps mundi
huius appelletur diabolus: quan/
do pars orbis maior eius arbitrio
ducitur. Nam quantum est ꝙ pseu
do prophete maumethis insania pos
sidet. Orientis precipuaꝫ portionē
⁊ affrice maxima regna. Et i h:spa/
nia granatenses: Et in grecia multe
prouincie sub maumethe christum
blassemant. Nec parua est iudeorū
natio per orbem terrarum late di/
spersa sancti euangelij: ⁊ christiane
legis inimica. Nec desunt in septen/
trione: atqꝫ in oriente cultores ido/
lorum. In anguluꝫ europe christia/
nitas redacta est. Naꝫ quamuis per
asiam: ac libiam christiani non pau
ci dispersi esse ferantur. Non tamen
illorum sincera est fides. Qui pro/
cul ab apostolica sede inter infide/
les habitantes: ⁊ cum hereticis cō/
municantes: improba quedam sapi
unt: ⁊ multis erroribus scatēt. Nec
christiani qui sunt i europa: tam re
ꝙ nomine christiani existūt. Adum
brata quidem ⁊ ficta est multorum
religio: sicut opera ipsa manifestāt.
Nam quotus est qui digna christia
no faciat opera. A fructibus eorum
cognoscetis eos. Inquit in euange/
lio dominus. Si viuimus vt christus
iubet: christiani sumus. Joannes apo
stolus eius filios esse homines asse/
rit: cuius opera faciunt. Si dei man
data seruamus dei proculdubio fi/
lij sumus. Sin diaboli ad eum per/
tinemus dicente domino: vos ex pa
tre diabolo estis: dura sniā: ⁊ tamen
vera. Illius quisqꝫ filius est: ⁊ ad cū
pertinet: cuius mandata sectatur.
Quantum autem ingrati christia/
ni a diuinis preceptionibus pro/
cul abierint: ⁊ quantum diabolicis
suggestionibus adheserint: per sese q
vis intelligit. Interroget quisqꝫ cō
scientiam suam: ⁊ retroactam ante
oculos mentis vitam collocet. Et qꝫ
tum ab officio veri christiani recesse
rit palam cognoscet. Que cum ita
sint maxima ē sūmi dei benignitas
⁊ incredibilis misericordia: que nos
tollerat: ⁊ viuere sinit expectans: vt
aliquando cōuersi redeamus i viā.
Sed inuenti sunt in omni etate non
nulli deo placentes viri sancti qui
viuentes in carne desideria carnis
vicerunt: ⁊ celestem in terra vitam
egerunt quorum meritis ⁊ interces
sione substentata est mundi machi/
na ⁊ cōminatus ignis retētus: ⁊ ira
dei vltioqꝫ suspensa. Nec dubitamus
qui hodie quoqꝫ aliqui sint accepti
deo: quorum preces celestem nobis
regem placatum benignumqꝫ red/
dāt. Inter alios autem qui deo pla
cuerunt: ⁊ diuinam nobis clementi
am placauerūt vrbs sene inter etru
scos nobilis etate nostra Bernardi
num aluit: qui nobili loco natus in
adolescentie flore mundo renuncia
uit: ⁊ igressus beati francisci religio
nem cum fratres sui ordinis procul
abijsse ab institutis: ⁊ regula patris
reperisset eos acriter correxit. Et cū
eos omnes in viā reducere non pos
set sequestratis pluribus quibus re
gulam reseruare placuit cum his ce

nobis frequētauit: que multa de no
uo errexit: et sanctissimis institutis
reformauit. Circuiuit italiam pre-
dicando vitia fulminauit: virtutes
errexit. Mira eius abstinentia fuit.
Mira integritas: moderata graui-
tas: eloquiū multa suauitas: multa
doctrina. Et qm̄ verus erat pauper
tatis cultor: hostis pecunie: et omni
um deliciarum inimicus semper in
eius vultu ingens alacritas emicu
it: et in mēte sūma quies: vt qui sola
īnocentia gaudebat: nullius sibi cō
scius criminis scādalis q̄plurībus
in italia obuiauit: et multa miracu-
la perpetrauit: ꝓpter que adhuc vi
uens sanctus habebatur: et miro ple
bium collebatur honore. Nusq̄ sine
populi frequentia: et singulari reue
rentia receptus. Qui cū apud aqui
lam marsorū vrbem: huius vite cur
sum peregisset. A nichelao. v. prede
cessore nostro: ipso iubilei āno. Cum
christianus orbis ad purgandas vi
ciorum sordes frequens vrbez inui
seret inter sanctos christi confesso-
res relatus est. Fuerat et in etate su
periori parentum nostrorum memo
ria in eadez vrbe: et in sexu femineo
virgo catherina non minoris meri-
ti: nec minus accepta deo. Cui⁹ pre
ces in cōspectu precelse diuinitatis
humano generi admodū salutares
et olim fuisse: et nunc esse: et imposte-
rum fore non dubitamus. Nā sicut
peccata malorum hominum ac bla
sfemie. iram dei super nos ꝓuocāt.
Ita et sanctorū opera rogaminaq̄
auertunt. Uerum caterina quāuis
angelicam vitaz in terris egerit. Et
ante ānos octuaginta decedens ad
celum migrauerit multisq̄ signis et
gloriosis miraculis claruerit: nō ta
men adhuc inter sanctas christi vir
gies a militāti ecc̄lesia recepta erat.
Neq̄ eniz romani pōtifices qui an
te nos fuerunt id decreuerant. Uo-
luerat vrbanus. vi. hūc ei honorem
impartiri. Et post eum Innocenti⁹
vij. Ac deide Gregorius. xi. qui hu
ius virginis: et sancte cōuersationis
eius precipuam habuere noticiam.
Sed vexati perturbatiōe scismatis:
quod corū tempore viguit. Et mul
tis bellorum turbinibus ac molesti
is agitati: diuino vt credimus con-
silio id ōmiserunt: ne semente diui-
sionis procella: quod sanctum vna
obedientia decreuisset: prophanum
altera censuisset. Dillata est res vsq̄
ad tempora nostra nobisq̄ huius sa
cerrime virgis canonizatio reserua
ta tanq̄ conterranee nostre: atq̄ cō
ciuis: vt senēsis virginis sāctitas d
ecreto senēsis hominis in romana se
de sedentis ꝓdiret in lucez. In qua
re non imus inficias: affectum nos
trum aliquem sanctum: et piū traxisse.
Quis est enim qui sue vrbis preco-
nia: sue p̄rie laudes sui generis vir-
tutes: non libenter vulgari procu-
ret: cum id possit: et rite: et honeste fa
cere: Excellentia fctā: et illustres vir
tute homines: et in omni genere: et ī
omni parte orbis. Nemo est qui nō
cupidū videatur: libētius tamen et
maiori cū iocunditate sua ī patria:
et in sua gente. Et si nos quidem bea
te catherine sublimes dotes: nobi-
le ingenium diuinam mentem: sa-

cratiſſimam voluntatem in omni
natiōe ꝙ letiſſimi vidiſſemus: letio
res tamen in vrbe ſenenſi que nos
genuit. Si quidem meritoꝝ eius
longe magis ⁊ magis peculiariter
eſſe confidimus participet: ꝙꝫ ſi vir
go h̄ aut in affrica: aut in ſcithia ſi/
ue in india nata fuiſſet. Nec enim
fieri poteſt. Quin ſanctorum pro/
pinquitas aliquid habeat preroga
tiue. Nihil tamen ob hanc cauſam
plus minuſue dicere licet: ꝙ verum
eſt. Nec propter cognationem: aut
patrie caritatem inter ſanctos quiſ
ꝙ: ſine meritis: ſine ſolito examine:
ſine ꝯſuetis ſolemnitatibus referen
dus ē. Qua pp ⁊ ſi iocunde audiui
mus beatā caterinā ſenēſē eſſe. Cu
ius canonizatio petebat: nō tñ i ei⁹
canonizatiōe qcꝙ ōmiſimus: ex his
q̄ tāta i ſolēnitate requirunt. Ade/
rāt multe p̄ces nō mō ſenēſis popu
li: verū ēt alioꝝ. Nā ⁊ cariſſimus in
xp̄o filius. Federicus Romanoꝝ
īperator Auguſtus. ſimulqꝫ dilect⁹
filius nobilis vir paſcalis venetiaꝝ
dux nobis ſupplicauit. ne hāc virgi
nē ſuo i terris honore priuatā vlte/
rius eſſe ſineremus in quā multoꝝ
populoꝝ deuotio eſſet icēſa. Et mul
ta d̄ ip̄a miracula vulgarētur. Mā
tuā vero petētes cū itereūdū apud
ſeneñ: aliq̄ diu ſup̄ſediſſemus: ⁊ ea i
ꝯciſtorio publico: ingentia eius me
rita: ⁊ miraculoſa ſigña nobis cēnt
expoſita. vehemēteſqꝫ p̄ces porrecte
vt ſanctoꝝ xp̄i honores illi decerne
remus: haud quāqꝫ ſtatim ānuim⁹
Sed ꝑ veteri ꝯſuetudine tribus ex
fratrib⁹ noſtris ſancte Romane ec/
cleſie cardinalibus vni ep̄o. Alteri
p̄ſbitero. Reliquo diacono viue vo
cis oraculo cōmiſim⁹: vt debitis ha
bitis ꝓceſſibus de vita ⁊ moribus
ipſius caterine deqꝫ miraculis eius
ſiue in vita ſiue poſt mortem patra/
tis: ⁊ de reliquis ad canonizationē
neceſſariis diligenter inquirerent:
nobiſqꝫ in ſecreto conciſtorio vt mo
ris eſt fidelem relationem facerent
Commiſſarii per annum ⁊ vltra do
nec ex mantua romam rediſſemus
rem diſcutientes inuentis proceſſi/
bus antiquis: apud venetos ⁊ alibi
habitis examinatiſqꝫ de nouo teſti/
bus ⁊ ſumma cum diligentia cūctis
ponderatis cum ſeorſum inter car/
dinales tantum omnium que inue
nerant veracem nobis relationem
feciſſent ac deum per aduocatuȝ ea
que nobis expoſuerant in publico
conſiſtorio denuo recitari curaſſent
Poſtremo conuocatis in aula no/
ſtra Rome vniuerſis qui ſecū erant
in curia eccleſiarum preſulibus aſ/
ſiſtentib⁹ nobis cardinalibus. Iteꝝ
commiſſarii prefati per organuȝ ve
nerabilis fratris noſtri guilielmi
epiſcopi portuenſis natione galici
qui primus eorum erat: rurſus cun
cta que inuenerant ⁊ rite probata
videbantur coram explicauerint.
Ex quorum relatione que ampliſſi
ma ⁊ ornatiſſima fuit hec ſūmatim
accepimus que vera cōperta cogni
ta ⁊ explorata ſunt. Uirgo catheri/
na ex ciuitate ſenenſi oriunda me/
diocribus orta parētib⁹ prius deo
ſeſe dedicauit: ꝙꝫ deū poſſet ꝑ etatē
cognoſcere. Sex annos nata: vt dñs

ſeruiret heremū ꝯcupiuit. Et vrbe
egreſſa in cauerna loco ſolitario de
licuit. Quāuis iubēte ſpiritu pau/
lulū demorata domum reddierit.
Angelicam ſalutationē edocta quo
tiens paterne domus ſcalam aſcen/
dit: totiens per ſingulos gradus fle
xo geniculo beatiſſimam virginem
matrem domini ſalutauit. Et anno
maiori virginitatē ſuam conſecra
uit chriſto: quem ſua in maieſtate ſe
dentem mirabili viſione cōtempla
ta eſt: ⁊ archana celeſtis aule vidit:
que non poteſt affari lingua morta
lis. Mūdanas delicias a ſe omnes
abdicauit. Orationi totā ſe dedit.
Corpuſculum ſuum vigilijs: ieiuni
is ac verberib⁹ afflixit. Coequales
puellas vt idem facerēt ⁊ docuit ⁊
perſuaſit. Pubes effecta ſciſſis cri
nibus mortale coniugium recuſa/
uit. Conuicia ⁊ maledicta hominū
ſpreuit. Beati dominici habitū quē
femine geſtant de penitentia nun/
cupate extorſit potiuſq; īpetrauit.
Ancillare officium in paterna do/
mo exercuit: nihil magis cupiens
ꝙ vilis apud homines: ⁊ abiecta vi
deri pauperibus chriſti. Nā id pa
ter ſibi indulſerat: larga manu ſub/
uenit. Egrotantibus ſūma diligen/
tia miniſtrauit: diabolicas tempta
tiones ⁊ aſſiduas malignantiū ſpi
rituum pugnas: patientie clipeo ⁊
fidei galea ſuperauit. Incarceratos
⁊ oppreſſos quib⁹ valuit modis cō
ſolata eſt. Nullum ab ea verbū nō
religioſum non ſanctū excidit. Om
nis ſermo eius de moribus fuit de
religione: de pietate: de contemptu
mundi: de amore dei ⁊ proximi. De
celeſti patria. Nemo ad eam acceſ/
ſit: qui nō doctior meliorq; abierit.
Doctrina eius infuſa: non acquiſi/
ta fuit. Prius magiſtra viſa eſt ꝙ
diſcipula. quippe que ſacrarum lit/
terarum profeſſoribus ipſiſq; ma/
gnarum eccleſiarum epiſcopis diffi
cillimas de diuinitate queſtiones
proponentibus prudentiſſime re/
ſpondit: ⁊ adeo ſatiſfecit: vt tanquā
agnos māſuefactos remiſerit quos
tanꝙ lupos ac leones ferocenſes ac
ceperat: quorum nonnulli diuinam
in virginem ſapientiam admirati
diſtributis mox inter chriſti paupe
res quas poſſidebant ſubſtātijs: ac/
cepta dñi cruce: vitā deinde euāge/
licā egerūt. Sūma hui⁹ virginis ab
ſtinētia fuit: ⁊ admirabilis vite au/
ſteritas. Nā cū vini ⁊ carniū vſū p̄
ſus abieciſſet: nec pulmētarijs vllis
vteret̄. Ad extremū eo deducta ē.
vt nec legumia ederet: nec pane ve
ſceret̄ niſi celeſti: quē ver⁹ xp̄ian⁹ in
ſacramēto ſumit altaris. Inuēta ē
aliqñ a die cinerū vſq; ad pētecoſtē
ieiuniū pduriſſe. Sola euchariſtie
cōione contēta. Per ānos circiter
octo mīmo herbarū ſuco eoq; parū
retento ⁊ cōione ſacra ſuſtentata ē.
Ad cibū quaſi ad ſuppliciū pgebat
Ad cōionē altaris q̄ illi fere quoti
diana fuit: quaſi ad celeſtes nupti/
as inuitata eſſet ſūma cū alacritate
pficiſcebat̄. Cilicio ſb̄ veſte vtebat̄
quo carnem macerabat. Nulle illi
plume nulla puluinaria erant: le/
ctū ſibi ex tabulis confecerat: atq;
in eo iacens breuiſſimum ſomnum

accipiebat. Raro enim vltra duas horas inter diu noctuqꝫ dormiebat reliquum omne tempus vigilando orando predicãdo: opera misericordie agendo cõtriuit. Spissis cordulis carnem suam macerauit: dolore capitis pene assiduo torquebatur. Estuabat febribus: nec aliorum cruciatu carebat: luctabatur quoqꝫ frequẽtissime: cũ demonibus: multisqꝫ illorum molestijs vexabatur. Sed aiebat cum apostolo. Cũ infirmor: tũc fortior sũ. Nec enim in tantis laboribus deficiebat: nec caritatis opera negligebat. Assistebat miseris in digna ferentibus. Arguebat peccatores ⁊ blandissimis verbis ad penitentiam reuocabat. Precepta salutis omnibꝰ leta dabat. Quid sectãdum: quid fugiendum esset: alacri vultu ostendebat. Dissidentes summo studio componebat. Multa extinxit odia: ⁊ mortales sedauit inimicitias. Pro pace florentinorum qui cum ecclesia dissidebant: ⁊ interdicto suppositi erant ecclesiastico. Appenininum ⁊ alpes transire: atqꝫ vsqꝫ in auinionem. Ad gregorium xi. pontificem maximum antecessorem nostrum proficisci non dubitauit. Cui votum suum. De petenda vrbe Roma in occulto factum: ⁊ sibi soli ac deo notum: sese diuinitus cognouisse monstrauit. Fuit enim ĩ ea spiritus prophetie ⁊ multa predixit: anteqꝫ fierent: ⁊ occultissima reuellauit. Rapiebatur sepe a spiritu. Et in aere suspensa diuinis contemplationibus pascebatur: a deo extra se acta: vt ex puncta percussa qꝫ nihil omnino sentiret. Ideqꝫ frequenter sibi contingebat cum diuinissima reficeret eucharestia. Magnum ⁊ sanctum erat in plebibꝰ catherine nomen: ⁊ vnqꝫ ad eam egroti: ⁊ malignis vexati spiritibus deducebantur: ⁊ multi curabantur. Languoribus ⁊ febribus in christi nomine imperabat: ⁊ demones cogebat ab obsessis abire corporibus: propter quas res: duobus romanis pontificibus Gregorio nomen cuius pauloante meminimus: ⁊ vrbano. vi. acceptissima fuit: adeo vt legationibus eorum fungeretur: multisqꝫ: ⁊ magnis spiritualibus gratiis ab eis donaretur. Eadem cum vite agonem iam peregisset anno etatis sue tertio circiter ac trigessimo ĩ vrbe Roma diem suuz clausit de cuius anime in celum assumptione: ⁊ gloriosa receptione stupende ac mirabiles reuelationes facte reperiuntur apud eas personas que virginẽ dilexerunt: maxime vero apud eiꝰ confessorem Raimunduz capuanẽsem sacre theologie magistrum qui postea generalis totius ordinis predicatorum: pater magister: ⁊ rector effectus ẽst: is nãqꝫ cum Janue ageret ea nocte qua virgo migrauit hora matutina ĩtra dormitoriũ apud imaginem matris domini eam contemplatus est miro splendore fulgẽtem: ⁊ verba ad se consolatoria dicẽtem. Corpus eius aliqꝫdiu seruatuz deniqꝫ in ecclesia fratrum predicatorum que de minerua dicitur Rome conditum est nõ sine magna populi deuotione ac reuerentia: cuius

tactu pleniq; egroti salutem conse/
cuti sunt adeo: ⁊ nōnullis saluti fue
rit ea tetigisse que sacrata virginis
membra tetigere: postea quoq; vir
go ipsa iam celo recepta vota suppli
cantium benigne audiuit: ⁊ vt aspō
so: ⁊ dño christo suo saluatore exau/
diretur curauit. Multi enim ex di/
uersis egritudinibus curati sunt q
audita beate Caterie gloriosissima
fama cuius patrocinium supplices
petiuere. propterea venetijs vbi nū
q̄ virgo ipsa fuerat: ⁊ multis in lo/
cis nomen eius cū veneratione re
ceptum est: ⁊ vota ei plurima fiūt.
Hec ⁊ alia q̄plurima cū venerabilis
frater noster episcopus portuensis i
conuentu cardinalium ⁊ presulum
exposuisset: ⁊ liquido probata eē af
firmasset rogati sigillatim tum om
nes cardinales tum presules q̄ plu
rimi afferunt sententiam dicere: cū
totis suffragijs: beata virgo digna
celo ⁊ astris declamāda visa ē. Nec
quisq̄ fuit qui nō magnopere cano
nizationem eius faciendam proba
uerit. Quibus ad longum auditis
iussimus in basilica beati petri apo
stolorum principis suggestum ma/
gnum: ⁊ ornatū apparari sup quo
hodie astante populo ⁊ clero: sermo
ne de vita ⁊ miraculis huius virgi
nis per nos habito missarum solem
nibus celebratis: ⁊ cōsuetis cerimo
nijs rite pactis ad canonizationem
huius virginis sub his verbis du/
ximus procedendum. Ad honorē
omnipotentis: ⁊ eterni dei patris: ⁊
filij: ⁊ spiritussancti ad exaltationē
fidei catholice: ⁊ christiane religio/
nis augmentū. Auctoritate domi
ni nostri iesu christi: ⁊ beatorum pe
tri ⁊ pauli apostolorum eius ac no/
stra caterinā senensem: illustris ⁊ in
delebilis memorie virginem cuius
corpus i ecclesia p̄dicatorꝝ q̄ miner
na dr̄ rome iacet ⁊ i celesti ierusa/
lem iter btāꝝ virginū choros qn̄ id
sua vt⁹ diuina suffragāte grā meru
it iā pridē fuisse reptā: ⁊ eterne glo/
rie coronā donatā de fratrū nr̄orū
ꝯsilio declaram⁹ eāq; tanq̄ sanctā
publice p̄uatāq; colendā esse decer/
nim⁹ ⁊ diffinim⁹: atq; i sanctarꝝ ca/
thalago virginū quas romana ve/
nerat̄ ecclesia redigi ⁊ ascribi man
dam⁹ statuētes festū ei⁹ singulis an
nis p̄ma dn̄ica mensis maij die ab vni
uersali ecclesia celebrādū esse ⁊ oēs
illi honores p̄stādos q ceteris sctis
virginibus ꝯuenire noscunt̄. Et ista
per sepulcrum eius in ipso festo vi/
sitantibus. vij. ānos ⁊ totidem qua/
dragenas de iniunctis eis peniten/
tijs in forma ecclesie misericorditer
imꝑpetuū relaxamus. Nulli ergo
oīo hoīum liceat hanc paginā nrē no
strorꝝ declarationis ꝯstitutiōis mā
dati statuti ⁊ relaxatiōis īfringere:
vel ei ausu temerario ꝯtraire: si quis
autem hec attemptare presumpserit
indignationem omnipotentis dei:
⁊ beatorum petri ⁊ pauli apostolo/
rum eius se nouerit incursurum.
Dat̄ Rome apud sanctum pe/
trū. Anno incarnationis dominice
M.cccc.lxi. tertio Kalendas Ju/
lij pontificatus nostri anno tertio.
Deo Gratias Amen.

Infrascriptos versus composuit Sanctisi- mus. D. dominus Pius papa secundus ad laudem Seraphice sponse Domini nostri Je- su Christi beatissime Catharine de Senis or- dinis de penitentia beati Dominici.

Quis sacra gesta canat: q̄ ligua digta poteśq;
Efferat: eximie quibus h̄ Catharina secunda
Sponsa dei micuit totum celebrata p̄ orbem
Non ego sum dignus tantis extollere dignā
Laudibus ac breuiter q̄ sit q̄ moribus almis
Uita beata sui referam tibi chare viator
Hec fuit orta sen'is: vbi sancti᷒ veste recepta
Dominici: in voto triplici virtuteq; cuncta
Transcendit plures diuina in̄ lege peritos.
Illa potens verbo ac ope oīa corda trahebat
Ad se hoīum: vt magnes ferrū: xp̄sq; deinde
Desponsauit eam: sacris proprio ore refecit
Doctrinis: multasq; hūit velut optīa mater
Uirgoq; discipulas quib᷒ ardua regula vite
Sanctaq; bisseptem pietatis opuscula diue
Expleuit felix: ⁊ erat sublime leuamē
Omnibus: heu miseris vite indefectib᷒ hui᷒
Illa cor a domino petījt renouarier alma
Continue meditans: compos feliciter alti
Facta fuit voti: viditq; euellere christum.
Corpus atq; nouū flāmis sibi traderē flagrās
Hec ieiuna diu nōnunq; ad sidera rapta est
Mira dei vidit: semel autem a morte reuixit
Pane refecta sacro celesti pane salutis
Illa crucē memori portans sub pectore semp̄
Stigmata passa fuit dictu mirabile christi
Pontifices adījt: quibus vnica gloria secū
Sistere colloquījs: monumētaq; sancta tulerē
Ore suo tulit hec que idulta volebat ab illis
Ardua tanta sue fuerat sibi gratia lingue
Illa propheta quidem diuino flamīe plena.
Et pacem ⁊ bellum secreta plurima pandit
Exhortansq; omnis miranda stupēdaq; lusit
Illa sciens venisse diez qua linquere mundū

Expedit exclamans aiam deus optime dixit
In manibus cõmendo tuis' cõmendoq; tuã
Iugiter ancillam sic sponsa beata beatam
Transijt ad sponsuz: tribus exornata coronis
Fecit in hac vita miracula plura deinde
Claruit innumeris post morte splẽdida miris
Que si non esse velis: q̃ q̃ alme semp in orbe
Vixerit: historiam deuotus perlege sanctam
Hec annis trigintatribus quot xp̃us z apte
Vixit: naz sponsam sponso decet esse coeuam
Milleq; trecentis simul octoginta sub annis
Inclita virgo obijt rome catharina senensis.

Alij versus.

Nata senis pgo Catharina ẽ stigmata passa
Subq; pio felix superis ascripta secundo
Et diuum venerata poli seruauit abunde
Hec ternus queçunq; iubet sectarier ordo
Dominicum sacruz coluit q̃ magna sacerdos
Sacri Dominici letattir qua contio tota
Cuius seruauit leges ac iura beata

Epitaphiũ sepulchri. S. Catharie de senis.

Virginis hoc alme Catharie corp⁹ humatũ
Marmore contegitur: fruit̃ sed luce superna
Spiritus. hoc pãdũt sua tot mirãda p orbẽ:
Celitus eloquio fuit hec afflata profundo
Doctrine antistes rerum mirabilie auctrix
Virgo sacrata habitum tulit ordinis a tum
Dominici. delegit eam. sponsamq; vocauit
Christ⁹. ob h̃ seraphin nũc ẽ stipata cateruis
Multociẽs per eam sumpta ẽ cõmunio mire
Ista sinu largo miseros consouit: egenis
Dulce leuamen erat fuit z iustissima cunctis
Capta dei zelo membris z sepe leuata
Mente simul vidit que nulli prodere fas est
Vt generi nostro requies eterna daretur
Fleuit in humanis: optataq; stigmata passa

Uitales redũt iam mortua prorsus in auras
Martirũ variis fuit ⁊ decorata coronis:
Deniqꝫ demoniis mortem cruciata subiuit.
Cantibus est igitur venerari ⁊ laudibꝰ ãplis
Digna suis meritis hec fulgida stella per oẽs
Hanc vrbs Senaꝝ completis mille trecẽtis
Atqꝫ quadraginta ãnis septem protulit cuo
Ad superos animam decies perfudit in octo

Finis.

Memoria quottidiana Sancte Catheri-
ne de senis edita a Papa Pio secundo.

Ad magnificat Antiphona.

Ad sedes regni faciat transire superni
Uirgo fouens meritis nos Catherina suis

℣. Ora pro nobis beata Catherina.
℟. Ut digni efficiamur ꝓmissiõibus xp̃i.

Oĩo.

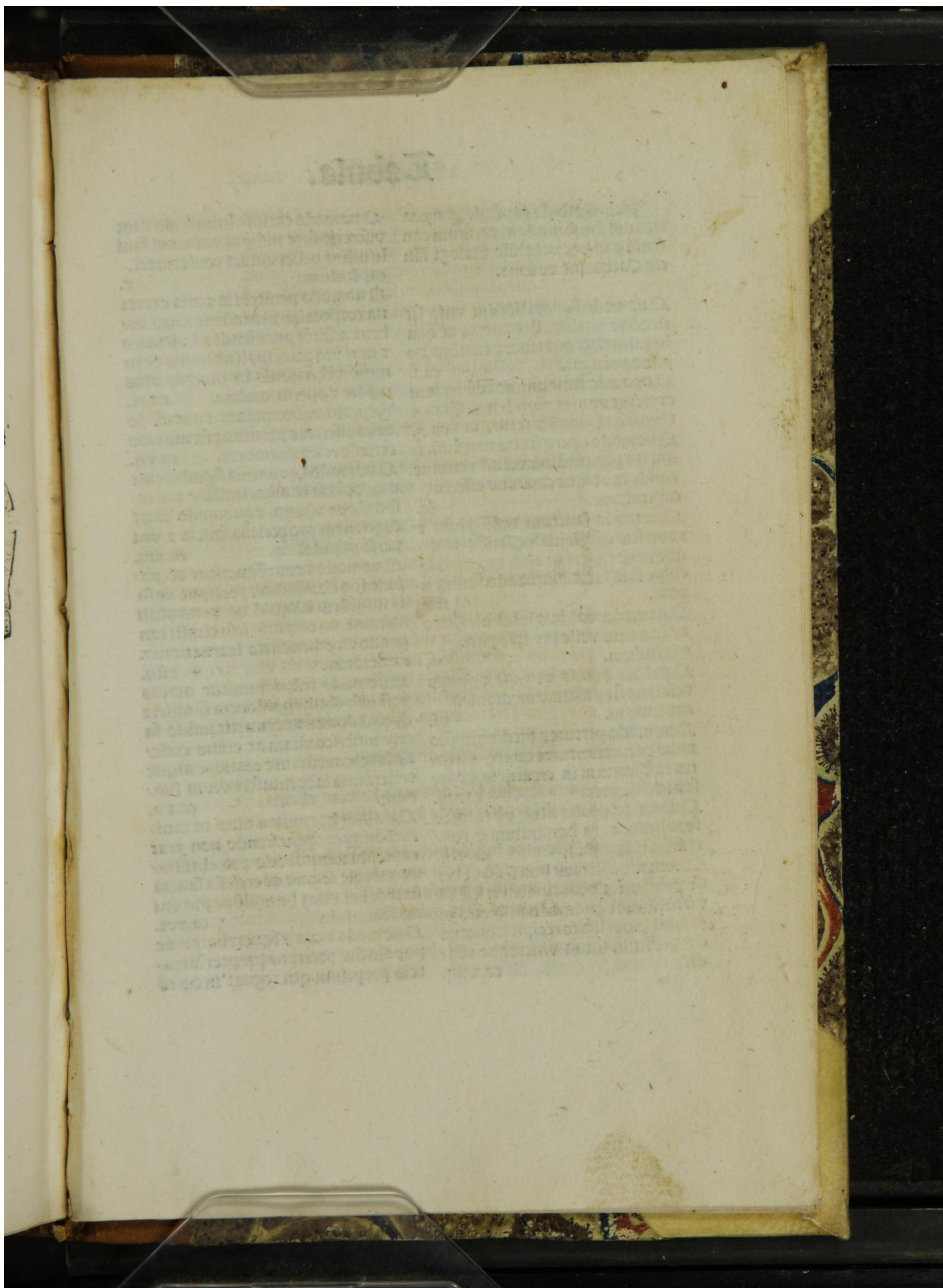
DEus qui beate Catherine virginitatis ⁊ patiente: speciali priuilegio deco-rate malignantium spirituum certamina vincere. Et in amore tui nominis inconcusse permanere tribuisti. Concede quesumus: vt eius imitatione calcata mũdi nequicia: ⁊ omnium hostium superatis insidiis ad tuam secure gloriã transeamus. Per dominũ nr̃m.

Ad benedictus antiphona.

Det catherina frui nos vero lumine christi
Et societ superis virgo beata choris

℣. Illumina oculos meos: ne vnq̃ obdormiam in morte. ℟. Nequando dicat inimicus meus preualui aduersus eum.

Oremus. Oĩo. vt supra.

Incipit tabula capitulorum: orationum et quorundam versuum contentorum in hoc volumine dialogi sancte Catharine de senis.

Tabula.

z iiij

Tabula.

Tabula.

Tabula.

Tabula.

Explicit dialogus. Diue ac Seraphice Catharine de Senis cum certis orationibus per eam factis: accuratissime Impressus ac emendatus In alma Ciuitate Brixie per Bernardinum de misintis de Papia die quintodecimo mensis Aprilis. M.cccc.lxxxxvi.

